

Int — 41

n° — 51

10.

S

H O M E R I
I L I A D I S
LIBER I. & II.

CUM SCHOLIIS
MAN. MOSCHOPULI

Haftenus ineditis,

ET ANIMADVERSIONIBUS

JOANNIS SCHERPEZE

Accedit

COMMENTARIUS

JOACHIMI CAMERARII

AMSTELÆDAMI,

Apud SEBASTIANUM PETZOLDUM, clō lō ccii.

1

9

11.00 2.00 1.00

2.00 1.00 1.00

11.00 2.00 1.00

11.00 2.00 1.00

2.00 1.00 1.00

VIRO EXCELLENTISSIMO
JOANNI GEORGIO
GRAEVIO,

S. D.

JOANNES SCHERPEZEELIUS.

Edeunt ad Te, Vir
summe, quae me-
cum communicasti,
Manuelis Moschopu-
li in duos priores Homericæ
Iliadis libros scholia. Cui lu-
bentius hanc meam qualem-

DEDICATIO.

cunque operam inscriberem
non erat. Quicquid enim ego
hic praestiti a Te profectum,
imo id omne Tuum esse, me-
rito dixerim. Tu enim, ut ho-
rum studiorum rationem sulci-
perem auctor mihi exstitisti at-
que princeps, eamque absque
Tuo hortatu, Tuaque instiga-
tione nunquam forte fuissen
ingressus. Accedebat propen-
sissima Tua erga me voluntas,
quod aditum mihi ad Te ape-
reres, tantaque humanitate &
comitate semper exciperes, ut
nihil supra. Gratulatus sum &
gratulabor mihi, quamdiu vi-
vam, hunc honorem & illam
Tuam

DEDICATIO.

Tuam facilitatem, cujus recordatio, quoties animum meum subit, subit autem quotidie, semper mihi est jucundissima. Quare, nisi omnino sim ingratus & illepidus, Tibi, Studiorum meorum moderatori unico, hic debetur primus otii mei foetus, eumque in gratissimi animi pro tot ac tantis in me collatis beneficiis, nunquam non summo cum honore nominis Tui praedicandis, monumentum accipere ne dedigneris rogo. Si verum est, uti est verissimum, hominem a nemine majus accipere beneficium, quam a quo fiat eruditior & melior, iisque

DEDICATIO.

duobus nihil in hac vita posse
 comparari, sentio quam multis
 nominibus ego Tibi prae cae-
 teris sim devinctus, quippe a
 cujus disertissimo & γλυκυτάτῳ ore
 aliquot annos pependi ita, ut
 temporis apud Te collocati ca-
 piam fructus jucundissimos. Tu
 solus es, qui adolescentem fin-
 xisti & formasti ad eas artes,
 quae vitam honestant, & in o-
 mni fortuna oblectant. Te
 semper eum mihi praebuisti, ut,
 quamvis in publicum alicujus
 non poenitendi nominis & glo-
 riae theatrum essem constitutus,
 nunquam tamen postea destite-
 ris saluberrimis Tuis praeceptis
 atque

DEDICATIO:

atque monitis inflammare ad
majorem laudem, & saepius in
memoriam reducere illud *αἰὲν ἀει-
σεύειν.*

Nolo ego in Tuas laudes,
quibus nulla unquam vetustas
adferet obscuritatem, exspatia-
ri: neque Tu, qui per univer-
sum terrarum orbem, ubi aliquis
humanitati & ejus cultoribus
habetur honos, es celeberrimus
meoque praeconio longe ma-
jor, id vis, cum unicum benefi-
ciorum praemium in sola de il-
lis, qui tuae fidei & disciplinae
commissi fuerunt, optime me-
rendi voluptate positum judi-
ces. Occasionem solummodo
amittere nolui, qua gratae vo-

DEDICATIO.

luntatis significatione publice
testatum faciam, quanta Tua sint
in me merita, immortalia, qui-
bus ego remunerandis nequa-
quam par sim futurus, contentus
gratissima memoria illa servare,
colere, profiteri, ubicunque ea
profitendi dabitur facultas. Deus
Te, Vir maxime, hac aetate
diutissime fervet saluum & inco-
lumem, bono Academiae Tra-
jectinae, bono reipublicae lite-
rariae, cujus decus es & gran-
de columnen. Vale, & mihi in
posterum quoque bene velle
perge. Harderovici Gelrorum
D. XIV. Aprilis. cIo Iocch.

LEC-

LECTORI

BENEVOLO

S. D.

JOANNES SCHERPEZEELIUS.

Eritissimo suo Homerus humani generis portentum vocatur. Nullius enim tantum fuit flumen ingenii, tanta orationis suavitas, ut cum illo comparari possit vel mereatur. Ego de ejus laudibus, aetate, patria, &c. nihil praefabor, cum de illis non parvos libros conscripserint Viri eruditi, ut nihil sit vulgatus & ubique magis obvium. De Moschopulo, quem mecum debes Magno Doctore meo, Joanni Georgio Graevio, Viro celeberrimo, nonnulla dicenda sunt, quamvis non sint magni momenti, quae mihi comperire licuit. Domo Byzantinum fuisse constat ex inscriptione libri ejus de dictionibus Atticis. MS. innuo, cujus meminit du Cange Gloss. ad med.

P R A E F A T I O

& infim. Graecit. Ea vero haec est : Τῷ σφω-
τάτου κυρίου Μανθῆλ τῷ Μοσχόπῳλῳ Βυζαντίῳ, τοῦ
Κρητὸς ἀνεψίῳ, ἐκλογὴ κατὰ στοιχεῖον ὀνομάτων Ἀθη-
κῶν, &c. De ejus aetate discrepantes invenio
sententias. Burtonus in historia linguae Grae-
cae dicit Moschopulum unum fuisse ex iis, qui,
cum Byzantium occuparetur a Mohammede,
in Italiam fugerunt, anno aerae Christianae
c10 ccccliii. Deploranda fuit haec clades &
maximum rei literariae intulit detrimentum. Il-
lo enim tempore plurima, omni aeternitate di-
gnissima monumenta, incendio perierunt. Cru-
sius vero in Turco-Graecia censet Moschopulum
vixisse ante annum c10 cccxcii. circa tempo-
ra Andronici Senioris. Vir summus D. Hein-
sius Notis in Hesiodum juniorem esse ait inter-
prete Apollonii. Quamvis autem nihil certi de-
finire queam, hoc tamen certum ejus scripta
fuisse & esse in pretio apud viros eruditos. Mul-
ta, quae ad Grammaticam spectant, in hisce
Scholiis enucleat Moschopulus. Varios vocum
usus explanat. Proprias earum significationes
ostendit. Differentias notat. Verba analogice
resolvit. In etyma inquirat. Sed nec ideo,
quamvis ita grammatice procedat, videbatur
abjiciendus, cum & illis, qui solam Gramma-
ticam profiteantur, hodie suum sit pretium.
Plurima praeterea iis inspersa reperies, quae
Eustathius etiam, Hesychius, Etymologici Ma-
gni auctor, Thomas & alii Graeci Magistri tra-
diderunt. Multi supersunt ingenii Moschopu-
liani

A D L E C T O R E M.

liani sive editi, sive inediti foetus. Quorum ego memini hic subnectere & cum harum rerum studiosis communicare non ab re visum fuit.

Hic Moschopuli ἀνέκδοτος ante hunc diem commentarius in priores duos Iliados libros descriptus est ex Etymologico inedito Graeco pulcherrimo & utilissimo, quod extat in Reverendorum Societatis Jesu, quae Antverpiae est, Patrum bibliotheca. Illud cum Cl. Graevio communicarat doctissimus & celeberrimus societatis istius Presbyter Daniel Papebrochius, cujus calci annectebatur istud Moschopuli ὑπόμνημα. Cl. autem Graevius mihi ejus copiam fecit, quod non potui debere Graecae linguae studiosis. Praeter hunc librum exstat

Grammatica Graeca Basil. apud Walderum 1549. cum Gramm. Gazae. & MS. Venet. ad D. Marcum. *Isr. Spachius catalogo Philos. ac Philolog.*

De constructione nominum ac verborum, & de accentibus. Venet. 1527. 8. *Idem.*

Περὶ προσωδίας. MS. in Bibl. Imperat. & in Bibl. Sambuci Viennae, & Paris. apud Wechel. 1544. 8. *Id.* Putem esse eundem librum, qui reperitur inter MSS. Bibl. Angl. N. 57. & 194. hoc titulo Manuelis Moschopuli exercitationes Grammaticae, τί ἐστὶ προσωδία.

De Dialectis MS. Viennae in Biblioth. Imperat. Collectanea vocabulorum. MS. alicubi in Italia. *Id.*

Ἐκλογαὶ Atticarum dictionum, sive Elegantiae. Venet.

P R A E F A T I O

Venet. apud Aldum. Hunc librum auctiorem citat du Cange indice auctor. ad Gloss. med. & infim Graecit. hoc titulo : Τῷ σφωτάτῃ κυρίῃ Μανθῇ τῷ Μοσχοπύλῳ Βυζαντίῳ, τῷ Κρητὸς ἀνεψίῳ, ἐκλογὴ κατὰ στιχεῖον ὀνομάτων Ἀθηκῶν, οἷς εἰ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν. Ex cod. Reg. Est & inter MSS. Isaaci Vossii N.63. Tom. II. Bibl. Anglic. p. 59.

Scholia in Hesiodi ἔργα ἢ ἡμέρας, Venet. postea cum Procli & Tzetzae Scholiis apud Plantin. 1603. opera D. Heinsii in 4.

Scholia in Sophoclis Ajacem flagelliferum & Electram. MS. Viennae in Bibl. Imperat. *Spachius*.

Περὶ σχεδῶν Paris. apud Robert. Stephan. 1545. Traditio brevis de octo partibus orationis. Τὰ μέρη τῷ λόγῳ εἰσιν ὀνόματα, ῥήματα &c. Catal. MSS. Anglic. tom. I. N. 35.

Dissertatio adversus Latinos, ibid. N. 68.

De Soloecismis, ibid.

Paraemiae vulgares, ibid.

Erotemata & alia Grammaticalia, ibid. N. 84.

Scriptit & paraphrasin in Homerum, uti discimus ex inscriptione paraphraseos Iliadis, quae est Romae in Vaticana. Inscriptio haec est : Ἰλιάς, καὶ εἰς αὐτὴν ᾠδαίφρασις ἄλλη τῆς τῷ Μοσχοπύλῳ, id est, *Homeri Ilias, inque eam alia paraphrasis, quam Moschopuli*. Wetstein de Scriptis Homeri.

Scheda Basilica, cujus auctorem putat Gesnerus Manuelem Moschopulum, impressa olim in Italia.

A D L E C T O R E M.

Italia. Quaedam ex eo libro ad constructionem pertinentia edita sunt Lutetiae apud Robert. Stephan. Exstant etiam in eum Scholia Graeca. Dubitat idem Gesnerus an diversus liber sit, qui Romae in Bibl. Pontif. exstare fertur, hoc titulo. Ἐκλογή καὶ σύνοψις τῶν Βασιλικῶν ξ. βιβλίων σὺν ᾧ ἀπομνηστὶς κατὰ σοιχεῖον. & περὶ πίστεως μόνον τίτλος περιέχοντα πάντων τῶν σοιχεῖων διὰ τὸ τίμιον. *Sprachius.*

Scholorum in Euripidem quidam Moschopulum putant esse auctorem, *Girald. de Poët. Dial. II.*

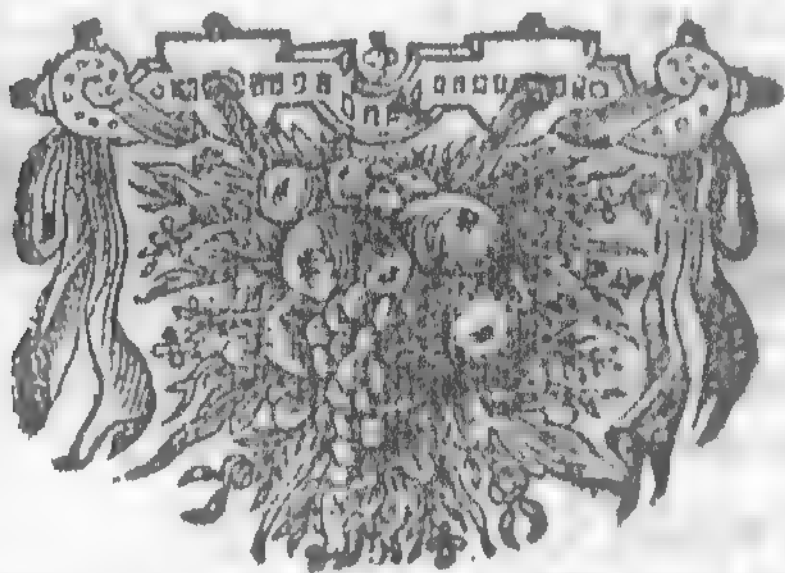
Tot mendis injuria temporum seu descriptorum scatebant haec scholia, ut vix quicquam possit esse mendosius. Nullus fere accentus aut spiritus (qui tamen, quamvis apud me haec Grammaticorum figmenta nullo numero sint, apponi debuerunt, quoniam a multis annis invaluit iste mos, & a paucissimis etiam, si non adjicerentur, Graeca hodie legi possent, tanta est Graecarum literarum hoc tempore infelicitas) suo loco secundum Grammaticorum praecepta conspiciebatur, nulla fere distinctionum habita ratio. Scabiosa vocabula, quorum ne unicum, quamvis sine omni dubio mendosum aut corruptum, omisi, ut cuius suum relinquerem judicium, Scholiis subjeci. Certissimas quasque emendationes & conjecturas in textum recepi. Loca, quae ex Poëtis citantur, quamvis non addito illorum nomine, investigavi & adscripsi, uno aut altero tantum excepto. Ha-
bes

P R A E F A T I O

bes consilii mei rationem. Liber primus typis fere erat descriptus cum ecce Vir eruditissimus & mihi amicissimus J. H. Lederlinus mihi ostendit Phavorinum, cujus lexico ego antea non eram usus, multis in locis Moschopulum transcripsisse. Si mihi licuisset maturius hunc librum evolvere, correctior forte certe auctior aliquanto potuisset prodire Moschopulus. Quamvis autem nonnullis locis ex Phavorino corrigi possit Moschopulus, longe tamen pluribus ex Moschopulo corrigi, emendari, augeri potest Phavorinus, quem non hujus tantum Scholiographi, sed & Hesychii, Etymologici Magni, Thomae Magistri & aliorum scrinia compilasse & ad verbum descripsisse illi, qui eorum scripta cum hujus comparare voluerit, liquidissime parebit. Dudum jam est, quod notaverit Leopardus Emendat. lib. ix. c. 23. *Turpis menda Moschopulum de vocibus Atticis obsedit, quam auxit in Lexico suo Varinus.* Igitur haec. In Graeco Homeri textu constituendo usus sum editione Eustathii, Stephani, Porti, Castalio-
nis, Turnebi, Parisiensi anni cdo lccxxiv. quae ad Turnebianam videtur conformata, Crispini & recentiorum. Versionem infinitis locis emendavi, mutavi, interpolavi, ut plane nova possit videri. Non ubique rationem reddidi, quare a virorum doctissimorum, qui Homerum in Latinum sermonem transtulerunt, sententia recederem, neque hoc videbatur necesse, cum multi errores essent tam manifesti, ut merito operam

AD LECTOREM.

operam lusisse existimarer. Joachimi Camera-
rii, Viri Doctissimi, commentarium in hosce
duos priores Homericæ Iliadis libros, qui fuit
ultimus ejus in terris conatus, huic editioni
nostræ jussi subnecti, quod liber paucissimo-
rum manibus versaretur, & plurima contineret,
quæ ad pleniorẽ Homeri intellectum omnino
facerent. Hisce fruerẽ B. L. & si hæc non pror-
sus Tibi improbentur, dabo operam ut & post-
hac otii mei Tibi constet ratio.

VETE-

VETERUM ET RECENTIORUM
DE HOMERO
TESTIMONIA,

Quae vel Duportus omisit, vel post ejus
tempora prodierunt.

Aelianus Lib. IX. cap. 15.

Argivos totius Poëticae palmam tribuisse Homero testatur.
Agathias epigrammate apud Brodaeum p. 243.

Θεός Ὀμηρος, *Divinus Homerus.*

Auctor commentarii de herbis, qui Apulejo adscribitur
cap. LXIV.

*Nascitur (poconia) Cretae & Siciliae montibus, quam Home-
rus sacer auctor libris suis inseruit.*

Apulejus apol. I. p. 46. edit. Pricaei

Omnis vetustatis certissimus auctor Homerus.

Barthius Adversar. Lib. LIII. c. 2.

Pater doctrinae Homerus.

Barnesius (Josua) de Tragoedia §. I.

*Homerus nobis statuendus est omnis poëseos fons, auctor & in-
ventor.*

Cajus Jctus l. 236. de Verb. signif.

Admonet nos summus apud eos (Graecos) Poëtarum Homerus.

Casaubonus II. cap. I. Lect. Theocrit.

Elegantiarum omnium pater Homerus.

Ciceroni de Off. III. c. 26.

Homerus optimus auctor vocatur

Clapmarius in Nobili Trienn.

*In Homero, quem leges nostrae civiles omnium virtutum paren-
tem vocant, ecquid desiderari potest? meo judicio poene nihil,
quod de principum hominumque illustrium moribus, vita, bello
& consiliis in medium proferri potest. Quod si Ulyssis consilia,
vitam, errores, pericula, relictum animo collustres; crede mihi
de omnibus in vita scopulis & calamitatibus tutissimus eris. Hunc
leges & releges &c.*

Colerus de studio Polit. c. x.

*Poëtae tibi legendi duo sunt Homerus & Virgilius, uterque prin-
ceps & rex caeterorum.*

Dem.

DE HOMERO.

Dempsterus Notis ad Rosin. II. c. 16.

Homerus in perfectissimo illo humani ingenii opere &c.

Diacono (Joanni) in Alleg. explicat. IV. primorum
vers. Iliad. lib. IV.

Homerus παντοίας σοφίας ἴδμων , καὶ τῶν λόγων ὠκεανὸς vo-
catur.

Ferretius Not. in Musas Lapidar. p. 58.

Græcorum Poëtarum eminentissimus facile princeps Homerus.

Frischlinus dedicat. Callimachi

*Ex uno Homero , tanquam fonte & humanæ sapientiæ Occa-
no , pene omnium non modo virtutum ac vitiorum vivas imagines,
totiusque adeo moralis doctrinæ præcepta & regulas promanare ,
sed etiam reliquarum scientiarum ac disciplinarum omnium , qui-
bus humana sapientia absolvitur , principia certissima provenire ,
non modo Plutarchus jam olim , sed etiam Politianus aperte de-
monstrarunt.*

Fungerus de pueror. discipl. & recta institut. c. 10.

*In Poësi non parum proderit Homerus , cujus poëma velut à Mu-
sis dictarum mira quadam ecstasi rapit ac inflammat devotos audi-
torum animos , &c.*

Gauricius (Pomponius) de Sculptura

*Homerus est , nostræ deliciae , quem nunquam temere a me lon-
gius abesse patior.*

Graevius (J. G.) Orat. de Pallad. Trajectin. p. 15.

*Ingeniorum princeps Homerus , ab omni memoria omnis sapien-
tiæ antistes habitus.*

Id. Lectioñ. Hesiod. c. xx.

Homerus parens omnis doctrinæ & elegantiae.

Gronovius (Jac.) Exercit. de Dodone p. 4.

Pater eruditionis vestræ Homerus.

Id. Exercit. de Juda p. 80.

Musarum Deus Homerus.

Hoe'zlinus Not. ad Apoll. Rhod. IV. 480.

Ipse sui candidissimus interpretæ Homerus.

Horatius Lib. I. Sat. 10. v. 52.

Tu nihil in magno doctus reprendis Homero.

Juvenalis Sat. x. v. 246.

——— *Magno si quicquam credis Homero.*

Liptius Epist. Cent. II. Misc.

*In hominibus excessisse mihi humanum fastigium videntur Home-
rus , &c.*

Id. Cent. III. ad Belg. Ep. 44.

Homerus ille fons arcanae sapientiæ.

* *

Id.

TESTIM. DE HOMERO.

Id. praefat. disponēt. Mir. Cod. ad Tacit. p. 6.

Poëta omnis aevi sapientissimus.

Lucianus Amor. p. 890. Edit. Graev.

Κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον.

Malælae in Chronogr. p. 149. & alibi

Ὅμηρος σοφώτατος dicitur.

Minucius Felix in Octav. p. 204.

Et praeclare ideo Plato Homerum illum inclytum, laudatum &c.

Ovidius Lib. 1. Amor.

Vivet Maconides Tenedos dum stabit & Ida,

Dum rapidas Simois in mare volvet aquas.

Id. Lib. 11. Trist.

———— Indicio magni sciremus Homeri.

Propertius Lib. 1. Eleg. 7.

Atque ita sim felix, primo contendis Homero.

Rittershusius in Lib. 11. Oppian. Cyneg. v. 313.

Parens eruditionis, & fons ingeniorum Homerus.

Rutgerfius Var. Lect. V. c. 19.

Omnium gratiarum ac leporum fons Homerus.

Salisburyensis Lib. 111. Policrat. c. 9.

Homerus in illo celeberrimae perfectionis opere &c.

Scaliger (Jof.) comment. in Catull. p. 26.

Edit. Antverp.

Homerus pater omnium Poëtarum &c.

Spanhemius (Ezech.) Not. ad Callim. Pallad. v. 101.

Homerus Theologiae graecanicae parens vel propagator. H. in Dian. v. 224. Vatum parens.

Theodoreto Serm. vi. p. 85.

Poëtarum νοσφωεῖος dicitur.

Victorius P. Var. Lect. Lib. xxix. c. 6.

Summus divinissimusque Poëta Homerus.

AID

Clarissimum Virum,

J. SCHERPEZEELIUM,

Cum duos priores Iliadis Homericæ libros
cum Scholiis Moschopuli publicæ
luci exponeret.

Μ Αιονίδαο τρευτὸν ἔπ' ὅ πάντες διὰ πρῆς
Ἡραρον, ἰδρεΐη οἷς γε μέμηλε νόω.
Ποιηῶν δέ ἐ νεῖμαν ἄωλον, ὅς ποτὲ ρίζαν
Ἀμφήρην ἐθενθ' Ἑλλάδ' ἐπὶ πόλεις.
Καὶ τῷ μὲν θ' ὑποφῆται ἰδρ' ἐρμηνευταὶ ἔφυσαν
Πολλοί. ἐν δὲ σὺ τοῖς ἔξοχ' ἔπλεο ἀνὴρ,
Χαλκρτύποις Φήνας σελίδεσσιν ἅ τ' ἐπὶ τὸ πάρος περ
Εἰδομν, αὐξήσας τε σχολίοισι νέοις.
Μὴ τις ἔτ' αἰλιόωτο δυσερμήνευτον Ὀμηρον
Εμμεναι, ὃ γε φέρεις τόσων, ἄρ' ἔστι, Φάος.
Ἡ ρά κεν ἐλλογίμοις ὄφελος μέγα ἀνδράσιν εἴης,
Οὓς ἔλεν Ἑλλαδικῆς ἡμερ' ὧς Δεπίης.

LUDOLPHUS THEODORUS
AB HOETE,

Marcâ - Westphalus.

Toparcha in Kringeldans &
West-Husen.

E L E G I D I O N

In primum & secundum Homëricae Iliados
librum ineditis hætenus Moschopuli
scholiis illustratum

Accurante Clarissimo Viro

JOANNE SCHERPEZEELIO.

Non frustra summo posuit te summus Olympo
Jupiter, Aönias inter, Homere, Deas.
Quà te Mnemosyne, Tellus, Virtusque, Fidesque,
Natura, & Tempus, Relligioque, colunt.
Certe dignus erat superiorum sede locari,
Qui vatum Clariis ora rigavit aquis.
Interea, ut possis mortali voce carere,
Nos grato laudes dicimus ore tuas;
Et Scherpezelius doctæ non ultima turbæ
Gloria, cum puro dat tibi thura mero.
Parce rudi vulgo, quod Lauri spernit honorem:
Sat poenæ media vivere barbaria.

FRANCISCUS HESSELIUS.

HOMERI
ILIADOS

A & B

Cum Scholiis

EMAN. MOSCHOPULI,

nunquam antehac editis.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Α Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἄλφα λιτὰς χρύσῃ, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθρῳ
ἀνάκτων.

ΜΗΝΙΝ αἶδε θεὰ Πηληϊάδεω Λ'χιλῇ

κύλο-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

Ἐμμενὴς τῆς Μοσχοπέλης τεχνολογία καὶ ἀνάπτυξις τῶν
λεξέων τῆς πρώτης βιβλίου τῆς Ὀμήρου.

Ἡ Μῆνιν] ὀργίζεσθαι, θυμῶσθαι, καὶ χολῶσθαι ταυτόν, πλὴν ὅτι
τὰ μὲν εἰς παρά τοις κοινοῖς ἐν χρήσει, τὸ δὲ χολῶσθαι ποιητικόν.
Ὀνόματα δὲ αὐτῶν ὀργή, θυμός, καὶ χόλος, τὸ μὲν ἀπὸ τῆς χολῆς,
τὸ δὲ ἀπὸ τῆς θυεῖν, τὸ ὀρμαῖν, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἐγείρεσθαι,
καὶ διδάσκειν. διδάσκει γὰρ τὴν ψυχὴν ὀργιζόμενος. Λέγεται θυ-
μός καὶ ἡ ψυχὴ ποιητικῶς, κινηθεῖσα δὲ ἡ ὀργή. εἴτε μὴ ἀφε-

1. Κοινοῖς non habetur in MS. durior sermo est si non addatur.

Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ] Rudis olim & indigesta
moles erat opus Homeri, quod, cum
variis locis dispersum legeretur, a Pisi-
strato sic dispositum traditur, ut nunc
habemus. Ex disperso hoc corpore car-
mina excerpébantur & contabebantur
ab illis, qui virgam lauream manu te-
nentes eadem cantabant in theatris, &
quidem alternis. Hinc a cantu & textura
Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ nomen invenit, & qui
canebant ῥαψῶδαι dicti, non, ut Suidas
vult, quod ῥάψαι ἔχοντες ἀπὸ ῥαβδόν,
virgas tenentes recitarent, & inde ῥα-
ψῶδαι quasi ῥαβδῶδαι dicerentur; sed ἀπὸ
τῆς ῥάψιν αἰεὶς. Hesych. ῥαψῶδαι ὑπο-
νεύονται ἱππῶν. Suidas: Ραψῶδαι, οἱ τοὶ
Ὀμήρου ἐπὶ τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες.
Eustath. Εἰς ἑκατέρῃς Ὀμηρικῆς βίβλου
συρίπτοιτε αἱ ἐξέλεκτοι, ῥαψῶδαι ἐ-
πιπύθην προσσηγορίσθησαν. Dicuntur ῥαψῶ-
δαι ut Κωμῶδαι non auctores, sed ἀέτο-

res, h. e. non qui sua, sed ab aliis com-
posita carmina canebant. Hos & *Homeri-
stai* vocatos fuisse scriptum reliquit A-
ristocles apud Athenaeum *deipn.* lib.
xiv. p. m. 620. ὅπῃ δὲ ἰκαλεῖτο οἱ ῥαψῶ-
δαι καὶ Ὀμηρισταὶ Ἀριστοκλῆς εἴρηκεν ἐν
τῷ αὐτῷ χροῶν. Et *Homericidae* Pindari Schol.
ad Nic. vid. B. Ὀμηρίδας ἐλεγον τὸ μὲν
ἀρχαῖον τὴν ἀπὸ τῆς Ὀμήρου γένουσι. ὅτι καὶ
τὴν ποιήσιν αὐτῆς ἐκ διαδοχῆς ἦσαν. μα-
τὰ δὲ πάντα καὶ οἱ ῥαψῶδαι.

Alternis dixi recitata fuisse carmina
Homeri, confirmat hoc memoratus
Pindari Scholiastes & Diog. Laert. vita
Solon. Segm. 57. Τὰ τῶν Ὀμήρου ἐξ ὑπο-
βολῆς γίνονται ῥαψῶδῶνται. Est enim
τὰ Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῶδῶνται,
Homeri Poëlin ordine debito consultata
alternis recitare, ut exponit Leo Alla-
tius in elegantissimo libro de Patria Ho-
meri.

ILIADIS HOMERI

LIBER I.

Primus liber preces Chrysaë, pestem exercitus, inimicitiam Regum (continet.)

IRam cane Dea Pelidae Achillis,

Pet.

θεῖσα, ἀλλὰ παραμείνασα. Μῆνις λέγεται καὶ μένος παρὰ τὸ μένειν. ὧν τὸ μὲν ἐστὶ κοινόν, ἡ μῆνις, τὸ δὲ ποιητικόν· ῥῆμα δὲ αὐτῶν τὸ μηνίειν. λέγεται μένος καὶ τὸ ἔμμουρον ἐν πολέμῳ ἔργον, ἀπὸ τήτης καὶ ἡ ἰσχὺς. τὸ ὀργίζεσθαι δὲ εἰ ἐπιταθείη, καὶ ἀγανάκτησιν προσλάβοι ² ἀμυντικήν, χῶεσθαι λέγεται, ἔτι ἐπισκύζεσθαι μετὰ ³ τῆς ἐπιτελέσερον. δηλοῖ γὰρ ταῦτα ὅτι ἀπλῶς τὸ ὀργίζεσθαι, ἀλλὰ μετὰ τήτης καὶ τὸ ζητεῖν ἀμύνεσθαι καὶ κακοποιήσιν. γίνεται δὲ τὸ μὲν αὐτῶν ἀπὸ τῆς χωννύω καὶ τῶν χωμάτων, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς τοὺς κατεσχημένους τέτω τῷ πάθει συνάγειν τὸ ἐπισκύνιον. ⁴ ἐπισκύνιον δὲ ἐστὶ τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων. ταῦτα δὲ ⁵ ἐναποτεθέντα τῇ ψυχῇ καὶ παραμείναντα τὸ κοτεῖν ποιεῖ, καὶ τὸν

κ6.

² MS. ἀμυντικόν. ³ Locus hic est corruptus, & qui recte sanari possit nondum perspicio. forte scripsit Moschopolus ἐπισκύνιον μετὰ πάντων, ἐπιτελέσειν. Sensus foret pro ὀργίζεσθαι, si iratus animus accenderetur desiderio ultionis, χαλεπῶς dici, etiam ἐπισκύνιον, idque consummationis forte, h. e. nam ferventiorē indicare. ⁴ utroque loco MS. mendose habet ἐπισκύνιον. emendandus quoque hic Hesych. ἐπισκύνιον, τὸ ἐπὶ τῶν ὀφρύων ἐστὶν ὅσον &c. corrupte & illic legitur ἐπισκύνιον, quod jam viderunt alij. ⁵ 6. MS. ἐναποτεθέντα &c. ἐν δὲ ὅσῳ &c.

1. Μῆνιν ἀειδὲ θεῶν] Notat Aristoteles Poët. xix. Protagoram hunc primum versum reprehendisse, quod Homerus imperaret Μῆνιν; sed perperam. Imperativus enim non semper habet imperandj vim, verum & rogandi. Invocabant Μῆνας Poëtae cum rem reconditam & obscuram narrare solebant. Philostrat. in Heroicis. Τῶν καλὰ λίσσῃ περὶ τυχῆν ἀνέμῳ τῷ λ. 39.

Calliope (Regina illa Μῆνα est) invocant, ut praesenti orationi adesset. Plato in Euthyd. p. 269. Edit. Ald. ὡς τ' ἔγωγε καὶ ἀπὸ τοῦ ποικίλου δόξω ἐπὶ χ. μ. ὅτι δὴν ὁρῶντες Μῆνας τὸ καὶ Μῆνα εὐνοῦν ὡς χαλεπῶς. Vetus M. Ficinus: ὅπως μὴ ἡ νῦν, Γαλατῆς ποιεῖ, Μ. ἴσῃ τῇ νῦν. ὡς ποιεῖν ἐννοεῖται ἐπὶ πρῶτον ὡς ποιεῖ.

Μῆνιν ἀειδὲ θεῶν] Didymus. ὁρῶντα ἴσῃ in hoc versu ἴσῃ ποιεῖν ὡς ποιεῖ.

4 ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Α

οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγ' ἔθηκε·
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐαψεν

Ἡρώων,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

κότον. ἔστι γὰρ κότος ὀργή ⁶ ἐναποτεθειμένη τῇ ψυχῇ μετ' ἀ-
γανακτίσεως ⁷ ἀμυντινῆς. πάλιν ἄχνυμαι, λυποῦμαι καὶ ἄλγῳ
ταυτόν. τὸ μὲν παρὰ ποιηταῖς, τὰ δὲ λυποῦμαι καὶ ἄλγῳ
κοινά. ὧν ὀνόματα τὸ ἄχος, ἡ λύπη, καὶ τὸ ἄλγος. εἰ δὲ
⁸ ἐπιταθείη τὸ ἄχνυμαι, καὶ περιττεύσειε τὴν ἀγανάκτησιν,
καὶ ἄχθεσθαι λέγεται καὶ βαρύνεσθαι, καὶ ὀχθεῖν ποιητικῶς, ὃ
καὶ προσοχθίζειν λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς. ὧν τὸ μὲν γίνεται
παρὰ τὴν ὀχθὴν, λέγεται τὸ δὲ παρὰ τὸ βάρος καὶ τὸ ἄχος.
διαφέρει δὲ τὸ χῶεσθαι τούτων. εἰ καὶ ἀπὸ τῆς παραγωγῆς τὸ
αὐτὸ δοκεῖ δύνασθαι, τοῦτο μὲν ἐπίτασιν ἔχειν ὀργῆς, ταῦτα
δὲ λύπης.

Ἄειδε] ἄδειν τὸ ψάλλειν καὶ τὸ Φημίζειν, καὶ παθητικῶς
ἄδεται μέλος, ἢ γυν ψάλλεται. καὶ ἄδεται λόγος, ἢ τοι Φημίζε-
ται καὶ περιλαλεῖται, ἀπὸ τοῦ ἄδειν, τὸ ψάλλειν. Λέγεται δὲ
ἄδειν καὶ τὸ ἐμμέτρως καὶ ἐμμελῶς λέγειν. καθὼ λέγονται καὶ
ποιηταὶ ἄδειν, μετρικῆς χάριτος φροντίζοντες, καὶ ἔτι συγγρα-
φεῖς καὶ ῥήτορες ἐν ἐπαίνῳ μοῖρα. τέτοις γὰρ εἰ καὶ μὴ μέτρα ἔστι
τεταγμένα, ἀλλ' οὖν ὁ λόγος εὐρυθμὸς ἄλλως ἔστιν ἐν αὐτοῖς καὶ
πλησίον μέτρῳ.

² Οὐλομένην] παρὰ τὸ μένος καὶ τὸ ὀλοὸν συντίθησιν ὁ Πορ-
φύριος τὸν ἐλόμενον, καὶ τὴν ἐλομένην. ἔστι γὰρ Φησὶν ἐλόμενος ὁ
ὀλοὸν ἔχων μένος ἢ σθένος, τῷ τῆς οὐλομένης ἀρετῆς κεντημέ-
νος. ⁹ ἀρετὴ γὰρ τὸ σθένος, ἐλομένη γὰρ μῆνις, ἢ ἐξ οὐλομένης
γεγεννημένη. ὁ γὰρ αὐτὴ εἶχεν ὀλοὸν μένος, ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ

7. MS. male ἀμυντινῆς. 8. MS. ὀπιθεῖν. 9. MS. ἀρετῇ.

iores. primum, heptamimerim bre-
vem contra naturam esse productam
(sed tunc legebatur M. α. θ. πηλιά-
δω &c.): secundum, rationem syn-
alaphæ in quinto pede non esse fer-
ratam: tertium, in Αχιλλῷ lite-

ram unam a scilicet deesse ut dactylum
inde conficeret. Gyrald. de Poët. dial.
2. Gifanius ind. Lucret. hunc versum
ita legit μῆνιν α. θ. π. Ἀχιλλῷ, &
Creticum statuit.

2. Οὐλομένην Μῆνιν quod dixerit Ho-
mericus

Perniciosam, quae sexcentos Achivis dolores fecit:
Multas autem fortes animas Orco praemature misit
Heroum:

χρησάμενος αὐτῇ. οὐδ' οὐκ ἔχειν ἢ ἀπόδοσις αὐτῇ.
Λέγεται δὲ καὶ ἐλόμενον γῆρας, καὶ ἐλομένη πενία, καὶ ἐλομε-
νον πάριν ὃ Ἐυριπίδης Φησί. ἐφ' ὧν οὐκ ἔχει χώραν ¹⁰ οὐδε-
μίαν ταῦτα τὰ σημαινόμενα, τῷ μὲν γὰρ πάριδι σθένος οὐδεὶς
μαρτυρεῖ. πενία γὰρ καὶ γῆρας πῶς ἂν εἴη κατὰ ταῦτα ἐλόμενα.
εἰ δ' ἐπὶ τέτων βιάσαιτό τις τὸν λόγον, μεταφέρων τὸ σημαι-
νόμενον ἐπὶ τῆς βλαπτικῆς ἐπλῶς ὁρμῆς καὶ δραστηριότητος, ἀλλ'
ἐπὶ τοῦ πάριδος κατ' οὐδεμίαν ἀρμόσειεν ἂν μηχανήν. ἔσι δὲ
ταῦτα μᾶλλον ὀνόματα μετοχινὰ ἀπὸ τῆς ἐλόμενης, καὶ δηλοῖ τὸν
ἀπωλείας ἄξιον. ὀνόματα δὲ εἴρηται μετοχινὰ, ἀλλ' ἐχὶ μετο-
χαι, ἐπεὶ εἰ ἦσαν μετοχαι, ἔμενον ἂν ἐπὶ τοῦ σημαινομένου τῆς
μετοχῆς, καὶ ἦν ἂν οὐλόμενος μὲν ὁ Φθαρεῖς, ἐλομένη δὲ ἡ Φθα-
ρεῖσα. νῦν δὲ ἐπεὶ μετέπεσον ἐφ' ἑτέρον σημαινόμενον, ἀπέζη-
σαν καὶ τοῦ μετοχαι εἶναι.

Ἔθηκε] δύο εἰσὶν αἵραι τὸ αἶρειν καὶ τὸ τιθέναι, μέσον δὲ τε-
των τὸ ἐπιφέρειν. τίθεται δὲ πολλάκις θατέρα τέτων τῶν αἰρῶν
ἀντὶ τοῦ μέσου, οὐδὲν παθέων ἀποκρίψασα, ἀλλ' ἀγγελίας βάρος
ἀραμένη μέγα ἀντὶ τοῦ ἐπιφέρειν. καὶ ἐνταῦθα

— μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
ἀντὶ τοῦ ἐποίησεν. τὸ γὰρ γινόμενον ἤδη τελεσθὲν κεῖσθαι τίθεται.
ἔσι δὲ πάνταυθα αἵρα μὲν ¹¹ τὸ ἀρχομαι ποιεῖν, καὶ τὸ πε-
ποιητός ¹² ἤδη κεῖσθαι τίθημι, μέσον δὲ τὸ ποιῶ.

³ Ἰφθίμης] ἀπὸ τῆς Ἰφί, κατὰ ¹³ παραγωγὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ³
Προΐα-

¹⁰. MS. ε' αὖ μίαν. ¹¹. in MS. bis legitur ἀρχα μὲν τὸ ἀρχα μὲν τὸ. ¹². MS. ἡδαι. ¹³. ita MS. durior videtur loquendi ratio, quam reperio quoque apud Moschor. περὶ χιρ. p. 51. καὶ κατὰ συγκοπήν, καὶ τρεπῇ τῇ φιλέεις δασι &c. &c. apud Nicandri Scholast. ad Theriac. p. 52. Ed. Ald. κατὰ συγκοπήν, καὶ τρεπῇ τῇ μ' εις β' &c. infra ad v. 600. κατὰ συγκοπήν καὶ πλεονασμῷ τῇ ε' &c.

merus solocismus commisisse statuit Protogoras apud Aristot. περὶ σοφισ. ἐλεγχ. cap. xiv. debuisse autem, juxta illius sententiam dixisse ἐλόμενον. Μί-
ης γὰρ (κατ' ἐξῆς ait Arist.) ἀρῶν
ἔσι.

2. Ἄλγε' ἔθηκε] καὶ πολλὰ αὐτῶν

εἰργάζετο, ut loquitur Aelian. V.H. 1.34. Fulgentius hunc verum citans Virgil. contin. legit ἀλγε' ἔδωκεν. Hac locutio-
ne utitur quidem Homerus *Il.* α. 96. Τ' ἔτεκ' ἀρ' ἀλγε' ἔδωκεν. *Il.* β. 375. & ali-
bi. sed hoc loco omnes, quos ego adhuc
vidi, agnoscunt ἔθηκε.

Ηρώων, αὐτοὺς δ' ἐλαΐριά τευχε κύνεσσιν,
 § Οἰωνοῖσί τε πᾶσι, (Διὸς δ' ἐπελείετο βελή)
 Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' αἶρ' σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Λητούς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Προΐαψεν] ἀντὶ τοῦ βλάβασα ἔπεμψεν. ἡ ~~πρὸ~~ περισσὴ, ὡς
 ἐν τῷ προλιπεῖν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἵπτω κατὰ πλεονασμὸν
 13 τοῦ α. ἔστι δὲ τὸ ἰ ἀνάυξητον κατὰ Ἰωνας. τὸ γὰρ ἰ καὶ ὑ τὰ
 αὐτὰ μένονται ἐν τοῖς 14 παρωχημένοις, διὰ τοῦτο ἀμετάβολα
 λέγεται, ὅμως μεταβάλλεις τὸν χρόνον, εἰ βραχέα εἰσὶν ἐν τῷ
 ἐνεσῶτι.

4 Τευχε κύνεσσι] τὸ πᾶσιν ἀπὸ κεινοῦ. ἢ ἡ, τὰ σώματα δὲ
 αὐτῶν ἐποίησε σπαράγματα πᾶσι τοῖς κυσὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ὀρνέοις.
 ἀντὶ τοῦ πολλοῖς κυσὶ καὶ πολλοῖς ὀρνέοις. ὡς ἐν τῷ
 — 15 θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο.

13 MS. mendose τὸ ὑ α. 14 MS. παρωχυμένοις. 15 Il. α. 424.

3. Πολλὰς &c.] hunc Homeri ver-
 sum malis Medicis aptare solebat Rex
 Nicocles. Expressit Virgil. Aen. 11. 398.
 Multos Danaum demittimus orco. ibid. 527.
 &c. 785. Lib. x. 662. Porro hunc locum
 an animo habuit Eurip. Andr. 611.
 Ψυχὰς δὲ πολλὰς καὶ χαθὰς ἀπώλισας, &
 perdidisti multas & fortes animas, i. e.
 viros. imitatus quoque est Aeschyl. in
 sept. contr. Theb. 328.

3. Ἀἶδι προΐαψεν] Manibus dedit di-
 xit Liv. lib. 1. c. 25. vel tartaro dedit, ut
 loquitur Horat. lib. 1. 1. carm. 7.

Προΐαψεν] quod ~~προΐαψεν~~ vertatur
 ante tempus demisit reprehendit Ursinus,
 quia Virgil. simpliciter dixit demittere

vel mittere; sed male. Illud ~~προ~~ enim
 minime otiosum est, sed suam habet
 significationem. Recte brev. Scholiast.
~~προ~~ δ' εἰμαρμένους. Expono ante diem fa-
 talem, ante tempus, premature.

4. Ἀυτὰς δ' ἐλαΐρια &c.] Virgil. 1. 1.
 Aen. 485. Heu terra ignota canibus data
 praeda Latinis, Alitibusque jacet. Imita-
 tus h. l. Aeschylus supplic. 807.

Ἀυτὰς] Ipsos puta corpora ipsorum.
 ita Virgil. Aen. vi. 362. Nunc me fluctus
 habet, ubi & hunc Homeri locum ad-
 ducit Servius.

Ἐλαΐρια] multum de hac lectione
 dubitat H. Stephanus Vir Graece doctis-
 simus; sed observat Tan. Faber ad
 Phadr.

Heroum: ipsos autem praedam dilaniandam dedit canibus,
Alitibusque omnibus: (Jovis autem perficiebatur consilium)

Ex quo primum discederunt contendentes,
Atridesque rex virorum, & divinus Achilles.
Quisnam eos Deorum contentione commisit ut pugnarent?

La-

Καὶ ἐνταῦθα γὰρ τὸ πάντες ἀντὶ τοῦ πλείους. ἐν ἄλλοις δὲ καὶ περισσὸν τοῦτο τίθησιν. ὡς ἐν τῷ

— 16 οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσαν.

Καὶ

17 Τριχθαὶ δὲ πάντα δέδασαι.

8 Ξυνέηκε] Πλεονάζει ἐν τέτῳ τὸ ποιητικῶς, ὡς καὶ ἐν τῷ εἶπε. οὐχ οἱ ποιηταὶ δὲ μόνον χρῶνται τῇ τοιαύτῃ προσθήκῃ ἐπὶ τῷ ἀόριστῳ, ἀλλ' ἤδη καὶ οἱ Ἀττικοὶ, εἶγε τὸ ἀνέσῃ Ἀττικόν, πλεονάζουσι μὲν τοι ἐν τῷ τοιῶτῳ οἱ ποιηταὶ κατὰ τὸν ἀόριστον. ἐπὶ δὲ τοῦ παρακειμένου καὶ ἐπὶ τῷ παρατατικῷ πολλὴ τέτῃ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ χρῆσις.

Νέσσον

16 IL. 2. 161. 17 IL. 2. 139.

Phædr. 111. 17. eam esse liquidarum literarum naturam, ut syllabam per se brevem efficere longam possint, & contra. Inde esse quod apud Homer. Μίλα & producat Hymn. in Mercur., & ἰλάερα hoc loco. Dudum ante Fabricium idem observavit Jac. Gretserus Inst. Ling. Gr. lib. 111. cap. 3. quod postea deprehendi.

5. Ὀϊανοῖσι πεπᾶσι] Male Zenodotus apud Athenæum Ὀϊανοῖσι πεδαιῖα, vide Cameræ. adde & Suidam voce δαιῖα.

Διὸς δ' ἐπιλαίετο βελύ] Fatum vocabant antiquissimi consilium Jovis, quo

regerentur omnia. Itaque apud Homerum cum legerant Διὸς δ' ἐπιλαίετο βελύ, fatum intelligebant: Muretus ad Senec. de provid. Vide & Lips. introd. in Physiol. Stoic. 1. 12. Ovid. Metam. 1111.

--- Quicquid superi voluere peractum est. Dupont. Quod Homero h. 1. est Διὸς βουλὴ, idem Hesiodo ἐργ. 221 ἤμ. v. 105. dicitur Διὸς νόος.

8. Τίς τ' ἀρ' ἐπ' αἶε &c.] Expressit hunc locum Statius Theb. vi. 374.

--- Quisnam iste duos, fidiſſima Phæbe Nomina, commisit Deus in discrimina Reges.

Αἰταῦς καὶ Διὸς υἱός. ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς
 10 Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, (ὀλέκοντο δὲ λαοὶ)
 Οὔνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμησ' ἀρητῆρα
 Ἀτρεΐδης. ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ὑπερείσι ἄπινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλα Ἀπόλλωνος,
Χρυσέω

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

10 Νοῦσον κακὴν] ἐξαιρέτως ἀντὶ τοῦ πάνυ βαρεῖαν, καὶ κἀνω-
 σιν πολλὴν ἔχουσαν. οὐ γὰρ κακὴν αὐτὴν λέγει, ὅτι δύναται εἶ-
 ναι καὶ μὴ κἀνωσιν ἔχουσα. νόσος κακὴ τὸ ἐναντίον τῷ ἀγαθῷ
 ἀπὸ τοῦ 18 κακοῦν. κακός δὲ ὁ μετέχων κακοῦ, τῆς τῶς τρόπῃ
 κακωτικοῦ, ἢ δυνάμεως κακωτικῆς. ὥσπερ ἀγαθός ὁ μετέχων
 τρόπῃ 19, ἢ δυνάμεως ἀγαθῆς. λέγεται κακός καὶ ὁ δηλὸς διὰ
 τὸ 20 κακῶσαι τὴν ψυχὴν.

Ὀλέκοντο] ἀπὸ τοῦ ὀλώλεια. ἐνεσῶς ὀλέκω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δέ-
 δοικα 21 δεδόικω.

11 Τὸν Χρῦσιν ἠτίμησ' ἀρητῆρα] ἢ ἄρθρῳ ὁ λόγος ἐκλείπει, ἢ ἀντι-
 στροφῶς λέγεται. ἐπιθέτου γὰρ ὄντος καὶ κυρίου, καὶ ἔτι ἄρθρου,
 εἰ μὲν σὺν τῷ ἐπιθέτῳ τὸ ἄρθρον κεῖται, συνυπαίχεται αὐτῷ καὶ
 τὸ κύριον, καὶ καταλλήλως ὁ λόγος ἔχει. εἰ δὲ τὸ κύριον αὐτὸ
 λάβοι, οὐκέτι τὸ ἐπίθετον συνυπάγεται. ἀπαιτεῖ γὰρ τὴν ἀνα-
 φορὰν τοῦ ἄρθρου, ἥς αὐτὸ μᾶλλον χρήζει ἢ τὸ κύριον, διὸ 22
 μετ' αὐτοῦ τὸ ἄρθρον ἔχον 23 συνεπάγει τὸ κύριον, καὶ ἐντελῆ

18 MS. Κακακοῦν. 19 desit vocabulum lege ὁ μετέχων τρόπῃ ἀγαθῆς, ἢ
 ἀντιμῶς δεσ. 20 MS. κακακῶσαι. 21 an non δεδόικω, quod legitur apud
 Theocrit. Id. xv. v. 58. 22 MS. μεθ' αὐτῆς, 23 MS. συνεπάγει.

11. Ἀρητῆρα] Sacerdotem dixit quasi
 precatorem, quod hoc genus rebus di-
 vinis & precibus ac votis curare soleat.
 Camerar. Factum esse sive novum hoc
 vocabulum monet Aristot. de A. P. cap.
 21. idque Homerum finxisse pro ἱ-
 ῥέα.

13. Ἀπὸικα] τὰ ὅτι ἐλευθερία διδύ-
 μιν. Thomas Magister: Λύττα καὶ σα-

στρα, λογγραφοί, ἀπὸικα δὲ ποικταί.
 εἰς δὲ ταῦτα τὰ ἐπὶ ἐλευθερία διδύ-
 μιν.

14. Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν δεσ.]
 Recte ita veteres libri. Expono infulas
 vel vittas, sive velamenta habens in mani-
 bus longe jaculantis Apollinis, eximio cum
 ramo (lauri.) De suplice enim hic ser-
 mo. Gloss. Phil. στέμματα, infulae. Exd.
 στέμμα,

Latonae & Jovis filius. hic enim regi iratus,
Morbum per exercitum excitavit noxium, (peribant 10
autem populi)

Quoniam Chrysen contumelia affecit sacerdotem
Atrides. hic enim venerat celeres ad naves Achivorum,
Redemturusque filiam, ferensque infinitum precium
liberationis,

Infulas habens in manibus longe-jaculantis Apollinis,
Eximio

ποιεῖ τὸν λόγον. ¹² μὲν τοι καὶ σὺν αὐτῷ κυρίῳ Ὀφείλον μετὰ τῷ
ἐπιθέτῳ κεῖσθαι, ἢ ἕτερον ἄρθρον δεῖ συνυπακῆναι τῷ λόγῳ. ἴν' ἢ
τὸν χρύσιν, τὸν ἀρητῆρα. εἰ δὲ ²⁴ κατ' εὐθεΐαν ὁ λόγος λέγεται,
δύναται καὶ μετὰ κυρίῳ τὸ ἄρθρον ²⁵ ἔχειν, καὶ ἐντελῶς ἔχειν ἄλ-
λον τρόπον. ἔσω μὲν κύριον ὄνομα Πέτρος, ἔσω δὲ καὶ ἐπίθετον
Χαλνεύς, καὶ ἄρθρον τὸ ὅ. εἴτα τεθεσθῶ μετὰ τῷ κυρίῳ τὸ ἄρ-
θρον, ἴν' ἢ, ὁ Πέτρος Χαλνεύς, καὶ ἔχη ὁ λόγος ἐντελῶς. συν-
υπακῆζόμενον γὰρ ἔχει ἐξ ἀνάγκης ὑπαρηκτιῶν ῥῆμα, καὶ δύναται
ταυτὸ τῷ, ὁ Πέτρος χαλνεύς ἐσιν. ἐπάγεται πράξις τις, ἀλλ'
οὐχ ὡς πρότασις μόνον τοῦτο λαμβάνεται, οὐκ ἔτι οὐδ' οὕτως
ἐντελῶς ἔχει. οὐ δύναται γάρ τις λέγειν, ὁ Πέτρος χαλνεύς ἐ-
ποίησε τόδε.

¹² θαῶς ἐπὶ νῆας] θαῶς ναῦς λέγει τὰς ταχείας, ἢ τὰς ἐπιμή-
κεις καὶ ὀξείας τῷ σχήματι, αἷς καὶ μακρὰς λέγουσι πρὸς ἀντιδια-
στολήν τῶν σρογγύλων.

¹³ θυγάτρα] Τὴν θυγατέρα, ἀναβιβάζει δὲ τὸν τόνον διὰ τὸ
πάθος. ²⁶ ὡς τὸ καὶ ἐπὶ τὸ βλήμενος, τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ βεβλημέ-
νος, τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθιμένος.

Απε-

²⁴. MS. καθ' ἰουθεΐαν. ²⁵. MS. ἔχει. ²⁶. Hunc locum corruptum ita legen-
dum censeo: αἷς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις καὶ ἐπὶ τὸ βλήμενος, τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ βεβλημέ-
νος, τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθιμένου.

σίμλα, velamentum. Gloss. Cyr. infula,
σίμλα. χρύλεῳ aureus, eximium, pul-
crum notat apud utriusque Linguae scri-
ptores. σκῆπτρον, δάφνης ὅζον lauri ra-
mum interpretatur Hesiodus Theog. 30.
καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἱερὰ δῆλός
ἔστι, & mihi scriptum dederunt, lauri

perviridis ramum. Hunc locum optime
omnium interpretatus est Ovidius lib.
11. de Art. Am.

Audierat laurumque manu vittasque se-
rentem

Pro nata Chrysen non valuisse sua.

Recte Stephanus exponit laurum & vit-
tas

15 Χρυσέω ἀνὰ σκήπηρῳ· καὶ ἐλίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν·
 Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὕμιν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐκπέρσῃ Πηλεΐοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 20 Παιῖδα δέ μοι λύσατε Φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε·
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφύμησαν Ἀχαιοί,
 λιδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·

Ἀλλ'

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α·

Απερείσια] ἀπὸ τῆς ἀπειρέσιας, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἀπερείσια,
 ἀντὶ τῆς πλείους, ἢ 27 ὑπερβαλλόντως πολλά.
 16 Κοσμήτορε λαῶν] Κοσμήτωρ ὁ παιδεύων καὶ τάττων ἐν κόσμῳ,
 ἢ τοι τάξει. ἡγουν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐγνωμιασῆς. ἐνταῦθα τὸ
 πρότερον.
 17 Εὐκνήμιδες] ἀντὶ τοῦ εὐοπλοι. εὐφυῶς ἔχοντες ἐν τοῖς ὅπλοις,
 ἢ τοι πολεμισαί, ἀπὸ μέρους τῆς πάσης ὀπλίσεως νοσμένης.
 20 Λύσατε] ἀντὶ τῆς λύσατε. τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ προσηκτινοῦ.
 22 Επευφύμησαν] ἀντὶ τοῦ ἐπεβόησαν. ὡς εὐκαρπον θέρος παρὰ
 Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ καρποφόρον, καὶ 28 εὐνερως ἄκρα ἀντὶ τοῦ
 κερασφόρος ἀπλῶς.

27. MS. mendose habet ὑπερβαλλόντῃ καλὰ. 28. MS. εὐκαρπος sine sensu.
 ex sequenti κερασφόρῃ patet esse legendum εὐκερως. Veteres ei pronunciaffe ut ē
 (& contra ut αι, de quo ad v. 125. dicam) ex hoc & aliis locis manifestum
 est. Sic infra ad v. 293. MS. habet αἰδῶλῃ pro ἰδῶλῃ. ad v. 469. περὶ ἄριστον
 pro περὶ ἄριστον. vide & CL. Jensenium in elegantissimis Lectionibus Lucianeis lib.
 111. c. 9. ubi Hesychium quoque hac in re errasse ostendit.

tas *Laurum vittatam*. Insignia enim sup-
 plicum sunt laurus sive oliva & vittæ,
 sive rectius ex illis ramus laneis vittis re-
 dimitus, qui ἱκετηρία Græcis dicitur.
 Plutarch in Theb. p. 7. καλὰ δὲ δὴ τῆς
 ἱερᾶς ἐλαίας ἐρεῖα λευκὰ κατεσεμμένῃ,
 ramus sacra olea alba lana obvolatus. Æ-
 schines in Apolog. apud Suid. & Har-
 pocrat. ἱκετηρία καλεῖται καλὰ δὲ ἐλαίας
 ἐνταῦθα περὶ σεμμένους. Scholiast. Aristoph.

in Plut. p. m. 21. ἱκετηρία καλὰ δὲ
 ἐλαίας ἐρεῖα πεπλεγμένη. in eandem
 sententiam scribit Moschopol. αἰεὶ χεῖδ.
 p. 168. Tali ramo ipsi supplicabant Apol-
 lini, quanto magis ergo debebat com-
 moveri Agamemnon cum divino hono-
 re eum prosequeretur Chryses. Egrege
 quoque huc facit locus Val. Flacc. iv. 548.
 --- Hic demum vittas laurumque capessis
 Numina nota ceras.

Eximio cum ramo (*Lauri*) & supplex oravit omnes 15
Achivos,

Atridas autem imprimis, duos duces populorum.

Atridaeque, & alii bene-ocreati Achivi,

Vobis quidem Dii dent, coelestes domos habentes,

Excindere Priami urbem, feliciter vero domum reverti.

Filiam autem mihi liberate dilectam, & hoc pretium 20
liberationis accipite,

Reveriti Jovis filium longe-jaculantem Apollinem.

Tunc alii quidem omnes comprobarunt Achivi,

Reverendum esse sacerdotem, & splendidum accipien-
dum pretium liberationis:

At

23 δέχθαι] ἀντὶ τῆς δεδέχθαι. ἐς τῶν Ἰώνων. παρ' αὐτοῖς γὰρ 29 ἔδεν
ῥῆμα ἐπὶ τῶν παρωχημένων τὴν ἀρχσαν αὖξει κατ' ἑδεμίαν αὖξει-
σιν. τὰ μὲν ἔν μὴ κατ' ἀναδιπλασιασμόν αὖζοντα, ὡς ἐνταῦθα τὸ
δέχεσθαι, ἄρσιν λέγουσιν τινες παθεῖν ἴσως ἔκαλως. ἄρσις γὰρ παρὰ τὸ
αἶρειν. αἶρεται γὰρ τὸ ὄν, οὐχι τὸ μὴ ὄν. τὸ δέχεσθαι δὲ οἱ Ἴωνες ἔτι
ἀπὸ τοῦ δεδέχθαι ποιοῦσιν αἶροντες τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ἀλλὰ τὸν
ἐνεσῶτα ἀναύζητον κατὰ τὴν αὐτῶν συνήθειαν φυλάττοντες, μὴ
προχωρησάσης δὲ αὖξήσεως κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἄρσις αὐτῆς πῶς αὖ
εἴη, εἰ μὴ τις (ὡς τὴν σέρησιν λέγουσιν οὐκ ἐπὶ τῶν γεγονότων ἐξ ἀ-
νάγκης ὅταν ἀφαιρεθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μὴ ἔχοντος ἀπλῶς ὁ ὤφειλεν
ἔχειν, εἰ καὶ μηδέποτε τοῦτο ἔσχευ) ἔτω καὶ τὴν ἄρσιν λέγοι ἐπὶ τῇ
ὀφείλοντος παρεῖναι, εἴτα μὴ παρόντος, οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ τοῦ
30 προγεγονότος, εἴτα ἀφαιρεθέντος. Ἀφεί]

29 MS. ἔ δὲ. 30 MS. προσγεγονότος.

14. Ἐκ βόλ' Ἀπόλλωνος] Apollo sagittandi peritia insignis est apud Poëtas, unde ἰκνηβίλος & ἰκνηβιλέτης iis vocatur. Hinc in tabula Heliaca antiquo marmore solis effigiem representante Apollo ornatus conspicitur pharetra & arcu. Sed Apollinem eundem esse, qui Belus in S. S. dicitur, asserit Thysius in exercit. Misc., atque inde sagittarium finxisse antiquos, quod Græcis βέλ' sagittam noter.

18. ὅμιν μὲν θεοὶ δοῖν] Forsan hunc locum respexit Euripid. Helen. 1421. θεοὶ δὲ σὺν περὶ δῶν. Et Horat. Sat. 11. 3.

--- *Maxime Regum*

Ditibi dent capta classem reducere Troja.

Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες] Recte omnes interpretes habentes, si modo recte intelligatur. ἔχει enim hic κατοικεῖν significat, ut Latinorum *habere* sæpe *habitare* notat.

20. π. δ. μοι λύσουσι] observa Scholiasten in suo libro legisse Λύσαισι. Apion & Herodorus, quorum meminit Eustathius ad h. l., legunt Λύσαισι, & δοῖν repetunt ἀπὸ ποιεῖν. ut sit, δοῖν δὲ τὴν τιμὰν λύσαι καὶ τὰ δώματα λαβεῖν.

22. Ἐνθ' ἄλλοι &c.] Expressit h. l. Virgil. Æn. 1. 559.

--- *Comiti*

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
 25 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,
 Μὴ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ πῶδ' ἢ νηυσὶ κίχρῳ
 ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
 μὴ νύ τοι εἰ χερσίσμη σκῆπτρον, καὶ στέμμα θεοῖο.
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ τηλόθι πάτρης
 Ἰστὸν ἐποιχομένην, ἢ ἐμὸν λέχθ' ἀντιόωσαν.

Ἄλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

25 Ἀφίει] ἀναύξητον καὶ τοῦτο. ὥφειλε γὰρ ἡφίει. ἐνεσὼς ἀφίειμι,
 παρατατικός ἡφίειν, ὡς ἐτίθειν, τὸ τρίτον ἡφίει, λέγεται μὲν
 εἶναι τὸ ἡφίει ἐπὶ φωνῆς καὶ βέλους καὶ τοῦ ἀπολύειν, 31 καὶ τὸ
 καταλιμπάνειν τὸ ἐκ διαθήκης, ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον. ἐν-
 ταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέπεμψε λαμβάνεται.

Κρατερὸν 32 μῦθον] ἦγαν ἐπίταγμα δυναστείας, καὶ 33 ἐπικρα-
 τείας ἐχόμενον. οὐ γὰρ ἰσχυρὸν τὸ ἐπίταγμα λέγει ὅτι δικαιολο-
 γίαν τινὰ καὶ ταύτῃ ἰσχύει, καὶ δύναται πείθειν· ἀλλ' ὅτι μετ'
 ἐξουσίας λέγεται, καὶ τὴν ἰσχὺν τῇ δυνάμει τοῦ λέγοντος περι-
 γράφει.

29 Πρὶν 34 μοι καὶ γῆρας ἔπεισιν] οὐ περιττὸς ὁ καὶ, ἀλλ' ἀντὶ
 τοῦ καὶ ταῦτα. ἴν' ἢ, καὶ ταῦτα πρότερον, πρὶν ἐπ' αὐτὴν τὸ
 γῆρας ἐλεύσεται. τοιοῦτον καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα τὸ 35

Ἡ δὲ ἀλιτρός γ' ἐσσί, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.

ἀντὶ τοῦ καὶ ταῦτα οὐκ ἀπαίδευτος ὢν. εἰ γὰρ μὴ ἔτω ληφ-
 θείη, ἐναντίος ὁ λόγος δοκεῖ. τὸ πρὶν ὅτε τὸ πρότερον δηλοῖ, ἢ

31 MS. Καὶ τὸ καταλιμπάνειν. 32 MS. Κρατερὸν. 33 MS. ἐπικρατείας.

34 ita est in MS. 35 Odyss. ε. 182.

--- -- Cuncti simul ore fremebant
 Dardanidae, i. e. omnes assentiebant.
 Cic. pro Arch. Nostri illi fortes viri, ...
 magno illud clamore approbaverunt.

25. Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει] τὰ τέστιν, ἀ-
 γείας καὶ αὐθαδέως, καὶ παρὰ τὸ προσή-

κον, Brodus Misc. vi. 31. ex Plutar-
 cho de aud. Poët. p. 19. B.

28. Μὴ νύ τοι &c.] Optime expressit
 h. l. Virgil. Æn. 11. 430.

--- -- Nec te tua plurima Panthe
 Labentem pietas, nec Apollinis insula
 tenuit.

31. Καὶ

At non Atridae Agamemnoni placuit prae irâ,
 Sed contumeliose dimisit, & insuper dura verba dixit, 25
 Ne te, senex, cavas ego apud naves offendam,
 Vel nunc remorantem, vel posthac reversum,
 Ne tibi non profit ramus (*Lauri*) & infula Dei.
 Hanc autem ego non liberabo antequam ipsam vel se-
 nectus adeat,
 Nostra in domo, Argis, procul à patria 30
 Telam percurrentem & meum lectum participantem.
 Sed

μόνον ἐς, καὶ μετὰ παρεληλυθότος ἀπλῶς ὀριστικοῦ λέγεται,
 οἶον

36 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ Φῦλ' 37 ἀνθρώπων.
 ἢ καὶ ἕτερον περ ἔχεις ἐπαγόμενον, ὅτε τοῦτο μὲν πρὸς τὸ ἐπα-
 γόμενον ἔχει ἀφορῶσαν τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ
 ἐπὶ παρεληλυθότος λέγεται, καὶ ἐπὶ ἐνεστώτος, καὶ ἐπὶ μέλλον-
 τος. τὸ 38 περ τὸ δηλοῖ ἐξ ἀνάγκης, καὶ εἰ μὲν μόνον ἐστὶν, ἀπαρ-
 εμφάτῳ πάντως συντάσσεται, ἢ ὀριστικῶ. ὡς ἐνταῦθα

—— Πρὶν 39 μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.

εἰ δὲ μετὰ τοῦ ἂν, ὑποτακτικῶ ἢ εὐκτικῶ. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ

—— Πρὶν ἂν τί δράσης.

ἐν τούτοις γὰρ εἰ καὶ 40 ἕτερον περ κεῖται πρότερον ἐνεργείᾳ,
 ἄλλο δυνάμει κεῖται, καὶ πρὸς τὴν ἐννοιαν ἐκείνης τοῦτο ἀφορᾷ,
 καὶ 38 τὸ περ τὸ δηλοῖ, καὶ ἀεὶ δύναται τὸ πρότερον περ μὴ
 παρεῖναι ἐνεργείᾳ, ἀλλὰ συννπακούεσθαι. οἶον, οὐ ποιήσω τόδε,
 καὶ οὐ Φησὶν ἀνήσειν πρὶν ἂν τόδε ποιήσῃ, τῆτέστιν οὐ πρὶν ἀνή-
 σειν Φησὶν.

Ἀντι-

36 Locus est Hesiod. E: γ. καὶ Ημια. 90. 37 MS. habet ἄν. Leg. ἀν. ita
 per compendium scripserunt pro ἀνθρώπων. Gloss. Cyr. conventus, σύνδ. ,
 ἀν. συνάδ. Schol. Nicandri ad Ther. p. 40. Ed. Ald. Ἀρεσνις οἱ ἀν. ὁκνη-
 εῖν ὅτι eadem pag. paulo ante bis occurrit. 38. MS. τὸ περ τὸ. 39. MS. περ-
 sine hic ut supra μιν. Moischopolus scripsit μιν, quod ex ipsius expositione fa-
 tet. 40 MS. εἰ καὶ μὴ ἔτι περ περ &c. deleui negativam, quæ male additur.

31. Καὶ ἑμὸν λίχ. &c.] ἢ ἀν. πᾶσα
 τὸ λίχ. (cubile veste constipiens, ut lo-
 quitur Catull. in nupt. Pel. & Thet. 163.)
 ὁμοῖται uxori legitimæ, quod Ho-

merus hic λίχ. ἀν. πᾶσα dicit Theocr. Id.
 vi. 33. σορέσαι, tribuiturque illis con-
 cubinis, quæ in bello capiuntur, & ju-
 re gentium victoris fiunt. Observavit
 hoc

Ἄλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερ' ὥς κε νέηαι.

Ὡς ἔφατ', ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.

Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἡρώθ' ὁ γεραιὸς

Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡὔκομ' ἔκε, Λητώ.

ΚΛῦθι

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

31 Ἀντιόωσαν] ἀντὶ τῆς δεξιζμένην καὶ τιμῶσαν, ἀπὸ τῆς 41 ὕπαν-
τῶν καὶ δεξιοῦσθαι κατὰ μετάληψιν. ἀντιῶ ἀντὶ τῆς συναντῶ, καὶ
ἀντιῶ τὸ 42 ὕπαντῶ, καὶ ἀπὸ τῆς δεξιοῦμαι καὶ τιμῶ, διὸ καὶ
πρὸς αἰτιατικὴν λέγεται, ὡς τὸ δεξιῶμαι. ὡς καὶ παρὰ Πινδάρῳ 43

Ἐκόντι τοίνυν πρέπει

Νόα τὸν εὐεργέταν

Ἵπαντιάσαι,

ἢ γὰρ τιμῆσαι, καὶ πολλὰ ἕτερα ὡς ἔοικεν ἑταίρως συνταττόμε-
να. εἰ ἔφ' ἕτερα μεταλαμβάνόμενα συμβαίνει τὴν τῶν ἐφ' ἃ με-
ταλαμβάνεται ἀναδέχεσθαι τὴν σύνταξιν, καὶ πρὸς μέλος ἡντία-
σαν, ἀπὸ τοῦ 44 ἀντιάζω, ἀπήντησεν. οὐ τὸ ἀντιῶ δὲ ἢ τὸ ἀν-
τιάζω διάφορα ἔχει σημαίνόμενα, ἀλλ' αἱ συνυπακχόμεναι προθέ-
σεις κατὰ τὴν τῶν ποιητικῶν συνήθειαν. ἐνίστε μὲν γὰρ συνυπα-
κούεται ἢ ὑπὲρ, καὶ δηλοῖ τὸ ὕπαντῶν. ἐνίστε δὲ ἢ συν, καὶ δηλοῖ
τὸ συναντῶν. ἔστι δὲ ὅτε ἢ ὑπὲρ καὶ δηλοῖ τὸ ἀπαντῶν. ταῦτα δὲ
διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὰς διαφορὰς τῶν προθέσεων δυνάμεις.
Σαώτερος] ἀντὶ τοῦ σῶος, ἦτοι ἀβλαβής, ἀζήμιος.

32 Νέει 45] ἔομαι ἐνεσῶς, ὑποτακτικὸν ἔωμαι, τὸ δεύτερον
ποιητικῶς ἀπὸ τοῦ τρίτης ἐκβολῇ τοῦ π. λέγεται δὲ ἐνταῦθα νέει
ἀντὶ τοῦ ἀπέλθης, ἐνεσῶς ἀντὶ τοῦ ἀορίστου.

41. MS. ὕπαντῶν. 42. MS. ὕπαντῶ. 43. Locus Pindari legitur Pyth. Od. v.
ἀνπστρ. κωλ. 18. sed sine sensu & mendose in MS. ita scribitur.

ἐκόντι τοίνυν πρέπειν ὡπτόν

εὐεργέτην ὕπαντῶσαι.

44. MS. ἀντιάζω. 45. Corruptissime ita hic locus, uti eum exhibui, in MS. legi-

hoc ad Theocrit. Vir Clarissimi nomi-
nis D. Heinsius. Vide & Virgil. Aeneid.
111. 319. & seq.

36. Ἀπόλλωνι ἄνακτι] Ἄναξ est qua-
si epitheton Apollinis, & absolute ἱε-
ρεῖα vocatur non addito nomine, ut
apparet

Sed abi, ne me irrites, salvus ut redeas.

Sic dixit: timuit autem senex, & paruit mandato.

Ibat autem tacitus juxta litus undifoni maris.

Multum autem postea secedens precabatur senex

Apollinem regem, quem pulchricoma peperit Latona:

Λυ-

35

34 Ἀνέων] τῷτο καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιρρήμας τὸ ἀνὴν, ὃ σιωπὴν ἀπλῶς δηλοῖ, ἀλλὰ σιωπὴν μετ' ἐκπλήξεως. ἐν γὰρ τῷ

46 οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

εἰ σιωπὴν ἀπλῶς ἐσήμαινε τὸ ἀνὴν, περιττὸς ἂν ἔκειτο καὶ ἀδολεσχίαν ὁ λόγος ἐπαχθῇ εἶχε. νῦν δὲ σιωπὴν δηλοῖ μετ' ἐκπλήξεως, καὶ ἔχει ὁ λόγος οὗτος. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐν σιωπῇ ἐγένοντο 47 κατ' ἀφωνίαν ἐκπληκτικὴν, κυρίως μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ σημαινομένης τίθησιν αὐτὰ Ὀμηρος. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σιωπῶντος, ἀπλῶς ἐστὶν ὅτε τὸ ἀνέων λαμβάνει. ὡς 48 ἐρίζειν μὲν κυρίως τὸ 49 φιλονεικεῖν λέγει, εἰ καταχρηστικῶς καὶ τὸ ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν ποιεῖ τὸ τοιοῦτον.

Παρὰ θῖνα] 50 παρὰ ἐνταῦθα τὸ πλησίον, οὐ μετάβασιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

Πολυφλοισβοῖο] Φλοῖσβος, ποία Φωνή; ἀπὸ τοῦ ἤχου πεποιημένη, ὃν ποιεῖ τὸ κύμα ἐκινυζόμενον καὶ ὑποχωροῦν, ἀφ' οὗ πολὺφλοισβος θάλασσα, ἡ συνεχὴ ἤχον δηλοποιῶσα τῇ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἐκινύσει.

Ἀμφι-

tur. Repono: Νίηαι] νόμισι νῆαις, ὑποτακτικὸν νέωμαι, τὸ δυνάμει ποιητικῶς ἀπὸ τῆς τῆς ἐκβολῆς τῆς π. λέγεται δὲ ἐνταῦθα νῆαις ἀντὶ τῆς ἀπλῆς, ἐπεὶ αἱ ἀντὶ τῆς ἀπλῆς. Neque potuit aliter scripsisse scholiastes quam νῆαις, (quamvis utroque loco sit νῆαις) cum ex ipsius sententia secunda formetur a tertia ejecto τ. 46 α. γ. 95. 47. MS. κατὰ φωνίαν. 48. MS. ἐρίζειν. 49. MS. φιλονεικίαν. 50. MS. ἀπὸ.

apparet ex hymnis in ejus laudem conscriptis aliisque monumentis. Vide Perianthemum Spanhemium ad Julianum p. 356. & ad Callimach. H. in Apoll. v. 79.

37. ὃς Χρῶσιν ἀμειβίσκηται] Unde & Apollinis urbes dicuntur Ovidio

Metam. xiii. 173.

Me credite Lesbos

Me Tenedon, Chrysenque, & Cillan

Apollinis urbes,

Et Syron cepisse.

Ipsæ Apollo apud Ovid. Metam. i. 535.

Mith

κλύθι μευ, ἀργυρότεξ, ὅς, χρύσῃν, ἀμφιβέβηκας,
 κίλλαν, τε ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ, εἵπτε τοι, χαρλόντ' ἐπὶ νηὸν ἔρψα,
 40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα, μηρί' ἔκηα
 ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, τόδε μοι, κρήνην ἐέλδωρ,
 γίσσαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα, σείσι βέλεσσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε φοῖβος Ἀπόλλων.
 ἢ δὲ κατ' οὐλύμπσιον καρήνων χώμενός κῆρ,
 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε Φαρέτρην.

Ἐκλαγ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

37 Ἀμφιβέβηκας] περιέπαις. ἀπὸ τῶν 31 ὑπολέμψ τῶν πετρωμέ-
 νων, ἢ πεφονευμένων. τῶν μὲν ἵνα μὴ συληθῶσι, τῶν δὲ ἵνα μὴ
 φονευθῶσιν.

39 Σμινθεῦ] ἐν τῇ χρύσῃ Φασὶ τὸ τοῦ σμινθέος Ἀπόλλωνος ἦν
 ἱερὸν καὶ τὸ σύμβολον τὸ τῆν 32 ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματος σώζον,
 ὃ μῦς ἐπέκειτο τῷ ποδὶ τοῦ ξοάνου.

40 ἔκηα] κᾶω, καύσω, ἔκηα. ὡς χῶω, ἔχῃα, πλὴν ὅτι τὸ ἔκηα
 αὐξεί τὴν παραλήγουσαν, ὡς τὸ ἔψηλα. ἔκηα ποιητικόν, ἔκαυσα
 κοινόν.

41 Κρήνην] κραινώ, κρανῶ, ἔκρηνα, κρήνον, καὶ πλεονασμῷ

31 Lego: ἀπὸ τῶν 41 πολιμῶ τῶν τιτραμίται δες. 32. MS. ἐτῆμίτην.

Mihi Delphica tellus,
 Et Clavos, & Tripodes, Pataraeque ro-
 gae servit.
 Urbium enim praesides erant Dii. Ne-
 prius Horatio vocatur i. canth. 28. Sa-
 crii Tarenti cultus. Hinc Jupiter Πολυδὲς
 apud Aristotelem. Plutarch. in Demetr.
 de Jove: ὁ αὐτὸς γὰρ Πολυδὲς καὶ Πολιεύχης.
 Suidas: πολιεύχει, τοῖς τῶν πόλεων
 ἀρχοῦσι. Homel. il. ζ. 305.
 Πόττι Ἀθηνᾶν, ἱερὰ ἱστοὶ δῖα
 δαίμον.

Et il. d. 31. Juno inquit
 Ἦτοι ἐμεῖ τρεῖς μετ' πολὺ φίλτατάς
 οἷσι πόλεις
 Ἀργεῖοι τι, Σπάρτη τι, καὶ εὐρυχόρην
 Μυκῆναι.
 Vide etiam, quem modo laudavi, in-
 comparabilem epanthemium ad Calli-
 mach. H. in Pallad. v. 53.
 Ἀμφιβέβηκας, hac eadem voce eo-
 dem sensu, quod hic Homerus, usus
 est Callimach. H. in Del. v. 27. ut ad
 Callim. monuit Eudithyllina Fabri filia.
 40. Σμινθεῦ

Audi me , argenteum arcum gerens , qui Chrysaë
rueris ,
Cillanque valde divinam , Tenedoque potenter im-
peras ,
Smintheu : si quando tibi pulcrum templum coro-
navi ,
Vel si quando tibi pingues coxas adolevi 40
Taurorum , & caprarum , huic desiderio meo satisfac,
Pendant poenas Danaï ob meas lachrymas tuis la-
gittis.
Sic dixit orans. hunc autem audivit Phoebus Apollo :
Descendit autem ex coeli verticibus iratus animo ,
Arcus in humeris habens , & undique tectam phare- 45
tram :

Sonic-

τοῦ ἡ κρήνην. Λέγεται καὶ 53 κραιαίνω κατὰ παραγωγὴν ;
—— τῷ δ' ἐκραιάμεν ἐφετμάς.

44 Χωόμενος] χῶομαι ἐνεσῶς , ἐχῶομην παρατατινός , χῶσά-
μαι ὁ μέλλων , ἐχῶσάμην ἀόριστος. τὰ δὲ ἐνεργητικὰ τὸ χῶσω ;
καὶ τὸ ἐχῶσω. ἐπὶ τῶν χωμάτων λέγεται. ἀπὸ τοῦ χῶομαι με-
τοχή ὁ χῶόμενος.

46 "E-

53. MS. Κραίνω & mox in loco Homeri , qui existat il. 1. v. 508. ἐκραιάμεν ;
unde patet Graecos : extulisse veluti αἶ , qua de re dicam ad v. 125. vide quæ
ibi noto.

40. Σμινθεύς] Apollo Sminthius di-
tus est ὁ ζῆλον διῶ , quia fervens currit.
Macrobi. 1 Saturn. Polemota men apud
Clem. Alexandr. & alii a muribus A-
pollinem id nominis traxisse volunt ,
vide Lindenbrog. ad Ammian. p. 42.
Ed. Paris Et hinc ejus statuam ita for-
matam fuisse ut murem pedibus pre-
meret auctor est Heraclides Ponticus
apud Eustath. p. 26. & Strab. lib. xii.
& Mosehopulus ad h. l.

40. Πλεῖστα μάλιστα] Tiraquell. ad
Alex. ab Alex. i. 1. 12. h. l. citans ex-
ponit peregrina eruta ; sed nunquam πλεῖ-
στα peregrinum notat, Recte exponitur pin-
guis coxas adipem sc. confectiones. Pingues
enim victimas Diis mactabant , quas
ideo aris fervari dixit Virgilius lib. 1. 14
Georg sed hæc nota sunt.
43. Φαίβοι] φαίβοι est putat. Alii
id cognomen esse volunt ab ejus avia
phæbe. Hinc φαίβοι παῖδες , Phæbi numina
afflati. Meurs. ad Callim. Apoll. 45.
Posteriorem sententiam rejicit Hera-
clid in Alleg. Homer. Prior vera est.
Plutarch. de El apud Delphos p. m. 318.
extr. testatur veteres Phæbum voc. Ale-
purnum & nepollum. H. lych. 1. 1. 59.
λαμπρότε , καὶ φαίβοι. Suid φαίβοι , καὶ
φαίβοι &c.

46. "E-

Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοι ἐπ' ὤμων χωμένοιοι,
 αὐτοῦ κινηθέντες. ὃ δ' ἦε νυκτὶ ἐοικώς.

Ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκε
 Δεινὴ δ' ἐκλαγγὴ γῆετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

50 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο, καὶ κῆλας ἀργέας
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλτε ἔχεπεν κῆες ἀφίεις,
 βάλλ'· αἰεὶ δ' πυρραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.

Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα θεοῖο
 τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορεύει καλέσασθαι λαὸν Ἀχιλλεύς.
 55 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λοκώλεν Ἥρη·
 κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥὰ θνήσκοντας ὄρετο.
 οἷδ' ἐπεὶ εἴν ἤγεθον, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσι δ' ἀνιστάμεν μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 Ἄτρεϊ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

46. Ἐκλαγξαν] ποιά φωνή; ἀπὸ τῆς τῶν γεράνων πεποιημένη φωνῆς. κλάζω ἐνεσῶς, μέλλων κλάγξω, 52 ἑτεροκλίτως διὰ τοῦ γ, ὁ ἀόριστος ἔκλαγξα. ὁμοίως καὶ μέσος παρακείμενος κέκληγα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔκλαγον. ὡς ἀπὸ τοῦ σφάζω 53 τὸ ἐσφάγην

Ἐκλάγειν ἐκ θηβῶν μέγα Πίνδαρος —

52. MS. ἑτεροκλύτως. 53. Leg. ἑσφαγον, ut conveniat cum precedenti ἔκλαγον.

46. Ἐκλαγξαν &c.] æmulatur Virgil. iv. Æn. 149. Tela sonant humeris. ita lib. xi. 774. Aureus ex humeris sonat arcus.

50. Οὐρῆας &c.] hunc locum respexit Ammian. lib. xix. p. 212. vide ibi Lindenbrog.

53. Ἐννῆμαρ &c. κῆλα θεοῖο] novem dies per exercitum ibant sagitta Dei, i. e. per novem dies pestilentia in exercitu duravit. κῆλα θεοῖο sagitta Dei sunt 12-

dii solares, quorum nimium æstum pestilentia causam habebant. Ita & Metradorus in epigrammatum Ἀεθμητικῶν libro κῆλα ἡελίος radios solis vocat. Recte sic emendavit ὁ πείνυ Salma-sius cum antea legeretur μῆλα.

Γνωμονικῶν Διόδωρε Μεγακλί, εἰπὶ μοι ὦραν

Ἥρην ἀπ' ἀντολῆς πόλοι ἢ λατο χεῖ-
 σε κῆλα

Ἥελίς &c.

57. Ὀμη-

Sonuerunt autem tela, in humeris irati,
Ipso moto: ipse autem ibat nocti similis: (i. e. *invisibilis*.)

Sedit deinde separatim à navibus, postea vero sagittam emisit:

Terribilis autem clangor edebatur argentei arcûs.
Mulos quidem primùm invasit, & canes veloces: 50
Sed postea in ipsos sagittam mortiferam immittens,
Feriebat: semper autem rogi cadaverum ardebant
frequentes.

Novem dies quidem per exercitum ibant sagittae Dei:
Decimo autem ad concionem vocavit populum Achilles.
Huic enim in animo posuit Dea candidas-ulnas-habens 55
Juno.

Curam enim gerebat Danaorum, quia illos mori videbat.
Hi autem postquam congregati sunt, in unumque
convenerunt,

Inter eos surgens locutus est pedibus velox Achilles,
Atri-

52 Πυραὶ καίοντο] Καίεται πῦρ ἀντὶ τοῦ ἀνάπτεται, ἢ ἐκπυ-
ροῦται. καὶ καίεται τί ὑπὸ πυρὸς ἀντὶ τοῦ ἀναλίσσεται.

57 Ἦγερθεν] ἀγείρω, ἀγερῶ, ἡγερμαι, ἡγέρθην, ἀγερθεῖς ἀγερ-
θέντος, ἡγερθεν. ὡς Φανθέντος, ἔΦανθεν. 54 τὸ μὲν ἔΦανθεν, τὸ
μὲν ἀντὶ τοῦ ἡγέρθησαν, ἡγουν ἡθροίσθησαν. ἀγείρω, τὸ ἀθροίζω,
ἐγείρω δὲ τὸ ἀνισῶ, ἢ παρακινῶ. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ 55 ἐΦάνθησαν,
ἦτοι ἐΦάνησαν. 62 Ἀλλ'

54. Hæc verba τὸ μὲν ἔΦανθεν delenda sunt. 55. MS. ἐφθάνθησαν.

57. Ὀμπηρέας] ὁμῶς ἀθροαδίτες, Hesych Ὀμπηρέας ἔχοντο idem deno-
tat quod præcedens ἡγερθεν.

58. Πέδας ἀκὺς] Hinc Achillei pe-
des Martiali 11. 14.

58. Πέδας ἀκὺς] Cursibus acris, Virg.
Georg. 111. 119. Acupediis vertit Vir
Magnus J. G. Vossius Instit. Orator.
p. 213. Ed. in Fol. Vox efficax & com-
mode ita verti potest. Acupediis enim
is debebat cuius præcipuum erat in cur-

rendo acutem pedum, Festus. Vocab.
Benr. Acupediis, cursor, quasi acutis
pedibus currens. Idem acipes vocatur Lu-
cillio: Acipes vocem mittere capit, ita
lego non agipes. Acipes dicitur pro a-
quipes, c enim apud veteres, pro qu-
scribi tironibus notum est. Si vero
mavis Agipes apud Lucil. dici quasi age-
lipes, pro eo qui sit agili pede, non re-
pugno. Onomast. Vet. Acupesius, ὀξυ-
πῆς. Cyr. Gloss. Acupedium, ὀξυποδία.

Ἄτρεΐδῃ, νῦν ἄρμε παλιμπλαγχθέντας εἴω
 60 Ἄψ λυπονσήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν.
 Εἰ δὴ ὁμῶς πόλεμός τε δαμόε καὶ λοιμὸς Ἀχαιῆς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ἵνα μάντιν ἐρείοιμεν, ἢ ἱερῆα,
 ἢ καὶ ὄνειροπόλον, (καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν)
 Ὃς κ' εἴποι ὅ, ἵε τόσσον ἐχώσατο φοῖβε' Ἀπόλλων.
 65 Εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἔπιμέμφεται, εἴθ' ἐκατόμβης,
 αἴ κεν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 βέλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύσσει.

Ἡτοί

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

62 Ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, ἢ καὶ ὄνειροπό-
 λον] περιεκτικὸν ἐνταῦθα τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ ὄνειροπόλου ἀξιοῦ ὁ
 Πορφύριος εἶναι τὸν μάντιν. ἐπιχειρεῖ δὲ τοῦτο διὰ τῶν 56 τοιού-
 των ἀποδεικνύναι. ὁ Ὅμηρος φησὶ ὁπόταν τὸ γένος προείπει καὶ
 τὸ περιεκτικὸν τινα ἐπιφέρειν εἴωθεν, καὶ τὰ περιεχόμενα εἶδη,
 οὐ μὲν τοι διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου, ὅς οὐκ ἔστι συναγω-
 γός, διὰ δὲ τοῦ π τοῦ συμπλεκτικοῦ τε καὶ ἀναφορικοῦ. ὥσπερ
 ἐν τούτοις

57 Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν
 τινὰ οὖν ταῦτα

— 58 Ὑφάσματα τε, χρυσόν τε.

56. MS. τίςτον. 57. Odyss. 274. 58. ibidem.

62. Ἱερῆα] ἱερεὺς, ὁ διὰ θυσιῶν μαν-
 τυνόμενος, Hesych. & ita brev. Schol.
 auctor ἱερῆα θύτην exponit. Galenus:
 in Hippocrat. de rat. viſſ. in acut. Morb.
 Comment. 1. 15. ἱερέα μὲν λέγον (Ho-
 merus) τὸν ἱεροπόπον, ὄνειροπόλον δὲ
 τὸν περὶ τὰς ὀνείρας ἔχοντα, μάντιν δὲ
 δηλονότι τὸν οἰανιστὴν. Venti ita iue μάν-
 τιν αὐστηρίαν, ἱερῆα, auspicem. Vide Ga-
 lenum ibi latius de hoc Homeri loco
 differentem.

63. Ὀναρ ἐκ Διὸς ἐστίν] Somnium
 verum credebant esse a Jove sive diis
 superis, falsum verò seu vanum ab in-
 feris, & ita Serv. ad Virgil. Aen. vi.
 284. Lactant. de somniis cap. 18. de
 Dei opificio: *Quae falsa sunt dormientis
 causa videntur: quae vera, a Deo immi-
 tuntur ut imminens bonum aut malum his
 revelatione discamus.* vel ex hoc solo loco
 manifestum est, ὄναρ non semper dici
 de vano somnio, quod irridiculis
 existimabat.

63. O-

Atride, nunc nos iterum errore ductos puto
 Retrocessuros, (si modò mortem effugerimus) 60
 Siquidem simul bellumque conficit & pestis Achivos.
 Sed age jam aliquem augurem interrogemus, vel aru-
 spicem,
 Vel & somniorum interpretem, (nam & somnium ab
 Jove est)
 Qui dicat, cur adeo iratus sit Phœbus Apollo:
 Sive hic de voto non soluto conqueratur, sive de he- 65
 catomba,
 [Aut] si fortè agnorum nidorem caprarumque lecta-
 rum
 Assēcutus velit à nobis pestem depellere. Ille

59 διὰ τῶν τοιοῦτων ἀποδείνυσιν ἴσως δὲ οὐκ ἀσφαλῶς. τότε γὰρ Ὅμηρος τὰ περιεχόμενα εἶδη ἐπιφέρει διὰ τοῦ π συνδέσμου, ὅτε συνημμένως αὐτὰ δηλοῦν βούλεται, οὐ μὲν ὅτε διγρημένως. ἢ διαίρεσις γὰρ τὸν διαzeugτικὸν ἀπαιτεῖ σύνδεσμον, εἴτε εἶδη εἰς τὰ ἐπιφερόμενα, εἴτε ὀνόματα ἄλλον ἔχοντα τρόπον. ἐνταῦθα δὲ τὴν διαίρεσιν ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου οὐδὲν κωλύει, τὸ μὲν εἶναι περιεκτικόν, τὰ δὲ καὶ περιεχόμενα διὰ π ἐπιφερόμενα. μάντιν γὰρ Φησιν ἐρείομεν, εἴτα ἐπιφέρει ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνειροπόλον ἓνα τινὰ δηλοῖ τούτων, οὐ μὲν τοι καὶ ἀμφοτέρων ἐξ ἀνάγκης. εἰ δὲ εἶχεν ὁ λόγος ταύτην τὴν ἀνάγκην, τοῦτο δὲ οὐδαμῶθεν ἐνταῦθα δείκνυται διὰ τοῦ π, ἂν ἐπέφερεν, ἢ ἄλλον τρόπον εἶχεν, ἂν 60 ἢ διάνοια τοῦ λόγου, ὡς ὁ Πορφύριος ἀξιοῖ.

69 Ὅλω-

59. MS. διὰ τῶν τοιοῦτων ἀποδείνυσιν. 60. Moschorulum scripsisse puto ἢ ἢ διάνοια. ἢ, facili negotio potuit absorberi a sequenti ἢ.

63. Ὅνως &c.] somnia, saltem nonnulla, esse θεῖα μύθια credebant veteres. Vide Hippocratem de insomniis; Aristotelem de divinatio. per somn. Syne-
 sium de insomni. Artemidorum onirocrit. Ciceronem LL. de Divinat. Macrobiū de somn. s. ip. Philonem lib. de insomni. cui & titulus, θεοπίμπασιναι τὰς ὀνείρους. Aristoteles libro citato negat θεοπίμπασιναι τὰ ἐνύπνια, somnia a Deo esse. superstitiosam illam veterum ὀνειρομαν-

τίαν & ὀνειρομαντικὴν Cicero ipse, loco jam laudato, alique sapientiores Ethnici deridebant. Ceterum citat hoc hemistichium Plinius Epist. lib. 1. & Cicero hinc verbis, Quicquid somnia putet ad nos mitti ab Jove, de Nat. Deor. lib. 111. Respexit ad hoc Homeri hemistichium, inquit F. Vissius in Notis in eum locum. Dissert.

64. οὐκ ἔστι, ὁ, π τῶν &c. Ma-
 le jungitur ὁ π in omnibus fere editio-
 nibus,

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θέσπερίδης οἰωνοπόλων ὅχ' ἄριστος,
 70 Ὃς ἤδη τέ τ' εἶόντα, τί τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' εἶόντα,
 καὶ νήεσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
 Ἦν δ' αὖ μαντοσύνην, πῶ οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν,
 ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με Διὶ φίλε μυθήσασθαι
 75 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκάτη βελέταο ἀνακλῆ.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ ᾗ συνῆθεο, καὶ μαι ὄμοσσον,

H

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

69 Ὀϊωνοπόλων] οἰωνοπόλος ποιητικόν, οἰωνιστὴς κοινόν. ἔστι δὲ
 οἰωνιστὴς ὁ τοῖς ὀρνέοις προσέχων, καὶ διὰ τούτων μαντευόμενος.
 Ὅχ' ἄριστος] ἐξόχως ἄριστος. ὑπέρθεσις ἐπὶ 61 ὑπερθέσει κατὰ συν-
 ἡθειαν ποιητικήν.

71 Ἴλιον εἴσω] ἐπεὶ ἡ 62 τὸ εἴσω δηλοῖ οὐκ ὀκνεῖ τὸ εἴσω ἀντὶ
 τῆς 61 θεῖναι μετὰ τῆς συντάξεως τῆς 61. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ἔως αὐ-
 τὸ ἐνίοτε δηλοῖ, οἶον, ἀπὸ κεφαλῆς ἐς πόδας, τουτέστιν ἔως πο-
 δῶν, καὶ τὸ ἔως τίθησιν ἀντὶ τῆς 61. τῆς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔως δη-
 λούσης μετὰ τῆς συντάξεως αὐτῆς. 63 ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε,
 ἀντὶ τοῦ 62, ἤγουν μέχρι 60, 61. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τὸ τοιοῦτον
 ποιεῖ.

61. MS. ὑπερθεῖ. 62. MS. εἰς εἰς τὸ. 63. ὁ deest in MS.

nibus, scribe ex Turnebiana (cujus u-
 sum mihi praeſtitit Lycei nostri orna-
 mentum Almelovenius vir eruditissi-
 mus & humanissimus) & parisiensi 6,
 71. Et ita hunc locum olim distinctum
 fuisse ex Hesychio docet doctissimus
 Jensus in Lect. Lucian. lib. II. c. I.
 Restituo quoque hanc lectionem Theo-
 crito Id. VII. v. 51. ubi pro τῶν ἔτι
 πρὸς &c. Lege τῶν ὅ, π &c.

70. Ὃς ἤδη τέ τ' εἶόντα &c.] Ex hoc
 temporis περιμετρία seu περιτομία

(quod sciret praesentia, praeterita & fu-
 tura) Tripodem Apollini sacrum fuisse
 vult Suidas. Τρίποδι χεῖται ὁ Ἀπόλ-
 λων, μαντοδόμενος διὰ τὰς τρεῖς καίρας
 τῶν πραγμάτων. ὁμηρ. Ὃς ἤδη τέ
 τ' εἶόντα &c. Porro a triplici hac tem-
 poris differentia tres etiam Parcae finxe-
 runt Poetae. Auctor libri de mundo
 (nec enim Aristoteles) τρεῖς μὲν γὰρ αἱ
 μοῖραι κατὰ τὰς (vel, ut malit Bonan-
 Vulcanius, τρεῖς) χρόνους μεμερομένης.
 ἡμεῖς δὲ ἀνέχεται τὸ μὲν ἐξ ἀρχαίων

Ille quidem sic locutus resedit: his autem surrexit
Calchas Thestorides, augurum longè præstantissimus,
Qui noverat & præsentia, & futura, & præterita, 70
Et navibus dux fuerat Achivorum ad Ilium,
Suam propter vaticinandi artem, quam ei dedit Phoc-
bus Apollo:

Qui ipsis sapiens concionatus est, & dixit,
O Achilles, jubes me, Jovi care, eloqui
Iram Apollinis longe-jaculantis regis. 75
Igitur ego dicam: tu autem fidem da, & mihi jura,
Omnino

74 ὦ Ἀχιλεῦ κέλεαί με] κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος. οὐ γὰρ πρὸς τὸν
Κάλχαντα ἐποιήσατο τοὺς λόγους ὁ Ἀχιλεὺς, ἰν' ἀποφατικῶς ὅ-
τως ἀπατήσῃ.

76 Σύνθεο] συντίθεμαι ἐνεσῶς, 64 συνετιθέμην παρατατικῶς,
συνθήσομαι μέλλων, συνεθέμην ἀόριστος, ἀφ' ἧς σύνθεστος προστακτι-
κόν, καὶ κατὰ διάλυσιν τῆς ἑ διφθόγγου εἰς ἑ καὶ ὁ σύνθεο. δια-
λύεται δὲ εἰς ταῦτα ἡ ἑ διφθόγγος ὀικεῖως, ἐπεὶ καὶ ταῦτα κιννά-
μενα ταύτην ποιεῖ.

Ὁμοσπον] 65 ὁμνύω ἐνεσῶς καὶ ὁμνυμι, ὥμνυον παρατατικῶς,
ὁμοῦμαι μέλλων, ὁμώμοκα παρακείμενος, ὥμοσα ἀόριστος, ἀφ'
ἧς προστακτικόν ὁμοσπον πλεονασμῶ τοῦ ὁ Ἀιολικῶς.

78 Ὀϊ-

64. MS. συνθέμεν. 65. MS. habet ὁμνείω καὶ ἑμνημι.

τὸ δὲ μέλλων, τὸ δὲ πεισπρόμνημον. Vide
ibi *Arum*. Dupont. super hoc versu
Philosophatur Plutarchus lib. de El a-
pud Delphos p. m. 387.

70. Ὀς ἴδεν πά τ' ἰόντα &c.] Nota
Macrobiū h. l. in suo libro legisse πά
τ' ἰόντα, πά τ' ἰαρόμενα, καὶ περὶ τ'
ἰόντα. ita antiquiores codices. Senec.
in Agam. v. l. 179. de Calch. Non ille,
solus fata mundi qui videt. ita expressit
Homeri locum Virgil. de Proteo Georg.
Iv. 393.

--- --- Novis namque omnia vates,
Qua sint, qua fuerint, qua mox ven-
tura trahantur.

Amplificationis formula est, Cicero

Orat. post red. Cn. Pompejus Vir omnium
qui sunt, fuerunt, erunt, sapientia ac
gloria princeps. Id Ep. ad Fam. x. 21.
Dii isti Sequitio male faciant, homini ne-
quissimo omnium qui sunt, qui fuerunt,
qui futuri sunt. Vide P. Manut. ad h. l.
Apollo apud Ovid. Metam. i. 517.

--- --- Per me quod eritque, fuitque,
Estque patet.

72. Τὸν δὲ πρὸς φοῖβον &c.] Hinc
Κοῖτῃ κυγνός, Apollinis cygnus vocatur a
Lycophron. v. 426. vide ibi Tzetiz &
Ponterum.

73. Ἀγρίσαστο καὶ μετέειπεν] ἡ
ταῖς ποιηταῖς παρεχόμενα λέξις
δυναμίσαις χρῆσθαι, interpretes Aulicor

Ἡ μὲν μοι πρὸ φρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.

Ἡ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωτέω, ὃς μέγα πάντων

Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.

80 Κρείσων γὰρ βασιλεύς ὅτε χώσῃ ἀνδρὶ χέρηϊ,

Εἵπερ γὰρ τε χόλον γε ἢ ἀντήμαρ καταπέψῃ,

Ἀλλὰ γε ἢ μετόπισθεν ἔχῃ κῆτον ὄφρα τελέσῃ

Ἐν σήθεσιν ἐοῖσι. σὺ ᾗ φράσαι, εἴ με σαώσῃς.

Τὸν δ' ἀπαμφρόνως προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

85 Θαρρήσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, ἢ οἶδα.

οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

28 Ὀἶομαι] οἶω καὶ ὄω διὰ μακροῦ τοῦ τ, καὶ οἶομαι ποιητικόν. σημαίνει δὲ τὸ αὐτό. οἶμαι Ἀττικόν, τὸ δεύτερον δὲ καὶ τρίτον αὐτοῦ οἶει καὶ οἶεται. ἀπὸ τοῦ οἶομαι παρατατικὸς μὲν ὦμην, ποιητικῶς δὲ ὠίμην, μέλλων οἰήσομαι, ἀόριστος ὦήθην.

80 Χέρηϊ] χείρων κοινῶς, χερείων ποιητικῶς, 66 χερείονι, ἀφ' ὃ τὸ χέρηϊ, κατὰ συγχοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ τ εἰς η 67 χέρηϊ.

81 Καταπέψοι] πέττω ἐνεστώς Ἀττικὸς, 68 πέσω δὲ κοινῶς, ἔπεπτον παρατατικὸς καὶ ἔπεσσον, πέψω μέλλων ἑτεροκλίτως ἀπὸ τοῦ πέττω ἀχρήστ, ἀφ' ὃ τὸ 69 καταπέπτω. ἀπὸ τοῦ πέπτω εὐνιτικὸν πέψοιμι, τὸ τρίτον πέψοι καὶ καταπέψοι, ὁ ἀόριστος τούτῃς ἔπεψα.

66. MS. χερείανι. 67. χέρηϊ non est in MS. 68. corruptus videtur locus. forte manus Molchoruli fuit. πέττω ἐνεστώς Ἀττικὸς, πέσω Ἀιολικὸς, πέππω δὲ κοινῶς. 69. MS. ἀφ' ὃ τὸ ἀπέπτω, ὅτῳ τῷ πε δὲ κῆτον &c.

in Vespis. Estque ἀειδήλωσις figura si-
cubi tale quid habetur. Eustathius ta-
men distinguit talem διπλολογίαν. Et
διὰ τὸ ἀγορήσατο intelligit narrare sim-
pliciter, quemadmodum in exordio &
narratione evenit: τὸ μετέπειτα vero
ad hortationem & consilia, vimque
argumentorum pertinere censet. Har-
tungus dec. 3. cap. 8. loc. memor. vi-
de & Vossium Inst. orat. v. 2.

80. Κρείσων γὰρ βασιλεὺς &c.] Πρῶ-
τον ἐστὶν αὐτὸ γνησιον παρὰ τῷ ποιητῇ,

Eustath. ad h. l. Prima hæc est apud
Homerum sententia moralis; ἡ γὰρ
γνησιον καὶ δικον παρὰ βιατικῶς τί-
νῃ παρὰ γὰρ. Philostrat. in vit.
Soph. in Phavorino: Βασιλεὺς δὲ κρείτ-
των, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, ἢ ὀργῆς
κρατῇ. Dupontus. Eurip. Med. 119.

Δεινὰ πρὸς ἄλλους λήματα, καὶ πρὸς
Ὀλίγ' ἀρχέμενοι, πολλὰ κρατύντις,
καλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν
δαυὶ sunt tyrannorum spiritus, & quo-
dammodo

Omnino te mihi promptum verbis, & manibus (i. e. factis) opem laturum.

Plane enim suspicor virum indignaturum; qui magnum in omnes

Argivos imperium habet, & ei obediunt Achivi.

Potentior enim rex quando irascitur viro inferiori, 80

Etsi enim iram vel eodem die missam fecerit,

Tamen & postea retinet similitudinem donec perfecerit

In pectoribus suis. tu itaque vide ut me sis servaturus.

Hunc autem respondens alloquutus est pedibus velox Achilles,

Confusus valde, dic vaticinium quodcumque scis. 85 Non

82 Μετόπισθεν] περισσὴ 70 ἢ μετὰ.

84 Ἀπομειβόμενος] ἀμείβω, τὸ ἀλλάσσειν ἀμείβομαι δὲ τὸ κατὰ χάριν 71 δεξιῶμαι, ὃ λέγεται ἀπὸ τῆς ἀντιπατικῆς εἰς δοτικὴν, οἷον ἀμείβομαι σε τοῖς δε, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμείβομαι, καὶ τὸ ἀποκρίνομαι. συνυπακίσσεται γὰρ τοῖς λόγοις, καὶ ἐστὶν ἀντὶ τῶν λόγων ἀμείβομαι. καθὼς λέγεται ἐν ταῦθα περιττευσέσης τῆς ἀπὸ προθέσεως.

85 Θαρρήσας] θαρρῶ ἀντὶ τοῦ θαρρῶς ἔχω, καὶ λέγεται θαρρῶ ποιῶν τόδε, καὶ ἀντιστρόφως 72 θαρρῶν ποιῶ τόδε, ὃ καὶ ἀντὶ τῆς θαρράλεως ποιῶ τόδε δύναται λέγεσθαι, ἵν' ἐπὶ τὴν πράξιν ἀποτείνῃ τὸ θαρράλεον καὶ θαρρῶ ἐπὶ τοῖς δε, καὶ ἔτι μετ' 73 ἀπαρ-εμφάτῃ, ὅτι ἂν ἐθάρρησα τόδε πράξαι. λέγεται θαρρῶ καὶ ἀντὶ τοῦ τολμῶ εἰσελθεῖν εἰς τι. οἷον θαρρῶ τὴν μάχην, τουτέστι τολμῶ 74 εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν μάχην. καὶ παρὰ Φίλοστράτῳ, θαρσεῖ δὲ

70. MS. ἢ. 71. MS. δεξιῶμαι. 72. MS. θαρρῶ. 73. MS. ἀπαρ. 74. MS. εἰσέρχομαι.

Levi de causa initio suscipientes, postea diu retinentes,

Difficulter iras, animo mutato depouunt.

Huc facit quod Tacitus dicit Annal. 7. 2. Praepotentes iram retinere in longum. Et lib. 1. Annal. 13. In Haterium statim inuictus est; Scaurum, cui implacabilitas infusebatur, silentio transmisit.

83. Φερίσαι] ἀντὶ τῆς διανοήσεως, Hesych. i e cogita, vide Thomas Magill. φερίσαν ἀντὶ τῆς ἐπὶ. Φερίσαι δὲ ἀντὶ τῆς διανοήσεως. Ὁμηροῦ ἐν ᾧ Ἰλιάδ.

--- σὺ δὲ φερίσαι, εἴ με σώσεις. ita Od. π. 6. 260. καὶ φερίσαι εἰ καὶ νῆϊν &c. Et vide an & nobis &c.

85. Διοπαρόμενοι] μεντεῖν ἐν θεῷ, Hesych. Διοπαροί vocabant, qui per-

οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὸς Φίλον, ὥτε σὺ Κάλχαν
 Εὐχόμενός Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ὅπῃ χθονὶ δερκομένοιο,
 σοὶ κοίλης ὤδῃ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίησ'
 90 Συμπάντων Δαναῶν· ἔδ' ἰὼ Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
 ὅς νῦν πολλὸν ἄρμος ἐνὶ στρατῷ εὐχεται εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἤυδα μάντις ἀμύμων,
 οὔτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ὀπιμέμφεται, ἔθ' ἐκατόμβης·
 Ἀλλ' ἐνεκ' ἀρηλῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 95 οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ ὅσα ἀπεδέξατ' ἄποινα.

Τδ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΛΙΑ.

δὲ οὐδὲ ποιμὴν 75 ἐκεῖνο τὸ χωρίον, ἤγυν οὐδὲ ποιμὴν 76 τολμαῖ
 εἰς ἐκεῖνο εἰσελθεῖν τὸ χωρίον.
 88 Δερκομένοιο] καὶ ἐνεργητικῶς λέγεται τὸ δερκομαι, καὶ πα-

75. MS. ἐκεῖνο. Non fuit mihi copia inspiciendi locum Philostrati; sed nul-
 lus dubito apud eum legi ἐκεῖνο. 76. MS. τολμαῖν.

reverentiam ad oraculum consulendum
 mittebantur. Thomas Magister: θεο-
 προπίας ἐχάλεν τὰς δὲ ἐυλάβειαν πεμπο-
 μένους εἰς τὸ μαντεῖον, ἵνα ὡς δέξασθαι
 μαντείαν, ὡς τῇ θεῷ πρόποντας καὶ ἀρ-
 μέζοντας, διὰ τὴν προσεῦσαν ἐπείκειαν.
 Αἰχὺλός ἐν Περικλῆϊ

ὁ δ' ἴσῃ Πυθῶ, καὶ πὶ Δαδῶνιν πυκνὰς
 Θεοπροπίας ἱάλλειν.

καὶ θεοπροπίον, τὸ τέτοις διδέρμερον
 κέντυμα. &c.

88. Ζῶντος καὶ ὅπῃ χθονὶ δερκ-] συν-
 τυμικῶς hæc dicuntur. δερκεῖται, βλέ-
 πειν, καὶ ἱερὰν pro ζῆν Poëtæ utuntur.
 Homer. il. γ. 674.

Παντοσε παπείναν, ὡς τ' αἰετὸς, ὃν
 ἔχ' τε φασίν

Ὁξύτατοι δερκεῖται &c. il. 6. v. 61.

Ὁφρα δὲ μοι ζῶει καὶ ὅρα φάος ἡέλιος.

Euripid. Hecub. 311.

Ὁυκὲν τὸδ' αἰχρὲν, εἰ βλέποντι μὲν
 φίλῳ

Χρόμιος δ'. Sophocl. Ajac. 987.

Καὶ βλέποντα μὴ πρόθεν

θανόντ' ἀν' ὁμιώξην -----

Eodem modo hæc verba Latinis jun-
 guntur. Terent. Eunuch. i. i. 28 Vivus
 vidensque pereō. Cic. orat. pro Quinct.
 cap. 15. Huic acerbissimum vivo videnti-
 que funus ducitur. Mamertin. paneg.
 Jul. c. 32. Neque solum a me vivente &
 vidente grati animi benevolentia declara-
 bitur. Apul. apol. p. 327. Edit Elmenh.
 At enim tibi a filio jam adulto, acerbio-
 res morsus viventi & videnti offeruntur.
 Lucret. lib. 3. extr.

Tu vero dubitabis & indignabere obire,
 Mortua cui vita est jam prope vivo at-
 que videnti?

Et

Non enim per Apollinem Jovi carum , cui tu Cal-
cha
Vota faciens Danais vaticinia ostendis,
Quisquam me vivo & terram intuentem,
Tibi cavas ad naves violentas manus inferet
Cunctorum Danaorum : neque si Agamemnona di- 90
xeris,
Qui nunc longe potentissimum in exercitu gloriatur
se esse.
Et tum quidem cepit animum , & dixit vates incul-
patus,
Neque hic de voto non soluto conqueritur , neque de
hecatomba ;
Sed gratiâ sacerdotis , quem contumeliâ affecit Aga-
memnon,
Neque liberavit filiam , & non accepit pretium libe- 95
rationis.

Idcirco

θητινῶς. ὡς τὸ βιάζομαι, τὸ λοιδορεῖμαι, τὸ τιμωρεῖμαι, καὶ τὸ
δεδίσσομαι, 77 Δαιμόνι, ἧ σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι. καὶ
πολλὰ ἕτερα.

95 ἀπεδέξατο] περισσῇ 78 ἐνταῦθα ἢ ὅπου.

100 πεπί-

77. Locus Homeri α. β. 190. mox male MS. διδίδασται. 78. MS. περ-
σῇ ἢ ἐνταῦθα. mendose. ἢ adhæsit ex præcedenti voce.

Et Lib 5.

Viva videns vivo sepeliri viscera busto.
Vivus præsens dicit Plautus Mostell. 2.
1. 80. vide & Cl. Meurs. ad Lycophron. v. 1019.

91. ὅς νῦν &c. ἔυχεται εἶναι] i. e. qui
nunc longe potentissimus in exercitu est.
ἔυχεται εἶναι pro ἐστὶ, ita hunc locum
exponit Gataker. ad M. Antonin. lib.
x. §. 8. quem vide. adde A. E. v. 246.
& 248.

92. ἥνδε μάντις ἀμύμων] Omnis
culpæ privatio inculpatum facit. In-
culpatus autem est inftar absolutæ vir-

tutis. Itaque Homerus non virtutibus
appellandis, sed vitiis detrahendis lau-
date ampliter solet. ita τῷ δὲ ἐν ἀκον-
τε πετίσθην. Et α. δ. 223.

Ἐνθ' ἐν δὲ βεῖξοντα ἰδοὺς Ἀγαμέμνονα
δῖον

Οὐδὲ καταπλάσσαντ', εἰδ' ἐκ ἐδίλον-
τα μάχεσθαι.

Epicurus quoque simili modo maxi-
mam voluptatem detractionem priva-
tionemque omnis doloris definivit his
verbis: ὅρα τῷ μεγέθει πάντων ἡδονῶν, ἢ
παντὸς τοῦ ἀλγέοντος ὑπερβαίνουσιν. A. Gel-
lius lib. 2. cap. 6.

93. Ἐν

Τ' ἔνεκ' ἄρ' ἄλγ' ἔδωκεν ἐκβόλῃ, ἥδ' ἐπὶ δώσῃ.
 Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξῃ,
 Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλῃ δόμῳ ἐλικώπιδ' ἀκέρῃ
 Ἀπ' ἀτάτῃ, ἀνάπινον, ἄλγ' ἔ' ἰδὲ κατόμβῃ
 100 Ἔς Χρυσέῃ. τότε κέν μιν ἰλασάμενοι πεπείσομεν.

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τίσι δ' ἀνέστη
 Ἦρως Ἀτρείδης ἑυρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀχινύμεν. ῥάρε' ἢ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναί
 Πύρραιαί, ὅσπερ οἱ περὶ λαμπετέωντι εἰκτῷ.

Κάλλ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

100 πεπείσομεν 79 | οἱ κοινῶς μὲν διὰ τὴν ἰσοσύνην αἰεὶ, ποιητικῶς δὲ καὶ διὰ τῆς ἀπὸ τέττα δὴ τῆς μίσης τετρακσίμους τέττα, ἀφ' ἧς ἐυκτικόν πεπείσομι, τῶν πληθυντικῶν τὸ πρῶτον πεπείσομεν.

104 Πύρραιαυτο | πύρραια μετὰ τῇ μί, ἐμπιπλῶ χωρίς τῆς μί διὰ τὸ κακόφωνον. ἐμπιπλῶ ἐνεσῶς, ἐνεπίπλων παρατατικὸς μετὰ τοῦ μί, ἐπεὶ τὸ ὀπισθεν μί ἐξέλιπεν. εἰ γὰρ ἐκεῖνος κειμένος, εἰ καὶ ἕτερον ἐφεξῆς ἔκειτο, κακόφωνος ἢ λέξις ἐγένετο ἀποκεχωριστόως, δῆλον οὐκ ἐστὶ τὸ κακόφωνον μένει τοῦ ἑτέρου μί παρόντος, ἐμπλίσσω μέλλων ἑτεροκλίτως, ἐνέπλισσα ἀόριστος. παθητικῶς πύρραιαυτο ἐνεσῶς, καὶ ἐμπίπλωμαι ἀπὸ τῆς πύρραιαυτο ἀχρή-

79. MS. male πύρραιαυτο & mox πύρραιαυτο & πύρραιαυτο. Nec potuit Moschopolus aliter, quam exhibui, scripsisse, cum derivet a πύρραια.

98. Ἐλικώπιδ' ἀκέρῃ | Ἐλικώπιδες puellae Graecis dicuntur, quae sunt molli oculorum petulantia, ut Petron. loquuntur, sive quae habent, ut idem dicit

— Blandos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur arguti. Alii ter plerique sentiunt & exponunt: nigros oculos habentes. Sed ea vera est, quam dixi, hujus vocis notio, quam facile pluribus confirmarem, nisi res

ipsa loqueretur. Hæc Vir Summus J. C. Gælius ad Hesiod. Theog. v. 16. Præterea χέρῃ Chryseida vocat, non quod esset virgo, sed quod esset admodum juvenis, Eustath.

102. ἑυρυκρείων | μεγάλην βασιλείαν, Hesych. ita populum Romanum late Regem dixit Virgil. Aen. 1. 21.

Hinc populum late Regem, bellogue superbum

Venturum excidio Libya.

Sic late tyranni Horatio lib. 3. carm. 17.

Idcirco dolores dedit longe-jaculans, & adhuc dabit:
 Neque hic prius à peste violentas manus abstinabit,
 Quàm patri dilecto reddatur blandis oculis puella
 Gratis, sine pretio, & ducatur sacra hecatomba
 In Chrysam. tunc fortè ipsum placantes flexerimus. 100
 Ille quidem ita loquutus confedit. his autem surrexit
 Heros Atrides late-dominans Agamemnon
 Dolens: ira autem valde præcordia circumfusa caligine
 Plena erant, oculi autem ipsi igni ardenti similes erant.
 Cal-

58, ἀφ' ἧ τὸ πῖμπλυντο ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν
 πληθυντικῶν ἀναυξήτως κατὰ τὴν τῶν ἰώνων συνηθείαν. καὶ τὸ
 ἐμπιπλῶ ὁμοίως κατὰ πάντα 80 τῆτο ἔχει. 81 ἐμπιπρῶ ἐνεσῶς,
 ἐνεπιμπράμην παρατατικῶς, ἐμπρήσομαι μέλλων, ἢ ἐμπεπρήσο-
 μαι, ἐνεπρήσθην ἀόριστος, 82 ἐμπέπρησμαι παρακειμένος.

Ὅσσε.] πορφύριος, ἢ εὐθεία τὸ ὄσσεος. ὡς ἔρκος, βέλος, τεῖχος,
 ὧν πληθυντικὰ κατὰ τοὺς ἀθηναίους μὲν ἔρηκ, βέλη, τεῖχη, κα-
 τὰ δὲ τοὺς ἰώνας βέλεα, τείχεα, καὶ δῆλον ὅτι καὶ ὄσσεα. τῶν
 δὲ εἰς τὰ πληθυντικῶν τὰ δυνικὰ οὐδετέρως εἰς τὴν τελευτᾶν, ὅλον ὁμ-
 ματα, ὁμματα, γράμματα, γράμματα. σαφὲς ἔν ὅτι καὶ ὄτ-
 σεε, εἴτα κατ' ἀφαίρεσιν ὅσσε ἐγένετο.

λαμ-

80. MS. τὸς τῶ ἔχει. 81. MS. ἱμπρῶ. 82. MS. ἐμπίπρισμαι παρατα-
 τικῶς.

103. φρίναι] φρίνη rationis compo-
 tes esse affirmant Grammatici, quo-
 niam μέλαινα ab Homero vocantur;
 sed eos refellunt Hippocrates, Tral-
 lianus, alique. vide Brodxi Miscell.
 lib. v. c. 14.

104. ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ &c.] igni ar-
 denti. 104. 466.

πυρὶ δὲ ὅσσε δέχεται, igne autem
 oculi ardebant. 10. π. 365. de Achille:
 τὰ δὲ οἱ ὅσσε λαμπρῶν ἀσπί τε πυρὶ
 σέλας. Et 10. 607.

Oculi cum alicui ardent, iratum esse
 indicat. Cic. lib. 5. in Verr. Ipse inflama-
 tus scelere, & furore in forum venit:
 ardebant oculi: toto ex ore crudelitas emi-
 nebat. Id. lib. 4. de Theomnatio: Nam

cum spiritus ageret in oculo, arderent oculi,
 voces maxima vim sibi affert clamaret.
 Lucret. lib. 3.

Est etiam calor ille animo, quem sumis
 in ira

Cum fervescit, & ex oculis micat ac-
 tus ardor.

Seneca de ira lib. 1. cap. 1. Irascentium
 eadem signa sunt. Flagent & micant oc-
 li, multus ore toto rubor, exasstante ab
 intus præcordiis sanguine. Flor. lib. 1.
 cap. 16. de milibus Romanis ultio-
 nem flagitantibus: In congressu affixi
 omnium oculus hostis auctor fuit. Vide &
 alia exempla apud Barth. in Claudian.
 p. 160. 161.

103. Κάκ'

- 105 Κάλχαντα πρῶτις καὶ ὁσόμενος προσέειπε,
 Μάνη κακῶν, ἔγωπτό μοι τὸ κρήγυον εἶπας.
 Αἰεὶ τοι τὰ κακὰ ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι.
 Ἐθλὸν δ' ἔδ' ἔγωπ' εἶπας ἔπειτα, ἔδ' ἐτέλεσας.
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις
 110 ὣς δὴ τῷδ' ἐνεκά σφιν ἐκηβόλον ἄλγεα τεύχε'
 ὦωκεν ἔγὼ κέρης Χρυσήϊδ' ἄγλα' ἀποινα
 οὐκ ἔθελον δέξασθαι. ἐπεὶ πολὺ βέλομαι αὐτῶν
 οἴκοι ἔχουσιν. καὶ γάρ ῥα κλυταίμνηστος προβέβηλα,
 κερμαδὴς αἰλόχης. ἐπεὶ ἔθεν ἐς χερσίων
 115 οὐδέμας, ἔδ' ἐφυλὼν, ἔτ' ἄρ' φρένας, ἔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Λαμπετόωντι] λάμπω, καὶ κατὰ παραγωγὴν λαμπετάω, λαμπετῶ, ἀφ' ἧς μετοχὴ ὁ λαμπετῶν, ἀφ' ἧς μετοχὴ δοτική λαμπετόωντι, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ὁ λαμπετόωντι.
 Εἴντην] εἴκω, εἴκον, εἰκέτην, καὶ κατὰ συγχοπὴν καὶ διάλυσιν εἴντην.

105. Καὶ ὁσόμενος] ἰσόδορα ἰδὼν dixit v. 148. & il. β. 245. Torvum faciem refert etiam inter ita signa Seneca lib. 1. cap. 1. Virgil. Aen. 3. 677.

Cernimus adstantis nequicquam lumine torva

Aetnaos fratres.

ita Ajax apud Ovid. Metam. xii. pr. Impatiens ira dicitur respexisse vultu torva.

106. Μάνη κακῶν] Contemnit Calchanta Agamemnon; ita & vaticinia contemnit Eteocles apud Eurip. Phae. vii. 779.

Ἐγὼ δὲ τέχνῳ μαντικῇ ἐμεμφάμην
 Ἦδη πρὸς αὐτὸν. ---

Ego vero artem vaticinandi vituperavi
 Jam apud ipsum.

Κρήγυον] Recte haec vox restituitur

Hesychio, apud quem legitur κρήγυον, ἀγαθὸν &c.

107. Αἰεὶ τοι τὰ κακὰ ἐστὶ φίλα &c.] semper tibi amicum est, i. e. placet mala praedicere. idem infr. v. 541. dixit Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν &c. & v. 177. Αἰεὶ γὰρ τοι εἰς τι φίλον, πῖλε μοι τε, μάχαι τε. & il. η. 357. Ita Græcos imitans loquitur Horatius lib. 2. carm. 17. Nec diis amicum est nec mihi & iv. 6. Ego Dis amicum reddidi carmen. Sed genere loquendi apud Latinos non valde usitato, uti vult Muretus Var. Lect. ii. 12. a quo dissentit Sciopp. Sulp. Lect. iv. 17.

φίλα] ἀντὶ τοῦ φίλον. Atticorum hæc forma est. Eustat. ad h. l. p. 44. Ἐστὶ τὸ, φίλα, ἀττικῶς ἀντὶ ἐνικῶ τοῦ φίλον, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. ἔπος ἀμυντέα ἐστὶ πῶς κοσμεμένοις, ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον. καὶ

Calchanta primum torvè intuens alloquutus est, 105
 Vates malorum, nunquam mihi bonum dixisti:
 Semper animo tuo jucundum est mala vaticinari:
 Bonum autem nondum aliquod dixisti verbum, ne-
 que perfecisti:

Et nunc inter Danaos vaticinans pro concione dicis,
 Quòd idcirco ipsis longe-jaculans dolores facit,
 Quoniam ego puellæ Chriseidis splendidum liberatio- 110
 nis pretium

Non volui accipere: quoniam vehementer cupio ipsam
 Domi habere. Etenim Clytemnestræ praeposui,
 Uxori quam virginem duxi. quoniam illa non est in-
 ferior

Neque corpore, neque forma, neque ingenio, neque 115
 operum peritia

Sed

106 Τὸ κρήγυον] κρήγυον τὸ 83 κρέατι ἡδὺ καὶ προσηνές, ἥτοι
 τὸ θυμηρές.

113 Προβέβηλα] βέλομαι ἐνεσῶς, ἐβελόμην παρατατικὸς, βελή-
 σμαι μέλλων ἐτεροκλίτως, ἐβελήθην ἀόριστος, βέβηλα μέσος πα-
 ραικείμενος. ὡς λέλακα, ζῶσαν λέλακας. καὶ μετὰ τῆς πρὸ προ-
 βέβηλα.

124"18.

83. MS. Κίραπ. manifesto errore.

καὶ χέτλια γδ' ἐμέ γὰρ δὲ πᾶσαι. ἀντὶ
 τῆς χέτλιός ἐστι, καὶ παρ' Ἡροδοτῆ. νομι-
 ζόμενα, ἀντὶ τῆς νομιζόμενοι. καὶ παρὰ
 τῆς Καμικῆς. συνεκποσέα ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν
 πρύγα. Aristophanis hoc est. Eurip. in
 Hecuba 1107. Σύχνης δ', ὅταν τις κρείσ-
 σεν, ἢ φέρει καὶ παῖδα. ubi Scholia-
 stes: συχναςὸν ἴδει εἰπεῖν. ἐκφέρει δὲ
 πλαδυντικῶς, ἀπικῶς. καὶ τῷτο ζητῶν δι-
 ρήσεις παρὰ πᾶσι καὶ ποιηταῖς καὶ λογι-
 στοῖς. Idem Med. 491. σύχνης δ' ἂν
 ἦν σοι. ita enim legendum, non vero
 συχναςὸν Hesiod. ἐργ. 304.

-- σοὶ δ' ἔγωγε οἶα' ἴσω μίτρη κοσμεῖν.

107. Κάκχα μαντιόμεται] Ahabus ad
 Josophatum de Micha 2 Chionic. 18. 7.

Sapere est vir unus ex quo consulas Jehovam,
 at ego odi eum, quia non praedicat de me
 bonum, sed omnibus diebus suis i. e. sem-
 per malum.

114. Κερίδινος ἀλ.] intactam Virgil.
 vocat. Aen. l. v. 349. talis vero est, ἢ
 τις κέρλιον ἔτι εἶσεν ἡγάγετο. καὶ μὲν ἢ ἐτέ-
 ρα φερόμενα λυγρῶς εἶσαν εἰς γάμον, ἢ καὶ ἀλ-
 λας γράων, Eustath. ad h. l.

115. 'Ου δέμας] Notat Eustathius
 Homerum semper cum de vivo corpo-
 re loquitur, τὸ δέμας usurpare, cum
 vero de mortuo loquitur τῆς σώματος
 voce uti. En ejus verba: Ἰσέον δὲ ὅτι
 σημεῖνται οἱ παλαιοὶ τὸ δέμας. καὶ μὲν
 ποιητῶν ὅτι ἐμφύχου αἰὲν πθίνα σώμα-
 τος,

Ἄλλα κ' ὥς ἐθέλω δόμῳ παλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον.

Βέλομ' ἐγὼ λαὸν σόεν ἐμύθῳ, ἢ ἀπολέω.

Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐπιμάου', ἔφρα μὴ οἷοι

Ἀργείων ἀγέρας ἔω. ἐπεὶ εἶδε ἔοικε.

120 Λόσσετε γὰρ τίγε πάντες, ἔμοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

Τὸν δ' ἡμεῖς ἐπειτὰ ποδάρκης δι' Ἀχιλλεύς,

Ἀτρεΐδῃ κύδιζε, Φιλοκταίνῳ τε πάντων,

Πῶς γάρ τοι δώσῃσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ;

Οὐδέ γ' ἔγωγε ἰδὼν ξυνήϊα κείῳ πολλὰ.

Ἄλλα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

114 [ἴδμεν] ἴσημι κεινητικῶς, ἴσης, ἴσησιν, ἢ τὰ πληθυντικὰ ἴπμεν κατὰ συγχοπὴν, ἴσε, ἴσασιν, ἃ καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἔστιν ἐν χρήσει. ἀπὸ τοῦ ἴσμεν τὸ ἴδμεν τρετὴ τοῦ ἴ εἰς δ.

84. MS. ἴσμεν.

τοῦ, ὡς σωζομένη τῇ ψυχῇ, καὶ δι' αὐτὴν σωισωτοῦ. τὸ δὲ γὰρ σῶμα. ὅτι αὐτοῦ τυτσίον ἱστεινίου ψυχῆς δε. Br. Schol. Aut. Δίμας ὁ πνεῦμα τοῦ ψυχῆς εἶδος λέγει. & paulo post, σῶμα δὲ καλεῖται, τὸ αὐτοῦ. Ita quoque Anonymus de vita Homeri. p. 342. Ed. Amst. "Ὁ δὲ καλεῖται δόμας τοῖς εἰσὶν φρεσίν, τὸ ἴνα τοῦ σῶμα. πρὶν πρὶν τῆς ψυχῆς δισμοσθῆναι. καὶ τῶν δὲ Ὀμηρῶν πρὸ τοῦ ἴδμεν. τὸ αὐτὸ γὰρ τῶν ζώντων αἰεὶ δίμας προσεγερθεῖν, ὡς ἐν τῷ ποί, ὅν δίμας, ἔδω φύλῳ καὶ. δίμας δ' ἦτο γυναικί. καὶ. ἢ τοῖς ἰσθμῶν ἀντιῶ, ἔδω τε. δίμας π. Τὸ δὲ ἀποβιβληκὸς πῶν ψυχῶν, ἔδω ἀντιῶ; ἢ σῶμα καλεῖται. ὡς ἐν τῷ ποί, Σῶμα δὲ οἷον ἐμὸν δόμῳ παλιν. Καὶ, Σῶμα δ' ἀντιῶ καὶ πῶν ἐν μεγάροισι Ὀδυσῆος. Καὶ, Σῶμα γὰρ ἐν Κίρκῃ μαχάρεα κατελείποντο ἡμέτε. Τὸ γὰρ αὐτὸ, ζώντων αὐτῶν τῶ ἀνδρῶν, δισμοσθῆναι τῆς ψυχῆς. Τελούθησαντο δὲ, ὡς περὶ σῶμα κατελείποντο. In eandem sententiam scribit Macrobius in Somn. scip. lib. 1. c. 11. Sed nugari il-

los, qui differentiam statuunt inter σῶμα & δίμας, an Tzetzes in Scholiis ad Lycoph. v. 41. Nec videtur differentiam statuere Helych. exponens Σῶμα, πῶμα. δίμας.

Ὁ δὲ φύλῳ] φύλῳ significat hoc loco formae dignitatem & gratiam. Thomas Magist. φύλῳ δ' μὲν ὁ ἰσθμῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ αὐτοῦ γένεσις. Ὀμηρῶν ἐν ἰσθμῶ. οὐ δίμας ἰδὲ φύλῳ, οὐτ' αὖ ἐφίνας. ἐν π. ἰσθμῶ. Ἀριστοφῆς ἐν τῷ ποί Ἀντιῶντος ἰσθμῶ. Ἀγῶν. πρὶν τῆς φύλῳ μεταγενέσεως. Praeterea est hic φράσις ποί.

116. Ἀλλὰ καὶ δε.] sed & sic h. e. quamvis. hoc ita sit, quamvis non sit inferior Clytemnestra, volo tamen eam reddere si praestet. Ita καὶ δε apud Thucyd. lib. 1. quamvis notat: ἔδω γὰρ καὶ ὁ ποί Πύρρονος πάλιν, καὶ δε ἰσθμῶν αὐτοῖς.

117. Βέλομαι ἰγὼ] de hoc praeciso loquendi genere Ant. Augustin. lib. 14. Emendat. cap. 8. Giphani.

117. Βέλομαι δε.] Verior omnino posset

Sed & sic volo reddere, si hoc est melius.

Malo ego populum saluum esse, quam perire.

Sed mihi praemium statim praeparate, ut non solus Argivorum praemio caream: nam ne decet quidem.

Videtis enim hoc omnes, quod mihi praemium abit 120
 alio (i.e. eripitur.)

Huic autem respondit postea pedibus-praestans Divinus Achilles,

Atride gloriosissime, avarissime omnium,

Quis tibi dabunt praemium magnanimi Achivi?

Non omnino scimus communia ullibi reposita multa.

Sed

Ευνήϊα] ἀπὸ 85 τῆς ξυν προθέσεως, ἡ συναγωγὸς ἐστίν. δύο 86 τὸ ἐλάχιστον ὄνομα ποιεῖ τὸ ξυνόν, ταυτὸν δυνάμενον ἐν τῷ κοινόν. εἰτ' ἐπεὶ τοῦτο 87 κτηνικοῦ εἶδος, τύπον αὐτὸ σχηματίζει, καὶ ξυνήϊον αὐτὸ ποιεῖ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆ προσηΐου.

125 δέ.

85. MS. ἀπὸ τοῦ ξυν &c. reperitur quoque hæc locutio apud Schol. Thucidi ad lib. 111. c. 7. ἢ ἱς ἀπὸ τοῦ πρὸ. Sed & hic locus emendari debet, quod olim monuit H. Stephanus. 86. MS. τὸ λαχίσον. 87. MS. κτηνικὸν εἶδος.

posterior Camerarii expositio. Est ellipsis τοῦ μᾶλλον. Alexander Epist. ad Aristot. quam nobis servavit A. Gellius l. xx. c. 5. Ἐγὼ δὲ βελούμιον ἀν ταῖς περὶ τὰ ἀρετὰ ἐμπροσθεῖαις, ἢ ταῖς δυνάμειν διαφέρειν, Ego doctrina anteire malim, quam copiosis atque opulentis. Mathæus cap. 18. 8. καλόν σοι ἐστίν ἱσχυεῖν εἰς τὸ ζῆν χωλὸν ἢ κυλόν, ἢ δύο χεῖρας &c. Melius est tibi &c. Menander: Καλὸν τὸ μὴ ζῆν ἐστίν, ἢ ζῆν ἀθλίως. Melius est non vivere, quam vivere misere. Latinis etiam frequens hæc locutio. Plaut. Rud. iv. 4. Tacita mulier est bona semper, quam loquens. Tacit de mor. Germ Cedere loco, dummodo rursus instet, consilis quam formidinis arbitror. Vide Vechner. Hell. lib. 1. cap. 5. & Schott. Observ. Human. v. 34.

βέλομαι] observat Thom. Magister

hoc verbum tantum conjungi cum praeterito & praesenti, nunquam cum futuro. Ἴσθιον δὲ, inquit, ὅτι τὰ βέλομαι μετὰ παρρησιασμένη καὶ ἰνσπύσθιον μένον τίθηται, ἐδύτοτε δὲ μετὰ μέλλοντος. Subnectit hunc Homeri locum. Θηκυδέης ἐν ἰσθόμῃ. Βελομένοι ἐκ τῶν ἰσχυρῶν λαβεῖν πεισθόδιμον Ἀθηναίους ἐπὶ τοῖς ἀληθείαις. Βέλομαι αὐτὸν ἰσχυροῦμαι.

120. Ἔμοι πρόκειται ἔρχεσθαι] Plant. Trinum. 11. 4. 17. Ratio quidem hercle apparet, argentum εἶχεται. I. e. abiit, perit, evanuit. Ita J. C. dicunt Pecuniam ire. Cic etiam in Verr. Pecuniam ait, qua via iurat, eadem revertisse. Vide Scip. Gentil. paterg. 1. 20. addo Verrin. 11. c. 20.

122. φιλοκτινιάται] Hinc & Platoni familiare esse, ait Pollux, Repes malos vocat ἰερὰ σχήματα. C. G. 129. πρ.

125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράττοντο, τὰ δέδασαι,
 Λαῶς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλοχα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν Πηϊδὲ θεῶν πέρες. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρωπῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσσομεν, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Μηδ' ἔτιωσ, ἀγαθὸς περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 κλέπτε νόον. ἐπεὶ ἔπαρελδύσεαι, ἔδὲ με πείσῃς.

Ἡὲ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

125 δέδασαι] δάζω ἐνεσῶς, ἀντὶ τούτου δὲ λέγεται τὸ 88 δαι-
 τρεύω

89 ——— τὰ δ' ἄλλ' εἰς δῆμον ἔδωκε

Δαιτρεύειν.

καὶ τὸ δατέομαι, ὃ, διὰ τὸ ἐφεξῆς ἔχειν τρία βράχεια, δατεῦ-
 μαι λέγεται. ἀφ' ὧς τὸ 90 — δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 δάσομαι μέλλων, ἐδασάμην ἀόριστος, δέδασμαι παθητικῶς παρα-
 κείμενος, τὸ τρίτον δέδασαι.

88. MS. δαιτρεύω, quod nihil significat. Hinc tamen, quod viri docti aliis
 locis ostenderunt, discere licet Græcos ε. pronunciasse veluti αι. ad v. 40. κραίνω
 pro κραίινω. 176. πεπιδευμένον pro πεπαιδευμένον. 249. καθέρειν pro καδαί-
 ρειν. 352. δηνιός pro δηναιός. v. 418. χρώντι pro χρώνται. v. 598. ἀκρεφνές pro
 ἀκραιφνές. ad ιλ. β. v. 34. ἐφρένειν pro εὐφραίνειν. v. 137. σημαμένον pro σημα-
 ναμένον. Corruptus hac in re sæpius est Hesychius v. ἐκράειν, ἐπλήρως, ἐτελείω &c.
 omnino leg. ἐκράειν. ita h. l. in suis ad me literis emendat Eruditissimus Jen-
 sius. Respicit enim Hom. ιλ. ε. 508. addo eundem Hesychium v. ἐρεθέντι, ληφ-
 θέντι, corrige αἶρεθέντι, ληφθέντι. Idem, Ἰσοδάτης ὑπ' ἐνίων ὁ Πλάτων &c. Leg.
 Ἰσοδαίτης, Meurs. Lect. Att. alibi, Ἐζήων, νέων &c. Leg. αἰζήων, Salmas. Id.
 Περγέα θεός, ἢ Ἀρτεμις. Leg. Περγαία θεός, &c. Ita Latini ex Græcorum κλυ-
 ταιμνήσῃ formant Clytemnestra vide & Cl. Sylburg. ad Pausan. Corinth. cap.
 xii. & xxix. ad Arcad. c. 111. 89. Homer. ιλ. Α. 703. 90. ιλ. I. v. 138.

129. πόλιν Τροίην ἐξαλαπάξαι] ita
 ιλ. I. 136.

εἰ δέ κινῆται

Ἀντὶ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω' ἀλα-
 παύειν.

131. Ἀγαθός] Vir doctus ἀγαθὸν
 hoc loco interpretatur prudentem. Ma-
 le. Recte exponitur fortis. ἀγαθός enim
 Græcis sæpe fortem significat. Eurip.
 Androm. 611. ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγα-
 θὰς

Sed quae quidem ex urbibus praedati sumus, ea divi-
fa sunt,

Populos autem non decet iterum collecta haec con-
gregare.

Sed tu quidem nunc hanc Deo permitte: at Achivi
Tripliciter quadrupliciterque compensabimus, si
quando Jupiter

Det urbem Trojam bene-munitam diripere.

Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemnon, 130

Ne sic quidem, quamvis sis fortis, Deo similis A-
chille,

Falle mente: quoniam me non effugies, neque me
flectes.

Nun-

128 "Αἰ κέ ποθι] ποῦ καὶ πῇ κοινῶς. τὸ μὲν ἐπὶ ζάσεως, τὸ δὲ
ἐπὶ 9¹ κινήσεως. πόθι καὶ πόσε ποιητικῶς. λέγεται δὲ τὸ ποῦ,
ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τόπῳ, ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσως. ἔστι δ' ὅτε καὶ πε-
ρισσῶς κεῖται, ὅτε δὲ ἐπὶ τόπῳ λέγεται. ἐνίοτε μὲν κατ' ἐρώτη-
σιν προφέρεται, ἐνίοτε δὲ χωρὶς ἐρωτήσεως. ἐπὶ μὲν ἐν τῶν ἄλ-
λων πάντων ἐγκλίνεται, ὅτε δὲ κατ' ἐρώτησιν λέγεται, οὐ δύ-
ναται ἐγκλίνεσθαι.

131 Ἀγαθός περ εὖν] τοὺς τρόπους δηλοῖ, ὥ ἐναντίον ὁ κακός
τρόπος

134 ἔξ.

91. MS. ἴσως.

Σὺς ἀπώλεσας. ἀγαθός πρὸς πόλεμον
Plutarcho dicitur qui bello bonus Salustio
B. Jug. 13. strenuus nimirum miles &
opans fortis. Sic & Latinorum bonus
fortem saepe notat. Et bene mori est tor-
titer pugnando mori. Vide Ampl. Cu-
per. Obiervat. lib. 1. cap. 8. Huic op-
ponitur quod Horatius dixit non bene
lib. 1. carm. 7.

Tecum Philippo, & celerem fugam
Sensi, relicta non bene parvula, i. e.
cum dedecore.

131. Σοφὴ καὶ Ἀχιλλεύ] Apulejus de
Deo Socratis Nihil est Deo similis quam
vir animo perfecte bonus. Et apud Senec.
de constant. Sap. c. 8. Sapiens dicitur
excepta mortalitate similis Deo.

132. Μὴ δ' ἴσως κλέπτει νόον, ἢ πρὶ οὐ
παραλύσας, i. e. Noli dolose agere,
noli fraudulenta in animo tuo machi-
nari ad me decipiendum, quandoquā
dem me non effugies, hoc est, mihi
non latebunt tuae machinationes tuae
antes & occultae ac fraudulentae ratio-
nes.

C 1

135. Ἀχ.

ἥνέ θέλεις, ὅφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτῶς
 ἔῃ δαδόμενον. κέλεαι δέ με πῶ δ' ἀποδῆναι;
 135 Ἀλλ' εἰ μὲν δώσωσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ,
 ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται.
 Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἑλώμην
 ἢ πτόν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆα
 ἄξω ἑλὼν· ὃ δέ κεν κεχολώσεται ὃν κεν ἴκωμαι.
 140 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μετὰφρασόμεσθαι καὶ αὖτις·
 Νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν,
 ἔς δ' ἐρέτας Ἰππιδῆες ἀγείρομεν, ἔς δ' ἐκατόμβην
 θείομεν, ἀν' δ' αὐτῶν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 Βῆσ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

134 ἔεμαι. ἡ μετοχή ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιηταῖς,
 παρὰ δὲ τοῖς νοινοῖς κἀθημαι λέγεται μετὰ τῆς κατα. ἔδεν πλέον
 ἐν τέτοις ἡ αὐξησις γίνεται, οἷον ἐκἀθευδον, ἐκἀμνυον, ἐκἀθή-
 μην. ἰσέον δὲ ὅτι τὸ μὲν κἀθηται προπαροξύνεται, τὸ δὲ ἀπα-
 ρέμφατον περισπᾶται.

134 Κέλεαι] ἀντὶ τοῦ 92 λέγεις ἐνταῦθα. κελεύομαι ποιητικόν,
 κελεύω νοινόν.

92. MS. λέγειν.

135. Ἀλλ' εἰ. μὲν &c.] Abruptum lo-
 quendi genus quod Anantapodoron vo-
 cant, cum nimirum eleganter reticent
 auctores vocem unam aut plures, sine
 qua oratio intelligi nequit. Subintel-
 ligitur hic παύσμεναι vel tale quid.
 Græcorum multa exempla recenset Eu-
 stathius. adde Thucid. lib. 3. cap. 3.
 ubi & Schol. hoc Homeri profert. Non
 ignorant Latini hanc loquendi ratio-
 nem. Cic. ad Att. lit. vii. Ep. 18. Re-
 sponsa Pompeji exata populo, & probata cen-
 sioni esse dicuntur. Ita putaram: quæ qui-
 dem ille si repudiavit, jactabit: Si acceperit?

Sententia Ciceronis hæc est: Si Cæsar
 conditiones oblatas recusaverit, rem
 armis definiet. Si non recusaverit, ite-
 rum legatos mittet. Ibid. lib. xvi.
 Ep. 5. Cn. Luccejus, qui multum utitur
 Bruto, narravit, illum valde morari,
 non tergiversantem, sed expectantem, si
 qui forte casus. Sed in antiquo codice
 membranaceo Venetiis Ao. cto cccc lxx
 impressio, cujus usum mihi præstitit
 Magnus Doctor meus J. G. Gravius,
 reperi Si qui forte casus occurrant. Re-
 cipienda ergo hæc vox in textum, vel
 per anantapodoton exponendus est lo-
 cus.

Nunquid vis ut ipse habeas praemium, sed me frustra
Sedere indigentem; jubes autem me hanc reddere?
Sed si dabunt praemium magnanimi Achivi, 135
Satisfacientes animo meo, ut æquale sit pretio:
Sin autem non dederint, ego certè ipse auferam
Vel tuum, vel Ajacis veniens praemium, vel Ulyssis
Abducam capiens: ille autem irascetur ad quem
ivero.

Verum enimvero de his consultabimus etiam posthac. 140
Nunc autem age navem nigram deducamus in mare
vastum,

Intus autem remiges idoneos congregemus, intus &
hecatomben.

Ponamus, ipsam verò Chriseida pulchras genas ha-
bentem Ascen-

137 δώωσι] δῶ, καὶ πλεονασμῶ τῆς ὥ δώω, ἀφ' ἧς δώη. ὑποτακτι-
κὸν δὲ τὸ δώη, ἢ εὐκτικόν, ἔδδ' γὰρ ἐστὶ πρῶτον δώην, ἀλλὰ
εἰ δώω, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐὰν δώωσι.

143 θείομεν] ἀπὸ τοῦ θῶ ἀχρήστ, κοινῶς μὲν τίθημι, ποιητικῶς
δὲ θείω, κατὰ πλεονασμὸν τῆς ἡ διφθόγγου, ἀφ' ἧς τὸ τέθεικα.
ὥς ἀπὸ τοῦ ζῶ ἴσαμαι κοινόν, σείω δὲ ποιητικόν. 93 Στείομεν,
εἰ κεν πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες, καὶ σείομεν. ὥς δεόμαι, τὸ
δέομαι ἀντὶ τοῦ ὑφίσταμαι, ἢ γιν 94 ὑπέχομαι. ὥς ἀντιῶ ἀντὶ
τοῦ ὑπαντῶ, ἀφ' ἧς τὸ μαι. κατὰ συγχοπὴν, καὶ
τὸ ἐπὶ παρατατικοῦ, εἰ καὶ ἐπὶ σημασίας ἀορίστου λαμ-
βάνε-

93. Locus exstat 11. 6. v. 297. 94. MS. ὑπέχομαι.

cus. Id. ad Fam. lib. 11. Ep. 10. Hic-
vine est ille, qui urbem? quem senatus?
vide ibi expositionem Manutii. Et
Ep. 9. Ego voluptatem animi nimiam.
10. cepi. Orat. pro Ligari. c. 10. Ignoscite
judices: erravit: lapsus est: non puta-
vit: si unquam posthac. Sc. peccabit,
non deprecabor ejus calamitatem.
Hinc vera lectio Floro restituenda lib.
111. cap. 6. Ipse Pompeius in originem
fontemque belli citatus. Nec hostes de-

trellavere certamen &c. Versus est ex mar-
gine in textum irrepsisse puto. Ignorant enim vetustissimi codices, uti te-
statur Magnus Salmasius.

142. Ἐπιτηδῆς] Adverbium recen-
tiores esse volunt. Hinc & Camera-
rius exponit apte legamus remiges, id est,
aptos & idoneos; sed ὄνομα ἐν παλαιῇ
φασὶν εἶναι πληθυντικόν Eustath. ὥς περ
δὲ παρὰ τὸ ἀκλειῆς πληθυντικὸν παρ' Ὀμή-
ρω ἀκλειῆς λέγεται. ἐκβληθέντος τῷ ἰ,
C 3 571

Βήσοι μιν· εἰς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βελληφόρῳ ἔσω,
 143 Ἡ Αἴας, ἡ Ἰδομένης, ἡ δὲ Ὀδυσσεύς·
 Ἡὲ σὺ Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
 Ὄφρ' ἡμῖν ἐκέρχον ἰλάσσαι ἱερὰ ῥέξας.
 Τὸν δ' αἶψ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 ὦ μοι ἀναιδείῳ Ὀπιδεύε, κερδαλέοφρον,
 150 Πῶς τις τοι περὶ φρονέειν πεύνηται Ἀχαιῶν,
 Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

βάνεται. ἀπὸ δὲ τῆς βῶ βαίνω κοινόν, βείω δὲ ποιητικόν, ὃ ἀντὶ
 τῆς περίεμι καὶ ζῶ λαμβάνουσιν. ἔστι δὲ ἐνταῦθα τὸ θείομεν, 95 τὸ
 ἐρύομεν, τὸ ἀγείρομεν, καὶ τὸ βήσομεν ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ.
 ὡς τὸ 96 εἶδομεν

—— 97 ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

146 Ἐκπαγλότατε] ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγην, κατὰ μετὰθεσιν τοῦ
 α. ἔκπαγλος ὁ ἐκπληκτικὸς καὶ θαύματος ἄξιος, ἀφ' οὗ καὶ ὑπέρ-
 θεσιν ὁ ἐκπαγλότατος.

148 Ὑπόδρα] ἀπὸ τοῦ ὑποδέρκεσθαι, τὸ κοινῶς ὑποβλέπειν. ἔστι
 δὴ ταυτὸν τὸ ὑπόδρα ὁρᾶν 98 τῷ ταυρηδὸν ὁρᾶν.

149 Επειμένε] ἀμφιέννυμαι ἐνεσὼς κοινὸς ἀπὸ τῆς ἔω, ὡς ἀπὸ
 τῆς ἄγω, τὸ κλῶ, τὸ ἄγνυμαι, καὶ τῆς ὄρω τὸ ὀρνυμαι, μέλλων

95. in editis est ἐρύσασθαι. 96. 97. MS. utroque loco habet ἰδομένης.
 98. MS. τὸ ταυριδόν.

ἔτο γέρονι καὶ τὸ ὀπιτηδῆς, ἐν τῇ ὀπι-
 τηδῇ ἐνδραμόντ' τῇ δὲ διὰ χρεῖαν με-
 στεκῆν. Cum Eustathio facit brevium
 Scholiorum auctor ὀπιτηδῆς exponens
 ὀπιτηδεῖς. ita & παλιμπετῆς Odyss. ε.
 v. 27

Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετῆς ἀπονείαντο.

147. Ἐκέρχον] ἐκέρχον, ὁ τὰ ἐκέρ-
 χον ἐργάζομαι, τὰ ἐκέρχον ὁ ἄλλος, qui
 vira suam exerceat in res longe diffusas, h. e. f.

Sol, Heraclid. Alleg. Homer. p. 417.
 Ed. Amst.

148 Ὑπόδρα ἰδὼν] supra v. 105.
 κακ' ὁσέμεν, vide quae ibi notavi.
 dicit hoc Suetonius Vultu minus fami-
 liariter respicere. ὑπόδρα πομπικῶς ὀπιτη-
 μα ἀντι ταυρηδόν, Moschop. πρὸς θεῶν.
 p. 139. Qua voce utitur Aristophan. in
 Ἐκέρχ. Act. III. Sc. 3.

Ἐκέρχον δὲ ταυρηδόν ἐκέρχον καὶ τὸ
 ubi

Ascendere faciamus. unus autem aliquis praefectus ex
proceribus sit,

Vel Ajax, vel Idomeneus, vel divinus Ulysses.

145

Vel tu Pelide, omnium maxime terribilis virorum,

Ut nobis longe jaculantem places sacris factis.

Hunc autem torvè intuitus alloquutus est pedibus ve-
lox Achilles,

Heu impudentiâ indute, vafer,

Quomodo aliquis tibi promte dictis audiens sit Achi- 150
vorum,

Vel ut ad infidias eat, vel cum viris fortiter dimicet?

Non

ποιητικῶς μὲν ἔσομαι ἀπὸ τῆς ἑω ἀχρήστου, κοινῶς δὲ ἀμφιέσομαι
μετὰ τῆς προθέσεως αἰεὶ, ἀόριστος ποιητικῶς μὲν ἐσάμην, κοινῶς
δὲ ἀμφιεσάμην. καὶ ἀμφιάσομαι καὶ ἡμφιασάμην ἐπὶ τῶν αὐ-
τῶν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ὡς ἀπὸ τῆς ἀμφιάζω. καθὼ καὶ ἀμφια τὰ
περιβλήματα λέγεται. 99 παρὰ ποιητικῶς μὲν εἶμαι, ἀφ' ἧς εἰ-
μένος, καὶ ἐπειμένος ἀπὸ τοῦ ἑω ἀχρήστου ἀπὸ τῆς γὰρ εἴημι
ἀχρηστον κατ' ἀκολυθίαν μὲν τῆς τίθημι, ἢ εἴω, ὡς θείω, 100 καὶ
ἀπὸ τῆς εἶμαι, κοινῶς δὲ ἡμφιέσομαι ἀπὸ τῆς ἡμα, τὸ ἐνδυμα
ποιητικῶς, 1 λεύχειμων δὲ κοινόν. ὡς μήλον μὲν τὸ πρόβατον
ποιητικόν, μηλωτή δὲ τὸ τῆς δέρμα κοινόν, καὶ κᾶρα ποιητι-
κόν, κρήδεμνον δὲ κοινόν, καὶ πολλὰ ἕτερα ποιητικὰ ὄντα εἰ παρα-
γόμενα ἢ συντιθέμενα γίνεται.

156 'E.

99. ita MS; Sed nullus dubito, quin ipsius Moschopuli manus fuerit πα-
ρακ. i. e. παρακείμενον. 100. in MS. mendose legitur καὶ ἀπὸ τῆς εἶμαι,
κοινῶς δὲ ἡμφιέσομαι. ἀπὸ τῆς εἶμαι αἰεὶ τιθεμαι, κοινῶς δὲ ἡμφιέσομαι &c.
1. MS. λεύχειμων.

ubi scholiast. ταυρήδον] ποιῶν γὰρ τῆς
ζῆματι ὀργισμένον διχόλον.

149. Κερδαλέοφρον] Vafer, talis Ho-
ratio dicitur animus sub vulpe latens, de
art. Poet. v. 437.

Nunquam te fallant animi sub vulpe
latentes.

Et Persio Sat. v. v. 117.

Astutiam vapidam servans sub pectore vulpem.

151. 'H ὅδ' ἐν ἰλθίμῳ] vel ut ad

infidias eat, locum nimirum infidia-
rum, vel ad infidias struendas. infra v.
227. hoc vocat λόχον ἰέναι. vide & Har-
pocrat. v. ὁδός. Demosthen. Orat. con-
tra Aristocrat. ἐν ὁδῷ καθεστάν, ἀντὶ τοῦ
ἐν λόχῳ. Eustath.

'H ὅδ' ἐν ἰλθίμῳ] duplex belli ge-
rendi forma agnoscitur ab Homero vi-
detur, primum infidiis, quod appel-
lat ὁδὸς ἰλθίμῳ: secundo aperto cam-
πο,

Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 Δεῦρα μαχησόμεν^Θ. ἐπεὶ ἔτι μοι αἵτιοί εἰσιν.
 Οὐ γὰρ πάπο' ἐμὰς βῆς ἤλασαν, ἔδ' ἐμὲν ἵπῳ⁸⁵,
 155 οὐδ' ἐπὶ Φθίῃ ἐρβώλακι βωτιανείρῃ
 καρπὸν ἐδηλήσαν'. ἐπεὶ μάλ' ἀπολλὰ μεταξὺ
 οὐρεὰ τε σκιοέεντα, θάλασσά τε ἠχέεσσα.
 Ἀλλά σοι ὦ μέγ' ἀναιδὲς ἄμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρης,
 Τιμῶ' ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοὶ τε κυνῶπα,
 160 πρὸς Τρώων, τῶν ἔτι μετ' αἵετ' ἐπὶ,
 καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεας ἀπειλῆς,
 ὦτι ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόστω δέ μοι ἦες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπῃ⁹ Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πολίεθρον.

Ἀλλὰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

156 Ἐπειὴ] οὐχ ἓν μέρος λόγος, ὡς τὸ πῆ καὶ ὅπη. πῶς γὰρ ἂν
 ἔτῳ συμφωνήσῃ τῷ μέτρῳ. ἀλλὰ δύο ἐπὶ σύνδεσμος ἢ ἐπιρρήματα
 ταυτὸ² τῷ ὄντως.

158 Ἐσπόμεθα] ἔπομαι ἐνεσῶς, εἰπόμεν παρὰ ταυτινός, ἔφομαι

2. in MS, exstat ταυτὸ τὸ ὄντως.

po, quod est ἔτι μάχεσθαι, in hac au-
 tem Achillis oratione iracundi homi-
 nis status satis exprimitur, docemur-
 que eum, qui se impetui & furori iræ
 concesserit, efficienem ore fieri, sine
 superiorum reverentia, quam idcirco
 Regi Achilles non præstat, injuriosas
 in eum contumelias effutens, his ver-
 bis: ὦ μοι ἀναιδέϊω ὀπιεμένη, κερδα-
 λιώφρον, & paulo post κυνῶπιν appel-
 lat, cum eum verbis alioqui non la-

cessisset contumeliosus Agamemnon so-
 lo vocabulo ἐκπαγλώτατι usus, pro
 quo longe acerbiora Achilles rependit.
 Spond.

156. Ἐπειὴ] media brevis est, vide
 hac de re Barnesium ad Eurip. Hecub.
 v. 1108. Ovid. in Trist. lib. iv. El. 7.
 hunc locum expressit

Innumeri montes inter me teque viaque,
 Fluminaque & campi, nec freta pau-
 ca jacent.

Non enim ego Trojanorum gratiâ veni bellicoso-
rum

Huc pugnaturus ; (quippe qui omnino culpâ in me
carent.]

Non enim unquam meas boves abegerunt , neque e-
quos ,

Neque unquam in Phthia glebosâ , virorum foecun- 155
da ,

Fructum perdiderunt : quoniam valde multi interja-
cent

Montesque umbrosi , mareque resonans.

Sed te , ô valde impudens , simul secuti sumus , ut
tu gauderes ,

Poenas expetituri pro Menelao , teque perfriictae fron-
tis homo ,

A Trojanis , quorum neque curam , neque rationem 160
habes :

Et jam mihi praemium te ablaturum minaris ,

Pro quo multa sustinui , dederunt autem mihi filii
Achivorum.

Non equidem tibi unquam aequale habeam praemium ,
quando Achivi

Trojanorum exciderint bene-habitatam urbem.

Sed

μέλλον , ἐσπόμεν δέυτερος ἀόριτος κατὰ τὴν ἀκολυθίαν τῷ ἔσχον.
τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐσπόμεθα.

159 Ἀρνύμενοι] ἀπὸ τῆς αἴρω ἄρνωμαι τὸ λαμβάνω , ἀφ' ἧς με-
τοχὴ ἀρνύμενος , ἡ εὐθεία τῶν πληθυντικῶν οἱ ἀρνύμενοι.

163 Ὅπποτ' Ἀχαιοὶ] τὸ ὁπότε παρ' Ὀμήρῳ αἰεὶ ὑποτάσσει.

168 Κε.

159. Κυνῶπα] quem hic κυνῶπιον
versu precedenti vocat ἀναιδέα. κυνῶ-
πις est homo impudens , perfriicta frontis.
Et hinc Hesych διακυνῶπις ἀνδρίζεται
exponit ἀναιδέως ἀνδρίζεται.

162. Τῆς Ἀχαιῶν] id est Graeci. Ex
hoc & aliis locis merito probat Pfo-

chenius diatr. de pur. L. Gr. N. T.
§. 118. errare illos , qui hujuscemodi
locutiones pro Hebraismo habent. ita
quoque Horat. lib. 11. carm. 18. v. 34-

— aqua tellus

Pauperi recluditur ,

Rerumque pueris , id est Regibus.

C 5

165. Ἀλ-

165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκ' πολέμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπρασ'. ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται,
 Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομαι ἔχων ἔπι νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
 Νῦν δ' εἰμι Φθίῳδ'. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 170 Οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν. ἔδ' σ' οἶω,
 Ἐνθάδ' ἀτιμ' ἐὼν, ἀφεν' ἢ πλῆτον ἀφύξειν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται. ἔδ' σ' ἔγωγε

ΛΙΟΣΟ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

168 Κεκάμω] κάμνω ἐνεσῶς, ἔκαμνον παρατατικὸς, καμῶμαι μέλλων, κέκμηκα παρακειμένος, ἔκαμον δεύτερος ἀόριστος, ἀφ' ἧς ὑποτακτικὸν 3 κάμω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν κεκάμω, ὡς λελάχω.

168 Πολεμίζων] πολέμω κοινόν, πολεμίζω ποιητικόν, ἀπὸ τῆς δὲ πολεμιστηρίοις ἵπποις, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς.

3 MS. κάμνω.

165. Ἀλλὰ τὸ μὲν &c.] Geometricam proportionem appellat Philosophus cum pro dignitate omnia distribuuntur: quo pertinet illud Homeri alibi

Ὅσε μείζον' ἐστὶ, μείζους τ' ἔμορσι τιμῆς.

Et querela illa apud Euripidem in Hecuba (v. 306.)

Ἐν τῷ δὲ γὰρ κέκμησιν αἱ πολλαὶ πόλεις,

Ὅτ' αὖν τις ἐσθλὸς καὶ ἀνδρῶν ἀνὴρ,

Μηδ' ἐν φέρηται τῶν χακίων πλῆον.

Quod non observari inter homines Menander cum videret, coactus est dicere:

Ὅνον γίνεσθαι κρεῖττον, ἢ τὰς χεῖρας, Ὅρ' αὖν ἐαυτῇ ζῶντας ὀφθαλμοὺς εἶναι.

Eam tamen symmetriam inter Græcos servari in prædæ distributione hoc loco Achilles conqueritur, quasi sibi, cui totum pæne belli negotium incumbit, non minus quam otioso Agamemnoni tribuendum sit. Arithmeticam ergo proportionem usurpari mallet, ut ostendunt illa, ὅ' μὲν σοὶ ποτὶ ἴσον ἔχω γέρας &c. Tamen hæc fuit semper inter veteres consuetudo, ut Regibus quædam ἀπόμοιρα καὶ ἰσαίρετον distribuerentur, quod γέρας appellabant. Illud Herodotus Spartanis Regibus scribit tribui solitum in conviviiis, quod ad duplam usque partem extendebatur.

Sic

Sed quidem majorem partem turbulenti belli
Manus meæ gubernant : sed si quando divisio venerit,
Tibi praemium multo majus , ego vero parvumque
dilectumque

Habens venio ad naves , postquam defessus sum pu-
gnando.

Nunc autem abeo in Phthiam : quoniam multò me-
lius est

Domum ire cum nāvibus rostratis : neque te puto ,
Hic inhonoratus quum sis , divitias & opes compara-
turum.

Huic autem respondit postea rex virorum Agame-
mnon ,

Fuge cito , si tibi animus appetit : neque te ego

Rogo

169 Φθίηνδε] εἰς τὴν Φθίαν. Φθία τὰ νῦν 4 Φάρσαλα. οἱ ἀπὸ
ταύτης Φθιώται. Φθίοι δὲ ἐλέγοντο οἱ περὶ Μεθώνην , οἱ ὑπὸ τῷ
Φιλοκτήτῳ ἦσαν.

171 "ΑΦενος καὶ πλοῦτον] ἄΦενος , περισσία , ἣν ἡ περίοδος τῆς
χρόνης δίδωσι. πλοῦτος δὲ λέγεται ἐπὶ πάντα ἀπλῶς , ὅτι εἰ ἔχει
τίς δαψιλῇ τὴν κτῆσιν.

176 Διο-

4. MS. Φάρσαλα. Pharsala est Achillis patria. 5. MS. ὑπερσσία. nisi quis
inde malit legere ἡ περισσία. 6. ἢ non est in MS.

Sic ille in Erato : μὴ ἰλθῶσι δὲ τοῖσι
βασιλῆσι ὅππῃ τὸ δεῖπνον ἀποπέμπειν αἰ-
σφι εἰς τὰ οἴκια. ἀλείπτει τε δύο χοῖνι-
κας ἐκαστέρῳ καὶ ὅντι κατ'ὕλην παρέχει δὲ
διπλήσι καὶ πάντα δίδωσιν. Quod ab Eu-
stathio nostro incondite & mutilate di-
ctum est , non expressa γέγρατ' ἰπῆρος
circumstantia. Nam locus alioqui non
est valde in hanc rem accommodatus ,
cum nos hic περὶ πολεμικῶν χειρῶν lo-
quamur. Dabatur itaque Regibus &
ducibus seorsim selecta aliqua praeda
portio , cujus etiam absentes & otiosi ,
qui bello , in quo illa fuerat compara-
ta , non interfuerant , fiebant partici-
pes , ut legimus apud Dictyn. lib. 2.

mittitur etiam , inquit , Philoctera Le-
mnium portio ejus praeda , quam Graeci per
Ajacen , atque Achillen , advectam inter
se viritum distribuerant. Spond. vide
quoque hac de re Cerdam. ad Virgil.
Aen. IX. v. 271.

173. Φθίηνδε μάλ' ἢ τοι] Respondet
Agamemnon fere ad singula orationis
Achillis capita , non tamen ordine , sed
novissima illius verba arripit , cumque
Achilles se Phthiam profecturum di-
xisset , responder Agamemnon φοῦγε
μάλ' fugam interpretans Herois disces-
sum , quod satis acerbè factum est.
Dixerat Achilles , ἀλλὰ σοὶ ἄμ' ἐγὼ διαί-
δης ἄμ' ἐσπόμεθα &c. responder Aga-
mem-

Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μῆρ' εἶναι. παρ' ἐμοίγε ἢ ἄλλοι,
 175 Οἳ κέ με τιμήσῃσι. μάλιστ' ἀλλὰ δὲ μητίετα Ζεύς.
 Ἐχθιστὸν δέ μοι ἐστὶ διотреφέων βασιλῆων.
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρως τε Φίλη πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς παρ σὺν τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν, σὺν νηυσὶ τέ σῃς, καὶ σὺν ἑτάροισι,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἀνασσε. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 οὐδ' ὄθομαι κοτέοντι. ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε,
 Ὡς ἐμ' ἀφαρῆται Χρυσήϊδα Φοῖβ' Ἀπόλλων,
 Τὼ μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ ἢ ἐμοῖς ἑτάροισι

Πέμψω.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

176 Διοτρεφέων] διοτρεφεῖς λέγει τὸς βασιλεῖς, ὡς μαθητὰς τοῦ Διὸς, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἢ πεπαιδευμένους τὴν βασιλικὴν παιδείαν. τὸ τρέφω γὰρ ἐνταῦθα ταυτὸ δύναται ἢ τῷ παιδεύειν. ἢ ἔξο λόγος. τροφή γὰρ ἢ παιδεία τῇ ψυχῇ, ὡς τὰ βρώματα τῷ σώματι.

7. MS. πεπαιδευμένοι. 8. MS. τὸ.

memnon εἰδὲ σ' ἐγὼ γε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμοῖο μένειν, quibus verbis præcedentia exasperavit, quasi dicat Achillem in castris inutilem, ideoque nihili interesse, utrum discedat aut remaneat, quod tamen falsum postea idem comperit. Spond.

174. Παρ' ἐμοίγε καὶ ἄλλοι &c.] forte hunc locum respexit Virgil. Aen. xi. v. 428.

Non erit auxilio nobilis Ætolus & Arpi:

At Messapus erit, felixque Tolumnius, & quos

Tot populi misere duces, nec parva sequetur

Gloria delectos Latii, & Laurentibus agris.

Παρ' ἐμοίγε &c.] Hoc versu utitur accommodate Cic. ad Appium. Sic fere & Cæsar lib. i. de B. G. de legione x. Est autem hæc Agamemnonis oratiuncula pulcherrima tota, de Dei munere Giphon.

175. Μῆτίετα Ζεύς] Vocativus pro Nominativo. Exemplum nonnulla Græcorum adfert brev. Schol. auctor. Adde Latinorum. Virgil. Aen. ii. v. 282.

Quibus Hector ab oris

Exspectate venis? Id. lib. x. v. 326.

Qui juvenum tibi semper erant, miserande jaceres.

Perf. sat. iii. v. 28.

Stemmata quod Tusco ramum millesime ducis,

Censoremve tuum vel quod strabeate salutis?

175. Μῆ-

Rogo ut gratiâ mei maneat: apud me & alii erunt,
Qui me honorabunt: maximè autem consultor Jupi- 175
ter.

Invisissimus autem mihi es regum à Jove-nutrito-
rum.

Semper enim tibi contentioque grata, bellaque, pu-
gnaeque.

Si valde fortis es, Deus certè tibi hoc dedit.

Domum reversus cum navibusque tuis, & tuis sociis,

Myrmidonibus impera: te autem ego non curo, 180

Neque moveor tuâ similitate: minabor autem tibi
sic,

Quoniam à me aufert Chryseida Phoebus Apollo,

Hanc quidem ego cum navique meâ, & meis sociis

Remit-

177 "Ερις τε Φίλη] ἔρις κυρίως ἢ διὰ λόγων μάχη, πόλεμος ἢ δι'
ὅπλων, μάχη μετ' ἀμφοτέρων.

179 Καὶ σοῖς ἐτάροισι] ἐταῖροι, οἱ προσοικειωθέντες κατὰ Φιλίαν.
Φίλοι οἱ οἰκεῖοι κατὰ γένος προσήκοντες, 9 εἴτε οἱ συνέσιοι Φίλοι.
γείτονες οἱ πλησίον μένοντες.

185 Κλι-

9. MS. ἱπ.

175. Μητιέτα] male vertitur a non
nullis consultus. μητιέτα est idem quod
μητιέσις consultor, consilii plenus, & ut
recte interpretatur Theocritus Idyll
xvi. v. 70. μέγα βελεύειν. Notat hoc
Eustath. ad h. l., cujus verba sunt:
Σημειώσας ὅτι μητιέτα Ζεὺς καὶ μη
τιέσις λέγεται, ὃν ἑρμηνεύει Θεόκριτος ἐν
τῷ, Διὸς μέγα βελεύειν.

176. Διοτρεσίαν βασιλῆαν] Hesiodi
est ἐκ τῆς Διὸς βασιλῆας, Theog. 96. ut &
Callimachi hymno in Jovem v. 79.
ἄλλοι γὰρ εἰσι βασιλῆες. Hinc & σκαπτῆρας
διοτρεσίης Ovidio Halieut. v. 675. Est
nimis præsides Regum Jupiter, ut
Apollo Poëtarum, Hesiod. Theog. 93.
Theocrit. Idyll. xviii. v. 73.

--- Δὲ Κρονίαν μέληται
Ἀιδῶν βασιλῆα,

--- Jovi Saturnio cura est
Venerandi Regis.

177. Ἀεὶ γὰρ τοι ἔρις &c.] Quod
Achilles sibi laudi ducebat, quod to-
tam belli provinciam pene unus susti-
neret, id vitio illi vertit Agamemnon,
quia φίλιος, φιλοπόλεμος lit. Spond.

178. Ἐὶ μέγα &c.] χατακληπικὴν
ὀριῶν μεγαλῶχε (Eustath.) οἱ γὰρ ἐδὲ
ὅτι τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἐλαττοῦνται χεῖρ, πολ-
λῶς μεγαλῶν ὅτι τοῖς μὴ ἐφ' ἡμῖν. Imo,
de nullo gloriandum, quia nihil nostrum.
Nani omne bonum Dei donum Dupont.
Sententia Christiano homini digna, de
qua H. Stephan. in parad. exempl.
(p. 147.) Hoc versu haud solum ut
Christiani etiam hominis ore digniorem in-
venire apud eum possimus.

184. Βε-

Πέμψω· ἐγὼ δὲ κ' ἄγω· Βρισηίδα καλλιπάρηον
 185 Ἀυτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὲ σὸν γέρας. ὅφρ' εὖ εἰδῆς
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, συγὴν ᾗ καὶ ἄλλῃ
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἀντίω.
 Ὡς φάτο. Πηλείωνι δ' ἄχθῃ γένει', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσιν λαίοισι Διάνοιχα μερμήριζεν,
 190 ἥ ὅγε φάσγανον ὅξυ ἐρυσάμενθ' ὦδ' ἀμυγᾶν,

Τ 85

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

185 Κλισίηνδε] κλισία, ἡ στρατιωτικὴ σινηνὴ, ἐπὶ στρατοπέδῳ
 κατασκευασμένη αὐτοσχέδιος, οὐδὲ πολιτικὴ. καὶ ἡ καθέδρα,
 ὡς τὸ

—— 10 κλισίην εὐτυχτον ἔθηκεν.

τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ κεκλίσθαι, τὸ περιέχεσθαι. πολλάκις γὰρ Ὀμη-
 ρος τὸ κεκλίσθαι ἐπὶ τούτῳ τίθισι τοῦ σημαυνομένου. ὡς ἐν τῷ

11 Κεκλίσθαι, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 ἥγυν συγκεκλυσμένοι εἰσὶ καὶ ξενοχωρούμενοι. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ
 κεκλίσθαι τὸ 12 ἐπιρηρεῖσθαι. καθὼ λέγεται τὸ 13 ἀσπίσι κεκλιμέ-
 νοι, ἥγυν 14 ἐπερερεισμένοι. κλίνη δὲ καὶ 15 κλιντήριον ἀπὸ τοῦ
 ἀνακεκλίσθαι. ὀρθὸν μὲν γὰρ τὸ σῶμα ἐσηκὸς, κάμπτεται δὲ ἐν
 τῷ καθέζεσθαι, καὶ 16 ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ἐν τῷ κοιμᾶσθαι
 ἀνακλίνεται.

10. Odyss. δ. v. 123. 11. Il. π. 68. 12. vox corrupta procul dubio legi
 debet ἐπιρηρεῖσθαι. 13. in MS. est ἀσπίσι κεκλισμένοι; sed nullus dubito quin
 respexerit locum iliad. γ. v. 135. 14. Lego ἐπιρηρεισμένοι. 15. MS. κλιντή-
 ριον. 16. MS. ἐκτανθέν.

184. Βρισηίδα] Ex locis, quos
 supra ex Dicty Cretensi adduximus,
 constat hanc Briseidem ficto nomine
 sic appellatam a Poëta, ut & antea
 Chryseidem. Illa est Astynome, hæc
 vero Hippodamia. Ceterum Prote-
 laus apud Philostratum in Heroicis ne-

gat Agamemnonem & Achillem Bri-
 seidis gratia contendisse, sed propter
 Palamedem, quem Agamemnon e vi-
 vis tolli iusserat Ulyssis fraude, unde
 etiam Ulysses sic mari agitatum a Ne-
 ptuno idem dicit, Spondan. vide & Eu-
 stath.

185. Ἀν-

Remittam : ego autem abducam Briseida pulchram-
genas,

Ipse profectus ad tentorium, tuum praemium : ut be- 185
nè intelligas

Quanto potentior sim te : timeat autem & alius

Aequalem se mihi dicere, & comparari coram.

Sic dixit. Pelidæ autem dolor ortus est, intus autem
ipsi cor

In pectoribus animosis bifariam anxie cogitavit,

An ipsemet ense acuto extracto à femore,

Hos 190

189 Λασίοισι] τρίχας ἔχουσι. τὸ γὰρ λάσιον τὸ τρίχας ἔχον,
ἐπὶ πλῶς δηλοῖ ὅτι τὸ δασύτριχον. ὡς ἀπὸ τούτου δῆλον.

17 Ἐν μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο

Κυανὸν δέρμα.

εἰ γὰρ τὸ λάσιον τὸ δασύτριχον ἐδήλῃ ἐξ ἀνάγκης, εἰπὼν ἐνταῦθα
λασίοις ὅτι ἂν ἐπῆγε δασύτριχος. λέγεται μὲν ὅτι κυρίως ἐπὶ τρί-
χας ἔχοντος ἀπλῶς, κατὰ χρησιν δὲ ἐστὶν, ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ δα-
σείας αὐτὰς ἔχοντος λαμβάνεται. καθὸ λέγεται πώγων λάσιος.

Μερμήριζεν] μερμηρίζει κυρίως ἄνθρωπος, ὁρμαίνει δὲ λέων. κα-
τὰ χρησιν δὲ καὶ ἐνηλλαγμένως αὐτὰ λέγεται καὶ μάλισται ἐν
παραβολαῖς. ἐνθα καὶ ἐπιτηδεύεται ἡ ἀντίδοσις εἰς ἔνωσιν τῶν ἐι-
καζομένων.

191 Ἐνα-

17. — Theocrit. Idyll. vii. 15.

185. Ἄντ' οὖν κλισίῳ δὲ δε.] Hoc
verbum contineri omnes partes orationis
(καὶ γὰρ ἀντωνυμία, καὶ μετοχή, καὶ
ἔννομα, καὶ ῥῆμα, καὶ πρόθεσις, ἀρ-
θρον, καὶ σύνδεσμος, καὶ ὑπερθετική)
ἔστι. τὸ γὰρ ὅτι μέρος τοῦ ἀντὶ τῆς εἰς
προθέσεως τέτακτο.) auctor est Pla-
tarch. Quæst. Platon. p. m. 1009.

Στάδισσι λασίοισι] id est συνεπίς,
ut recte exponunt Græci Magistri λασ-
ίοισι ἀπὸ γὰρ τὸ πυκνόν, πυκνὸν δὲ τὸ
φρόνιμον ἐν πολλοῖς, Eustath. Et huc
videtur aludere Synesius de encomio

calvitiei : τί δ' ἐν ψυχῇ μὲν ἔχει τὴν
κεφαλῇ, λάσιον δὲ τὸ φρονεῖν, οὗτον τὸν
Ἀιακίδην ἡ ποίησις ὑμνήσῃ.

189. Διάνδιχα] quod hic & alibi
Homerus una voce, Hesiodus expres-
sit duabus διὰ ἀνδιχα Ἔργ. v. 13. πρὸ
διάνδιχα, quod ad Hesiod. notat vit
πολυμαθίστατο J. G. Grævius forte
hunc locum in animo habuit Virgil.
Aen. v. 701.

Nunc huc ingentes, nunc illuc pecciore
curas
Mistabas.

194. Ἐνα-

Τὰς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίξοι,

ἢ ἢ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.

Ἔως ὃ παῦθ' ὥρμαινε κτ' Φρένα κ' κτ' θυμόν,

Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. ἦλθε δ' Ἀθήνη

195 Οὐρανόθεν. πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ Λαρκώλενος Ἴρις,

Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέεσσι τε, κηδομένη τε.

Στῇ δ' ὀπίθεν, ξανθῆς ᾗ κόμης ἔλε Πηλείωνα,

οἷω φαινομένη, τ' δ' ἄλλων ἔτις ἐρεῖτο.

Θάμ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΛΙΑ.

191 Ἐναρίξοι] ἔναρκα, τὰ στυλεύματα, ἀπὸ τοῦ 17 αἵρειν. καὶ ἔναρίζειν τὸ στυλεύειν. ἐνταῦθα δὲ ἔναρίξοι ἀντὶ τοῦ Φονεύσοι, τὸ ἐπόμενον ἀντὶ τοῦ ἡγεμένου. ἔχοι δὲ καὶ ἕτερον παρὰ κινδύνευμα. τὸ γὰρ ἔναρίζειν ἐν πολέμῳ ἐστὶν ἐξ ἀνάγκης τῷ Φόνῳ ἐπόμενον, τοιούτῳ δὲ Φόνῳ οὐκ ἐστὶν ἐπόμενον, ὥς ὃ λόγος καὶ μεταφορὰν ἔχει, καὶ τῷ ἐπομένῳ ἀντὶ τοῦ ἡγεμένου χρῆται.

194 Ἐκ κολεοῖο] ἡ εὐθεῖα τὸ κολεόν, ὅτι δὲ οὐδετέρως αὐτὸ λέγει δῆλον ἀπὸ τούτου

18 Ἡ οἱ 19 παρὰ ξίφος μέγα κηλὸν αἰὲν ἄορτο.

196 Κηδομένη τε] κήδω τὸ λυπῶ πρὸς αἰτιατικὴν 20 καλὸν τοὶ σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κε με κήδεν. ἀφ' ἧς κήδεα αἰ λύπαι. ἐστὶ δὲ

17. forte scripsit Schollastes ἀναίρειν, 18. locus ex iliad. γ. v. 272. 19. ita MS. editi habent παρ. 20. iliad. i. 611. Sed in editis pro κήδεν est κήδῃ.

194. Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῖο δεσ.] Exposui educebat e vagina magnum ensē. Latini enim dicunt educere e vagina gladium aut ensē, Cicero de Invent. lib. 11. c. 4. etiam stringere. Petron. sat. p. 28. Edit. Dous. At ille gladium parvicolli manu strinxit. Gloss. Cyr. stringit ensē, ἔσπευστο ξίφος, ita Leg.

197. Ξανθῆς δὲ κόμης] Moschopolus ad h. v. ostendens differentiam inter χαλκῶν & τεύχεα scribit χαλκῶν dici de folis equis, etiam de hominibus aliquando Poetas usurpare; sed falli-

tur. Non enim de folis equis, sed & prater homines de leonibus dicitur notante Eustathio ad Il. α. v. 529 p. 109. Ed. Bas.

198. Οἷα φαινομένη] respexit hunc locum Ammian. Marcell. lib. XXI. c. 14. venit quoque Apul. de Deo Socrat. p. 48.

Soli perspicua est, aliorum nemo tactus. Adesse & a tergo seculo sultare dicuntur Illi Deique hominibus, quorum sunt fautores atque faustices, ita tamen ut videri ab omnibus non possint, ut sint

Hos quidem dimoveret, & Atridem interficeret;
 An iram sedaret, compesceretque furorem.
 Dum ille haec agitabat mente & animo,
 Educebatque è vaginâ magnum enslem: venit Pallas
 E coclo. praemisérat enim Dea ulnis candida Juno, 191
 Ambos simul ex animo amanisque, curansque
 Stetit autem a tergo, & flavâ comâ prehendit Peli-
 dem,
 Soli apparens, aliorum vero nullus videbat.

Εξρα-

ποιητιῶν κήδομαι, τὸ φροντίζω κοινόν, ἀφ' ἧς κηδομένη. λέγεται
 δὲ πρὸς γενικήν.

Ξανθῆς δὲ κόμης] κόμη ἐπὶ τοῦ κόσμου τῶν τριχῶν τῶν ἀνθρώ-
 πων, καὶ ²¹ ἔθειρε ποιητιῶς ἐπὶ τῇ αὐτῇ λέγεται ἡ κόμη καὶ
 ἐπὶ τῶν δένδρων, ἀφ' ἧς κομᾶν ²² ἀντὶ τοῦ θάλλειν, καὶ ἐπ' ἀν-
 θρώπων ἀντὶ τοῦ κόμην τρέφειν. καὶ ἐπὶ κομᾶ τις ἐν ἀγαθοῖς κα-
 τὰ μεταφορᾶν ἀντὶ τοῦ τοῖς ἀγαθοῖς ἐντροφεῖσθαι. ἡ δὲ θρίξ αὐτῶν
 δηλοῖ τὸ ὑποκείμενον. διαφέρει δὲ τῆς χαίτης τῆς τὴν μὲν καθό-
 λον ²³ λέγεσθαι, τὴν δὲ χαίτην ἐπὶ μόνων τῶν ἱκπών. εἰ ποιεῖται
 δὲ ἐστὶν ὅτε καὶ ἐπ' ἀνθρώπων τὴν χαίτην λέγουσι καταχρηστικῶς.
 ἔχει μὲν ἢ λόγον ἡ θρίξ πρὸς τὴν κόμην τὸν αὐτὸν, ὃν ²⁴ ἔχει
 ἐσθῆς πρὸς τὴν στολήν. στολή μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦτο ²⁵ καὶ σχή-
 ματος καὶ τοῦ κόσμου τῶν ἐσθῆτων. ἐσθῆς δὲ ἀπλῶς τὸ ἱμάτιον.

190 Θάμ-

21. MS. ἰδυεα. 22. MS. ἀφ' ἧς κομᾶν ἐπὶ τῇ θάλλειν. 23. MS. λέγεται. 24. MS. ἔχει. 25. forte Moschopolus scripsit ἀντὶ σχήματος ἔσθ.

νυκτὶ ἰοικότις. de Minerva Odyss. π.
 V. 160.

Ἰδὺν ἄντιον
 ἔδ' ἰνέουσι,

(Ὁυ γὰρ πῶ πάντως θεοὶ φαίνονται
 ἐν νύκτι)

Ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κόνις τε ἰδὺν, καὶ
 ῥ' ἔχ' ὑλάεντο.

Ita Thetis apud Apoll. Rh. lib. 17.
 v. 854. conspicī dicitur a solo Peleo,
 non vero aliis, Ὀυδὲ τις εἰσιδέει δει.
 Confer cum Homero Ovid. Metam.
 lib. 11. v. 99.

Ille diu pavidus, pariter cum monte
 colorem

Perdiderat, gelidoque tota corpore edē
 gelant.

Ecce viri saulix superas delapsa per
 aurat

Pallas adess. Idem alibi:

Respicio nec corpus erat quod scire
 possim.

Verba tamen sunt haec ante vocata mea.

Ita de Angelis in S. S. de David
 2 Sam. xxiv. 17. et de angelis
 horum vidēdo angelum: Reliqui
 non

Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, κτ' δ' ἐτράπελ'. αὐτίκα δ' ἔγνω
 200 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὴ δὲ οἱ ὅσπερ φάανθεν.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 Τίπῃ αὖτ' Αἰγίοχοιο Διὸς τέκος εἰλήλασθας;
 Ἥ ἴνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνον' ὦ Ἀτρεΐδαι;
 Ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω, τὸ γ' ἧ τετελέσθ' οἶω,
 205 Ἦς ὑπερωπλήσι τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἥλθου

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

199 Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς] Πορφύριος, θαυμάζειν τὸ ὁρᾶν τι μετ' ἐκπλήξεως διὰ τὸ θεῖον εἶναι, καθηγεῖσθαι τὸ αὐτὸ ποιητινῶς καὶ θαμβῆσαι, κυρίως μὲν φοβηθῆναι καὶ φεύγειν θεὸν 26 εἰδόντα. οἶον

26. MS. εἰδόντο. hanc emendationem debeo V. CL. Legebam ante φεύγειν θεῖον εἶδόν.

non viderunt. Adior. ix. 7. Ὅτι δὲ ἄνδρες οἱ συνοιδεύοντες αὐτῷ εἰσῆκεισαν ἐννοιοῖ, ἀκρόντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδὲνα δὲ θεωρῶντες.

Μετὰ δ' ἐτράπελ'] exposui: cum respexisset, potuisset & cum se vertisset, ut apud Cicer. parad. iii. Quoquo te verteris, id est, in quamcunque partem respexeris.

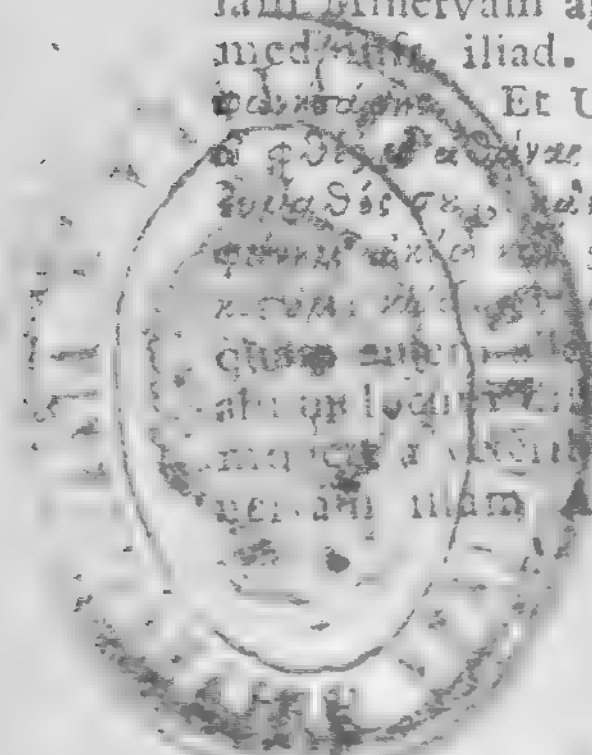
198. Ἀυτίκα δ' ἔγνω] Achilles visam Minervam agnoscit, sed & Diomedem. iliad. κ. Συνέηκε θεῶς ὅπα φάειν ἄνθρωποι. Et Ulysses apud Sophocl. ὅτι φάειν ἄνθρωποι φιλάτης ἐμὸν θεῶν ὡς συνέηκε θεῶς καὶ ἀποπῆς ἦς, ὅμως φάειν ἄνθρωποι συναρπάξω φρονὶ χαλκῶν καὶ ἰσχυρῶν ὡς τρωανικῆς. Quan-
 gl'is autem legorias Homericas in abstrusum abieci, non pigebit magis a Minervae existimatum Mi-
 nervam nam Achillis fuisse damo-

nem privatum, ut de se Socrates ipse apud Platonem in Theage loquitur. vide Aelian. Var. Hist. lib. vii. c. i. Spond.

200. Δεινὴ δὲ οἱ &c.] Herallides h. l. citans Alleg. Homer. legit δεινὰ, & ita edidit Gesnerus; sed minus recte, notante ibi Th. Gale.

201. Ἐπεα πτερόεντα] τάχιν (γὰρ) ἔδεν ἐν ἀνθρώποις λόγῳ, in homine nihil est velocius sermone, Heraclid. Pont. Alleg. Homer. Et hinc Mercurio, sermonis & eloquentiæ præfidi, talaria & petasum tribuerunt veteres.

202. Ἀιγίοχοιο] male interpretes exponunt de agide. Aegiochus Jupiter nominatus quod a capra nutritus sit. Scholiast. Hesiod. ad Theog. v. 484. Σομέσσει ὅτι καὶ τὸν αἰγίοχον ἐκάλε-
 σεν τὸ Διὶ, ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐδύλασεν. αἰ' ἢς
 καὶ Κρῆνη αἶγος ἐργὸς καλεῖται. Νότα
 quid

Expāvit autem Achilles cum respexit. statim enim cognovit

Palladem Minervam, terribiles autem ei oculi visi sunt. 200

Et ipsam editā voce, verbis alatis allocutus est,

Cur huc Aegiochi Jovis filia venisti?

An ut injuriam videas Agamemnonis Atridae?

Sed tibi edico, hoc autem & perfectum iri puto;

Suis superbiis citò tandem animum perdet. 205

Hunc autem rursus alloquuta est Dea caesiis oculis Minerva;

Veni

27 Θάμβησεν κατὰ θυμόν. οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.

Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θείου λόγῳ

28 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει.

Παῖδός γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.

205 Ὑπεροπλήσι] ὑπέροπλος, ἧ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅπλων ἐστὶν ἐπιπρα-
τεζέρα, ἢ ὀνομάζει ἐαυτὸν καὶ ὅπλων ἐπιπρατέσερον. ἀφ' ἧ ὑ-
περοπλία, ἢ ὑπερηφάνεια.

211 Ἐπε-

27. Odyss. a. 323. 28. Olyss. a. 360.

quod & hic Aegiochum vocavit Jovem, quia capra ubera suxit. a qua etiam Creta appellatur capra mons. Lactant de Fals. Relig. cap. 21. Cretici (inquit) Jovis quid aliud, quam quomodo sit aut subtrahitur patri, aut nutritus, ostendunt?

Capella enim Amaltheas nymphe, qua uberibus suis aluit infantem. de qua Germanicus Caesar in Aratea carmine sic ait,

--- --- Illa putatur

Nutrix esse Jovis, si vere Juppiter in-

fans,

Utera Cratea mulsi fidissima capra,

Silere quæ claro gratum testatur alu-

menum.

Hinc in nummo, quem è Gaza Gal-
lorum Regia ad Callum. Hymn. in Jo-
vem v. 49. vulgava Illustrissimus Span-
hemius, Jupiter caprae insidens con-
spicitur.

202. Διὸς τέκνον] τέκνον τὸ τέκνον
παιδικῶς, Moschopul. ἀπὲρ χεδ. No-
tan tuum τίκτεν proprie dici de mulie-
ribus, sed Homerus etiam de viris u-
titur, Catal. v. 248.

πολυποίτης

Τὸς Π. εἰδ' οἶο, τ' ἀδάνατος τέκνον Ζεὺς.
Moschor. πειρ' χεδ. p. 21. Τὸ γεννᾶν
ὅπ' ἀνδρῶν κυρίως λέγεται, τὸ δὲ τίκ-
τεν ὅπ' ἡμιανθῶν. Ὁμοίως δὲ πολλὰ καὶ
τὰ τίκτεν ὅπ' ἀνδρῶν τίθηται. ὡς ἐν τῷ,
Εἰνδ' δινάντ' , ὃν ἀδάνατος τέκνον
Ζεὺς. καὶ, Τίκτει μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀ-
νάναν. in eandem sententiam Thomas
Magister voce τίκτω.

206 Γλαυκῶπις Ἀθήνη] Nostri ve-
teribus casia dicta est, quæ a Grecis γλαυ-
κῶπις, ut Nigidius ait, de colore cæli,
quasi calia, A. Gell. lib. 11. cap. 26.
ita hunc locum legit Magnus Grono-
vius

Ἦλθον ἐγὼ παύσασα τεὸν μῦθον, αἶκε πίνῃαι,
 Οὐρανόθεν. πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ Λαρκώλεν Ἥρη,
 Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέεσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἐρμῶ, μηδὲ ξίφ' ἔλκεο χερσί.
 Ἀλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδίσουν, ὥς ἔσεται περ.
 Ὡδε γὰρ ἐξέρéω, τὸ δ' ἡ τετελεσμένον ἔσται.
 καὶ ποτέ τοι τέλις τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα,
 ὕβρις ἔνεκα τῆςδε. σὺ δ' ἴαχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
 215 Τὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 Χρὴ μὲν σφωίτερόν γε θεὰ ἔπ' εἰρύσαο,
 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ὅσκει

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

211 Ἐπεσιν μὲν ὀνειδίσουν] λοιδορία ἐστὶν ὅταν τις λόγους ὑβριστικῶς
 λέγῃ κατὰ τινος, κατηγορία δὲ μαρτυρία κακῶν, ἃ μαρτυρεῖ τις
 κατὰ τινος. ὀνειδισμὸς δὲ ἀνάμνησις εὐεργετημάτων, ὧν τις πα-
 ρέσχετο, ἢ ἀνάμνησις ἐλαττωμάτων. οἶον

29 ε' μέμνη ὅτε τ' ἐκρέμω.

ὀνειδίζειν μὲν εἴη ἢ Ἀθηνᾶ τῷ Ἀχιλλεῖ παρακαλύεσθαι, ὅδε καὶ

29. Iliad. ο. 18.

vius expuncta voce *Latinis*. *Cassios* ocn-
 los passim adscribit Homerus Minervæ,
 propter Splendorem nimirum & pul-
 critudinem. Hinc adolescentes deli-
 cias suas cassis oculis præditas vocasse
Palladion notat Gifan. in Lucret.

207. Ἀλλ' αἶκε πίνῃαι] Ostendit Poëta,
 in nostra situm esse potestate iram mo-
 derari vel non, & omnino τὸ καλὸν
 voluntarium esse non coactum, quod
 tamen Philosophice dictum volo, &
 ex doctrina Aristotelis lib. III. Ethic.

ad Nicom. ubi statuit, principia adis-
 tum in nobis esse, ac proinde ipsas
 actiones in electione & consultatione.
Spondi

211. Ἀλλ' ἦτοι ἔπεσιν &c.] Minerva
 non penitus ab ira abstinere Achillem
 jubet, sed ex duobus malis minus ei
 concedit. Cum enim duo sint con-
 tendendi genera, alterum verbis, al-
 terum vi (quod expressit Euripides his
 verbis:

Δείνον

Veni ego sedatura tuam iram (si modò parueris)
E coelo, praemisit autem me Dea candidis ulnis Ju-
no,

Ambos simul ex animo diligensque curansque.

Sed age fac finem contentionis, neque enssem educito 210
manu:

Sed verbis quidem convitiator, prout volueris.

Sic enim dico, hoc & perfectum erit.

Et aliquando tibi ter tanta dabuntur splendida do-
na,

Injuriae causâ hujus, tu autem cohibe te, obtempera
autem nobis.

Hanc autem respondens allocutus est pedibus velox 215
Achilles,

Oportet quidem vestrum Dea verbum observare,

Etsi valde sim ex animo iratus. sic enim melius.

Quî

ὑποσχόμενος, ὅμως τῷ θυμῷ ἔτι κρατέμενος. 3^ο ἔπω (γὰρ Φησί)
λῆγε χόλοιο. ἐνέτι ὀνειδίζει, ἀλλὰ λοιδορεῖται.

216 Σφώϊτερον] ἀντὶ τοῦ σόν, δυτικὴ ἀντωνυμία ἀντὶ ἐνικῆς.

Εἰρύσασθαι] εἰρύομαι τὸ φυλάσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἱ εἰρύο-
μαι, εἰρύσομαι μέλλων, εἰρυσάμην ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ εἰρύσα-
σθαι κατὰ πλεονασμὸν τῷ ἱ διὰ τὸ μέτρον.

30. il. a. 224.

Δείνον κασιγνήτοις γίνεσθαι λόγος,
Μάχας θ' ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς
ἱεὺν.

Et Ovidius:

Tutius est igitur fictis contendere ver-
bis,

Quam pugnae manu.)

& hoc belluinum potius sit, verbis
eum cum Agamemnone contendere
patitur, quod magis a belluina illa
feritate recedit, antequam ipse ferro
se se ulciscatur. Idem.

213. Καὶ ποτὶ τι τοῖς πόσιν &c.]
expono: Et aliquando tibi ter tanta da-
buntur seu deferentur splendida dona. ita
Latini. Plaut. Bacch. Sexcenta tanta
reddam, si vivo, tibi. Idem in Pseud.
II. 2. 37. τοῖς πόσιν Pseudodidymus
exponit ποικίλως ποσῶντα, hoc est,
longe plura & praestantiora dona tibi da-
buntur.

216. καὶ μὴ σφώϊτερον &c. εἰρύσα-
σαι] σφώϊτερον, σόν, Moschop. ita
quoque Etymol. id est, oportet tibi, Dea,
aucto me esse anáientem.

D 3

218. Ὅσ-

Ὅσκι θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτᾶ.

Ἡ, ἣ ἐπ' ἀργυρῇ κώπῃ χέθε χεῖρα βαρεῖαν.

220 Ἄψ δ' ἐς κελεὸν ὥσε μέγα ξίφος, εἰδ' ἀπίθησε

μύθῳ Ἀθηναίης. ἣ δ' ἐλυμπόνδε βεβήκει,

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, μετὰ δαίμονας ἄλλας.

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν

Ἀτρεΐδῳ προσέειπε, καὶ ἔπει λῆγε χόλοιο,

225 Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίῳ δ' ἐλάφοιο,

οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι,

οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀρστήεσσιν Ἀχαιῶν

Τέτλη-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

219 Ἡ] ἡμὶ ταυτὸν τῷ Φημί, ὃ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦν, ἀντὶ τοῦ ἔφην, τὸ τρίτον ἦ.

223 Ἐξαῦτις] ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, ἔπειτα ταυτὸν τῷ μετόπισθεν. τὸ γὰρ ὅπισθεν ἐπὶ χρόνῳ λεγόμενον ταυτὸ δύναται τῷ αὐτῷ, καὶ ἀμφοτέρω δὲ τὰς προθέσεις, τὸ μὲν τὴν ἐξ, τὸ δὲ

218. Ὅσκι θεοῖς ἐπιπείθεται &c.] Πίσσιμα sententia, si pro θεοῖς legatur θεῶ, & pro ἔκλυον, ἔκλυν in singulari. Ἦσαν θεοὶ ἀκαθεῖς ὄνταί τ' ἐμπλήον. Eustath. vide Clementem Alexandrinum Strom. v. in initio: ubi pro αὐτῶ, legitur αὐτοῖ. Citat etiam Euseb. in Maximo. Ἐν χῆς διακρίας οὐκ ἀνέκκοι θεοῖς. Incert. apud Grot. Excerpt. εἰ θεοὶ ἐν σπέρμει εἰσι πῖς μέλλοι αὐτοῖς πρῶσι. Aristot. Rhetor. ad Alexandr. Et quia piorum preces tam ipsis, quam aliis profunt, prudenter Siden. Apollinar. lib. viii. Ep. 10. ad amicum quendam doctum & pium: Sane, cum tibi sermone pulcro vita sit pulchrior, plus tibi indulges, si mei causa precor potius velis, quam precorare. Ex hoc poëta Homeri versu Plutarchus (in Homeri vita) sumptum existimat verus

illud præceptum Pythagoricum tam celebre apud antiquos; Θεῶ ἔπ'ε; Deum sequere. Senec. de vita beata: Vetus præceptum, Deum sequere. Meminit etiam Cicero lib. 1v. de Fin. Arrianus in Epiet. lib. 1. cap. 20. Boëtius lib. 1. de Consol. Plutarchus de audit. Clem. Alexandrinus Strom. 11. Philo de Migrat. qui & Mosi adscribit. Dupont.

Ὅσκι θεοῖς &c.] Convenit hoc Ovidii Metam. lib. viii. v. 724.

Cura prii Dī sunt, & qui coluere coluntur.

ita omnino legendum ex emendatione Nic. Hermii, viri de Latinis Musis optime meriti. Callimach. Hymn. in Del. v. 98.

Ἐυαγείαν δὲ καὶ εὐαγέισαι μελοῖμαι

Ego vero sanctus sum, & sanctus sum. Quo-

Qui Diis obtemperaverit, magis quoque exaudiunt ipsum.

Dixit, & in argenteo manubrio tenuit manum gravem,

Recondidit autem in vaginam magnum enssem, ne- 220
que fuit inobsequens

Verbo Minervae. haec autem ad coelum abiit,

In domos Aegiochi Jovis, ad Deos alios.

Pelides autem iterum asperis verbis

Atridem alloquutus est, & nondum cessabat ab ira;

Vino gravis, canis oculos habens, cor verò cervi, 225

Neque unquam in bellum unà cum populo (id est,
exercitu) armari,

Neque ad insidias ire cum principibus Achivorum

Aufus

τὴν μὲν, περισσᾶς ἔχουσι, ταυτὸ καὶ αὐτὰς δυναμένας. καὶ ἀμ-
φότεραι γὰρ ὑπεροχρονίαν δηλοῦσι.

Ἀταρτηροῖς] ἀπὸ τοῦ ἄτη ἀτηρόν, καὶ κατ' ἀναδίπλωσιν τῶν
γραμμάτων ἀτατηρόν, καὶ προσθήκη τοῦ ρ διὰ τὸ μέτρον ἀταρ-
τηρόν. ἔστι μὲν ἀταρτηρόν τὸ βλαπτικόν. ἐνταῦθα δὲ ἀταρτηροῖς
ἐφ' ἣ ἐπέεσσι κατὰ μεταφορὰν ἀντὶ τοῦ ὑβριστικοῦς.

236 Περὶ

Quorum enim pietas Diis cura est, il-
los tuentur, Horat. lib. i. carm. 17.

Præterea ἔκλυον per heterolin pro κλύε-
σι. ita Odyss. τ. v. 334. Πάντας ἐπ'
ἀνδράσιν, πολλοὶ δὲ μιν ἐσθλὸν ἔφπον.
Aelian. Var. Hist. lib. i. cap. 7. Ἦσαν
ἄρα οἱ οὗς οἱ ἀγροὶ ἐκτρέφουσιν ἀπαι-
δῶτοι.

222. Μετὰ δαίμονας ἄλλας] Fulgen-
tius Mythol. lib. iiii. c. 4. interpreta-
tur post Deos alios. Male. μετὰ hoc lo-
co non significat post, sed ἐπὶ, ad; ut
recte brevium Scholiorum auctor.

225. Ὀνοσάρες &c.] Cum Poëta
καταπληθύνειαν conviciantur, id faciunt in-
vehendo in vitia ipsa, non attingendo
ea quæ sunt corporis, vide Plutarch.
de aud. Poët. p. 19.

Ὀνοσάρες &c.] hunc locum ita

imitatus est Timon apud Athen. δειπν.
lib. iv. p. m. 162.

Δειπνομανεῖς, νεκρῶν ἔμματα ἔχον, κρα-
δίην δ' ἀκύνιστον,

vertit Dalecampius: Insane cænarum
captator, oculis morticinis, effera corde.
Præterea elegantem locum, quo Ter-
tullianus lepidissime sane timiditatem
notat lib. de coron. Milit. cap. i. ad
scribo; *Novi & pastores eorum in pace
leones, in prælio cervos.* vide & Erasmi
adag. in *Cervinus vir.*

226. Οὐτέ ποτ' ἐς πόλεμον &c.] hoc
est quod antea dixit, ἢ ὁδὸν ἐλθῶν, ἢ
ἀδράσιν ἴσι μάχεσθαι. Hoc nunc di-
citur ἐς πόλεμον ἅμα λατὸν στραχέσθαι:
Illud λέγον δὲ ἵνα. Dixit autem ἀει-
σνήσας, quia in insidiis proceres collo-
cabantur, ut melius lib. xv. videbitur.
Spond.

D 4

234. Ναί

Τέτληκας θυμῷ. τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεταί εἶναι.

Ἡ πολὺ λωϊὸν ἐστὶ, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν

230 Δῶρ' ἀποαιρείδης, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶποι.

Δημοβόρῳ βασιλῆϊ, ἐπεὶ εἶδανόισιν ἀνάσσεις·

Ἡ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νυῷ ὕστατα λωθήσαιο.

Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἴππῃ μέγαν ὄρκον ὀμῶμαι,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ἔγωγε φύλλα καὶ ὄζυς

235 φύσθ', ἐπειδὴ πρῶτα τομῶν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,

οὐδ' ἀναθηλήσθ'. πρὶν γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψε

φύλλα τε καὶ φλοιὸν· νυῷ αὐτέ μιν ἦες Ἀχαιῶν

Ἐν παλάμῃς Φορέεσσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας

Πρὸς Διὸς εἰρύαται· οἱ δέ τοι μέγας ἔσεται ὄρκος·

Ἡ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

236 Περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν.] περιέ-
λεψε γὰρ αὐτὸν ὁ χαλκὸς τὰ φύλλα καὶ τὸν φλοιὸν ἀπὸ αἰτια-
τικῆς εἰς αἰτιατικὴν. ὡς τὸ περιδύω, καὶ ἀποδύω, καὶ ἀφαιροῦ-
μαι. ἐστὶ μὲν ἔν τῷ περιέλεψε ταυτὸν τῷ, τοῦ φλοιοῦ ἐγύμνω-
σεν. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ περιήρηκεν ἀπλῶς λέγεται.

234. Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον &c.]
hunc versum & sequentes aliquot tra-
duxit Virgil. Aen. lib. xii. v. 206. &
meminit quoque Macrob. Sat. lib. v.
cap. 3.

Ut sceptrum hoc (dextra sceptrum nam
forte gerebat)

Nunquam fronde levi fundet virgulta
nec umbras;

Cum semel in sylvis imo de stirpe re-
cisum

Matre caret, posuitque comas, & bra-
chia ferro,

Quim arbas, nunc artifices manus are
decoro

Inclusit, patribusque dedit gestare La-
tente

imitatur quoque Priap. pag. 182. Ed.
Bourdel.

Hoc sceptrum, quod ab arbore ut reci-
sum est,

Nulla jam poterit virere fronde.

Veterum mos erat jurare per sceptrum,
quæ hastæ erant & pro Diis coleban-
tur, testatur Justin. lib. xlii. cap. 3.
Virgil. Aen. xii. v. 95.

--- Nunc o nunquam frustra vocatus

Hasta meus &c.

scribit Pausanias in Bæot. cap. 40. Chæ-
ronenies avitum Agamemnonis sce-
ptrum coluisse: Τὸ δὲ τὸ σκῆπτρον
σίβειον, δόρυ ὀνομαζόντες. Unde ha-
stam vitis & coronis redimitam nobis
offert Plutarchus in Mario. Quomo-
do

Aufus es animo. hoc autem tibi mors videtur esse.
Certe multò melius est, per exercitum latum Achivorum

Dona auferre *illius*, quicumque tibi contradixerit: 230
Populum devorans Rex, quoniam hominibus nullius pretii imperas.

Certè enim, Atrida, nunc postremam contumeliam fecisses.

Sed tibi dico, atque magnum jusjurandum juro,
Nae per hoc sceptrum, quod quidem nunquam folia & ramos

Proferet, postquam primum truncum in montibus reliquit, 235

Neque repullulabit, (circum enim ferrum delibravit Foliaque & corticem) nunc vero ipsum filii Achivorum In manibus portant iudices, qui leges

A Jove tuentur: hoc autem tibi erit magnum jusjurandum: Certè

239 Εἰρύεται] εἰρύομαι ἐνεσῶς, εἰρύσομαι μέλλων, εἰρυμαι 31 παρακείμενος, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἰρυνται, καὶ Ἰωνικῶς εἰρύεται. 248 Ἀνό-

31. in MS. mendose legitur εἰρυμαι περὶ τὸ τρίτον &c. procul dubio Moschopolus scripsit παρακ. uti supra ad v. 149.

do autem jurarent per sceptrum docet nos Aristot. πολιτικ. lib. iii. cap. 10.

Κύριοι δὲ (βασιλεῖς) ἦσαν τῆς πολιτικῆς πόλεως ἡγεμονίας, καὶ τῶν θυσιῶν, ὅσαι μὴ ἱερὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, καὶ πρὸς τὰς δίκας ἱερὰν, τῶν δ' ἐποίων, οἱ μὲν, ἡ ἀνύοντες, ἡ δ' ὁμύοντες. ἡ δ' ὁμύοντες. ἡ δ' ὁμύοντες. ἡ δ' ὁμύοντες. Erant (Reges) domini & pratura in bello, & reum sacrum, quorum non erant sacerdotes. Hoc autem administrabant alii quidem injurati, alii vero jurati. Jusjurandum erat sceptri elatio. Prolisior fui in hisce exponendis, quoniam vidi Hansenium lib. de Jure Jurand. Veter. cap. xiii. immo reprehendisse virum doctum, qui in observationibus

suis dixerat Aristotelem hujus rei meminisse.

235. Τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν] Virg. l. d. posuitque comas &c. Hinc non nulli volunt scripsisse Homerum κομὴν, non vero τομὴν. Sed eos falli abunde patet ex Q. Calabro lib. viii. ubi de hasta Achillis loquitur:

Τιτὴν δὲ οἱ ἐν κορυφῇσι Πηλὸς αἰπενόιο, τομῇ δὲ λίπε, καὶ εἰρήν.

Origo vero ejus in vertice Pelii excelsi, ubi truncum reliquit & stationem.

238. Δικασπύλοισι] Homerus Reges δικασπύλους & θεμισπύλους vocat, utpote Jovis vicarios, ejusque personam

240 Ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος ποτὶ ἴξετα ἦας Ἀχαιῶν
 εὐμπαντας· τοῖς δ' ἔτι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ
 Χραιομεῖν, εὐτ' ἀν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 Θνήσκοντες πίπλωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
 Χωόμεν, ὅτ' ἄρυσον Ἀχαιῶν ἔδεν ἔτισας.

245 Ὡς Φάτο Πηλείδης· ποτὶ δ' σκῆπτρον βάλε γαίην
 χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· ἔζετο δ' αὐτός.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμβώϊε· τοῖσι δ' Νέστωρ
 Ἡδυεπὴς ἀνόρεσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
 Τῷ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτ' ὀκλύων ῥέεν αὐδῇ.

Τῷ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

248 Ἀνόρεσε] ὀρέω τὸ ὀρμῶ, καὶ ὀρνυμαὶ τὸ διεγείρομαι. ὀρέω
 ἐνεσῶς, ὤρουν παρατατινός, ὀρούσω μέλλων, ὤρσα ἀόριστος,
 ὀρωρα μέσος παρακειμένος, καὶ κατὰ μετάθεσιν, ὅτε διὰ μέτρων
 ἀνάγκην, ὤρορα, ἀπὸ τοῦ ὀρομαι, ἀφ' ἧς τὸ ὀρμενος ἐπὶ παρα-
 κειμένον. ὅτι δὲ ἀπὸ παρακειμένον τοῦτο γίνεται, ἀλλ' ἔτι ἀπὸ τοῦ
 ἐνεσῶτος, δῆλον ἀπὸ τοῦ προστακτικοῦ. ὀρεσ γὰρ τὸ προστακτι-
 κὸν ἀπὸ τοῦ ὀρω, ὃ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἑ ἐστὶν ὅτε ὀρεο λέγε-
 ται. προπαροξύνηται δὲ τὸ ὀρμενος διὰ τὸ ἀνάνητον μεῖναι κατὰ
 τὴν Ἰωνικὴν συνήθειαν, ὡς καὶ τὸ βλήμενος καὶ τὸ φθίμενος. ἀπὸ
 τοῦ ὀρομαι καὶ τὸ ὤρετο ἐπὶ παρατατινοῦ

—— 32 ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεύς.

32. ἰλ. μ. 270.

in terris prae se ferentes. *Vulcan. ad Callim. Hymn. in Iov. v. 3.* ubi & ipse Jupiter dicitur *διασπόμενος*. Eleganti-
 ssimus est locus Dionysii. Halicarnassii. de Regibus, quem vide apud Cl. Meursium ad Callim. d. 1.

240. Ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος &c.] Solet poeta breviter ea, quae consequutura sunt, & prolixiore narratione explica-
 buntur, longe ante proponere, ut ea

audiendi desiderio auditores excitet, quae figura vocatur *προαναφώνησις*, qualis hoc loco observari potest. Praedicit enim Graecis Achilles, se ab illis olim desideratum iri, cum ipsos Hector armis profligabit. *Spond.*

242. Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο] Hinc etiam homicidam *Hectorem* dixit Horat. lib. v. *carmin.* 17. v. 12.

243. Θυμὸν ἀμύξεις] proprie & ad ver-

Certè aliquando Achillis desiderium aderit filiis Achi- 240
vorum

Universis. his autem non poteris, doleas licet,
Prodesse, quando multi ab Hectore homicidâ
Morientes cadent: tu autem intus animum conficies
moerore

Iratus, quod fortissimum Achivorum non honoraris.
Sic dixit Pelides: sceptrum autem projecit in terram 245
Aureis clavis transfixum. confedit autem ipse.
Atrides verò ex alterâ partè irascebatur. his autem
Nestor

Suaviloquus surrexit, argutus Pyliorum orator,
Cujus etiam à linguâ melle dulcior fluebat sermo.

III

τὸ δὲ 33 ὀρίνω ἔτω προχωρεῖ. 34 ὀρίνω ἐνεστῶς, καὶ ὀρνύω, ὥρινον
παρατατικῶς

— 35 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῖνε.

ὀρσω μέλλων ἑτεροκλίτως, ὥρσα ἀορίσως. κοινὰ ταυτοδύναμα τέ-
τοις. ὀρμῶ, ὥρμων, ὀρμήσω, ὥρμησα, ὥρμημαι. παρορμῶ, ἢ
διεγείρω, παρώρμων, παρώρμησα.

249 Μέλιτος γλυκιῶν] οὐ μάτην Φησὶν Ὅμηρος τὰς τῆ Νέστορος
λόγους μέλιτι 36 προσεικάζειν, ἀλλὰ θέλει δηλῆν, ὅτι, ὥσπερ τὸ
μέλι τοῖς μὲν ὑγιαίνουσιν ἡδύσον καὶ γλυκύτατον πάντων δοκεῖ,
τοῖς δὲ 37 νοσοῦσι καὶ πυρέττεσιν ἀηδέστατον, καὶ τὰ ἡλικαμένα
καὶ

33. 34. utroque loco MS. ὀρίνω. 35. Il. B. 142. & alibi. 36. MS. με-
γέλει. 37. MS. νοῖσι.

verbum *animum lacerabis*, hoc est, a-
nimum conficies moerore. Animus
enim lacerari nequit. Est translatio a
luctu, in quo solebant vultum, pe-
ctus, genas lacerare. Hinc Eustathius
ad h. l. citat ἀμύσσειν παρην, *Lacera-
re genas*. Lucianus de Luctu: ἀμύσ-
σειν τὸ μετέσωπον, *lacerare faciem*.

249. Γράσσει μέλιτι & γλεκιῶν &c.]
Hinc μελιγλεῶν & fluxit, qua voce u-
tuntur Anstoph. & Aeschyl. Hic in
Prometh. Vincit. ille in avib. Cic. de

Sen. c. x. hunc locum vertit: *Ex ejus
lingua melle dulcior fluebat oratio*. Hinc
melifluentem cum Aufonius Epist. 16.
& *dulcoriloquum* Nævius vocat apud
A. Gell. xix. c. 7. *Necia mella* (fuit
enim Nestor Nelei & Chloridis filius)
dixit Silius exprimere cupiens hunc lo-
cum, lib. xv.

*Ille foro auditus cum dulcia solveret ora,
Aequabat Pyria Nestor mella senectæ.*
Aufon. Grat. act. pro Consul. *Melle
delibutus eloquio jam tertis Nestor atatis.*
Hinc

250 Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γυναιὶ μερόπων ἀνθρώπων
 ἔφθιατο, οἳ οἱ πρόθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐχρόντο
 Ἐν Πύλῳ ἠγάθει, μὲν ἧ τριτάτοισιν ἀνάσεν.
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, ἧ μετέειπεν,
 ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἱκάνη,
 255 ἦ κεν γηθήσαι Περίαμ, Πελαμοῖό τε παῖδες,

ἄλλοι

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

καὶ πεπονθότα 38 καθαίρειν καὶ δάκνειν πέφυκεν. ἔτω καὶ ὁ τοῦ-
 τος λόγος. τοῖς μὲν ἀνοήτοις, καὶ ὑπ' ὀργῆς ἢ τοιούτου τινὸς νοσοῦ-
 σιν, 39 καθαίρων αὐτῶν καὶ κατασέλλων τὴν μοχθηρίαν 40 δα-
 κνυρὸς ἐδόκει, καὶ ἀηδὴς, τοῖς δὲ Φρονίμοις καὶ ὑγιαίνουσιν γλυ-
 κύς. ὅθεν τὸ Ἀχιλλεῖ καὶ Ἀγαμέμνονι νοσοῦσι καὶ διεφθαρμένοις
 πικρῶς ἔδοξεν, ὥς ἐδὲ ἐπείσθησαν αὐτῷ διὰ τὴν ἀνοιαν.

251 ΕΦΘΙΑΤΟ] Φθίνω τὸ Φθείρομαι, καὶ Φθινύθω τὸ αὐτό

41 Τὰς δὲ δ' ἑα Φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο.

καὶ Φθινυθέσσω, ἀφ' ἧ παρατατικῆς 42 Φθινύθεσκον. καὶ Φθίο-
 μαι, μέλλων Φθίσομαι, ἀόριστος ἐφθίθην, ἀφ' ἧ τὸ ἐφθίθεν, κα-
 τὰ τὴν ἀκολυθίαν τοῦ ἐφάνθεν, παρακείμενος ἐφθιμαι, ἀφ' ἧ τὸ
 ἐφθίσθαι καὶ ὁ Φθιμένος, ὑπερσυντελικῆς ἐφθίμην, τὸ τρίτον

38. MS. καθέρειν. 39. MS. καθέρων. 40. forte legendum δακέδυμος vel
 δακνύδης. 41. Ιλ. β. 346. 42. Φθινύθεσκον dicitur ἀναυξήτως κατὰ τὴν ἰα-
 νικὴν συνηθείαν vel legendum ἐφθινύθεσκον.

Hinc Nestorea eloquentia in Proverbium
 abiit, vide Erasmi. Ex hoc loco col-
 ligit Cicero libr. de Clar. Orat. jam
 heroicis temporibus valuisse oratoriam
 anem, quoniam Homerus Ulyssii vim
 dicendi, Nestori vero suaviloquen-
 tiam tribuit.

250. Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γυναιὶ] Ex-
 pressit hoc Ovid. lib. xii. Metam.

Vixi
 Annos biscentum, jam tertia vivitur aetas.
 Rectius Cic. Caton. Maj. c. x. Vide-
 tiſne, ut apud Homerum sapissime Nestor
 de virtutibus suis prædicet: Jam enim ter-

tiam aetatem hominum vivebat. Tanta in-
 tervallum dicitur generationis, ἢ τῷ
 τίλειν καὶ γινῆαι τελεῖσσις cum Porphy-
 rio. Hoc temporis spatium variis va-
 riis definitur, sicut Latinorum aetas.
 Non erraturum me puto, si dixerim
 γυναιὶ fuisse distinctas prout hominum
 fuerit longævitas, & quo antiquiores
 respiciamus homines, eo etiam γυναιὶ
 esse longiores. A diluvio ad Abraha-
 mum dimidio fere breviores sunt fa-
 tāz. Sunt qui γυναιὶ definiunt centum
 annorum, Dion. Halic. Alii xxviii.
 Herod. Cl. Alexandr. Alii xxx. Hera-
 clit.

Illi jam duae quidem aetates articulata voce loquentium 250
hominum

Effluxerant, qui cum ipso antea simul nutriti sunt &
vixerunt

In Pylo admodum divina, in tertia autem regnabat.

Hic illis sapiens concionatus est, & dixit:

Proh Dii, certè magnus luctus Achivam terram in-
vadit.

Certè lactarentur Priamus, Priamique filii, 255
Caete-

τῶν πληθυντικῶν ἐφθίντο, καὶ Ἰωνικῶς ἐφθίατο· ἐνεργητικῶς δὲ
ὀλέκω ἐνεστῶς, ὤλεκον παρατατικῶς, φθίσω μέλλων, ἀπὸ τοῦ
φθίνω ἀχρήστ

43 φθίσει σε τὸ σὸν μένος.

ὤλεσα ἀόριστος.

255 Γηθήσαι] χαίρω κοινόν, γηθῶ ποιητικόν

44 — Νῦν δὴ πρὸς Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ

Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσιν.

παρατατικῶς κοινὸς μὲν ἔχαιρον, ποιητικῶς δὲ ἐγύθεον, μέλλων
κοινὸς μὲν χαιρήσω, ποιητικῶς δὲ γηθήσω, ὁ ἀόριστος ἐγύθησα καὶ
ἐχρηά-

43. iliad. ζ. 407. 44. iliad. ξ. 140.

elit. zenon, Eustath. Brev. Schol. Alii xxv. Alii xx. Helych. πλὴν δὲ γηθῶν
ὀρίσκει] ἐπὶ τῶν ὀρίσκει, ὅι δὲ κέ, ὅι
δὲ λ'. Cum Eustathio itaque & aliis,
qui cum eo faciunt, γηθῶν definitio spa-
tium triginta annorum, ut fuerit Ne-
stor sexagenario Major. Hinc expone
Ciceron l. c. & Nævium, qui trise-
cisenem apud A. Gell. lib. xix. c. 7.
& Horatius qui ter avo sanctum senem
eum vocat. Sunt & qui intelligant hic
annos biannos sive trimestres.

250. Μιγρόπων ἀνδράπων] Non pla-
cet mihi illa Grammaticorum senten-
tia, qua μιγρῶν deducitur a μιγρῶ &
ἀνδρῶ, quod homines infinitis vocibus
utuntur. Alii sentiunt (quod Eusta-
thius etiam hoc loco notat) homines
ita ab Homero vocari, quod postquam

Adami posterum in terra Sinear turrim
ingentis magnitudinis, quæ a confu-
sione linguarum Babel fuit vocata,
condere sustinuerunt, a Deo in omnes
terræ partes fuerint divisi, & inde pri-
mum variis dialectis, postea variis lin-
guis loquuti sint. Utrumque male.
Vocantur μιγρόπων, quod distincta &
articulata voce loquantur. Hoc soli
homini, & nulli, si ab eo discesseris,
animali concennum est. Recte itaque
Helych. v. Λοιοί. Μιγρόπων ἀπὸ τῆ μι-
μειτμήνῃ ἔχον τὸν ἄπα, ὅ ἐστι φωνήν.
ita legendum, non φωνή, ut est in e-
ditis. Totidem fere verbis Suidas. &
in eandem sententiam scribunt Eustath.
& Pseudodid.

255. Ἡ καὶ γηθήσαι Πρίαμος] Ho-
rat. l. Epist. 2.

--- Νεῖ

Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
 εἰ σφῶϊν τὰδε πάντα πυθίατο μαρναμένοισιν,
 οἱ περὶ μὲν Βελλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
 Ἄλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω γ' νεώτερω ἐσὼν ἐμείο.
 260 Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀφείοσιν ἥεπερ ὑμῖν
 ἄνδράσιν ὠμίλησα, καὶ ἔ' ποτέ μ' οἷγ' ἀθέριζον,
 οὐ γάρ πω τείχε' ἶδον ἀνέρας, ἔδ' ἰδωμαι,
 οἷον Περικλοῖόν τε, Δρύαντά τε ποιμνῆα λαῶν,
 Καινεά τ', Ἐξάδιόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολύφημον,

Θησέα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

ἐχηράμην, καὶ ἀμφότεροι παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει, καὶ ἔτι
 ἐχαρόμην μέσος δεύτερος ἀόριστος, ἀφ' ἧς χάροιντο, χαροίατο,
 καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν κεχαροίατο, ἐχάρην δὲ κοινόν. ἀπὸ τῆς
 ἐγλήθησα, γηθήσαιμι ἐνυτινόν, τὸ τρίτον γηθήσαι.

257 Πυθοίατο] πεύθομαι ἐνεσῶς ποιητινός, πυνθάνομαι κοινός,
 παρατατινός ἐπευθόμην καὶ ἐπυνθανόμην, πεύσομαι μέλλων καὶ
 πευσοῦμαι, ὡς Φεύζομαι, Φευξοῦμαι, ἐπυθόμην μέσος ἀόριστος

———— Nestor componere lites
 Inter Peliden festinat, & inter Atriden.
 Similis huic est locus Virgil. Aen. 11.
 V. 104.

Hoc Ithacus velit, & magno mercen-
 tur Atrida.

Aristot. lib. 1. Rhetor. καὶ ὅλας ὁ οἱ
 ἐχθροὶ βέλων, ἢ ἐφ' ᾧ χαίρειν, πύ-
 ραντιν τήτω ἀφελίμον φαίνεται. δι' ἧς ἐν
 εἰρηται, ἢ κεν γαθήσαι πελάμει, id est,
 Et omnino contrarium ejus, quod ini-
 mici volunt, aut quo latentur, utile
 videtur. Quare pulcre dicitur (ab Ho-
 mero) certe lataretur Priamus. Qua-
 mobrem nihil committendum esse,
 quo latentur inimici, monet nos ora-
 culum, cujus meminit Demosth. Orat.
 περὶ παρρησίας.

258. Οἱ περὶ εὐρὸς Βελλῇ &c.] Egre-
 gii ducis duas necessarias virtutes, pru-
 dentiam & fortitudinem indicat, quæ si
 in eum concurrant, nihil deest illi,
 quod ad bellorum confectiōnem desi-
 deret. Unde veteres prudenter Palla-
 dem & Marstem bellis præfecerunt,
 quasi illam consilio, hunc pugna. U-
 tramque virtutem requirebat nuntius
 apud Æschyl. ἐν τῇ ἐπὶ Θήβας, in eo
 quem Amphiarao erat oppositurus
 Eteocles. Amphiarao illum primum
 συνεργιστὴν ἀλάν τ' ἀείων dixerat.
 Postea vero sic de eo loquitur: εἰ γὰρ
 δόξεν ἀείων, ἀλλ' ἔτι δόξαι &c. U-
 tramque porro Alastus apud Euripid.
 in Supplic. Tydeo tribuit. Utram-
 que etiam conjungebat Hannibal: qui

GAM

- 265 Θησέα τ' Αιγείδην, Ἰππικέλον ἀθανάτοισι.
 Κάρτισσι δὴ κείνοι Ἰππικθονίων τρέφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτισσι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίσσις ἐμάχοντο
 Φηρσὶν ὄρεσιν ὧοισι, καὶ ἐκπύγλως ἀπόλεσάν·
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθ'ομίλεον ἐκ Πύλῃς ἐλθὼν,
 270 Τηλόθεν ἐξ' Ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεναι κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν ἔτις
 Τῶν, οἱ νῦν βροτοὶ εἰσιν Ἰππικθόνιοι, μαχέοιτο·
 Καὶ μὲν μὲν βελέων ξυνίον, πείθοντό τε μύθῳ·
 Ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμεῖς, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον·
 275 Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἐὼν, ἀπαίρειο κέρλιον,
 Ἀλλ' ἔα ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας ἦες Ἀχαιῶν·

Μήτε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

- 268 Φηρσὶν] ἀντὶ τοῦ θηρσί, τροπὴ τοῦ θ εἰς φ αἰολικῶς.
 272 Μαχέοιτο] μαχέομαι, καὶ πλεονασμῶ τθ ε μαχέομαι, ἀφ'
 ἔ ευκτικὸν μαχεοίμην, τὸ τρίτον μαχέοιτο.
 273 Ξυνίον] ξυνίω ἐνεσῶς, ἀφ' ἔ τὸ ξυνίεις παρὰ Σοφοκλεῖ διὰ
 διφθόγγῃς
 Ἐι δὲ ξυνίεις μὴδέν.

Καινέα τε, Ξάδιόν τε, καὶ ἀντίθεον
 Πολύφημον.
 Cui non possum accedere. Dicit enim
 Eustathius ad h. l. Sicuti pro Ὀϊλεύς
 sublata prima litera reperitur Ἰλεύς a-
 pud Hesiodum & alios, ita & Homeri
 Ἐξάδιος a quibusdam recentioribus
 effertur absque prima litera ε, quam
 addunt veteres. Eustathii verba sunt:
 ὅτι ὡς τὸ Ὀϊλεύς Ἰλεύς εὐρηται παρὰ τὸν
 Ησίοδον καὶ ἄλλοις, ἀφαιρέσει τῆς ἀρχέ-
 σης, ἔπειτα καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ Ἐξάδιος,
 παρὰ τοῖς τῶν νεωτέρων Ξάδιος εὐρη-
 δίχα πρὸς κατέρχοντες ε κατὰ τῆς πα-
 λαιάς. οἱ φασὶ καὶ ὅτι ὠφείλει διασύνεσθαι
 ἡ ἀρχή, ἡ καὶ ἡ Ὀμηρική συναλοιφὴ
 φιλοῦται δελεῖ αὐτό.

268. Φηρσὶν ὄρεσιν ὧοισι] Hinc Virgil.
 Æn. vii. v. 674.

Cum vertice montis ab alto
 Descendunt Centauri, Omolen, Othryne
 que nivalem,
 Linqentes cursu rapido.

271. Καὶ ἐμαυτὸν] sic fere nunc: sed
 olim fere ita, καὶ ἐμ' αὐτόν, id est,
 per me, voluntarius, nullius vel pa-
 rens imperio, vel stipendium habens.
 Giphani. Non dubitavi recipere lectio-
 nem, quam nobis servavit Eustathius,
 Grammaticorum Græcorum Doctissi-
 mus, docens veteres non dixisse ἐμαυ-
 τόν, sed ἐμ' αὐτόν, neque consuevisse
 duo pronomina ejusdem significatio-
 nis conjungere; ita quoque ε αὐτόν
 non

Theſeumque Aegidem, ſimilem immortalibus. 265
 Fortiſſimi certè illi terreſtrium nutriti ſunt virorum.
 Fortiſſimi quidem erant, & cum fortiſſimis pugna-
 bant

Centauris montanis, & terribiliter interfecerunt.
 Et quidem cum illis verſabar Pylo profectus,
 Procul ex Apia terrâ. Evocârunt enim ipſi. 270
 Et pugnabam pro mea virili ego: cum illis autem
 nullus

Eorum, qui nunc homines ſunt terreſtres, pugna-
 bat:

Et tamen mea conſilia audiebant, meoque obediētes
 erant imperio.

Sed obedite & vos, quia obedire melius.

Neque tu ab iſto. (potens quamvis ſis) auferas puellam, 275

Sed ſine ut ei primum dederunt præmium filii Achi-
 vorum: Neque

καθὼ καὶ μεθίει λέγεται ἀντὶ τοῦ μεθίεισιν ἦτοι ἀμελεῖ

45 ——— οὐδ' ἂν ἔγωγε

Ἄνδρὶ μαχεσσαίμεν ὅστις πολέμοιο μεθίει,

Λυγρὸς εὖν.

παρατακτικὸς ξυνίον, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ξυνίον.

292 Ὑπὸ

45. Ιλ. Ν. 118.

non vero ſeautōn ſcripſiſſe. Ejus verba
 digniſſima ſunt quæ hic exhibeantur:
 Ἰστέον δὲ (φησὶ) καὶ ὅτι ἐκ ἑστὶ παραπρὸ
 ποιητῇ συντεθειμένη ἀντωνομία, ἀλλ' ο-
 πῆρικα συνδ. τὸς ἀντωνομίας βέβαια,
 δύο ταυτοσίμους ἐκ παραλλήλων ἀντωνο-
 μίας τίθουσιν, αὐτὴν βεβαίως ὅτι ἰτεῖν ἐνυ-
 ποτῇ, λίγῃ ἢ αὐτὴν ἐποτρύνει μάχεσθαι.
 καὶ ἄλλως. ἔστιν οὖν πληγὴσι θαυμασά-
 οὐται δὲ καὶ ἀντιῶσαι καὶ ἑαυτοῦν. καὶ
 ἐμ' αὐτοῦ πν. ὅτι δέλεαι γὰρ ἐν παλαιῇ
 οὐδ' οὐκ ἔστι γὰρ καὶ ἐμ' αὐτόν. &c. in
 eandem ſententiam ſcribit ad Odyll.
 δ. v. 18. Omne quoque Magnus Ca-
 ſaubonus in Athen. lib. iv. c. 27. no-
 tat composita ἑαυτῷ, σεαυτῷ, ἑαυτῷ
 apud Homerum non legi, ſed pro

illis ἐμὲ αὐτόν, σὲ αὐτόν, ἢ αὐτόν,
 aut ſimpliciter αὐτόν, omiſſo altero
 pronomine. Hinc Od. δ. v. 395. pro
 ἑαυτόν lege ἢ αὐτόν uti citat Apollonius
 Alexandr. de Syntax. lib. ii. item Od.
 ρ. v. 387. ita quoque pro ἑαυτοῦ Ιλ.
 ξ. v. 162. lego ἢ αὐτῷ, ut eſt Ιλ. ρ.
 551. Sic pro σεαυτέν Ιλ. κ. 389. ſcri-
 be σὲ αὐτόν, uti legitur Ιλ. χ. v. 351.
 & Odyll. i. v. 406. Reſtituenda ſunt
 & vera lectio Hefſychio, exponenti hanc
 Homeri locum; καὶ ἑμαυτόν, κατὰ
 τὴν ἐμὴν δύ' αὐτὴν. Lego, καὶ ἐμ'
 αὐτόν.

275. Μάτε σὺ τὸνδ' &c.] Enbœus or-
 thodoxographus Poëta apud Athen. δει-
 κνται. lib. xv. fere extr. eleganter hunc
 E verſum

- μήτε σὺ Πηλείδ' ἤθελ' ἐρμζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβόϊω· ἐπεὶ ἔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπίδ' ἄχ' βασιλῆος, ὥτε Ζεὺς κῦδ' ἔδωκεν.
 280 Εἰ ἣ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
 ἄλλ' ὅγε φέρτερός ἐσιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ ἣ παῦε τεὸν μῦθον· αὐτὰρ ἔγωγε
 Λίοσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 ἔρκε' Ἀχαιοῖσιν πέλε' πολέμοιο κακοῖο.
 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κ' μοῖραν ἔειπες.
 ἄλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει, πᾶσι πάντων ἔμμεναι ἄλλων·
 Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι ἣ σημαίνει· ἄτιν' ἔπεισεσθαι εἴω.
 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητῶν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἔσθες,
 Τ' ἔνεκά οἱ προσθέσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἦ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

292 Ὑποβλήδην] βάλλειν ἐπὶ γυναικῶν, ὅταν τὰ ἀλλότρια βρέφῃ
 ἰδιοποιῶνται, καὶ ἀπὸ τούτου ἀπλῶς ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια, ὡς οἰ-
 κεία, λαμβανόντων. ἀφ' ἧς ὑποβολιμαῖος υἱὸς ὁ θέσει, ἡγᾶν ὁ
 κοινῶς υἱόθετος. καὶ ὑπόβλητος λόγος παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ ὑποβολι-

versum transtulit & aptavit tonsori, qui uxoris gratia figulo convitiabatur. pro Μῆτι ibi μὴ δὲ legitur

Μὴ δὲ σὺ τόνδ', ἀχαιὸς περ ἐών,

ἄπειρο κ' ἔν,

Μὴ δὲ σὺ Πηλείδῃ.

Julius est in vocibus κέρην & Πηλείδῃ.

κέρην Homero puella, huic est tonsura.

Πηλείδης Homero Pelei filius, Achil-

les, Euboeo figulus est, ὑπὸ τῷ Πηλῇ, a Iuto.

277 Πηλείδ' ἤθελ'] Turnebi & parilienlis editio habent Πηλείδῃ ἤθελ', & ita videtur legisse brevis scholiastes citans Suidam sed Eustath. legit Πηλείδ' ἤθελε. & dicit apud Homerum nullam reverentiam δῖα, sed ἐδῖα cum ἔ.

279. Σκηπίδ' ἄχ'] Strymonius venit

Neque tu Pelide velis contendere regem

Adversus: quia nunquam similem consecutus est honorem

Sceptriger rex, cuique Jupiter gloriam dedit.

Si autem tu fortior es, Deaque te generavit mater: 280

Tamen hic potentior est, quia pluribus imperat.

Atrida, tu autem compesce tuam iram: cacterum ego

Precabor Achillem ut deponat iram, qui magnum omnibus

Propugnaculum Achivis est belli mali.

Huic autem respondens allocutus est rex Agamemnon: 285

Sanè haec omnia senex secundum decens dixisti.

Sed hic vir vult supra omnes esse alios,

Omnes sibi subjici vult, & in omnes dominari,

Omnibus & praecepere. quae (*illum*) non persuasurum puto (*Graecis.*)

Quod si ipsum bellicosum fecerunt Dii semper existentes, 290

An propterea ipsi permittunt contumelias loqui?

Huic autem interpellato sermone respondit Achilles,

Certe

μαῖος καὶ ὁ γνήσιος. καὶ ὑποβάλλει τίς τινι, λόγος κατὰ τίνος, ἤγερ λάθρα ὑποτίθεται. καὶ ὑποβάλλω τῷ οἴκῳ κίονα. ἤγερ ὑφίσω. καὶ ὑποβάλλειν τὸ ἑρμενεύειν, καὶ τὸ διακόπτειν ἕτερον λόγον τινὰ, καὶ ὑποτιθέναι τὸν ἑαυτοῦ, καθὼ λέγεται ἐν ταῦθα τὸ ὑποβλήδην. 293 Ἡ

tur a Tacito Annal. vi. cap. 33. Quorum scepterum utrimque donis acceptis. Præterea hic pro κῆδ' ἰδων Schott. Observ. Human. lib. 11. c. 17. legit κῆδ' ἰδων, quam bene quique facit videre p. tenit.

Σε βασιλεὺς Ζεὺς κῆδ' ἰδων] Τιμὴν ἀπαρτίζοντες ὅτι πρὸν ἔχοντες ἔχουσιν βασιλείαν, Διὶ. ut sup. paraen. ad Vesp. c. 1. Rex sive Dei pater, Tertull. Adv. Iulian. libro 1. de divitiis τὸ βασιλεὺς καὶ ἡγεμὼν, Hieronim. lib. viii. Di-

290 Ἐἰ δὲ μιν διχμητῶν δεῖ. Enn. Bath. Ἐἰ δὲ ἀνδρὲς ἐσσι, διὰ τί καὶ ἰβήσιν αὐτῶν τὸ λέγειν φρονεῖται; An, quia fortis est, ideo maledicta sermonem ejus praecurrunt? at quid hoc est, maledicta sermonem praecurrere? Deinde, non dicit Homerus τὰ μάλιστα φρονεῖται τὸ μὴ δεῖσθαι, sed ἡδὲ σὺ σὺ εἰ θεοὶ μὴ δεῖσθαι τὰ μάλιστα. Ponitur autem φρονεῖται pro φρονεῖται. Nam τὸ φρονεῖται a πείσῳ, hoc a δέῳ. vide Gust. Caverum Nov. Lect. lib. 1. cap. 3. ubi fult de hoc loco agit, & Henr. Stephanus

Ἡ γάρ κεν δειλός τε ἢ ἐπιδανός καλεῖμην ,
 εἰ δὴ σοι πᾶν ἔργον ὑπεῖξομαι , ὅ , τί κεν εἵποις·
 295 Ἀλλοισιν δὲ ταῦτ' ὀπιτέλλεο , μὴ γὰρ ἔμοιγε
 σήμην'· ἔ γάρ ἐγώ γ' ἐν σοι πείσεσθ' οἶω.
 Ἄλλο δέ ποι ἑρέω , σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
 χερσὶ μὲν ἔπι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κέρους
 οὔτε σοι , ἔτε τῷ ἄλλῳ , ἐπεὶ μὲν ἀφέλεσθ' ἔγε δόντες.
 300 τῶν δ' ἄλλων ἃ μοι ἐστὶ θοῇ πρὸς νηὶ μελαίνῃ ,
 τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντ' ἐμείο.
 εἰ δ' ἄγε μὲν , πείρησαι , ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
 Αἰψά

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

293 Ἡ γάρ κεν δειλός τε] δειλός ὁ ἐναντίος τῷ ἀνδρείῳ παρὰ τὸ
 δεδιέναι τὰς ἴλας. ποιητικῶς δὲ ὁ μὲν ἀνδρεῖος λέγεται 46 ἑσθλός
 παρὰ τὸ ἐθελοντὴς μάχεσθαι. ὁ δὲ δειλός κακός διὰ τὸ κακῶσθαι
 τὴν ψυχὴν. δειλός δὲ καὶ ὁ δείλαιος , ἦγεν ὁ ἀθλιος ποιητικῶς.

46. MS. αἰσθλός.

in *Appendice ad Attic. Dial.* Sententiam
 quod spectat , optime retorqueri pot-
 est κατὰ τὸ βίαιον. Quid ? an quia ἀχ-
 κητής est , ideo fas ei erit ὀνειδῆαι μυ-
 θήσασθαι ; potius contra duces & mi-
 lites & viros fortes minime omnium
 decet esse maledicos , utpote quorum
 vis & virtus in manibus , non in lin-
 gua sita est. Ἐν γὰρ χερσὶ τέλει πολέ-
 μος , &c. *Dupont.*

293. Ἡ γάρ &c. καλεῖσθαι] ita ex-
 ponendus est hic locus. καλεῖσθαι e-
 nim Græcis sæpe εἶναι significat. *Il. δ.*
v. 60. καὶ ἐνέειπε σὴ παρὰ κείνῃς κέκλη-
 μαί , *Tum quod uxor tua sum.* ubi notat
 brevium scholiorum auctor , κέκλημαί ,
 εἶμι , ὑπάρχω. Et *Eustath.* τὴν κέκλη-
 μαί ἐκ ἐνδοιασµὸν δηλῶν , ἀλλ' ἐν τῇ τῷ
 εἰρη καὶ. ἵνα λέγῃ , ὡς ἔφασκεναι ἱ-

ναί σή , ἀλλ' ὑπὸ πάντων ἔγω καλεῖμαι.
Hesiod. ἔργ. v. 715.

Μηδὲ πολύξεινον , μηδ' ἀξείνον καλεῖ-
 σθαι ,

*Ne vero multorum , neve nullius ho-
 spes sis.*

Callimachi Hymn. in Jov. v. 20.

---- Μέλειν δὲ μάλα' ἐυδ' ἔργε καλέσθ' ἄνθρωπος.

--- *Qua (Arcadia) tamen erit maxi-
 me aquosa*

In posterum.

ubi hanc locutionem quoque notavit
Vir Cl. Theodor. Grævius , quem
 optimo Parenti in ipso ætatis flore e-
 ceptum omnes boni dolent. Sic in
S. S. Luc. i. 76. Καὶ σὺ παιδίον σαρρή-
 της ὑψίστης κληθήσῃ , *Et tu puerum pro-*
pheta dñm Dei eris. Math. v. 9.

Certe timidusque & nullius pretii essem,
Si jam tibi in omni re parvero quam dixeris.

Aliis jam haec jube, non vero mihi

295

Præcipe: non enim me amplius tibi obtemperaturum
puto.

Aliud autem tibi dicam, tu autem in animis teneto
tuis.

Manibus (i. e. vi) quidem non ego pugnabo gratiâ
puellae

Neque tecum, neque cum aliquo alio, quoniam mi-
hi eripitis quam dedistis.

Caeterarum autem rerum, quae mihi sunt velocem 300
apud navem nigram,

Earum utique nihil auferes captum invito me.

Quin, age, fac periculum, ut cognoscant & isti:

Statim

ἐνταῦθα τὸ πρότερον. ἀπαντᾷ δὲ πρὸς τὸ

47 'Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ.

Καὶ οὐτιδανός] οὐτιδανός ποιητικῶς ὁ οὐδενός ἀξίος, ἀπὸ τῆς ἔτις
κατὰ παραγωγὴν οὐτιανός, εἴτα προστιθεμένων τοῦ δ' δι' εὐφω-
νίαν (ὡς καὶ ἐν τῷ 48 ἐχθοδοπῶ, τὸ μετὰ μίσους ἐμβλέπω) οὐτι-
δανός. 306 'Εἴ

47. Ia. α. 290. 48. MS. ἐχθοδοπῶ.

καίτοι οἱ ἐρηνοποιοί, ἐπ' αὐτὴν οὐκ ὡς
κληθήσονται, *Beati pacifici, quoniam
ipsi filii Dei erunt.* & alibi. Ita & nomi-
nari & vocari Latinis esse aliquando no-
tant. Deianira ad Hercul. apud Ovid.

*At bene nupta feror, quia nominor Her-
culis uxor,*

id est, quia sum Herculis uxor, quia
mihi contigit in matrimonio habere
Herculem. Horat. lib. i. carm. 2. de
Mercurio

Alma

Filius Maja, patiens vocari

Caesaris ultor.

Leo apud Phaedr. lib. i. Fab. 6. Ego
primam tollo, nominor quia Leo. Hinc
de nomen pro se ipsa ponitur, Tibull.
iii. el. 4.

— Nec fidum foemina nomen.

296. Σπῆλαι &c.] Eustathius anno-
tavit, & post eum Giphanius, Lon-
giam Criticam hunc versum tanquam
superfluum expunxille. Sane non vide-
tur mihi superfluum, quasi Achilles ea-
dem verba, quibus in eum usus erat
Agamemnon, in eundem Agamemnio-
nem recudat. Dixerat enim antea A-
gamemnon, πᾶσι δὲ συμπίνειν. ἀνὴρ
ὁ πρῶτος οἶνο, Spondan.

297. Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλαι σῆσι] vel
in mente tua teneto, uti expressit Virgil.
Aen. iii. v. 388.

Signa tibi dicam, tu sola mente teneto.
Et eodem libro v. 250.

*Accipite ergo animis, atque haec mea
fuge dicta.*

E 3

314. Lc

Διψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρώησθ' ὡεὶ δαδί.

Ὡς τῷ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένοισι ἐπέεσσιν

305 Ἀνστήτω· λῦσαν δὲ ἀγρῶν ὡρᾶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Πηλείδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἴσας

Ἦῃε σιῶ τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·

Ἀτρεΐδης δὲ ἄρα νῆα θοῶν ἄλαδε περέρυσεν,

Ἐς δὲ ἐρέτας ἐκρυσεν εἰήκοσιν, ἐς δὲ ἐκατόμβῳ

310 Βῆσε Θεῶ· ἀνὰ δ' ἤ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον

εἴσεν ἄγων· ἐν δὲ ἀρχὸς ἔβη πολύμηλις Ὀδυσσεύς.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλαιθα.

Λαῖες δὲ Ἀτρεΐδης δ' ἀπολυμνέεσσι ἄνωγεν.

Οἱ δὲ ἀπελυμνέοντο, καὶ εἰς ἄλλα λύματα ἔβαλλον·

Ἔρδον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

306 Ἐἴσας] εἰσοβαρεῖς ἐνατέρωθεν. πλεονάζει τὸ ἴ, ὡς ἐν τῷ εἰήκοσιν.

307 Μενoitιάδῃ] ἀπὸ τοῦ Μενoitίτιος Μενoitιΐδης, ὡς ἀπὸ Πριάμος Πριαμίδης, εἴτα κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἴ, καὶ πλεονασμὸν ἔχει τὸ α.

311 Εἴσεν] ἀπὸ τοῦ εἴω ἀχρήστῃ εἴσα ἀόριστος, ὡς ἀπὸ τῆς 49 ἐνέπω εἴπα. καθίζω ἕτερον, καὶ καθίζω ἐγὼ, ἐνάθιζον παρατατικὸς, καὶ καθίσω μέλλων, ἐνάθισα ἀόριστος, καὶ εἴσα ποιητικῶς ἐπὶ τῆς μεταβατικῆς τοῦ καθίζω σημασίας. τὸ καθέζομαι οὔτε πάθος ἔτε ἐνέργειαν δηλοῖ, ὡς τὸ πλυσθῆναι καὶ ὑγιαίνειν. καὶ ἔστιν ἐνεσῶς μὲν καθέζομαι καὶ καθῆμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, παρατατικὸς δὲ ἐναθεζόμεν καὶ ἐναθήμην, μέλλων καθεσθήσομαι ἢ καθεδοῦμαι, ἀόριστος

49. Leg. ὡς δὲ τὸ ἐνέσωτ' ἐπὶ εἴπα. ἐνέσωτ' per compendium ἐν. Scripsum est ut ante παρὰ. pro παρὰκείμενον.

314. Ἐἰς ὅλα λύματα ἔβαλλον] sordes, teste Eustathio ad h. l. in mare abijciebant, quod aqua marina natura sua sordibus abluendis esset aptissima. Hinc illa paroemia apud Eurip. Iphig. Taur. v. 1193.

Θεοφύλακτος

Statim tibi sanguis niger fluet per lanceam.

Sic hi contrariis contendentes verbis

Surrexerunt: dimiserunt autem concionem apud na- 305
ves Achivorum.

Pelides quidem ad tentoria & naves aequales

Abiit cumque Menoetiade & suis focis:

Atrides autem navem velocem in mare deduxit,

In *eam* autem remiges elegit viginti, & hecatombem

Imposuit Deo: Chryseidem verò pulchras-genas ha- 310
bentem

Subducens collocavit *in ea*: dux autem inscendit fa-
piens Ulysses.

Hi quidem cū ascendissent, navigabant per humi-
das vias.

Exercitum autem Atrides lustrari iussit.

Illi autem lustrabantur, & in mare sordes abjiciebant.
Sacri-

ἐκαθέσθην, παρακείμενος ἥσμαι ποιητικῶς, ὑπερσυντελικῶς ἥσμην,
ἔ τὸ τρίτον ἥσο

—— Ἐπ' ἀπλοκάμῳ δὲ μετώπῳ

ἥσο σαοφροσύνη κροτρόφος.

διαφέρει δὲ τὸ καθεζομαι τοῦ καθίζω τὴν αὐτὴν διαφορὰν, ἣν δια-
φέρει τὸ εἶναι τοῦ γίνεσθαι.

312 Ὅι μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες] ἐπὶ τὴν ναῦν δηλοῖ. εἰ γὰρ τὴν ἀπὸ
τοῦ λιμένος ἐπὶ τὸ πέλαγος ἤθελε δηλοῦν ἀναγωγὴν, ἀναχθέντες
ἔλεγε. τὸ γὰρ ἀναβάντες τὴν διὰ ποδῶν σημαίνει ἀνάβασιν.

Κέλευθα] ἡ κέλευθος ἐπὶ τῶν ἐνικῶν θηλυκῶς, ἐπὶ δὲ τῶν
πληθυντικῶν τὰ κέλευθα οὐδετέρως. ὡς τὰ κύκλα, τὰ δεσμά, τὰ
χαλινὰ, τὰ μοχλὰ, ὡς τὰ ἐνικὰ ἀρσενικῶς λέγεται.

Ἐπέπλεον ὑγρά κέλευθα] κοινῶς μὲν ἡ ὁρμή, ὅτε τὸ ἐπάνω δηλοῖ,
πρὸς δοτικὴν λέγεται ἢ πρὸς γενικὴν, εἴτε μετὰ ῥήματος κεῖται,
εἴτε

Θάλασσα κλύει πάντα τὰ ἰθρόπων
καρπύ.

Mare accipit cuncta hominum mala.

Hunc Homeri versum respexit Pausa-
nias in Arcadicis cap. 41. ἀποφράζει δὲ

ἄρα οἱ Ἀχαιοὶ αὐτὰ (καθαρματα) λύ-
ματα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ἀπλο-
καμῆσαι τι ὅτι τῇ λύσει τῶ κοινῶ τὰς
Ἐπείρας, καὶ ἰμῶς λέν τὰ λύματα εἴ-
παι σφᾶς ἐς θάλασσαν.

- 315 Ἐρδον δὲ Ἀπόλλωνι τελέεσας ἐκατόμβας
 Ταύρων ἢ δ' αἰγῶν ᾧ δ' αἶλός ἀτρυγέτοιο.
 Κνίσση δ' ἔρανον ἵκεν ἐλαιορμήν περὶ καπνῷ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν. ἔδ' Ἀγαμέμνων
 Λῆγ' ἔρχεσθαι, πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 320 Ἀλλ' ὅγε Ταλθύδιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρυνῶ θεράποντε,
 Ἐρχεσθον κλισίῳ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆϊ,
 Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρυσσίδα καλλιπάρηον.
 Εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 325 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ εἶμιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν, προΐει, κρατερόν δ' ὄπι μῦθον ἔτελλε.
 Τῷ δ' αἰέοντε βάτην ᾧ δ' αἶλός ἀτρυγέτοιο.
 Μυρμιδόνων δ' ὄπι τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην.
 Τὸν δ' εὖρον ᾧ δ' αἶλός τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 330 Ἦμῃον· ἔδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 Τῷ μὲν ἄρ' ἔδωσαντε, καὶ αἰδορμήνῳ Βασιλῆα,

Στή-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

εἶπε μετὰ πτοτικοῦ. οἶον ἐπὶ τῷδε τῷ τόπῳ κεῖται τόδε, καὶ ἐπιπλεῖ τῷδε τῷ ὕδατι. ποιητικῶς δὲ πρὸς αἰτιατικὴν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύο, καὶ ἐνταῦθα, ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα. λέγεται γὰρ ἀντὶ τῆς κατὰ, ἢ γυν κατὰ γῆν, εἰσὶ δύο, καὶ κατὰ τὰς ὕγρας τῆς θαλάσσης πορείαν ἔπλεον.

315 Τελέεσας] τέλειος κοινόν, τελήεις ποιητικόν. ἀπὸ τοῦ τέ-
 λος τελόεις, ὡς ἀπὸ τοῦ κρύος κρυόεις, καὶ τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς ἢ τε-

324. Δώησιν] vel hoc loco refellitur
 Thrynichus, qui notat nullum veterum
 ἑλληνικόν dixisse δίδων vel δάν, sed sem-
 per δίδω. Contra vero Thomas Ma-

gister docet apud Alexandrum Sophi-
 stam, Libanium & alios prius magis in
 usa fuisse.

331. Τῷ μὲν ἄρ' ἔδωσαντε] Bene ista
 duo

Sacrificabant autem Apollini perfectas hecatombas 315
Taurorum & caprarum juxta litus maris profundi.
Nidor autem ad coelum ibat circumfusus fumo.

Sic hi quidem haec administrabant per exercitum : ne-
que Agamemnon

Cessabat à contentione, quam primum minatus fuerat
Achilli.

Sed ipse Talthybium & Eurybatem affatus est : 320
(Hi ipsi erant praecones & seduli ministri.)

Abite ad tentorium Pelidae Achillis,
Manu prehensam abducite Briseïda pulchris-genis.
Quod si non dederit, ego ipse auferam

Veniens cum pluribus : quod illi & tristius accidet. 325

Sic factus praemisit, & insuper dura verba dixit.

Hi autem inviti iverunt juxta litus maris profundi,
Myrmidonum verò ad tentoria & naves pervene-
runt.

Illum autem invenerunt apud tentorium & navem ni-
gram

Sedentem : neque fane illis visis lactatus est Achilles. 330

Hi quidem perterriti, & reverentes Regem,

Stete-

λήεις, τὸ θηλυκὸν ἢ τελέεσσα. ἔτω γίνεται καὶ τὸ μεσήεις.

316 Ἀτρυγέτοιο] ἀτρύγετος, ἢ μὴ ἔχουσα τρύγα, ἢτοι πέρας.
ὑπερβολικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ βαθεῖα, ἣν οὐδεὶς δύναται τρυγῆσαι, ἢ γυν
ἢ πικρά.

325 Ρίγιον] χαλεπώτερον, ἀλγεινότερον, ἀπὸ τοῦ ῥιγοῦν καὶ τῆ
ρίγης. ὥσπερ λυγρὸν ἀπὸ τοῦ λίαν ὑγρὸν. ἐν τῶν ὑγρῶν γὰρ Φασί
καὶ τῶν ψυχρῶν τὰ ἀλγεινὰ, ἐν δὲ τῶν θερμῶν τὰ ἡδέα.

334 Καί-

duo conjunguntur φεῖος καὶ αἰδέος, quæ majoribus a minoribus exhiben-
tur. Sic Helena postea dicet, Priamum
sibi φεῖον καὶ αἰδέιον εἶναι. Ideo Tra-
gicus dicit δέῃ γὰρ αὐτῷ ποιεῖν αἰχμήν
ἢ ἢ μὲν σωτηρίαν ἔχοντα ἢ δὲ θάνατον.
Hinc illud Poetae cujusdam apud Pla-

tonem in Euthyd. ἵνα γὰρ δέῃ ἡ δέῃ
καὶ αἰδέος. Quod altera lectio Stasino
Poetae tribuit. Illud tamen examinans
Socrates e converso dicendum putat,
ἵνα αἰδέος εἶναι καὶ δέῃ. Sed ad hunc
locum nihil refert : quanquam neque
illud semper verum est. Spond.

E 5

334. Καί-

Στήτιν, ἔδ' ἔμιν προσεφώνεον, ἔδ' ἑρέοντο.

Αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,

Χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν.

335 Ἄσσον ἴτ'· ἔμ μοι ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,

ὅς σφ' αἰὶ παρ' εἵνεκα κέρους,

Ἄλλ' ἄγε, Διοχρὺς Πατρόκλεις, ἔξαγε κέρειν,

καὶ σφ' αἰὶν δὸς ἄλκην· τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροί ἔσων

πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,

340 καὶ πρὸς τῷ βασιλῇ αἰπυέῳ, εἵποτε δ' αὖτε

Χρειαὶ ἐμεῖο γῆνται ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναν

Τοῖς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

334 Χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι] Διὸς ἄγγελος λέγει, τοὺς κήρυκας Φασι, διότι ἐν ταῖς θυσίαις ἐμεσο καὶ διότι τὰς ἐορτάς τῶν θεῶν ἡγγελον. ἢ διότι ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰσιν, ὃς ἄγγελός ἐστι τοῦ Διός. Ἑρμῆς γάρ Φησι μιγεῖς Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος θυγατρὶ, ἔσχε παῖδα ὀνόματι Κήρυκα, ἀφ' ὃ τοῦ κήρυκων γένος.

335 Ἄσσον] ἔγγιον, ἔσσον, ὡς τάχιον, θαῖσσον, καὶ τροπῇ τοῦ ἄλσσον.

334. Χαίρετε κήρυκες] Ἄξιοι καὶ θεῶν. αὐτοὺς γὰρ καὶ θεῶν τὸ γένος τῶν κήρυκων, Scholiastes in locum. κήρυκες Homero non tantum pracones, sed etiam faciales, caduceatores, legati. Legati autem jure gentium sacro-sancti & inviolabiles. Unde & πρόσθετοι dicti, quasi venerandi. Legatus sanctum populi per secula nomen, Stat. Papin. Porro κήρυκες etiam Graecis dicuntur buccinae seu murices, genus quoddam ostrei seu conchae marinae. Unde Charmus Syracusanus, qui paroenias & σχίσια de quovis ferculo in promptu habebat, de buccinis hoc usurpabat; Χαίρετε κή-

ρυκες, Διὸς ἄγγελοι, Athen lib. 1. Duport.

334. Κήρυκες Διὸς ἄγγελοι vocantur, vel quod a Mercurio essent oriundi, vel, ut alii volunt, quod in ejus essent tutela. Unde Euripid. in Supplic. v. 121. Κήρυξιν Ἑρμῆ πρίσιν, Praconibus Mercurii fretus. Hos existimabant ad ipsorum Deorum Majestatem accedere. Unde facile intelligitur, quantum scelus fuerit habitum eos violare &

Sanctum populi per secula nomen Legatum insidiis, tacitoque invadere ferro,

Papin. Stat. Th. b. lib. 11. v. 487.

340. Ἀπην] i. laudato verbi cum Stephano

Steterunt, neque ipsum alloquebantur, neque mandata exponebant.

Sed hic cognovit suo in animo, dixitque,
Salvete praecones, Jovis nuncii, atque etiam hominum:

Propius accedite; nulla in re mihi vos culpandi, sed 335
Agamemnon,

Qui vos misit Briseidis causâ puellae.

Sed age, generose Patrocle, educ puellam,

Et ipsis trade abducendam: vos ipsi autem testes estote

Coram Diis beatis, coramque mortalibus hominibus,

Et coram rege illaudato, si unquam posthac

Opus me fuerit ad saevam cladem avertendam

340

Ab

338 Μάρτυροι] ἡ εὐθεία ὁ μάρτυρος, ὡς ὁ Φύλακος ἀπὸ τῆς Φύλακος, καὶ ὁ ἐνατόγχειρος ἀπὸ τῆς ἐνατόγχειρος. τῶν Ἰώνων τοῦτο ἐστὶ.

339 Πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων] θνητὸς λέγει τοὺς ἀνθρώπους, ἀντιδιασέλλων πρὸς τοὺς θεὸς, ὅτι ἐκεῖνοι ἀθάνατοι.

341 Χρειὼ ἐμεῖο] ἡ χρειὼ, ὡς ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ κλώθω. λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ἱ

50 Χρεὼ βελῆς ἐμὲ, καὶ σὲ —

342 Ὀλοη.

50. Il. K. 43.

Stephano. Nec video rationem, cur non hoc vocabulum retineatur. Illaudatus est omnium pessimus & deterrimus exponente Macrobi. Sat. lib. vi. c. 7. Et A. Gell. lib. ii. c. 6. Illaudatus est quasi illaudabilis, qui neque mentione aut memoria ulla dignus, neque unquam nominandus est. Virgil. Georg. iii. v. 5.

--- Qui aut Eurysthea durum,
Aut illaudati nescit Buphratis aras?
ubi Servius: Illaudati, participium est pro nomine: ut sit illaudatus, non qui laudatus non sit, sed qui laudari non meruit.

341. Ἐμεῖο] brevis scholiastes videtur in libro suo legisse ἑμοῖο; sed minus recte. Ἐμεῖο enim est ab ἐγὼ, ἑμοῖο vero ab ἐμῖς. Amiron. hac de re in lib. de different: Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γὰρ ἐστὶν ἀσύντακτον, ὡς Ὀμπερς. Ἐμοῖο δὲ σύντακτον. τὸ δὲ ἑμοῖο σύντακτον πάλιν. Incuria tamen hæc vocabula aliquando inter se commutata, Il. γ. v. 162. K. 284. N. 448. π. 89. ε. 31. α. 373. ubi plurimi codices habent ἑμοῖο. Lege ἑμοῖο.

341. Ἀ-

Τοῖς ἄλλοις. ἣ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι Φρεσὶ θύει,
 Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρῶσσω καὶ ὀπίσσω,
 Ὅπως οἱ πρὸς νηυσὶ σόοι μαχέοντο Ἀχαιοί.

345 Ὡς Φάτο. Πάτροκλ' ὃ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ,
 Ἐκ δ' ἄρα γε κλισίης Βελισσίδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄρην· τῷ δ' αὖτις ἴτλιν πρὸς νῆας Ἀχαιῶν.
 Ἡ δ' αἰέκυστ' ἅμα πῶσι γυνὴ κίεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἑταρῶν ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθεῖς,
 350 Θῖν' ἐφ' αἰλὸς πολιῆς, ὁρώων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Πολλὰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

342 Ὀλοῇσι] ὀλοὸν, τὸ ὀλέθριον ποιητικόν. ἐνταῦθα δὲ ὀλοῇσι
 Φρεσὶ ἀντὶ τοῦ βεβλαμμέναις

345 Ἐπεπείθετο] πείθομαι, ἐπειθόμεν, ἐπείθετο, καὶ κατ' ἀνα-
 διπλασιασμόν ἐπεπείθετο. ἔστι δὲ τῶν Ἰώνων ὁ τοιοῦτος ἀναδιπλα-
 σιασμός. ἔτοι γὰρ τὴν κοινὴν ἀκολεθίαν ἐκφεύγοντες, ἐνθα μὲν
 οὐκ ἔστι ἀναδιπλασιασμός, ποιοῦνται, ἐνθα δὲ τὸ ῥῆμα τὴν τού-
 τε ἀπαιτεῖ αὐξήσιν, ἐκκλίνουσιν αὐτὸ, ἀνάυξιστα τηροῦντες τὰ
 ῥήματα.

347 Ἰτην] ἴω, τὸ ἔρχομαι, ὁ παράτατικός ἴον, τῶν δυιῶν τὸ
 τρίτον ἰέτην, καὶ κατὰ συγχοπὴν ἴτην.

349 Λιασθεῖς] τὸ Φρυγῶν, καὶ σὺν δρόμῳ ἀπέλθων ἀπλῶς λέγε-
 ται. πρόσκειται γὰρ τὸ ἄφαρ ταυτὸ δυνάμενον τῷ ταχέως, τὸ
 δὲ νόσφι τὸ ἰδίᾳ δηλοῖ. ὁμοῦ δὲ τόνος λιασθεῖς ταυτὸ δύναται τὸ
 χωρισθεῖς, καὶ ἔχει τὸ πᾶν ἔτως, σὺν ταχυτῇτι χωρισθεῖς τῶν
 ἑταίρων ἐνάθητο κατὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς λευκῆς θαλάσσης ὁρῶν
 ἐπὶ τὸν 5¹ μέλανα πόντον.

51. MS. μέλανον nisi Scripserit κελανόν.

343. Ἄμα πρῶσσω καὶ ὀπίσσω] dele-
 tabatur hoc hemistichio, ut videtur,
 Præcilius, cujus meminit Cicero in
 Epist. ad Fam. lib. xii. 15. Is aje-

bat posse sapientem & ἅμα πρῶσσω,
 καὶ ὀπίσσω videre.

345. Ἑταίρῳ] in Edit. Basil. apud
 Bryling. 1551. legitur ἑταίρῳ, male,
 plura

Ab aliis. certè enim ille perdita mente furit,
 Neque potest intelligere simul praesentia & futura,
 Ut sibi apud naves salvi pugnare queant Achivi.
 Sic dixit. Patroclus autem caro paruit sodali,
 Eduxit autem tentorio Briseida pulchris genis,
 Et tradidit abducendam: illi autem redibant ad naves
 Achivorum;

343

Illa verò invita unà cum his mulier ibat. Sed Achilles
 Lacrymans, à sociis statim sedit scorsim separatus,
 Litus ad maris cani, intuens nigrum pontum.

350

Multa

350 Θῶν' ἐφ' ἄλός πολιῆς] ἀλλὰ λέγει πᾶσαν τὴν θάλασσαν, διὸ
 καὶ λευκὴν αὐτὴν φησιν, ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πᾶσαν ἔτω λέγων.
 πόντον δὲ τὸ ἐντὸς καὶ πόρρω τοῦ αἰγιαλοῦ, διὸ καὶ οἶνοπα ἦτοι
 μέλανα αὐτὸν λέγει. κατὰ γὰρ τὸ ἄκρον ἢ θάλασσα, τῶν ἀντί-
 νων τοῦ ἡλίου διερχομένων αὐτὴν, πεφωτισμένη γίνεται, καὶ διὰ
 τοῦτο λευκὴ. κατὰ δὲ τὸ ἐνδοτέρω καὶ πόρρω τοῦ αἰγιαλοῦ ἀμ-
 βλυνομένων τῶν ἀντίνων ὑπὸ τοῦ βάθους καὶ μὴ δυναμένων κατ'
 αὐτῆς διατίνειν καὶ φωτίζειν αὐτὴν σκιᾶδης ἐς, καὶ διὰ τοῦτο
 μέλανα, οἶνοπα, οἷον ὄψιν ἔχοντα, ἦτοι μέλανα. ὁ γὰρ οἶνος,
 ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τὸ μέλαν ρέπει. σπάνιοι γὰρ οἱ λευκοὶ οἶνοι,
 καὶ οἱ βότρυς γὰρ σπάνιοι οἱ λευκοί, διὸ καὶ ἐπίθετον τῶν βοτρυῶν
 "Ομηρος τίθησι.

— 52 Μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν.

ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος δῆλον, ἵστας δὲ καὶ τὸ παλαιὸν τοῦτο μάλ-
 λον ἢ λιθεῖον, ἀπεριεργότερων ὄντων τότε τῶν ἀνθρώπων, ἅτε τῆς
 πείρας ἔτω ἐπὶ πολὺ προχωρησάσης. νῦν γὰρ καὶ οἱ λευκοὶ βότρυς
 πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν τέτθ κτήτιν ἐπιτηδεύοντων.

351 Ὅρε-

52. 12. 6. 562.

plura hac de re notavi ad Moschop.
 ad v. 12.

351. 12. 6. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

349. Ἐπείθην ἄρα: ἔπειθε. 7. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

351. 12.

Πολλὰ δὲ μητρὶ Φίλῃ ἤρῃσατο χεῖρας ὀρεγνύς ,
 μήτερ , ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα ,
 Τιμὴν πέρ μοι ὄφελ' ἔλκεν Ὀλύμπῳ ἐγγυαλίζου
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' ἔδ' ἐμε τυτθὸν ἔϊσεν.
 355 Ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀχεμέμενων
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γάρ ἐχθ' ἔγχευ γέρας , αὐτὸς ἀπ' ἔρας·
 ὣς φάτο δακρυχέων· Τῷ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ ,
 Ἥρῃ ἐν βένθεσσιν αἰλὸς ὥρ' ἀπ' αἰὲρ γέροντι·
 Καρπαλίμως δ' ἀνέδ' ὑπολιῆς αἰλὸς , ἥϊ' ὁμίχλῃ·
 360 Καὶ ῥα πάρεθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντα ,

Χειρὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

351 Ὀρεγνύς] ἀπὸ τοῦ ὀρέγω , τὸ ἐκτείνω , ὀρεγνύω καὶ ὀρέγνυ-
 μαι , ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω , τὸ κλῶ , ἄγνυμαι· παρατατικὸς ὠρέγνον ,
 ἔτι γὰρ τὸ ὠρέγνυν ἐν χρήσει , ὥσπερ οὐδὲ τὸ 53 ἐξεύγνυν , ἔδ' ἐπὶ
 ἐτίθην· ἢ μετοχὴ 54 ὁ ὀρεγνύς ἀπὸ τοῦ ὠρέγνυν ἀχρήστ· ὡς ὁ
 ζευγνύς , καὶ ὁ τιθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐξεύγνυν καὶ ἐτίθην.
 352 Μινυνθάδιον] ἀπὸ τοῦ μινύθω , τὸ σμινύρω , μίνυνθα ἐπίρ-
 ρημα χρονικόν , ἀντὶ τοῦ ἐπ' ὀλίγον , κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἦ ,
 ὡς ἐναντίον τὸ δηθὰ καὶ τὸ δὴν

— 55 Μίνυνθά περ , ἔτι μάλα δὴν.

53. MS. ἐξεύγνυν. 54. MS. ἐρυγνύς. 55. Ιλ. χ 416.

351. Μητρὶ φίλῃ] id est, ἰδία, ma-
 tris suae. φίλῃ Homero & aliis saepius
 est ἰδίῃ Ιλ. γ. v. 162. φίλον τέκος ,
 mea filia. Ιλ. φ. v. 276. φίλη μήτηρ ,
 mea mater. & alibi. Hesiod. Theog.
 v. 180.

φίλῃ δ' ἀπὸ μηδὲα πατρός
 Ἐστυμένους ἤμισε φίλῃ πατρός est pa-
 tris sui. itre hac in re Homeri inter-
 pretes errant.

351. Χεῖρας ὀρεγνύς] expono, supinis
 manibus, ut solent precantes: vel, ma-
 nus protendens. Manus enim protendere
 vel tendere supplicum erat. Recte
 Moschopolus ὀρέγω, τὸ ἐκτείνω inter-
 pretatur, & brevis scholiastes ὀρε-
 γνύς, ἐκτείνας. Virgil. Aen. xii. v. 929.
 Ille humilis supplexque orans, dextram-
 que precantem
 Protendens.

Quintil.

Multa autem matri suae supplicavit manus proten-
dens,

Mater, quandoquidem me peperisti brevis vitae exi-
stentem,

Honorem saltem mihi debebat Olympius tribuere
Jupiter altitonans : nunc autem ne paululum quidem
me honoravit.

Certè enim me Atrides latè-dominans Agamemnon 355
Contumeliâ affecit : capiens enim habet praemium,
ipse postquam eripuit,

Sic dixit lacrymas fundens. Hunc autem exaudivit
veneranda mater,

Sedens in profundo maris apud patrem senem :

Protinus autem emerfit è cano mari, velut nebula;

Et ante ipsum sedit lacrymas effundentem, 360

Manu-

ἀφ' ὧν μινυνθάδιος, ὥ ἐπ' ὀλίγον ἡ ζωὴ, καὶ 56 δηναιὸς τὸ ἐναν-
τίον, ἢ γὰρ ἐπὶ πολὺ ἡ ζωὴ. λέγεται τὸ μινυνθάδιος ἐπὶ τῷ χρόνῳ.

—— 57 Μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰών.

352 Μινυνθάδιόν περ εὐόντα] ἀντὶ τοῦ ἐσόμενον. περιττὸς ὁ πῆρ,
ὡς καὶ ἐν τῷ

58 Τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν ——

354 Ὑψιβρεμέτης] ὁ τῶν 59 βροντῶν αἵτιος, αἱ ἐν τῷ ὕψει ἡ-
χοῦσιν.

356 Ἀπέραις] ἀπερίζω ἐνεστὶς ἀντὶ τοῦ ἀφορίζω καὶ ἀλλοτριῶ,
ἀπὸ τῆς ὑπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ὄρος. τὸ ὁροθέσιον, ὁ δασυνόμενον.
ἐι

56. MS. δηναιός. 57. Il. d. 478. 58. Il. a. 353. 59. MS. βροντῶν.
Est quidem Jupiter montium auctor; sed h. l. de tonitru sermo.

Quintil. lib. vi. Inst. O at. c. i. Ten-
at ad tenet tenet tenet manus.

57. Γε δ' ἐκ τῶν π. μ. ἢ μ. ἐν Ν. 7
In amano habuit Virgil.
Ge. 2. lib. iv. v. 333.

At tenet tenet tenet tenet
tenet tenet
tenet tenet

358. Πατὴρ χρόνῳ] Pausan. Lacon.
ait in Laconia filiolactum esse Nestu-
ni Gaaachi, quem, inquit, Taygeta-
ta senem appellant, & in mari dege-
re dicunt. Nereum esse regem. Ori-
ginem ex Homericis Flutidis veris
sumserunt, etsi Pausanias alios duos
Homeri versus adducit. Giphon.
364. Ba-

Χειρὶ τέ μεν κατέρεζεν, ἔπειτα τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε;

Τέκνον, τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;

Ἐξαῦδα, μὴ κούθε νόω, ἵνα εἶδοιμ' ἀμφω.

Τὼ δ' βαρυτενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

365 Ὀἶδα· τίη τοι ταῦτ' εἰδήη πάντ' ἀγορεύω;

Ὠχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἡέλιον,

Τήν δ' διεπράθοιμ' τε, καὶ ἥγοιμ' ἐνθάδε πάντα.

Καὶ τὰ μὲν δ' δάσαντο μετὰ σφίσιν ἦες Ἀχαιῶν,

Ἐκ δ' ἔλόν Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.

370 Χρύσης δ' αὖθ' ἱερὸς ἐκατηβόλος Ἀπόλλων,

Ἦλθε θοὰς ὀπί νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,

Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,

Στέμ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

εἰ προσλάβοι τὸ ὤ φιλοῦται, ὡς τὸ εὐκηνος ἀπὸ τοῦ 60 εὐκηνος, ὁ ἥσυχος. ὁ μέλλων ἀπερίσω

—— 61 Ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπερρίσσεσιν ἀρῆρας.

ἀόριστος ἀπέρισα, ἀφ' ἧς μετοχὴ ἀπορίσας, καὶ κατὰ συγχοπὴν ἀπούρας.

60. MS. ἱουκην. 61. Il. χ. 459.

364. βαρυτενάχων] Ita omnes codices. Paulus vero Stephanus edidit βαρὺ τενάχων duabus vocibus.

365. Ὀἶδα] & hunc locum imitatus est Virgil. Georg. lib. iv. v. 447. Scis Proteu, scis ipse &c.

366. Ὠχόμεθ' ἐς Θήβην] quod hic de Chryleide Thebis capta dicitur, sequutus est etiam Strabo lib. xiii. Sed dictus in historia videtur indicare abductam eam esse ex Lynceio. Spon.

366. Θήβην] plures fuerunt hoc nomine urbes. trium meminit Homerus Auctore Pseudodidymo. Intelligit hic Adiamytion, quæ & Hypoplacia & Thebes campus (Θήβης πεδίον) dicitur. Ejus incolæ non Thebæi vel Thebani, sed Cilices vocabantur, Eustath. ad Il. a. v. 43. p. 25. ἀφ' ἧς (Κίλικας) καὶ κίλικας φασὶν, εἰ τὸ Θήβης πεδίον οἰκεῖντες. & γὰρ Θηβαίους αὐτοὺς Ὀμηροί, ἀλλὰ κίλικας φασὶν ἐπεὶ ἀνύμας δὴ καλεῖται &c.

Manuque ipsum demulsit, & verba fecit, & nomina-
tim appellavit,

Fili, quid fles, quis verò tuam mentem invasit moe-
ror?

Dic, ne celes animo, ut sciamus ambo.

Hanc autem ab imo suspirans allocutus est pedibus ve-
lox Achilles,

Nosti: cur tibi haec scienti omnia exponam?

365

Venimus ad Theben magnam urbem Eëtionis,

Hanc diripuimus, & conveximus huc omnia:

Et haec quidem rite diviserunt inter se filii Achivo-
rum,

Exegerunt autem Atridae Chryseida pulchris ge-
nis.

Chryses autem postea sacerdos longe-jaculantis Apol- 370
linis

Venit ad veloces naves Achivorum aereis loricis mu-
nitorum,

Redempturus filiam, ferensque infinitum pretium li-
berationis,

Infu-

361 Κατέρεξεν] ῥέζειν τὸ πράττειν καὶ τὸ ἠύειν. ἐνταῦθα δὲ κα-
τέρεξεν ἀντὶ τοῦ κατέψησε, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν διὰ χει-
ρῶν πράξεων. ἢ ἔχει δὲ τὸ δι' εὐφωνίαν ἐν τοῖς τοιαύτοις προσγι-
νομένον ᾧ ἀυξανομένης Φωνήεντι τῆς ἀρχέσης διὰ τὸ μέτρον.

383 E.

&c. Hom. Il. Z. v. 396. ubi de co-
dem hoc Eëtione.

Ἡετίων, ὃς ἦεν Ἰπποπλάκω ἰλη-
έσση,

Θήκη Ἰπποπλάκη, Κιλικίᾳ αἰδρι-
σιν ἀνίσσων.

Ἰερὴ πόλις] Recte Brev. Schol. ἱ-
ερὴν exponit μεγάλην καὶ θαυμαστὴν,
id est, magnam & mirandam. πὲρ μέγα

ἱερὴν ἱεροῦ ἐστὶ παλαιή, Etym. Magn.
& Hesych. ἱερὴ τὸ μέγα exponit. Sic
Odyss. H. v. 167. ἱερὴ μίση, Ma-

gnum robur. & Il. π. v. 407. ἱερὴν
ἰχθύν, magnam piscem dixit. ubi bene
Schol. & Hesych. μέγαν. Exposui ita-
que ἱερὴν πόλιν, magnam urbem. Po-
tuissem forte & propriam notionem
servasse, quoniam & sacer Latinis ali-
quando magnum notat. Unde Lucan.
utrumque coniunxit lib. ix. v. 980.

O sacer & magnus vatum labor.
sed prius malui propter tirones, in
quorum gratiam versiones concinnan-
tur.

F

373. Στίμ-

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλῃς Ἀπόλλωνος,
 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίετο πάντας Ἀχαιῶς,
 375 Ἀτρεΐδα ἦ μάλιστα, δύνω κρημνέτορε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπὶ φήμησαν Ἀχαιοὶ
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δὲ ὄπι μῦθον ἔτελλε.
 380 Χωόμενος δὲ ὁ γέρων πάλιν ὤχετο. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Εὐξαρμύρῃ ἤκυσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλτε, οἳ δέ νυ λαοὶ
 Θνησκὸν ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπ' ὤχετο κῆλα θεοῖο
 Πάντη ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄρμυι ἦ μάντις
 385 Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας ἐκάτοιο·
 Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτον κελόμην Θεὸν ἰλάσκεσθαι.
 Ἀτρεΐωνα δ' ἐπέτα χόλῳ λάβεν· αἴψα δ' ἀναστὰς
 Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τελελεσμένῳ ἔσσι.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ ἑοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
 390 Ἔς Χρυσίῳ πέμπουσιν, ἄγχι ἦ δῶρα ἀνακτῇ.

Τῷ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

383. Ἐπασσύτεροι | ἀντὶ τοῦ ἀλλεπάλληλοι, συνεχεῖς. τὸ συγκρι-
 τικὸν ἀντὶ ἀπλῶς. ἀπὸ τοῦ ἄσσου, τὸ πλησίον. λέγεται δὲ ἐν τού-
 τῳ τὸ πλησίον χρονικῶς, καὶ τοπικῶς.

373. Στέμματ' &c. | hujus versionis
 rationem reddidi supra ad v. 14.

383. Ἐπασσύτεροι | Accumulata fu-
 se dicit funebus funera Camer. idem

innunt Brev. Schol. & Moschop. Red-
 didi ideo Catervatim Catervas mortu-
 rum dixere Juttin. & Stat.

389. Ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ | Brev. Schol.
 explicat

Infulas habens in manibus longe-jaculantis Apollinis,
Eximio cum ramo (*Lauri*) & supplex oravit omnes
Achivos,

Atridas autem imprimis, duos duces populorum. 373

Tunc alii quidem omnes comprobârunt Achivi,
Reverendum esse sacerdotem, & splendidum accipien-
dum pretium liberationis:

At non Atridae Agamemnoni placuit prae ira,
Sed contumeliosè dimisit, & insuper dura verba
dixit.

Iratus autem senex retrò cessit. hunc autem Apollo 380
Precantem exaudivit, quoniam valdè sibi carus e-
rat:

Misit autem in Argivos pestiferam sagittam, homines
autem

Moriebantur catervatim: ibant autem spicula Dei
Quoquo versus per exercitum latum Achivorum: no-
bis vero augur

Peritus in concione exposuit vaticinationes longe-jacu- 385
lantis:

Statim ego primus hortabar ut Deum placarent.

Atridem verò deinde ira subiit: statim autem exfur-
gens

Intendit minas, quae jam perfectae sunt.

Illam quidem enim cum navi veloci adspectu terribi-
les Achivi

Ad Chrysem deducunt, ferunt autem dona regi. 390

Nuper

385 Ἐνάτοιο] κατὰ παράληψιν ἀντὶ τοῦ ἑκατηβόλου. ὡς αἰολο-
πάλης ἐν ἄλλοις λέγει ἀντὶ τοῦ ταχύποδους πάλης.

393 Πε.

exponat per μολισσάλας & τοῦς
ἰοθαλάμους. Placet prior expo-
silio, quae priorius convenire videtur
cum ea Eustathii, quae ἐλίσσας reddit

per γοργὰς i. e. adspectu terribiles, uti
Glossographorum optimus Hesychius
vocem hanc exponit in Γοργῶ. Sic par-
modo Γοργὸς ἀρε in Epigrammate.

F 2

392. Κίς

Τὴν ἣ νέον κλισίηθεν ἔσαν κήρυκες ἄγοντες
Κέρην Βελσῆος, πῶ μοι δόσαν ἦες Ἀχαιῶν.

Ἀλλὰ σὺ, εἰ διώασαί γε, πείσχειο παῖδός ἐῤ.

Ἐλθῆσ' ἔλυμπόνδε Δία λίπαι, εἴ ποτε δὴ τι

395 Ἦ ἔπει ὤνησας κραδίῳ Διός, ἥε καὶ ἔργῳ.

Πολλάκι γὰρ σέο παῖρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκισσε

Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαιεΦεῖ Κρωνίωνι

Οἷη ἐν ἀθανάτοισιν αἰετρία λειγὸν ἀμῦναι,

Ὅπῳ τέ μιν ξυωδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,

400 Ἦρη τ', ἡδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθηνῆ.

Ἀλλὰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

393 Περίσχεο] ἀντὶ τοῦ ἀντίσχε. ἐνεστὶς ἀντέχομαι, ἢ ἀντιλαμβάνομαι, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν 64 ἀναδεχομένων τῆς δεομένων. λαμβάνεται μὲν γὰρ, καὶ ἔχεται ὁ δεόμενος ἕτος, καὶ 65 ἀντεισφέρων τὴν ἀναδοχήν. παρατακτικὸς ἀντειχόμεν καὶ ἀντελαμβάνόμεν, μέλλων ἀνθέξομαι καὶ ἀντιλήψομαι, ὁ ἀόριστος ἀντελαβόμεν καὶ ἀντεχόμεν.

64. MS. ἀναδῆχ δεσ. 65. MS. ἀντισφίρον.

392. Κέρην Βελσῆος] expositi *filiam* Βελσῆος, non quod ignorem *puellam* Latinis aliquando *filiam* notare, ut & pater illi *filium* notat; sed quod in versionibus haec locum non habeant. Hinc κέρη, quae & Latinis *Libera*, Proserpina absolute dicta est. Bion. Idyll. 1. v. 96. Κέρη δὲ μιν ἐκ δόπου λυεῖ. Aristophan in Vesp. Εἰ καὶ τὰν κέρην δεσ.) Schol. exponit πῶς πρὸς τὸν κέρην. τὴν πρὸς τὸν κέρην μέλει κέρη ὕλην. Totidem fere verbis Cornutus cap. 28. a *satiare* nomen habere volunt hi Graeci Magistri; sed male. Proserpina autem κατ' ἐξοχὴν, quod esset Jovis & Cere-

is filia, Graecis Κόρη & Latinis *Libera* dicta est. Hinc ejus frater Bacchus quoque Κόρη, & Latinis *Liber* dicitur. Mira quamvis hujus vocis fingant cyma Grammatici, haec vera ratio est, & *Liber* vocatur Bacchus, quod sit Cereris filius. Liber enim & *Libera* Latinis veteribus est filius & filia. Hinc *liberi* proprie filii, & deinde κατὰ χρῆσιν filii & filiae. Cora occurrit etiam in antiqua inscriptione apud Gruter. p. cccix. 2. DBO. JACCHO. CERERI. ET. CORAE. id est, *Libera* uti Cicer. lib. v. in Verr. c. 14. CERERI. LIBERO. LIBERAEQUE. Corruptus est hac in re Philoxenus, in

Nuper autem è tentorio iverunt praecones ducentes
 Filiam Brisei, quam mihi dederant filii Achivorum.
 Sed tu, siquidem potes, auxiliare filio tuo.
 Profecta ad coelum Jovem precare, si unquam ali-

quid
 Vel verbo juvisti cor Jovis, vel etiam facto (i. e. *re ipsa*.)

Saepe enim te patris in aedibus audiivi
 Jactantem, quod diceres, ab tempestatum auctore Sa- 395
 turnio

Solam inter immortales foedam cladem avertisse,
 Cum ipsum vincere coelestes voluerunt alii,
 Juno, & Neptunus, & Pallas Minerva:

Sed

Ἐῆος] καλῶ. ἀπὸ τῆς εὐεῖας, ὁ καλὸς, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ἑ
 εἰς ἡ 66 ἡ 66

— 67 Ἡὺς τε, μέγας τε.

ἡ γενεὴν ἑῆος ἑτεροκλίτως ἀπὸ τῆς 68 πρὸς ἀχρήστ.

394 Λίσσαι] λίσσομαι διὰ δύο σσ. λίσσομαι τὸ αὐτὸ δι' ἑνὸς τ. λίσ-
 σομαι ἐνεσως, ἐλίσσόμεν ἡ παρατατικὸς, λίσσομαι μέλλων δι' ἑνὸς σ,
 ἐλίσσάμεν ὁ ἀόριστος, ἀφ' ὃ μέσος προσακτικὸς ἀόριστος λίσσαι.

397 Ἐφθῆσθαι] ἔφθης ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἔλεγε.

401 Ἀπὸ

66. ἡ 66, quod abesse nequit, non est in MS. 67. ΙΑ. Β. 653. in MS. men-
 dose legitur ἡ 66. 68. MS. εἰς.

in-cujus Gloss. legitur κῆρη ὀφθαλμῶ, *Pupilla*, *Pupui*, *Pupilla*, *Proserpina* τὸ *Proserpina* annexi debet praecedentibus & locus ita legi: κῆρη *Puella*, *Proserpina*, κῆρη ὀφθαλμῶ, *Pupilla*, *Pupui*, *Pupilla*. Nonnulla huc facientia no-
 tavit vir Summus Cl. Salmasius Not. ad Dedie. Stat. Regill. Herod. p. 92. vide & Pausan. Arcad. c. 37.

400. Ποσειδάων] *Neptunus*, dicitur *παρὰ πλὴν ποσιν* ab humore. Hinc in-
 telligitur quare perpetua fingatur in-
 micitia inter Neptunum (aquam) &
 Apollinem (solum, id est, ignem.)
 Homer. ΙΑ. υ. v. 67.

Ἦτοι μὲν γὰρ ἵαντα Ποσειδάων
 ἀνακτῶ

Ἰσμετ' Ἀπόλλων Φοῖβος ἶχον ἐκ
 πύρρῳ.

Aqua enim & ignis sociari non pos-
 sunt. vide Heraclid. Pontic. Alleg.
 p. 418.

400. Καὶ Ποσειδῶν Ἀθήνη) sic vulgo
 codices, ita quoque adducunt hunc
 versum Heracl. Ponticus, Phuriet.
 c. xvii. & hunc locum respiciens Lau-
 cian. Dial. Martis & Mercurii. Zeno-
 dotus autem teste Eustathio, MS. te-
 ste Stephano, Pindari Schol. ad Olymp.
 H. legunt καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. Memi-

Ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐλθέσσι, θεὰ, ὑπελύσαιο δεσμῶν,
 Ὡχ' ἐκατόγχερον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βεράρεων καλέεσσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰθαίων· ὃ γὰρ αὖτε βίη ἔ πατρὸς ἀμείνων,
 405 Ὅς ῥα πατρὶ Κρονίωνι καθέζετο κύδει γαίῳν.
 Τὸν ἢ ὑπέδδυσαν μάκαρες θεοὶ, ἔδ' ἔτ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, ἢ λάβε γένων,

Αἰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΛΙΑ.

401 Ἀπελύσαιο 69 δεσμῶν] ἀντὶ τῆς ἀπὴλλαξας τῶν 70 μελετω-
 μένων δεσμῶν. ἔ γὰρ δεδεμένος ἦν. ἵνα τὸ ἔλυσας αὐτὸν τῶν δεσ-
 μῶν, ἐφ' ἑαυτῷ τῆς 71 κατὰ τὴν πρόχειρον. ἤθελον
 γάρ, Φησι, ξυνδῆσαι αὐτὸν, οὐ μὴν ἔδησαν.
 402 Ἐκατόγχειρον καλέσασα] ἐκατόγχειρα τὸν ἥλιον λέγει, ὅτι
 πάντα τρέφει καὶ φύει καὶ αὖξει. ὥσπερ ἂν εἰ πλείσταις χερσὶν ὁμῶς
 ἐργάζετο. πατὴρ δὲ αὐτοῦ, ἦτοι ὁ αἰθὴρ, 72 ἔ ισχυρότερος ἔστος
 τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἀντίνων. θέτις δὲ ἡ πρόνοια καὶ διοίκησις τοῦ
 παντός, ἡ τὸν ἥλιον περιάγασα τὴν σύγχυσιν κατασέλλει καὶ ζό-
 φωσιν, ἣν ἂν ἐποίησεν ἐν τῷ παντὶ ἡ Ἥρα καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ
 Ἀθηνᾶ. ὁ αἰὴρ δὴλον τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ γῆ ἐπικρατήσαντες καὶ 73 ὑ-
 περισχύσαντες τοῦ διὸς, ἦτοι τοῦ αἰθέρος.

69. MS. ἀπὴλύσαιο. procul dubio Moschopolus legit ἀπὴλύσαιο. 70. MS. μελετωμάτων. 71. forte lacuna expleri poterit, si legas: ἐφ' ἑαυτῷ τῆς δεσμῶν ἔλυσας κατὰ τὴν πρόχειρον. 72. MS. ἔ. 73. MS. ὑπερσχύσαντες.

nit & hujus lectionis brev. Schol. Il-
 lam præferunt Lambin. ad Horat. lib.
 111. carm. 3. & Camerar. ad h. l. cui
 videtur aptior, sive ad fabulam refe-
 ratur, sive ad allegoriam.

403. Ὅν Βεράρεων &c.] usitatum est
 apud Homerum ut quibusdam rebus
 duplex nomen imponat, quorum al-
 tero Dii, altero homines utantur. Cu-
 jus rei hoc loco est exemplum. Item
 alibi Dii Xanthum fluvium appella-

bunt, quem homines Scamandrum:
 & avem quandam Dii χαλκίδα, quam
 homines κόμιντιν. In odyssea vero soli
 Dii τὸ μάλιν vocant, quod hominibus
 plane est incognitum. De hac potius
 diversa nominum ratione sic est apud
 Platon. Ἐρ. καὶ τί λέγει ὁ Σάμωτις,
 Ὅμοιος παρ' ὀνομάτων; καὶ πῶς; Σ.
 Πολλὰ καὶ μέγιστα δὲ καὶ ἡμέτερον, ὅ-
 σις διακρίνει ὅπῃ πῶς αὐτοῖς; ἀπὸ οὗ αὖ-
 τος ποιοῦν ὀνόματα καλῶσι καὶ οἱ θεοὶ.

Sed tu eum, quum venisses, Dea, liberasti à vinculis,
Statim Centimanum vocans in altum Olympum,
Quem Briareum vocant Dii, homines autem omnes
Aegaeonem. Nam is fane viribus suo patre prae-
stans,

Qui apud Saturnium sedebat illa gloriâ superbiens:
Hunc & expaverunt immortales Dii, neque ligave- 405
runt.

His nunc illi in memoriam revocatis affide, & prehen-
de genua, Si

407 Μνήσασα] μνησθήσομαι ἐνεσὼς κοινὸς, μνώμαι ποιητικῶς,
ὡς χῶμαι, μῶμαι

74 Ἄλλ' οἳ γ' οὐ πολέμοιο δυσυχέος ἐμνῶντο.

μέλλων κοινὸς μὲν μνησθήσομαι, ἢ μεμνήσομαι, 75 ἀπὸ τοῦ
μνώμαι μῶμαι, ὃ ἐφ' ἐτέρας 76 ἐτάχθη σημασίας. λέγεται
γὰρ 77 ἑκάνδρος ὅταν γυναῖκα ἄγεται. ἄορις κοινὸς μὲν ἐμνή-
σθην ἀπὸ τοῦ μέμνημαι. δοκεῖ δὲ τὸ σ' διὰ καλλιφωνίαν προσ-
τεῦλαι αὐτῷ. οὐ γὰρ φαίνεται λόγος ἕτερος καθ' ὃν ἔχοι.
ποιητικῶς δὲ ἐμνησάμην, παρακείμενος κοινῶς μὲν μέμνημαι,
ποιητικῶς δὲ 78 μέμνωμαι, ὡς τέτρωμαι, ἀφ' ὃ τοῦ μεμνέωτο πλε-
νασμεῖ τοῦ τ'. 79 ὡς μεμνέωτο δρόμος, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. με-
τὰ

74 ΙΑ. β. 686 Sive Catal. 193. 75. Suppleo & lego h. l. ita : ποιητικῶς
δὲ μνήσασα ἀπὸ τοῦ μνώμαι μῶμαι &c. 76 in MS. conjunguntur hae duae voces
ἐτάχθη σημασίας, quae separari debent uti exhibui. praeterea i pro η saepius posi-
tum in hoc MS. comperio, uti ad v. 124 κληκῆ pro κτηκῆ. ad 148. ταυριδὴν
pro ταυριδῶν, ad 465. περιπαρῖσσομαι pro περιπαρῖσσομαι. 486. ἐξίχεται pro
ἐξίχεται ΙΑ. β. 90. ποτισσομαι pro ποτίσσομαι. vide quae & ibi noto. v. 235. ἀλι-
δῆς pro ἰαλίδης, & alibi. 77. Μαλοῖς ἐπ' ἀνδρῶν. 78. MS. habet ποιητικῶς
δὲ μέμνω &c. 79. locus Homeri est ΙΑ. ψ. 361 qui corrupte in MS. ita legi-
tur ὃς μεμνῶν ἐπ' δρόμον, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. . . . ita quoque in
praeced. mendose MS. ἀφ' ὃ τοῦ μεμνέωτο pro μεμνέωτο.

ἐκ οἷα αὐτὸν μέγα τὸ καὶ θαυμάσιον λέ-
γει ἐπὶ ταῖς ἀπὸ τῶν ὀδῶν τῶν ὀδῶν ;
ὅτι γὰρ ὅτι ὅτι εἰ γὰρ αὐτὸ καλῶς
ἀποδοῖται, ἀπὸ τοῦ ἐστὶ φύσει ὀνόμα-
ται. ἢ σὺ καὶ οἷα ; Ἐρ. ἐν οἷα μὲν ἐν
ἰστορίαις, εἰπε καλῶς, ὅτι ὁ δὲ καλῶ-
σι. Hoc autem in Homero velut
Iliad. Centimanus Orat. 11. quasi Ho-
merus hoc sibi vindicare voluit, ut

praeter ceteros homines Decrum lin-
guas intelligere crederetur Spondan. Vi-
de & Eustath. & Brev. Scholiast.

404 Οὐ παλὸς ἀμείνων] pro eo Ze-
nodotus teste Eustathio legit πολὺ φέ-
ρεται ἀπάντων, ὅτι σὺ ναικῶν ὑπὸ τὰς
ταρῶν ἰσχυρῶν. Hos versus, ut me-
num confiteri, ita scribit H. Stepha-
nus.

Αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι ,
 Τὸς ἧ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλλα ἔλσαι Ἀχαιῶς
 410 Κτεινομήδης , ἵνα πάντες ἐπαύρων βασιλῆϊ ,
 Γνώῃ καὶ Ἀτρεΐδης Ὀδυσσεύων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτῳ , ὅτ' ἄρ' ἔσονται Ἀχαιῶν ἔδ' ἐν ἔλσας.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα ,
 ὦ μοι τέκνον ἐμὸν , τί νυ σ' ἔτρεφον αἰνὰ περὶ
 415 Αἰθ' ὄφελος ὦρ' νηυσὶν ἀδάκρυτ' καὶ ἀπῆμων
 Ἦθ'.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

τὰ δὲ προθέσεως καὶ ἐνεργητικῶς ταῦτα λέγεται , ἀναμιμνήσκω , ἀναμνήσω , ἀνέμνησα , καὶ ὑπομιμνήσκω , ὑπομνήσω , ὑπέμνησα . καὶ ἐνταῦθα τῶν μιν μνήσασα , ἀντὶ τοῦ ἀναμνήσασα .

Λάβε γένων] ἀντὶ τοῦ λαβοῦ , ἦτοι ἄψαι .

408 Ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι] τῷ ἀρῆξαι δεῖ συνάπτειν τὴν ἐπὶ , ἵν' ἦ , ἐπαρῆξαι τοῖς Τρώεσσιν .

409 Ἐλσαι] ἀπὸ τοῦ ἐλάσαι κατὰ συγχοπὴν .

410 Ἐπαύρωνται] ἐπαυρῶ τὸ 7⁸ ἀπολαύω πρὸς γενικὴν , ἔστι δὲ συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων , ἀφ' οὗ τὸ ἐπαυρεῖ παρ' Ἡσιόδου

79 ——— πλεῖτον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ .

Καὶ ἐν ἄλλοις

78. ὁπλάζω MS. 79. Eργ. 417.

Ἀιθαίωνα. ὃ γὰρ πολὺ φέρτερος ἐστὶν ἀ-
 πάντων.

Ὁ παρὰ τὸν αἰῶνα ὑπὸ τὰς τρεῖς ἐνέχεται .
 Atque Eustathium sic lape Homeri
 versus proferre non servatis numeris.

410. Ἰνα πάντες ἐπαύρωνται βασι-
 λῆος] Latini interpretes transtulerunt :
 ut omnes fruantur rege. Poterantne in-
 fulsius ? ἐπαύρωνται βασιλῆϊ est ple-
 rantur propter regem , luant regis stulti-
 tiam. ἐπαυρεῖν enim pro ὁπλάζειν προ-

nas dare , damno affici frequenter a-
 pud Homerum aliosque legitur. Nec
 melius Iliad. 2. 352

Τότ' ὁ δ' ἔτ' ἄρ' ἵν' ὄφρ' ἐμπαύροιτο .
 ἔδ' ἄρ' ὑπὸ πύλῳ

Ἐσονται. τῷ κέν μιν ἐπαυρήσονται
 οἶα .

Huius enim neque animus constans est ,
 neque in posterum

Erit ; idcirco ipsum pœnas daturum
 pœto .

Sic

Si quo modo velit Trojanis auxiliari,
 Ad puppes verò usque & ad mare persequi Achivos
 Caesos, ut omnes plectantur propter regem, 410
 Noscant autem & Atrides latè-dominans Agamemnon
 Suam culpam, quod fortissimum Achivorum nihil
 honoravit.

Huic respondit deinde Thetis lacrymas effundens,
 Heu fili mi, cur te nutriti, quem malo fato peperì?
 O utinam apud naves sine lacrymis & sine offensione 415
 Sede-

80 πολλάκι καὶ ζύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ.

ἐπαυρήσομαι μέλλων

81 ——— Τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶω.

ἐπιυρόμην μέτος δεύτερος ἀόριτος, ἀφ' ἧ τὸ ὑποτακτικὸν ἐπαύ-
 ρωμαι, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐπαύρωνται. 82 ἀπαυρῶ τὸ
 ἀφαιρῆμαι πρὸς αἰτιατικὴν συζυγίαν δευτέρας, παρατακτικὸς
 ἀπηύρων, * ὡς ἐβόων, ἀφ' ἧ 83 ἀπηύρα

84 ὁμῶ θυμὸν ἀπηύρα.

καὶ ἀπηύρων ἐπὶ τρίτῃ τῶν πληθυντικῶν,

85 Τὴν ῥα βίην ἀέκοντος ἀπηύρων.

γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αὐρα. ἔστι γὰρ 86 ἀπαυρῶ μὲν τὸ ἀνάπνευσίν
 τινος ἀφαιρῶμαι. ἐπαυρῶ δὲ τὸ ἐπισπῶμαι ἀνάπνευσιν. εἴτ' ἀπὸ
 τούτων ἀπαυρῶ τὸ ἀφαιρῶμαι ἀτλῶς, καὶ ἐπαυρῶ τὸ ἀπολαύω.

87 τελευτᾶ

418 "E-

80. apud eundem Hesiod. *Εργ. καὶ Ημερ.* 240. Editi codices omnes, ut
 Moschopolus laudat, ἐπαυρῶ habent, MS. Hesiodi liber, Eustath. ad h. l.
 Hom. & alii habent ἀπηύρα, quam lectionem praefert Graecarum & Latina-
 rum literarum decus atque ornamentum J. G. Gravius. 81. *Il.* ζ. 353.
 82. MS. ἐπαυρῶ * αἶς deest in MS. 83. MS. ἀπηύρα. 84. *Il.* ζ. 17. 85. *Il.*
 α. 430. 86. MS. ἀπαυρῶ. 87. Ione petit hic expositio τὴν τελευτᾶν v. 414.

Sic vertendi hi versus. *Iliad.* o v. 16.

Οὐ μὲν γὰρ εἰ αὖτις κακὴν ῥατὶς ἀλ-
 γεινῆς

Περὶ τοῦ ἐπαύρα.

Notis an non infelicitatem infelicitium
 Prima ranae inai.

Ἐπαυρεῖν βρασιλῶς est concisa locutio,
 in qua subintelligitur κακὸν & ἐν, aut
 ἐντα, ut integra sit ἐπαυρεῖν κακὸν ἐν-
 τα βρασιλῶς. Hæc immortalis me-
 moriz vir J. G. Gravius notavit ad
 Hesiod. *Εργ.* v. 240. Recte quoque

Ἦδ'· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνωθ' ἀπὲρ, ἔη μάλα δύν.
 Νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορ' ἔσθ' καὶ οἷζυρός περὶ πάντων
 Ἐπλεο. τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι.
 Τῆτο δέ τοι ἐρέεσσα ἔσθ' Διὶ περπικεραύνῳ
 410 Εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθη.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμν' ὠκυπόροισι,
 Μῶνι Ἀχαιοῖσιν, πόλεμος δ' ἀποπαύεο πάντων.
 Ζεὺς γὰρ ἔσθ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθιζός

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

418 Ἐπλεο] ὃ ἔτε πρὸς τὸ ποιητικὸν τὸ ὑψηλὸν καὶ ἡρωϊκὸν καθαρώς ἀποκλίνει, ἔτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ θαρρύντως ἀν' αὐτῷ χρησάιτό τις. ἀρμόζει γὰρ τραγικῇ ποιήσει, ἢ μεταξὺ πως ἐστὶν ἡρωϊκῆς ποιήσεως καὶ πεζοῦ λόγου. 87 οἱ δὲ τῇ ἡρωϊκῇ χρώμενοι ποιήσας τῷ πέλομαι ἐστὶν, ὅτε χρῶνται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πέλω, κυρίως δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γίνομαι τιθέασιν, ὡς ἐνταῦθα. τὸ ἔπλεο ἀπὸ τοῦ ἐπέλεο κατὰ συγχοπὴν ἀντὶ τοῦ ἐγένε, παρατατικὸς ἀντὶ ἀορίστου.

87. MS. οἱ δὲ τῆς ἡρωϊκῆς χρομήροι ποιήσει τὸ πέλωμα ἐστὶν, ὅτι χροῖντι &c.

hic Moschopusus ἐπαυρῶς exponit τὸ ἀπολαύω. Præterea hunc Homeri locum videtur expressisse Horatius lib. 1. Epist. 2. v. 14.

Quicquid delirant reges pleruntur Achiivi.

416. Ἐπεὶ νύ τοι αἶσα &c.] huc respexit Horat. lib. v. carm. 13.

Invictæ mortalis, Dea

Nate puer Thetide,

Te manet Assaraci tellus, quam frigida parvi

Findunt Scamandri flumina,

Lubricus & Simois,

Unde tibi reditum certo subtemine Parca

Rupere: nec mater domum

Carula te revohet,

423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν &c.] e. e. gantissimus Meursius in Crit. Arnob. Lib. vi. c. 2. p. 184. dicit Arnobium ex hoc Homeri loco hausisse, quæ ipse de Jovis apud Aethiopes epulo refert his verbis: Hoc est enim proprium Deorum, complere orania vi sua, non partiliter uspiam, sed ubique esse totos: non adesse, non abesse, non cœnatum ad Aethiopes pergere, & post dies bisseños privatum ad domicilium redire. Hinc quoque Statius Sylv. lib. iv. in epulo Domitian.

Talis, ubi Oceani finem, mensasque revisit

Aethiopum, sacro diffusus sanguine vultus

Dux superum.

Eust.

Sederes : quoniam tibi aevum breve , neque valde diuturnum :

Nunc autem simul & citò moriturus , & acrumnosus supra omnes

Es : idcirco te iratis Diis peperì in aedibus.

Hoc autem expositura mandatum fulminanti

Vado ipsa in Olympum valde-nivosum , si forte persuadeatur.

Sed tu quidem nunc navibus affidens velocibus

Irafcere Achivis, bello autem abstine omnino.

Jupiter enim in Oceanum ad inculpatos Aethiopas

Hester-

419 Τερπικεραύνω] τερπικέραυνος ὁ τρέπων τῆς ἐναντίας τῷ κεραυνῷ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ.

423 Αἰθιοπῆας] Αἰθίοψ, καὶ κατὰ μετασχηματισμὸν ⁸⁸ αἰθιοπεύς, ὡς ἀπὸ τῆς ἡγεμῶν ἡγεμονεύς, καὶ ἀπὸ τῆς ἡνιόχος ἡνιοχεύς, καὶ ἀπὸ τῆς Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ἀφ' ὧ ⁸⁹ Ἀλκείδης, ὁ Ἡρακλῆς. ὁ μόνον δὲ εἰς ⁹⁰ τὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶς μετασχηματίζει πολλὰ ὀνόματα ⁹¹ ἐτέρων ἔχοντα καταλέξιν. ὡς τὸν ⁹² πατρόκλον λέγει ⁹³ πατροκλῆν, καὶ ἀφ' ἑτέρας πολλὰς ⁹⁴ μετά ματις μετατίθησι τὰ ὀνόματα. ὁ ἑτεοκλῆς δὲ λέγεται καὶ ⁹⁵ ἑτεοκλος, ἔστι δὲ μᾶλλον ἐν χρήσει τὸ ἑτεοκλῆς, ὡς δοκεῖν τὸ ἑτεοκλος ἀπὸ τοῦ ἑτεοκλῆς μετασχηματίζεσθαι, οὐ τὸ ἀνάπαλιν.

424 XΘι.

88. MS. αἰθιοπὲς. 89. Ἀλκείδης. 90. MS. τῆς. 91. MS. ἑτέρων 92. MS. τὸ πάτρην. 93. totte Leg. μετασχηματισμοί. 94. hic locus paulo perturbatior in MS. ita legitur. ὁ ἑτεοκλῆς δὲ λέγεται καὶ ἑτεοκλος ἔστι δὲ μᾶλλον ἐν χρήσει τὸ ἑτεοκλῆς ὡς δοκεῖν τὸ ἑτεοκλος ἀπὸ τῆς &c. 95. MS. ῥήτομα.

Eustathius memorat in Diospoli, quae Aegypti est civitas, esse Jovis templum maximum, unde Aethiopes Jovis & aliorum Deorum simulacra accipientes, certo quodam tempore universam Libyam circūte per decem dies continuos, quia tot sint anni ipsius Dei. Meminit quoque Nicandri Scholiastes *Σηλιακῆς*, additque myriada coronatos in hac Solenni pompa Aethiopes incedere consuevisse. Verba ita habent : Μετὰ δὲ τῶν

ἐν τῇ αὐτῇ συνθηδείας, ἀρχαιοτάτην εἶναι φησὶ αὐτὰν πλὴν μὲν ἔτι καὶ τῆς Αἰγυπτίας ἐν τῇ τῷ Διὶ περιπλῆ ἐστὶ φανῶσαι μνησθῆναι. Hæc Meulius. Macrobius Saturn. lib. 1. c. 23 de hoc Homeri loco agens, ait: Jovis appellatione solem intelligi Cornificius scribit, cui unda Oceani velut dapēs ministrat. Jovem Solem hic quoque intelligit Eustath. in locum, & ad Dionys. *ῥήτομα*. v. 581. Ἐπεὶ δὲ ἡ Αἰθιοπία καὶ ὁ Ζεὺς ἰαίῃ ἀπὸ δὲ εἰς πᾶσι παρὰ τῶν ποιητῶν πλάττει-

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα· (Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο)

425 Δωδεκάτη δέ τοι αὖθις ἐλδύσεται Οὐλυμπόνδε·

Καὶ τὸτ' ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,

Καί μιν γυνάσσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἶω.

Ὡς ἄρα Φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτῷ

Χωόμενον κατὰ θυμὸν εὐζώνοιο γυναικὸς,

430 Τὴν ῥα Βίη ἀέκοντο ἀπηύρων. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Ἔς Χρυσῷ ἵκανεν, ἄγων ἱερῷ ἐκατόμβῃ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμνὴ πολυβενθέῃ ἐντὸς ἵκοντο,

Ἰσία

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

424 Χθιζὸς] ἀντὶ τοῦ ἐχθὲς, ὡς ταχὺς ἦλθεν ἀντὶ τῷ ταχέως.

426 Χαλκοβατὲς] τὸ ἰσχυρὰν βάσιν ἔχον. ὅταν δὲ καλὸν αὐτὸ θέλει δηλῶσαι, χρυσὸν τὸ δάπεδον αὐτοῦ λέγει.

428 Ἀπεβήσατο] ἀντὶ τοῦ ἀπῆλθε. βαίνω ἐνεσῶς κοινὸς, ὃ δηλοῖ τὸ ἴσασθαι, καὶ τὸ πορεύομαι. βήσομαι ποιητικῶς, ὡς νεύσομαι, ἀφ' οὗ τὸ καταβήσεο

92 Ὀρσεο πέπον Καπανηιάδῃ, καταβήσεο δίφρῳ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀπεβήσατο. βήσομαι μέλλων κοινὸς, καὶ ἔβην ὁ αἰόριστος, ὡς ἔφθην, ἀφ' ἑτέρου θέματος ἀχρήστου. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἐπιβήσω λέγουσι μετὰ τῆς ὀπί κατ' ἐνέργειαν. καὶ ἐπέβησα 93, ἐπέβησε κελεύθερ, ἀντὶ τοῦ ἐπεβίβασεν.

92. Homer. Il. ε. 109. Sed scabiose in MS. Ὀρση πέποικα πανηιάδῃ καταβήσεο δίφρων. 93. Hesiod. Erg. καὶ Ἡμερ. v. 578.

πλάτῃ] forte quod Aethiopes in extremitatibus terræ, & πρὸς ἡλίκ πηγαῖς collocarentur. Hinc canit Virgil. Aen. lib. iv. v. 480.

Oceani finem juxta Solemque cadentem Ultimus Aethiopum locus est.

ad Oceani finem etiam illos locat Stat. loco paulo ante citato. Hisce omnibus posthabitis atque neglectis Ampliff. Cuperus δαῖτα de sacrificio intelligi debere existimat, quæ sententia mihi omnium rectissima videtur, eam-

que probat & ex Odyss. A. v. 26. ubi de Neptuno, qui apud Aethiopes erat, ut interesset sacro sibi parato:

Ἀλλ' ὁ μὲν Ἀιθιοπας μετ' ἱερίῃσι τε-
λόθ' ἔντας,

Ἀντίαν ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἱε-
τόμβης.

Ἐνθ' ὅτε τέρετο δαυτὶ παρ' ἡμῶν.
Hecatombam tauroium & agnorum vocat epulum, quia Neptunus inde pascabatur: & præterea quod is, qui sacrificabat dicebatur ἱστῆν θεῷ σπον-
νῷ

Hesterno die abiit ad convivium. (Dii autem simul omnes sequuti sunt)

Duodecimo autem rursus veniet in coelum:

423

Et tunc postea vadam Jovis ad aere fundatam domum,

Et ipsius genibus advolvar, & eum persuasum iri puto.

Sic utique locuta abiit: illum autem reliquit ibi

Iratum animo propter mulierem bene cinctam (i. e. pulcram,)

Quam vi ab invito rapuerant. Sed Ulysses

430

Chrysan pervenit, ducens sacram hecatomben.

Qui quando portum valdè profundum intraverant,

Vela

429 'Εὐζώνοιο] ἀντὶ τῆς πολυτελῶς ἐξολισμένης. ἀπὸ γὰρ τῆς ζώνης πάντα τὸν ζολισμόν θέλει δηλῆν. ὡς 94 εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς λέγει ἀντὶ τοῦ εὐόπλου, ἀπὸ τῶν κνημίδων πᾶσαν τὴν 95 ὅπλῃσιν δηλῶν. καὶ κορύσσεσθαι ἀντὶ τοῦ ὀπλίζεσθαι, καὶ 96 θωρήσσεσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, τὸ μὲν ἀπὸ τῆς κόρυθος, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ θώρακος.

432 Λιμένος πολυβενθέος] διαφέρει λιμὴν ὄρμη 97 τοῦ περιέχειν καὶ περιέχεσθαι. 38 περιέχει γὰρ ὁ λιμὴν, περιέχεται γὰρ ὄρμος. ἔστι δὲ λιμὴν κόλπος θαλάττης, ταραχῆς ἀνέμων ἀπηλλαγμένος, ὄρμος ἐπιτηδεύς ἔχων εἰς ὑποδοχὴν τῶν νεῶν. ὄρμος δὲ τὸ μέρος τοῦ λιμένος, εἰς ὃ 99 ἐλκομένη αἱ νῆες δέδενται, ὃ 100 οἱ κοινοὶ σιγάλας λέγουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι, εἰ μὲν ἀμφοτέρωτα ταῦτα ὁ κόλπος ἔχει, σιέπην ἀπὸ τῶν ἀνέμων καὶ ὄρμος, λιμένα αὐτὸν Ὀμη-
ρου

94. MS. κνήμιδας, mendose. Respicit enim Il. a. 17. 95. MS. ὅπλησιν. 96. MS. θωρήσσεσθαι levi mutatione inde levo θωρήσσεσθαι, ut sit i pro n, de quo ad v. 407. 97. MS. τὸ. 98. MS. περιγῶ &c. 99. MS. ἐλκομαί. 100. MS. σιαινοί. 1. MS. σιγάλας.

vis exire Deos. Mercurius apud Lucian. in Timone: τί οἷς ὁ πατήρ; ἀ-
γνοῖς Τίμωνα τὸν Ἐχαρατίδα, τὸν
Κολυπία; ἔτι ἐστὶν ὁ πολλὰς ἐμὰς καὶ
ἰσχυρὰς πλείας ἰσχυρὰς &c. i. e. Quid ais
pater, ignores Timonem Colyttensem Eche-
cratida fratrem? Hic ille est qui bei jure

visitatis integris accepit. vide stupendæ
eruditionis virum hac de re differen-
tem lib. 11. Observat. cap. 4.

324. Θιοὶ δ' αἶμα πάντες ἱπποντο] de
sideribus exponit Macrobius. confer hunc
locum cum paulo ante allato; ejus
verba sunt ibid; quod ait, Θιοὶ δ' αἶμα
πάντες

Ἰσία μὲν σείλαντο. θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 Ἰσὸν δ' ἰσοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες
 435 Καρπαλίμως· τὼ δ' εἰς ὄρμον προέρυσαν ἐρέμοις,
 Ἐκ δ' οὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ περυνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἔπι ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐκ δ' ἐκατέμβλω βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
 Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τὼ μὲν ἔπειτ' ἔπι βωμὸν ἄγων πολύμηλις Ὀδυσσεύς,
 Πατὴρ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

ρον λέγειν. εἰ δὲ θάτερον μὲν ἔχει, ὄρμων δὲ ἀμείρεται, οὐκέτι λι-
 μένα αὐτὸν ² λέγειν ἀλλ' ἐπιωγὴν. ὡς ἐν τούτοις δῆλον ποιεῖ

³ Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, ἔδ' ἐπιωγαί.
 τρεῖς τιν, ἔτε λιμένες ἦσαν ὄρμους δῆλον ἔχοντες, καὶ διὰ τοῦτο
 κατέχειν ναῦς δυνάμενοι. ἔτε τόποι ἄνορμοι μὲν, δυνάμενοι δὲ δέ-
 ξασθαι ναῦς διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀνέμων σιέπην, καὶ ἡ τῆς ἐπιωγῆς
 δὲ παραγωγὴ δῆλην τὴν τοῦ ὀνόματος ποιεῖ δύναμιν. γίνεται γὰρ
 παρὰ τὴν ⁴ ἰωγὴν τὴν πνοήν, καὶ τὸ ἄγνυσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ κλη-
 σθαι. ὡς εἶναι δῆλον ὅτι ἐπιωγὴ ἐστὶ τόπος ἐνθα, ἡ τῶν ἀνέμων ὄρμη
 ἐνδίδωσιν.

434 Προτόνοισιν ὑφέντες] πρότονα, πρότονοι ἀρσενικῶς, τὰ ⁵
 ἐνδεδεμένα τοῦ ἰσοῦ σχοινία, οἷς ⁶ τείνουσιν αὐτὸν τὴν ἐναντίαν

2. MS. λέγει. 3. Odyss. ε. 404. 4. Cum per πνοὴν exponat nullus dubi-
 to quin sit legendum ἰολὴ. 5. MS. ἐνδεδημένα. 6. MS. τίνουσιν.

πάντες ἔποντο, sidera intelliguntur. Oides
 enim dicunt sidera & stellas, ὅτι τῷ θέειν
 id est, τρέχειν, quod semper in cursu
 sint.

435. Ὀρμον] minus recte hic meo
 iudicio interpretes exponunt portum,
 exo vero malim stationem. Differunt
 enim λιμὴν, quæ vox præcessit, & ὄρ-
 μιν, quamvis non diffitear ὄρμον ali-
 quando notare portum, sed proprie no-
 tat stationem, quod hoc loco conve-
 nit. Nam portum intrant, nunc
 vero navem remis propellunt ad sta-

tionem. Estque statio interior pars por-
 tus, ubi terræ naves alligantur. Eu-
 stath. hic: ὄρμιν κωλύει ἐς τὴν λιμῆ-
 νος πρὸς τῇ γῇ πέραν. Lexicon MS.
 Reg. ὄρμιν, τὸ μέρος τῆς λιμῆνος. No-
 tat quoque hanc differentiam Phavo-
 rinus: καταχρηστικῶς λέγει ὄρμος, ὁ
 λιμὴν. λιμὴν γὰρ λέγεται τὸ ὅλον πλά-
 τος, καὶ ὁ κοίτης, ὅτε καταίρουν οἱ
 ἰσχυροί. ὄρμιν δὲ, ἡ σύστασις μιᾶς ἐκ-
 τὸς ἰσχυρῶν. Operæ pretium etiam
 est nota Moschopuli inspicatur & le-
 gatur ad γ. 437.

Vela quidem complicarunt , posueruntque in navi nigra :

Malum autem receptaculo ejus admoverunt rudentibus demissum

Statim : hanc autem ad stationem propulerunt remis , 435 Anchorasque jecerunt , ac retinacula ligaverunt :

Et ipsi exierunt in litus maris .

Et hecatomben exposuerunt longè-jaculanti Apollini .

Sed & Chryseis navi exivit , quæ mare fulcaverat .

Hanc quidem postea ad aram ducens sapiens Ulysses , 440 Patri

7 τῷ ἀνέμῳ , ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς βίας αὐτῶν 8 θραυσθῇ , καὶ δι' ὧν χαλῶσιν αὐτὰν , καὶ τῇ ἰσοδόκῃ ἀρμόζουσιν .

435 Ἐρέτμοις] ἐρετμόν ἐδετέρως ἢ κώπη . ὡς παρὰ Λακκιανῶ , μέμψη δὲ ἔδεν ἦν εὐῆρες καὶ κρατερόν μοι ἐρετμόν δῶς .

436 Ἐν δ' εὐνὰς ἔβαλον] εὐνή , ἡ κοίτη , καὶ ἀπὸ τῆς κατὰ μεταφορὰν ἢ ἀγκυρα ποιητικῶς . ἐπ' αὐτῆς γὰρ εὐνάζεται ἡ ναῦς , ὥσπερ ἐπὶ κλίνης κεῖσθαι λέγουσιν , ἔτω καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν ὀρμίζεσθαι .

Κατὰ δὲ πρυμνήσι ἔδυσαν] πρυμνήσια , τὰ ἀπὸ τῆς πρύμνης σχοινία , οἷς δεσμεῖσι τὴν ναῦν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν πέτρᾳ , ἢ τοιούτῳ τινί . τὰ αὐτὰ ἀπόγεια λέγεται .

437 Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης] ἢ ὅτι , ὅτε κίνησιν δηλοῖ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον , μετ' 9 αἰτιατικῆς λέγεται . παρὰ δὲ τῷ Ὀμήρῳ καὶ μετὰ δοτικῆς πολλάκις

ἦλθε

7. Judicet lector an non praestet legere τῷ ἀνέμῳ , propter sequens αὐτῶν , quod ad ventos pertinet. 8. MS. θραυσθῇ. 9. MS. μετ' αἰνιγματικῆς.

436. Πρυμνήσια] non omittendum hic videtur veteres in appulsu puppim , non vero proram terræ a ligare con-
sueville. Virgil. Aen. 111. v. 277.

Ancora de proa jactitur , sicut litore puppes.

Sic Cumarum oris allapsi Aeneæ socii Obvertunt Pelago proas , tum dente tenaci

Ancora fundabat naues , & litorea curva

Prætexunt puppes. lib. vi. pr. vide hac de re Virum Summum J. Fr. Gronovium observat. lib. 1v. c. 26. Hinc & πρυμνήσια hi funes Graecis dicuntur , quæ Pseudodidymus exponit τὰ ἀπόγεια σχοινία , οἷς ἐκ τῆς πρύμνης προσδεσμεῖται ἡ ναῦς πρὸς τὴν γῆν . ita quoque Eustath. & Moschopol.

439. Παιπύροιο] malui vocem circumscribere , quam barbare veteres.

449. 24-

Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν,
 ὦ Χρῦση, πρὸ μ' ἐπεμψεν ἄναξ αἰδρωῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σὺ ἀγέμεν, Φοίβῳ δ' ἱερῶν ἑκατόμβῳ
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασώμεθ' ἄνακτα,
 445 Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κῆδ' ἐφῆκεν.

ὦς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει. ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων
 Παῖδα φίλῳ· τοὶ δ' ὦκα Θεῷ κλειτῶν ἑκατόμβῳ
 ἑξείης ἔστησαν εὐδμητον πῶϊ βωμόν.

Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ εἰλοχύτας ἀνέλοντο.
 450 Τοῖσιν ᾧ Χρύσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀναχῶν,
 Κλυθί μοι ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῳ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζαθέλῳ, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσης.

Ἦδη

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

9 Ἦλθε δ' ἐπ' Ἀιάντεσσι νιὼν —

καὶ ἐνταῦθα, ἐξέβαινον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ῥηγμῖνι] αἰγιαλὸς κοινόν, 1^ο ῥηγμῖν καὶ θήν ποιητικῶς. λέγε-

ται δὲ ῥηγμῖν διὰ τὸ ῥηγνυσθαι ἐν αὐτῷ τὰ κύματα.

444 Ἱλασώμεθ'] ἱλάσκομαι ἐνεσῶς, ἱλάσομαι μέλλων, ἱλασά-
 μην ὁ ἀόριστος, ἢ παρὰ τοῖς κοινοῖς μετὰ τῆς ἱεῖς εἰσὶν ἐν χρήσει.9. Ιλ. δ. 273. 10. Hesychius & omnes Lexicographi ῥηγμῖν. nihil muta-
 vi, quia & μοχ, & περὶ χερσ. eadem vox occurrat. nisi quis voluerit utroque
 loco mendium esse; sed forte ῥηγμῖν dixit. ad formam τῆς θιν, qua voce re-
 stituo Hesychium θιν διὰ τῆς ἢ τὸ αὐτό. procul dubio dedit θιν, ὃ αἰγιαλός.
 θιν διὰ τῆς ἢ τὸ αὐτό. vel referri debent ad seq. θιν. &c.449. Χερνίψαντο &c.] χερνίψα καὶ
 εἰλοχύτας conjungit quoque Apoll.
 Rhod. lib. 1. v. 409. ubi tamen male
 cherniba vertit Hartungus. Ejus Scho-
 liastem confer cum Moschopulo. Fuisse
 praeterea de hoc ritu scripserunt Bail-
 lon. lib. de formul. 1. p. 4. & seq.
 Meurs. ad Lycophr. v. 196. Pinell. ad
 Panvin. de Lud. Circens. p. 551. com.
 13. Thes. Antiq. Rom.

450. Ἦδη

Patri suo in manus tradidit, & ipsum allocutus est,
O Chryse, misit me rex virorum Agamemnon,
Filiamque tibi ut ducerem, Phoeboque sacram heca-
tomben

Sacrificarem pro Danais, ut placemus regem.

Qui modò Argivis acerbissimos dolores immisit.

Sic locutus, in manus *ipsi* tradidit. Ille autem accepit ⁴⁴⁵
gaudens

Filiam suam: hi autem statim Deo splendidam heca-
tombam

Ordine statuerunt egregie exornatam juxta aram.

Manus autem deinde lavarunt, & molam protulerunt.

His autem Chryses ardenter precabatur, manibus ⁴⁵⁰
supinis,

Audi me argenteum arcum habens, qui Chrysan
tueris,

Cillanque valde divinam, Tenedoque potenter im-
peras.

Jam

ἀπὸ τοῦ ἱλασάμην ὑποτακτικὸν ἱλάσωμαι, τὸ πρῶτον τῶν πλη-
θυντικῶν ἱλασσώμεθα προσθήκη τοῦ ἑτέρου ᾧ διὰ τὸ μέτρον.

447 Κλειτήν ἑκατόμβην] ἑκατόμβην οἱ μὲν τὴν ἐξ ἑκατον βοῶν
γινομένην θυσίαν λέγουσιν, οἱ δὲ τὴν ἀπὸ εἵκοσι πέντε ἐξ ἑκατὸν
δηλαδὴ βάσεων. πέντε μὲν ἓν καὶ εἵκοσι προσήγοντο βόες, εἰς δὲ
ἐσφάζετο.

449 Ὀυλοχύτας] ἔλεγον τὰ κανᾶ, δι' ὧν αἱ εἰλαὶ ἐχέοντο. εἰλαὶ
δὲ εἰσὶν αἱ κριθαὶ, ἐνταῦθα δὲ αἱ μετὰ ἄλλων μεμιγμέναι κριθαὶ
λέγονται ἀπὸ μέρους, ὡς 11 ἐπὶ. . . . τῇ βωμῇ πρὸ τῆς ἱερῆς
γῆς τὰ ἱερεῖα.

254 [Ψαο]

11. Lego i τίχον.

450. Ἰεῖσαι διαχῶν] id est, ἀνατί-
ναι ἰεὺς ὁ χῶν, Eustathius. Virgil. Aen. 1.
v. 176.

— Tendi que supinas
Ad caelum cum voce manus.

hujus ritus rationem reddit Apul. de
mundo p. 73. Ed. Elm. quod superio-
ra Deo sint tradita. Nam habitus
orantium sic, ait, est, ut manus extensis
in caelum preceperit.

G

459. Aῦ

Ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες Ὀξαρύοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν.
 455 Ἦδ' ἐπὶ καὶ νῦν μοι τόδ' Ὀπικρήλων ἐέλδωρ,
 Ἦδη νῦν Δαναοῖσιν αἰνέειν λοιγὸν ἄμυνον.

Ὡς ἔφατ' Ὀξάρῳ· τῷ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο, καὶ ἐλοχύτας περβάλοντο,
 Αὐτὲρ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, ἢ ἔδειραν,
 Μηρῆς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

454 [ἵψαο] ἵπτω, τὸ βλάπτω, ἀφ' ὧς κατὰ πλεονασμὸν τῷ ᾧ τὸ
 ἰάπτω, μέλλων ἰάφομαι, ἵφομαι

—— 12 τάχα δ' ἵψεται ὕψος Ἀχαιῶν.

ὁ ἀόριστος ἰψάμην, τὸ δεύτερον ἵψαο Ἰωνικῶς.

459 Αὐτὲρ ἔρυσαν] ἀνέστρεψαν τὸν τράχηλον τοῦ ἱερείου, ἵνα ἡ κε-
 φαλή ἄνω ἀφορᾷ. τοῖς γὰρ οὐρανίοις θεοῖς ὑπὸ τε τὴν ἑῷ ἔθουον
 ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, καὶ 13 ἄνω τρέποντες τὰς κεφαλὰς τῶν
 θυομένων. τοῖς δὲ καταχθονίοις τὸ ἔμπαλιν περὶ τε δυσμὰς ἡλίου,

12. Ia. β. 193. 13. MS. ἀνατρέποντες.

459. Αὐτὲρ ἔρυσαν] verti cum Cl. Vul-
 canio, resupinarunt. Ejus verba nota-
 tu dignissima hic adscribam. Αὐτὲρ ἔρυσαν,
 inquit, quo pacto significantius expli-
 cari possit, quam resupinare, sive ἀνα-
 τρέπειν. Franciscus Pörtus Cretensis αὐ-
 τὲρ ἔρυσαν vertit cervicem retroegerunt; satis
 praefer mentem Eustathii, quem, quan-
 tum ex ejus versione quamplurimis in
 locis colligo, non legit. Eustathius
 enim ut proprietatem verbi αὐτὲρ ἔρυσαν
 explicaret, primum sibi declarandum
 putavit morem Graecanicum, videli-
 cet, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθουον, ἀνα-
 κλᾶν τὸν αὐτὸν ἱερεὺς τράχηλον, ὥστε ἀφο-
 ρᾶν ὡς ἑρᾶν, hoc est, si Superis sa-
 crificabant invertere victimae cervicem
 solere, ita ut caelum respiciat: ut con-

tra si heroibus aut mortuis sacrificarent, pronas victimas mactabant. Hunc invertendi victimas morem optime interpretatur Sophocles Ajace flagellifero inquit, καὶ τὰς μὲν ἡνέ-
 νει, τὰς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαξε, καὶ ἔρυσαν.
 Ubi Scholiastes vetus, ἔσφαξε καὶ ἔρυσαν.
 ὅπερ, inquit, "Ὁμηρὸς ἀνερύειν φησί. Sed rectius, meo quidem
 iudicio, ita dixisset, ἄνω τρέπων ἔσφα-
 ξε, ὅπερ Ὁμηρὸς ἀνερύειν φησίν. ut sit
 idem ἄνω τρέπειν, quod ἀνερύειν, ut
 Eustathius Sophoclem interpretatur. Ex quo liquido constat αὐτὸν in illo Ho-
 meri loco non significare retro, ne-
 que semper significare iterationem, ut
 H. Steph. hymn. in Jov. v. 30. ad vo-
 cem ἀντανύσασθαι annotavit; sed potius
 ἀνὰ

Jam quidem aliquando me antea exaudisti precantem,
Honorasti quidem me, graviter autem laesisti popu-
lum Achivorum;

Etiam nunc huic desiderio meo satisfac, 459
Jam à Danais facvam pestem remove.

Sic dixit orans: hunc autem exaudivit Phoebus A-
pollo.

Sed postquam precati sunt, & molam adsperserunt
Cervicem resupinarunt primum, & jugularunt, &
excoriarunt,

Coxas

καὶ τὰς κεφαλὰς κάτω τρέποντες τῶν ἱερείων. τὸ δὲ α*
ὁμοῦ δεῖ ἀναγινώσκειν ἀπὸ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ 14 αἷς
τὸ καυάζαις 15 παρ' Ἡσιόδου. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ αὐ καὶ τοῦ ἐρύειν αὐ-
τὸ λέγοντες ἀγνοεῖν δοκοῦσιν, ὅτι αὐ παραπληρωματικός ἐστι σύν-
δεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ, καὶ ἐδέποτε ταυτὸ δύναται 16 τῷ εἰς τοῦ-
πίσω. ἴσως δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Ὀμήρου παρακηνοότες τινὲς τὴν
ἀρχὴν παρρησιασθῆναι τὴν πλάνην ταύτην πεποιήκασιν τὸ δέχεσθαι
τὸ αὐ ἐν τῇ αὐτῇ δυνάμει τοῦ εἰς τὸπίσω.

460 Κα.

* Desunt hic non nulla omnino supplenda ex Phavorino, lege: τὸ δὲ
ἀνέρυσαν ἡμᾶς δεῖ ἀναγινώσκειν, ἀπὸ τῆς ἀνα ποσθίσεως καὶ τῆς ἐρύειν ὅτι σω-
τὸτεμένον κατὰ ἀποκοπὴν καὶ πλεονασμῷ τῆς ὕ, ἵνα μακρόν τὸ αὐ γένηται. αἷς δὲ
τῆς κατὰ ποσθίσεως &c. nota & hic locutionem, qua usus est ad v. 3. & 600.
14. MS. αἷς τὸ καυάζαις. 15. Hesiod. ἐργ. v. 691. 16. MS. τὸ.

ἀνατρέπω, hoc est, inversionem vel
reversionem. Ita enim etiam He-
sychius interpretatur τὰς ἀνακλάσεις,
ἀνατρέψεις. Et Scholiastes Pindari O-
lymp. Eid. 17. ὅταν ἐνασθῇ καρταί-
ποδ' ἀντρέη γαστέρι, interpretans ἀνε-
ρύειν, ἔργον ἀνατρέψῃ, ἀντὶ τοῦ σφάζῃ.
Neque alia significatione usurpat
etiam Oppianus Κυνηγ. δ.

Τὸ αὐ καλεῖται, τὸ δ' αἰετόμορος
ἀντρέψῃ αἷμα
Αὐ ἐρύειν.

Commode ubique verti posse dixerim

αὐ ἐρύειν resupino. quo verbo eleganter
usus est Ciceronius Getulius citante
Servio,

Sic et Lycæonius resupinat prostrata Bootes.
Hoc tantum addam, & conjunctim
καθ' ἑαὶν dici ἀνέρύειν, & disjunctim
duabus dictionibus αὐ ἐρύειν. utroque
enim modo apud varios auctores usur-
parum invenio. Hæc Vir Cl. B. Vul-
canius ad Callim. Hymn. in Dian.
v. 91. vide quoque de hoc ritu Brev.
Schol. & Moschopul. hic, & Apollon.
interpretem ad lib. i. v. 587. Alii pro
αὐ ἐρύειν legunt ἀνέρυσαν.

460 Μηρῶς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπλυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν.
 Καῖε δ' ἐπὶ χίρῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 Λεῖβε· νέοι ᾗ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔωφραν,
 ὦπλησάν τε περὶ φραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

460 Κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν] κνίσσα ὁ ἀναπεπόμενος ἀτμός ἀπὸ τοῦ καιομένου λίπης, καὶ αὐτὸ τὸ λίπος, ἀφ' ἧς ὁ ἀτμός ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

463 Πεμπώβολα] ὄργανά τινα πιδήρεα, ὅμοια χειρὶ ὀρθίως ἐχούσῃ τοῦς δαιτύλεις, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα δηλοῖ. πεμπώβολα γὰρ λέγεται αἰολικῶς, ὅτι κατὰ τὸ ἄκρον εἰς πέντε ὀβολους ἐκασον διήρηται. ὥσπερ δὲ ὄφελος μὲν εἰς μικρὸν, ὠφέλεια δὲ μέγα καὶ ἐπωφελής, ἔτω καὶ ὀβελός μὲν μικρὸν, πεμπώβολον δὲ μέγα. ἡ γὰρ συνήθεια ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τοῦτο οἶδε τῶν ἀπὸ ῥημάτων τέτων παραγομένων. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως ἡ λέξις ποιητική.

464 Ἐκάη] καὶ ἐνεσῶς, καὶ καίω. τὸ μὲν Ἀττικόν, τὸ δὲ καίω κοινόν. ἐκααν παρατατινός καὶ 17 ἐκαίον, καύσω μέλλων, ἐκαυσα ἀόριστος κοινός, ἐκηα δὲ ποιητινός, ὡς ἔχει, πλὴν ὅτι τὸ ἐκηα αὔξει τὴν παραλήγουσαν, ὡς τὸ ἔφηλα. παθητικῶς καίομαι ἐνεσῶς, ἢ καίομαι, ὃ ἐνίοτε μὲν τὸ ἀνάπτεσθαι δηλοῖ, καὶ ἐκπυροῦσθαι, καθὸ λέγεται πῦρ καίεσθαι. 18 ἐνίοτε δὲ τὸ ὑπὸ πυρὸς φθείρεσθαι, καθὸ λέγεται τὸ πυρὶ καίεσθαι. ἐκαόμην παρατατινός, ἢ καὶ

17. MS. ἐκαον. 18. In MS. legitur ἐσταότε, nullo plane sensu.

460. Ἐξέταμον] exposui profectionem. Profectionem enim proprium hac in re verbum. Suet. Aug. 1. Semicruda ex-
 ta rapta foco profecit. vide ibi Viros
 Summos. Hinc proficere & profecti
 dicuntur partes illæ, quæ aïs infe-

rebantur. vide & Briffon. de formul.
 pag. 24.

462. Ἀἶθοπα οἶνον] exposui cum
 Stephano vinum generosum; alii a co-
 lore nomen habere volunt. Ratio-
 nem, cur Homerus οἶνον αἶθοπα dise-
 ni,

Coxas profecuerant, arvinaque cooperuerunt, 460
Postquam duplicaverunt, & ipsis frustra cruda impo-
fuerunt.

Adolebat autem in lignis fissis senex, super autem ge-
nerosum vinum

Libabat: juvenesque juxta illum *stantes* tenebant ve-
rua quinquefida manibus.

Sed postquam femora exusta sunt, & exta gustarunt,
Ac in frustra secuerunt caetera, & verubus transfixe- 465
runt,

Assaruntque scitè, retraxeruntque omnia.

Cæte-

ἐκαιομένην, καυθήσομαι μέλλων καὶ καήσομαι, ἐκαύθην ἄοριςτος
καὶ ἐκάην, κέκαυμαι παρακείμενος.

Ἐπάσαντο] δαίνυμαι ἐνεσῶς ἄφ' ἑτέρου ῥήματος, ταυτὸ δυναμέ-
νυ. 17 τῆτο γὰρ ὁ ἐνεσῶς ἔκ' ἐστὶν ἐν χρήσει. παρατατικὸς ἐδαι-
νύμην, μέλλων πάσομαι, ἄοριςτος ἐπασάμην, παρακείμενος πέ-
πασμαι, ἄφ' ὅ τὸ πεπάσθαι. καὶ ταῦτα μὲν εἰς 18 ποιητικὰ,
κοινὰ δὲ ταυτοδύναμα. ἐνεσῶς βιβρώσκω, ἢ ἐσθίω, παρατατικὸς
ἐβίβρωσκον καὶ ἤσθιον, μέλλων φάγομαι, ἄοριςτος ἔφαγον, πα-
ρακείμενος βέβρωκα.

465 Περιεπεύραν] περιπεύρω ἐνεσῶς, περιέπειρον παρατατικὸς,
περιπερῶ μέλλων, περιέπειρα ἄοριςτος. παθητικὸς 19 περιπεύρομαι
ἐνεσῶς, περιεπειρόμην παρατατικὸς, 20 περιπαρήσομαι μέλλων,
περιεπάρην ἄοριςτος, περιπέπαρμαι παρακείμενος.

466 Ὡπτησαν] ὀπτάω, ὀπτῶ, συζυγίας δευτέρας τῶν περισπω-
μένων, ὃ παρὰ τοῖς 21 ποιηταῖς Ἀττικοῖς ἀπανθρακίζω λέγεται.
ὥπτων

17. Ita MS. Legendum censeo: ταυτὸ δυναμένη τέτω. ὃ γὰρ ἐνεσῶς &c.

18. MS. ποιητικόν. 19. MS. περιπεύρομαι. 20. MS. περιπαρήσομαι. 21. nul-
lus dubito quin ita scripserit Molchopulus uti exhibui. in MS. est ὃ παρὰ τοῖς
ποτ' Ἀπικοῖς &c.

rit, A. Gellius reddit hanc, quod femi-
na quadam caloris in sese haberet, effec-
que natura ignitum: non, uti alii puta-
rent, propter colorem, lib. xvii. cap. 8.
Et hinc Στράβων & Διόσκωριδον exponunt
Graeci Magni.

465. Μίσυλλόν τ' ἀρετ' ἄλλα] Hinc
elegans locus in cocum apud Martial.
lib. i. epigr. 51.

Si tibi Misyllus cocus, Aemilianus,
vocatur.

Dicetur quare non Taratalla mihi?

Αὐτὰρ ἐπεὶ πῶσαντο πόνυ, τετύκοντό τε δαῖτα,

Δαίνωτ'. εἰδ' ἐν θυμὸς ἐδάετο δαιτὸς εἴσης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἐδητύς ἐξ ἔρον ἔντο,

470 Κῆροι μὲν κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο.

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάρεσσιν.

Οἱ δὲ πανημέριοι μολῶν Θεὸν ἱλάσκοντο,

Κα.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ὥπτων παρατατινός, ὀπτήσω μέλλων, ὥπτησα ἀόριστος, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὥπτησαν.

467 Τετύκοντο] τεύχω ἐνεσῶς, ἔτευχον παρατατινός, τεύξω μέλλων, τέτευχα παρακειμένος, ἔτευξα ἀόριστος, ἔτυχον δεύτερος ἐφ' ἐτέρας σημασίας, ἐτυχήμην δὲ ποιητικῶς ἐπὶ τῆς ²² τοιαύτης σημασίας, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν ἐτετυχήμην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐτετύκοντο. παθητικὸν τέτευγμα παρακειμένος, καὶ ἐκβολὴ τῆς τέτυγμα, ²³ ἐτετύγμην ὑπερσυντέλικος, ἐτύχθην ἀόριστος, καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ ποιητικὰ, κοινὰ δὲ ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἔτυχον. τυγχάνω ἐνεσῶς, ἐτύγχανον παρατατινός, τεύξω μέλλων, ἔτυχον ἀόριστος, τετύχηκα παρακειμένος.

468 Δαιτὸς εἴσης] ἴσην αἰεὶ τροφὴν λέγει τὴν ἐν κοινῇ τραπέζῃ. αὕτη γὰρ κυρίως τὸ ἴσον, πᾶσιν ὁμοῦ προκειμένη ἰσοτίμως.

22. MS. τέτοις. posset & legi τέττε, quod propius accedit ad Manuscriptam lectionem. 23. MS. ἐπιτύκω.

Præterea hunc locum expressit Virgil. Aen. 1. v. 216.

Pars in frustra secant, veribusque tremantia figunt.

468. Δαίνωτο) Virgil. Aen. viii. v. 179. *Tum lecti juvenes . . . viscera hostia ferunt taurorum &c.*

Vescitur Aeneas, simul & Trojana juvenis

Perpetui tergo bovis, & iustralibus extis.

vide ibi comment. & præcipue Cerdani. etiam Macrobi. Sat. lib. v. c. 8.

Quæ π] Legendum potius εἰς π,

licet repugnantibus hic omnibus exemplaribus, quæ quidem consuluerim: quæ etiam obstiterunt ne mutare audeam; sed postea vanum fuisse meum hunc metum comperi quum ad libri calcem perveni, ubi reperitur hic versus habens εἰς π (sicut scribendum censebam) consentientibus ibi; quæ hic repugnabant, exemplaribus. sic v. 593. ὀλίγος δὲ π θυμὸς ἐννέων male in omnibus legitur præterquam, in illo meo præstantissimo codice scripto. Exhibuit autem negotium mihi eadem particula in aliis multis Homeri locis. Sic.

Caeterum ubi cessarunt ab opere, appararantque convivium,

Convivati sunt, neque amplius animus indiguit cibo aequali.

Sed postquam potus & escae desiderium exemerunt,

Pueri quidem crateras coronaverunt (i. e. impleverunt) vino;

Distribueruntque omnibus, incipientes poculis (sc. vinum dare circum.)

Illi autem totam diem cantu Deum placabant,

Laetum

469 'Αυτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἔξ ἔρον ἔντο] ἴημι, ὁ μέλων ἦσσι, ἦκα ²⁴ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὁ μέσος ἔμην ἐν χρήσει μετὰ τῆς ἱε, ἔξεντο ποιητικῶς, ἀντὶ τῆς ἀφῆκαν, ὁ μέσος ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, καὶ ἡ ἱε ἀντὶ ἀπό. λέγεται μὲν ἐν τῷ ἀφίημι ἀντὶ τῆς ἐώ, καὶ ἀπολύω. οἶον, ἀφίημί σε ἐλεύθερον. ἀντὶ τοῦ καταλείπω, οἶον, ἀφίησι τίς τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἐν διαθήκαις τόδε. καὶ ἀντὶ τοῦ πέμπω, οἶον, ἀφίησι βέλος. καὶ ἀντὶ καταγινώσκων τινός, ἢ ἐργόμενος ὑπὸ τινός καταλιμπάνω αὐτόν, οἶον, ἀφίημι τὴν τοῦ λόγου πρῶδὴν. εἴργεσι γὰρ μετὰ πραγμάτων. καὶ ἀφίημι τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τροφῆς, ἐκέτι θέλων δηλονότι δηλοῦσθαι αὐτῇ, ἅτε ἐμπάθειαν ἔχουσα. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀφῆκαν ἔ κατὰ τῆς λαμβάνεται τὸ σημαίνον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσαν. λέγεται ποιητικῶς ἐπὶ ταύτην τὴν σημασίαν ²⁵ μετηνεγμένον ἐγγυὲς

24. ἦκα est Aoristus primus, an non dedit Moschopolus ἦκα ὁ ὡς τῷ, ἢ δέυτῃ ἀόριστος &c. 25. MS. μετεν &c.

Stephan. ita quoque novissima Oxoniensium editio, nec dubitavi ego hanc lectionem recipere.

469. 'Αυτὰρ &c.] expressit Virgil. Aen. i. v. 220.

Postquam exempta fames apulis (& mox 718.)

Crateras magnos statuunt, & vina coronant.

Et lib. viii. v. 184.

Postquam exempta fames, & amor compressus edendi.

470. 'Εσιψάντο] coronantur i. e. im-

pleverunt. ita quoque graeci interpretes. τὸ δὲ εἰπεῖν πλήρως τινα σημαίνει, Athen. διηγοσ. lib. xv. p. m. 674. imitatur Virgil. Aen. vii. v. 147. & alibi vina coronant. vide Cerdam ad d. i. Virg. Hinc quoque Suidæ σίμικα exponitur πλήρως.

471. 'Επαρξάμενοι δεπείων] non placet Cantabrigiensium expositio, quamvis illam hauserint a Pseudodidymo. Alios enim est ὁ ἐπαρξάμενος δεπείων, alii ὁ σπείσαντες. Minister ἐπαρξεται δεπείων, hoc est, implet

Καλὸν αἰείδοντες παιήονα κῆροι Ἀχαιῶν ,

Μέλποντες ἐκάεργον. ὃ ᾗ φρένα τέρπετ' ἀκέων.

475 Ἡμῶ δ' ἡέλιος κατέδυ , καὶ Ἰπὶ κνέφας ἦλθε ,

Δὴ τότε κοιμήσαντο πᾶσι περὶ μνηστῆρα νηός.

Ἡμῶ δ' ἡεργία φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς ,

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

ἐγγύς κατὰ τινὰ τρόπον ἔσαν. καὶ ἔχει ὁ λόγος ἔτι, ἐπεὶ ἐπλήρωσαν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πόσεως καὶ τῆς τροφῆς. σύνηθες δὲ κατὰ λόγον ἐπὶ τῶν ἡδῆ ²⁶ ἀπολελαυκότων τινός, ὅς ἐπεθύμουν τὸ πεπληρωμέναι λέγειν αὐτὰς τὴν ἐπιθυμίαν. προηγεῖται γὰρ τῆς ἀπολαύσεως ἢ ἐπιθυμία. ὃ ἔν ἀπολελαυκῶς ἔχων ἡδῆ ²⁷ ὅς ἐπεθύμει, πεπλήρωκε δηλονότι τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπεὶ δύο ἐν τῇ ἀπολαύσει θεωρεῖται, ὡς ἐν ταῖς ἄλλαις ²⁸ πράξεσι, ²⁹ κινήθης καὶ ἡρεμία, διττῶς ἔξ ἀνάγκης λέγεται καὶ τὸ πληρῶσαι ἐπιθυμίαν τινός. λέγεται μὲν γὰρ καὶ ὅτε ἡδῆ ἀπολαύει τις. ὡς ἐν τέτοις:

³⁰ Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἔξ ἔρον εἶναι

Ἡ πολέμῃ.

²⁶. MS. ἀπολευκότων. ²⁷. MS. ὃ. ²⁸. MS. ἀεράζουσι. ²⁹. MS. κίνησιν. ³⁰. ΙΑ. Ν. 638.

poculis, intellige, vinum dare circum. Quod apparet clarissime ex Odyss. Σ. V. 417.

--- Ὀνοχόω μὲν ἐπαρξάμεναι δὲ πᾶσι,

Ὅφρα σπείσαντες κατακισσομένη δὲ καὶ ἰόντες.

Et similiter Odyss. φ. v. 263. Quare frustra est qui hymno in Apoll. v. 134. Ubi Themis ei dicitur porrexisse nec:

Ἀλλὰ θεῖμις νέκταρ τε καὶ ἄμβροσιν ἐρατεινῶς

Ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπαρξάμεναι.

cum hoc putaret modo pro libare poni, rescribit: χερσὶν ἐπαρξάμεναι. Nam ἐπαρξάμεναι δὲ πᾶσι idem est. Odyss. Η. v. 183.

Ναίμην δ' ἄρα πᾶσι ἐπαρξάμεναι δὲ πᾶσι

Sequitur: Ἀυτὰρ ἐπεὶ σπείσαντο. Precise hoc Græcis dicitur, ut Latinis: *poscunt maioribus poculis*, nempe vinum dari. Ita apud Statium, *inceptus sulcus* pro *inceptus scindi*. *Incepta dapæ* pro *inceptæ sumi*. *Incepta fila* apud Ovidium, pro *incepta texi*. Hæc ex τῷ πᾶν I. Fr. Gronovii observat. lib. 1. c. 4. Ἐπαρξάμεναι Sc. κῆροι. Ἐπαρξάμεναι proprie dicitur de pocillatoribus, uti ex loco Odyss. Σ. 417. patet. Expono igitur cum prioribus *Incipientes poculis* sc. vinum dare circum, sive in orbem, idque fiebat a dextra. mox v. 597. de Ganymede,

Ἀυτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐπαρξάμεναι

Ὀνοχόει.

Critias epigrammate in Anacreontem, Πᾶσι

Laetum canentes paeana pueri Achivorum,
Cantu celebrantes longè-jaculantem. Ille autem ani-
mo delectabatur audiens.

Quando autem sol occidit, & tenebrae incesserunt, 475

Tunc fanè dormiverunt juxta tonsillas navis.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos Au-
rora, Tunc

ἦγεν καὶ ταῦτα τέτων πάντες ἐθέλῃσι μᾶλλον πληρῶσαι τὴν ἐπι-
θυμίαν, ἥτοι ἐν ἀπολαύσει γενήσεσθαι ἢ τοῦ πολέμου, καὶ ὅτε
ἤδη κορεσθήσεται, καὶ ἱκανῶς ἔχει τῆς ἀπολαύσεως, κἄθ' οὗ λέγε-
ται ἐνταῦθα. ἐνθα καὶ κυριότερον λέγεται, ἐπεὶ ἕως αὖ 30 κο-
ρεσθῇ τις, ἔπω δὲ ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσεν.

477 Ἡριγένεια] 31 ἦρ τὸ ἔαρ κατὰ συναλοιφὴν. 32 ὠνόμασαι δὲ
ἔαρ παρὰ τὸ αἴρ. ἀναλογεῖ γὰρ 33 τῷ αἴρι τὸ ἔαρ, θερμὸν καὶ
αὐτὸ καὶ ὑγρὸν ὄν, ὥσπερ αἴρ. ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ ὄρθρος ἀναλογεῖ
34 τῷ αἴρι, ἦρ λέγεται καὶ ἔτος, ἀφ' ἧς Ἡριγένεια ἦως, ἣν τινες
μὲν λέγουσι δηλοῦν τὴν τὸν ὄρθρον γεννῶσαν, ἕτεροι δὲ τὴν ὑπὸ τῷ
ὄρθρῳ γεννωμένην. εἴοικε μὲν ἔν ἡ τοιαύτῃ παραγωγῇ παθητικῶς
αἰεὶ λέγεσθαι. ἀφρογένεια δὲ ἡ Ἀφροδίτῃ λέγεται, ἔχ' ὅτι ἀφρου
ἔγεν-

30. MS. Κορεσθῇ. 31. Hæc connectuntur in MS. cum præcedentibus, nec
adest vox Ἡριγένεια quam exponit. præterea MS. male habet ῥ' pro ἦρ. 32. trans-
positæ sunt hæ voces & ita constituendæ: ὠνόμασαι δὲ αἴρ παρὰ τὸ ἔαρ. 33. MS.
τὸ. 34. Lego τῷ ἔαρι.

Παῖς διαπομπὴς ἀρροπώσεις τ' ἐς
διξίον ἄμυν.

473. Ἀείδοντες παιήονα κῆρυι Ἀ-
χαιῶν] *juvenum chorus*, Virg. Aen.
VIII. v. 287. De hujus cantus ori-
gine & ratione vide Callimach.
Hymn. in Apoll. v. 96. & seq. Multa
sunt hac de re veterum commenta.
Strabo ex Euphoro docet lib. ix. p.
422. Pythonem fuisse hominem into-
lerabilem & latronem, cognomine
Draconem, quem Apollo occiderit.

476. Πυρμασία) vide quæ notavi ad
v. 436. addo non tantum funem, quo
navis terræ alligabatur; sed & ipsum
palum, ad quem funis religabatur,
dictum esse *pyrmasium*. Festus: *Pry-*

masius, palus, ad quem funis nauticus re-
ligatur, quem alii *tonsillam* dicunt. Quem
locum frustra sollicitare videtur Gyr-
aldus cap. xv. de Navigiis. Huc pertinere
hunc Homeri locum existimo, & expo-
no *tonsillas navis* sive palos, quibus navis
funes alligati erant. Festus: *Tonsillam*
esse ait Verrius palum dolatum in acumen &
cusptide præferratum, ut existimat, quem
configi in litore navis religande causa. I-
sidor. Orig. lib. xix. c. 2. *Tonsilla unci-*
nus ferreus, vel ligneus, ad quem in li-
tore defixum funes navium illigantur. Sed
rectius Festus.

477. Ροδῶδες κτυλῶ ἡἷς) ῥοδῶδες
κτυλῶ exponitur Alexandro Genial.
Dier. lib. ii. c. 19. per roseos lacertos,
quod

Καὶ τότε ἔπειτ', ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρυὸν Ἀχαιῶν.

Τοῖσιν δ' ἱκμῶνον ἔρον ἱεὶ ἐκάεργον Ἀπόλλων.

480 Οἱ δ' ἰσὺν σήσαντ', ἀνὰ θ' ἰστία λούκα πέτασαν.

Ἐν δ' ἄνεμον περὶ σεν μέσον ἰσίων, ἀμφὶ δὲ κύμα

Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἰαχε, νηὸς ἰσότης.

Ἦ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα Δραπέσσασα κέλαια.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρυὸν Ἀχαιῶν,

485 Νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν

Υψὲ δ' ἔπι ψαμιάθοις ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσαν.

Αὐτοὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ἐγέννησεν, ἀλλ' ὅτι ὑπ' Ἄφρογ ἐγεννήθη. καὶ Κυπρογένεια ἡ αὐτή, ὅτι ἐν τῇ Κύπρῳ γεγέννηται. εἰ δὲ τῆτο κρατεῖ, οὐκ ἂν εἴη δῆλον ἡ ἐριγένεια, ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα, οὐ μὲν τοι ἔδ' 35 ἡ ὑπὸ τῆ ὀρθρῆς γεννωμένη. ἔ γὰρ ὁ ὄρθρος γεννᾷ τὴν ἡμέραν, ἔ δὲ ἔχει τοῦτό γε λόγον. οὐ γὰρ ὁ δάκτυλος Φανείη πρότερον, εἴτα τὸ λοιπὸν σῶμα. ὁ δάκτυλος γεννᾷ τὸ σῶμα, ἐπειδὴ πρότερος ἐφάνη. δοκεῖ δὲ μᾶλλον δηλῶν τ' ἔνομα τὴν μετὰ τὸν ὄρθρον γεννωμένην. καθὰ κυπρογένεια ἡ Ἀφροδίτη λέγεται, ἔχ' ὅτι τὴν κύπρον ἐγέννησεν, ἡ ὑπὸ τῆς κύπρῃς ἐγεννήθη, ἀλλ' ὅτι ἐν ταύτῃ γεγέννηται. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ αἶμα ἀναλογεῖ 34 τῷ ἑάρῃ, ἤδη τινὲς καὶ τῆτο ἦρ' ἐθάρρησαν εἰπεῖν.

480 Οἱ δ' ἰσὺν σήσαντο] 35 παρετυμολογεῖ κἀνταῦθα. 36 ὥς καὶ ἐν τούτοις, 37 τέμενος τάμον, καὶ 38 νῆας νηήσασθαι.

32. MS. mendose, εἰδ' ἠποῦ ὀρθρῆς &c. 34. MS. τὸ. 35. MS. παρετυμολογεῖ. 36. ὥς καὶ ἐν 37. Il. ζ. 194. 38. Il. ι. 279.

quod ibi merito reprehendit Tiraquel-lus. Huc forte alludit Claudian. de Nupt. Honorii & Mariæ v. 270.

Aurora vincis digitos.

vide ibi Barth. p. 842. Hinc & rosea dicitur aurora Lucretio lib. v 655.

Tempore item certo roseam Matuta per-
σπ

Aetheris aurorans defert, & lumina pandit.

478. Ἀνάγοντο) renavigarunt. Verbum nauticum, quod & de navibus ipsis & de nautis usurpatur.

479. Τοῖσιν) Heraclid. pontic. p.

430. hunc locum citans habet τοῖσι. Οὐρεῖ) ἔργῃ, & inde ἔργῃ, etiam ἔργῃ.

Tunc deinde renavigarunt ad amplum exercitum Achivorum.

His autem secundum ventum misit longe jaculans Apollo.

Illi verò malum erexerunt, velaque alba panderunt. 480
Ventus autem flatu implevit medium velum, circum autem unda

Carinam purpurea valde resonabat, navi cunte:

Haec autem currebat per undam transiens vias.

Sed postquam venerunt ad exercitum latum Achivorum,

Navem quidem hi nigram in continentem subduxerunt 485

In alto super arenas, phalanges autem longas substraverunt: Ipsi

483 Διαπρήσσεια³⁹ κέλευθον] περῶ, περάσω, 40 καὶ ἀπὸ τού-
τε ἐνεστῶς πρήσω διὰ δύο σσ, ὡς βήσομαι. ἀφ' ὧ τὸ 41 δια-
πρήσωσιν. λέγεται μὲν τοῦτο ἐπὶ θαλάσσης κυρίως. ἀπὸ τούτε
δὲ καὶ ἐπὶ ξηρᾶς, 42 διέπρησσον πεδίοιο. καὶ ἔτι ἐπὶ χρόνῳ, 43
ἤματα δ' αἵματόεντα διέπρησσον, ἀντὶ τῷ διετέλῃ.

486 Ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν) Πορφύριος ἔρματα 44 ἐξη-
γεῖται τὰ ὑπερείσματα, οὐκ ἔτι δὲ παρὰ τὸ ἐνεῖρσθαι.

45 Ἐν

39. Editi κέλευθα; sed & brevium Scholiorum auctor in suo libro videtur legisse κέλευθεν. 40. videtur legendum: περῶ, περάσω καὶ κατὰ συγκοπὴν πρή-
σω. ἀπὸ τούτε ἐνεστῶς πρήσω διὰ δύο σσ, ὡς βήσομαι. 41. Occurrit quidem
hæc vox Odyss. β. 213. Sed hic forte leg. διαπρήσσεια. 42. Il. γ. 14.
43. Il. ι. 326. 44. MS. ἐξηγεῖται.

ἔρμα, & ἔρμα Græcis. Latinis ventus
secundus, & ferens est. Virgilio Æneid.
111. v. 130. & v. 776. dicitur ventus
a puppi (ἐκ πρύμνης ὑπὸ πύργῳ, Polluci
lib. 1. c. 19. Segm. 146.)

Prosequitur surgens a puppi ventus euntes,
vide ibi Cerdam, & Barnes. ad Euri-
pid. Helen. v. 413.

481. Κύμα πορφύρεον) id est, flu-
ens purpureus, unda purpurea. Mare
enim dicitur purpureum fieri, cum le-
viter ventis agitur, & ierba ejus
crispantur auris,

Spiritus Eurorum viridis cum purpu-
rat undas,

ut Furius Antias apud A. Gell. xviii.
c. 11. Iliad. ξ. v. 16.

Ὡς δ' ὅτε πορφύρεα πέλαγος.

483. Διαπρήσσεια κέλευθα) Moscho-
pulus in suo libro legit κέλευθεν: etiam
brevium Scholiorum auctor. Et ita
habetur hic versus Odyss. β. v. 429.

Ἡ δ' ἰδίῃ κατὰ κύμα διαπρήσσεια
κέλευθεν.

486. Ἐπὶ ψαμάδοις) Legitur etiam
ὅτι ψαμάδε, Steph.

496. A-

Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.

Αὐτὰρ ὁ μῶνιε νηυσὶ παρήμῃσι⁴⁵ ὠκυπόροισι
 Διοχρῆς Πηλέ⁴⁶ υἱὸς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 490 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδάνφραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμόν γ' ἀλλὰ φθινύθησκε φίλον κῆρ,
 Αὐθι μῦθων, ποθέεσκε δ' αὐτῷ τε πόλεμόν τε.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γῆρετ' ἦώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπόν ἴσαν Θεοὶ αἰέν' ἐόντες
 495 Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρκε· Θέτις δ' ἐλήθηετ' ἐφειμέων
 Παιδὸς ἐξ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
 Ἡερῆ δ' ἀνέβη μέγαν ἔρπον, Οὔλυμπόν τε.

Εὔ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

45 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦεν⁴⁶ εὐτρήτοισι λοβοῖσι.
 καὶ Ἑρμῆς ὁ⁴⁷ κλινόπτε, τὸ οἶον ἔρμα, καὶ ἐρηρυσμένον κατὰ
 γῆς, καὶ⁴⁸ Ἡμεῖς δ' ἔρμα⁴⁹ πόλης ἀπένταμεν. τὸ⁵⁰ ἔρεισμα
 καὶ θεμέλιον ἐν τοῦ ἐνερηρεῖσθαι τῇ γῇ. καὶ⁵¹ ἕρμος δὲ ὁ περιδέ-
 ραιος κόσμος, ⁵² χρύσειον ὄρμον ἔχων, εἴτ' ἐτυμολογεῖ, μετὰ δ'
 ἡλέντροισιν ἔερτο.

487 Εσκίδναντο] σκεδάννυμαι κοινόν, σκίδναι ποιητικόν, ὁ
 καὶ χωρὶς τοῦ σ λέγεται

⁵³ Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
 490 Πωλέσκετο] πωλῶ διὰ τῆς ω μεγάλη κατ' ἀκολαθίαν ἀπτι-
 κήν, ἀφ' ἧς πωλέσκομαι ἰωνικῶς, ὡς ζώεσκω, φθινυθέσκω, ⁵⁴ ἐ-

45. Il. ξ. 182. 46. MS. εὐτρήτοισι. 47. MS. κλινόπτε. 48. Hom. od. ψ.
 121. 49. MS. πόλις. 50. MS. ἔρεισμα. 51. MS. ἕρμος. sed Ἑρμος non
 notat collare sive monile, ὄρμος illud ornamentum vocatur. 52. locus est ex
 Odyss. o. v. 459. 53. Il. Σ. pr. & alibi. 54. MS. ἐχέσσω.

496. Ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης) Vir-
 gil. lib. iv. Georg. v. 352. de Ale-
 xandria

Sed ante alias Arethusa sorores
 Prospiciens summa flavum caput exu-
 lit unda.

497. Ἡ-

Ipsi autem sparsi sunt per tentoria navesque.
Verum irascebatur navibus assidens velocibus
Generosus Pelei filius pedibus velox Achilles,
Neque unquam in concione versabatur illustres viros 494
habente,

Neque unquam in praelio, sed macerabat suum cor,
Illic manens, desiderabat autem clamorem pugnam-
que.

Sed quando jam ab illo duodecimus illuxit dies,
Tum demum ad Olympum ibant Dii semper existen-
tes

Omnes simul, Jupiter autem praecipat: Thetis vero 495
non oblita est mandatorum

Filii sui, sed emerfit ex undâ maris,
Matutinaque conscendit in magnum coelum Olym-
pumque:

Inve-

χέσσω, ποθέεσσω. ὁ παρατατινὸς πωλεσιόμην χωρὶς αὐξήσεως
κατὰ τὴν τῶν Ἰώνων συνήθειαν. τὸ τρίτον πωλέσκειτο.

494 Ἰσαν] ἀπὸ τοῦ εἶμι ἐπὶ παρατατινῇ.

495 Θέτις δ' ὃ λήθετο] λήθομαι ποιητικόν, ἐπιλανθάνομαι κοι-
νόν, καὶ λήθω ἕτερον, καὶ λανθάνω, καὶ μετὰ μετοχῆς λανθάνω
ποιῶν τὸ δέ. καὶ 55 ἔλαθον κλαπείς, ἀντὶ τοῦ λανθάνω ἑμαυτόν,
καὶ ἔλαθον ἑμαυτόν. τὰ γὰρ μεταβατικὰ ὅτε μὴ ἔχει ὅποι με-
ταβήσεται, εἰς τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον ἐξ ἀνάγκης ἐπαναστρέφει.
οἶον μεθῆκα εἰς τὴν θάλασσαν ἑμαυτόν 56 δηλονότι, καὶ ἡδονὴ
δίδωμι ὁμοίως.

495 Ἐφετμέων] τὸ ἐφίεμαι λέγεται μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶ, ὃ
καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐντέλ-
λομαι ποιητικῆς, ἀφ' οὗ ἐφετμή, ἡ ἐντολή.

497 Ἡερίη] ὀρθρινή, κατὰ πλεονασμόν τοῦ ἦ.

498 Ἐν:

55. MS. ἔλαθον. 56. in MS. est hæc nota δὲλ.

497. Ἡερίη] matutina, id est, ma-
ne seu matutino tempore. Impletur
Vergil, Aen. viii. v. 465.

Nec minus Aeneas se matutinus agebat.
vide ibi Geid. & Voss. de construct.
c. 61.

503. Ἐν:

Εὖρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην αἶτερ ἡμίονον ἄλλων
 Ἀκροτάτῃ κρυφῇ πολυέφραδ' Ὀλύμπωιο.
 500 Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γυνῶν
 Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἔπα' ἀνδρεῶν Ὀλῦσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἀνακτα,
 Ζεῦ πάτερ, εἰ ποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὤνησα,
 Ἥ ἔπει, ἢ ἔργω, τόδε μοι κρήλιον ἐέλδωρ·
 505 Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμοράτ' Ὀλῦσιν ἄλλων
 Ἔπλετ'· αἶψά μιν νυῖ γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἡτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχθ' γέρας αὐτὸς ἀπύρας.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μιν τίσων, Ὀλύμπιε μητιέτα Ζεῦ·
 Τόφρα δ' ἔπει Τρώεσσι τίη' κρείτος, ὅφρ' αὖ Ἀχαιοὶ
 510 Ὑιὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ.
 Ὡς φάτο· πῶ δ' ἔπει προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Ἀλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

498 Ἐυρύοπα Κρονίδην] ἢ εὐθεία κοινῇ μὲν εὐρύωψ, 55 ποιητικὴ δὲ εὐρύοπα, ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς 56 μετασχηματισθεῖσα. ὥς καὶ ὁ ἀνάκητα. ἀνάκης γὰρ ἀνάκητος, ἀνάκητα, ἀφ' οὗ ὁ 57 ἀνάκητα. 58 χετα δὲ καὶ ὁ κυανοχαῖτα, καὶ ὁ 59 μητιέτα, καὶ ὁ 60 νεφεληγερέτα ἀπὸ τῆς κλητικῆς ταῦτα πάντα σχηματίζονται, ἐκ ἀπὸ αἰτιατικῆς. διὸ καὶ παροξύνεται ταῦτα, ἢ προπέ-

55. MS. mendose ποιητικὸς posset & scribi ποιητικῶς. 56. MS. μεταχνησθεῖσα. 57. Ιλ. π. 185. 58. ex Hesiod. Εργ. v. 580. lego ὁ ἡχετα. &c. MS. mox mendose καὶ ὁ κυανοχατα. κυανοχαῖτα occurrat Ιλ. ξ. 390. 59. Ιλ. α. 175. 60. Ιλ. α. 511.

503. Ἐιποτε δὴ σε &c.) Beneficium qui dedisse se dicit, petit, inquit P. Syrus in mimis. Ita & Chryses supra v. 39. Ἐιποτέ ται χερίεντ' ὅππ' ἡνέν | ἔρεψα, Ἥ εἰ δὴ ποτέ ται κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα &c.
 510. Ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ) Quidam scribunt ὀφέλλωσιν τί ἐ τιμῇ, ut sic αὐξή-

Invenit autem late fonantem Saturnium seorsum sedentem ab aliis

In summo vertice multa cacumina habentis Olympi.

Et ante ipsum sedit, &prehendit genua 500

Sinistrâ: dexterâ autem mento prehenso,

Supplicans allocuta est Jovem Saturnium regem,

Jupiter pater, si quando te inter immortales juvi,

Vel verbo, vel facto (i.e. *re ipsa*,) huic meo satisfac desiderio:

Honora mihi filium, qui breviorẽ vitam quàm caeteri fortitus 505

Est: sed ipsum nunc rex virorum Agamemnon

Contumeliâ affecit. Habet enim praemium ereptum quod ipse vi cepit.

Sed tu ipsum honora, Olympie consultor Jupiter:

Tandiu autem Trojanis adjice victoriam, donec Achivi

Filium meum honorent, augeantque eum honore. 510

Sic dixit. Huic autem nihil respondit nubes-cogens Jupiter,

Sed.

ρισπᾶται κατὰ τὰς κλητικὰς, 61 ἀφ' ὧν γίνεται. ὁ εὐρύοπα δὲ καὶ ὁ ἀκάνητα προπαροξύνεται, καὶ αἰτιατικαὶ, 61 ἀφ' ὧν γίνονται, προπαροξύνεται.

502 Κρονίωνα] τὸ Κρονίων ἐνίοτε μὲν μακρὸν ἔχει τὸ ἰῶτα

62 Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων.

ἐνίοτε δὲ βραχὺ, ὡς ἐνταῦθα. ὅτε μὲν ἔν μακρὸν αὐτὸ ἔχει διὰ τοῦ ὀ μικροῦ κλίνεται, ὡς Μαχάονος, ὑπερίονος, ὅτε δὲ βραχὺ διὰ τοῦ ὦ μεγάλῃ, ὡς Ἐυρυτίωνος.

513 Εμ-

61. MS. αὐφ. 62. Hesiod. Epy. 242.

αὐξήσωσι αὐτὸν κατὰ τὸ πρῶτον, vel αὐξήσονται αὐτὸν τὸ πρῶτον, Eustath. Recte interpretes augeant eum honore, id est, ornent. Nam plane eodem modo Latini augere aliquem honore, & absolute augere dicunt. Sueton. Claud.

cap. xii. In semet auzendo parvus &c. Plautus Mercat.

Aliquid cedo

Qui hanc vicini nostri aram auzeam:

511. Νεφέλη γέρειτα Ζεὺς) Nubila terribilia condutens, Arnob. adv. Gent. lib.

Ἄλλ' ἀκέων δὲν ἦσο. Θέτις δ' ὡς ἤψατο γυνῶν,

Ὡς ἔχειτ' ἐμπεφυῖα, καὶ ἤρετο δόρυ περὶ αὐθις,

Νημερτές μιν δὴ μοι ὑπόσχεο, καὶ κατένδυσον,

515 Ἡ δ' ἀπείπει· ἐπεὶ ἔτοί ἐπιδέξομαι ὅφρ' εἰδῶ,

Ὅσον ἐγὼ μὲν πάσιν ἀπιστοτάτη Θεός εἰμι.

Τὼν δ' ἡ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

Ἡ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμὲ ἐχθοδοπήσας ἐφύσει

Ἡρῇ, ὅταν μὲν ἐρέθῃσιν ὄνειδίοις ἐπέεσσιν.

520 Ἡ δ' ἡ αὐτὰρ μὲν αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι Θεοῖσι

Νεικεῖ, καὶ τέ με φησὶ μάχη Τρώεσσιν ἀρήξην.

Ἄλλα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

513 Ἐμπεφυῖα] ἐμφύομαι, τὸ δυσάποσπάζως προσπλέκομαι, καὶ ὁ μέλλων ἐμφύομαι, μέσος παρακείμενος ἐμπέφυα, ἀφ' οὗ ἐμπεφυῖα καὶ ἐμπεφυῖα.

Ἡρετο] ἔρομαι κοινῶς, τὸ ἔρωτῶ. εἶρομαι ποιητικῶς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἰῶτα. ἀπὸ μὲν τοῦ ἔρομαι ἡρόμην δεύτερος ἀόριστος διὰ τοῦ ἦ, ἀπὸ δὲ τοῦ εἶρομαι εἰρόμην παρατατικὸς διὰ διφθόγγου ἐν σημασίᾳ ὁρίσας κατὰ τὴν ποιητικὴν συνήθειαν.

518 Ἐφύσει] ἐφίημι, τὸ εἰς ἐπιθυμίαν ἐμβάλλω, καὶ ἐν ἐφέσει ποιῶ, ὡς τέρπω, τὸ τέρπεσθαι ποιῶ, καὶ ἤδω τὸ εὐφραίνεισθαι ποιῶ, ἃ ἀπὸ τῶν παθητικῶν λαμβάνει τὴν ἐρμηνείαν ἀντιστροφῶς τοῖς ἄλλοις. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τὰ παθητικὰ ἀνορθοθεῖ τοῖς ἐνεργητικοῖς, καὶ πρότερά εἰσι τὰ ἐνεργητικά. ἐπὶ δὲ

63. MS. ἀρε... posset & legi ἀοριστικῇ. 64. MS. ἄλλαν τὰ παθητικὰ.

lib. iv. p. 141. pr. Hesych. hunc Homeri locum exponens dicit: Νεφεληγερέτα, νεφελιγερέτης, ὁ τὰς νεφέλας ἀγείρων, ὁ ἐστὶ συναθροίζων, ὁ τὰς ἐμπεφυῖα ποιῶν. κλητικὴ ἀντιειρμηνεία.

516. Θεός εἰμι) Dea sum. Θεὸς Graecis est utriusque generis, quos & hic

imitantur nonnunquam Latini. Virgil. Aen. ii. v. 632. de Venere, Descendo, ac ducente Deo flammam inter & hostes Expedior.

Calvus citante ibi Servio Pollentemque Deum Venerem.

Sed tacitus diu sedit. Thetis autem sic, ut apprehen-
 derat genua,
 Sic tenebat adhaerens, & rogabat secundò iterum,
 Promte jam mihi promitte, & annue,
 Vel abnue: quoniam non tibi est timor: ut benè 513
 sciam,
 Quantum ego inter omnes inhonoratissima Dea sim.
 Hanc autem valde indignatus allocutus est nubes co-
 gens Jupiter,
 Perniciosum sane facinus, quum me in odium incur-
 rere jubes
 Junonis, quando me irritat contumeliosis verbis.
 Haec autem & temerè mecum semper inter immorta- 520
 les Deos
 Contendit; atque me dicit in pugnâ Trojanis auxi-
 liari. Sed

τέτων τὰ παθητικὰ δοκεῖ πρότερον ὑφίστασθαι, εἴτα κατὰ τὴν
 σημασίαν αὐτῶν ἀνακύπτειν ὕστερον ἐνεργητικά. πρότερον γὰρ ἐ-
 φίμαι, τὸ ἐπιθυμῶ. εἴτα ἐφίημι ἕτερον, ἥτοι ἐφίεσθαι ποιῶ.
 καὶ τέρπομαι ἐγὼ, εἴτα καὶ τέρπω ἕτερον. καὶ ἤδομαι, εἴτα
 καὶ ἤδω ἕτερον. καὶ ἀπλῶς ὅσα παθητικῶς τῇ Φωνῇ, καὶ τῇ δυ-
 νάμει, μὴ κατὰ μετὰβασιν λέγεται. ἔχει δὲ ἐνεργητικὰ τὸν αὐ-
 τὸν τρόπον 65 ἅπαντὰ ἔχει. ἔστι μὲν ὅν ἐφίημι, τὸ ἐφίεσθαι
 ποιῶ, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ διεγείρω λέγεται δὲ τὸ ἐφίημι καὶ ἀντὶ
 ἐνδίδωμι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλω 66 ἐν δὲ τῷ

—— Πρίαμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφύσω.

τὸ 67 ἐφύσω ἀντὶ τοῦ ἐντολᾶς αὐτῇ δὲς πέμψω. λέγεται ἀντὶ
 τοῦ ἐφίεμαι καὶ τὸ ἐντέλλομαι.

522 Απο-

65. an leg. ὅν πάντα ἔχει. 66. desunt & hic nonnulla ex Phavorino sup-
 plenda: ὅπ' ἔν πε ἀάπας χεῖρας ἐρύω, ἥ πε ὑπεβάλλω. ὡς ὁ τῷ &c. locus, qui
 sequitur est Iliad. ω. v. 117. 67. MS. ἐφύσω. ex corrupta pronuntiatione τῷ
 ἱ pro ἥ.

Ita utroque loco legi debet auctore
 Macrobio Saturn. lib. 111. c. 8. Vide
 & Jenl. Lucian. Lect. lib. 11. c. 20.

517. Ὀχθέσας) dupliciter explicat
 hanc vocem brev. Scholiast. περ μέγα

σενόξας graviter suspirans, & δεινοπα-
 θήσας pergraviter, moleste ferens, valde
 indignatus. Posterior sententia huic lo-
 co aptissima videtur. Idem innuit
 Helychius exponens ὀχθέσας, βαρυ-
 Η θίς,

Ἄλλα σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόσιχε, μὴ σε νοήσῃ

Ἥρῃ· ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσῃ ὄφρα τελέσω.

Εἰ δ', ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανύσσομαι, ὄφρα πεποίθῃς.

525 Τῷτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον

Τέκμων. ἔ γάρ ἐμὸν παλινάχρετον, ἔ δ' ἀπατηλὸν,

Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, πῃ κεν κεφαλῇ κατανύσω.

Ἦ, ἔ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νύσσει Κρονίων.

Ἀμβρόσια δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακλῆ

530 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπόν.

Τῷ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

522 Απόσιχε⁶⁸] σείχω ἐνεσῶς, ἔσειχον παρατατινὸς διὰ διφθόγ-
 γη, ἔσειχον δεύτερος ἀόριστος διὰ τοῦ τ, καὶ μετὰ τῆς ὤπῃ ἀπέ-
 σιχον, ἀφ' ἧς προστακτικὸν⁶⁹ ἀπόσιχε.

530 Κρατὸς] ἀπὸ τοῦ κράτος κατὰ κρᾶσιν κρατὸς, ὡς τὸ οἶός.
 διατὶ δὲ τὸ μὲν λαός, τὸ ἦρος, τὸ κῆρος οὐκ ὀξύνεται, ταῦτα

68. 69. MS. utroque loco habet. ἀπόσειχε.

θεῖς, ἀχθῆ γὰρ βάρους. Hunc versum
 ab Homero mutuatus est Hesiodus
 θεογ. v. 558.

Τὸν ὃ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφε-
 ληγχερέτα Ζεὺς.

524. Ἐἰ δ' ἄγε) Apud Poëtas sæ-
 pius, rarius apud oratores, etiam κατ'
 ἑλκεῖν usurpantur; reddique possunt,
 quod si non credis, vel, non creditis, age;
 tuncque illud age, ad sequentia potius
 pertinere videri possit. Viger. de Idio-
 tism cap. viii. sect. 6. §. 10. ubi hunc
 Homeri locum adducit.

527. Ατελεύτητον &c.) in animo
 habuit hunc locum Euripides Alcestæ
 v. 978.

Καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ, πῃ νεύσῃ
 Σὺν σοι, τῶν τελευτῶν.

Scholias. hunc Homeri locum addu-
 cens, habet: ἔδ' ἀτελεύτητον, ἔ, πῃ
 κεν &c.

528. Κυανέησιν ὀφρύσι) sunt qui συ-
 νειδοχ. ὡς supercilia intelligant de to-
 to capite, ut capillis annuere dixit Pin-
 darus Nem. od. 1. κατένευσέν τέ οἱ
 χαῖταις, capillis ei annuit, id est, ca-
 pite. Sed & superciliis negamus, an-
 nuimus, auctore Plinio lib. xi. c. 37.
 Præterea hunc locum respexit Apulejus
 lib. vi. Metam. Nec renuit Jovis ca-
 rulum supercilium, id est, nigrum.
 Caeruleus enim & nigrum significat,
 Ovid. Fast. iv. v. 445. de equis plu-
 tonis

Regnaque caeruleis in sua portat equis.
 Virgil. Aen. iii. v. 64.

— Stant manibus ara

Caeruleis moesta vittis.

Ubi Servius: Veteres sane caeruleum ni-
 grum accipiebant. Quare non possum
 subscribere sententiæ viri doctissimi,
 qui

Sed tu quidem nunc recede, ne te videat
Juno: mihi autem haec erunt curae ut perficiam.
Quod si dubitas, age, tibi capite annuam, ut fidem
habeas.

Hoc enim à me inter immortales maximum (*datur*) 525
Signum. non enim meum revocabile, neque fallax,
Neque infectum, quodcunque capite annuam.
Dixit, & nigris superciliis annuit Saturnius.
Ambrosiac autem comae concussae sunt regis
In capite immortalis, ac magnum tremefecit Olympum. 530
Illi

δὲ ὀξύνηται; ἴσως μιᾶς ἀκολυθίας ἀπαιτήσεως αὐτὰ προπερισπᾶ-
σθαι διὰ τὸ δυνάμει τρισύλλαβον εἶναι, ἑτέρας δὲ ὀξύνησθαι διὰ τὸ
ἐνεργείᾳ δισύλλαβον εἶναι, καὶ εἰς ὧς λήγοντα. ἐπὶ μὲν 7^ο τῶν ἐπε-
κράτησε τὸ τῆς ἑτέρας ἀκολυθίας, ἐπὶ δὲ τῶν τὸ τῆς ἑτέρας. τὸ
δὲ κρατὸς καὶ ἀμφοτέρως τὰς λόγους ἔχει. ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς γενι-
κῆς τῶν ἐνικῶν ὀξύνηται κατὰ τὴν ἀκολυθίαν τοῦ 7^ι οἶος, ἐπὶ δὲ
τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν παροξύνηται, ὡς τὸ λάων.
530 Ἐλέλιξεν] ἐλίσσω, ἐλίζω, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν ἐλε-
λίξω, ὁ ἀόριστος ἐλέλιξα. ἔχ' ὡς ἔτυχεν δὲ τῇ ἐπαναδιπλώσει ἐν-
ταῦθα

70. MS. τὸν. 71. MS. ἰὸς. male.

qui Notis in Anacreonti: p. 25. Edit.
Cantabr. ait κινανήσιν, id est, μελαί-
ναις, ut vulgo exponunt, lege seq. cum
ἰφρούς μελαίνας supercilia nigra pro pul-
cherrimis habuerint veteres, vide Philo-
lostrat. Icon. lib. 11.

529. Ἀμβρόσιον χαῖται) Hinc Vir-
gil. Aen. 1. v. 437.

Ambrosiaeque coma divinum vertice
odorem.

Spiravere.

id est, ambrosia, unguento Deorum,
(nam non cibus tantum, sed & un-
guentum Deorum est ambrosia, testi-
bus Eustathio & Servio ad loc. Virg.
& Aen. 11. v. 419.) delibatur, sive
divina. Claudian. Nupt. Honor. &
Marix v. 110. de venere,

Ambrosiaeque sinu pectus complexa fe-
rorem,

id est, divino.

Ἀμβρόσιον &c. ἐλέλιξεν Ὀλυμπον)
Expreserunt hunc locum Ovid. Metam.
1. v. 179.

Terrificam capitis concussit terque qua-
terque

Casariem; cum quā terram, mare, si-
dera movit.

Virgil. Aen. 1. v. 106. & 1. v. 115.

Annuit, & nutu totum tremefecit
Olympum.

Arnob. lib. 1. v. adv. Gent. Ergone ille
Rector Poli, pater Deorum & hominum,
supercilio & nutu totum motans & treme-
faciens caelum &c.

530. Ἡ κιναν &c. Ἀμβρόσιον &c.
Κρατὸς ἀπ' αὐτοῦ &c.) Hosce tres versus
sibi proponens Phidias, celeberrimus
ille statuarius, stupendum illud simu-
lacrum

Τῷ γ' ὥς βεβλῶσαντε διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα
 Εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς ᾗ ἐὼν πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσαν
 Ἐξ ἐδέων, σφῶ πατρὸς ἐναΐϊον· εἰδὲ τις ἔτλη

535 Μείναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' αὐτίοι ἔσαν ἅπαντες.

Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέζετο πρὸς θρόνον, εἰδὲ μιν Ἥρη
 Ἠγνοίησεν, ἰδῆσ' ὅτι οἱ συμφράσσεται βελάς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ αἰλίοιο γέροντος,
 Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα,

540 Τίς δ' αὖ τοι δολομῆτα Θεῶν συμφράσσεται βελάς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,

Κρυ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

ταῦθα χρῆται, ἀλλὰ ταύτης ταχεῖαν τὴν τοῦ Ὀλύμπου κίνησιν
 ἐμφαίνειν βέλεται. ὥς καὶ ἐν ἄλλοις πολλὴν κατεσπεδασμένην
 δέησιν ἐνδείξασθαι βεβλόμενος πρόθεσιν ὅλος ἐπαναλαμβάνει

70 Ὀυδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκέρχως Ἀπόλλων,

Προπροκυνιδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

531 Διέτμαγον] τμήγω, τμήξω, ἔτμηξα, ἔτμαγον. λέγεται δὲ
 κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν τεμνομένων σωμάτων. τμήγω γὰρ καὶ
 τέμνω ταυτὸν, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἐς ποιητικόν, τὸ δὲ τέμνω κοινόν.

532 Ἄλτο] ἄλλομαι, ἄλῃμαι, ἡλάμην, ἡλατο, ἄλατο ἰωνικῶς,
 καὶ κατὰ συγχοπὴν ἄλτο, διὸ καὶ φιλεῖται, ὥς ὁπάτρος, ὁ
 71 ὁμόπατρος.

70. Iliad. X. 220. 71. Ita omnino legendum. MS. habet ὁμοπάτριος,
 quod quidem idem notat; sed hic dicit, ὁπάτριος per Syncopen & mutato
 spiritu est pro ὁμόπατριος.

Iacrum Jovis Olympii, quo nullum
 praestantius aut admirabilius humanae
 fabricatae sunt manus, expressit. Vide
 Eustath. hic. Strabon. lib. vii. Suid.
 v. Φιδίας. Val. Max. lib. iii. c. 7.

536. Μείναι) proprie manere, id est,

exspectare. posset & retineri ea vox in
 versione, quia ea notione non semel
 reperitur apud Latinos. Plaut. Casin.
 Prol. v. 86. Ultra ibi nuptum, non ma-
 nebit aspirans. & alibi.

536. Ὀυδ' εἰ μιν Ἥρη Ἠγνοίησεν, ἰδῆ-
 σαι)

Illi re sic deliberatâ discesserunt: haec deinde
In mare defiliit profundum de splendido Olympo;
Jupiter autem in suam domum. Dii verò simul omnes
surrexerunt

Ex sedibus, sui patris in occursum: neque aliquis
sustinuit

Expectare venientem, sed obvii steterunt omnes. 535

Sic hic quidem illic resedit in folio, neque ipsum Juno
Ignoravit, quippe quae norat quod contulerat cum eo
consilia

Argenteos-pedes-habens Thetis, filia marini senis,
Statim convitiis Jovem Saturnium allocuta est,
Quis vero tecum, dolose, Deorum contulit consilia? 540
Semper tibi gratum est, te à me seorsum,

Clan-

537 Ἠγνοίησεν] ἀγνοῶ, καὶ πλεονασμῶ τῆς ἠγνοίῃς ὡς ἀπὸ
τῆς ἀλοῖας τὸ τύπτω, 72 ἀλοιῶ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλοία

73 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

μέλλων ἀγνοίησω, ἀόριστος ἠγνοίησα, τὸ τρίτον ἠγνοίησε.

539 Κερτομίοισι] κατὰ παράληψιν ἀντὶ κερτομίοις ἔπει. ὅπερ
ἐν ἄλλοις ἐντελῶς λέγει 74 κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγο-
ρεύων. τοιῶτόν ἐστι παρ' αὐτῶ καὶ τὸ

75 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι. —

καὶ ταῦθα κατὰ παράληψιν λέγεται ἀντὶ τῆς μελιχίοις ἔπει.

541 Ἀιεὶ τοι φίλον ἐστίν] πρὸς μὲν τὸ φίλον ἐστίν ἀποδοτικῇ, διὰ
δὲ τὸ ἐπαγόμενον ἀπαρέμφατον μετέπεσεν ὁ λόγος εἰς αἰτιατι-
κὴν· τῷτο δὲ καὶ 76 τῷ πεζῷ ἐστίν ἐν χρήσει.

546 Χαλε-

72. MS. ἀλοιῶ male. idem error est παρὰ χιδῖ p. 51. ubi legitur ἀλοιῶ, τὸ
τύπτω. Leg. ἀλοιῶ, τὸ τύπτω. 73. Ιλ. ι. 564. 74. Ιλ. δ. v. 6. 75. Ιλ. p.
431. 76. MS. τὸ.

σα) Homerum imitatur Theocrit.
Idyll. vii. v. 13.

Οὐδέ τίς μιν

ἠγνοίησιν ἰδέν.

540. Τίς δ' αὖ τοι δολομήτα Θιδῶν)
Αἱ Θιδῶν referunt ad τὸ, τίς, ut su-
pra v. 8. τίς τ' εἴς σφ' αἱ Θιδῶν. Αἱ

ad τὸ, δολομήτα, ut apud Virgil.
Aen. iv. v. 576.

— Sequitur te Sancte Deorum.

& Ennium

Respondit Juno Saturnia Sancta Dearum

541. Ἀιεὶ τοι φίλον ἐστίν ἐμῷ ὑπὸ
νόσφιν ἰόντα) hoc est, αἰεὶ τοι φίλον

H 3

ἰσὶ,

Κρυπιάδια φρονέοντα δικάζεμεν· ἔδ' ἐπὶ πῶ μοι
Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔωθε ὅ, τί νοήσῃς.

Τὼ δ' ἡμείβετ' ἔωθε πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε,
545 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμὲς ὀπιέλπεο μύθῃς
Εἰδήσῃν· χαλεποί τοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἔσῃ.
Ἄλλ' ὃν μὲν κ' ὀπρειαὶ ἀκχέμεν, ἔῃς ἔωθε
Οὔτε Θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσε', ἔτ' ἀνθρώπων.
Ὅν δ' αὖ ἐγὼν ἀπάνευθε Θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
550 Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετὰλλα.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔωθε βοῶπις πότνια Ἥρη,

Αἰ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

546 Χαλεποί τοι ἔσονται] τὸ εἰδέναι ἀπὸ κοινῆς. ἐν ᾗ 77 ἀντὶ τῆς
δυσχερὲς σοι ἔσαι εἰδέναι αὐτὰς, τῆτέστιν οὐ ραδίως ἐνδεδομένοι
ἔσονται.

549 Ὅν δ' αὖ ἐγὼν ἀπάνευθε Θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι, Μήτι σὺ ταῦ-
τα ἕκαστα διείρεο] τὸ δὲ 78 ἀορίστως λεγόμενον πληθυντικῷ δύνα-
μιν ἔχει. οἰκείως ἔν ἀποδίδοιτο ἂν πρὸς αὐτὸ πληθυντικόν, ἀπε-
δίδοτο ἀρρενικοῦ γένους, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἀρρενικόν. οἶον, μὴ σὺ
τῆτέστι πάντας διερεῦνα, οὐκ ἂν ἔχει ὁ λόγος δυσχέρειαν. τὸ τοιῶ-
τον γὰρ πᾶσι σχεδὸν γνώριμον, ὅτε πολλῆς ἔσῃς τῆς τούτης χρή-
σεως, οὐ παρὰ τοῖς ποιηταῖς μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τοῖς τῷ πεζῷ
λόγῳ χρωμένοις. νυνὶ δὲ πληθυντικῶς ἀποδέδοται κατὰ γένος οὐ-

77. MS. ἐν ᾗς ἀντὶ τῆς δυσχερὲς σοι. ἔσαι &c. 78. MS. τὸν δὲ ἀόριστος λεγ. &c.

ἔσῃ, σὲ ἐμὲ ἀπὸ &c. Vide CL. Iensii
Lucian Lect. lib. 11. c. 4.

551. Βοῶπις (Ἥρη) turpissime inter-
pretes: bovinos oculos habens Iuno. Vel
pueri norunt βοῶπις esse magnos ocu-
los habens. Omnia enim magna Græ-
ci βόα vocant, ut &c. prisci Latini.
Hinc elephantem dixerunt bovem Lu-
cam. Sic Græci βέπρια apud Hesych.

βέπρια apud Erasistratum est μέγας
λιμός, magna fames. βεγάϊ, μέγας
λαυχός jaculator. βέπαις, quod legi-
tur apud Alciphronem ep. 62. est μέ-
γας παῖς, puer adultior. Hesych. βέ-
παις, νέος μέγας, ἀφῆλιξ, μέγας παῖς
ἢ ἰχθύς, scribe ἰχυρός. Glossæ vete-
res: catulaster βέπαις. Alia, ἀρτι-
παις, catulaster. Quæ vox Dracon-

Clandestina consilia agitantem, regnare: neque unquam mihi quicquam

Lubens dignatus es dicere verbum quod cogitaveris.

Huic respondit deinde pater hominúmque Deorumque,

Juno, ne omnia mea sperato consilia 545

Te scituram: difficilia tibi erunt, uxor quamvis

[*mea*] sis:

Sed quod quidem par fuerit audire, nullus fane

Neque Deorum prior hoc sciet, neque hominum:

Quod autem ego seorsum à Diis voluero animo concipere,

Ne tu haec singula interroga, neque perscrutare. 550

Huic respondit postea magnos oculos-habens veneranda Juno,

Impor-

δέτερον, καὶ ἔστιν ἡ ἀπόδοσις πραγματικῇ. πράγματα γὰρ οἱ λόγοι ἀντὶ γούν τοῦ ἀποδοῦναι τούτους ταῦτα ἀποδέδωκεν, ὃ ταυτὸ δύναται τῷ τούτους κατὰ τὴν πραγματευτικὴν σύνταξιν. αὐτῇ δὲ συνήθως ἤδη καὶ ποιηταῖς, καὶ λογογράφοις, καὶ τῇ ἀκοῇ δὲ ἀνεπαχθῶς 79 προσβάλλει, ἅτε τῆς ψυχῆς προκατειλημένης ἔσσης τῇ ἀπλῇ διανοίᾳ τῶν πραγμάτων μᾶλλον ἢ τὸ οὐδέτερον συμπίπτει, ἢ τοῖς ἀρσενικοῖς ὀνόμασιν, ἃ δὴ ὕστερον ἐπὶ τούτων νενομοθέτηται.

551 Βοῶπις] ἡ μετεώρης, κυκλοτερεῖς ἔχουσα ὀφθαλμοὺς, ὥσπερ οἱ βόες. τούτοις γὰρ ἐξαίρετον τοῦτο. τὴν Ἥραν δὲ λέγει ἔτως, ἦτοι τὸν ἄερα, ἅτε διαφανῆ ὄντα μάλιστα πάντων.

552 Ποῖον

79. MS. ἀνεπαθῶς.

no restituenda. In lib. 11. v. 191. in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer audet

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulastra agit puerilia.* Loquitur ibi de variis hominum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastra autem sunt pueri grandiores, qui incipiunt catulare, hoc est, ad Ve-

nerem incitari. Inde & Catulli nomen. Oculi vero magni inter præcipua pulchritudinis περιμέτρα. Liban. Progygn. Οὐκ ἔστιν εἰδεῖν αὐτὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ὡς εἴησαν ὁδὸν αὐτῶν τῇ Ἥρᾳ καλοῖσι τε μεγάλοι τε, βοῶπιν αὐτὴν ἐκάλεσαν, Homerus ostendere volens, quod oculi Junonis magni essent & pulchri, bubulos oculos eam habere dixit. Hæc exactissima eruditionis vir I. G. Grævius ad

H 4

Hesiod.

Αινότατ'ε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπας ;

Καὶ λίω σε πάρῃ γ' ἔτ' εἶρομαι, ἔτε μετ'αλλῶ.

Ἀλλὰ μάλ' εὐκηλῃ τὰ φράζεαι ἄσ' ἐθέληθ'α.

555 Νυῶ δ' αἰνῶς δείδοικα κτ' Φρένα, μή σε παρείπῃ

Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ αἰλίοιο γέροντ'.

Ἡερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, εἰ λάβε γυνῶν.

Τῇ σ' οἶω καίανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα

Τιμήσης, ὀλέσης ἢ πολέας ὅππ'ι νηυσὶν Ἀχαιῶν.

560 Τὴν δ' ἀπαμφερόμεν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶεαι, εἰδέ σε λήθω.

Πρῆξα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

552 Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας] συνυπακούειν δεῖ τὸν δέ, ἢ ἢ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας ἀντὶ τοῦ, τίς ἐστὶν οὗτος ὁ λόγος, ὃν εἶπας.

555 Δέδοικα] μέσος παρακείμενος ὁ δέδοικα, καὶ 78 ὥφειλε τὸ δ' ἔχειν ἀπὸ τοῦ ἐνεσῶτος· ὁ δὲ τὸ κ' ἔχει, ὁ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακείμενος ἐστὶ, τοῦτο δὲ γίνεται διὰ τὸ κακόφωνον. τὰ γὰρ τρία ἐφεξῆς δ' κακόφωνον ἐποίει τὴν λέξιν. ἀντὶ γοῦν τοῦ κλητινῆ δ' τὸ κ' λαμβάνει οἰκείως, καὶ τοῦτο γὰρ παρακείμενος.

561 Δαιμονίη] ἐνταῦθα μὲν δαιμονίη ἀντὶ τοῦ δαιμονία, ἥτοι σφόδρα 79 περίεργε λαμβάνεται. ἐν δὲ τῇ

80 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος.

78. MS. ὄφειλε, potest & inde legi ὀφίλει. 79. MS. πρὶ ἔργα, mendose. 80. Ιλ. ζ. 407.

Hesiod. Theog. v. 355. Et huc tendit expositio Suidæ, βεῶπις, μεγαλόφθαλμος, id est, magnos oculos habens. etiam Hesych. βοῶπις, μεγαλόφθαλμος, εὐφθαλμος, magnos, pulchros oculos habens. Superioribus adde Bucephalum, Magni Alexandri equum, a ma-

gnitudine capitis, non ab inusta taurini capitis nota, quod pace Summorum Virorum dixerim, nomen traxisse. βεῶ enim in compositione augei, & μέγαν notat, Hesych. ita quoque βεπέρως ὀφείλως Herodotus dixit, id est, μεγάλως, Suidas, vide & Etymol. v. Βεπρίστis.

555. Πα-

Importunissime Saturnie, quale verbum dixisti?
Et omnino te antea neque interrogavi, neque per-
scrutor:

Sed valde quietus haec consultas quae vis.

Nunc autem magnopere timeo animo, ne te blandi- 555
tiis suis persuaferit

Argenteos pedes habens Thetis, filia marini senis. *Nereus*

Matutina enim tibi assedit, & prehendit genua.

Cui te suspicor annuisse certè, te Achillem

Honoraturum, perditurum autem multos in navibus
Achivorum.

Huic vicissim respondens dixit nubes cogens Jupiter, 560

Improba, semper quidem suspicaris, nec te lateo:

Facere

τὸ ἐνθεον τῆς ὀρμῆς καὶ ἀνδρείας τοῦ Ἑκτορος θέλει δηλοῦν τ' ἔνο-
μα. ἐν δὲ τῷ

81 Δαιμόνι, ἔτω πρ 82 μέγα ἔλπεαι υἱας Ἀχαιῶν

Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι, καὶ ἀνάγκιδας, ὡς ἀγορεύεις,
τὸ βασιλικὸν καὶ ἐνθεον τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἐν δὲ τῷ

83 Δαιμονίη, τί λέλαιας.

τὸ μυσικὸν καὶ ἱερὸν τῆς ἀηδόνος. ἐν δὲ τῷ

Δαιμόνιοι χλούνην μὲν ὀρίτροφον,

τὸ καρτερικὸν καὶ ἔμμονον τῶν ἀλίων, ὃ πρόσεστιν αὐτοῖς ἀπὸ
μοίρας δαίμονος. ἔστι δὲ εὐφρημον ὄνομα τὸ δαιμόνιε, διὰ καρτε-
ρίαν, ἢ ἀνδρείαν, ἢ κράτος βασιλικὸν καὶ ἐνθεον, ἢ ἄλλην τινὰ
ἀρετὴν λεγόμενον. ἐνιότε δὲ καὶ εἰρωνικῶς λέγεται ἐπὶ τοῦ νομί-
ζοντος ἐνθεον ἑαυτὸν καὶ ἀνδρείας μέτοχον. ὡς ἐν τούτοις

84 Δαιμόνι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἴσας ἔμεῖο.

574 Ἐρι-

81. Il. i. 40. 82. Editi habent μέλα. Reperio quoque voces μέγα &
μέλα inter se commutatas Odyll. ω. 401. ubi editi omnes μέγα; Macrobius
vero Sat. i. 17. & anonymus ad Il. β. 6. illum locum laudantes habent μέ-
λα. 83. In MS. corrupte est δαιμονίη, τὸ λέλαιας. Non enim dubium mihi
est quin respexerit Heliod. Εργ. v. 207 84. Iliad. N. v. 448.

555. Παρείπῃ) inepte interpretes
seduxerit. Expono blanditum sui per-
suaserit, vel oratione sua flexerit. Eu-
lath. παρείπῃ, παρὰ πείρῃ, παρὰ λόγῃ.

σηται. παρείπῃ, τὸ πείσαι λόγῳ, ὃ
ποιεῖται λέγει, καὶ παρὰ πείρῃ τὰς λόγους
πειδομένους. Helych. παρείπῃ, παρὰ λό-
γῳ.

H 5

562. Ἀ-

Πρῆξαι δ' ἔμπης ἔτι διωήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμῷ
Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι ἔριον ἔσται.

Εἰ δ' ἔτῳ τῷτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.

365 Ἀλλ' ἀκέεσσα καθῆσο, ἐμῷ δ' Ἰπιπείθεο μύθῳ·

Μὴ νύ τοι ἔχθραίσμωσιν ὅσοι Θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ

Ἄδσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτῃς χεῖρας ἐφείω.

Ὡς ἔφατ'. ἔδδῃσεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·

Καί ῥ' ἀκέεσσα καθῆσο, Ἰπιγνάμψασα φίλον κῆρ.

570 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς Θεοὶ ἔρανιες.

Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,

Μητρὶ Φίλῃ Ἰπίηρα φέρων λυκωλένῳ Ἥρῃ,

Ἥ δὴ λοίγῃα ἔργα τάδ' ἔσεται, ἔδ' ἔτ' ἀνεκτα,

Εἰ δὴ σφῶ' ἔνεκα θνητῶν ἐρμδαίνετον ὦδε,

575 Ἐν ᾗ Θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· ἔδέ τι δαιτὸς

Ἐδῆς ἔσεται ἡδὺ, ἐπεὶ ταῖς χερεῖονα νικᾷ.

Μητρὶ δ' ἐγὼ παρὰ φημι, καὶ αὐτῇ περ νοεῖσῃ,

Πατρὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

574 Ἐριδαίνετον] ἀπὸ τοῦ 84 ἐρίζω κατὰ παραγωγὴν ἐριδαίνω,
ἐκβολὴ τοῦ σ τοῦ ἐν τῷ ζ, τὸ δεύτερον τῶν δυϊκῶν ἐριδαίνετον.

579 Nei-

84. MS. ἐρι.

562. Ἀπὸ θυμῷ) sic in illo veteri codice, ἀπὸ θυμῷ, non ἀπὸ θυμοῦ. Qui multorum exemplarium error occurrit in aliquot aliis locis, ut lib. β. v. 192. μίαν ἀπὸ ἧς ἀλόχευ, pro ἀπο. Stephan.

569. Ἰπιγνάμψασα φίλον κῆρ) expono reflexitens suum cor, scilicet ab ira, id est, sedans seu reprimens iram suam. Terent. Adelph. 111. 2. 9.

Neque illum misericordia repressit, neque reflexit.

φίλον & hic notat ἴδιον, quia de re supra notavi ad v. 351. iis addo Ἄλφου fabula, cujus inscriptio Ζεὺς καὶ γελῶν, ubi testudo ad Iovem, cum serius advenisset: Οἶκα φίλα, οἶκα ἀεισ. Quem locum pessime interpretes reddunt domus cara, domus optima, cum reddi debeat domus propria, domus optima.

576

Facere tamen nihil poteris, sed odiosa

Magis mihi eris: hoc autem tibi tristius erit:

Si autem sic hoc est, mihi placitum est.

Sed tacita fede, meo & obedi imperio:

565

Ne te non juvent quotquot Dii sunt in Olympo

Prope accedentes, quando tibi violentas manus in-
jecero.

Sic dixit. timuit autem magnis oculis veneranda Ju-
no,

Et tacita sedit, reflectens suum cor (sc. *ab ira.*)

Indignabantur autem per domum Jovis Dii coeli- 570
colae.

His autem Vulcanus inclytus artifex incepit concio-
nari,

Matri suae gratificans candidas ulnas habenti Junoni,

Certe pestifera facta haec erunt, nec amplius tolera-
bilia,

Si vobis gratiâ mortalium contenditis sic,

Inter Deos autem tumultum excitatis: neque ulla 575
convivii

Boni erit voluptas, quoniam pejora vincunt.

Matrem autem ego admonco, licet ipsa quoque in-
telligat,

Patri

576 Ἐπὶ τὰ χεῖρ' αὖτις νύκτ') Simile proverbium apud Harpocrationem & Suidam, Τὸ τῶν χειρῶν κρείττω, Furum potior est conditio. Ita enim legendum, non εὐχρῶν, pridem monuit Gail. Canterus Nov. Lect. Lib. viii. c. 9. Liv. Major pars vitit meliorem. Nazianz. Stelitent. 3. Νύκτ' τὸ χεῖρ' αὖτις. Idem in Epist. ad Celsar. Ἐπὶ δὲ τὰ χεῖρ' αὖτις. & Epist. 199. Notum nimis illud de Socrate apud Aristoph. in Plauto, & alios; Τὸν αὖτις λόγον κρείττω ποτεῖ. Quod & alterum caput fuit criminationis, qua αὖτις σοφώτατον oppressere nequissimum illud bipedum παῖ, Anytus & Melitus. Βλάψαι δ' ὁ

κακὸς τὸν ἀρεῖον φῶτα, Hesiod. de ferreo seculo Ὅπως γ' ὁ χεῖρ' αὖτις τὰ γὰρ δὲ μᾶλλον ἀδίνει. Καποφθίνει τὰ χρηστὰ καὶ δεινὰ κρεττεῖ, τὰς τὸν αὖτις οὐ σέβει ποτε, Sophocl. in Philoct. ad quem locum affert Scholiastes hoc Homeri hemistichium. Dupont. Euripid. κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ.

577. Μὴ γὰρ δ' ἐγὼ παρὰ δεινὸν &c.) Ita Seneca Epist. xciv. Quid prodest (inquit) aperta monstrare? plurimum. Interdum enim scimus, nec attendimus: non docet admonitio, sed advertit, sed excitat, sed memoriam continet, nec patitur elabi. Et hunc locum in animo habuisse videtur Aeschyl. in Prometheus v. 307. καὶ

Πατρὶ φίλῳ Ἰππῆρα φέρειν Διὶ, ὅφρα μὴ αὖτε
Νεικεῖσιν πατὴρ, σὺ δ' ἡμῖν δαῖτα τρέξῃ.

580 Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπῳ ἀστροπητῆς
Ἐξ ἐδέων συμφερίζαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσι καθάπτεσθαι μαλακεῖσιν.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλασθαι Ὀλύμπῳ ἔσσε' ἡμῖν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· εἰ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθῃ· καὶ μιν προσέειπε,
Τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, εἰ ἀνάχρεο, κηδομένη περ,
Μὴ σε, φίλῳ περ ἐῷσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι
Θαινομένη· τότε δ' ἔτι δυνήσομαι, ἀχνυμένη περ,
Χραιομεῖν. δὲ γαλέσθαι γάρ Ὀλύμπῳ ἀντιφέρεισθαι.
590 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ρίψε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

579 Νεικεῖσιν] νεικῶ, καὶ πλεονασμῷ τῆς εἰ διφθόγγου νεικείω, ἀφ' ἧς ὑποτακτικὸν νεικείω, τὸ τρίτον νεικείη, καὶ πλεονασμῷ τῆς ⁸⁵ σι νεικείησιν.

582 Καθάπτεσθαι] θέλε καθάπτεσθαι, ἥτοι καθάπτει. λαμβάνεται δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ κατὰ ⁸⁶ . . . διὸ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν λέγεται, καθάπτομαι δὲ, τὸ σφόδρα λυπῶ, πρὸς γενικήν.

586 Τέτλαθι] τέτληκα παρακείμενος, καὶ ἐκβολὴ τοῦ π τέτλαα. πᾶς γὰρ παρακείμενος διὰ τοῦ π ἔχων τὴν λήγαν, καὶ μικρὰ

85. MS. σ. 86. Suppleo lacunam legendo καταπεσόντων.

Καὶ παραινέσαι γέ σοι
Θέλω τὰ λῶσαι, καί περ ὄντι ποικίλῃ.

Et suggerere tibi

Volo optima, licet sis versutus.

580. Ἀστροπητῆς) in margine adscripta ἀστροπητῆς adjecta hypodias-

le, ut liberum relinquerem iudicium ei, qui συμφερίζαι pro Optativo accipere mallet, subaudito αὖ. In vet. tamen cod. est superpositum δύνει) verbo συμφερίζαι, ut quod subaudiri debeat, Stephan.

582. Ε-

Patri meo obsequium praestare Jovi, ne iterum
Jurget pater, & nobis convivium conturbet.
Si enim vult Olympius fulminans 580
Ex sedibus deturbare. Is enim longè potentissimus
est.

Sed tu hunc verbis demulce mollibus:
Statim deinde placidus Olympius erit nobis.
Sic dixit: & surgens poculum rotundum
Matri suae in manus tradidit: & ipsam allocutus est, 585
Tolera, mater mea, & sustine, moesta quamvis sis,
Ne te, mea mater quamvis sis, oculis videam
Verberari: tunc non potero, quamvis doleam,
Opitulari. difficilis enim Olympius cui resistatur.
Jam enim me & alias adjuvare studentem 590

Deje-

παραληγόμενος, εἰ ἀποβολὴν τοῦ π ποιήσεται, συζέλλει τὴν πα-
ραλήγσαν. τὸ τρίτον τέτλαε, ἀφ' ἧ τοῦ προστακτικὸν τέτλαε,
καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τέτλαθι, ὡς δέδιθαι. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ τλή-
θι ἐγένετο 87 κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, εἶχεν ἂν τὴν παραλήγσαν
μακράν.

590 Ἀλεξέμεναι] ἀπὸ τοῦ ἀλέζω, ἀλέξειν, καὶ δωρικῶς ἀλεξέ-
μεναι, ἔστι δὲ ἐνεσῶς. 88 τὸ ὑπὲρ τῶν ἀλόχων βοηθεῖν. κατα-
χρηστικῶς δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ 89 ὅπως ἐν συμμαχεῖν, καθὸ
λέγεται ἐνταῦθα. μέλλων δὲ ἀλεξήσω ἑτεροκλίτως, ἀόριστος ἡλέ-
ξῃσα, ἀφ' ἧ τοῦ ἀλεξήσαι.

591 Τε.

87. κατὰ non est in MS. 88. an & hæc lacuna explebitur, si legas ἔστι δὲ
ἀλίσεν, τοῦ ὑπὲρ &c. 89. MS. ὅπως ἐν.

582. Ἐπέεσσιν μαλακοῖσιν) λείοισι
μύθοις, Æschyl. Prometh. v. 648.
confer iliad. β. v. 164. 180. 189. &
alii.

584. Αὐφεικόμενος) ποτίμενος, τὸ
ἐν αὐφεικόμενος λέγειν. Ἀφεικόμενος
σημαίνει τὸν λείον, πῶς διὰ τῶν
ἄλλων ἐκτίσθαι αὐφεικόμενος, Etymol.

589. Ἀγαλίσθαι γὰρ Ὀλύμπῳ ἀντι-

φείμεσθαι) Εἰ nimirum ὁδίνῃ ἐν ὁδίνῃ
κτλ. Ἀντιφείμεσθαι, τὸ ἀπεναντίας φέρε-
σθαι, ὃ ἐστὶν ἐναντιῶσθαι, ὅθεν καὶ ἀντι-
οιεῖται, Eustath. Æschyl. in Prometh.
Διὸς γὰρ δυσπαρεχέσθαι φέρεται. Id. ibid.
Ὅθεν φέρεται κέντρον καλὸν ἐκτενέας (hoc
est, συμμαχίσεις. Περὶ δὲ ἀποσ. cao. 9.
v. 5.) ἴσταν ὅτι Τετάρτῃ: μνηστῆρος (Zeus
Scil.) εἰδ' ὑπεύθυνος περτεῖ. Duret.

591. Πί-

ῥίψε, ποδὲς τεταγών, ἀπὸ βηλῆ θεσπεσίοιο.
 Παν δ' ἤμαρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡελίῳ καταδυώτι
 Κάππεσον ἐν Δήμῳ· (ὀλίγῳ δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν)
 Ἐνθα μὲ Σίνλεις ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
 595 Ὡς φάτο. μείδησεν δὲ θεὰ Λακώλεν· Ἥρη·
 Μειδήσασα ῖ, παῖδὸς ἐδέξατο χερὶ κύπελλον·
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 Ὀνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρ' ἀφύσων·
 Ἄσβεσθ' δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωι μακάρεσσιν, θεοῖσιν,
 Ὡς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

591 Τεταγών] ἀπὸ τοῦ τῷ ἀχρήστ, ἀφ' ὃ το 90 τέταμαι καὶ
 ἐτάθην, κοινῶς μὲν τείνω καὶ 91 τανύω, ποιητικῶς δὲ τάζω. ὡς
 ἀπὸ τοῦ χῶ ἀχρήστ, κοινῶς μὲν χωρῶ, ποιητικῶς δὲ χάζομαι,
 τὸ ἀναχωρῶ. ἔστι δὲ τὸ 92 τάζω κατὰ ποιητικὴν παραγωγὴν ὅμως
 καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ποιηταῖς ἀχρηστον. ἀπὸ τούτου δὲ γίνεται δεύ-
 τερος ἀόριστος ἐταγον ἐν χρήσει, (ὡς ἀπὸ τῆ σφάζω 93 ἐσφαγον)
 ἀφ' ὃ μετοχὴ ταγών, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών.
 593 Ἐνῆεν] ἔω ἐνεσῶς ἀχρηστος, ἀφ' ὃ παρατατικὸς ἔον καὶ ἦον,
 καὶ ἀμφοτέροι ποιητικοί. ὁ μὲν ἀναύξητος κατὰ Ἰωνας, ὁ δὲ
 ἠυξημένος ἀπὸ τοῦ ἦον. τὸ ἦεν ἐπὶ τρίτῃ, καὶ μετὰ τῆς αἰ-
 ἐνῆεν. τοῦτο τὸ ἦον κατὰ κρᾶσιν ἦν γίνεται, καὶ ἔστιν ἐν χρήσει
 παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἐφ' ὃ προστίθεται ποιητικῶς, ἐνίοτε μὲν τὸ
 ἦ, ἐνίοτε δὲ τὸ ἦν, καὶ γίνεται ἔην καὶ ἦην.

90. MS. τίμα. 91. MS. τανίω. 92. MS. τάω. 93. MS. ἐσφάζω.

591. ῥίψε, ποδὲς τεταγών, ἀπὸ βη-
 λῆ θεσπεσίοιο) hunc locum ab Home-
 ro mutuatus est Lucianus Charone:
 ῥίψη καὶ με τεταγών τῆ ποδὲς ἀπὸ τῆ θε-
 σπεσίης βηλῆ, id est, ἔρανῃ, Etymol.
 Βηλὸς, βαθμὸς δύρεας, ἢ ὁ ἔρανός. ad-
 ducit hunc Homeri locum, & ἀπὸ βη-

λῆ exponit ἀπὸ τῆ ἔρανῃ. Sed hæc,
 & quæ sequuntur, ad verbum fere
 descripsit ejus auctor ex brevi Scho-
 liaft. Apud utrumque in fine pro αἰ
 καὶ ἔδος ἀπὸ τῆ &c. scriberem potius
 αἰ καὶ ἔδος &c. cum Eustathio p. 113.
 l. 27.

599. Ἄ-

Dejecit, pede prehensum, de limine divino.

Totam autem diem ferebar; unā autem cum sole occidente

Decidi in Lemnum: (parvus autem admodum animus *mibi* erat)

Ibi me Sinties viri statim exceperunt delapsū.

Sic dixit: risit autem Dea candidas ulnas habens Juno: 595

Ridens autem, à filii accepit manu poculum.

Ille verò caeteris Diis à dextra exorsus omnibus

Fundebat dulce nectar ab cratere hauriens.

Immensus autem excitatus est risus beatis Diis,

Ut

595 Μείδῃσε] μειδιάω ἐνεσῶς ποιητιῶς, μειδιῶ κοινῶς, μέλλων κοινὸς μὲν μειδιάσω, ποιητιῶς δὲ μειδήσο. ἄοριςτος ἐμειδίασα κοινῶς καὶ ἐμείδῃσα ποιητιῶς.

598 Ὠνοχόει] ἀντὶ 92 ἐγχεῶν ἐδίδε. ἔτε γὰρ τὸ οἶνοχοῶ κυρίως ἀρμόζει ἐπὶ τοῦ νέκταρος, καταχρηστικῶς δὲ λέγεται ἐπὶ τοῦ πλεονάζοντος. οἶνοχρεῖν γάρ ἐστι τὸ οἶνον ἐγχεόντα διδόναι. ἔτε τὸ 93 κερναῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ μιγνύοντα ἄλλο ὑγρὸν ἄλλω διδόναι. τὸ δὲ νέκταρ ἀνέραςον οἱ Θεοὶ πίνουσιν. νέκταρ δὲ λέγεται ὅτι καὶ καθ' ἑαυτὸ ἀνέραςόν ἐστιν, ἥτοι καθαρὸν καὶ 94 ἀηραιφνές. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἐφ' ὧν Ὁμηρος τὸ ἀνέραςον τίθησιν, ἐν ἐπαίνῳ μοῖρα τίθησιν. ἀηραιῇ γὰρ ἄνεμον λέγει τὸν ἀνέραςον, ὃν καὶ καλὸν λέγει

95 Επλέομεν βορέη ἀνέμῳ ἀηραιῇ, καλῶ.

ἀπὸ δὲ τοῦ ἐναντίου τῶν μισγομένων ἀνέμων τὸ δεινὸν κατηγορεῖ.

96 Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθῆσα θύελλα.

καὶ

92. MS. ἐγχεῶν. 93. MS. κερναῖν. 94. MS. ἀηραιφνές. de pronunciatione ē velut αι vide quæ ad v. 125. notavi. 95. Odyss. ξ. 253. 96. Odyss. ε. 317.

599. Ἀσέβητος δ' ἄρ' ὀπίσσω γέλωτος δεικ.) Proclus in Platon. de Republ. lib. 111. hanc Homeri locum exponens ita scribit: Ὡς δὲ συνέκρινον πάντα τοὺς γέλωτας τῶν Θεῶν, τὴν ἀσέβητον εἰς τοὺς πάντας ἀνθρώπους, καὶ τὴν τῆς εὐθυμεσύνης τῶν

ἐγκρασιῶν αἰτίαν ἀφοριστέον. Διότι δὲ ἀκατάληπτος ἐστὶν ἡ τοιαύτη κορόνοια, καὶ ἡ τῶν ἀγαθῶν μετὰ δόξης παρὰ τοῖς θεοῖς ἀνέκκλητος. Ἐκότες ἀρεῶν καὶ τῶν ποιητῶν, ἀσέβητον αὐτῶν γέλωτα κοροστικῆς συγχαρητέον.

602. Δαφ-

600 Ὡς ἴδον Ἥφαιστον Διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδιώτα
Δαίνωτ'· εἰδ' ἔτι θυμὸς ἐδύετο δαιτὸς εἴσης,

Οὐ μὲν Φόρμιγγος περικαλλέῃ, ἠὲ ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἱ αἶδον, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φάος ἡελίοιο,

Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,

Ἥχι ἐκάστω δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις

Ἥφαιστος ποίησ' εἰδύησι πρᾶπίδεςσι·

Ζεὺς ᾧ πρὸς ὃν λέχεται ἢ Ὀλύμπῳ ἀστεροπητῆς,

610 Ἐνθα πάρεται κοιμᾶσθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·

Ἐνθα κάθεται ἀναβάς· παρὰ δὲ, χρυσόθρονος Ἥρη.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

καὶ οἶνον παλαιὸν εἰπὼν 97 ἡδύποτον, ἵνα μᾶλλον ἐπάρῃ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ ἀκηρῆτον θεῖον πότον ἐπιφέρων αὐτὸν λέγει. καὶ ὕδωρ ἐπαινῶν ἀκήρατον λέγει, ἥτοι ἀνέραςον. κατὰ ταῦτα καὶ τὸ θεῖον πόμα νέκταρ ὀνομάζει, ἥτοι ἀνέραςον καὶ ἀηραιφνές, καὶ πάσῃ μοχθηρίᾳ ἀμιγές.

600 Ποιπνύοντα] ἀπὸ τοῦ 98 πνέω πνύω, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναπνέω, ἀναπνύω, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἀμπνύουθι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἱ καὶ...

97. MS. ἡδύπτον. 98. MS. νέω πονύω.

602. Δαιτὸς εἴσης) τῆς ἐξ ἴσας μεριζομένης ἐνωχίας ἥτοι τερφῆς, Hesych. In hanc sententiam scribunt quoque Eustath. & brev. Scholiast. ad v. 468. Zenodotus tamen, teste Athenæo δειπνέειν, lib. 1. δαῖτα εἴσην exponit ἄ-

γαθὴν, id est, bonam. Sed aliud est ἴσος, aliud ἀγαθός. Voluit Zenodotus dici δαῖτα-εἴσην, non quasi ἴσων ἀναλογικῶς, sed quasi ἐκὼν bonam. ἴσος & εἴσης voces sunt antiquæ, idem significantes atque ἀγαθός, notæ ex Poëtis. Vide

Ut viderunt Vulcanum per domum ministrantem. 600

Sic tunc totum diem usque ad solem occidentem
Convivabantur: neque amplius animus indiguit dapi-
bus aequalibus,

Nec citharâ perpulchrâ, quam tenebat Apollo,
Musisque, quae canebant, alternantes voce suavis-
sima.

Sed postquam occidit splendida lux solis, 605

Hî quidem decubituri abierunt domum unusquis-
que

Ubi singulis domum inclytus utroque-pede-claudus
Vulcanus fecerat solertibus praecordiis:

Jupiter autem ad suum lectum abiit Olympius fulmi-
nans, 610

Ubi antea dormiebat, quando ipsum dulcis somnus
invaderet:

Illic dormivit cum ascendisset: juxtaque, aureum fo-
lium habens Juno.

98 καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν ποπόν. εἴτα κατὰ συγκοπὴν καὶ
πλεονασμῷ τοῦ ἱ ποιπνύω.

606 Κακηκείοντες] κέω ἄχρησον, ἀφ' ἧ κοινοῦ μὲν κείμαι καὶ
κοιμῶμαι, καὶ ὀνόματα κῶμα καὶ κῶμος. ποιητικῶς δὲ κείω ἐπὶ
τῆς σημασίας τοῦ κοιμῶμαι. ὡς ἀπὸ τοῦ θῶ θείω, καὶ ἀπὸ τοῦ
ζῶ 99 ζείω. ἔχει δὲ ταῦτα μελλόντων την δύναμιν, ὁμοίως καὶ
τὰ ἄλλα πάντα ῥήματα, ἃ κατὰ προσθήκην ἔτω τῆς ἠ διφθόγ-
γ8 γίνεται.

98. an leg. καὶ πύμ, καὶ' ἀναδιπλασιασμόν ποπνύω. εἴτα &c.

99. MS. σείχω.

de ἀνδρὶς πολυμαθεστάτο Is. Casau-
boni animadv. in Athen. lib. i. c. 10.

610 Κοιμῶθ' &c.) Tria hic occur-
runt vo abu a, quæ somnum notant,
κειμῶθ', ὕπνῳ, & καθεύδῃ. Κοι-
μῶθ' proprie significat ad somnum

se componere, ὅτε ὁ ὕπνος ἰκάνει. κα-
τέστι καταλαμβάνει ἡμᾶς, quando so-
mnus nobis obrepit, vel cum somno
gravamur: ὕπνῳ dormiendi actum:
καθεύδειν dormiendi fructum innuit.
Vide Græcos Magistros.

ΙΛΙΑΔΟΣ Β ΟΜΗΡΟΥ

Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Βῆται δὲ ὄνειρον ἔχει, ἀγορεύω, &c.

Ἄλλοι μὲν ῥα Θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκρουσάων
 Εὐδὸν παννύχοι· Δία δ' ἔκ ἔχε νήδυμος ὕπνος,
 Ἄλλ' ὅγε μερμήριζε κτ' Φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσῃ, ὀλέσῃ ἢ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἦδε δέ οἱ κτ' θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βελλή,

Πέμ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τῷ αὐτῷ τεχνολογία καὶ ἀνάπτυξις τῶν λέξεων
 τῷ δευτέρῳ σοιχεῖς τῷ Ὁμήρῳ.

1 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ] τῶν παραπληρωματικῶν συνδέσμων μονο-
 συλλάβων οἱ μὲν ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχόμενοι ἐδέποτε ἐγκλίνονται
 οἱ συμφώνων διαιρῶνται, 1 οἱ μὲν βραχυκατάληκτοι αὐτῶν ἐγ-
 κλίνονται αἰεὶ, τῶν δὲ μακροκαταλήκτων οἱ μὲν ἐγκλίνονται, οἱ
 δὲ 2 ἀνέγκλιτοί εἰσιν.

5 φαίνετο] τὸ φαίνεσθαι δεῖξιν δηλοῖ, ἐνίοτε μὲν αἰσθητὴν καὶ
 3 ἐν ἐγρηγόρσει, ἐνίοτε δὲ νοερὰν καὶ ἐν ὕπνῳ. ἀπὸ τούτων δὲ

1. MS. ὁ μὲν &c. εἰ κλίνονται αἰεὶ. 2. MS. ἀνέγκλιτοί. 3. in MS. hæ vo-
 ces junguntur. ἐν γρ. &c.

I A. B.] hic liber cum alia præcla-
 ra, tum hæc duo habet præter cæ-
 tera valde insignia exempli delibera-
 tionum, quod & Quintilianus mo-
 net, & geographiam vetustissimam,
 de qua Strabo accuratissimus Homeri

hac in re patronus & interpres lib. 1.
 & viii. Geograph. Giphani.

1. Θεοὶ &c. Εὐδὸν παννύχοι] totam
 noëtem, id est, multam noctis partem
 ex sententia Aristotelis περὶ ποιητικῆς
 cap. xvi. qui Homerum ita defendit
 cum

ILIADIS HOMERI

LIBER II.

Secundus liber Somnium habet, concionem, &c.

CAETERI quidem Dii & homines bellatores eque-
stres

Dormiebant totam noctem : Jovem autem non tene-
bat dulcis fomnus,

Sed is anxie cogitabat in animo, ut Achillem

Honoraret, perderet autem multos ad naves Achi-
vorum.

Hoc autem ei in animo optimum visum est consilium, Immit-

λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ 4 νομίζεσθαι κατὰ μετοφορὰν, ἀπὸ τῆς Φαν-
ταστικοῦ ἐπὶ τὸν λογικὸν, καθὼ λέγεται ἐνταῦθα.

Ἕουλον ὄνειρον] ἔλлон τὸ ὄλοον, ἡγαν ὀλέθριον, καθὼ λέγεται ἐν-
ταῦθα ὁ ὄνειρος. ἔλлон καὶ τὸ ὑγιές, ὀλόκληρον, ἀπὸ τοῦ 5 ἔλlein
τὸ ὑγιαίνειν, ἀφ' ἧς Ἕουλιος Ἀπόλλων παρὰ Μιλησίοις οἶον ὑγιασι-
κός. καὶ

6. Ἕουλέ τε καὶ μέγα χαῖρε

καὶ ἡ οὐλή, ἀπὸ δὲ τῆς οὐλῆς 7 ὕπελον ἔλκος, τὸ ὑφ' ὑγιεῖ τῇ
ἐπιφανείᾳ 8 συνισαμένον, ἔλлон καὶ ἐπὶ 9 τριχῶν τὸ συνεστραμ-
μένον. 8 Βάση

4. MS. νομίζετε omnino leg. νομίζεσθαι. & hic error est a depravata pro-
nuntiatione. 5. MS. οὐλίω. 6. Odyss. ω. 401. 7. MS. ἡπελον. 8. MS.
συνισαμένη. 9. MS. τριχῶν mendose. vide & Hesych. v. οὐλον.

cum reprehenderetur, quod finxerit
Deos & bellatores viros dormire to-
tam noctem. Additque τὸ γὰρ πάντες
[respiciens, quod & Heinsius notat, v.
Il. α. -- Θιοὶ δ' ἅμα πάντες ἵππῳ]
ἀντὶ τοῦ πολλοὶ κατὰ μεταφορὰν ἔρηται.
τὸ γὰρ πᾶν, πολὺ π.

2. Νήδυμον ὕπνον.] Hinc νήδυμον
ὕπνον mutuatus est Lucianus Timone
p. 69. Edit. Gixv. Præterea νήδυμον
ὕπνον alii exponunt hic *dulcem*, alii
vero *profundum somnum*. Priorem sen-
tentiam habet Brev. Schol. utramque
Eustathius, & ex illo Hesych. Suid.
Etymol.

Πέμψαι ἐπὶ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἕλκον ὄνειρον.
 Καί μιν Φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 Βάσκει' ἴθι ἕλε ὄνειρε θοὰς ὀπί νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἐλθὼν ἐς κλισίῳ Ἀγαμέμνονι Ἀτρεΐδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύειν ὥς ὀπιτέλλω
 Θωρήξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιῶς
 Πανσυδίῃ. νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν Ἐρυάγχαν
 Τρώων. ἔ γάρ ἐτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθά-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

8 Βάσκει' ἴθι] τὸ ἴθι τὸ ἄγε, καὶ τὸ Φέρε. ἐνίοτε μὲν ῥήματά ἐστι προστακτικά, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπιρρήματα παρακλυσματικά. ἐνταῦθα τὸ ἴθι ἐπιρρήμα ἐστίν, ὁ Φεῖλον δὲ πρὸ τοῦ ῥήματος λέγεσθαι, τὸ δὲ μετὰ τὸ ῥήμα κεῖται ποιητικῶς. ὥς τὸ ἄγε μετὰ τὸ εἶπε, ἐν τῷ 9

Ἐπὶ ἄγε μοι καὶ τόνδε, Φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστί.

8 Βάσκει] ἀντὶ τοῦ ἀπὶ. βάσκει ὡς ζάσκει

10 Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξαι. τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ 11 βῶ ἀχρήστ, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ζῶ.

11 Ἀτρεκέως] ἀπὸ τοῦ α, τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ τρέχω, ἥ γινε συμφώνως ὁ ἐρμηνεύων ἐπάγει. ὥς ἐπιτέλλω, 18-τέστι κατὰ τὸν τρόπον ὃν ἐπιτάττω.

9. Il. γ. 191. 10. Il. γ. 217. 11. MS. 56.

Etymol. Sed pretium statuet, qui hunc locum contulerit cum Il. κ. pt. Veteribus nonnullis placuit ἡδυμος iuste Eustathio.

6. Οὐλῶν] Græci magistri exponunt ὀλίθριον, sive τὸν ὀλίθριον αἶνον τοῖς Ἑλλήσι, διὰ τὴν ἀπάτην. Quare hæc expositio spernatur non video. Fraudis enim meminit v. 114. & seq.

8. Βάσκει' ἴθι] Quis tam obtuse inge-

nio est, quin intelligat verba duo idem significantia non frustra posita esse ἐν παρομοίᾳ, ut quidam putant, sed hortamentum esse ac re imperata celeritatis, A. Gell. lib. xiii. c. 24. Hinc forte Apoll. Rhod. Argon. lib. iii. v. 456. εἰπε' ἴθι &c.

12. Πανσυδίῃ] Moschopolus habet, πανσυδίῃ. utroque modo scribebant veteres. Alii exponunt περὶ δώμας. A. li

Immittere Atridae Agamemnoni perniciosum Som-
nium.

Et ipsum compellans, verbis alatis allocutus est,
I vade perniciosum Somnium celeres ad naves Achi-
vorum,

Ingressum in tentorium Agamemnonis Atridae,
Omnia diligentissime nuncia sicut jubeo:

Armare ipsum jube comatos Achivos

Omnes simul. Nunc enim capiat urbem latas vias ha-
bentem

Trojanorum. Non enim amplius diversa coelestes do-
mos habentes

Im-

11 Θωρήξαι] ἀπὸ τοῦ κορύομαι, τὸ κορυφῆμαι, ὃ κατὰ πλεο-
νασμόν τοῦ ἑ κορυύομαι λέγεται. ἔ ὁ μέλλων κορύσομαι. κόρυς,
καὶ κορύνη. ἀπὸ δὲ τοῦ κόρυς κορύσσομαι, τὸ ὀπλίζομαι ἀπὸ μέ-
ρους τῆς πάσης 12 ὀπλίσεως νομιμένης. λέγεται κορύσσομαι καὶ τὸ
ὑψοῦμαι, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. καὶ ἀπὸ τοῦ θώρακος θωρήσ-
σομαι, ταυτὸν τῷ κορύσσομαι. καὶ τὸ ὀπλίζομαι δὲ κρινόν, ὃ
γίνεται ἀπὸ τῶν ὀπλῶν. τὰ δὲ ὄπλα ἀπὸ τοῦ περιέπειν. εἴσι μὲν
ἐν ταῦτα παθητικὰ τῇ δυνάμει καὶ 13 . . . σὺ μὲν τοι κατὰ
μετάβασιν λεγόμενα, διὸ καὶ ἐνεργητικὰ ἔχοντα προὔφίζανται
αὐτὰ κατὰ τὸν τρόπον, ὃν προείρηται. πρότερον γὰρ θωρήσσο-
μαι, τὸ ὀπλίζομαι. εἴτα θωρήσσω ἕτερον.

Κερυκομόωντας] τὰς κεφαλὰς κομόωντας. ὅμοιον τὸ 14 τάφρος
ὀρυκτή. καὶ 15 γάλα λευκόν. καὶ 16 ὑγρὸν ἔλαιον.

12 Πασσυδίη] ἀπὸ τοῦ πᾶν καὶ τοῦ 17 σεύομαι. τρέπεται δὲ τὸ
ἑ εἰς ἑ, ὡς ἐν τῷ σύσσιτος. 18 Ἐκί-

12. MS. ὀπλίσεως. ita etiam supra ad v. 429. 13. Suppleo & lego τῇ
δυνάμει, καὶ τῇ φωνῇ, ἔ μὲν τοι &c. ita enim ad iliad. α. v. 518. καὶ ἀπλῶς
ἔσα παθητικῶς τῇ φωνῇ, καὶ τῇ δυνάμει, μὴ κατὰ μετάβασιν λέγεται. 14. 1λ.
π. 369. in MS. mendose est τάφρος. 15. 1λ. δ. 434 16. 1λ. ψ. 281.
17. MS. σεύομαι.

11 ὁμῶ πάντες, παιστραπῆ, &c. id est,
omnes simul, omnem exercitum, quotquot
sunt in castris. Et ita hunc locum olim
fuisse intellectum patet ex Macrobi. in

Somn. Scip. lib. i. c. 7. Habuit præceptio
ut universus produceretur exercitus. At
ille sola pugnandi hortatione contentus, non
vidit quid de producenda universitate præ-
ceptum

Ἀθάνατοι φράζον· ἐπέγνωμψεν γὰρ ἅπαντας

15 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπ'.

Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' ὄνκρ' ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκχε·

Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονα· τ' δ' ἐκίχανεν

Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, πρὶ δ' ἀμβρόσι' κέχυθ' ὕπν'.

20 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς Νηληϊῶ ἥϊ ἐοικώς

Νέστορ, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων.

Τῷ μιν εἰσάμν' προσεφώνεε θεῖ' ὄνειρ,

Εὐδαις Ἀτρέ' ἢ δαΐφρον' ἱπποδάμιο;

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

18 Ἐκίχανε] κίχω, καὶ κατὰ παραγωγὴν κίχάνω· ἀφ' ὃ τὸ ἐκίχανεν 18 ἐπὶ παρατατικοῦ λαμβάνεται δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ ἀορίστου.

20 Νηληϊῶ] Νηλείῳ, καὶ κατὰ διάλυσιν καὶ τροπὴν τοῦ τ' εἰς Νηληϊῶ ἀντὶ τοῦ Νηλέω, τὸ 19 κτητικὸν ἀντὶ γενικῆς ἀπλῶς. ὥς ἐν τῷ Τελαμώνει παῖ.

Τιῖ] ἀπὸ τοῦ υἱέϊ κατὰ συγχοπὴν, ὡς τὸ εὐκλεί. καὶ ἐπὶ γενικῆς υἱὸς ἀπὸ τοῦ υἱέος διὰ τοῦ εἰ μικροῦ, καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς υἷα ὁμοίως.

22 Ἐεισάμενος] ὁμοιωθεὶς. εἴσχω ἕτερον, ἤγχευ ὁμοίῳ, εἶδομαι δὲ ἐγὼ, ἤτοι ὁμοιοῦμαι.

18. MS. ἔπτακτικοῦ λαμβάνεται. λαμβάνεται &c. 19. MS. κτητικόν.

certum sit. Etymol. Πανσυδῆ, ἐπὶ ῥῆμα ἴσιν ἀθροίσαι, πανπληθεῖ. ἴσι δὲ καὶ πανσυδίῳ μετὰ τῷ ν, παντὶ τῷ πλήθει, πανσχεπῆ. παρὰ τῷ ἰμοῦ τάπιδαι καὶ σιύειδαι. Lego, πανσυδῆ, ἐπὶ ῥῆμα ἴσιν ἀθροίσαι, πανπληθεῖ. ἴσι δὲ καὶ πανσυδίῳ μετὰ τῷ ν &c.

21. Νέστορ] Regem esse philoniserat patet ex infinitis locis Homeri, propter videlicet Nestoris aetatem & prudentiam, qua in omnium rerum administratione tanquam optima & fidelissima consiliatrice utebatur. Unde commodissime Somnium ejus personam induit, quasi nimirum sic esset ejus

Immortales sentiunt. Flexit enim omnes
Juno supplicans : Trojanis autem mala impendent. 15
Sic dixit : abiit autem Somnium postquam sermonem
audivit :

Celeriter autem pervenit celeres ad naves Achivo-
rum :

Adiitque Atridem Agamemnonem : hunc autem de-
prehendit

Dormientem in tentorio , circum autem dulcis fufus
erat fomnus.

Stetit autem supra caput Neleio filio similis 20
Nestori , quem maximè senum honorabat Agame-
mnon.

Huic se cum assimilaverat , eum alloquebatur divi-
num Somnium ,

Dormis Atrei fili bellicosi equum domitoris?

Non

20 Ἐιδομένη γαλόφῳ Αντηνορίδαο δάμαρτι.

ἔισομαι μέλλων , εἰσάμην ἄοριςος , καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἔεισά-
μην , ἀφ' ὃ μετοχὴ εἰσάμενος.

23 Δαΐφρονος] δαΐφρων , ὁ συνετὰ δεδιδαγμένος , παρὰ τὸ δαΐ-
ναι , τὸ διδάχθῃναι . καὶ ἐπὶ θηλικοῦ ἢ δαΐφρων ,

—— Δαΐφρονι Πηνελοπείῃ.

Φασὶ δὲ δηλοῦν τ' ὄνομα καὶ τὸν ἐπισήμονα τῶν πολεμικῶν ἀπὸ
τοῦ δαΐς , ἢ μάχη . δοκεῖ δὲ τοῦτο ψεῦδος . ἢ γὰρ αὖ ἐφ' οἷς τοῦ-
το δηλῶν Φασὶ μακρὰν εἶχε τὴν κατὰ τὴν ἀρχὴν 21 συλλαβήν .
ὥς τὸ δαΐα παρὰ Σοφοκλεῖ

22 Ω

20. Il. γ. 122. 21. MS. συλλαβῶν.

eius oratio pondus suum erga illum
habitura ab illo profecta , quem ipse
tantopere venerabatur. Ideo poeta
subjungit , τὸν ῥα μέγιστα γρόντων τῷ
Ἀγαμέμνων . Spond.

23. Δαΐφρονος] sive prudentis , sive
bellicosi militis. Est enim vel a δαΐα ,
divido , & φρῶ , quia vir sapiens ani-

mm nunc huc , nunc dividit illuc , in-
que partes rapit varias , perque omnia
versat , ut Virgil. cecinit lib. Æn. iv.
& viii. quem ad hanc vocem allu-
sisse existimo. Vel a δαΐς , ὁ μάχη ,
& φρῶ , ὁ πρὸς πόλεμον φρονῶν ,
Etymol. Posteriori sententia non sub-
scribit Moschopulus.

I 4

24. Οὐ

Οὐ γὰρ παννύχιον εἶδεν Βεληφόρον ἄνδρα,
 25 ὦ λαοί τ' ἐπιτετράφα), καὶ τόσσα μέμνηλε.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξῶες ὦκα· Διὸς δέ τι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σέ, ἄνδρ' ἐὼν, μέγα κήδε), ἥδ' ἐλεαίρει·
 Θωρήξαι σε κέλ' σε κερημόωντας Ἀχαιῆς
 Πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν Ὀρυσάγῃαν
 30 Τρώων. εἰ γάρ ἐτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φρεσὶνται· ἐπέγναμψεν γάρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 Ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδέ σε λήθῃ
 Αἰρείτω, εὔτ' αἶν σε μελίφρων ὕπνῳ ἀνήῃ.
 35 ὦς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

22 Ω δαΐα τέμνησα, δύσμορον γένος.

δ ἀπὸ τοῦ 23 δαΐος γίνεται, καὶ δηλοῖ τὴν ἀπὸ τοῦ 24 πολεμίου
 ληφθεῖσαν. νῦν δὲ οὐδέποτ' αἶν εὐροί τις τοῦτο μακρὰν αὐτὴν
 ἔχον.

25 Ἐπιτετράφαται] τὸ θέμα ἐπιτρέπομαι, παθητικὸς παρακεί-
 μενος ἐπιτέτραμμαι, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἰωνικῶς ἐπι-
 τετράφαται.

Μέμνηλε] διὰ φροντίδος ἐσί. μέλω ἐνεσῶς, μελήσω μέλλων, με-
 ρέληκα παρακείμενος, μέσος παρακείμενος μέμνηλα, ὡς βέβηλα,
 τὸ τρίτον μέμνηλε.

22. Sophocl. in Ajac. Flagell. v. 796. 23. MS. δαΐς. 24. MS. πολέμο.

24. Οὐ γὰρ παννύχιον εἶδεν βεληφό-
 ρον ἄνδρα. citat Maximus Tyrius dif-
 fert. v. & imitatur Theocritus Idyll.
 viii. v. 66.

Οὐ γὰρ κοιμᾶσθαι βεβαίως σὺν παιδὶ
 νέμεντα.

ubi Scholiastes; τὸ δὲ ἐξ Ὀμήρου
 ἔχει, φησὶν γὰρ Ιλ. β. οὐ γὰρ παννύ-

χιον, &c. Arrianus in Epiat. lib. i. c. 22. Διογένης Ἀλεξάνδρου ὁπτεύων αὐ-
 τῷ κοιμωμένῳ, καὶ ἐπὶ ὄντι. Οὐ γὰρ
 παννύχιον &c. ἐνυπνῶ ἐπὶ αἶν ἀπῆντη-
 σεν Ω, λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσα
 μέμνηλε. Hinc in clypeo Agame-
 mionis depictus Leo, qui non tantum
 roboris, sed & vigilantiae symbolum
 apud

Non oportet per totam noctem dormire principem
virum,

Cui populi que sunt commissi, & tot (*res*) curae sunt. 25

Nunc verò me audi celeriter: Jovis autem ad te nun-
cius sum,

Qui de te, *quanquam* distet, valdè sollicitus est, &
tuam vicem miseratur:

Armare te jussit comantes Achivos

Omnes simul. Nunc enim capias urbem latàs vias ha-
bentem

Trojanorum. Non enim amplius diversa coelestes do- 30
mos incolentes

Immortales sentiunt. Flexit enim omnes

Juno supplicans: Trojanis autem mala impendent

A Jove. sed tu *haec* tuo tene animo; neque te obli-
vio *eorum*

Capiat, quando te dulcis somnus reliquerit.

Sic

27 *Ελεαίρει*] ἀπὸ τοῦ ἐλεῶ ἐλεαίρω κατὰ παραγωγήν, ὡς ἀπὸ
τοῦ ἐρίζο ἐριδαίνω.

34 *Μελίφρων*] ὁ κατὰ τὴν τοῦ μέλιτος γλυκύτητα ἡδύς, παρὰ
τὸ μέλι 24 το ἐφρένειν. ἐλλείπει δὲ κἀνταῦθα τῇ 25 ἢ διφθόγγῳ,
ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. ἐν ἑτέροις δὲ τίθησιν αὐτὴν περιττῶς,
ὡς ἐν τῷ 26 ἐπευφώμησαν. δηλοῖ δὲ τὸ ἐπεβόησαν ἀπλῶς, καθὸ
καὶ Σοφοκλῆς εὐκαρπον θέρος λέγει ἀντὶ τοῦ καρποφόρου. λέγε-
ται μὲν ἔν τῷ ἐυφραίνειν ἐπὶ ψυχῆς, ἀφ' ὃ ὄνομα εὐφροσύνη,
ἢ χα-

24. Exillimo hunc locum ita legendum esse παρὰ τὸ μέλι καὶ τὸ εὐφραί-
νειν. 25. Lego εὐ. 26. Ιλ. α. 22.

apud Aegyptios habebatur. Dupont. hunc
versum interpretatur Silius lib. 111.
v. 172.

*Turpe duci totam somno consumere no-
ctem.*

Hinc Aeneas dicitur Virgilio per noctem
plurima volvens, Aeneid. 1. v. 309
Ελίσσας μὲ κοιμᾶν ὕπνω, Aeschyl.
Sept. contra Theb. pr. Hinc quoque

Nestor ad vigiles Ιλ. κ. v. 192.

Οὕτω νῦν φίλα τέκνα φυλάσσετε,
μηδ' ἐπὶν' ὕπνῳ

Ἄγρίτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμε-
νέισιν.

Sic nunc, mei filii, custodias agite,
neque aliquem somnus

Capiat, ne ludibrio simus hostibus.

Ubi φίλα τέκνα barbare, ut alibi, ver-
titur

- Augida moderatur Agasthene principe cretus.
 At qui Dulichium linquunt & Echinadas altas
 715 Sacratas procul intra undas salis Elida contra,
 Hos in bella Meges ducit Mavortis alumnus
 Phylides, dilecte Jovi soboles tua Phyleu,
 Dulichium tenuisse ferunt quem patris ob iras,
 Ingressos denas quater ad vera praelia puppes.
 720 Magnanimos ducit post hos Cephaleas Ulysses
 Quique tacent Ithacen, & Neriton arbore densa,
 Qui Crocylea colunt, & qui simul Aegilipa aspram.
 Quique Zacynthon habent, quique Epirumque Sa-
 mumque,
 Et quos Antiperaea viros in bella cietis.
 725 Hoc dux consiliis Jove non minor agmen Ulysses
 Puppe per undisonas bis sena agit aequoris undas.
 Gaudebant Andraemonida ductore Thoante
 Actoli, qui Pleuronem, Olenon atque Pylenen,
 Chalcida litoreamque tenent, Calidonis & altae
 730 Moenia, magnanimi postquam defecerat Oenei
 Progenies, simul ipse, simul flavus Meleager.
 Ergo hunc omnium erat regnum penes Aetolorum.
 Ducebatque quater decies super aequora naves.
 Cretas at Idomeneus hasta metuendus agebat,
 735 Qui Gnossumque tenent, validis Gortinaque muris.
 Lyctum Miletumque & candida faxa Lycasti,
 Phoestumque ac Rhytium, praeclaras civibus urbes.
 Atque alios, habitant qui Cretes oppida centum,
 Idomeneus cunctos hasta metuendus agebat,
 Et truce Meriones Mavorte haud segnior armis.
 740 Octonasque vocant decies ad proelia puppes.
 Hinc Rhodias naves rapit in fera bella novenas
 Tlepolemus procero Alcidae corpore proles.
 Has intra Rhodii pubes generosa vehuntur,
 745 Trina Rhodi imperio triplici qui regna tuentur,
 Lyndum & Jalyssum, insignem & candore Cami-
 rum.

Sic fatum abiit : illum autem reliquit ibi
Haec volventem cum animo , quae non perfecta e-³⁵
rant futura.

Putavit enim se capturum Priami urbem die illo ,
Stultus : neque ea sciebat , quae Jupiter moliebatur
opera.

Erat enim insuper facturus dolores suspiriaque
Trojanis & Danaïs per acres pugnas.

Excitatus autem est e somno : divina autem ipsum⁴⁰
circumfusa erat vox :

Sedit autem arrectus. mollem induit tunicam .

Pulcram , novam : circum autem magnum jecit pal-
lium :

Pedi-

νον ἔνδυμα , καὶ ἐπάνω πάντων τῶν ἄλλων. εἴτε παχεῖά ἐστι , καὶ
μαλλὰς ἐξηρτημένη. εἴτε λεπτή , καὶ ἀπὸ λεπτῶν ἐρίων. χιτῶν
δὲ τὸ ὑπὸ τῇ χλαίνῃ ἱμάτιον. τριβώνιον δὲ τὸ ῥάκος , τὸ τετριμ-
μένον. λέγουσι μὲν ἔν Φᾶρος τὸ ἀπλῶς ἔνδυμα. ὅτε διὰ τέττε ἔν-
δυμά τι ἰδίως δηλῆν θέλουσιν³⁰ ἐπιθέντο αὐτὸ προστιθέντες δηλῶσιν
ὃ βέλονται καὶ διαζέλλουσι τῶν ἄλλων. πύματον Φᾶρος λέγονται ,
ὅτε τὸ ἔσχατον ἱμάτιον καὶ καλυπτὸν τὴν σάρκα δηλῆν θέλῃσι.
ἢ μέγα Φᾶρος , ὡς ἐνταῦθα , ὅτε τὴν χλαῖναν καὶ τὸ ἐπάνω τῶν
ἄλλων. ἰσέον δὲ ὅτι παρ' Ὀμήρῳ καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν ἡλίνῃ
χλαῖνα λέγεται.

— 31 Ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι

45 Πα-

30. Vir doctissimus , cui hunc locum corruptum ostendi , illum ita legen-
dum censebat : ὅτι δὲ διὰ τέττε ἔνδυμά τι ἰδίως δηλῆν θέλουσιν , ὁποῖον αὐτῇ
προσποθέντις , δηλῶσιν ὃ βέλονται &c. 31. Odyss. v. 4.

servata voce πανσυδῆ , qua universum
exercitum cogere jubebatur , id est ,
παμπληθεῖ. Hanc enim interpreta-
tionem lubentius arripio , quam quae
illud πανσυδῆ exponit πορθύμῳ καὶ
παύτῃ ὁρμῇ , ipso etiam repugnante
Eustathio. Spond.

42. Ἐξίτη δ' ὁρῶθετε] Hic locus ,
quo vetus regum cultus & vestitus de-
scribitur , cui similis est alius in Odyss.

viii. in principio , explicatur ab Hier.
Magio in Miscell. lib. iiii. cap. 3.
Girhan. Imitatur hunc locum Virgil.
Aen. lib. viiii. v. 457.

Consurgit senior , tunicaque inducitur
artus.

Et Tyrrhena pedum circumdat vincula
plantis.

Τὴν λυγρὴν ἀπὸ τῶν ὤμων τετρακτύον
ἔλασεν ἐν στήθεσιν.

53. Ba-

Προσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα.

45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.

Εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ,

Συὼ τῷ ἔβη κτ' νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Ἦως μὲν ῥα θεὰ προσεδήσατο μακρόν Ὀλυμπον,

Ζωὶ φάως ἐρέσσα καὶ ἄλλοις αἰθανάταισιν·

50 Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγχοισι κέλαιε

Κηρύσσειν ἀγορῶδε κερηκομόωντας Ἀχαιῆς.

Οἱ μὲν ἐκήρυκτον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.

Βελλῷ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γρόντων

Νεστ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

46 Πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ] ἀπὸ τῶν πατέρων κατὰ διαδοχὴν ἀνεπιβλεύτως κατιών. ὡς τὸ

—— Σκῆπτρον δὲ κατήει.

ὁ λέγει νῦν τὸν Ἀγαμέμνονα λαβεῖν; ἀλλ' ἡ βασιλεῖα. εἴτ' ἐπεὶ τὸ σκῆπτρον σύμβολον τῆς βασιλείας ἐστίν, ὃ φορτικὸν ἠγεῖται. εἰ καὶ ἀντὶ τῆς βασιλείας αὐτὸ τοῦτο πάλιν δέξαιτο, συμπλέκει μὲν ὅν ἐπ' αὐτῷ τὸν αὐτοῦ λόγον καὶ τὸν τῆς βασιλείας, καὶ ἐν οἷς μὲν αὐτὸ λέγει κατιέναι ἀνεπιβλεύτως. τοῦτο γὰρ δύνανται τὸ πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ. ἐνέτι ταυτὸ θέλει δηλῶν, ἀλλὰ τὴν βασιλείαν δι' αὐτῆς ἀλληγορικῶς.

48 Ἦως μὲν ῥα θεὰ] ἡὼ λέγει τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν 32 Θεάν, ἣν νομίζει προσάτην τῆς ἡμέρας. ὡς Ἀπόλλωνα λέγει, τὸν τε ὀρώμενον τοῦτον ἥλιον καὶ τὸν Θεόν, ὃν ὀνομάζει προσάτην τῆς 33 ἡ-

32. MS. θεῶν ἦν. 33. MS. ἱλίσ.

53. Βελλῷ &c.] Aristarchus legit βελλὴ δίχα τῷ ῥ. ἵνα λέγη, ὅτι βελλὴ πρῶτον ἐκθέσει γρόντων. γρόντας δὲ τὸς ἀντίμους λέγει, ἥτοι τὸς ἠγεμόνας, καὶ ὡς ἐπιπλεῖν πλεῖον γροῦσιαν. Eustath. Idem μοχ, ἔζε, ἐκείσε, τὸ δὲ ἐκείσε βελλὴ ἀντὶ τῷ συνήγιστο.

Βελλῷ δὲ πρῶτον &c.] θαυμαστὰς ἐπα-
νεῖται Plutarchus lib. An seni gerenda sit
Resp. Est quidem ἔζε hic praesentium
perfecti tertia persona, pro ἐκείσε,
καθιδρύσε, hac praxis Agamemnonis
facile transibit in Gnomē parneti-
cam, seu praescriptum morale. Conteca
507.1.

Pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta:
Ex humeris vero suspendit ensē argenteis clavis di- 45
stinctum.

Sumsit autem sceptrum paternum incorruptum semper,
Cum hoc ivit ad naves Achivorum aereis loricis mu-
nitorum.

Aurora quidem Dea conscendit magnum Olympum,
Jovi lumen nunciatura & aliis immortalibus:

Sed is praeconibus vocalibus jussit 50

Convocare ad concilium comantes Achivos.

Hi quidem convocarunt, illi frequentes affuerunt val-
de celeriter.

Concilium autem primū magnanimorum confidere
fecit senum Nesto-

λίς, καὶ νύκτα τὸ νυκτερινὸν σκότος, καὶ Θεὰν προσάτην αὐτῆς.
ἀχώρις αὖτε ταῦτα οἶδεν ἀλλήλων. εἰδέποτε γὰρ ἡμέραν νομίζει
χωρὶς τοῦ προσατοῦντος αὐτῆς δαίμονος, εἰδὲ 34 ἥλιον, οὐδὲ
νύκτα χωρὶς τῶν Θεῶν, ἧς νομίζει προσατεῖν αὐτῶν. 35 δι' αὖ καὶ
δὴ πολλάκις τῷ προσατοῦντι Θεῷ τὸν τῷ προσατεμένῃ λόγον συμ-
πλέκει. εὐχεται μὲν ὁ Χρύσης τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλή-
νων, τῷ Θεῷ δὴλον. ὁ δὲ βέλος ἀφίησιν, ἀφ' ἧς λοιμικὸν νόσημα
συμπίπτει, ἧς ἔτι ὁ Θεὸς 36 ἀλλὰ καὶ ἥλιος, ὃς τῆς αὐτομάτης
θανάτης, καὶ τὰ λοιμικὰ πάθη ἀνατιθέασιν, ἧς ὁ Θεὸς μὲν τοῦτο
ποιεῖ. ἧς ἔτι δὲ δι' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἡλίου, εἰ 37 προσατεῖ. καὶ
ἐνταῦθα ἡὼς μὲν Φησι Θεὰ. εἴτα ἐπὶ τὸν ὕψηλόν Ὀλυμπον ἦλθε
Φωτὸς παρυσίαν ἀγγέλλουσα τῷ αἴρι καὶ τοῖς ἄλλοις χοιχείοις. ὁ
δὲ ἡμέρα ποιεῖ, οὐκέτι ἡ Θεὸς, ἧς ἡ Θεὸς διὰ τῆς ἡμέρας.

54 Ne-

34. ἥλιον, de mutatione ἡ in ἱ egi supra. 35. MS. δια. 36. MS. ἀλλὰ.
37. MS. προσατεῖ.

concilium senum, vel, Senes imprimis in
consilium adhibe, eorumque consilia se-
quere. Quod cum non observaret,
miserum in quos laqueos se induerit
sapientissimi Regis degener ille filius
in historia sacra. Egregie Ben-lyra
סֵנִי סֵנִי id est, Senex in domo,
סֵנִי סֵנִי id est, Senex in domo. Nec minus

prudenter Latini Senatum a senibus,
& γερσάν Græci dixere. Sed hac de
re vide plura Iliad. δ. ad illum ver-
sum, Βαλὴ καὶ μύθοισι, τὸ γὰρ γίρας
ἐστὶ γερσάν. Durot.

Μεγαθύματ] Magnanimus senex,
ut equus ille Ennianus, imo Ennius
apud Cicero, de Senect: Sicut fortis e-
quus,

Νεσρέη παρὰ νηὶ Πυληγενέῃ βασιλῆϊ.

55 Τὸς ὅγε συγκαλέσας, πυκινῶ ἤρτυόετο Βαλῶ,

Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθον ὄνειρ.

Ἀμβροσίῳ δαὶ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορ δῖω

Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυλὴν τ' ἄγχιςα ἐώκει.

Στῆδ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν,

60 Εὐδεις Ἀτρέϊ· ἤε δαΐφρον· ἱπποδάμοιο;

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

54 Νεσρέη παρὰ νηὶ] κτητικὸν ἀντὶ κτητικῆς γενικῆς. ἐπάγεται γὰρ Πυληγενέος 38 βασιλῆος. Πυληγενέος δὲ ἦτοι τοῦ ἀπὸ τῆς Πύλης τὸ γένος ἔλκοντος.

56 Ενύπνιον] τὸ ἐνύπνιον ἐνίοτε μὲν ἐπιρρήματικῶς λέγεται, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους, ἐνίοτε δὲ ὀνομά ἐστιν, καὶ δηλοῖ τὴν ὄψιν, τὴν ἐν τοῖς ὕπνοις γενομένην, ἦτοι τὸν ὄνειρον. ἐνταῦθα τὸ πρότερον.

58 Φυλὴν τ' ἄγχιςα ἐώκει] τὴν Φυλὴν ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ψυχῆς λέγουσιν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων διττῶς. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ σώματος, ἢ τὴν ἀναδρομὴν αὐτοῦ δηλοῦντες ἀπλῶς, ὡς ἐν τῷ 39 εἰς δέμας, εἰς Φυλὴν, ἢ τὴν ἐναρμολοσίαν αὐτοῦ καὶ τὸ κάλλος. ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς, ἢ τὴν δύναμιν τῶν αἰσθήσεων καὶ κινήματων αὐτῆς, ὡς ἐνταῦθα καὶ παρὰ Πινδάρῳ ἐν τούτοις

38. MS. βασιλῆϊ. 39. Il. α. 115.

quintus, spatium qui sibi summo, &c.
Et ut equus ille Sophocleus,

Ὡς περ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, καὶ ἢ
γέρον.

Possunt enim & γέροντες esse μεγάθυμοι, & magnos animos gerere, etiam in imbecillo & effæcto corpore: nec viribus corporis opus est in concilio,

sed mente & prudentia. vide Cicero loco jam laudato. Idem.

54. Νεσρέη παρὰ νηὶ] id est, παρὰ τῇ νηὶ τῆς Νέστορος, τῆς Πύλης βασιλῆος. Multis de hac constructione agit Eustath. ad h. l. p. m. 130 & ad Il. α. p. 458. vide & Trichlin. ad Sophocl. Oedyp. Tyr. v. 1463.

57. Ma-

Nestoream apud navem Pylo nati regis:

Quos hic cum coëgisset, prudentem proposuit con- 55
sultationem,

Audite amici, divinum mihi in somnis venit Som-
nium

Jucunda in nocte: maximè autem Nestori nobili
Forma, proceritate, corporisque habitu simillimum
erat.

Stetit autem supra caput, & ad me verba fecit,

Dormis Atrei fili bellicosi equum domitoris? 60

Non

Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς Φυᾶ.

ἡ τὴν εὐφυΐαν αὐτῆς καὶ δεξιότητα, ὡς ποιητικοὺς δόμους λέγου-
σιν ἀντὶ τοῦ εὐποιήτους. ἐπ' αὐτῶν δὲ τούτων τῶν σημαινομένων
λέγεται καὶ ἡ φύσις. ἐπὶ μὲν ψυχῆς, οἷον δεξία φύσις εἰς μαθή-
ματα. ποιητικῶς δὲ καὶ χωρὶς ἐπιθέτου λέγεται ἐπὶ τῆς εὐφυΐας.
ἐπὶ δὲ σώματος παρὰ Σοφοκλεῖ

— 40 Τὸν δὲ λάϊον, φύσιν

Τίν' εἶχε, φράζε,

ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἀναδρομῆς ἀπλῶς. ἐπάγει γὰρ τὸ μέγα καὶ
παρ' 41 Ἑυριπίδῃ

42 ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακόν,

ἐνταῦ-

40. Oedip. Tyrann. v. 750. 41. MS. Ἑυριπίδῃ. 42. Orest. 126.

57. Μάλιστα δὲ Νέστορι &c.] Ita &c.
forma Dei, qui sese in somnis obtu-
lit Aeneæ Mercurio erat similis, Aen.
IV. v. 556.

Huic se forma Dei vultu redeuntis co-
dem

Obtulit in somnis

Omnia Mercurio similis, vocemque co-
loremque,

Et crines flavos, & membra decora
juventa

60. Εὐδαις Ἀλφειῷ &c.] refert Aga-
memnon singula somnii verba ταυτο-

λογικῶς: quod cum vitiosum esse ar-
bitraretur Zenodotus, hæc omnia re-
secabat, & ita legebat:

Ἀνάγει σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθίεε
ναῖαν

Τρωσι μαχίσσασθαι περὶ Ἴλιον, ὡς ὁ
μὲν εἰπὼν

ὦ χεῖρ' ὀπποῖα' ἄμφο' &c.

Sed contra senserunt antiqui, quod in
legationibus recitandis bis & ter iisdem
verbis uti soleat Poëta: tum vero ne-
cessarium erat, ut proceres Græci ipsa
somnia verba exaudirent. Sane inepta
multa

Οὐ γὰρ παννύχιον εὐδεν βαλεφόρον ἄνδρα,
 ὦ λαοί τ' ὀπιτετράφα), εἰ τόσα μέμηλε.
 Νυῶ δ' ἐμέθεν ζωές ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,—
 Ὃς σὺ, ἄνδρ' ἐνὶ ἑὼν, μέγα κήδε), ἠδ' ἐλεαίρει.
 65 Θωρήξαι σε κέλ' οὐσε καρηκομόωντας Ἀχαιῶς
 Πανσυδίη· νυῶ γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγχαν
 Τρώων· εἰ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φεράζον). ἐπέγνωμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι ἧ κήδε' ἐφῆπται
 70 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶν· ὦς ὁ μὲν εἰπὼν
 ὦχετ' ἀποπτόμενος, ἐμὲ ἧ γλυκύς ἔπν' ἀνῆκεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν ἡμᾶς Ἀχαιῶν·
 Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἧ θέμις ἐστὶ,
 Καὶ φύγην σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελύσω·

Ἵμεῖς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ κάλλους. λέγεται ἡ φύσις καὶ
 ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τοῦ πυρὸς, καὶ ἐτέρων, καὶ δηλοῖ τὴν δύνα-
 μιν, καθ' ἣν τὸ μὲν θερμαίνει ἡ δὲ φύει βοτάνας, τὸ δὲ ἄλλο τι
 ποιεῖ. λέγεται φύσις καὶ ποίότης, ὡς ἐν τούτοις, ὅρη δὲ προμή-
 νη περιβέβληται φύσεως εἰ μιᾶς. καὶ τὸ γένος

— Οὐ μαθὼν ὅς εἰ φύσιν

Ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρες δεῦρ' ἐλεύθερον
 ὅς τις πρὸς ὑμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά.

multa in Homero innovavit Zenodo-
 tus, adeo insanabili illo omnia cor-
 rigendi cacoëthe tenebatur. Spondanus
 ex Eustathio.

61. Ὁ παννύχιον] hunc locum
 forte respexit Lucan. lib. 11, v. 239.
 Invenit insomni solvuntem publica cura
 Fata virum, casusque arbis &c.

Codex MS. qui in publica Procerum
 Amstelodamentium Bibliotheca serva-
 tur, habet *insomnum*, quæ lectio non
 videtur spernenda. Eritque ad eam
 formam, qua veteribus dicebatur *inert-*
mis & inertus, mollis & mollus, illunis
& illunus, actis & actus, &c.

71. Ἵμεῖς

Non oportet totam noctem dormire principem vi-
rum,

Cui populiue commissi sunt, & tot (res) curae sunt.
Nunc verò me audi celeriter. Jovis enim ad te nun-
cius sum,

Qui de te, *quanquam* distet, valde sollicitus est, &
tuam vicem miseratur.

Armare te jussit comantes Achivos 65

Omnes simul: nunc enim capias urbem latas vias ha-
bentem

Trojanorum. non enim amplius diversa coelestes do-
mos habentes

Immortales sentiunt. Flexit enim omnes

Juno supplicans: Trojanis autem mala impendent

Ab Jove. sed tu *haec* tuo tene animo. Sic illud Io- 70
quutum

Abiit avolans, me autem jucundus somnus reliquit.

Sed agite, si quo modo armemus filios Achivorum:

Primum autem ego verbis tentabo, ut par est,

Et fugere cum navibus multa transtra habentibus ju-
bebo:

Vos

71. Ἀποπτάμενος] ἵπταμαι ἐνεστῶς, ἵπτάμενον παρατατικῶς, πτή-
σομαι μέλλων, ἔπτην ἀόριστος δεύτερος, μέσος 43 ἑπτάμενον, ἀφ'
ἧ μετοχῆ ὁ 44 πτάμενος, καὶ μετὰ τῆς 2^{ης} προθέσεως ἀποπτάμε-
νος. ὁ καὶ παρὰ τῷ Πλάτῳ ἐστὶν ἐν χρήσει. ἢ καὶ ἄλλως οἱ εἰς
τῷ ἀόριστοι τῆς δευτέρας τῶν ἐν μὲν ἔχουσιν ἑκάστη τῶν παθητικῶν
καὶ τῶν μέσων, ἐπεὶ ἔστωι τὰ αὐτὰ ἐκείνοις δύνανται.

80. Ἐνι-

43. MS. ἵπτάμενος. 44. MS. πτάμενος.

71. Ἐπεὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄνειον |
Imitatur Virgil. Aen. viii. v. 61.

--- Nunc Aeneas, somnolentus reliquit.

73. Ἐπεὶ περὶ σωμα, ἢ δὴ καὶ ἐστὶ
ut par est inquit. Ita Caesar. V. utrum transf-
gressus, cum indicio perfugae cognovisset
defectum ab Arminio locum pugnae, ex-

plorandos militum animos ratus est, an-
tequam manus confereret cum hoste.
Tacit. Annal. 11. c. 12. ubi, quae hic
Eustathius notat, adducit Maximus
Gronovius

71. Ἀποπτάμενος] Et somno alas
adscriptis verustas. Ejus effigiem ex-
pressam

K

75 Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλῃ ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν, κατ' αὖ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἀνάξ ἦν ἡμαθόεντι,

Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

80 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλῃ ἐνίσπε,

Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μάλλον·

Νῦν δ' ἴδεν ὅς μὲν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὐχέῃ εἶναι.

Ἀλλ' ἄγετ' αἰ κέν πως θωρήξομεν ἡμᾶς Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας, βαλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.

85 Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν

Σκηπτῆρχι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο ἢ λαοί.

Ἦν τε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

80 Ἐνίσπεν] ἐνέπω καὶ πλεονασμῷ τῷ σ ἐνέσπω, ὁ παρκαταπι-
νὸς ἐνίσπον.

81 Φαῖμεν] ἀντὶ τοῦ φαίημεν κατὰ συγχοπὴν, λέγεται δὲ ἀντὶ
ἐφημεν ἐνταῦθα.

86 Ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί] ἐπεσσεύοντο ποιητῆν, 44 ἐπεσόβην
κοινόν· ὁ δηλοῖ τὸ ἐπόμενοι ἐσόβην, ἦτοι ἐθορύβην· ὁρμὴν γὰρ
ταῦτα δηλοῖ σύντονον καὶ θορυβώδη, ἔχ' ἀπλῶς κίνησιν, ὡς τὸ

44. MS. ἐπισέβην.

pressam vide a perillustri, & celeberrimæ eruditionis Viro Ez. Spanhemio ad Callim. H. in Del. v. 234. Possidet quoque vir spectatissimus & humanissimus Jacob. de VVilde inter plurima operis antiqui monumenta marmor, representans somnum alatum. Conspicitur illud inter signa antiqua, quæ Maria filia, virgo cum

animi tum corporis dotibus instructissima, æri inscripsit, & harum rerum amatoribus conspicienda præbuit. vide tab. xxi.

80. Ἐν μὲν π: &c.] Macrobius lib. i. c. 3. in Somn. Scip. hunc Homeri locum respiciens, Ajunt, inquit, non habenda pro veris de statu civitatis sententia, nisi quæ recter ejus maxime

Vos autem aliunde alius cohibere verbis.

Ille quidem sic loquutus, confedit. His autem surrexit

Nestor, qui Pyli rex erat arenosae,

Qui ipsis sapiens concionatus est & dixit,

O amici, Argivorum ductores & consultores,

Si quidem aliquis somnium Achivorum alius dixisset, 80

Mendacium esse diceremus, & averfaremur magis:

Nunc autem vidit qui longè potentissimum in exercitu gloriatur se esse.

Sed agite si quo modo armemus filios Achivorum.

Sic loquutus concilio incepit excedere.

Hi autem surrexerunt, parueruntque pastori populi 85

Sceptrigeri reges: accurrebant autem populi.

Sicut

νεῖσθαι, καὶ πορεύεσθαι, καὶ τὰ τοιαῦτα λέγεται μὲν οὖν τὸ ἐπεσσεύοντο ἐπὶ τινῶν 45 ἀκολυθούντων, καὶ θόρυβον 46 ἐμποιούντων, ἢ συντόνῳ κινήσει. ἀπὸ δὲ τῆς λέγεται ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον· ὁ γὰρ διώκων μετὰ τὸν διωκόμενον τὴν ὁρμὴν ποιεῖται κατὰ ταῦτα τῷ ἐπομένῳ· ἐνίοτε δὲ ἐν τούτῳ ἢ ὅπῃ οὐκ ἀκολούθησιν δημοῖ, ἀλλὰ κίνησιν 47 ἀπλῶς ἐπὶ τι. ὥς ἐν τῷ

48 Νῆας ἐπεσσεύοντο,

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰς ναῦς μετὰ ταραχῆς ἔτρεχον. πλεονάζει δὲ 49 ἐν ταυτῷ τὸ σ αἰολικῆς, ὥς ἐν τῷ περισσάινειν καὶ ἀποσάινειν, ὅτε ἀνάγκη τὰς συλλαβὰς ἐκτείνεσθαι διὰ τὰ μέτρα.

88 Νέον]

45. MS. ἀκολοθ &c. 46 MS. ἐμπέταν. 47. MS. ἀλλω. 48. infra h. l. v. 150. 49. posset alicui magis arridere si scriberetur ἐνταῦθα.

vidisset: aut quae de plebe non unus, sed multi similia somnia sent. Ileo apud Homerum, cum in consilio Graecorum Agamemnon somnium, quod de instruendo praetio viderat, publicaret, Nestor qui non minus ipse prudentia, quam omnis juvenia viribus juvit exercitum, conilians fidem relatis, de statu inquit pub. no cre-

dendum ratio somnio, quod si alter vidisset, repudiaremus ut futile.

82. 'Ευχῶ ἵνα] vide quae notavi ad α. v. 91.

84. 'Εξήρχε νείσθαι] pro ἤρχε ἐνείσθαι, (ut iliad. α. 578. ὅπῃνεξ φέρειν pro ἄρχε ὅπῃνεξ) incepit excedere i. e. excessit. Retinui hanc versionem,

K 2

quo-

Ἦν τε ἔθνεα εἴσι μελίσσάων ἀδινάων ,
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομυάων ,
 Βοτρυδὸν ἧ πέτονται ἐπ' αὔθεσιν εἰαρινύϊσιν ,
 90 Αἱ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήα), αἱ δέ τε ἐνθα·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἨϊόνⓈ περιπαροίθε βαθείης ἐσιχόωντο
 Ἰλαδὸν εἰς ἀγορήⓈ· μὲν δέ σφισιν ὅσα δεδήει ,
 Ὀτρύωσ' ἰέναι , Διὸς ἄγγελⓈ· οἱ δ' ἀγέροντο·
 95 Τετρήχῃ δ' ἀγορῇ , ὣς δ' ἐσυναχίζετο γαῖα

Λαῶν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

88 Νέον] ἐπιρρήματινῶς ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ νέῳ καιρῷ , τετέστι τῇ ἔαρι.

90 Πεποτήαται] ποτάσμαι ποτῶμαι ἐνεσῶς , ἐποταόμην ἐπο-
 τώμην παρατατινός , 50 ποτήσομαι μέλλων , πεπότημαι παρα-
 κείμενος , τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν πεπότηνται καὶ ἰωνικῶς
 πεποτήαται.

92 Ἐσιχόωντο] ἀπὸ τοῦ σείχω περισπώμενον ῥῆμα κατὰ παρα-
 γωγὴν σιχῶμαι διὰ τοῦ ἱ , ὡς ἀπὸ τοῦ Φεῖδομαι Φιδῶμαι ἄχρη-
 σον , ἀφ' οὗ 51 περιφιδόμενος ἐν χρήσει , καὶ ἐπιρρήμα περιφιδῶ.

50. MS. ποτίσμαι. i pro n facius perperam exarari in his Scholiis ostendi
 ad Il. a. 407. & hinc mox in MS. mendote legitur ππόσιμα πετότημα πα-
 ρακείμενⓈ. Contra etiam n pro i. Qua labe adpersus fuit Diodorus Sici-
 lus; sed eum ab ipsa purgavit CL. Jenson in Epistola ad Celeberr. Gravium,
 quæ subnectitur Lectiōibus Lucianeis , p. 408. Corruptus quoque hic Pau-
 sanias in Messen. c. xxvi. ubi pro ἐποικῆσε legi debet ἐποικίσε , uti recte no-
 tavit. Fr. Sylburgius vir de literis græcis præclarissime meritis. Etiam Strabo
 lib. 1. p. 16. Edit. parisi. ubi pro καταχαρήσαι Magnus Casaubonus legit κατα-
 χαρίσαι. 51. MS. περιφιδήμινⓈ.

quoniam non semel ita Latini quoque
 loquantur , quod dudum observarunt
 viri docti.

87. Ἦν τε ἔθνεα &c. | ita est hic lo-
 cus , uti exhibui , ventendus auctore

Viro excellentiss. J. G. Gravio Heliod.
 Lect. c. xiv. Πέτρης enim Homero
 aliisque Græcis Postis sæpe est antrum
 in rupe excavatum. ita Il. d. v. 107.

Π.

Sicut gentes evolant apum confertim
 E cavo rupis antro semper novo examine exeuntium,
 In modum autem racemi volant super flores vernos,
 Et aliae hâc densae volant, aliae illâc:
 Sic horum gentes multae à navibus & tentoriis
 Ante litus immensum procedebant ordine
 Turmatim ad concionem: inter autem ipsos fama in-
 crebrescebat:
 Incitans ut gradum accelerarent, Jovis nuncia. Hiautem congregati erant:
 Tumultuabatur autem concio, subitus autem geme- 95
 bat terra

Populis

μένως. παρτατατικός ἐσιχώμην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐσι-
 χῶντο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ ἐσιχώωντο.

93 Δεδήει] δαίω τὸ ἀνάπτω, καὶ φλέγω. ἐν δὲ καὶ τῷ

52 Δαῖε οἱ ἐν κόρυθος τε καὶ ἄσπιδος ἀνάματον πῦρ,
 τὸ δαῖεν ἀντὶ ἐδαίετο, ἥτοι ἀνήπτετο λέγεται. ὁ μέσος παρακεί-
 μενος δέδαια, ὡς εἶα ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ πορεύομαι, καὶ τροπῇ τοῦ
 ᾱ εἰς η̄, καὶ προσγεγραμμένῃ τοῦ τ̄ δέδαια, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐ-
 δεδήειν, ὡς 53 ἦειν.

95 Τετρήχει] ἀπὸ τοῦ 54 τραχὺς τραχύνομαι κοινῶς. λέγεται
 δὲ ἐπὶ θαλάττης κυρίως, ὅταν κύματα ἀπὸ τῶν ἀνέμων ἐγείρη,
 καὶ ἀνώμαλος γίνεται. ποιητικῶς δὲ τρήχω, ἀφ' ἧς ἐνταῦθα τὸ
 τετρήχει ἐπὶ ὑπερσυντελίῃς ἀντὶ τοῦ ἐτεπάραντο ἀπλῆς κατὰ
 μεταφοράν.

96 Ὀμα-

52. Il. ε. v. 4. 53. MS. ἦειν. 54. MS. πτερχύς.

Πίτρη ἐκκαίοντα διδρυμένῃ ἐν
 κορυδαίνῃσι,

Ex rupis antro exeuntem excipis in
 insidiis.

Hunc locum imitantur Apoll. Rhod.
 Argon. lib. i. v. 880. & alii.

90 Ἄλῃσι πιπτοῖσιν] ita densum
 volatum de apibus dixit Sil Ital. lib.
 ii. v. 220.

Ad dulces ceras, & olori corticis an-
 tra

Mellis apes gravida properant, denso-
 que volatu

Raucum connexa glomerant ad limina
 munitur.

95. Τετρήχει &c.] Hoc versu pro-
 nunciando levare dolores artuum &
 podagrae putabant. Giffan. Vide hac
 de re Alex. Trallian. lib. x. c. i.

Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδ' δ' ὡ· ἐννέα δέ σφεας
 Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἶποτ' αὐτῆς
 Σχοίατ', ἀκρόσσαν δὲ διοτρεφέων βασιλῆων.
 Σπυδαῖ δ' ἔζετο λαὸς, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας
 100 Πανσάμφοι κλαγγῆς· ἀνὰ ἣ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων· (τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τέλειων
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε Δακτύλῳ Ἀργυρόντη·
 Ἑρμείας δὲ ἀναξ δῶκεν Πέλοπι πηλείπῳ·
 105 Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκε Ἀτρεΐ ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς ἣ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέσῃ·
 Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέσ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορβῶα,
 Πολ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

96 Ὀμαδος] βοή σύμμικτος, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ αὐδαῖν. ὅτι δὲ τοῦτο
 βούλεται τ' ἔνομα ἀπὸ τῶν ἐξῆς δῆλον γίνεται. ἐπάγεται γὰρ
 54 εἶποτ' αὐτῆς σχοίατο.

97 Βοόωντες] ἡ παρέκτασις τῶν συλλάβων διὰ τῆς τοῦ ὁ προσθή-
 νης. ἐνταῦθα τὴν ἐπὶ πολὺ παράτασιν τῆς βοῆς ἐκφαίνειν βού-
 λεται.

Ἔειπε] ἀντὶ τοῦ ὅπως αὖν, σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ συνδέσμου, δι-
 στατικὸς ἀντὶ βεβαιωτικοῦ, καὶ τὸ αἶψά κέν πως ὁμοίως ἔχει ἐν τῷ
 55 Ἀλλ' ἄγετ' αἶψά κέν πως θωρήσομεν υἱας Ἀχαιῶν.

98 Σχοίατο] ἀντὶ τοῦ ἐπισχοῖεν ἑαυτούς. 56 ἀπὸ τοῦ ἐσχόμην

mendose in MS. est εἶποτ' αὖ σχοίατο. sed ita legendum uti exhibui.
 Respicit enim v. 97. 55. supra v. 83. 56. MS. ἀντὶ.

Τετράχει δ' ὄρον] Alii aliter ver-
 bent. Recte exponitur concio tumultua-
 batur, sive turbis & tumultu erat plena.
 Et ita Eustath. ad Dionys. περιγ. v.
 599.

Populis sedentibus , tumultus autem erat : novem
autem ipsos

Praecones vociferantes cohibebant , si quando à cla-
more

Desisterent , & Jovis alumnos reges audirent.

Aegre tandem refedit populus , tenebant autem sedes
Cellantes à clamore : rex verò Agamemnon

Surrexit , sceptrum tenens : (quod Vulcanus labore
fabricavit :

Vulcanus quidem dedit Jovi Saturnio Regi :

Sed Jupiter dedit interpreti Argicidae :

Mercurius autem rex dedit Pelopi agitatori-equo-
rum :

Sed rursus Pelops dedit Atreo pastori populorum : 105

Atreus autem moriens reliquit diviti-pecorum Thye-
stae :

Sed rursus Thyestes Agamemnoni reliquit , ut ge-
staret ,

Et

ευνικτὸν σχοῖμην , τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν σχοῖντο , καὶ
Ἰωνικῶς σχοῖατο κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ 57 πεποτήσεται.

99 Ἐρήτυθεν] ὡς ἐφάνθεν , ἀπὸ τοῦ ἐρητύθησαν. λέγεται δὲ
ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ 58 κατέσχοντο , τὸ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργη-
τικοῦ.

101 Κάμε τεύχων] ἀντὶ τοῦ καμῶν κατεσκεύασε. λέγεται δὲ
τὸ σχῆμα ἀλλοίωσις.

104 Πέλοπι πληξίππῳ] πλήξιππος καὶ ἱππόδαμος ταυτόν. δη-
λοῦσι δὲ τὸ ἱππικὸν πολεμικόν.

106 Πολύαρνι] κατὰ 59 πλεονασμὸν ἀντὶ τοῦ πολυάρνῳ. πολυ-
θρέμμονα δὲ θέλει δηλοῦν αὐτὸν ἀπὸ μέγας.

Φορῇ-

57. MS. πεποτήσεται. vide supra ad. v. 90. praeterea MS. sequentia annexit
praecedentibus hoc modo πεποτήσεται . . . εὐπιδὲν αἰ ἐφάνθεν &c. 58. Pro-
cul dubio Mothopolus scripsit κατέσχον , & τὸ ἀδήλητ ex sequenti το. 59.
manifestus error. scribo μεταπλασμεν.

599. Παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις ὅτι τὸ πει- | ἐλθὼν καί ται ἐν τοῖς , Τημέλῃ δ' ἀρῶν.
K + 109. I *

Πολλῇσι νήσισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν)

Τῷ ὅγ' ἐρυσάμεντο, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

110 ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, φεράποντες Ἀρητοῖ,

Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·

σχέτλιτο, ὅς περ μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν

Ἴλιον ἐκπέρσαν· εὐτείχεον ἀπὸνέεσθαι·

Νυνὶ δὲ κακῶ ἀπάτῃ βεβλῦσατο, καὶ με κελεύει

115 Δυσκλέα Ἀρητοῖ κέεσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.

Οὕτω περ Διὶ μέλλει ὑπερμυθεῖ φίλον εἶναι,

ὅς δὴ πολλάων πόλει κατέλυσε κάρκινά,

ἦ δ' ἐπεὶ εὖ λύσθαι τῷ καὶ κράτιστα ἐστὶ μέγιστον.

Αἰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

107 Φορῆναι] ἀντὶ Φορεῖν. Φορέμεναι δωρικῶς, εἴτα τροπῇ τοῦ ἑῖς ἢ Φορήμεναι (ὡς καλήμεναι) καὶ συγχοπῇ Φορῆναι.

110 ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ] διὰ μὲν τοῦ φίλοι εἰς εὐνοίαν αὐτοὺς ἐπισπᾶται, διὰ δὲ τῶν ἄλλων εἰς ἀνδρείαν διεγείρει, ἀναμιμνήσκων αὐτοὺς τὸ γένος, καὶ τὴν πολεμικὴν αὐτῶν ἐμπειρίαν, καὶ τὴν εὐνοῦσαν αὐτοῖς ἡρωϊκὴν μεγαλοψυχίαν. προκαταλαμβάνει δὲ διὰ τούτων αὐτοὺς ἵνα μὴ ἄπρακτοι καταδέξωνται ἀποσῆναι τῆς Τροίας.

Ἀρηος] Ἀρεος, καὶ ἰωνικῶς Ἀρηος, ὡς 59 Ἡρακλῆος.

59. Ιλ. σ. 117.

109. Τῷ ὅγ' ἐρυσάμεντο] Ovid. Metam. lib. 1. v. 178.

— Sceptroque innixus eburno.

116 ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ] Ταῦτα Δαίμονι καὶ φίλον ἦν ἔτι γενέσθαι, Herodot. in Cléo. Ὁ γὰρ πῶ τ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν, Aristoph. in Pace, Ζη-

νὶ γὰρ δοκεῖ τίθε, Eurip. in Androm. Notum illud ex porticu, Ἐπὶ ταύτῃ πῶς θεοῖς φίλον, ταύτῃ γενέσθαι. Sic vivam superis, Virgil. Ita Diis placitum, Plaut. Amphitr. Nec Diis amicum est, Horat. qui hellenismis passim scatet. Dupont. vide quae notavi ad α. γ. 107.

Μίλ-

Et multis insulis & Argo omni imperaret)

Hoc ille innixus, verba alata dixit,

O amici heroës Danai, famuli Martis,

110

Jupiter Saturnius me calamitate adflixit magna:

Sceleratus, qui antea quidem mihi promisit & annuit

Ilio exciso bene munito *me domum* rediturum:

Nunc vero malam fraudem struxit, & me jubet

Inglorium Argos redire, postquam multas amisi co- 115
pias.

Ita scilicet Jovi praepotenti placitum est,

Qui jam multarum urbium demolitus est vertices,

Et posthac demolietur. Hujus enim potentia est
maxima.

Turpe

114 Κακήν ἀπάτην] ἀπάτην κακωτικήν, βλαπτικήν. διαζέλλων δὲ ἀπὸ τῆς καλῆς λέγει ταύτην κακήν ἔστι γὰρ καὶ καλὴ ἀπάτη. γίνεται δὲ ἀπάτη ἀπὸ τοῦ ᾧ σερητινοῦ καὶ τοῦ πάτος, ὃ δηλοῖ τὴν ὁδὸν

—— 60 Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Δηλοῖ δὲ ἐντροπήν ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς ὁδῆ. ἐντροπήν δὲ, ἣν ἂν ὑφ' ἐτέρᾳ τῇ παρασυρεῖς 61 ἐντραπή.

123 "ΕΙ-

60. 1λ. ζ. 202. 61. MS. ἐντραπή.

Μέλας φίλον εἶναι] interpretes recentiores placitum est. Verbe placitum est, vel placet. Μέλας enim nunquam nisi cum infinitivo jungitur, & redditur per futurum participii Latini. Ita Iliad. α. v. 46. μέλας ὀλέσται, perditurus est. Exempla apud sacros & profanos scriptores passim obvia.

117. "Ος δὲ πολλάκις πολίαν &c.] Pausan. in Corinth. Ζεὺς ergo πολί-

πρόβ', non minus quam Ὀδυσσεύς. Durot.

118. Τῇ γὰρ κατὰ εἰς μέγιστον] Hunc locum imitatur Euripid. Hecub. v. 556.

--- Οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κατὰ τοῦ.
De Jove quoque Hesiodus

--- "Εὐδ' οὗτις ἐκείνου κατὰ τοῦ ἄλλου.
Et hinc Jupiter παγκρατής apud Athenienses fuit cultus, Helych. Παγκρα-
τής, Ζεὺς Ἀθηναῖοι.

K 5

119. Ἀ-

Αἰχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ ἐς ὀϊστοῖσι πυθέσθαι,
 120 Μὰ ψῆν ἔτῳ ποῖόνδε ποσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἥδ' ἐ μάχεσθαι
 Ἀνδράσι παυροτέροισι τέλῳ δ' ἔπω τι πέφαι.
 Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Ὀρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστοι ὅσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ,
 Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοοῦν,

Πολ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

123 Ἐπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν] τὸ ἀριθμηθῆμεναι οὐ πρὸς τὸ ἐθέ-
 λοιμεν ἀποδίδεται, ἀλλὰ πρὸς τὰ ὅρκια πιστά. ἢν ὅρκους ἀσφαλεῖς
 δι' ἐντόμων ποιησάμενοι ἐπὶ τῷ ἐνωθῆναι ἄμφοτερά τὰ μέρη, καὶ
 συναναστροφῆναι Φιλικὴν συναναστροφὴν. ὃ ταυτὸν ἐστίν, ὥσπερ ἔ-
 λεγεν, ἐνωθέντες Φιλικὴν ἔνωσιν ἄμφοτεροὶ ἐπὶ ὅρκοις ἀσφάλεσι
 δι' ἐντόμων θυμάτων γεγεννημένοις. τὸ δὲ ἐθέλοιμεν πρὸς τὸ,
 Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἀφορᾷ. ἐν δὲ τῷ

62 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν,
 τὸ ἵνα 63 συνυπακῆται, καὶ ἔχει ὁ λόγος ὁμοίως τῷ
 64 Ἡ θέλεις, ὅφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτως
 ἥσθαι δευόμενον.

62. mox v. 126. 63. MS. συνυπακῆται. 64. Il. α. 133.

1191 Ἀιχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ &c.]
 Hunc versum γνομικῶς usurpare pote-
 rit ὁ δυσαναχέων ὅτι τινι κακῶς γιν-
 μένω; Eustath. Est autem hoc ada-
 gium apud Erasmus de inani opera:
 duport.

121. Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν]
 Citat hunc locum Dionysius Halic. in
 τέχνῃ. Idem.

122. Ἀνδράσι παυροτέροισι] Sic &
 Manl. Capitolinus apud Livium libr.

vr. plebem incitat in Patricios a nu-
 mero & multitudine: Numerate sal-
 tem, inquit, quot ipsi sitis, quot adver-
 saries habeatis, si singuli singulos aggressi
 suri essetis, &c. vide Victor. Var. Lect.
 lib. xvi. c. 4. Giphani.

124. Ὀρκια πιστὰ ταμόντες] ὅρκια
 ταμόντες, id est, foedus scindere, est
 simpliciter inire foedus, unde ταμόντες
 reddit Hesychius, σωπείδης. Non
 quod ταμόντες per se quid tale designet,
 nuge

Turpe enim hoc est etiam posteris auditu,
Incaſſum adeò talem tantumque populum Achivo- 120
rum

Irritum bellum gerere, & pugnare
Cum viris paucioribus: exitus autem nullus dum ap-
paruit.

Si enim velimus Achivi Trojanique
Foederibus fidelibus percuffis numerari utrique,
Trojanos quidem legere cives quotquot ſunt, 125
Nos autem in decurias diſponamur Achivi,
Trojanorum autem viros ſingulos accipiamus qui vi-
num fundant,

Mul-

πλὴν ὅτι ἐνεῖ μὲν λέγεται τὸ ἵνα μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ πρότε-
ρον, εἴτα ἐπάγεται τὸ ἀπαρέμφατον, ἐνταῦθα δὲ ἀντιςρόφως.
καὶ ὅτι ἐνεῖ μὲν ἐστὶ τὸ εἶναι, καὶ οὐ συνυπακίζεται. εἰ γὰρ ἔτως
ἂν τοῦτο εἶχεν. εἰ γὰρ ἐβελήσωμεν ἵνα ἡμεῖς μὲν εἰς δεκάδας
διακοσμηθῶμεν, τοὺς Τρῶας δὲ καθ' ἓνα πάντας ἀριθμῆσαι ὅσοι
εἰσὶν ἐφέσιοι. εἶχεν ἂν ὁμοίως ἐκείνῳ ἀπαραλλάκτως. ἔχει δὲ κα-
τὰ ταῦτα τὸ πᾶν ἔτως. εἰ γὰρ θελήσωμεν οἱ Ἀχαιοὶ τε καὶ οἱ
Τρῶες ἐνωθέντες ἐπὶ 65 ὄρκοις ἀσφάλεσι δι' ἐντόμων θυμάτων γε-
γεννημένοις, τοὺς Τρῶας μὲν ἀριθμῆσαι πάντας καθ' ἓνα ὅσοι εἰσὶν
ἐγχώριοι καὶ οἰκίας ἔχοντες. ἡμεῖς δὲ οἱ Ἀχαιοὶ ἵνα εἰς δεκάδας
ἐφεξῆς ταχθῶμεν, ἕκασον δὲ ἄνδρα τῶν Τρῶων λάβοιμεν, ἐκά-
στη δὲ 66 δεκάδι ἡμετέρᾳ οἰνοχοεῖν, πολλαὶ ἂν δεκάδες ἐνδεεῖς
γένοιτο οἰνοχόου.

128 Δευ-

65. MS. ὄρκους. 66. MS. δεκάδ'.

nugæ enim meræ; ſed quod id ſit in
loco illo ubi cum ὄρκια jungitur, ut
Iliados Γ non ſemel. Eſt autem ὄρκιον
Homero, quicquid dicant interpretes
eius, viſtīma quæ ad ineundum fœ-
dus creiebatur, ut ex illo loco neces-
ſario ſequitur: (Iliad. γ. v. 268.)

Ἀτὰρ κέρκεας ἀθανεὶ
ὄρκια πρὸς θεῶν σύναγρι, κρητῆρα
δὲ οἶον
Μίσγρι.

Ubi profecto non vinum ὄρκιον vo-
cat, ſed viſtīmam tantum, quæ ma-
niſeſte a vino diſtinguit. Et eodem
libro v. 245. Ubi perperam exiſtima-
vit Euſtathius tam vinum ὄρκια voca-
rī, quam agni & ipſa viſtīma. Τά-
μεν igitur ὄρκια Homero proprie ſunt
viſtīmam in fœdere ineundo maſta-
re, & ex conſequenti ſimpliciter, ἐπὶ
τομίᾳ jurare fœdusque ſerare. Τάμεν
enim

Πολλάί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.

Τόσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι ἤας Ἀχαιῶν

130 Τρώων, οἱ ναίεσι καὶ πόλιν. ἀλλ' ὀπίκερσι

Πολέων ἐκ πολίων ἐγχεσπалоι αἰῶρες ἔασιν,

Οἷ με μέγα πλάττῃσι, ἐς οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντες

Ἰλίῃ ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πολίεθρον.

Ἐννέα δὲ βεβῆασι Διὸς μεγάλα ἐνιαυτοῖ,

135 Καὶ δὴ δῖρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·

Αἱ δὲ περ ἡμέτερά τ' ἄλοχοι, καὶ νήπια τέκνα,

Εἶαται ἐν μεγάροις ποτιδέγμεναι. ἄμμι δ' ἔργον

Αὐτως

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

128 Δευοίατο] ἀπὸ τοῦ δέοιντο, δεοίατο ἰωνιῶς, καὶ πλεονασμῷ 67 τοῦ δ̄ δευοίατο.

137 Ἐιαται] ἕω ἄχρηστον, τὸ καθίζο ἕτερον. ἀφ' οὗ τὸ 68 εἶτα, ὡς ἀπὸ τοῦ 69 ἐνέπω 70 τὸ εἶπα

—— 71 Ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον

Εἶσεν ἄγων.

τέτταρτος ὁ παθητικὸς παρακείμενος 72, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἶνται, καὶ ἰωνιῶς εἶαται

Ποτιδέγμεναι] λαμβάνω ἀπὸ σοῦ τόδε, ὅταν 73 ἄκοντός σε, λαμβάνω ἀπὸ σοῦ, ὅταν 74 σὺ μὴ δίδως. δέχομαι δὲ, ἀπλῶς τὸ τῷ δεδομένῳ μοι λαμβάνω. μετὰ δὲ τῶν προθέσεων ἐνδέχεται τόδε γενέσθαι, ἢ γὰρ ἐγχωρεῖ, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν διακένων

67. MS. πρὸ γ δ. . . . 68. MS. εἶσαν. 69. in eandem sententiam scripsit ad Il. α. v. 311. vide quae ibi notavi. 70. MS. πρ. 71. Il. α. 310. 72. excidit procul dubio εἶμαι. 73. MS. ἄκοντός σε. 74. scribo σύ μοι. Oppositae enim vult has locutiones.

enim Ionibus pro θύειν & masticare in usum est, quod & apud Herodotum observes. Ridiculi quoque sunt Graeci interpretes cum ὅρνια πρὸς per πρὸς ὅρνια reddunt. Haec & plura Vir

Summus D. Heinsius ad Sili lib. 1. p. 338. 339.

135. Σπάρτα λέλυνται] σπάρτα interpretantur Icholiae. Euripid. ad Orest. ad v. 536. & brevium Icholiorum αὐτοῖ

Multae decuriae indigerent pocillatore.

In tantum ego aio plures esse filios Achivorum

Trojanis, qui habitant in urbe. sed auxiliares

130

Multis ex civitatibus hastas vibrantes viri sunt,

Qui me valdè impediunt, & non sinunt volentem

Trojae expugnare benè habitatum oppidum.

Novem jam praeterierunt Jovis magni anni,

Et jam ligna computruerunt navium, & sparta dislo- 135
luta sunt:

Et nostrae fortassè uxores, & infantes liberi,

Sedent in aedibus expectantes: nobis autem opus

Fru-

ἀγγείων καὶ δυναμένων δέξασθαι τι. εἰσδέχομαι τὸ ἐντός τινος
δέχομαι, καὶ εἰσδέχεται οἰκία τινὰ, 72 ἢ λιμὴν, ἢ τοιῷτό τι,
ἐνδέχομαι δὲ ἐπὶ πλειόνων. λέγεται δὲ ἐπὶ τόπῳ καὶ προσώπῳ,
καὶ πράγματι, καὶ χρόνῳ, καὶ ἐφ' ἑτέρων, καὶ ἐπὶ πάντων τῶ-
ν διττῶς. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μήπω ἀφίγμένῳ, προσδοκώ-
μένῳ δὲ ἀφίξεσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη παραγενομένου. ἐνδέχομαι
γάρ τινα ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τινος τόπου προσδοκῶ δέξασθαι αὐτὸν πα-
ραγεγονότα, καὶ ἐνδέχομαι αὐτὸν ἔλος βαθύ παρὰ Φίλοστράτῳ,
ἦ γὰρ ἀπὸ τῆς λόγχης ἤδη τὴν ὁδὸν ἀνύσαντα 73 δέχεται. καὶ
ἐνδέχομαι ἀπὸ τινος βοήθειαν, ἦ γὰρ προσδοκῶ βοήθειαν ἐξ ἐκείνου
δέξασθαι, ἢ 74 ἀφίγμένην ἤδη ἀπ' αὐτοῦ δέχομαι. ἔνθα καὶ ἡ
ᾧ προσετέθη, οὐκ ἔξω λόγῳ. ἐπεὶ γὰρ τὸ ἐνδέχεσθαι ἀορισίαν
ἐδήλωσεν, ἐπηνέχθη δὲ ὠρισμένον, ἀναγκαίᾳ δὲ ἡ ἐπανάληψις ἐγένε-
το τῆς ᾧ ταυτὸ δυναμένης 75 τῇ ικ'. καὶ ἐνδέχομαι ἀπὸ τῆς
ἐπιμελείας ὠφέλειαν, ὁμοίως καὶ ἀπὸ τοῦδε τῆς τρόπῳ, καὶ ἀπὸ
ταύ-

72. MS. οἰκίαν τινὰ, ἢ τινὰ, ἢ λιμὴν. &c. 73. Hinc patet locum Philostrati, quem mihi inspicere non licuit, scribi debere ἐνδέχεται αὐτὸν &c. vel pro δέχεται legi debet δέχομαι. 74. MS. ἀφίγμένη. 75. MS. τῆς. Sed magis hedenistice videtur scribi τῇ.

ἔστι hic χοινία. Optimus Glossographorum Hesychius χοινία, ῥάμματα. Etantque funes, quibus suebantur na-
ves. Vocantur & ζαμίματα. Hesych. ζαμίματα, χοινία κατὰ μέσον, τῶν
ναῶν δισμυρόματα. Lego, Ζαμίματα,

ὑποζάματα, χοινία ἢ μέσῳ τῶν ναῶν
(vel κατὰ μέσον τῶν ναῶν) δισμυρό-
ματα. Similes enim tunc naves erant.
ὑπὸ τῶν σπείρων, τὸ ῥάπτειν, partes in-
ter se jungere &nectere, dicitur σπάρ-
τον, illud quo aliquid nectitur sive liga-
tur.

Αὐτως ἀκράαντον δ' ἔνεκα δεῦρ' ἰκόμεθα.

Ἄλλ' ἄγεθ' , ὡς αὖ ἐγὼ εἶπω , πειθόμεθα πάντες·

140 Φύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν·

Οὐ γὰρ ἔτι Τροίῳ αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.

Ὡς φάτο. τοῖσι δ' ἑυχὴν ἐνὶ στήθεσιν ὄρνε

Πᾶσι μὲν πληθύν, ὅσοι δ' βελῆς ἐπάκυσαν.

Κινήθη δ' ἀγορὴ , ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης

Πόντος

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ταύτης τῆς αἰτίας. καὶ ἐνδέχομαι τὸν χρόνον , ὅτε γεννήσεται τόδε, ἢ ἐφ' ᾧ προσεδόκων γεννήσεσθαι τόδε, ἢ γυν κινέμενον ἀπὸ διασπάσεως προσδοκῶ δέξασθαι, ἢ ἀφιγμένον ἤδη δέχομαι. καὶ ἐνδέχομαι ἀποκατάσσειν τῶν πραγμάτων, τῆς κινεμένης τοῦ χρόνου προσδοκῶ αὐτὸν δέξασθαι, ἢ ἀφιγμένην ἤδη τοῦ χρόνου κινήσει. δέχομαι καὶ ἐνδέχομαι τὸ ῥητὸν, ἔτω κατὰ μεταφορὰν, ἢ γυν εἰς τοιαύτην ἔννοιαν εἰρήσθαι δέχομαι. ἐφ' ᾧ 74 σημειομένῳ λέγεται καὶ τὸ ἀνέω, κακῶς ἐξεδέξω τὸν νοῦν τῆς ἐπιστολῆς, τῆς ἐπὶ τῆς ἔως, ὡς ἐδέξω ἔχειν, κακῶς ἐδέξω. προσδέχομαι, τὸ προσιέμενος δέχομαι, καὶ τὸ ἐλπίζω δέξασθαι ἀσπασίως ἐρχόμενον. καθὸ λέγεται ἐνθαῦθα τὸ ποτιδέγμεναι, καὶ τὸ

—— 75 ἀναμένων ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν.

ἀναδέχομαι τὸ ἐπ' ἐμοὶ δέχομαι, ἢ γυν κατανεύων δέχομαι. διδέχομαι δὲ τὸ διὰ πολλῶν ἐρχόμενον ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον ἐπ' ἐμὴν ἦκον δέχομαι, καθὸ διαδέχεται τις τὸν δὲ τὸν πατριάρχην ἀντι

74. MS. σημειομένῳ. 75. ita est in MS; sed nullus dubito quin respexit Il. κ. ν. 123. & scripserit ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν, ἀντὶ τοῦ ἀναμέναν. ἀναδέχομαι &c.

tur. Pacuvius in Niptris *serilia* vocavit, quæ Homerus *σπάρτα*. Ut enim ab *edo edule*, & *edile*, ita *serile*, vel *serule* secunda producta a *sero*, quod est *jungo*, ac invicem *necto*:

Nec ulla subsens cohibet compagem alvei,
Sed suta lino & sparteis *serulibus*.
Serulia, vel *serilia* sunt *σπάρτα νῆων*:

Homericæ ad verbum sic expressa, τὰ ῥάμματα τῶν νῆων. Non igitur notat rudentes, seu armamenta, quibus naves instruuntur; sed lora, quibus fununtur. Erant illa vel ex lino, vel ex cannabe vel etiam e junco. Nam Spatum Ibericum illo tempore nondum erat notum, ut ex Romanorum doctri-

Frustrâ infectum cujus gratiâ huc venimus.

Sed agite, ut ego dixi, pareamus omnes:

Fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram. 140

Non enim jam Trojam expugnabimus latas vias habentem,

Sic dixit. His autem animum in pectoribus commovit

Omnibus in multitudine, quotquot consilium non audiverant.

Mota est autem concio, ut fluctus ingentes maris
Pela-

τοῦ ἀξίωμα τοῦ πατριάρχῃ, ὃ νῦν αὐτὸς ἔχει. τὸ γὰρ ἀξίωμα διαδόσιμον, ἔχ' ὃ τὸ ἀξίωμα ἔχων. παραδέχομαι τὸ 76 πλιάσαι δέχομαι. ἀποδέχομαι τὸ ἀσπασίως δέχομαι. ὑποδέχομαι τὸ ὑποτιθεὶς τὰς χεῖρας δέχομαι, καὶ τὸ δεξιοῦμαι, καὶ τὸ ΦιλοΦρονοῦμαι.

142 Τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρινεν] ὁμοίως ἔχει τοῦτο

—— 77 Ἐν δέ οἱ ἦτορ

Στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριζεν.

ἐκεῖ δὲ ἡ ψυχὴ ἐν τοῖς στήθεσιν ἐφρόντισε, καὶ ἐνταῦθα δηλοῖ, τὴν ψυχὴν Φησιν ἐν τοῖς στήθεσι διήγειρεν.

143 Μετὰ πληθὺν ὅσοι β' βελῆς ἐπάκησαν] πληθὺν εἰπὼν ὅσοι ἐπάγει πρὸς τὸ σημαίνονμενον ἀποδιδούς, ἡ δὲ ὅτι ἐν τῷ ἐπάκησαν περισσὴ.

144 Κύματα μακρὰ] ἀντὶ τοῦ βαθέα. καὶ 78 Φρέατα μακρὰ ἐν ἄλλοις λέγει ἐπὶ τοῦ σημαينوμένου.

145 Τὰ

76. vox corrupta. videtur debere scribi πλησίον vel πλησιάζων. 77. Il. α. 188. 78. Il. φ. 197.

doctissimo docet A. Gell. lib. xvii. c. 3 pluribus hac de re disserit Magnus Sarmatius Exercit. Plin. c. xxiii. 144. Ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης] Hac imagine omnes poetæ sunt uti, Poetæ, oratores & historici, qua concio comparatur mari commoto. Virg. Aen. xi. v. 296.

Vix ea legati, variusque per ora cecidit

Ansonidum turbata fremor: cœu saxa mugitantur

Cum rapidas omnes, clauso fit gurgite murmur,

Vicinaque fremunt ripæ crepitantibus undis.

Giphan.

145 Πόντε Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' ὦρός τε νότος τε
 ὦρος ἐπαΐζας πατὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ χήϊον ἐλθὼν,
 λάβρ' ἐπαγίζων, ὅττι τ' ἡμῶι ἀσυχύεσσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθῃ· τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 150 Νῆας ἐπεσβύοντο· ποδῶν δ' ὑπένερχε κενὴ
 Ἰσὰτ' ἀειρομένη. τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλδον
 Ἀπλεῶν νηῶν, ἡδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλλα δῖαν,
 Οὐρὸς τ' ἐξεκάρθηρον· αὐτὴ δ' ἔργον ἵκεν

Οἶκαδε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

145 Τὰ μὲν τ' ὦρός τε νότος τε ὦρος ἐπαΐζας] ἐναντίως ἔχει τοῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλιμανικῷ σχήματι. ἐνταῦθα γὰρ ἐνικὸν ἐπάγεται ἐν τοῖς δυσίν. ἐπεὶ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τὸ ὦ. οἶον

79 Εἰ δέ κ' Ἀρης 80 ἄρχωσι μάχη, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτω. τοῦτο δὲ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνων τὸ ἐπαΐζας.

146 ὦρορε] μέσος ἐστὶ παρακείμενος τὸ ὦρορε. διὸ χώραν ἔχει ἐνίοτε μὲν ἐπὶ 81 πάθους λέγεσθαι, ἐνίοτε δὲ ἐπ' ἐνεργείας. ὥρορα δὲ ἐστὶ τὸ πρότερον τὸ μικρόν, τὸ δὲ δεύτερον μέγα, διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐνίοτε ὥρορα γίνεται κατ' ἀντίστροφον θέσιν, ὡς ἐνταῦθα.

149 Ἀλαλητῶ] θορύβῳ. ἀπὸ τοῦ ἐπιτακτικοῦ ἄ καὶ τοῦ λαλῶ.

150 Ὑπένερχεν] ὑποκάτωθεν. λέγεται καὶ χωρὶς τῆς ὑπὸ ἐνεργ-

79. Ιλ. υ. 138. 80. ita MS. editi plerique ἀρχῆσι. 81. MS. βίβλε..

Giphon. Ex hoc loco κύματα μακρὰ Moscho restituit Vulcanius. Idyl. v. v. 5.

— Τὰ ὅ κύματα μακρὰ μεμνήη.

147. Βαθὺ λήϊον] Male interpretes

nonnulli altam segetem. Recte vero brev. Schol. μέγα, εὐφροσύνη, σπινθήρ, χωρίον, Et Hesych πολὺκαρπον πίδαρ. Hinc compositum βαθυλήϊον, ἀντίον πολυλήϊος, πολύσιτος, Etymol.

149. Τῇ

Pelagi Icarii, quos quidem Eurufque Notusque 145
 Commovit cum eruperit patris Jovis ex nubibus.
 Sicutque quum moverit Zephyrus ingentem campum
 segete refertum veniens,
 Rapidus desuper ingruens, & spicas inclinat.
 Sic horum tota concio mota est: hi autem cum fre-
 mitu

Ad naves ruebant: sub pedibus autem pulvis 150
 Excitabatur. Hi alii alios adhortabantur
 Ut prehenderent naves, atque deducerent in mare
 dium,
 Et sentinam exhauserunt. Clamor autem in coelum
 ivit Domum

θεῖν. καὶ ἔτι νέρθεν χωρὶς τοῦ τ᾽ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. δηλοῖ δὲ κυρίως
 τὸ κάτωθεν, ὃ δὲ ἀντὶ . . . 81 ἔνερθεν. λέγεται δὲ ἐνίοτε καὶ
 ἀντὶ τοῦ κάτω, κατὰ τὴν ποιητικὴν ἐξουσίαν.

Κονίη] κονία, ἡ ἄσβεστος, ἀφ' ἧς κονιῶ, 82 τὸ ἀσβέστω χρίω. 83 κε-
 κονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστω 84 κεχρισμένος. 85 κόνις δὲ ἡ λεπτο-
 τάτη γῆ. Ὀμηρος δὲ καὶ ἀμφότερα ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς κό-
 νειας τίθησι. κονίσσαλος δὲ ταυτὸ δύναται παρ' αὐτῷ τῷ κο-
 νιορτῷ,

86 Λευκοὶ ὑπερθε γίνοντο κονισσάλω.
 παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς δαίμων τίς ἐστὶν ὁ 87 Κονίσσαλος, ὡς καὶ
 ἡ Ὀρθάνη καὶ ὁ Τύχων, κονιορτὸς δὲ ἐστὶ κόνις αἰρομένη, ἐστὶ δ' ὅτε
 καὶ ἡ κόνις ἐπὶ ταύτης λέγεται τῆς σημασίας ὡς ὁ 88 κακὸς ἐπὶ
 τῆς σημασίας τοῦ κακοτρόπου, καὶ τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον
 ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς τριτημορίας καὶ τεταρτημορίας.

154 Τπδ

81. forte excidit vocula τ᾽, ut sit legendum ὃ δὲ ἀντὶ τῷ ἔνερθεν. 82. MS.
 τῷ. 83. forte reflexit Ἀθῶν. xxiii 3. 84. MS. κεχρισμένος. 85. MS. κό-
 νις. 86. Ia. s. 593. 87. de Conisalo, Oithana & Tyhone vide Athen.
 Συναγ. lib. x. p. 441. Ed. Commel. Strabon. lib. xiii. & ex illo Gynaïd.
 p. 64. Edit. Jenk. 88. MS. καλὸς, manifesto errore.

149. Τπδ δὲ ἀλλοιῶς 1. Heraclid.
 Poen. p. 413. Hunc locum citans ha-
 bet ἡ δὲ ἀλλοιῶς &c. Omnes vero
 codices agnoscunt τῷ.

152. Ἐκ τῆς δὲ τῆς ἔκτατος ὀππῆ-
 νο in mare dium. Nam & mare dium
 dixit Ennius apud Varion. lib. vi.
 de L. L.

Οἴκαδε ἱεμένων, ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.

155 Ἐνθά κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόσθ' ἐτύχθη,

Εἰ μὴ Ἀθιναίῳ Ἥρῃ πρὸς μῦθον εἶπεν,

ὦ πόποι αἰγίοχοιο Διὸς τέκθ' ἀτρυτώνη,

Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν

Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

160 Καδδὲ κεν εὐχαιλῶ Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ λίποιεν

Ἀργεῖῳ Ἐλένῳ, ἧς ἔνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν

Ἐν Τροίῃ δαπόλοντο φίλης δαπὸ πατρίδ' αἴης;

Ἀλλ' ἴθι νῦν μὲν λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Σοῖς δ' ἀγανόις ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

165 Μηδὲ ἕα νῆας ἄλλα δ' ἐλκέρμεν ἀμφιελίσσας.

ὦς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

154 Ὑπὸ δ' ἤρεον] ὑΦήρην δέ. τὸ θέμα ὑΦαίρῳ, δ' 88 δηλοῖ τὸ κλέπτω, καὶ λάθρα λαμβάνω. ἐνταῦθα δὲ ὑΦήρην, ἀντὶ τῆς ὑποκάτωθεν εἰληκον.

155 Ὑπέρμορα] ἐπιρρήματινῶς ἀντὶ τοῦ 89 παράθηκον. τριχῶς δὲ ἡ μοῖρα παρ' Ὀμήρῳ λαμβάνεται, ἐπὶ τῆς 90 εἰμαρμένης, τῆς μέριδος, καὶ τοῦ καθήκοντος.

88. MS. δαλός. 89. putem Moschopulum scripsisse ἀντὶ τῷ παρὰ τὸ παρῶν. 90. MS. ἡμαρμένης.

--- Conferta rate, inaerataque perite
Qui dium mare eunt sudantes, atque
sedentes.

Ita emendat Scaliger additque dium
mare, ut eis ὅλα δῖαν. Sic dia Mosel-
la Aufonio Iuyll. cujus inscriptio est
Mosella.

--- Quod si tibi dia Mosella
Smyrna suum vatem, &c.

157. Ἀτρυάιν inapte interpretes
indomita; verbe indef. &c. Recte Phumai-
cap xx λέγεται δὲ ἀτρυάιν, ὡς
καὶ εἰ περὶ τῆς ὑπ' ἐδινὸς π. 18, quippe
quae nullo labore atteratur, seu frangatur.

Domum properantium, subtrahebant autem palangas navibus.

Tunc Argivis praeter fatum reditus contigisset,
Si non Minervam Juno sermone affata fuisset,
Papae Aegiochi Jovis filia indefessa,
Siccine domum, in dilectam patriam terram
Argivi fugient per lata dorsa maris,
Gloriam autem Priamo & Trojanis relinquent
Argivam Helenam, cujus gratiâ multi Achivorum
Ad Trojam occubuerunt procul à dilectâ patria ter-
ra?

Sed abi nunc ad populum Achivorum aereis loricis
munitorum,

Tuisque blandis verbis cohibe virum quemque,
Nec sine naves in mare trahere, quae hinc & inde im-
pelluntur remis.

Sic

161 Ἀργεῖην Ἑλένην] ἀντὶ τοῦ Ἑλληνίδα. ἀπὸ τοῦ Ἀργεῖ, ἀφ' ἧ καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες Ἀργεῖοι λέγονται, ὡς ἀπὸ τοῦ Δαναοῦ Δαναοί.

163 Χαλκοχιτώνων] τῶν χαλκοῖς ὀπλιζομένων, ἀντὶ τοῦ διαζέλλων δὲ πρὸς τοῦς λινοθήρακας ἕτως λέγει.

164 Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν] ὃ νῦν κελεύει ἕτε ἢ Ἡρα πραεῖς ἔσεσθαι τῇ Ἀθηνᾷ τοῦς λόγους, ἕτε ἢ Ἀθηνᾷ τῷ Ὀδυσσεῖ. ἕτος γὰρ ὃ πράξει χρηταὶ λόγοις, ἀλλ' ἔστιν ὃ καὶ λοιδορεῖται καὶ πλήττει ἀλλὰ καθολικῶς λέγεται τὸ ἀγανοῖς ἐν ἐπαύρῃ τῶν λόγων τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς. ὅτι δύναμιν ἔχουσι ὃ δῆλως γνῶμας μαλαττεῖν σκληράς.

179 Ἐ

91. in MS. est hæc nota δηλ.

ταρ. Recte quoque Hesych. Ἀτρυτά-
τα, ἀτρυτάτοις ὅ, ἀλοπῆτος ὅ, ἄτρυ-
τῶ ὁ ἄτρυτος, ita leg. cum Stephano,
non ἀτρυτῶ, ut editi habent.

161. Νεμε θαλάσσιον· exponunt
Gicci Maggini τῶν ὁπλητῶν αὐτῆς.

Ita Ovidianus Halicut. i. v. 60. Νῆπτε
ἀντα θεοῖσι Virg. Aen. i. v. 114.

Daſum immane mari ſummo. --

Vine Rittershuſ. ad Ovidian.

160. Καθὼ καὶ ἰ: χαλκῶ &c.] id est,
Hancceque gloriam rapta Helena relinquent

L 2

Θ:πῶ

Ὡς ἔφατ'· ἔδ' ἀπύθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ ᾗ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰξασα,
 Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εὖρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον
 170 Ἐσαότ'· ἔδ' ὅγε νηὸς εὐσέλμοιο μελαίνης
 Ἀπῴετ', ἐπεὶ μιν ἄχθ' κρηδίῳ καὶ θυμὸν ἵκανε.
 Ἀγχι δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Διοχρὺς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν
 175 Φύξεοθ', ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες,
 Καδδὲ κεν δ' ὤχωλλ' Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ λίποιτε
 Ἀργείῳ Ἑλένῳ, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο Φίλης ἀπὸ πατρίδ' αἴης·
 Ἀλλ' ἴθι νῦν μὲν λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώψ·
 180 Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 Μηδὲ ἕα νῆας ἄλλαδ' ἐλκέρῃ ἀμφιελίσσας.
 Ὡς φάθ'· ὃ ᾗ ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης·
 Βῆ ᾗ θέειν, ἀπὸ ᾗ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσε
 Κήρυξ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

179 Ἐρώει] ἀντὶ τοῦ ὑποχώρει τὸ ἡέμα ἐρώω, γίνεται δὲ ἀπὸ
 τοῦ ἔρα, ὃ τὴν γῆν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ χώρου λαμβάνεται
 κατὰ μετάληψιν. διαφέρει δὲ ἡ γῆ τοῦ χώρου τῷ, τὴν μὲν αὐτὸ

Greci Trojanis? vel ita, Helenamne Tro-
janis secundum eorum vota te inquam?
Giphani.

172 Ἀθήνη] Ὀδυσσεὶ διατροῦντι
 παρίστηκεν, οὐκ ἄλλῃ τις εἰληθεῖα ἢ ἐρη-

νήσις, ἣν Ἀθηναῖν ὀνομάζει, Heracli-
 Pontic. Alleg. Hom. p. 448.

175 Πεσόντες] Inordinatam & tu-
 multuatam fugam hoc vocabulo no-
 tat. Eodem modo ἐς νῆας ἐσπίπτεσθαι
 dixit

Sic dixit. neque fuit inobsequens Dea glaucis oculis
Minerva.

Descendit autem ex Olympi verticibus concitata,
Et celeriter venit veloces ad naves Achivorum:
Invenit deinde Ulyssē Jovi prudentia parem
Stantem: neque hic navem bonis transtris instructam 170
nigram

Tangebatur, quia dolor ipsius cor & animum incessē-
rat.

Propē autem stans alloquuta est caesiis oculis Mi-
nerva,

Generose Laërtiade, solertissime Ulyssēs,
Siccine domum, in dilectam patriam terram
Fugietis, in naves multa transtra habentes ruentes, 175
Gloriam autem Priamo & Trojanis relinquetis
Argivam Helenam, cujus gratiā multi Achivorum
Ad Trojam occubuerunt procul à dilecta patria terra?
Sed abi nunc ad populum Achivorum, neque cessēs:
Tuis autem blandis verbis cohibe virum quemque, 180
Neque sine naves in mare trahere quae-utrinque-im-
pelluntur remis.

Sic dixit. hic autem agnovit Deae vocem loquentis:
Abiit autem currens, laenamque abjecit: illam au-
tem sustulit

Praeco

δηλόν ἀπλῶς τὸ ὑποκείμενον, τὸν δὲ χώρον ἁρισμένον τινὰ τόπον
ἐπὶ τῆς γῆς. ἀφ' ἧς τὸ χωρεῖν, ὃ λέγεται ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τῶν κί-
νυμένων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τόπον
δυνάμενον δεξασθαι τι.

190 Κα-

dixit Herodot. in Urania. vide Spond.

177. Ἀργεῖον Ἑλένην] Helena, quae
fuit Lacæna, Argiva dicitur, quia Ar-
gos pto universa Peloponneso usupra-
batur. Eustath. ad v. 564. Ἐνταῦθα
καὶ Ἀργεῖον τὸ Λακωνικὸν Ἑλένην λέ-
γει, αἱ καὶ τῆς Λακωνικῆς Ἀργεῖς

καλεσμένης, καὶ δὲ πρὸς ἑλὴ ποτὶ τὴν Πάρι-
οντιν. Helych. Ἀργεῖον, Περσικόν.
vid. & Pseudodidymum ad
v. 161.

183. Χλαῖναν] male pallium expo-
nunt interpretes. χλαῖνα est. Laena
Onomast. Vet. χλαῖνα, lana. Latine

- Κήρυξ Εὐρυδάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδῃ.
 185 Αὐτὸς δὲ Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονι ἀντίῳ ἐλθὼν,
 Δέξατό οἱ σκῆπτρον παλῶϊον ἄφθιτον αἰεὶ.
 Σὺν τῷ ἔβη μὲν νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὀντινα μὲν, βασιλῆα ἢ ἔξοχον ἄνδρα, κιχείη,
 Τὸν δὲ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε πῶδός τῳ.
 190 Δαιμόνι, ὃ σε ἔοικε κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι.
 Ἀλλ' αὐτὸς τε κάρησσι, εἰ ἄλλας ἴδρυσε λαῶς.
 Οὐ γάρ πω σάφα οἶδ', οἷός τ' ἔστιν Ἀτρεΐδῳ.
 Νῦν μὲν πειράσσει, τάχα δὲ ἵψεται ἦας Ἀχαιῶν.
 Ἐν βυλῇ δὲ ἔπαιντες ἀνέσταντο οἷον ἔειπε,
 195 Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν ἦας Ἀχαιῶν.
 Θυμὸς γὰρ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος.
 Τιμὴ δὲ ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἐμνηστία Ζεὺς.

Οἷον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

190 Κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι] ἐνίοτε μὲν Ὀμηρὸς ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν τίθησιν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῷ φοβεῖσθαι, ὡς ἐνταῦθα. οἱ δὲ μετ' αὐτὸν λογογράφοι καὶ ῥήτορες αἰεὶ ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν αὐτὸ τάττουσιν.

vox Græcæ originem suam debet; non vero dicitur quod sit de lana multa, ut Varro *ἐτυμολογίῃ* lib. iv. de L. L. p. 33. *Lana*, quod de lana multa. *Duorum enim togarum instar. Ut antiquissimum mulierum, ricinium; sic hoc duplex, virorum. Ex hoc loco servanda & firmanda contra Ferrarium (de Re Vest. P. i. lib. 2. c. 13.) Servii sententia, qui ad *Æn.* iv. v. 252. *Læ-**

nam fuisse dicit *togam duplicem*. Sed ita vocavit propter crassitudinem. Erat enim instar duarum togarum. Hoc in transcurso.

190. Δαιμόνι] Ὡς βέλτε. Αὐτὸν δὲ λέξις τῶν μέσων ὅτι· ὅτι μὲν ὅτι ἐπαί-
 νη λεγόμεν; οἷον θεῖς, μακάρες, μέ-
 γιστε, ἢ ἀγαθὸν, καὶ ἀρεστὸν. Ὅτι δὲ
 ὅτι φόβος (ut paulo post Δαίμονι, ἀ-
 τρέμας ἦτο) οἷον ἄφρον, καὶ μέγιστος, ἢ
 χεῖ-

Praeco Eurybates Ithacensis, qui cum sequebatur.
 Ipse autem Atridae Agamemnoni obviam veniens. 185
 Accepit ab eo sceptrum paternum incorruptum semper:

Cum hoc ivit per naves Achivorum aereis loriceis munitorum.

Quemcunque quidem, seu regem seu principem virum, inveniret,

Hunc blandis verbis detinebat adstans.

Vir optime, non te decet ut timidum trepidare: 190

Quin & ipse sede, & alios sedere jube populos.

Nondum enim certò scis quis animus sit Atridae:

Nunc quidem tentat, mox autem puniet filios Achivorum.

In concilio enim non omnes audivimus quid dixit,

Ne iratus adfligat aliquo malo filios Achivorum. 195

Ira autem magna est regis Jovis alumni:

Honor autem ab Jove est, diligitque ipsum consultor Jupiter.

Quem-

194. Οἷον εἶπεν] ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνο δ' εἶπεν. ὁμοιωματικόν, ἀναφορικόν, δεικτικόν, ἀντὶ ἀναφορικοῦ, δεικτικοῦ. τὸτο δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐστὶν ἐν χρήσει.

210. Ἀ-

χεῖρις, καὶ φῦλα. Scholiaſt. Viros praclaros & venerolos (δαίμονας) non decet δεῖδ' ἀρεδναι, hoc est, metuisse, trepidare, conſervari, timore porcelli. Si quidem Degeneres animos timor arguit. Dupont.

Διδίκαται] Διδίκαται pro terreo O-ratores & Poëtae uruntur, pro metu vero ſoli poëtae. Thomas Magiſter: Διδίκαται τὸν δαίνα, ἡγὰρ ἐμφοδῶ, καὶ πᾶσι ποιηταῖς καὶ λογιχοῖς: ἀντὶ δὲ τοῦ ἐμφοδῶναι, παρὰ ποιηταῖς μένον. vide & hac de re Virum Summum. L. G. Gravium ad Lucian. Soloc. p. 22. 75.

197. Τιμή δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ &c. Inde est Imperator, unde & hoc no antequam Imperator: inde potestas illi, unde & spiritus, Tertull. Apol. Cujus juſſu homines naſcuntur, hujus iuſſu & reges conſtituuntur. Hinc & θεοκρατὴς βασιλῆας vocat Tyrrhus apud Plutarch. Τὸ ἐξ ὑπαρχῆς τοῦ Διὸς ἰουδικίον Διὶ δέδωκε, nobis obſequii gloria reliκτα eſt, inquit M. Terent. ad C. C. em apud Tacitum Annal. vi. Principem dat Deus, quò circa omnes homines quibus vivo ſua ſuagatur, Plin. paneg. Dupont. Hinc Σοὶ δ' ἡ τιμή Platoni. Egreſſe quoque hoc facit locus Iſidori Iſidori x lib.

Ὀν δὲ αὖ δῆμα τ' ἀνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφύροι,
 Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ,
 200 Δαμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκχε,
 Οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπλόλεμθ' ἐν ἀναλκις,
 Οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρλίθμιθ', ἔτ' ἐνὶ βελῇ.
 Οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
 Οὐκ ἀγαθὸν παλυνθιρανίη· εἷς κοίρανεύω,
 205 Εἷς βασιλεύς, ὃν ἔδωκε Κρόνος παῖς ἀγκυλομήτεω
 Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμισσας, ἵνα σφίτιν βασιλεύῃ.
 Ὡς ὅγε κοιρανέων δῖεπε στρατὸν. οἱ δὲ ἀγορεύοντες
 Αὖτις ἐπεσφύοντο νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 Ἦχῃ, ὡς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 210 Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμετ', σμαραγεῖ δέ τε πόντῳ.
 Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν ἢ καθέδρας·
 Θερσίτης δὲ ἐπὶ μῆν' ἀμετριοπέης ἐκολῶα,

Ὡς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

210 Ἀιγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται] ἀντὶ τοῦ βρέμει ἐπὶ πυρὸς λέ-
 γεται κυρίως τὸ βρέμειν καὶ ὁ βρόμος. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ ἤχου
 τῶν κυμάτων αὐτὸ λαμβάνει

210 Σμαραγεῖ] λαμπρὸν ἤχεϊ, ἀπὸ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ
 μαρμαίρειν, τὸ λάμπειν.

lib. 111. Epist. 161. Οἱ ζωγράφοι σω-
 ματοποιῶντες τὰ ἀσώματα, χεῖρα γρά-
 φειν ὅπως φέροι μόνῳ σέφεσαν τῶν τῆς
 γῆς βασιλευόντων τὰς κορυφὰς, ἵνα δεί-
 ξωσιν ἔχοντάς τας αὐτοῖς πῶς ἀρχὴν δε-
 δόταί.

202. Ἐνταῖθμιθ'] Ὁὐτ' ἐν λόγῳ,
 ἔτ' ἐν ἀρεθμῷ, uti Pythia olim ad
 Megarenses. Quod & in proverbium

abiit. (vide paræmiographos) Callim.
 Epigr. xxvi.

Τῆς δὲ παλαιᾶς
 Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) ὁ λόγος, ἔτ'
 ἀρεθμῷ.

Theocrit. Idyll. xiv.

Ἀρμικὸν δ' ἔπε λόγῳ πρὸς ἀξίῳ, ἔτ'
 ἀρεθμῷ.

Dupont. Aliquo numero fuisti, id est,
 in hoc

Quemcunque rursus ex plebe virum videret, vociferantemque offenderet;

Hunc sceptro percutiebat, increpitabatque voce, Improbe, quietè sede, & aliorum verba audi, 200

Qui te praestantiores sunt: tu autem imbellis & invalidus,

Neque unquam in bello aliquo numero fuisti, neque in concilio.

Nequaquam sane omnes regnabimus hîc Achivi:

Non bonum multorum imperium: unus princeps esto, 205

Unus rex, cui dedit filius Saturni versuti

Sceptrum & jura, ut ipsis imperet.

Sic ille imperatorem agens regebat exercitum. illi autem ad concilium

Rursus ruebant à navibus & tentoriis

Cum fremitu, sicut quum fluctus undisoni maris 210

Litore magno fremit, resonat autem pontus.

Alii quidem sedebant, sedesque tenebant:

Thersites autem adhuc solus loquacissimus tumultuabatur, Qui

212 Αμετροεπής] ἀπεραντολόγος.

212 Εκολάξα] ἐθορύβει ἡ παραγωγὴ ἀπὸ τῶν κολοίων, πρὸς ἃ ἐπάγει κατὰ 91 χιλιασμόν

—— Ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη,

τὸ μὲν 92 ἄκοσμα πρὸς τὸ ἐκολάξα, τὸ δὲ πολλά πρὸς τὸ ἀμετροεπής.

214 Ἐπι-

91. Vox procul omni dubio corrupta, forte legendum χελιασμέν. 92. MS. ἀκευα.

in honore & existimatione. Ita *numeros* Latinis dicitur. Aliquo numero, nullo numero esse passim apud scriptores reperies.

204. Ὁὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῳ &c.]

Inlignis locus est de & pro Monarchia. Hunc verum passim citant scriptores cum veteres, tum recentiores. Vide

Duportum hic, Rittershus. ad Oppian. *Kynny.* lib. 11. v. 46. Freinshem. ad Curt. lib. x. c. 9. Ita venit C. Nepos vita Dionis c. 6. Non posse bene geri *Republ. multorum imperiis.*

212. Ἀμετροεπής] merito Homerus unum ex omnibus Thersiten ἀμετροπῆ, ἀπεράμυθον appellat: modo

Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκροσμά τε πολλά τε ἤδη
Μῦψ ἀτὰρ & κῆ' κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,

215 Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἶσατο γελοῖον Ἀργείοισιν

Ἑμμεναι. αἴχις θ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε·

Φολκὸς ἔλω, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τῷ δέ οἱ ὤμῳ

Κυρτῷ, Ἰπὶ σῆθ' στυοχωρότε. αὐτὰρ ὑπερθε

Φοξὸς ἔλω κεφαλῷ, ψεδνὴ δ' ἐπενλώοθε λάχνη.

220 Ἐχθις θ' Ἀχλῆϊ μάλις ἴω, ἡδ' Ὀδυσῆϊ.

Τῷ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

214 Ἑριζέμεναι βασιλεῦσιν] τὸ ἐρίζειν καὶ τὸ νεικεῖν 93 τὸ Φιλο-
νεικεῖν δηλοῖ, καὶ ταυτὸ τῷ ἐρίζειν δύναται. λέγεται μὲν παρ'
Ὀμήρῳ καὶ ἐπὶ τῆς 94 διενέξεως τῆς διαλόγων κατὰ τὴν κρατού-
σαν συνήθειαν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι καὶ λοιδορεῖ-
σθαι, ὥς ἐνταῦθα τὸ ἐρίζειν, ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τῆς ἐν πολέμῳ μά-
χης τίθησιν.

218 Συνοχωρότε] ὥς 95 παρωχητικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ παρεληλυ-

93. MS. ὁ. 94. an scripsit διενέξεως? 95. MS. παρωχητικῶς.

verba illius multa, & ἀκροσμά, stre-
pentium sine modo graculorum simi-
lia esse dicit. Quid enim est aliud
ἀμέτρητος ἐκβολή; Immodica blate-
rantes Græci significantissimo vocabu-
lo λέλας, nec minus insigniter vete-
res Latini hoc genus homines locuti-
lejos, & blatterones, & lingulacas ap-
pellarunt. A. Gell. lib. 1. c. 15.

214. Μῦψ ἀτὰρ &c.) videtur ἀτὰρ
cum præcedente μῦψ jungi, ut sit ἡδὴ
ἐριζέμεναι, ἀτὰρ μῦψ, & κατὰ κόσμον.
Ego tamen sine distinctione reliqui,
ut cuique liberum suum iudicium re-
linquerem. Stephan. Receperunt quo-
que hanc distinctionem in novissimam
suam editionem Oxonienses. Ego ve-

ro contra censerem ἀτὰρ cum sequen-
tibus debere jungi, ut editio antiqua
exhibet, ita μῦψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κό-
σμον, &c.

216. Ἑμμεναι] verti ex sententia
Eustathii. Ejus verba sunt: Ἑμμι-
ναι, ἢ ἀντὶ τῆς ἢν κεῖται κατὰ τῆς πα-
λαιῆς, ἢν λέγει ὅτι γελοῖον ἢν πρὸς ἀλ-
λοῖς τὸ παρ' ἐκείνῳ σπαραξίον, ἢ παρὲλ-
λον κεῖται καὶ ἀργόν.

218. Συνοχωρότε] In aliis editio-
nibus & libris συνοχωρότε, utrumque
non malum. Giphani. Priorem lectio-
nem agnoscunt codices, quosquod ego
consultui: etiam græci interpretes Sui-
das scribens, Συνοχωρότε παρ' Ομήρου.
διὰ τὸ μέγεθος, imputat συνοχωρότε ab
Homer-

Qui verborum animo suo & indecorum & multorum
erat peritus

Temerè verum non prout decebat contendere cum
regibus,

Sed quodcunque ei videbatur ridiculum Argivis 215

Erat. turpissimus autem vir ad Ilium venit:

Strabo erat, claudus altero pede, & ipsius hu-
meri

Curvi, in pectus contracti: at supernè

Acutus erat capite, rari autem efflorescebant ca-
pilli.

Inimicissimus Achilli maximè erat, & Ulyssi: 220

His

θῶς, ἔτω 96 συνοχηῶς ἀντὶ τοῦ συνεληλυθῶς. ἀναυξήτως δὲ
κατ' Ἰωνας συνοιχηῶς, εἶτα ἐμβολῇ τοῦ Ἰ, καὶ τροπῇ τῆς ἠ εἰς
ω. ὡς ἐν τῷ

Οἶχω νόλωλα.

παρὰ Σοφοκλεῖ συνοχωῖος.

219 Ἐπενηνόθε] ἀπὸ τοῦ θέω, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔθω, καὶ
μετὰ τῆς ῶ ἐνέθω, ὡς ἐνέπω, ἀφ' ἧς μέσος παρακείμενος ἦνοθα,
καὶ ἀττινῶς ἐνήνοθα. γράφεται καὶ μετὰ τῆς παρὰ παρενήνοθεν
ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ παρελήλυθε, καὶ μετὰ τῆς ἀνα ἀνήνοθεν ἀντὶ
τοῦ ἀνέτρεχε. ἀφ' ὧν μάλιστα δῆλον γίνεται ὅτι τὸ ἐπενήνοθεν
τὸ ἐπέτρεχε δηλοῖ, ὡς τὸ 97 ἐπῆνθει.

221 Νει-

96. MS. συνοχηῶς. 97. MS. ἐπῆνθει.

Homero dici pro συνοχωῖος propter
metrum. Apud Hesych. pro Συνοχω-
ῖος scribe ex hoc loco συνοχωῖος.
vide & Etymol. Magn. Stat. Sylv. 1. 6.
de nanis,

Quos natura brevi statu peratlo,

Nodolum semel in globum ligavit.

Ubi pro semel Gevartius legit simul.

220. Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλῆος.] Ther-
sites scilicet, dedecus & carcinoma
Cicci excretus.

Thersites odit Peliden, odit Ulysses:

Nempe hic consilio praeiitit, ille manu.

Felices ambo! scelus est placuisse Neroni;

Et laus, Thersita, est displicuisse tibi.

Hunc improbi hominis characterem
pridem ex hoc versu collegit Plutarch.
libro Περὶ φθόνου καὶ μισοῦ. Τὴν τῆς ἔχθρας
μοχθηρίαν (τῇ Θερσίτῃ scilicet) συντο-
μαῖατα καὶ δι' ἐνός ἔργου ὁ ποιητής,
Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλῆος. &c. ὑπερβολὴ γὰρ
τῆς φουλότητος τὸ τοῖς χειρίστοις ἔχ-
θρον εἶναι. Diopere.

222. Ὁ-

Τὼ γὰρ νεικείεσκε· τότε αὖ Ἀγαμέμνονι δῖον
 Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἐκπάλγλως κατέοντο νεμέσσηθεν τ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ,
 225 Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' Ἰπιδέμφεα, ἡδὲ χαπίζεις;
 Πλεῖαί τοι χαλκῷ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
 Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξάρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωΐτω δίδουρ δῖτ' αὖ πολίεθρον ἑλωρ.
 Ἦ ἔτι καὶ χρυσῷ Ἰπιδέφει, ὃν κέ τις οἶσθ
 230 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου ἥος ἄποινα,
 Ὃν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλῃ Ἀχαιῶν;
 Ἦε γυναῖκα θέλω, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ,
 Ἦντ' αὐτὸς ἄπο νόσφι κατήχεαι; ὃ μὲν ἔοικεν
 Ἀρχὸν εἶντα, κακῶν Ἰπιδασκέρει ἥας Ἀχαιῶν.
 235 ὦ πέπονες, κἀκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, ὃκ' ἔτ' Ἀχαιοὶ,
 Οἴκα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

221 Νεικείεσκε] νεικέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ νεικείω, ἀφ' οὗ
 τὸ 97 νεικείεσκω. ὡς ἀπὸ τοῦ ζῶω τὸ ζωέσκω.
 235 ὦ πέπονες] κυρίως ἐπὶ τῶν πεπανθέντων συκίων λέγεται τ'
 ἔνομα ἐπιθετικῶς, κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νοσημάτων

97. MS. νεικείσκω-

222. Ὀξέα] ὁππρρηματικῶς exponit
 brev. schol. ut sit pro ὀξέως. sic λίγα
 pro λιγέως dixit Odyss. δ·ν 68.

Ἀλλ' αἰεὶ ζιφύροιο λίγα πνείοντες ἀέ-
 τας

Ὁμιανδὲς ἀνίστην.

Ita legendus hic locus ex mente P.
 fidonii, non vero λιγυπνείοντες. vide

Casaubon. ad Strabon. lib. 1. cui &
 hanc vocem restituit. Forte etiam non
 male ὀξέα quis referret ad ὀνείδεα, ut
 h.l. respexerit Hesych. exponens Ὀξέα,
 μεγάλα, ἀναπτεταμένα. Lego, ἀναπτε-
 ταμένα.

226. Χαλκῷ] are, id est armis. Ita
 quoque as Latinis accipitur. Virgil.
 Aen. 11. v. 734.

His enim convitiabatur. Tum verò Agamemnoni di-
vino

Immensum clamorem edens inferebat probra : huic
verò Achivi

Vehementer irati erant animoque indignabantur.

Sed hic alta voce clamans, Agamemnoni convitiaba-
tur sermone,

Atrida, de quo conquereris, aut quid desideras? 225

Plena tibi aere tentoria, multae & mulieres

Sunt in tentoriis selectae, quas tibi Achivi

Primo dabamus cùm urbem caperemus.

An adhuc & auro indiges, quod quis afferat

Trojanorum equitum ex Illo pro filio redemptionis 230
pretium,

Quem ego vinctum duxero, vel alius Achivorum?

An mulierem adolescentem, cui misceris amore,

Quamque ipse seorsum retineas? non quidem decet

Principem, in mala inducere filios Achivorum.

O imbelles, ignava probra, Achaeides, non amplius 235

Achivi, Do-

καὶ ἑλίων πεπαιθέντων. ὡς παρ' Ἱπποκράτει, 98 πέποινα θερα-
πεύειν, μὴ ὤμα. Ὅμηρος δὲ καὶ ἐπὶ Φίλων αὐτὸ τάττει διὰ τὸ
ἔγκαιρον τῆς 99 ἀληθοῦς Φιλίας καὶ ἀπηλαγμένον πάσης σιληρό-
τητος, καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ἐκλελυμένων καὶ ἀνάνδρων, ὡς ἐνταῦθα
διὰ τὸ χαύνον τῶν πεπαιθέντων.

241 Ἀλ.

98. Locus Hippocratis est ex Aphorism. sect. 1. §. 22. Ostendit mihi illum
eruditissimus & humanissimus Almeloveenius, quem honoris causa nomi-
no. pro θεραπεύειν habent Hippocratis editi φαρμακείην. 99. MS. ἀλιδος.

*Ardentes clypeos, atque aere micantia
cerua.*

For as aoud antiquos in magno pre-
tio. & inde arma conficiebantur. vi-
de Cordam ad Virgil.

233. Ὅου αὐτὸ ἰσχυρὸν Ἀρχὸν &c.] Ἀρ-
χὸν nimirum de et esse ἀρχέκλειον (hoc
est, fontem & auctorem mali) populo
suo, nec subiectos χακῶι ὀπιλάσκειν,

id est, ὀπιλάσκειν, ἢ ὀπιλάσκειν ποιεῖν.
Δὲ γὰρ ἰσχυρὸν εἶναι τὸν ἀρχόντα, ἐκ
ἀ' ἰσχυρὸς καὶ χακῶι ποιῶν, Eustath. Et
cento boni prin ipis optimum illud
symbolum, quod supra habuimus,
ἐλάσκειν ἐπὶ τὸν λαόν &c. Diobote

235. Ὅ πείποντι] O molles, igna-
vi, delicatuli. Alibi Ὅ πείπον, o a-
mice, o mi suavissime. Est igitur
vox

Οἴκαδ' ἐπερ σιωὶ νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἑῶμδε
 Αὐτὸς ἐνὶ Τροίῃ γέρας περσέμεν, ὅφρα ἴδῃται
 Ἥ ῥά τ' ἐοίχ' ἡμεῖς περσαμυνόμεν, ἥ ἢ οὐκί·
 Ὃς ἢ νῦν Ἀχιλῆα ἑο μέγ' ἀμείνονα φῶτα
 240 Ἠτίμησεν. ἐλὼν γὰρ ἔχθ' γέρας αὐτὸς δ' αὖτ' ἔπειτα.
 Ἀλλὰ μάλ' ἐκ' Ἀχιλῆϊ χόλος Φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων.
 Ἥ γὰρ αὖν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λωθήσασο.
 Ὡς φάτο, νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμήνῃα λαῶν
 Θερσίτης· τῷ δ' ὤκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 245 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
 Θερσίτ' ἀκροτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
 Ἰχθεο, μηδ' ἔθελ' οἷόν τ' ἐρμζέμεναι βασιλεῦσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριότερον βροτὸν ἄλλον

Ἔμ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

241 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος Φρεσὶν] κατὰ πολὺ οὐκ ἐμ-
 μένει. δῆλον ταυτὸ δὲ τὸ κατὰ πολὺ μὴ ἐμμένειν τῷ, μὴ ἐμμέ-
 νειν μηδαμῶς. οἷον, ἀλλ' ἐκ ἐμμένει ἔδαμῶς τῇ ψυχῇ Ἀχιλέως
 ὀργή.

Ἠνίπαπε] ἀπὸ τοῦ ἐνέπω ἐνίπτω, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέπω ρίπτω, ἐκ

vox πέπων (de homine metaphorice
 dicta, a perone fructu) μέση λέξις,
 δε προσφώνησις, tum ὀνειδιστικὴ, tum
 φιλική. Artemidor. Onirocrit. lib. 1
 cap. 69. Πέπωνες (scilicet in somno
 viis) περὶ τὰς φίλας καὶ συμβιβά-
 σεις εἰσιν ἀγαθοί. πέπων γὰρ τὸ προσφι-
 λές οὐ ποιεῖται λέγουσιν. Idem

Αχαιῖδες, ἐκ ἑτ' Ἀχαιοὶ] O vere
 Phrygia, neque enim Phryges, Virgil.
 Aen. 18. v. 617. Sic Troiades pro Tro-

jani dixit Persius sat. 4. pr. molliem
 Romanorum obiter carpens, anno-
 tante Casaubono in comment. Oὐ μὲν
 ἀνδρες γέγονασί μοι γυναικες Xerxes de
 militibus suis a. ud Herodot. lib. viii.
 Hinc sarcasticam illud Hectoris ad
 Diomedem Il. 9. v. 163. Γυναῖκες δ' ἄν-
 δρες περὶ τοῦτο (quod hemistichium huic,
 Αχαιῖδες, ἐκ ἑτ' Ἀχαιοὶ, parallelum
 id. tacit Eustath.) Ἐφ' ἑκατέρῃ γλῶσ-
 σῃ in probis maxime in promptu est
 (κατ'

Domum cum navibus redeamus : hunc autem finamus

Isthic ad Trojam praemia digerere, ut sciat
Utrum aliqua in re nos adiumento illi sumus, an ve-
ro non:

Qui etiam nunc Achillem se multò fortio-
rem virum
Contumeliâ affecit. Habet enim praemium ejus ere-
ptum quod ipse vi cepit.

Minimè verò Achilli bilis est in praecordiis, sed ignavus est.

Alioqui enim Atrida nunc postremum injurius fuisset.

Sic dixit, convitiāns Agamemnoni pastori populo-
rum

Thersites: huic autem citò astitit divinus Ulysses,
Et ipsum torvè intuitus duro increpavit sermone, 245
Thersite loquacissime, vocalis quanquam sis concio-
nator,

Desine, neque velis solus contendere cum regibus.
Non enim ego te censeo pejorem mortalem alium
Esse.

ἀπὸ τοῦ ἴπτω, τὸ βλάπτω. ἐπεὶ λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς λέγειν,

— "Η τάχιστα κοῦρην

Κύπριδος εὐκόλτοιο καὶ Ἑρμᾶνος ¹⁰⁰ ἐνιψις.

τέττ' ὁ μέσος παρακείμενος ἤνιπα, τὸ τρίτον ἤνιπε, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν τῶν γραμμῶν ἤνιπαπεν.

258 Ω₅

100. Existimo legi debere $\epsilon\upsilon\iota\tau\epsilon\iota$; sed cujus sit hic locus adhuc non reperi.
1. MS. $\eta\nu\sigma\pi\alpha$.

(xxx) ~~ta~~ta scilicet) si quid tale di-

ut et non juvenes animum geritis mul-
tatiorem.

Cicer. de Offic. l. c. 18. ex Ennio.
Dionegenes Lacedaemone Athenas profi-

ciscens, & interrogatus quo iret, respondit, 'Ex τῆς ἀνδραγαθίας ἐν τῷ ζῳεπαινί, Laërt. in vita Diogen. Idem. vide & Cerd. ad Virgil. l. c.

245. *Tródes* idiv 7 vide qua-
tari ad Iliad. A. v. 105. & 148. Ad-

Ἐμμεναι, ὅσοι ἄμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον·

250 Τῷ σὺν αὖ βασιλῆας ἀνὰ σὺν ἔχων ἀγορεύοις,
Καί σφιν ὀνείδεά τε περ φέροισι, νόσον τε φυλάσσοις.
Οὐδέ τι πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Ἥ δ' ἢ κακῶς νοσήσουμεν ἤες Ἀχαιῶν.

Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
255 Ἦσται ὀνειδίζων, ὅτι εἰ μάλα πολλὰ διδῶσιν
Ἥρωες Δαναοί· σὺ δ' ἔκερτομέων ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω, πῶς δ' ἢ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι ὥς νύ περ ὦδε,
Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέειη,
260 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένῳ εἶλεν,
Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν, ὑπὸ μῦρ Φίλα εἶματ' ἀδύσω,
Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰτ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
Αὐτὸν δ' ἑλκύνοντα θοᾶς ὑπὲρ νῆας ἀφήσω,
Πεπληγὼς ἀγορήθεν αἰέκεσσι πλεγῆσιν.

Ως

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

258 Ως νύ περ ὦδε] ὥς ἐν τῷ παρόντι. χρονικῶς ἐνταῦθα τὸ
ὦδε, ὥς καὶ τὸ αὖθι παρ' Ἡσιόδῳ

— 2 Ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθ' θέμιστας.
καὶ τὸ ἐνταῦθα ἐστὶν ὅτε καὶ τὸ ἐνθα.

2. Nullus dubito quin in animo habuerit Moschopolus locum Hesiodi Epy.
v. 35. sed ibi αὖθι διακρινώμεθα νείκε legitur, & ita hic legi debet.

de Virgil. Aen. vi. v. 467.

Talibus Aeneas ardentem & torva tuen-
tem
Lenibat dictis.

Torvam faciem tauro adscribit Plin.
H. N. lib. viii. cap. 45. Et hinc
ἐποδὲς περ ταυροδόν προνοῦντι Gual
Magistri.

257 Α

Esse , quotquot una cum Atridis ad Ilium vene-
runt :

Quare ne reges in ore habens concioneris , 250
Et ipsis probra objicias , & reditionem observes.

Neque adhuc probe scimus quomodo erunt haec fa-
cta ,

Utrum benè an malè redibimus filii Achivorum.
Proinde nunc Atridae Agamemnoni pastori populo-
rum

Resides maledicens , quia ei valde multa dant 255
Heroës Danai : tu verò maledictis irritans conciona-
ris.

Sed tibi edico , hoc & perfectum erit ,
Si quando iterum te insanientem deprehendero sicut
nunc ,

Ne amplius deinde Ulyssi caput humeris impositum
sit ,

Neque posthac Telemachi pater sim , 260

Si non ego te corripuens , tuas quidem vestes exuero,
Laenamque & tunicam , & fascias femorales ,

Teque flentem veloces ad naves dimisero

Caesum è concione saevis verberibus.

Sic

264 'Αγορήθεν] ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ ἀγορᾷ, τετέστι, τῷ τόπῳ,
ἐνθα τὸ πλῆθος ἀθροίζεται.

266 Θα-

257. 'Αλλ' ἔκ τοι ἱρία &c.] Cogitet
lector num hic verius, qui alibi saepe
occurrit, possit & ita legi,

'Αλλ' ἔκ τοι ἱρία τόδε, καὶ πτελισ-
μένον ἔσαι
Steph.

260. Κικλυμένῳ ἔλλω] male & hic
interpretes vertunt vocer., expone sim.
vide quæ notavi ad Iliad. α. v. 297.
adde Iliad. ε. v. 210.

'Αἰεὶ καὶ σὺ σὺν τε καὶ αἰδοῖαι κα-
τασκήναι,

Semper illis dilecta & veneranda ero.
Hac notione Paulus quoque ὀνομάζε-
σθαι usus est ad Corinth. i. cap v. r.
Ὅπως ἀκρίτα ἐν ὑμῖν πορνεία, ἥτις ἐστὶ
ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται. &c, id est,
qualis non est inter ipsos ethnicos.

262. Τὰτ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει] Huc
refer quod dixit Herodot. in Clio:
Ἀμα δὲ καὶ αὐτὴ ἐκδυομένη ἐκδύεσθαι
καὶ τὴν αἰδῶ γύναι, Cum tunica simul
pudorem exuit mulier.

M

269. 'Α-

- 265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετὰ φρενον ἠδὲ καὶ ὦμῳ
 Πλῆξεν· ὁ δὲ ἰδνώθη, θαλερόν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 Σμῶδιξ δὲ αἵματόεσσα μετὰ φρένας ἐξυπανέστη
 Σκήπτρον ὑπὸ χρυσέῃ. ὁ δὲ ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν τε·
 Ἀλγέσας δὲ, ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 270 Οἱ γὰρ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὲ γέλασαν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
 Ὡ πόποι, ἦ δὴ μυρὶ· Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε,
 Βελάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσων·
 Νῦν δὲ τὸ δὴ μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 275 Ὃς τ' ἰωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔχ' ἀγοράων·
 Οὐ θλώ μιν πάλιν αὖθις ἀνήστ' θυμὸς ἀγλῶος
 Νεικείην βασιλῆας ὀνειδίους ἐπέεσσιν.
 Ὡς φάσαν ἢ πληθύς· ἀνὰ δ' ὁ πολίπορτος Ὀδυσσεὺς
 ἔειπεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

- 266 Θαλερόν δάκρυ] καθαρὸν καὶ διαφανές διὰ τὴν λεπτοτήτα,
 δι' αὐτὴν καὶ τέρειν αὐτὸ ἐν ἄλλοις λέγει καὶ ὑγρόν.
 269 Ἀχρεῖον ἰδὼν] τὸ ἀχρεῖον ἢ πρὸς τὸ ἰδὼν 3 λέγεται, ἀλλὰ
 πρὸς τὸ 4 ἀπομόρξατο δάκρυ, ὃ ταυτὸ δύναται 5 τῷ ἐδακρυρ-
 ῶσεν.

3. MS. Αἰγίται. 4. ita est in MS. vide & quae mox subnectit, unde pa-
 tet Moschopulum in suo libro legisse ἀπομόρξατο, editi nunc habent ἀπο-
 μόρξατο.

269. Ἀχρεῖον ἰδὼν &c.] de hoc lo-
 co vide H. Stephani scholia. lib. v.
 schol. 7. Præterea Moschopulus in suo
 libro hic legit ἀπομόρξατο ἀναυξήτως,
 non ἀπομόρξατο ut editi habent.

270. Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, &c.]
 Theon Sophista amphiboliam hic esse

ait: tristefne fuerint quia Therfiten
 cædi viderint, an quia naves cucerent
 deduci. Giphani. Posterius probant
 Spondano, quod gavisos illos ob ex-
 sim Therfiten testentur sequentia, in
 quibus idcirco Ulysses laudent
 272. Ἡ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἰδὼν

Sic dixit: sceptroque interscapilium atque humeros 265
Percussit. ille autem incurvabat se, plurimaque ei
manavit lacrima

Vibex autem cruenta interscapilio exorta est
Sceptro ab aureo. ipse autem fedit, timuitque:
Ac dolens, vultu fœdo, absterfit lacrimam.
Illi autem, quamvis moesti, propter ipsum suaviter 270
riferunt.

Sic autem quis dicebat intuitus propinquum alium,
Proh Dii! certè sexcenta Ulyssēs bona fecit,
Auctor bonorum consiliorum, bellumque ador-
nans:

Nunc autem hoc longe optimum inter Argivos fecit,
Qui hunc contumeliosum conviciatorem coërcuit à 275
linguae petulantia

Nequaquam ipsum iterum stimulabit animus prae-
ferox

Convitiari regibus contumeliosis verbis.

Sic dixit multitudo. sed urbium vastator Ulyssēs

Sur-

Ἀπομόρξατο] ἀπομόργνυμαι ἐνεσῶς, ἀπομόρξομαι μέλλων ἑτε-
ροκλίτως, ἀπομορξάμην ἀόριστος ἀνάυξητος κατ' Ἴωνας, τὸ τρί-
τον ἀπομόρξατο λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκθλίβειν τινὰ, καὶ ἀπορ-
ρίπτειν τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ.

278 Ὡς Φάσαν ἡ πλῆθὺς] περιληπτικόν ἐστὶν ὄνομα ἡ πλῆθὺς ἐνι-
κῇ φωνῇ πλῆθος σημαῖνον, ὡς ὁ ἡ χορός καὶ ὁ δῆμος. διὸ ἐνίοτε
μέν

5. MS. τδ.

citat hunc versum Aristoteles de Poët.
& μυσία exponit πολλά. Ait τὸ γὰρ
μυσίον πολὺ εἶναι, ὃ ἰὺν αἰτὶ τῷ πολ-
λῷ ἀχέεται

274. Μέγ' εἰσὶν &c.] Hunc o-
mnino locum ob oculos habuit Cle-
mens Alexandrinus pædag. lib. 11. c. 7.
Τίς τι ἀκαρτέρει καὶ τὰς ἀκαρτέας
ἐπιμαρτυρεῖ τὰς γὰρ αἰνὰ τοὶ θειοτάτω
παλαῖς ἐκίσταντο ὁ γάρ ἐστι Ὀδυσσεύς,

ὅτι μόνον ὁ μετρητῆς ἐκαστὸς α. Daport.

275. Ἐπιστόλον] Ἐπιστόλος, con-
vitiator, tabula, scurræ, quasi ἐπιστ
βίλλαι, verbis in rebus, seu incessens;
ut βλάστημι quasi βίλλαι τὰς φή-
μας μάταια & sinistris rumoribus feriens,
seu incessens. Ita enim mal' em, quam
α βλάστην τὴν γῆν. Idem

278. Πτολίπεδος Ὀδυσσεύς] Infa-
gnis est error Tulii cum scribit ad
M 2 Plan-

Ἔση σκῆπτρον ἔχων· ὦρ' δὲ, γλαυκῶπις Ἀθλῶη,
 280 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
 Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι ἦες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκρόσσαν, καὶ Ἰπιφροσαίατο βελλῷ.
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
 Ἀτρεΐδῃ νυῦ δὴ σε ἀναξ ἐθέλῃσιν Ἀχαιοὶ
 285 Πᾶσιν ἐλέγχουσιν θέμναι μερόπεσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόχεσιν ἥνπερ ὑπέστην
 Ἐνθάδ' ἐτοιμαίχοντες ἅπ' Ἀργεῖ ἱπποδότριοι,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον δ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαρὸι, χῆραί τε γυναικες,
 290 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόν δ' ἐνέεσθαι.
 Ἥ μιν ἔ' πόν' ἐσὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

μὲν μετὰ πληθυντικοῦ λέγεται πρὸς τὰ σημαινόμενα ἀποκλίναν-
 τος τοῦ λόγου, ἐνίοτε δὲ μετὰ ἐνικοῦ πρὸς τὴν Φωνὴν ἀναδιδομέ-
 νης τῆς συντάξεως.

Πτολίπορθος] πτολίπορθον λέγει τὸν Ὀδυσσεύα, ὅτι διὰ τῆς ἀν-

Plancum Epist. 13. Itaque Homerus non
 Ajacem, nec Achillem, sed Ulysssem ap-
 pellavit πτολίπορθον. Eundem errorem
 commisit Magnus Homeri interpres
 Eustathius hic p. m. 278. & ad Iliad.
 A. p. m. 68. utroque loco scribit Ho-
 merum semel tantum vocasse Achillem
 πτολίπορθον, cum quater eum hoc no-
 mine appellaverit, uti Il. 9. 372. O.
 v. 77. φ. v. 550. ω. v. 108. Et hic Vir-
 gilius Aen. lib. xii. v. 545.

— Et Priami regnorum everfor A.
 chilles

287. Ἀργεῖ (ἱπποδότριοι) Hinc Ho-
 mero Argos arium equis dicitur lib. i.
 Carm. 7. Fuerunt Argivi equi in pre-
 tio, unde Nicandri Scholiast. p. 50.
 Edit. Ald. Ἀργεῖ δ' (ἱπποδοτριοί) οἱ μὴ ἱλ-
 κόντες ὄρματα. Ἀργεῖ δ' ἱπποδοτριοί
 ἔκει ἐτερέφοντο. περὶ δὲ καὶ αὐτοὶ ἱ-
 ποδοτριοί. Strab. lib. viii. Geogr. Ἔστι
 καὶ τὸ γένος τῶν ἱππῶν κρέμειν τὰ
 ἄρματα.

Surrexit sceptrum tenens: juxtà autem, glaucis ocu-
lis decora Minervâ,

Affimulata praeconi, filere populum jussit,

280

Ut simul primi & postremi filii Achivorum
Sermonem audirent, & intelligerent consilium:

Qui ipsis sapiens concionatus est & dixit,

Atrida nunc te rex volunt Achivi

Om nibus reprehendendum prae bere articulata voce 285
loquentibus hominibus

Neque servant fidem, quam tibi dederunt

Huc venientes ab Argo equis apto,

Se demum Ilio exciso benè munito redituros.

Tanquam enim vel pueri tenelli, viduaeve mulic-
res,

Inter se lamentantur ob domum reditionem.

290

Et certè calamitas est tristem redire (sc. *re infe-*
cta:)

Etenim

τοῦ μηχανῆς ἑάλω τὸ Ἴλιον, κατ' ἐξάρετον δὲ ἔτῳς αὐτὸν λέγει
διὰ τὸ μέγεθος τοῦ Ἰλίου, ἐπεὶ ἄλλως ἀπὸ 6 πορθήσεως μιᾶς πό-
λεως ἢ ἂν λέγοιτό τις οἰκείως πτολίπορθος.

293 'A-

6. MS. πορθήσεως.

'Αρχιδικόν, καθεύτηρ καὶ τὸ Ἀργολι-
κόν. Præterea ἰππόδοτον exponit Hely-
chius μεγαλόδοτον καὶ ἔυγειον, μάχῃα &
leta pascua habens. Additque τὸ γὰρ
ἰππῶδ' ὄνομα ἀντὶ τῆς μεγάλης τίθεται.
Hinc ἰππόπορον, de fœdo & magno
Sorto dixit Alciphron. Epist. c. lxxxiii.

289. Χῆραί τι γυναῖκες) Recte bre-
vis Schol. Ἑρημοὶ καὶ ἀνδρῶν μονα-
θεῖσαι. Pollux lib. 111. cap. 3. Segm.
47. Ἡ μοναθεῖσα ἀπ' ἀνδρὸς, χῆρα.
ὡς καὶ ὁ μοναθεὶς ἀπὸ γυναικὸς, χῆρος.
Huc respiciunt Glossæ veteres: μεμο-
νωμένος, solitarius, destitutus. Hac no-

tione & solus & solitudo Latinis dici-
tur.

291. Ἡ μὲν καὶ πόνος ἴσιν &c.)
Expono: Et profecto calamitas, sive ma-
lum est tristem redire sc. re infecta. Sic
ἐν πόλει εἶνα Thucydides dixit. Ita la-
bor Latinis ærumnam, calamitatem
notat. Ovid. iv. Metam. v. 569.

-- Releguntque suos sermone labores,
id est, calamitates suas repetunt, nar-
rant. Iliacos labores, id est, ærumnas.
calamitates Trojanorum dixit Virgil.
Æn. iv. v. 78. Ἀπὸ θύγατ' ἐστὶ λυπη-
δίνα, Helych. & brev. Schol.

M 3

292. 'A-

Καὶ γάρ τις θ' ἓνα μίῳα μύρων ἀπο ἧς ἀλόχοιο

Ἀχαλαία πρὸς νηὶ πολυζύγῳ, ἥνπερ ἀέλαια

Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρνομένη τε θάλασσα·

293 Ἡμῖν δὲ ἑνατὸς ἐστὶ περιτροπέων ἐνιαυτὸς

Ἐνθάδε μιμνόντεσσι· τῷ δ' νεμεσίζομι' Ἀχαιῶς

Ἀχαλαίαν πρὸς νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ δ' ἔμπηγς

Ἀισχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι·

Τλήτε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

293 Ἀσχαλαία] ἀσχάλλω κοινῶς, ἀσχαλάω ἀσχαλῶ ποιητικῶς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ ἀσχαλώω. πλεονάζει δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις, ἐνίοτε μὲν τὸ μικρὸν ὀ, ἐνίοτε δὲ τὸ μέγα. καὶ τὸ μὲν μικρὸν, ὅταν ἡ προηγμένη συλλαβὴ βραχεῖα ἦ, τὸ δὲ μέγα, ὅταν μακρά. Ἰστέον δὲ ὅτι τ' ἐφ' οἷς τὸ ὀ μικρὸν προστίθεται κατὰ συζυγίαν δευτέραν τῶν πρώτων πρωσώπων τῶν ἐνικῶν, καὶ τῶν πρώτων τῶν πληθυντικῶν, καὶ ἔτι τῶν τρίτων τοῦτο προστίθεται. ἐπὶ δὲ τῶν δευτέρων καὶ τρίτων τῶν ἐνικῶν, καὶ τῶν δευτέρων τῶν πληθυντικῶν ἐνέτι τὸ ὀ προστίθεται, ἀλλὰ τὸ α. οἷον ὀράω, ὀρόω, ὀρώμεν, ὀρόωμεν, ὀρώσιν, ὀρόωσιν, ὀράς, ὀράας, ὀρά, ὀράα, ὀράτε, ὀράατε, καὶ ἔτι τὰ τῆς συζυγίας πάντα, ἐφ' ὧν ἔτι τὸ α προστίθεται. προστιθεμένων ἤδη αὐτοῦ βαρύτονα γίνε-ται, καὶ κατὰ βαρύτονα ἤδη κλίνεται οἷον 7 ἰδρῶ ἰδρώω, ἰδρώεις, ἰδρώει, καὶ μετοχὴ ἰδρώοντος, ὡς τύπτουτος. ὑπνῶ ὑπνώω, ὑπνώεις, ὑπνώει, ὑπνώοντος. βιώω βιώω. ὡσαύτως καὶ τινὰ τῆς δευτέρας, καὶ μάλιστα ἐφ' ὧν οὐκ ἔχει χώραν ἐπὶ τῶν δευτέρων ἢ προσθήκη τὸ α, ὁμοίως προσλαμβάνοντα τὸ α εἰς βαρύτονα με-

7. MS. ἰδρῶ ἰδρίω.

291. Ἀπὸ) Nullus dubitavi Poëtarum principi veram reddere lectio- nem, & reponere ἀπὸ. Fœdum hoc mendum, quod omnes hætenus co- dices obsedit, debemus Grammati- corum illi figmento, accentus puto.

Vide & notata ad Iliad. A. v. 562.

294. Ἀέλαια χειμέριαι) procellæ hi- bernæ, id est, sævæ, turbidæ. Hiems Latinis frequenter tempestatem notat, & hiemare illis dicitur de mari cum tumultuatur, & procellis atque tem- pestibus.

Etenim quis vel unum mensem manens procul à sua
uxore

Aegre fert apud navem multa transtra habentem,
quam procellae

Hybernae concludunt in portu, commotumque mare:

Nobis vero nonus est qui circumvolvitur annus 159

Hic manentibus : qua de causa non succenseo Achi-
vos

Aegrè ferre apud naves rostratas : sed tamen

Turpe tamdiu manere, & re infecta redire.

Tole-

τατίθεται, καὶ κατὰ τὰ βαρύτενα κλίνεται. οἶον ζῶ ζῶω, ζῶεις,
ζῶοντος, καὶ ἐπὶ παρατατικοῦ ἔζων

8 Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες.

ἡβῶ ἡβῶω, ἀφ' ὃ τὸ ἡβῶοιμι. ἀπὸ γὰρ βαρυτόνυς τὸ 9 ἡβῶοιμι,
κατὰ ταυτὸ τὸ 10 λέγοιμι, ὅτι ἀπὸ περισπωμένυς. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ
περισπωμένυς, ἦν αὖ ἡβῶοιμι. τὰ δὲ τῆς πρώτης ὁμοίως ἔχει τῇ
τρίτῃ. εἴτε γὰρ ἀπ' αὐτῆς ἔτω γίνεται, εἰς βαρύτονον μετατί-
θεται συζυγίαν.

293 Ἀελλαι εἰλέωσιν] παρετυμολογεῖ ἀνταῦθα. ὡς ἐν τῷ 11 τέ-
μενος τά Ἀελλα γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄειν τὸ πνεῖν, καὶ τοῦ
εἰλεῖν τὸ συζρέφειν. δηλοῖ δὲ τὴν κοινῶς ἀνεμοζάλην. ταυτὸ δύ-
ναται καὶ ἡ θύελλα, ἀπὸ τοῦ θύειν, τὸ σὺν σφοδρότητι ὀρμᾶν,
καὶ τοῦ 12 εἰλεῖν.

296 Νεμεσίζομαι] ἀπὸ τοῦ νεμεσῶ νεμεσίζομαι κατὰ παραγω-
γὴν, ὡς ἀπὸ τοῦ προκαλοῦμαι 13 προκαλίζομαι, ὧν τὰ μὲν εἰσὶν
κοινὰ, τὸ δὲ 14 νεμεσίζομαι καὶ προκαλίζομαι ποιητικόν.

302 Κῆ.

8. Hesiod. Erg. 112. 9. Il. λ. 669. & alibi. 10. ita leg. MS. habet
λέγει μοι. 11. fone respexit Moschopulus Il. v. v. 184. τῆς αἰῶνος τῆς αἰῶνος
293 αἰῶνος. 12. MS. εἰλεῖν. 13. MS. προκαλίζω &c. 14. MS. νεμεσίζομαι.

pestatibus agitur. Horat. lib. 11. Sat.
11. v. 17.

Et atrum

Defendens pisces hiemat mare.

Vide & CL. Grævium ad Suet. Aug.
c. 72.

298. Ἀχρεὶν περὶ δὴρόν τι μένειν, &c.)
Aristot. Rhetor. lib. 1. c. 6. Cicer.
Epist. ad Att. lib. vi.

Quidve domum fertis decimo nisi de le-
cus anno?

Ovid. Metam. lib. xiii. Hinc prover-
bium

Τλήτε φίλοι κ' μείνατ' ἔπι χρόνον, ὅφρα δαῶνδρ
 300 Εἰ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἢ καὶ οὐκί.
 Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἐς ἃ πᾶντες
 Μάρτυροι, εἰς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι.
 Χθιζά τε κ' πεώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἤγερέθοντο, κακὰ Πελάμω ἐ Τρωσὶ φέρουσαι,
 305 Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ πρὸ κρῖν' ἰερεὺς κ' βωμῶν
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσας ἑκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατάνισσῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα δράκων ἔπι νῶτα δαφνοῖος,
 Σμερδαλέῳ, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπῳ ἦκε Φόως δε,
 310 Βωμῶ ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλατάνισον ὄρυσεν.
 Ἐνθα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

302 Κῆρες θανάτοιο] κῆρ εἶχ' ἀπλῶς ἢ μοῖρα, ἀλλ' ἢ τοῦ θανάτου.
 ἔστι μὲν ἔν τῷ ἐντελῆς κῆρ θανάτου. εἶτα κατὰ παράληψιν καὶ
 χωρὶς τοῦ θανάτου λέγεται 14 ἐπὶ τούτῳ σημαινόμενον

— 15 Τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.

16 πολὺς δέ ἐστιν ἐν τῷ τοιούτῳ Ὅμηρος. ἑκατηβόλον γὰρ λέγει τὸν
 Ἀπόλλωνα ἐντελῶς. εἶτα κατὰ παράληψιν καὶ 17 ἑκατον αὐτὸν

14. ἔπι deest in MS. 15. Il. α. 228. 16. MS. πινιδέ. 17. MS. ἑκατον.

lium apud Erasmus (qui singulas fe-
 re gnominas Homericas, nescio qua-
 modo, in parœmias transmutat)

Turpe est & mansisse diu vacuumque redire.

Et alludit procul dubio Cicero lib. 111.
 de Off. *Inanem redire turpissimum est.*
 Et imitatur Q. Calab. lib. 1x.

Ἀιδεῖς γὰρ μέγα πολλὰν ὅπῃ χρόνον ἴν-
 στα μέρονται

Ἐμμεναι ἀπράγματοι.

Duport.

299. Ἐπὶ χρόνον) Scil. ὀλίγον, uti
 recte exponit Brev. Schol. id est, per
 aliquod tempus, aliquantisper. In fragm.
 Memnonis Historici, φυλαττόμενον εἶχεν
 ὅπῃ χρόνον. Onomast. vetus ὅπῃ χρόνον,
 aliquantisper. Triginta duos versus, qui
 sequuntur, convertit Cicero lib. 11. de
 Divinat. cap. 30.

303. Ἐς Αὐλίδα &c.) Virgil. *Æ-*
neid. 1v. v. 425.

Να

Tolerate amici & manete aliquantisper, ut sciamus
Utrum verum Calchas vaticinetur nec ne. 300

Probe enim hoc scimus animo, estis autem omnes
Testes, quos Parcae mortiferae non abstulerunt (i.e.
qui diem supremum non obustis :)

Heri & nudius tertius, quando in Aulidem naves A-
chivorum

Congregabantur, mala Priamo & Trojanis illaturae,
Nos autem circa fontem, sacris in altaribus 305

Faciebamus immortalibus perfectas hecatombas,
Pulchrâ sub platano, unde fluebat limpida aqua :
Illic apparuit magnum signum : draco rubris maculis
dorso distinctus,

Horribilis, quem ipse Olympius misit in lucem,
Ex imo altari prolapsus, ad platanum concitatus per- 310
rexit :

Ibi

λέγει, καὶ 18 μῶλον ἄρῃος ἐντελῶς λέγει, εἶτα καὶ μῶλον χωρὶς
τοῦ ἄρῃος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ Φύλοπιν πολέμῃς

——— 19 Οὐδὲ δύνανται

Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίῃς πολέμοιο.

εἶτα καὶ Φύλοπιν χωρὶς τοῦ πολέμῃς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

304 Ἰγερέθοντο } ἀπὸ τοῦ ἀγείρω ἀγειρέθω, καὶ ἐμβολῇ τοῦ ὤ
ἀγερέθω, ὡς ἀπὸ τοῦ 20 θάλλω θαλέθω ἐμβολῇ τοῦ λ. ἀφ' ἧ τοῦ
ἡγερέθοντο ἐπὶ παθητικοῦ παρατατικοῦ.

312 'T.

18. Ia. β. 401. 19. Ia. N. 635. 20. MS. Σελα.

Non ego cum Danaïs Trojanam exscin-
dere gentem

Aulide Juraulide

Aulis urbs Boeotiae e regione Chalci-
dis, ubi Graeci in Troianos expedi-
tionem suscepturi conveniunt. Try-
phon existimavit Aulis derivari ab
αὐλιδωναι; sed rectius deducitur ab
Aulide, filia Euonymi, Cephissi filii.
Stephan. Byzant. Cum Tryphone facit
Erym. Magni auctor, & Brev. Schol.

hic. Utramque Sententiam proposuit
Eustath. ad Catalog.

310. Βαμὲς ἐπαίξας } Similiter ser-
pens ex ara lapsus apud Virgil. Aeneid.
lib. v. v. 84.

Dixerat haec; adytis cum lubricus an-
guis ab imis

Septem ingens gyros, septena volumina
traxit,

Amplexus placide tumulum, lapsusque
per aras.

M 5

Quæ

Ἐνθα δ' ἔσαν εὐχθόιο νεοασοὶ, νήπια τέκνα,
 Ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
 Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ἐνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετρίγυϊας·

315 Μήτηρ δ' ἀμφεποτάτο ὀδυρομένη Φίλα τέκνα·
 Τῷ δ' ἐλελιξάμενθ' πέρυγθ' λάβεν ἀμφιαχῆαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κῆ' τέκν' ἔφαγε εὐχθόιο ἔ' αὐτῷ,
 Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφλεε·
 Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνῃ παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 Ἡμεῖς δ' ἐσθλότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς ἔν δ' ἐνὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἐπέτρε θεοπροπέων ἀγόρευε,

Τ.π.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

312 Ὑποπεπτηῶτες] ἀντὶ τοῦ ὑποκείμενοι. ἀπὸ 19 ὑποπεπτωκό-
 τες κατὰ συγνοπὴν ὑποπεπτῶτες. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ

— 20 Ὡς ἀνιμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,

Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.

εἶτα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἦ ὑποπεπτηῶτες, ὡς 21 τετιγότες.
 καὶ ἐν τούτῳ γὰρ τὸ ἦ 22. ἀπὸ γὰρ τίω, τέτια, ἀφ' ὧ τὸ
 τετιώς.

314 Τετρίγυϊας] ποιά Φωνή, 23 ἢ ἐπὶ τῶν νυκτερίδων κυρίας
 τίθεται. εἶτα ἀπὸ τῶτων καὶ ψυχὰς λέγει τετρίγυϊας, καὶ

19. MS. ὑπτωκότες. 20. Ajace Flagell. v. 938. 21. apparet ex sequen-
 tibus ita Moschopulum scripsisse MS. habet τετηκότες. 22. addidit procul
 dubio Moschopulus πλιοναΐς. 23. MS. ἦν.

Quæ teste Servio ex hoc Homeri lo-
 co sumit Virgilius.

312. Ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῳ &c.] Hunc
 locum vertit Ovid. Metam. xii. pr.

Nidas erat volucrum bis quattuor at-
 bore summa,

Quas simul, & matrem circum sua
 damna valentem,

Cv-

Ibi erant passeris pulli, parvi nati,
 Arbore summa, sub foliis jacentes,
 Octo: sed mater nona erat, quae exclusit pullos:
 Ibi ille hos miserabiliter voravit stridentes:
 Mater autem circumvolabat lugens suos pullos:
 Hanc convolvens se alâ prehendit valdè clamitan-
 tem. 315

Sed postquam pullos devoravit passeris & ipsam,
 Hunc quidem clarum fecit Deus, qui ostenderat.
 In Lapidem enim ipsum convertit Saturni filius ver-
 suti:

Nos autem stantes admirabamur quod acciderat. 320
 Ut terribilia portenta Deorum prorepserunt ad heca-
 tombas,
 Calchas statim deinde vaticinans concionabatur,
 Cur

24 ερσθὲς ἐνταῦθα τετριγῶτας. Ἰσέον δὲ ὅτι τὰς εἰς ᾧ μετοχὰς τῶν
 παρακειμένων οἱ μὲν κοινοὶ διὰ τοῦ ᾧ μικροῦ κλίνουσιν, οἱ δὲ ποιη-
 ταὶ, ἐνίοτε δὲ διὰ τοῦ ᾧ μεγάλῃ πρὸς τὴν χρεῖαν τοῦ μέτρου ἔσι-
 μὲν ἔν ἐνεσῶς τρίζω, μέσος παρακείμενος τέτριγα ἑτεροκλίτως,
 ὡς ἀπὸ ἐνεσῶτος διὰ ᾧ 25 ἐκφερομένῃ οἱ γὰρ διὰ τοῦ ζ̄ ἐνεσῶ-
 τες τοῦς μέζας παρακειμένους διὰ τοῦ ᾧ ἔχουσιν, οἷον Φράζω πέ-
 Φραδα ὅσοι δὲ διὰ τοῦ γ̄ ἔχουσι, ἑτεροκλίτως μὲν ὡς εἴρηται,
 ἔτως αὐτοὺς ἔχουσι πλὴν 26 οἰκείως διὰ τῆς αὐτῆς συζυγίας εἶναι,
 τοὺς διὰ τοῦ ζ̄ ἐνεσῶτας, καὶ τοὺς διὰ τῶν δύο ᾧ.

316 Ἀμφιαχυῖαν] ἰαχέω ἰαχῶ, ἰαχήσω μέλλων, ἰαχὸν δεύτε-
 ρος ἀόριστος, ὡς 27 ἔλακον, ἰαχα μέσος παρακείμενος, ἀφ' ἧ ἰα-
 χυῖα, καὶ μετὰ τῆς ἀμφι ἀμφιαχυῖα.

323 Ἀ.

24. MS. ερσθὺς. 25. MS. ἐκφερίμενον. 26. MS. οἰκείως. 27. MS. ἔλακε.

Corripuit serpens; avidaque recondidit
 a. 10.
 319. Ἀτὰρ μὲν ἔειπε] Hac locutio-
 ne usus quoque est Quint. Calaber,
 lb. 1. v. 291, illamque, ut videtur,

ex hoc Homeri loco sumit

Ἡ δὲ Θυὶ Νιόβην λατὰν δίσσαν,
 ὅβι Διὶ Νιοβὴν ἐν lapidem conver-
 titur.

324. Τέ-

Τίπῃ' ἀνεῶ ἐγρόεσθε καρηκοριόωντες Ἀχαιοί;

Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφλεε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,

325 Ὀψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅς κλέῃ ἔποτ' ὀλεῖται.

Ὡς ἔτῃ κτ' τέκν' ἔφαγε σπέρτοιο καὶ αὐτῷ,

Ὀκτῶ, ἀπὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.

Ὡς ἡμεῖς ποσαῦτ' ἔπεα πολεμίζομεν αὖθι,

Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν δ' ἐρυάγχαν.

330 Κεῖνός θ' ὥς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.

Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες εὐκνήμιδες Ἀχαιοί

Αὐτῷ, εἰσόκεν ἄστυ μέγα Πελάμοιο ἔλωμεν.

Ὡς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δ' ἡ νῆες

Σμερ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

323 Ἀνεῶ] 28 ἀφωναί μετ' ἐμπλήξεως. ἀπὸ τῆς σερητινῆς α καὶ τῆς αὐω, τὸ φονῶ, ἀναυος καὶ Ἀπτικῶς ἀνεως, ἢ εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἀνεω.

325 Ὀψιμον, ὀψιτέλεστον] ὥσπερ ἐφερμηνευτικόν ἐστὶ τὸ δεύ-
τερον τῆς προτέρης, ἢ γυν βραδὺ καὶ ὀψὲ τῆς χρόνου ἀποβησόμενον.
Ὀς] καὶ ἔτινος, κατὰ πλεονασμόν τῆς ο, ὡς ἐν τῷ Φόω. ἔχει
δὲ τὴν δασεῖαν τῆς σ. ὡς τὸς τὴν τῆς ἦεν. οἱ Ἀπτι-
κοὶ ὅτε λέγουσιν μετὰ τῆς εὐθείας τῆς ο, καὶ τέττε παρ' αὐτοῖς

28. MS. ἀφανον.

324. Τέρας] per σημείον exponunt Brev. Schol. & Etymol. Inter has voces proprie statuitur differentia a veteribus, ut sit σημείον μὲν, τὸ παρὰ τόπον, ἢ παρὰ τὸ ὡς ὀππολὺ γινόμενον. Τέρας δὲ, τὸ πανταῶς παρὰ φύσιν, Eustath. hic. Etymologicon ineditum, quod in publica Procerum Reipublicae Traiectinae Bibliotheca servatur: Τέρας, θαῦμα παρὰ φύσιν, παρὰ τὸ εἶναι τὸ λέγειν, ὁ μέλλων εἶναι, εἶναι καὶ τί-

ρας. οἱ γὰρ μάντιες διὰ σημείαν καὶ τε-
ράτων τὰ μέλλοντα εἰλεον. Διαφέρει τέ-
ρας σημείον, τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύ-
σιν γινόμενον παράγμα, σημείον δὲ τὸ
κατὰ φύσιν κοινῶς συνήθειαν γινόμενον τέ-
ρας. Quae totidem fere verbis in E-
tymol. Magno leguntur. Hae autem
differentia non ubique observatur.

325. Ὀψιμον, ὀψιτέλεστον &c.] Vau-
tit Cicero
Tarda & sera nimis, sed fama & lan-
de perenni.

Hinc

Cur muti facti estis comantes Achivi?

Nobis quidem hoc ostendit signum magnum consul-
tor Jupiter,

Serum, feri exitus, cujus gloria nunquam peribit. 325

Ut hic pullos devoravit passeris & ipsam,

Octo, sed mater nona erat, quae exclusit pullos:

Sic nos tot annos bellabimus ibi,

Decimo autem urbem capiemus latas vias habentem.

Ille sic concionatus est: quae nunc omnia complen- 330
tur.

Sed age manete omnes bene-ocreati Achivi

Hic, donec urbem magnam Priami capiamus.

Sic dixit. Argivi vero alta voce clamarent, utrim-
que autem naves

Hor-

ἀντί τινος λεγομένων. ὃ καὶ ἐγκλίνεται, οἷον ²⁹ ἤκησάτῃ. καθὼς
λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ δοτικὴν ὄτῳ, αἰτιατικὴν δὲ ὃ λέγουσι, ποτὲ
κατὰ ταύτην τὴν ἀκολοθεῖαν, ἐπεὶ ὃδὲ τὸ τὸν λέγουσι, ποτὲ
ἀντὶ τῆς τινά. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ταῦτα, καὶ ὁτέων λέγουσιν ἐπὶ
τῶν πληθυντικῶν, καὶ ὁτέοις, καὶ ὅτινας ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς,
ἐκίετι μετὰ τῆς ἄρθου, ἐπεὶ ὃδέποτε τὸ τῆς αἰτιατικῆς ἄρθρον
ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τίς λέγεται, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ ἤδη τέτῃς,
ὡς ἐδήλουν τὰ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς ἄρθρα μετὰ τοῦ ὅ συντι-
θέμενα.

³²⁹ Ἀιρήσομεν] καθαιρήσομεν, πορθήσομεν γράφεται καὶ ἐν
τῷ πεζῷ λόγῳ χωρὶς τῆς προθέσεως ἐπὶ τέτῃς τοῦ ³⁰ σημαίνο-
μένων. 334 Κο-

²⁹. Sic MS. omnino mendose: forte scripsit ἤκησ' ὄτῃ. ³⁰. MS. σημαίνῃ.

Hinc proverbium: Τὸ καλὸν ὀψιτέλε-
σον γίνεταί. Eleganter quoque Euripid.
Jone v. 1615.

Χρῆμα μὲν πᾶσι θεῶν πέμψῃ, οἷς τέ-
λος δ' ἴα ἀδινῷ,

Tarda seu sero quicquam veniunt Deo-
rum auxilia, sed tandem non sunt
infructuosa.

Calchas apud Ovid. Metam. xii. de
excidio Troiae, vel potius Ovidius

hunc locum vertens

--- Vincemus, ait; gaudete, Pelasgi.
Troja cadet; sed erit nostri mora lon-
ga laboris.

³²⁸. Τοπαῦτ'] ita editiones recen-
tiores omnes. Reliqui ex Turne-
biana, parisiensi & Port. παρῦτ' quod
& metrum postulat.

³²⁹. Τᾷ δικάτῃ &c.] Græcos non
facile per omne illud bellum Trojano
bello

Σμερδαλέον κονάβησαν αὔσαντων ὑπὸ Ἀχαιῶν,
 335 Μῦθον ἐπαμνήσαντες Ὀδυσῆϊ θείοιο.

Τοῖσι δ' ἣ μετέειπε γερῆνι ἰπώτα Νέστωρ,

ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγορεύαθε

Νηπιάχοις, οἷς ἔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.

Πῶ δὴ σωθεσίου τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;

340 Ἐν πυρὶ δὴ βελαί τε γυροίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν,

Σπονδαί τ' ἀκρητοί, καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν.

Αὐτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐρμδαίνομεν, ἔδ' ἐτι μῆχ' ἔτι

Εὐρέμεναι διωάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.

Ἀτρεί-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

334 31 Κονάβησαν] περιεκονάβησαν, περιήχησαν. κοναβῶ ἐν πρώ-
 τη συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων, λέγεται καὶ κοναβίζω ἐν τετάρ-
 τη τῶν βαρυτόνων. ποιά δέ ἐστι Φωνή, ἀπὸ τοῦ ἤχου πεποιημένη,
 ὃν ποιεῖ τὰ ξηρὰ σώματα συγχερόμενα.

337 Ἀγοράασθε] ἐπὶ παρατατικοῦ λέγεται εἰ γὰρ ἦν ἐπὶ ἐνε-
 σῶτος ³² εἶχεν ἂν τὸ ᾠ βραχὺ, ἐς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀορίστου ἀποτεί-
 νει δὲ ὁ λόγος πρὸς τὴν τοῦ Ὀδυσσεύος δημηγορίαν καθὰ ἀποδίδω-
 σιν ὁ Πορφύριος. ἀγορεύω κοινῶς, ἀγοράομαι ἀγορεύμαι ποιητι-
 κῶς, ἀφ' ὅς τὸ ἀγοράασθε; καὶ τὸ ³³ ἡγορόωντο κατὰ πλεονα-
 σμόν τῶ ᾠ καὶ τῶ ὀ. Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ ᾠ ἀμετάβλητον μὲν ἐπὶ
 τῶν παρεληλυθότων ἐς παρ' Ἰωσιν. ἐκίετι δὲ ἀναύζητον ἐξ ἀνάγ-
 κης μένει, εἰ βραχὺ ἐπὶ τῶ ἐνεσῶτος ἐσί

31. κονάβησαν deest in MS. 32. MS. ἤχου. 33. Occurrit hæc vox Iliad.
 δ. v. i.

bello occupatos existimat Heracl. Pont. vide quæ ex Herodico refert p. 424. Decimo vere Trojam captam docet Propertius

Horrendum in modum resonabant clamantibus Achi-
vis,

Sermonem approbantes Ulyssis divini.

335

Inter hos dixit Gerenius eques Nestor,

Proh Dii! re vera pueris similes loquimini

Parvis, quibus non sunt curae bellica opera.

Quò jam pacta & juramenta ibunt nobis?

In ignem jam consilia abierint curaeque virorum,

340

Sacramentaque vini libatione sancita, & dextrae, qui-
bus confisi sumus.

Frustrà enim verbis contendimus, neque ullam ratio-
nem

Invenire possumus, etsi multo tempore hîc more-
mur.

Atrida,

338 Πολεμήϊα ἔργα] ὡς τὸν πάτροιλον λέγει πατροιλῆν, ὄνομα
κύριον ἐφ' ἑτέρῃ κυρίῃ ὀνόματος τύπον μετασχηματίζων, ἕτω
καὶ τὰ πολέμια ἔργα πολεμήϊα λέγει, ὁμοίως τῷ βασιλήϊα, κτη-
τικὸν ὄνομα ἐφ' ἑτέρῃ κτητικῷ μετασχηματίζων. κατὰ τοιοῦτον
τρόπον καὶ τὰ ξένια δώρα 33 ξενήϊα λέγει, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς
τῷ μετασχηματισμῷ. ἴχνια λέγει τὰ ἴχνη, καὶ κατὰ τοιοῦτον
τρόπον, καὶ τὰ ἔλωρα ἐλώρια, καὶ τὰ ἔρνη ἐρνια, καὶ ἔτι τοὺς
ὄρνεις ὄρνια, ἀρσενικὸν ἐπὶ 34 τύπῃ ἑδετέρῃ μετασχηματίζων.

341 Ἐπέπιθμεν] 35 ἐπεπαρρήκειμεν. πίθομαι ἐνεσῶς διὰ τῆς πα-
ρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἀφ' ἧς μέσος παρακείμενος πέπιθα, ὁ ὑπερσυν-
τέλικος ἐπεπίθειν, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐπεπίθειμεν, ὁ
δὲ ἀπὸ τῆς πείθω δεύτερος 36. ἀπὸ τούτου γὰρ λέγουσιν τινες τὸ ἐπέ-
πιθμεν

33. Od. ω. 2-2. 34. MS. τύτω. 35. MS. πεπαρρήκαμεν. 36. Mutilus hic
Mabliopolus. Derivavit forte ab Aor. 2. ἐπέπιδον, in plur. ἐπεπίδομεν, per
hucopen ἐπέπιδον, quod & sequentia videntur suadere.

Et Danaum decimo vere redisse rates.

Item quoque testatur marmor vetus.

341. Διξιά] Dextrae, promissio-
nes festis iuramentis firmate. Heliych.
Διξιά, αἱ χειρὶν κατὰ συνθήκας ἔτα.

καὶ τῶν διξιάν χειρῶν, ἡ σύμβολον τῆς
ἐξουσίας ἐπὶ τῇ συνθήκῃ. Et huc
tenet expositio brevium scholiorum
auctoris & Moschopuli. Scholiast. Ari-
stophanis ad Nubes: Ἐξῶς ἢ ἐπὶ
πίσσει

Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ θ' ὥς πρὶν ἔχων ἀσεμφέα βελλῶ.
 345 Ἄρχε Ἀργείοισι κτ' κρατερὰς ὑσμῖνας,
 Τὰς ᾗ δ' ἔα φθινύθην, ἓνα καὶ δύο, ποί κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βελεύωσ'· ἀνυσὶς δ' ὅκ' ἔσεται αὐτῶν
 Πρὶν Ἄρχε δ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόχεσις, ἢ ἢ ὅκ' ἴ.
 350 Φημὶ γὰρ εἴν κατ' ἀνεῦσαι ὑπερμένεα Κρονίωνας
 Ἡμαῖ τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι Φόνον ἔκ κῆρα φέροντες,
 Ἀσράπλων ὀπιδέξι, ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Τῷ,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

πιθμεν. ἔσι μὲν ἄχρηστος, ἔσι δὲ καὶ ἐνεργητικὸς, ὥς εἶναι ταυ-
 τὸ 37 τῷ ἐπέπιθμεν, εἰ ἀπὸ τούτου εἶη τὸ ἐπείσαμεν, ὃ δὲ κατ'
 ἑξῆς τρόπον ἐνταῦθα συμφωνεῖ, ἔδ' εἰ κατ' ἐπαναστροφὴν ἐπὶ
 τὸ λέγον πρόσωπον λέγοιτο. τινὰ γὰρ 38 ἔννοιαν συνάγει τὸ δε-
 ξιώσεις ἐγένετο, ἀφ' αἷς ἐπεισαν ἑαυτὰς.

345 Ἄρχε] ἀντὶ τῆς ἄρχε, τὸ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικῆς.

37. MS. hic τὸ & μοχ τῷ. 38. MS. ἔννοιαν.

πίσει καὶ συνθήκαι βιβλίας τὰς δε-
 ξιάς διδόναι ἡλίκων.

345 Ἄρχε] Mirum ni ἄρχε cum
 apostropho scribendum est pro ἄρχε.
 Nam si dicamus esse ἄρχε pro ἄρχε
 (ut necessario dicendum erit) ubi si
 millem huius verbi usum reperiemus,
 ἄρχεσθαι pro ἄρχε. At ἄρχεσθαι habe-
 mus lib. 6. v. 200.

Ἄρχεσθαι Τρωεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσ-
 μῖνας.

Nihil tamen immutare ausus sum,
 quum a nemine factam huius scriptu-
 ræ mentionem, ac ne mei quidem
 exemplaris auctoritate (qua tamen a-
 loqui maxima valet apud me) con-
 firmari viderem. Stephanus Aliam ra-
 tionem qua hic nodus solvatur, o-
 stendit Moschopolus: passivum nem-
 pe ἀρχεσθαι poni, quod Græcis &
 Latīnis non est infrequens.

347. Ἄρχεσθαι &c. Parentheseos no-
 tæ hæc includi vult Moschopolus.

350. ἄρχε

Atrida , tu autem sicut ante habens firmum consi-
lium,

Impera Argivis in fortibus praeliis ,

Hos autem sine tabescere , unum & alterum , qui ab
Achivis

Seorsum consulunt (i. e. clandestina ineunt consilia :)
profectus autem non erit ipsis

Ut prius Argos redeamus , quàm & Jovis Aegiochi

Cognoscamus utrum falsa promissio , an vero non.

Dico enim annuisse praepotentem Saturnium

Die illo quando naves citas conscenderunt

Argivi , Trojanis caedem ac fatum illaturi ,

Fulgurantem ad dextram , fausta signa ostenden-
tem :

Qua-

347 "Ανυσις δ' ἔκ' ἔσσεται αὐτῶν] τελείωσις δὲ ἔκ' ἔσαι τῆς βελῆς
αὐτῶν, ἅτε παραβαινόντων τὰς ἑαυτῶν ὀρκίους δηλοῖ, διὰ μέσθ' δὲ
λέγεται τοῦτο. τὸ δ' ἐξῆς, οἳ περ ἂν ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν βε-
λεύωσι πρότερον ἐπὶ τὸ Ἄργος ἀπιέναι, καὶ τὸ ἐξῆς.

353 Ἐναΐσιμα] αἴσια, 37 εὐζύμβολα. ἀπὸ τῆς αἴσα, τὸ πρέπον.
ὥσπερ γὰρ ἡ μοῖρα, λέγεται μὲν ἐπὶ τῆς 38 εἰμαρμένης, λέγε-
ται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πρέποντος. κατὰ ταῦτα καὶ ἡ 39 αἴσα.

359 E-

37. MS. αὐζύμβολα. 38. MS. εἰμαρμένης. ita quoque ad v. 155. h. l.
39. MS. αἴσα.

350. Φαίῃ γδ &c. Ἀσπερίων &c.
φαίῃ] pro ἀσπερίωντα, φαίνοντα. Er-
rant illi, qui huiusmodi locutionem
pro solœcismo habent. Solœcismum
videri, non vero solœcismum esse
dicit Eustathius & Schol. Eurip. ad
Phœniss. v. 290. Homerus ita lo-
quutus est ἡ καὶ ἀρχαῖζαν, ἡ καὶ μι-
μέωρος ῥήτορα ἐκαστὸν νόμον ἐν-
ταῖς ἀπαχολαῖται, καὶ τὰ καταλλὰ τῆς
ἐνστάσεως μὴ διόλα φροντίζοντα, Eu-
stath. Euripid. l. d.

Μέλιαν ὃ πίμπειν μ' Ὀιδίπῃ κλει-
νός γόνις.

Scholiast. ἔδῃ ἱππῶν, μέλιεντος πίμ-
πειν μὲ Ὀιδίπῃ &c. Nonnulla alia
loca ibi adferunt Canterus & Barne-
sius.

351. Ἡματι τῇ] die illa, id est,
tempore illo. Retinui tamen in ver-
sione, quia & latini ita loquuntur.
Vide Gataker. de stylo Nov. Instrum.
c. xxv. & Pfochen. diatr. §. LI.

Τῷ, μή τις πρὶν ἐπιγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι,
 355 Πρὶν τινὰ παρ' Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσσας δὲ Ἑλένης ὀρμήματά τε συναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλῃ οἶκόνδε νέεσθαι,
 Ἀπείσθω ἧς νηὸς εὐσέλμοιο μελαίνης,
 Ὅφρα πρὸς ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἴππῃ.
 360 Ἀλλὰ ἀναξ, αὐτός τ' ἐν μῆδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ.
 Οὔτοι δ' ὑπόβλητον ἐπὶ ἔσσε' ὅ, τί κεν εἶπω.
 Κεῖν' ἀνδρας κτ' Φῦλα, κτ' Φρήτρας, Ἀγόμενον,
 Ως

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

359 Ἐπίσπῃ] ἀντὶ τοῦ ἐπίσπῃται. ὡς ἔφασκεν ἐν ἄλλοις ἀντὶ τῆς
 ἐφείπετο. δηλοῖ δὲ τὸ ἐφείπεσθαι τὸ ἀκολοθεῖν, καὶ τὸ διώκειν,
 καὶ ἀπὸ τούτου τὸ καταλαμβάνειν. ἐφείπω ἐνεσῶς, ἔφασπον ἀό-
 ριστος δεύτερος κατὰ τὴν ἀκολοθίαν τὸ ἔσχον, ἀφ' οὗ τὸ ὑποτα-
 κτικὸν ἐπίσπω, τὸ τρίτον ἐπίσπῃ.
 362 Κατὰ Φῦλα, κατὰ Φρήτρας] 40 Φῦλα λέγει τὰς φυλάς,

40. MS. φύλας.

356. Ὀρμήματά τε συναχάς τε) per
 ὀρμήματα voluntariam & spontaneam
 Helenæ ad Trojam profectiōnem in-
 telligi ait Eustathius, honestate voca-
 buli fœminæ dedecus poeta regentis.
 Per συναχάς tangi illam facti poenī-
 tentia, ut etiam alias dicetur. Didy-
 mus tamen ὀρμήματα interpretatur ἐν-
 θυμήματα, cogitationes, quod etiam
 in quadam versione manuscripta sa-
 tis vetere legi: ego tamen ab Eusta-
 thio non recedo. Spond. Addit idem
 ille Pseudodidymus μάλλον δ' ἄδῃ,
 ἀρπαζῶ, raptum potius intelligit.

360. Ἀλλὰ ἀναξ, αὐτός τ' ἐν μῆ-
 δεο, πείθεο &c.]

Consilium & datis, & dato

Gaudetis.

Horat. lib. iii. carm. 4. Nam &
 (juxta Hesiod. Erg. 293.)

Ἐσθλὸς δ' αὖ καλὸν &c., δε τοῦ ἐπὶ-
 πινόμεν.

Siquidem ἴσον ἐκεῖνο παρ' ἐμοὶ κέρει-
 ται φερέειν τι εἶναι καὶ τῷ λέγοντι χερ-
 σὶ πείθεσθαι, Herodot. apud Anon.
 Meliss. lib. i. Dum imperare discimus,
 parere prudenti in animum inducamus,
 Liv. Præsertim, enim non minus est

Quare, ne quis priùs festinet domum redire,
 Quàm apud Trojanorum uxorem dormiverit,
 Ac ultus fuerit Helenae raptum gemitusque.
 Quod si quis omnino volet domum redire,
 Tangat nigram suam navem habentem bona transtra,
 Ut ante alios mortem & fatum assequatur.
 Sed rex, & tu bene consulito, & ausculta alteri:
 Non repudiandum consilium erit, quod *tibi* dabo.
 Digere viros in tribus & curias, Agamemnon,
 Ut

Φρήτρας δὲ, αἷς οἱ Ἀττικοὶ Φρατρίας ἔλεγον. καθολικωτέρα δὲ καὶ περιεκτικὴ ἡ Φυλὴ ⁴¹ ταῖς Φρατρίαις. εἰς τρία γὰρ μέρη τὴν Φυλὴν διήρην, εἴτα ⁴² ἐκάστω μέρει Φρατρίαν ἐκάλειν. ἐλέγετο μὲν ἔνυ Φρατρία τὸ τρίτον μέρος τῆς Φυλῆς. Φράτορες δὲ ἐλέγοντο οἱ τῆς αὐτῆς Φρατρίας μετέχοντες, καὶ Φρατρίζειν τὸ τῆς αὐτῆς Φρατρίας μετέχειν. Φρατρίαρχος δὲ ὁ τῆς Φρατρίας ἄρχων.

364 Ἔρ.

41. malo τῆς φρατρείας. Et mox 42. ἐκάστω μέρει pro ἐκάστῳ μέρει.

Imperantis, consilio superare, quam gladio, Cas. de Bell. Civ. lib. 1. Dupont.

362. Κρίν' ἀνδραῖ &c.] Dionys. Halicarn. in Τέχνη. Plurarch. in Pelopid. Dio Chrys. Orat. 56. Leo Tact. cap. 4. Φρονιμώτερον δὲ ποιήσεις, εἰάν τις ἀδελφὸς μετὰ ἀδελφῶν, καὶ φίλος μετὰ φίλων, &c. Eadem fere habet Onosander Strateg. cap. 24 Nicet. Choniast. (qui etiam in prosa passim ὀμιλεῖ) in Joan. Comnenos: Ὁ βασιλεὺς τὰς φάλαγγας διευκρινεῖ, καὶ κατὰ γένος καὶ φρατρίας διπολεῖ, αἷς φύλα φύλοις ἀρήγασιν. Dupont. Egregium quoque est in hanc

rem Leonis Imperatoris dictum: Ἡ γὰρ ἀγαθὴ συνκινδυνεύει ἀλλήλοις, καὶ ἀεισεύειν παραπορεύεται.

Ibid. Κρίν' ἀνδραῖ κατὰ φύλα &c.] omnes interpretes φύλα exponunt per gentes vel populos, & mox φύλα ἢ φύλοις gentiles gentilibus, vel populos populis. Minus recte meo iudicio. Verto Digere, describe viros in tribus & curias, & mox tribules tribulibus. Est hæc locutio ex Re ubi Atheniensium desumpta. Nam ubi populus Romanus in tribus & curias, ita Atheniensis in φύλα & φρατρίας dividebatur. Ecce huc tendit mens Moschopuli: vide quoque omnino Suidam voce Γενήται.

Ὡς φρήτῃ φρήτῃφιν ἀρήγῃ, φῦλα ᾗ φύλοις·
 Εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι πείθων) Ἀχαιοὶ,
 365 Γνώσῃ ἐπείθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς, ὅς τέ νυ λαῶν,
 Ἦδ' ὅσῃ ἐσθλὸς ἔησι· κτ' σφέας γὰρ μαχέσων).
 Γνώσεαι δ' εἰ ἐ θεσπεσίῃ πόλιν ὅκ' ἀλαπάξεις,
 Ἦ ἀνδρῶν κακότητι, ἢ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τόνδ' ἀπαμειβόμενον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 370 Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον ἦας Ἀχαιῶν.
 Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, ἢ Ἀθηναίῃ, καὶ Ἀπολλων,
 Τοιᾷτοι δέκα μοι συμφραδμόνες εἶεν Ἀχαιῶν.
 Τῷ κε τάχ' ἡμύσφε πόλις Πελάμοιο ἀνακλῆται,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν αἰλῆσά τε περὶομένη τε.
 375 Ἀλλὰ μοι αἰγίοχ' Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπὲρ κλῆτος ἔριδας ἢ νείκεα βάλλῃ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλλεύς τε μαχεσάμεθ' εἵνεκα κέρους
 Ἀντί.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

364 Ἐρξης] ῥέζω, ἔρρεξα, ἀφ' οὗ ὑποτακτικὸν ῥέζω, καὶ κατὰ
 μετάθεσιν τῶν γραμμάτων ἔρζω, τὸ δεύτερον ἔρξης.
 366 Ἐησι] ἔω, ἀφ' ἧς ὑποτακτικὸν ἔω, τὸ τρίτον μέρος ἔη, καὶ
 πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς ἔησι. τῶν Ἀττικῶν δὲ ἐς Φασὶν
 αὕτη ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἢ προσθήκῃ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν
 εἰς μί. ἐλέγετο δὲ ἰδίως Ἰθύκιος, ὅτι ὁ Ἰθυκὸς αὐτῇ μάλισα
 ἐχρήσατο.

363. Ὡς φρήτῃ φρήτῃφιν ἀρήγῃ, βάλῃτε δὲ
 βάλῃτε.

364. Ἐρξης]. Turneb. Paris. & Cris-

pin. habent ἔρξης, & mox πείθων.

366. Κατὰ σφίαις] Verti ex mente
 brevium Scholiorum auctoris. Is ita,
 προσθύμας κατὰ τὴν αὐτῆς δύναμιν.

371. Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ &c.] Vi-
 detur Theocritus hunc locum in ani-
 mo

Ut Curiales curialibus opem ferant, tribules tribu-
libus:

Si autem sic feceris, & tibi paruerint Achivi,

Cognosces dehinc quis Ducum ignavus, quis mili- 365
tum,

Et quis fortis fuerit. Pro virili enim pugnabunt.

Cognosces etiam an Diis iratis urbem non expugna-
bis,

An virorum ignaviâ, & imperitiâ belli.

Hunc respondens allocutus est rex Agamemnon,

Revera dicendi peritia vincis filios Achivorum. 370

Utinam enim Jupiter pater, & Pallas, & Apollo,

Tales decem mihi consultores essent Achivorum:

Sic citò caderet urbs Priami regis,

Manibus nostris capta excisâque.

Sed mihi Aegiochus Saturnius Jupiter dolores fecit; 375

Qui me in vanis litibus & contentionibus posuit.

Etenim ego Achillesque contendimus gratia puellae

Ver-

368 Κακότητι] ἀπὸ κοινῆς λέγεται ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀν-
δρῶν. καὶ ἐπὶ μὲν τῶν θεῶν δηλοῖ τὴν βλάβην, ἣν αὐτοὶ βλάπτου-
σιν. ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν τὴν κήνωσιν καὶ τὴν δειλίαν, ἣν ἐν ταῖς
ψυχαῖς αὐτοὶ ἔχουσιν.

377 Οὔνεκα ⁴¹ κούρης] τῆς Χρυσήιδος δηλοῖ ἐπάγει γὰρ, ἐγὼ
δὲ χαλεπαίνων, ἦτοι δεινὰ ποιῶν καὶ θυμύμενος διὰ τὴν Χρυσή-
δα δηλοῖ, ἣν συνεβούλευεν ἐκεῖνος ἀποδοθῆσθαι τῷ πατρὶ αὐ-
τῆς,

41. ita MS. Editi habent εἴνεκα.

mo habuisse Idyll. xvi. v. 82.

Αἱ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι
Ἄθηνά.

372. *Εμν] Brevi Scholiastes in
suo libro legit εἴν: quæ tamen lectio
in nulla editione comparct.

372. Τοιούτῃ δέκα μοι συμφορὰ δμα-
ναι &c.] Citat. Aristot. Polit. lib. iii.
cap. 12. Cic. de Senect. cap. x. Dux
ille Græcia nusquam optat, ut Ajaxi si-
miles habeat decem, at ut Nestori: quod
si acciderit, non dubitat quin brevi Tro-

Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δὲ ἦρχον χαλεπαίνων.

Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βελόσσομην, οὐκ ἔτ' ἔπειτα

380 Τρῶσιν ἀνάβλησις κακῶ ἔοσε], εἰ δὲ ἤβαιόν.

Νῦν δὲ ἔρχεσθ' ὅππῃ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγασμαι ἄρηα·

Εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δὲ ἀσπίδα θέσθω,

Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,

Εὖ δέ τις ἄρμα] αὐτοῖς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·

385 Ὡς κε πανημέριοι συγερώ κερνώμεθ' ἄρηϊ.

Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεταί εἰ δὲ ἤβαιόν,

Εἰ μὴ νύξ ἐλθῶσα διακρηνέει μὲν αὐτῶν.

Ἰδρώσθ' μὲν τὰ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσιν

Ἀσπίδ' ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμείψαι·

390 Ἰδρώσθ' δέ τὰ ἵππων εὖξοον ἄρμα τιταίνων.

Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνδρε μάχης ἐθέλοντα νοήσω

Μι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

τῆς, καὶ ἄλλως ἢ ἀρχὴ τῆς μάχης διὰ τὴν χρυσηίδα ἐγένετο. ἐντελεύτησε δὲ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῆς βριση⁴². . . . δι' ἣν ἤδη ἡ μάχη ἰσχυρὰ καὶ δύσλυτος ἐγένετο.

380 Ἀνάβλησις κακοῦ] ὑπέρθεσις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ κακοῦ, ὡς

42. forte explere lacunam possis legendo Βελσίδος, nec plura deesse putem.

ja sit peritura. Ita & Darius apud Herodot. lib. iv. p. m. 353. optabat sibi tot Megabuzos, quot acini essent in malo punico. vide Dupont. hic. Egregium est & illud Euripidis dictum: Σοὸν ἐν βέλματι τὰς πολλαὶς χεῖρας ἴνα.

381. Νῦν δ' ἔρχεσθ' ὅππῃ δεῖπνον &c.] Ironice torqueri potest in rixosos convivās: atque ita sane de sophistis in coena rixantibus usus est Plutarch. in Sympos. lib. i. & in eandem fere rem Athenæus lib. x. & ex eorum altero Eustathius in locum: nec multo aliter

Verbis inter se aduersantibus: ego autem primus suscepi jurgium.

Sin vero unquam in unum consultabimus, non amplius postea

Trojanis dilatio excidii erit, ne exigui temporis quidem. 380

Nunc autem abite ad prandium, ut conferamus pugnam:

Benè quidem quisque hastam acuat, benè & scutum muniat,

Benè pabulum quisque equis det veloces pedes habentibus,

Benè quisque currum utrinque explorans, de praelio cogitet:

Ut per totam diem horrendo cernamus Marte. 385

Nulla enim cessatio erit, ne quidem exigui temporis,

Nisi nox veniens diremerit ardorem virorum.

Sudabit quidem cuiusque lorum circum pectora

Scuti circumtegentis hominem, lanceâ verò portanda quisque manum fatigabit.

Sudabit & cuiusque equus politum currum trahens. 390

Quem autem ego seorsum à pugna volentem videro

Mane-

περὶ ἐμψύχῃ τοῦ κακοῦ ποιεῖται τὸν λόγον. ἀναβολὴν γὰρ λέγει κακοῦ, ἣν τὸ κακὸν 43 δῆλως ἀναβαλεῖται.

384 Μεδέσθω] 44 Φροντιζέτω. ἀπὸ τοῦ μήδομαι κατὰ συζολὴν τοῦ π̄ εἰς ῑ.

385 Κρινάμεθα] συγκρινώμεθα, ὁμιλῶμεν.

Αρηϊ

43. Eadem nota in MS. quæ fuit ad v. 164. 44. MS. φροντιζέτω

ter Macrobi. Saturn. lib. vii. cap. 1.

Atque ideo etiam forte a convivii exu-

les Philoſophia, utpote ἐρεστιά. Durot.

388. Στάδιον] Noanulla editio-

nes veteres, Basil. Turnebi, Crispin.

Paris. habent στήθεσσι.

391. Ὅν δ' ἐκ' ἐγὼν &c.] Memo-

ria lapsus est Aristot., cum lib. iii.

Ethicor. hæc, quæ sunt Agamemno-

nis, tribuit Hectori. Ejus verba sunt

N 4

Μιμνάζειν ὡδὲ νηυσὶ κερωνίσιν, ἧ οἱ ἔπειτα

Ἄρκιον ἐσείτα φυγέειν κύνας ἥδ' οἰωνός.

Ὡς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἰαχον, ὥς ὅτε κύμα
395 Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ νότῳ ἐλθὼν

Προβλήτῃ σκοπέλω· τὸ δ' ἔποτε κύματ' αὖ λείπῃ

Παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἐνθ' ἢ ἐνθα γρόωνται·

Ἀνσάντες δ' ὀρέοντο, κεδαιόμενοι κτ' νῆας,

Κάπνισάν τε κατὰ κλισίας, εἰ δειπνον ἔλοντο.

400 Ἀλλ' οὐδ' ἄλλω ἔρεξε θεῶν ἀειχμετάων,

Εὐχόμενοι θάνατόν γε φυγέειν εἰ μᾶλλον ἄρηθ'.
Αὐτὰρ ὁ βῆν ἱέραιον ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμυεῖ Κρονίωνι·

Κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀρμυῆας παναχαιῶν·

405 Νέστορα μὲν πρῶπις, καὶ Ἰδομενεὺς ἀνακτα,

Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντες δύο, καὶ Τυδεΐδης υἱόν·

Ἐκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

Ἐκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

Αὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

385 Ἀρηί⁴⁵] ἄρην ἐνίοτε μὲν τὸν πόλεμον, ἐνίοτε δὲ τὸν ἐπιζήτην τοῦ πολέμου θεοῦ. ἔσι δ' ὅτε τὸ ἐγχος καὶ τὸ ξίφος, οἷς⁴⁶ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις.

45. in MS. est πολέμοιο; sed nullus dubito quin debeat reponi Ἀρηί.
46. MS. χρῶν.

Ἀναγκάζουσι γὰρ οἱ κύριοι αὐτοὶ περὶ Ἐκταρ,
ὅτι δὲ καὶ ἐγὼν ἀπείνυνθε μάχης πρῶτον-
τη γένεσθαι δεῖ.

391. Ὅτι δὲ καὶ ἐγὼν δεῖ.] Aristotel.
lib. 111. Polit. hunc locum adducit,
& post verbum ἐγὼν hemistichium
πρῶτον.

Manere apud naves rostratas, non is postea
 Poterit effugere canes & alites.
 Sic dixit. Argivi vero magna voce clamabant, sicut
 quando fluctus
 Ad altum litus, cū moverit notus surgens 395
 In prominentem scopulum, quem nunquam fluctus
 relinquunt
 Quorumvis ventorum, quando hinc vel illinc orian-
 tur:
 Surgentes vero ruebant, sparsi per naves,
 Ignem accendebant per tentoria, & prandium fume-
 bant.
 Alius autem alii sacrificabat deorum immortalium 400
 Orans ut mortem fugeret, & discrimen belli.
 Sed bovem mactavit rex virorum Agamemnon
 Pinguem, quinquennem, praepotenti Saturnio.
 Vocavit autem senes optimates omnium-Graeco-
 rum:
 Nestorem quidem primum, & Idomeneum regem, 405
 Deinde Ajaces duos, & Tydei filium:
 Sextum autem Ulyssēm Jovi prudentia parem.

Spon-

392 Μιμνάζειν] μένω μίμνω, καὶ κατὰ παραγωγὴν μι-
 μνάζω.

398 Ὀρέοντο] ὄρομαι ἐνεσῶς, παρατατικὸς ὀρόμην ἀνάυξητος
 κατὰ Ἴωνα, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὄροντο, καὶ πλεονασμῷ
 τοῦ ἱ ὀρέοντο.

417 Πο-

praeterea hoc πᾶς γὰρ ἰμοὶ δάνατος, quo docet penes regem fuisse jus vitae & necis. At hoc hemistichium non existat in nostris libris. Giphon.

399. Κεῖπυσαν] dupliciter hoc ex-
 poni posse dicit Eustathius vel per πῦρ

ἀνῦψαν, ignem accendebant, ut nimirum cibum pararent: vel per ἱδυσαν, sacrificabant. Priori expositioni omnino cum brevium Scholiorum auctore subscribendum.

N 5

409. Η.

Αυτόματα δέ οἱ ἦλθε βολὴ ἀγαθὸς Μενέλαος.

Ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτω.

410 Βῆν δὲ πείσθησαντο, καὶ ἔλοχύτες ἀνέλονται.

Τοῖσι δ' ἐπαχόμην μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,

Ζεῦ κύδισε, μέγιστε, κελαυνεφές, αἰθέρι ναίων,

Μὴ πρὶν ἐπ' ἥελιον διῶαι καὶ Ἰπὶ κνέφας ἐλθεῖν,

Πρὶν με κατὰ πρῶτες βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον

415 Αἰθαλόεν, πρῆσαι ἧ πυρὸς δῆϊοιο θύρετρα·

Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα πρὶν σῆθεσι δαΐξαι

Χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι

Πρη-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

417 Πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι] ἡ συνεχεία τοῦ λόγου κατὰ τὴν πρόχειρον ἀπολαβίαν. 47 ἀπαρέμφατον κἀνταῦθα ἀπαιτεῖ καὶ αἰτιατικὴν, ἐπεὶ δὲ τὸ πρὶν λέγεται μὲν καὶ μετ' ἀπαρεμφάτῃ, λέγεται δὲ μετ' εὐκτικοῦ, ὅντος σὺν αὐτῷ τοῦ ἀν, ἡ συνυπακομένῃ τῷ συνήθει αὐτοῦ τρόπῳ. Ὁμηρος κἀνταῦθα χρώ-

47. MS. ἀπαρεκἀνταῦθα ἀπῆπει. δε μοχ ἀπαρ.

409. Ἦδε γὰρ &c.] Demetrius Phalereus & non nulli alii veterum Criticorum hunc versum, ab Aristarcho insertum, obelo notant, cum non opus sit fratrem reddere rationem sui adventus: imo absurdum & ineptum dicunt si frater fratrem vocaret ad convivium. Illi enim, ut & parentibus, conjugii, & iis, quos pari honore colimus, iure necessitudinis aditum semper patere. Plato in Sympos. hac de re sic disputat, ut veluti proverbium profe-

rat, ὥς ἂν καὶ ἐχθρῶν ὅτι δαΐτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Bonos ad bonorum convivia non vocatos accedere. Vide de hoc loco pluribus differentem Athenaeum lib. iv. δεῖπνον. p. m. 177. 178. & Casaubon. ad illum lib. iv. cap. xxvi. Adde Erasmi. Chiliad. Pizterea Eustathium secuti ἐπονείτω exposuimus sacrificabat.

414. Κατὰ πρῶτες βαλέειν] In omnibus editionibus καταπρῶτες βαλέειν, eorum erroris, qui non animad-

verte-

Sponte sua [*non vocatus*] ipsum adiit bello strenuus
Menelaus.

Norat enim in animo fratrem quòd *pro se* sacrificabat.

Bovem autem circumsteterunt, & molas protulerunt. 410

Hisce orans *Jovem* adlocutus est rex Agamemnon,
Jupiter augustissime, maxime, tempestatum auctor,
in aethere habitans,

Non prius sol occidat, & tenebrae adveniant,

Quàm ego funditus delevero Priami palatium

Ardens, ac exussèro igni infesto portas: 415

Hectoream verò lorica circa pectora descidero

Gladio abruptam: multique circa ipsum focii

Proni

μενος ἀποδίδωσι μὲν ἀπαρέμφατον τὸ βαλέειν, τὸ πρῆσαι καὶ τὸ
48 δαίξαι πρὸς αὐτό. εἶτα μετασχηματίζων τὸν λόγον εὐνιτικὸν
ἐπάγει μετ' εὐθείας, ἅτε μετ' εὐθείας, ἅτε καὶ τοῦτο οἰνεῖως
ἔχον πρὸς αὐτόν. ἔστι δὲ ὁ λόγος συνεχὴς καὶ ἀμφοτέρως ταῖς ἀ-
κολογ-

48. MS. δαίξαι.

verterunt κατὰ jungi cum βαλέειν. Cuiusmodi tmeses figura non considerata multas alias voces vel ipsi Homero incognitas in Homeri poemata primum, deinde & in Lexica invenerunt. Stephan. Veram scripturam jam agnoverat Eustathius.

414. Πρὶν μὲ κατὰ πρῶτος βαλέειν] Interpretes: quam ego pronum dejecero. Quod quam bene alii viderint. Verbo, quam ego solo equa vero, funditus delevero, evetere: nec putem urbes pronas & in faciem cadere. Apud Græcos ejusmodi locutiones reperies, non apud Latinos.

415. Δηῖοιο] Malim δηόιο, ut & alibi δηόν. Sed tamen hic assensus sum exempli quæ itidem lib. ζ. v. 82. habent

Φεύγοντας πεισέειν, δηῖοιοι δὲ χάρμα γενέσθαι.

Et p. v. 272.

--- Δηῖον κυσὶ κύρμα γενέσθαι

Et 667. -- Ἐλερ δηῖοιοι λίπον.

Et alibi. Eodem autem modo in versibus, qui supra citantur ab Herodoto, in hujus Poëtæ vita, Ἠδελίτιω κληῖσαι δία χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν. Vide annotat. in v. 184. Iliad. p. Stephan.

418. Πρῶ-

Πρηνέες ἐν κρήνησιν ὁδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· ἔδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραιίαινε Κρονίων·

420 Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱερὰ, πόνον δ' αἰμέγαρτον ὄφελλεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄξαντο, ἢ ἐλοχύτας προβάλοντο,

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα ἢ ἔσφαξαν ἔ'δειραν,

Μηρὸς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,

Δίπρυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν·

425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' χίρῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαμον,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπείρεχον ἠφάισιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, ἔ'σπλάγχν' ἐπάσαντο,

Μίσυλλόν τ' ἄρα τάλλα, ἔ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔ'σφραν,

Ὡπῆσαί τε περὶ φραδέως, ἐρύσαντό τε παῖτα.

430 Αὖτ' ἄρ' ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,

Δαίνυντ', ἔδ' ἐπὶ θυμὸς ἐδάετο δαιτὸς εἴσης·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσι' ἔ'δεγνύοντο ἐξ ἔρον ἔντο,

Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε γερῶν ἱππότε' Νέστωρ,

Ἀτρεΐδῃ κύδισε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

435 Μηκέτι νῦν δηθ' αὖθι λεγόμεθα, μηδέ τι δηρὸν

Ἀμ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

κολαθίας ἐπὶ τὸν πρὶν ἔχον ἀποτεινάσας οἰκείως, καὶ ὁ μετασχηματισμὸς ἐκπλήττει, ὥς δοκεῖν διηρήμενον αὐτὸν εἶναι. τὸ δὲ αὖ ἐνταῦθα συνυπακούεται 49 δήλως.

49. eadem nota, quæ ad v. 164.

418. Πρηνέες ἐν κρήνησιν &c.] Virgil. Aen. xi. v. 418.

Procubuit moriens, & humum simul ore momordit.

vide ibi Cerdam.

422. Αὖ ἔρυσαν] vide notata ad Iliad. α. v. 459.

426. Ἐμπείραντες] Heracl. Pont. h. v. citans p. 446. habet ἄμπείραντες, ibique docet cur Vulcanum, quem

Præni in pulveribus mordicùs prehendant terram.

Sic dixit: necdum ei Saturnius annuebat:

Sed hic accepit quidem sacrificia, laborem vero ma- 420
gnum augebat.

Sed postquam precati sunt, & molas adsperferunt
Cervicem resupinarunt primùm, & jugulârunt, &
excoriârunt,

Femorâque profecuerunt, arvinâque cooperuerunt,
Postquam duplicaverant, & ipsis frustra cruda impo-
fuerunt.

Et hæc quidem lignis fissis sine foliis adurebant: 425
Viscera vero *verubus* fixa tenebant super ignem (i. e.
assabant.)

Sed postquam femora exusta sunt, & exta gustâ-
rant,

Inque frustra parva secuerunt cætera, & verubus
transfixerunt,

Assaveruntque scitè, retraxeruntque omnia.

Cæterùm ubi cessârunt ab opere, apparaverantque 430
convivium,

Epulati sunt, nec amplius animus indiguit dapibus
æqualibus:

Sed postquam potus & cibi appetitum exemerant,

His loqui incipiebat Gerenius eques Nestor,

Attrida gloriosissime rex virorum Agamemnon,

Ne nunc diutius hîc sedeamus, neque diu

Disce- 435

418 Λαζοίατο] 50 λάζυμαι, τὸ λαμβάνω, καὶ λάζομαι, ἀφ'
οὗ εὐκτικὸν λαζοίμην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν λάζονται, καὶ
ἰωνικῶς λαζοίατο ἀντὶ τοῦ λάβοιεν, ἐνεσῶς ἀντὶ ἀορίσθ.

447 "A.

50. MS. λάλυμι

quem Homerus hic *ignem* vocet, clau-
dum finxerit antiquitas.

435. Μηκίπιν οὖν δηθ' αὖθι &c.]
Στρατηγικὴ διδασκαλία, χρόνῳ φείδε-
ται, Scholiastes ad locum.

Μήδ' ἀναβάναις ἱε τ' αὖθι, ἱε
τ' ἐννηφιν.

Ἄλτ' δ' ἀμφοτέρωθεν ἀντὶ δ' αὖθις πα-
λαίει.

Hesiod. Ἔργ. v. 408. Hinc illud A-
lexan.

Ἀμβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξῃ.

Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν κηρύσσοντες ἀγρόντων καὶ νῆας·

Ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὥδε κατὰ στρατὸν ἔρῳ Ἀχαιῶν
440 Ἰομῶν, ὃφρὰ κε θάσσον ἐγείρομιν ὅξω Ἀρηα.

Ὡς ἔφαθ'· ἔδ' ἀπίθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλδσε

Κηρύσσῃν πόλεμόνδε κάρηκομόωντας Ἀχαιῆς.

Οἱ μὲν ἔκκηρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.

445 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες

Θυῶν κρένοντες. μὲν γ', γλαυκῶπις Ἀθηνῆ,

Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίλιμον, ἀγήραον, ἀθανάτῃν τε,

Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχεύσοι ἠερέθοντο,

Παίν-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

447 Ἀγήραον] ἀγήραος ποιητικόν, ἀγήρως κοινόν. κλίνεται δὲ τὸ μὲν ποιητικόν εἰς ἑ κατ' αὐτὸ τῷ ἵππος, τὸ δὲ κοινόν μονόκλιτόν ἐστι, ὡς ὁ 5¹ ἄθως. κατ' ἀποβολὴν γὰρ τοῦ ἑ ταῦτα τὴν γενικὴν ποιεῖται, εἴτα κατὰ τὴν τοιαύτην φωνὴν καὶ τὴν δοτικὴν ποιεῖ καὶ τὴν αἰτιατικὴν τοῦ ἄθω, τῷ ἄθω, τῆς 5² ἀγήρω, τῇ ἀγήρῳ, τὴν ἀγήρῳ.

Ἀγήραον, ἀθανάτην τε] τὴν μὴ παλαισμένην, μήτε φθειρομένην. προθύσερον δὲ ἐστίν. ὀφείλει γὰρ τὴν μήτε φθειρομένην, τὴν μήτε παλαισμένην.

448 Θύσανοι] κροσσοί. κροσσοὶ δὲ λέγονται οἱ ἐξέχοντες ἐν τοῖς ἱματίοις σήμονες. ὁ θύσανος δὲ λέγεται ἀρσενικῶς, καὶ ὁ κροσσός.

51. MS. ἄθως. 52. MS. ἀγήρω. Et mox bis.

Alexandri symbolum, Μὴδὲν ἀνακαλλά. | Celeritas in bello maximi est momen-
tum, quod & hic adfert Scholiast. | ti: contra, cunctatione nihil incom-
mo-

Differamus opus, quod Deus in manus dabit.
Sed age, praecones quidem Achivorum aereis-loricis
munitorum

Populum praeconio congregent ad naves:
Nos autem ita congregati per e~~u~~citum amplum A-
chivorum

Eamus, ut ocyus fuscitemus acrem Martem. 440

Sic dixit. neque renuit rex virorum Agamemnon:

Statim praeconibus vocalibus imperavit

Convocare ad pugnam comantes Achivos.

Hi quidem convocarunt, illi autem convenerunt val-
dè celeriter.

Qui vero circa Atridem erant reges Jovis alumni 445

Properabant *ordines* discernentes: inter cos vero, cae-
sis oculis Minerva,

Aegidem habens pretiosissimam, senii expertem, im-
mortalemque,

Ex qua centum fimbriae totae-aureae suspendeban-
tur,

Omnes

παγχρύσει γάρ Φησι θύσανοι, τὸ δὲ τῆς ἔχον ἱμάτιον κροσ-
σωτὸν λέγεται.

Παγχρύσει] παρὰ τοῖς κοινοῖς ἔποτ' αὖ μετασφισινὸν ἐπιτατί-
κῃς συντεθείη. ἐπίτασιν γὰρ ἡ ἔστια εἰ δέχεται, πᾶς χρυσὸς 53 ἐ-
πίτασιν ἐστὶ χρυσός. ἔχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἥττον, ἡ ὁ μὲν χρυ-
σοῖς ἀπλῶς, ὁ δὲ μάλιστα, ὥς καὶ τὸ χρυσὸν, τὸ ἐκ χρυσοῦ
54 κατασκευασμένον δηλοῦν, οὐκ αὖ εἰκότως λέγοιτο μᾶλλον
χρυ.

53. forte quis mallet ὑπόσκη. Sed & ita ἱστογραφὸς dixit ad Il. α. γ. 306.
54. MS. κατασκευασμένον.

modius. Siquidem τὸ αἰὲ μέλλειν α-
πὸ τῆς ποιῆ τὰς πράξεις, Democrit. a-
pud Stobaeum.

Tolle moras: semper nocuit differre pa-
ratis.

Cetera apud Lucanum, (lib. I. γ. 281.)

eiusdem Alexandri amulus. Durore.
Hac de re vide omnino Raderum &
Freinsheimium ad Curt. lib. γ. cap. 5.
§. 2.

448. Ἡρόδοτος] Apud Eustathium
scriptum est Ἡρόδοτος. Stephan.

449. Εἰ

Πάντες εὐπλεκέες εκατόμβοι ④ ἢ ἕκασ ④.

450 Σὺν τῇ παμφάσσαι δέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,

Ὀτρυνέσ' ἰέναι· ἐν ᾗ θέν ④ ᾠρσεν ἑκάστ'.

Καρδίῃ ἄληκτον πολέριζεν ἠδὲ μάχεσθαι.

Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμ ④ γλυκίων γῆρετ', ἥν' νέεσθ'

Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἦντε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

χρυσῶν, ἢ μάλιστα. ἐπεὶ δὲ τὸ 55 μετέχον τινός, ἢ κατὰ πάντα αὐτοῦ τὰ μέρη τέττα μετέχει, ἢ κατὰ τινα χρεῖαν, γίνεται ἡμῖν τὸ μετεστιαστικὸν εἰπεῖσι τὸ μέρος ἐπάγειν 56 καθ' ὃ μετέχει, ἢ τινὰ τῶν μέρων, ἢ καὶ πάντα, ἢ κατὰ πάντα μετέχει ἀντιδιασέλλεσσι ταῦτα ἀλλήλων. διὸ χρυσῶν ἀνδριάντα λέγομεν τὴν χεῖρα, ἢ τὸν πόδα, ἢ κατὰ πάντα τὰ μέρη δήλως. καὶ κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ γνώμῃς τοῦ πάντα χρυσοῦν λέγομεν ἄνθρωπον, ἐφ' ᾧ σημαινομένῳ καὶ χωρὶς προσθήκης τινός μετεστιαστικὰ πάντα λέγεται. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν μερῶν ἀναγκασία γίνεται ἢ προσθήκη, ἐπὶ δὲ τέττα καθόλου λέγεται, ὅτι ἐστὶ δὲ ἀναγκασίως. ἔχει γὰρ ταῦτα ὁμοίως τοῖς συγκριτικοῖς ὀνόμασι καὶ ὑπερθετικοῖς. καὶ ἐκείνων γὰρ τὰ μὲν συγκριτικὰ ἐπὶ μέρος λεγόμενα ὅτι ἀναγκασίως ἀπαιτεῖ τὴν τέττων προσθήκην. ἔχουσι γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ αὐτῶν δύναμει ταῦτα ἐξ ἀνάγκης ὑποπεπτωκότα καὶ συνυπακουόμενα. κατὰ τοιοῦτον δὲ τρόπον τῆς συντάξεως τῶν μετεστιαστικῶν συντίθησιν Ὀμηρος τὸ παγχρύσει. θέλει γὰρ δηλοῦν τοὺς κατὰ πάντα τὰ μέρη χρυσοῦς. οἱ κοινοὶ δὲ ἐκκλίναςιν τὴν τοιαύτην συνθήκην καθαρὸν αὐτοῖς 57 θέλοντες εἶναι τὸν λόγον καὶ τόλμης ἀπηλλα-

55. μετέχοντι τινός. 56. MS. καθό. 57. MS. θέλοντι.

449. Ἐκατόμβοι ④] Moschopulus exponit multis nummis estimanda, id est, magno pretio. Idem addit Atti-

cos nummos boves fuisse dictos quia bovis notam haberent. Testatur quoque Plutarchus in Poplicola Vetus-

moi

Omnes bene contextae, centum boum [nummorum]
unaquaeque:

Cum hac properans ibat per populum Achivorum, 450
Adhortans ut irent: robur autem excitavit uniuscu-
jusque

In corde, ut indefinenter bellarent & pugnarent.

His autem statim bellum dulcius factum est, quàm
redire

Navibus cavis dilectam in patriam terram.

Velut

γμένον παρακεινδυνευμένης. διὸ πάγχρυσον μὲν λέγῃσι τὸ κατὰ
πάντα μέρη χρυσοῦν. παγχρύσειον δὲ οὐ λέγῃσι, ἵνα μὴ ἐπὶ τῆς
τοῦ χρυσοῦ ἑστίας τὴν ἐπίτασιν ποιεῖν δόξαιεν.

449 Ἐϋπλειέες] ἡ εὐθειᾶ ἡ εὐπλειῆς διὰ τοῦ ἑ, ὡς ἐντρεχῆς,
ἐμφορῆς. 58 ἔϋπλοκος διὰ τοῦ ο, ὡς ἔφορος, ἔμμονος.

Ἐκαστόμβοιος] πλείων ἄξιος νομισμάτων. βοῦς γὰρ Ἀττινὸν νό-
μισμα παλαιόν. ἐλέγετο δὲ οὕτως, ὅτι βοῦν εἶχεν ἐντετυπω-
μένον.

450 Παιφάσσω] ἀπὸ τοῦ φῶ ἀχρήστ, φαίνω κοινῶς, ποιητι-
κῶς δὲ φάσσω, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν παιφάσσω, ἀφ' ἧς τὸ
παιφάσσω, ἦτοι διαπρέπωσα, περιφανῆς ἔσα.

Διέσσυτο] τὸ θέμα ἔσσυμαι, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ σεύομαι, τὸ
ἐσπιδασμένως ὀρμῶ.

451 Ἐν δὲ σθένος ὤρσεν ἐνάστ] ἀντὶ τοῦ μένος, ἦτοι προθυμίαν
ἔμμονον.

455 Ἀἶ-

58. MS. ἔϋκλοπ.

mos nummos pecudum nota fuisse si-
gnatos: Καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς πα-
λαιότετοις βῆν ἰσχυρότερον, ἢ πρῶτα-
τον, ἡ αὖν. Vide & brev. Schol. hic
& ad Iliad. 9. v. 79.

451. Σθένος ὤρσεν ἐνάστ] Virgil.
Aen. 12. v. 716.

Hic Mars armipotens animos viresque
Latinis

Addidit, & stimulos acres sub pectore
vertit.

Iliad. A. v. 11. Σθένος ἔμμελ' ἐνάστω.
Contra φόβον ὤρσει, quod Virgil. dixit
Immisit fugam.

459. Τῶν

455 Ἦύτε πῦρ αἰδήλον Ἰπιφλέγῃ ἄσπετον ὕλῃ
 Οὔρεσσι ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνετ' αὐγή·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπο, χαλκῷ θροσπεσίῳ
 Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρεσσι ἔρανόν ἴκε.
 Τῶν δ' ὥς ὀρνίθων πετελευῶν ἔθνεα πολλὰ,
 460 Χλωῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δαλιχοδείρων,
 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦσρίῃ ἀμφὶ ῥέεθρα,
 Ἐνθα ἔ' ἐνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι περύγεσι,
 Κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 465 Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμαίνδεμον· αὐτὰρ ὑπὸ χθονὶ
 Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε ἔ' ἵππων.
 Ἔσαν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 Μυρίοι, ὅσα τε φύλλα καὶ αἶθρα γίγνεται ὥρη.
 Ἦύτε μυάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,

Αἶτε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΛΙΑ.

455 Ἀἰδήλου] τὸ 59 σκοτεινὸν ἀπὸ τοῦ αἵδε, ἦγεν τὴν τῇ αἰδε
 σκότησιν ἔχον. ἐνταῦθα δὲ αἰδήλου λέγοντες πῦρ, τὸ ὑπὸ σκότη
 ποιῶν, ἦτοι ἀφανεία, ἢ ἂν λάβοι, ἦγεν ἀφανισιόν.

59. MS. σκοτεινὸν δὲ ποχ σκότησιν.

459. Τῶν δ' ὥς ὀρνίθων &c.] Hunc
 locum in animo habuisse videtur Vir-
 gil. Georg. I. v. 383.

Jam varias pelagi volucres, & quae
 Asia circum
 Dulcibus in stagnis timentur pennis
 (αἰετῶν).

ΕΙ

Velut ignis edax comburit immensam silvam.

455

Montis in verticibus, longe autem apparet splendor:

Sic ab his gradientibus, armorum vibrantium

Splendor undique collucens per aërem in coelum usque ferebatur,

Horum autem sicut avium volatiliū gentes multae,

Anserum, vel gruum, vel cygnorum longa colla habentium,

Assio in prato, Caystri circa fluentia,

Huc & illuc volitant plaudentes alis,

Cum clangore aliorum ante alios confidentium, resonat autem & pratum:

Sic horum gentes multae à navibus & tentoriis

In planitiem effundebantur Scamandriam: sed terra

465

Horrendum in modum resonabat sub pedibus ipsorum & equorum.

Steterunt autem in prato Scamandrio florido

Infiniti, quot folia & flores nascuntur tempore verno.

Veluti muscarum frequentium gentes multae,

Quae

458 Παμφανόωσα] σφόδρα λάμπουσα. παμφαίνω, καὶ ἀπὸ τῆς παμφανάω παμφανῶ, καὶ πλεονασμῷ τῆς ὁ παμφανόω.

461 Ἀσίῳ] ἡ εὐθεῖα Ἀσίας, ἡ γενικὴ Ἀσίς, καὶ ἰωνικῶς Ἀσίῳ, ὡς Ἑρμείῳ. εἴτ᾽ αὖ κατὰ συγχοπὴν Ἀσίῳ, ὡς 60 Ἑρμείῳ, 61 εὐμελίῳ.

461 Καὺ.

60. Il. 9. 214. 61. MS. εὐμελίαν, sed procul dubio respexit Il. 8. 47.

Et Aen. vii. v. 698. auctore Macrobio Saturn. lib. v. cap. 8.

462. Ἀγαλλόμενα] Aristarchus scribi vult ἀγαλλόμενα, ut conveniat cum

ἰθνα. Sed omnes libri agnoscunt ἀγαλλόμενα, subintellige ἔρριθνε, & ita quoque citat Plutarchus. Eustathius hac de re: Ἐχρῆν ὁρθεῖς ἐπὶ τῷ ἀγαλλόμενα.

O 2

μεγα.

470 Αἶτε κατὰ σαθρὸν ποιμνήϊον ἡλάτκυσιν

ᾠρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάνθ' ἄγρεα δάει·

Τόσσοι ὅππ' Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

Ἐν πεδίῳ ἴσαντο Δαρρῶσαι μεμαῶτες.

Τὸς δ' ὥς· αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἀνδρες

475 Ῥεῖα Δακρυλέωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν·

ᾠς τὸς ἡγεμόνες διεκόμεον ἔνθα ἔ' ἔνθα

Ἵσμίνῳ δ' ἰέναι· μὲν ᾧ κρείων Ἀγαμέμνων

Ὀμματα καὶ κεφαλῇ ἵκελθ' Διὶ τερπικεραύνῳ,

Ἄρει ᾧ ζώνῳ, σέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

480 Ἦύτε βῆς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχθ' ἔωλετο πάντων

Ταῦρθ', (ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπῃ ἀγρομήρῃσι)

Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδῳ θῆκε Ζεὺς ἥματι κείνῳ

Ἐπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσιν.

Ἔσπετε νυῶ μοι Μῆσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·

(Ὑμεῖς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

461 Καῦςρίθ] Κάυςρος ποταμὸς Λυδίας, ὃν καὶ Καΐςριον μετασχηματίζων λέγει, ὡς τὸν κάπριον.

470 Ποιμνήϊον] ποιμενικὸς κοινὸν, ποιμνήϊος ποιητικόν.

Ἠλάτκυσιν] πλανώμενα, σρέφονται. ἀπὸ τοῦ ἁλῶμαι, τὸ πλανῶμαι, κατὰ παραγωγὴν ἡλάσκηω. τρέπεται δὲ τὸ ἁ εἰς ῆ, ὡς ἐν τῷ ἡπύειν, τὸ βοᾶν.

μῦθος. ἡ ἀλίσγη ἔδωκε πολλά σ' ἀλλήλοισιν
ἔρηται δὲ ὁμοῦς ἀπὸ τοῦ καὶ ἐκ ἀπιδό-
σῃ φρεσὶ τὴν φωνὴν τῇ, ἔδωκε. ἀλλὰ
φρεσὶ τὸ σημειόματι. ὅτι ἐστὶ αἱ ἀγέ-

λαί, ἡ μάλιστα αἱ ὀρίδες. ταυτὸν γὰρ
ἐνταῦθα ἔδωκε ὀρίδων καὶ ὀρίδας ἐν-
ταῦθα.

470. Ἠλάτκυσιν] Pseudodidymus

Quae per caulam pastorem oberrant
 Tempore verno, quando lac vasa rigat:
 Tot in Trojanos comantes Achivi
 In campo stabant perdere *eos* vehementer cupientes.
 Hos autem ut greges magnos caprarum caprarii
 Facile distinguunt, postquam in prato commixti 475
 sunt:

Sic hos ductores in ordines redigebant huc & illuc
 Ut ad praelium irent: inter quos rex Agamemnon
 Oculis & capite similis Jovi fulminanti,
 Marti autem balteo, pectore autem Neptuno.
 Velut bos in armento longè praestantissimus est inter 480
 omnes

Taurus, (hic enim bubus excellit congregatis)
 Talem Atridem fecit Jupiter die illo
 Insignem inter multos & eximium heroas.
 Dicite nunc mihi Musae coelestes domos incolentes:
 (Vos

474 Αἰπόλια] αἰπόλιον τὸ τῶν αἰγῶν πλῆθος, ποιμνιον τὸ τῶν
 προβάτων, συβόσιον τὸ τῶν χοίρων, βουκόλιον τὸ τῶν βοῶν, ἵκ-
 ποφόρβιον τὸ τῶν ἵππων.

475 Μιγέωσι] μίσγομαι ἐνεσῶς, ἐμισγόμενῃ παρατατικῶς, μι-
 γήσομαι μέλλων, μέμιγμαί παρακειμένος, ἐμίγην ἀόριστος, ἀφ'
 ὧν ὑπο.

ex suo libro scripserat ἱλασκέειν, uti
 veteres editiones indicant. Recte hoc
 mutarunt recentiores, quod & ex He-
 sychio constat.

478. Ὀρμαται καὶ κεαλλῶ &c.]
 Plutarchus Orat. 11. de fortit. Alex.
 p. m. 343. reprehendit Homerum ἐπὶ
 τοῖς πειπόντως καὶ πειθαίως τὸ Ἀγαμέ-
 μνον & καλλῶ ἐν τῇ αὐτῇ συνήρμοσιν ἱ-
 λασκέειν.

484. Ἐσπετε νῦν μοι Μῦσαι &c.]
 Imitatur Virgil. Aen. vii. v. 641.

Pandite nunc Heliconae Deae. Et mox
 Et meministis enim Diva, & memo-
 rare potestis:

Ad nos vix tenuis fama perlabitur
 αὐτά.

Notavit & Macrobius Sat. v. cap. 13.

485 (Ὑμεῖς γὰρ Θεαί ἐστε , πάρεστέ τε , ἴσέ τε πάντες
 Ἡμεῖς δὲ κλέϑοιον ἀκρόμακρον , οὐδέ τι ἰδμεν)
 Οἴλινες ἡγεμόνες Δαναῶν ἐκείραντο ἦσαν·
 Πληθύν δ' ὅκ' αὖ ἐγὼ μυθήσομαι , ἔδ' ὀνομλεύω ,
 Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι , δέκα ἢ σόμα' εἶεν ,
 490 Φωνὴ δ' ἄρρηκτο , χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη ,
 Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μῆσσαι , Διὸς αἰγιόχοιο
 Θυγατέρες , μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον .
 Ἀρχὰς αὖ νηῶν ἐρέω , νῆάς τε πρῶταίους .

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ἔ ὑποτακτικὸν μιγῶ , τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν μιγῶσι , καὶ
 πλεονασμῶ τοῦ ἑ μιγέωσιν .

488. Πληθὺν δ' ἐκ αὖ ἐγὼ &c.]
 Hinc mutuatus Virgil. Aen. vi. v. 625.
 Non mihi si linguae centum sint , ora-
 que centum ,
 Ferrea vox , omnes scelerum comprehende-
 re formas ,
 Omnia peccatorum percurrere nomina pos-
 sim .

Et Ovid. lib. i. Trist. El. 4. v. 53.
 Si vox in fragili mihi pectore firmior
 are ,
 Pluraque cum linguis pluribus ora
 forent.
 Non tamen idcirco complecterer omnia
 verbis :
 Materia vires exsuperante meas.
 Imi-

(Vos enim Deae estis, adestisque, & scitis omnia: 485
Nos autem famam solùm audimus, neque quicquam
scimus)

Qui duces Danaorum & Principes erant :

Multitudinem autem neque ego dicere, neque nomi-
nare possem,

Etiam si mihi decem linguae, & decem ora forent,

Vox autem frangi nescia, aereumque mihi cor esset, 490

Nisi coelestes Musae, Jovis Aegiochi

Filiae, commemorent quot sub Ilium venerunt.

Principes ergo navium recensebo, & naves univer-
sas.

Ἔσπετε] ἐνέπω ἐνίσπω, ὡς ἔχω ἴσχω, ἀφ' ὧν προστατικὸν ἐνί-
σπε, τὸ 62 δεύτερον τῶν πληθυντικῶν ἐνίσπετε, καὶ κατὰ συγχο-
πὴν ἔσπετε.

62. MS. τρίτον.

Imitatus etiam est Persius Sat. v. pr.
*Vatibus hic mos est, centum sibi postere
voces,
Centum ora, & linguas optare in car-
mina centum.*

Vide ibi Marcilium.

489. Ὅυδ' εἰ μοι δέκα μῦθ' ἡλᾶτ-
σαι &c.] Hæc malim parenthesi no-
tis includere, ut sit ἐν αὐτῇ ἐγὼ μεθε-
σμαι εἰ μὴ ὀλυμπιάδης &c. Steph.

I N D E X

OMNIUM VOCABULORUM.

A.

- A** rcl. β. 36.
 ἀάπτεις α. 567. &c.
 ἀγάγω β. 231.
 ἀγαθός α. 131, 275. β. 408.
 ἀγαλλόμεναι β. 462.
 Αγαμέμνων α. 355, 102, 172, 130. β. 434, 243.
 ἀγανοῖς β. 164.
 ἀγγεα β. 471.
 ἀγγελοι α. 334.
 ἀγγελος β. 26, 94.
 ἀγε α. 62, 302, 524.
 ἀγεθ' β. 139.
 ἀγειν α. 99, 338, &c.
 ἀγεῖρομεν α. 142.
 ἀγειρόντων β. 438.
 ἀγέληφι β. 480.
 ἀγέμεν α. 323.
 ἀγέραςος α. 119.
 ἀγέροντο β. 94.
 ἀγετ' β. 72.
 ἀγήνωρ β. 276.
 ἀγκυλομήτεω β. 205, &c.
 ἀχλά' α. 111.
 ἀγλαά α. 23.
 ἀγαράασθε β. 373.
 ἀγοράων β. 275.
 ἀγόρευε α. 385.
 ἀγορευέμεν β. 10.
 ἀγορεύω α. 365.
 ἀγορή β. 95, 144.
 ἀγορήθεν β. 264.
 ἀγορήνδε α. 54, &c.
 ἀγορήσατο α. 73, &c.
 ἀγορητής α. 248. β. 246.
 ἀγρομένησι β. 481.
 ἀγχις α. β. 58.
 ἀγχοῦ β. 172.
 ἄγω α. 184.
 ἀδάκρυτος α. 415.
 ἀδινάων β. 87, 469.
 ἄειδε α. 1.
 ἀεινέα α. 341.
 ἀεινέσσι β. 264.
 ἄελλαι β. 293.
 ἀθανάτην β. 447.
 ἀθάνατοι. β. 14.
 ἀθανάτοις α. 265.
 ἀθέριζον α. 261.
 Ἀθηναίη. β. 371.
 Ἀθήνη α. 194, 206, 400. β. 172.
 ἀθρόοι β. 439.
 αἰ α. 604.
 αἶτε β. 470.
 αἶ β. 371.
 Αἶαντε β. 406.
 Αἰγαίων' α. 404.
 αἰγίδην α. 265.
 αἰγίδ' β. 447.
 αἰγίοχος β. 375.
 αἶγλη β. 458.
 αἰγλήεντος α. 532.
 αἰγῶν β. 474.
 Ἄιδι α. 3.
 αἰδῶ β. 262, &c.
 αἰεὶ α. 52. β. 46, &c.
 αἰειγενετάων β. 400, &c.
 αἰέν α. 290, &c.
 αἶθ' α. 415.
 αἰθαλόεν β. 415.
 Ἀιθιοπῆας α. 423.
 αἰθοπα α. 462.
 αἶκε α. 128.
 εἶκεν α. 66. β. 72.

OMNIUM VOCABULORUM.

ἄμα α. 303.
 αἰνότης α. 552.
 αἰνῶς α. 555.
 αἰπόλια β. 474.
 αἰπόλοι β. 474.
 αἶσα α. 416.
 αἴση α. 418.
 αἰσχυρός β. 216.
 αἰσχροὺν β. 298.
 αἰτιοὶ α. 153.
 αἰψά α. 303.
 αἰέων α. 34.
 ἄνοσμα β. 213.
 ἄκουε β. 200.
 ἀκθεμεν α. 547.
 ἄκισα α. 396.
 ἀκούσειαν β. 98, 282.
 ἀκράαντον β. 138.
 ἀκριτοὶ β. 341.
 ἀκριτόμυθε β. 246.
 ἀκτῇ β. 395.
 ἄλα α. 141, 532.
 ἄλαδ' β. 165, &c.
 ἄλαδε α. 308.
 ἀλαπάξεις β. 367.
 ἄλγε' α. 2.
 ἀλγῆσας β. 269.
 ἀλεγίζω α. 180.
 ἀλεζέμεναι α. 590.
 ἀληκτον β. 452.
 ἄλις β. 90.
 ἄλλ' α. 24, 62, 135, 140. β. 72, &c.
 ἀλλὰ α. 25, 116.
 ἀλλά γε καὶ α. 82.
 ἄλλη α. 120.
 ἀλλήλοισι β. 151.
 ἄλλοθεν β. 75.
 ἄλλοι. α. 17, 174. β. 1, &c.
 ἄλλος α. 186. β. 75.
 ἄλλοτ' α. 590, &c.
 ἄλός α. 316, 358, 359.
 ἄλῃσα β. 374.

ἄλοχοι β. 136.
 ἄλτο α. 532.
 ἄμ' α. 158.
 ἄμα α. 251. 226, 592. β. 281.
 ἀμβαλλώμεθα β. 436.
 ἀμβρόσιος β. 19. -ιαί. α. 529. -ίην. β. 57.
 ἀμέγαρτον β. 420.
 ἀμείνων α. 404. -νον. α. 116, 217.
 ἀμετροεπής β. 212.
 ἄμμε α. 59.
 ἄμμι α. 384. β. 137.
 ἀμύμων α. 92.
 ἀμῦναι α. 67, 341, 398.
 ἀμφ' D. α. 465. β. 428. A. α. 409. β. 417.
 ἀμφεποτᾶτο β. 315.
 ἀμφέχυτ' β. 41.
 ἀμφηρεφέα α. 45.
 ἀμφὶ D. α. 481. β. 388. A. β. 461. absol. β. 333, 305.
 ἀμφιαχῦιαν β. 316.
 ἀμφιβέβηκας α. 37.
 ἀμφιβρότης β. 389.
 ἀμφιγυήεις α. 607.
 ἀμφικύπελλον ω. 584.
 ἀμφιμέλαιναι α. 103.
 ἀμφὶς β. 13. G. β. 384.
 ἀμφω α. 196, 259, 363. β. 124, &c.
 ἀν β. 488. α. 232, 271. β. 242. α. 205, 509. β. 34.
 ἀνὰ D. α. 15, 374. A. α. 10, 53, 570. β. 36.
 ἀναβὰς α. 611. -βαντες. α. 312.
 ἀνάβλησις β. 380.
 ἀνάγοντο α. 478.
 ἀναθηλήσει α. 236.
 ἀναιδειήν α. 149.
 ἀναιδές α. 185.
 ἀναιξας α. 584.
 Ο 5

ἀναλκας

I N D E X

- ἀναλκίς β. 201.
 ἀναζ α. 7. β. 77, 104. - ακτι. α.
 36.
 ἀνάποινον α. 99.
 ἀνασσε α. 180.
 ἀνάσσεις α. 38, 231.
 ἀνασας α. 387.
 ἀναστήσειεν α. 191.
 ἀνάσχει α. 586.
 ἀνασχών α. 450.
 ἀναφαίνεις α. 87.
 ἀνδρα β. 24, 188.
 ἀνδρες α. 594. β. 131, 474.
 ἀνδροφόνοιο α. 242.
 ἀνέβη α. 497.
 ἀνέδυ α. 359.
 ἀνεδύσατο α. 496.
 ἀνεκτὰ α. 573.
 ἀνέλοντο α. 449. β. 410.
 ἀνελών α. 301.
 ἀνεμος α. 481.
 ἀνέσαν α. 533.
 ἀνευθεν β. 27, 64.
 ἀνεω β. 323.
 ἀνήη β. 34.
 ἀνήκεν β. 71.
 ἀνήρ α. 287, 144. β. 216.
 ἀνέρες β. 1.
 ἀνήσει β. 276.
 ἀνθεσιν β. 89.
 ἀνθρώπων α. 339.
 ἀνιηθέντα β. 291.
 ἀνισάμενος α. 58.
 ἀνόρσσε α. 248.
 ἀσάντες β. 398.
 ἀνστήτην α. 305.
 ἀντάξιον α. 136.
 ἀντην α. 178.
 ἀντιάσας α. 67.
 ἀντιβίην α. 278. - βίοις. β. 378.
 ἀντίθεον α. 264.
 ἀντίος β. 185. - τίοι. α. 535.
 ἀντίον α. 230.
 ἀντιόωσαν α. 31.
 ἀντιφέρεσθαι α. 589.
 ἀνυσις β. 347.
 ἀνωγεν α. 313.
 ἀνώγει β. 280.
 ἄζω α. 139.
 ἀπ' α. 530, 532. β. 287.
 ἀπαμειβόμενος α. 84, 130, &c.
 ἀπάνευθε α. 35, 48, 549. β. 391.
 ἅπαντες α. 535.
 ἀπατηλὸν α. 526.
 ἀπάτην β. 114.
 ἀπεβήσατο α. 428.
 ἀπεβήσετο β. 35.
 ἀπεδέξατ' α. 95.
 ἀπειλεῖς α. 161.
 ἀπειλήσω α. 181.
 ἀπελυμαίνοντο α. 314.
 ἀπέλυσε α. 95.
 ἀπεμόρξατο β. 269.
 ἀπερείσι' α. 13, &c.
 ἀπήμων α. 415.
 ἀπηνέος α. 340.
 ἀπηύρων α. 430.
 Ἀπίης α. 270.
 ἀπίθησε α. 220. β. 166. - σεν
 β. 441.
 ἀπὸ α. 249, 591, 598. β. 91,
 162.
 ἄπο α. 562. β. 233. 292.
 ἀποαιρεῖσθαι α. 230.
 ἀποαίρεο α. 275.
 ἀπόβλητον β. 361.
 ἀποδοῦναι α. 134.
 ἀπόειπ' α. 515.
 ἀπολέσθαι α. 117.
 ἀπόλεσαν α. 268.
 Ἀπόλλων α. 380, &c. α. 43, 479.
 - λωνος α. 14, 75, 370.
 ἀπόλοντο β. 162, 178.
 ἀπολυμαίνεσθαι α. 313.
 ἀπονέεσθαι β. 113, 288.
 ἀπονοστήσειν α. 60.

OMNIUM VOCABULORUM.

ἀποποιέω α. 422.
ἀποπτάμενος β. 71.
ἀπόσιχε α. 522.
ἀπούρας α. 356, 507. β. 240.
ΑΠΡΗΚΤΟΝ πόλεμον πολε-
μίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι,
Ἀνδράσι παυροτέροισι, -
Ἀισχρὸν καὶ ἔσσομένοισι πυθέ-
σθαι β. 121.
ἀπρήκτως β. 376.
ἀπριάτην α. 99.
ἀπτεσθω β. 358 - τεσθαι β. 152.
ἄπτειτ' β. 171.
ἄρ' α. 8, 68, 93, 96, 115, &c.
ἄρα α. 308, 330, 428, &c.
ἀργαλέος α. 589.
Ἀργεῖ α. 30.
Ἀργεῖοι β. 159, 333, &c. - γείων
α. 79, 119.
Ἄργος β. 115.
ἀργὸς α. 50.
ἀργυρέοιο α. 49.
ἀργυρόηλον β. 45.
ἀργυρόπεζα α. 538, &c.
ἀργυρότοξ' α. 37.
ἀρείοσιν α. 260.
ἀρήξει α. 408.
Ἄρης β. 110, 401.
Ἄρηι β. 385.
ἀρητῆρος α. 94.
ἀρίζελον β. 318.
ἀριθμηθῆμεναι β. 124.
ἄριστος α. 69, 91. - σῆ β. 5. - σον
α. 244. β. 274.
ἄρμιον β. 393.
ἄρμα β. 390.
ἀρνῶν α. 66.
ἀρνύμενοι α. 159.
ἀρηκτος β. 490.
ἀρσαντες α. 136.
ἀρχεῦ β. 345.
ἀρχὸς α. 144, 311.
ἄσβεστος α. 599.

Ἀσίῳ β. 461.
ἄσπετον β. 455.
ἄσπιδος β. 389.
ἄσσον α. 335, 567.
ἄσαχύεσσιν β. 148.
ἄσεροπιτήs α. 580.
ἄσραπτων β. 353.
ἄσχαλάα β. 293. - λάαν β. 297.
ἄτὰρ α. 166, 506. β. 214.
ἄταρτιροῖs α. 223.
ἄτελεύτητον α. 527.
ἄτερ α. 498.
ἄτιμος α. 171.
ἄτιμοτάτη α. 516.
ἄτιν' α. 289.
Ἀτρεΐδης α. 17, 102. - δας α.
203, &c. - δεῶ β. 185, &c. - δα
α. 16, 375. - εἶδαι α. 17, &c.
Ἀτρεΐωνα α. 367. β. 445.
ἄτρενέως β. 10.
ἄτρέμας β. 200.
Ἀτρέος β. 23.1
Ἀτρεὺς β. 106.
ἄτρυγέτοιο α. 316.
ἄτρυτώνη β. 157, &c.
ἄν α. 459, 540. β. 43, 221,
493.
ἄνγῃ β. 456.
ἄνδῃ α. 249.
ἄνθ' α. 370.
ἄνθι α. 492. β. 435.
ἄνθις α. 425, 513. β. 276, &c.
Ἀυλίδα β. 303.
ἄντ' α. 202. β. 225, 370, 407.
ἄντὰρ α. 51.
ἄντε α. 206, 237, 340, &c.
ἄντῃ β. 153.
ἄντῆμαρ α. 81.
ἄντίη' α. 386, 583. β. 322.
ἄντίκα α. 199, 539. β. 442.
ἄντις α. 27, 140. β. 208.
ἄντίχ' α. 118.
ἄντόματος β. 408.

αὐτός

I N D E X

αὐτός α. 133, 137. β. 185.
 αὐτή α. 420.
 αὐτῷ α. 47, 218.
 αὐτήν α. 112, 143. β. 317, &c.
 αὐτὸ α. 338.
 αὐτοῖ α. 270, 437.
 αὐτῶν α. 461. β. 347.
 αὐτοῦ α. 428. β. 237, 332.
 αὐτως α. 133, 520. β. 138.
 ἀφαιρεῖται α. 182.
 ἀφαιρήσεσθαι α. 161.
 ἄφαρ α. 349, 594. β. 453.
 ἄφενος α. 171.
 ἀφέξει α. 97.
 ἀφήσω β. 263.
 ἀφθιτον β. 46, 186.
 ἀφίει α. 25, 379.
 ἀφιεῖς α. 51.
 ἀφραδία β. 368.
 ἀφραίνοντα β. 258.
 ἀφύλλοισιν β. 425.
 ἀφύζειν α. 171.
 ἀφύσσων α. 598.
 Ἀχαιίδα α. 254.
 Ἀχαιοὶ α. 22, &c. 123, 389. β.
 323.
 Ἀχαιῶν α. 371, &c.
 Ἀχαιῆς α. 15, &c.
 Ἀχιλεὺς α. 199, &c.
 Ἀχιλῆος α. 1.
 Ἀχιλῆϊ α. 319.
 Ἀχιλλεὺς α. 121, 489.
 Ἀχιλλεῦ α. 131.
 ἀχνύμενος α. 103, 241. - μένοι
 β. 270.
 ἄχος α. 188. β. 171, &c.
 ἀχρεῖον β. 269.
 ἄψ. α. 60, 220.

B.

B Αθεῖαν α. 532.
 βαθὺ β. 147.

βάλε α. 245. β. 183.
 βαλέειν β. 414.
 βάλλ' α. 52.
 βάλλει β. 376.
 βάλλεο α. 297, &c.
 βάλλετο β. 43.
 βάλλον α. 272.
 βαρεῖαν α. 219. - εἶας α. 89.
 βαρυςενάχων α. 464, &c.
 βασιλεὺς α. 80, 231, 279. β.
 205.
 βασιλεύσομεν β. 203.
 βασιλῆα α. 331. β. 188, &c.
 βασιλῆες β. 86, 445, &c.
 βάσι' β. 8, &c.
 βάτην α. 327.
 βεβάασι β. 134.
 βεβήκει α. 221.
 βέλος α. 15, 382.
 βῆ α. 34, 44, 439, &c.
 βηλοῦ α. 591.
 βῆσε α. 310.
 βήσεται β. 339.
 βήσομεν α. 144.
 βιοῖτο α. 49.
 βόεσσι β. 481.
 βοὴν β. 408.
 βοτρυδὸν β. 89.
 β8λαὶ β. 340. - λὰς α. 537. β.
 273.
 β8λεύσαντε α. 531.
 β8λεύσατο β. 114.
 β8λεύσομεν β. 203.
 β8λεύωσ' β. 347.
 β8λέων α. 273.
 β8λῆ α. 5. β. 5, &c.
 β8λῆ β. 194. - ἦν β. 53, 55, 344.
 β8λήσομεν β. 379.
 β8ληφόρος α. 144.
 ΒΟΤΛΟΜ' ἐγὼ λαὸν σόον ἐμ-
 μεναι ἢ ἀπολέσθαι α. 117.
 β8λομαι α. 112.
 β8ν β. 402, 410.

OMNIUM VOCABULORUM.

βῆς β. 480.
βῆς α. 154.
βοῶν β. 224.
βοῶπι α. 551.
βρέμεται β. 210.
Βριάρεων α. 403.
Βρισῆος α. 392.
βροτοὶ α. 272. - τοῖσιν β. 285.
βωμὸν α. 448. - μὲς β. 305.
βωτικνεῖρη α. 155.

Γ.

Γ α. 98, 304, &c.
γαῖα β. 95, &c.
γαίων α. 405.
γὰρ α. 9, 63, 76, 78, 81, 86, 113,
260, 293, 389.
γε α. 60, 81, 286, 299, &c.
γείνατο α. 280.
γέλασαν β. 270.
γελοῖον β. 215.
γέλως α. 599.
γενεαὶ α. 250.
γένετ' α. 49, &c.
γένηται α. 341.
γενοῖατο β. 340.
γέρα β. 237.
γεραιὸς α. 35.
γεράνων β. 460.
γέρας α. 118, 163, 167, &c.
γερήνιος β. 336.
γέρον α. 26.
γέροντας β. 404.
γέροντος α. 538. - των β. 53.
γέρων α. 33, 380.
γῆρας α. 29.
γίγνεται β. 468.
γλάγος β. 471.
Γλαυκῶπις α. 206. β. 166, 172,
279.
γλαφυρῆς β. 88.
γλυκίων α. 249. β. 453.

γλυκὺς α. 610. - ὕ α. 598.
γλῶσσαι β. 489.
γνῶ α. 411.
γνώμεναι β. 349, &c.
γνώσεαι β. 367.
γνώωσι α. 302.
γυνάσσομαι α. 427.
γύνων α. 407, &c.
γυναῖνα β. 232.
γυναικὸς α. 429, &c. - αἴνες β.
289.

Δ.

Δ α. 3, 4, 5. β. 346.
ΔΑΙΜΟΝΙ', ἔ' σε ἔοικε,
καιὸν ὥς, δειδίσσεσθαι β. 190.
ΔΑΙΜΟΝΙΗ, αἰεὶ μὲν οἶεαι-
Πρῆξαι δ' - ἔμπης ἔτι δυνήσε-
αι. - - α. 561.
δαίμονας α. 222.
δαίνυντ' α. 468, &c.
δαῖζαι β. 416.
δαῖτα α. 424, &c.
δαιτὸς α. 575.
δαΐφρονος β. 23.
δάκρυ α. 413. β. 266.
δάκρυα α. 42.
δακρύσας α. 349.
δακρυχέων α. 357.
δαμα α. 61.
Δαναοὶ α. 42. β. 110.
δασμὸς α. 166.
δάσσαντο α. 368.
δαφεινὸς β. 308.
δαῶμεν β. 299.
δε α. 221. β. 158, 354.
δέ α. 10, 44, 197, 186. β. 346.
δέ α. 137. β. 357.
δέδασαι α. 125.
δεδήει β. 93.
δειδίσσεσθαι β. 190.
δεῖδαι α. 555.

I N D E X

- δειλός α. 293.
 δειλή α. 49. - νῶ. α. 200.
 δεῖπνον β. 381, 383, &c.
 δέμα β. 372.
 δεκάδες β. 128.
 δεκάτω β. 329.
 δεκάτη α. 54.
 δέκτο β. 420.
 δέμας α. 115.
 δέξατο β. 186. - ασθαι α. 112.
 δεξιαί β. 341.
 δέος α. 515.
 δέπας α. 584.
 δεσμῶν α. 401.
 δεύει β. 471.
 δευοίατο β. 128.
 δεῦρ' β. 138.
 δεῦρο α. 153.
 δεύτερον α. 513.
 δέχθαι α. 23, 377.
 δῆ α. 6, 40, 61, 161, 286, 394,
 476, 514, 518, 545. β. 301,
 339.
 δῆθ' β. 435.
 δηθύνοντ' α. 27.
 δηίοιο β. 415.
 δημοβόρος α. 231.
 δῆν α. 416, 512.
 δηρὸν β. 435.
 ΔΗΡΟΝ τε μένειν αἰσχροῦν, κεν-
 νέον τε νέεσθαι β. 298.
 δήσας β. 231.
 δι' β. 458.
 διὰ Α. α. 72, 600. β. 40, 57.
 Δία α. 502, 539.
 ΔΙΑ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος
 β. 2.
 διακοσμήθεμεν β. 126.
 διακρινέει β. 387.
 διακρινέωσιν β. 475.
 διαν α. 141.
 διάνδιχα α. 189.
 διαῤῥαῖσαι β. 473.
 διασήτην α. 6.
 διεῖρεο α. 550.
 διενόσμεον β. 476.
 δίεπε β. 207.
 διέπασ' α. 166.
 διεπράθομεν α. 367.
 διέσσυτο β. 450.
 διέτμαγεν α. 531.
 Διὶ β. 116.
 δικαζέμεν α. 542.
 δικασπόλοι α. 238.
 διογενής α. 489.
 δῖος α. 7. 145.
 ΔΙΟΣ δ' ἐτελείετο βελλή α. 5.
 διοτρεφέες β. 445.
 διοτρεφέος β. 196. - έων α. 176.
 δίπτυχα α. 461.
 δοῖε α. 18.
 δολομήτα α. 540.
 δόμεναι α. 98.
 δόντες α. 299.
 δόρυ β. 382.
 δός α. 338.
 δόσαν α. 162.
 δολιχοδείρων β. 460.
 δῆρα β. 135.
 δράκων β. 308.
 Δρύαντα α. 263.
 δύναι β. 413.
 δυνήσομαι α. 588.
 δύο α. 250. β. 346, &c.
 δυσιλέα β. 115.
 δύσω β. 261.
 δύω α. 16. β. 406, &c.
 δυωδεκάτη α. 493, &c.
 δῶ [δῶμα] α. 426.
 δωδεκάτη α. 425.
 δῶσι α. 324.
 δῶν' β. 105. δῶκε α. 347. β.
 102, &c.
 δῶμα α. 570.
 δώματ' α. 18, 222.
 δῶρα α. 213.

OMNIUM VOCABULORUM.

δασι α. 129.
δάωσιν α. 137.

E.

E α. 236, 510. β. 11.
εα α. 276. β. 165.
εασιν β. 131.
εασσιν β. 125.
εβαινον β. 351, &c.
εβαλλον α. 314, &c.
εβαλον α. 436.
εγγυαλίζαι α. 353.
εγείρομεν α. 440, &c.
εγένεσθε β. 323.
εγένοντο α. 57, 251.
εγρετο β. 41.
εγχέσπαλοι β. 131.
εγω α. 26, 184, 207, &c.
εγωγ' α. 296, &c. εγωγε α. 173.
εγών α. 76.
εδδεισεν α. 33.
εδειραν α. 459. β. 422.
εδέξατο α. 446.
εδεύετο α. 468.
εδέων α. 534, 581.
εδηλήσαντ' α. 156.
εδησα α. 406.
εδήσατο β. 44, &c.
εδητύος α. 469.
εδωκε β. 205.
εείκοσιν α. 309, &c.
εειπας α. 552.
εειπε β. 194.
εεισάμενος β. 22.
εέλδωρ α. 41.
έζετ' α. 48, &c. - το α. 68. β.
42, &c.
εην β. 217.
εησι β. 366.
εθεεν α. 483.
εθελ' β. 247.
εθελει α. 287. β. 357, &c.

εθέλησθα α. 554.
εθέλοιμι α. 549.
εθέλοντα β. 132, &c.
εθέλω α. 116.
εθεν α. 114.
εθεσαν α. 290.
εθηκε α. 2. β. 319, &c.
εθνεα β. 87, 459, 469.
ει α. 40, 61, 83, 135, 394, 524,
60, 257, 137, 324. β. 364. α.
116, 302. ει κ' β. 258.
ει μέν β. 80.
ει μή β. 156, 261, &c.
ΕΙ μάλα καρτερός έσσι, Θεός πε
σοι τόγ' έδωκεν α. 178.
ΕΙ δέ σὺ καρτερός έσσι, Θεά δέ
σε γένατο μήτηρ α. 280.
ΕΙ δέ μιν αιχμητήν έθεσαν Θεοι
αιέν έόντες.
Τ'ενεκά οι προθέεσιν όνειδεα μυ-
θήσασθαι; α. 290.
ειαρινή β. 471. - νοϊσιν β. 89.
είαται β. 137, &c.
είδεται α. 228.
είδής α. 185.
είδήσειν α. 546.
είδομεν α. 363, &c.
είδομένη β. 280, &c.
είδος β. 58.
είδύιη α. 365. - ησι α. 608.
είδως α. 385.
είεν β. 372.
είιτην α. 104.
είλετο β. 46.
είλέωσιν β. 294.
είλήλσθας α. 202, &c.
είμ' α. 420.
είματα β. 261.
είμι α. 169, 426.
είμλ α. 186.
είναι α. 91. β. 82.
είνατος β. 295.
είνεκ' α. 174.

I N D E X

εἶπε α. 85, &c.
 εἶπας α. 106.
 εἶπεῖν α. 543.
 εἶπερ α. 81. β. 123, &c.
 εἶπεςθεν β. 271, &c.
 εἶποτ' β. 97. - τε α. 39, 340.
 εἶρομαι α. 553.
 εἰρύεται α. 239, &c.
 εἰς α. 314, 435, 490. β. 93.
 εἰς α. 144.
 Εἰς κοίρανος ἔσω,
 Εἰς βασιλεύς β. 205.
 εἰς' α. 566, &c.
 εἶσεν α. 311.
 εἶσαιτο β. 215.
 εἶσας α. 306.
 εἰσῆλθ' β. 321.
 εἴσης α. 468, &c.
 εἴσι β. 87, &c.
 εἰσόκειν β. 332, &c.
 εἶσω α. 71.
 εἴτ' α. 65. - τε β. 349.
 εἰῶσ' β. 132.
 ἐν α. 63, 194, 269, &c.
 Ἐνάεργον α. 147.
 ἐνάεργος α. 474.
 ἐνάη α. 464. β. 427.
 ἐναθεν β. 456.
 ἐνας α. 550.
 ἐνασος α. 606. β. 449, &c.
 ἐκατηβελέταο α. 75.
 ἐκατηβόλος α. 370, &c.
 Ἐκατόγχειρον α. 402.
 ἐκάτοιο α. 385.
 ἐκατόμβην α. 99, 447, &c. - βασ
 β. 321. α. 315, &c.
 ἐκατόμβοιος β. 449.
 ἐκατόν β. 448.
 ἐκη α. 40.
 ἐκηβόλος α. 96. - όλος α. 14.
 ἐκήρυσσον β. 52, 444.
 ἐκίχανεν β. 18.
 ἐκλαγξαν α. 46.

ἐκλυε α. 43.
 ἐκολῶα β. 212.
 ἐκόμισσε β. 183.
 ἐκπαγλότατ' α. 146, &c.
 ἐκπάγλως α. 268. β. 223, &c.
 ἐκπέρσαι α. 19, &c.
 ἐκπέρσαντ' β. 113, &c.
 ἐκπέρσωσ' α. 164.
 ἐκπεσε β. 266.
 ἐκπρεπέ' β. 483.
 ἐκρινεν α. 309.
 ἐκτελέουσιν β. 286.
 ἐκτον β. 407.
 Ἐκτορος α. 242.
 ἐλάσασθεν β. 199.
 ἐλάφοιο α. 225.
 ἔλε α. 197.
 ἐλεαίρει β. 27.
 ἐλέγχε' β. 235.
 ἐλέγχισον β. 285.
 ἐλεεινὰ β. 314.
 ἐλελιζάμενος β. 316.
 ἐλέλιζεν. α. 530.
 ἐλεύσεται α. 425.
 ἐλεψε α. 236.
 ἐλθεῖν β. 413.
 ἐλθέμεναι α. 151.
 ἐλθὼν 269, β. 9, &c.
 ἐλίωπες α. 389, &c.
 ἐλινώπιδα α. 98.
 ἔλιπ' α. 428. - πε β. 106.
 ἐλίσσετο α. 15.
 ἐλισσομένη α. 317.
 ἐλιέμεν β. 152.
 ἔλσαι α. 409.
 ἔλωμαι α. 137.
 ἐλὼν α. 139. β. 240, &c.
 ἐλώρια α. 4.
 ἔμ' α. 133, &c. ἐμὲ α. 454, &c.
 ἐμ' αὐτόν α. 271.
 ἐμάχοντο α. 269.
 ἐμέθεν α. 525. β. 26, &c.
 ἐμεῖο α. 174.

ἐμελλε

OMNIUM VOCABULORUM.

ἔμελλε β. 36.
 ἔμεῦ α. 88, &c.
 ἐμήνιε α. 247.
 ἐμμέναι α. 117, &c.
 ἔμμορε α. 278.
 ἐμόγησα α. 162.
 ἔμοιγε α. 174, &c.
 ἐμπεύραντες β. 426.
 ἐμπεφυῖα α. 513.
 ἐμπης α. 562. β. 297, &c.
 ἐν α. 14, 30, 83, &c.
 ἐναΐσιμα β. 353.
 ἐναντίον α. 534.
 ἐναρίθμιος β. 202.
 ἐναρίζοι α. 191.
 ἐνάτη β. 313.
 ἐνδέξια α. 597.
 ἐνδοθι α. 243.
 ἐνδυνε β. 42.
 ἐνέδησε β. 111.
 ἐνείη β. 490.
 ἐνεκ' α. 94, &c. - κα α. 110, &c.
 ἐνῆεν α. 593.
 ἐνθ' α. 22. β. 308, &c. - θα α.
 536, 610, 611. β. 90, 397, &c.
 ἐνθα καὶ ἐνθα β. 462.
 ἐνθάδ' α. 171. β. 343, &c.
 -δε α. 367. β. 296.
 ἐνὶ α. 30, 91, 297.
 ἐνιαυτός β. 295. -ταί β. 134.
 ἐνισπε β. 80.
 ἐννέα β. 96, &c.
 ἐννήμαρ α. 53, &c.
 ἐνόρεισ' α. 149.
 ἐντο α. 469, &c.
 ἐντός α. 432.
 ἐνύπνιον β. 55.
 ἐνῶρτο α. 599.
 ἐξ α. 6, 270.
 ἐξαγε α. 337.
 Εξάδιον α. 264.
 ἐξαίρετοι β. 227.
 ἐξαλαπάσαι α. 129, &c.

ἐξάρχων β. 273.
 ἐξάυδα α. 363, &c.
 ἐξαῦτις α. 223.
 ἐξείης α. 448.
 ἐξεκάθαιρον β. 153.
 ἐξεπράθομεν α. 125.
 ἐξέρεω α. 212, &c.
 ἐξέταμον α. 460, &c.
 ἐξήρχε β. 84.
 ἐξοχος β. 480.
 ἐξυπανέση β. 267.
 ἔο β. 239.
 ἔοικε α. 119.
 ἐοικώς α. 47. -κότες β. 337.
 ἔσ α. 496, &c.
 ἐόν α. 533.
 ἐόντα α. 70, 352, &c.
 ἔοργε β. 272, &c.
 ἐπ' G. α. 46, 485.
 D. α. 219, 382. β. 6, &c.
 A. α. 423. β. 159.
 ἐπαγεύειν α. 126.
 ἐπαινέσαντες β. 335.
 ἐπαΐξας β. 146.
 ἐπαίτιοι α. 335.
 ἐπανέσησαν β. 85.
 ἐπαρξάμενοι α. 471.
 ἐπάσαντο α. 464. β. 427.
 ἐπασσύτεροι α. 383.
 ἐπαύρωνται α. 410.
 ἔπεα α. 201. β. 213.
 ἐπέγναμψεν β. 14.
 ἐπέεσσ' β. 342. - σσι α. 582.
 - σσιν α. 223, 304.
 ἔπει α. 395, &c.
 ἐπεὶ α. 57, 112.
 ἐπείγέσθω β. 354.
 ἐπειδὴ α. 235.
 ἐπειή α. 156.
 ἐπεῖη β. 259.
 ἔπειθ' α. 583. β. 365.
 ἐπείθετο α. 33.
 ἔπειραν α. 465. β. 428.

I N D E X

ἔπεισι α. 29.
 ἔπειτ' α. 35, 48. β. 259, &c.
 - τα α. 121, 387, 426, &c.
 ἔπεκρέαινε β. 492.
 ἔπενήνοθε β. 219.
 ἔπέοικε α. 126.
 ἔπεπείθεθ' α. 345.
 ἔπέπιθμεν β. 341.
 ἔπέπλεον α. 312.
 ἔπερρώσαντο α. 529.
 ἔπερχόμενον α. 535, &c.
 ἔπεσφόλον β. 275.
 ἔπεσιν α. 77, &c.
 ἔπεσσεύοντο β. 86, &c.
 ἔπεσέψαντο α. 470.
 ἔπευφήμισαν α. 22, 376.
 ἔπευχόμενος β. 411.
 ἔπην α. 168.
 ἔπνπείλισ' α. 319.
 ἐπὶ β. α. 536.
 D. α. 55, 88, 437, 559.
 β. 472, 148.
 A. α. 12, 350. β. 218, 299.
 308, 381. α. 462.
 ἐπὶ α. 162, 515.
 ἐπιβασιέμεν β. 234.
 ἐπιγνώμψαα α. 569.
 ἐπιδέξι' β. 353.
 ἐπιδεύεαι β. 229.
 ἐπιείκελον α. 265.
 ἐπιεινὲς α. 547.
 ἐπιειμένε α. 149.
 ἐπιέλπεα α. 545.
 ἐπίηρα α. 572.
 ἐπίκδροι β. 130.
 ἐπικρήνον α. 455, &c.
 ἐπιμέμφεαι β. 225. - εται α. 65.
 ἐπιπείθηται α. 218.
 ἐπίσπη β. 359.
 ἐπιτέλλεο α. 259.
 ἐπιτέλλω β. 10.
 ἐπιτετράσσεται β. 23.
 ἐπιτηδὲς α. 142.

ἐπιφλέγει β. 455.
 ἐπιφρασαίατο β. 282.
 ἐπιχθόνιοι α. 272. - ίων. α. 266.
 ἔπλετ' α. 506. - εο α. 418.
 ἐποίσει α. 89.
 ἐποιομένην α. 31.
 ἐπονείτο β. 409.
 ἔπος α. 216, 361, 419, 543, 108.
 β. 361.
 ἐπώχετο α. 50, 383.
 ἔργα β. 38, 252. α. 115, 573.
 β. 338.
 ἔργον α. 294. β. 137, 436.
 ἔρδομεν β. 306. - ον α. 315.
 ἔρεζε β. 400.
 ἔρέθισιν α. 519.
 ἔρέθιζε α. 32.
 ἔρείομεν α. 62.
 ἔρεισάμενος β. 109.
 ἔρέοντο α. 332.
 ἔρέσσει α. 419. β. 49.
 ἔρέτας α. 142.
 ἔρετροῖς α. 435.
 ἔρεψα α. 39.
 ἔρέω α. 76, 204. β. 493.
 ἔρήτυε β. 164. - ύειν β. 75.
 ἔρήτυθεν β. 99, 211.
 ἔρήτυον β. 97.
 ἔρητύσασκε β. 189.
 ἔρητύσειε α. 192.
 ἔριβώλακι α. 155.
 Ἑριδας β. 376.
 ἔριδαίνετον α. 574. - νομεν β.
 342.
 ἔριδι α. 8.
 ἐρίζεμεναι α. 277.
 ἔρις α. 177.
 ἐρίσαντε α. 6.
 ἐρίτιμον β. 447.
 ἔρματα α. 486. β. 154.
 Ἑρμείας β. 104.
 ἔρξης β. 364.
 ἔρον α. 469.

OMNIUM VOCABULORUM.

ἐρυσσάμενος α. 190, &c.
 ἐρυσαν α. 459. β. 422, &c.
 ἐρύσαντο α. 466. β. 429, &c.
 ἐρύσσομεν α. 141, &c.
 ἐρχεται α. 120.
 ἐρχεσθ' β. 381.
 ἐρχομ' α. 168.
 ἐρχομενάων β. 88.
 ἐρώει β. 179.
 ἐρωήσει α. 303.
 ἐς α. 100, 220, 222, 226, 366,
 402, 491, 601. β. 126, 271,
 379, &c. α. 142.
 ἔσαν α. 267, 321, &c.
 ἐσεται α. 311.
 ἐσθλός β. 366. - λόν α. 108.
 ἐσθλὰ β. 272.
 ἐσθίδναντο α. 487.
 ἐσπετε β. 484, &c.
 ἐσσεται α. 239, &c.
 ἐσσεῖται β. 393.
 ἐσσι α. 176.
 ἐσσι α. 178, &c.
 ἔσαι α. 136, 112. β. 252.
 ἔσαν α. 535, &c.
 ἐσάοτ' β. 170.
 ἐς α. 258.
 ἐς β. 101.
 ἐσησαν α. 448.
 ἐσι α. 107, 300. β. 73.
 ἐσι α. 229. β. 295, &c.
 ἐσιν α. 63, &c.
 ἐσιχώοντο β. 92.
 ἐσυναχίζετο β. 95.
 ἐσφαξαν α. 459. β. 422.
 ἐσχ' β. 275.
 ἐτ' α. 573. β. 13, 39.
 ἐτα β. 328.
 ἐτακας α. 152.
 ἐτελείετο α. 5.
 ἐτελεσσας α. 108.
 ἐτέλλε α. 25, &c.
 ἐτεον β. 300.

ἐτέρωθεν α. 247.
 ἐτήτυμον α. 558.
 ἔτι α. 96, 296, 455, 602. β.
 212, 229, &c.
 ἔτις α. 244.
 ἔτλη α. 534.
 ἐτοιμάσατ' α. 118.
 ἐτράπετ' α. 199.
 ἔτρεφον α. 414.
 ἐτύχθη β. 155.
 εὐ α. 19, 185. β. 253, 360, 382.
 εὐδεις β. 23.
 εὐδμητον α. 448.
 εὐδοντ' β. 19.
 εὐζώνοιο α. 429.
 εὐκηλος α. 554.
 εὐκνήμιδες α. 17, &c.
 εὐναιόμενον α. 164, &c.
 εὐνάς α. 436.
 εὐζαμένε α. 381.
 εὐξαντο α. 458.
 εὐξασον β. 390, &c.
 εὐπλεκέες β. 449.
 εὐρέα β. 159.
 εὐρέμεναι β. 343.
 εὐρον α. 329.
 εὐρος β. 145.
 εὐρυάγυιαν β. 12, &c.
 Ἐυρυβάτην α. 320.
 εὐρυκρείων α. 102, &c.
 εὐρύν α. 229.
 εὐρύοπα α. 498, &c.
 εὐσσέλμοιο β. 170.
 εὖτ' α. 242.
 εὐτείχεον α. 129, &c.
 εὐφρονέων α. 73, 253, &c.
 εὐχετο α. 450.
 εὐχεται α. 91. β. 82.
 εὐχόμενος α. 43. β. 401.
 εὐχωλῆς α. 65. - λῆν β. 160.
 ἐφ' D. β. 395. A. α. 350.
 ἔφαγε β. 317.
 ἐφάνη β. 308, &c.

I N D E X

ἔφατ' α. 33, 43, 361, &c.
 ἐφείω α. 567.
 ἐφέςιοι β. 125.
 ἐφετμέων α. 495.
 ἐφεύροι β. 198, &c.
 ἐφι α. 584, &c.
 ἐφήκεν α. 445.
 ἐφηνε β. 318, 324.
 ἐφήπται β. 15.
 ἐφήσεις α. 518.
 ἐφισθα α. 397.
 ἐφθίαθ' α. 251.
 ἐφίεις α. 51.
 ἐχ' α. 603.
 ἐχε β. 2, 33, 227.
 ἐχει α. 82, 356.
 ἐχεπευκὲς α. 51.
 ἐχετ' α. 513.
 ἐχθιστος α. 176, &c.
 ἐχθοδοπῆσαι α. 518.
 ἐχώσατο α. 64.
 ἔω α. 119.
 ἐώκει β. 58.
 ἔωμεν β. 236.
 ἔων α. 131. β. 27, 207, &c.
 ἔως α. 193.

Z.

Z Αθέην α. 38.
 Ζεῦ β. 412.
 Ζεὺς α. 175, 354, 511, 609. β.
 111, 375.
 Ζέφυρος β. 147.
 ζώνην β. 479.
 ζώντος α. 88.

H.

H β. 278.
 ἡ α. 221.
 ἡ α. 2. β. 313, &c.
 ἡ α. 219, 528.

ἡ α. 77, 229, 232, 573, β. 291.
 ἡ α. 27, 40, 515, &c.
 ἡ α. 117.
 ἡ α. 190, 203, &c.
 ἡβαιὸν β. 380.
 ἡγ' α. 496.
 ἡγαθέη α. 252.
 ἡγείροντο β. 52, 444.
 ἡγεμόνες β. 487.
 ἡγέροντο β. 304.
 ἡγερθεν α. 57.
 ἡγήσατ' α. 71.
 ἡγνοίησεν α. 537.
 ἡδ' α. 41, 96, 251, &c.
 ἡδὲ α. 334, 400, &c.
 ἡδεε β. 409.
 ἡδη α. 70. β. 213.
 ἡδη α. 260.
 ἡδοα α. 576.
 ἡδὺ β. 270.
 ἡδυεπὴς α. 248.
 ἡε α. 146, 395, &c. 192. β. 232,
 238, &c. 453.
 ἡέλιος α. 475. - λίοιο α. 605.
 - λίω α. 592.
 ἡεν α. 381.
 ἡεπερ α. 260.
 ἡερέθοντο β. 448.
 ἡερίη α. 497, 557.
 Ηετίωνος α. 366.
 ἡθελλ' α. 277.
 ἡί' α. 609. ἡίε α. 307, &c.
 ἡϊόνος β. 92.
 ἡκε α. 382. β. 309.
 ἡκασεν α. 381.
 ἡλασαν α. 154.
 ἡλάσκησιν β. 470.
 ἡλθε α. 12, 194. β. 408. α. 475.
 - θον β. 249.
 ἡλοισι α. 246.
 ἡμαθόεντος β. 77, &c.
 ἡμαρ α. 592.
 ἡματι β. 37.

OMNIUM VOCABULORUM.

ἡμεῖβετ' α. 121, &c.
 ἡμεῖς β. 126, &c.
 ἡμενη α. 358.
 ἡμετέρω α. 30. - ἐρησιν β. 374.
 ἡμῖν α. 67.
 ἡμος α. 475.
 ἡμύει β. 148.
 ἡμύσειε β. 373.
 ἡν α. 90, 166.
 ἡν α. 603, &c.
 ἡν α. 72, 412.
 ἡν β. 77, 96.
 ἡνδανε α. 24.
 ἡνίκαπε β. 245.
 ἡνπερ β. 286.
 ἡπείλησεν α. 388.
 ἡπείροιο α. 485.
 ἡρᾶθ' α. 35.
 ἡρεον β. 154.
 ἡρετο α. 513.
 Ἡρη α. 55, 400, 551, 611.
 ἡρήσατο α. 351.
 ἡριγένεια α. 477.
 ἡρτύνετο β. 55.
 ἡρχ' α. 571. - χε α. 495. β. 433.
 ἡρως α. 102. - ωες β. 110. - ὤων
 α. 4, &c.
 ἦς β. 292, 358.
 ἦς β. 341.
 ΗΙΕ ὑπεροπλήσι τάχ' ἂν ποτε
 θυμὸν ὀλέσση α. 205.
 ἦσαι β. 255.
 ἦσαν β. 487.
 ἦσθαι α. 134, 416.
 ἦσιν α. 333.
 ἦτο β. 200.
 ἦτο α. 512.
 ἡτίμιος' α. 11.
 ἦτοι α. 68, 140.
 ἦτορ α. 188. β. 490.
 ἦυδα α. 92.
 ἦυκομος α. 36, &c.
 ἦυτ' α. 359.

ἦυτε β. 87, 455, 469, 480.
 ἩΦαισος α. 571, 608.
 ἦχη β. 209.
 ἦχηεσσα α. 157.
 ἦχι α. 607.
 ἦψατο α. 512, &c.
 ἦως α. 477, 493. β. 48.

Θ.

Θ' α. 23, &c.
 θάλασσα α. 157. β. 294. - σσης
 α. 34, 437, 496. β. 144, 159.
 θαλερόν β. 266.
 θάμβησεν α. 199.
 θαμειαί α. 52.
 θανάτοιο β. 302. - τον α. 60.
 θαρσήσας α. 85.
 θασσον β. 440.
 θαυμάζομεν β. 320.
 θεὰ α. 1, 216, 55, 206. - αὶ β. 485.
 θέειν β. 183.
 θεινομένην α. 588.
 θείομεν α. 143.
 θεῖος β. 22.
 θέλεις α. 133.
 θέμεναι β. 285.
 θέμις β. 73 - μισας α. 238. β. 206.
 θεοεῖκελ' α. 131.
 θεοπροπέων α. 109.
 θεοπροπίας α. 87, 385.
 θεοπρόπιον α. 85.
 θεός α. 178. β. 318. - οὶ α. 18, 290,
 406, 570. - ὦν α. 8. β. 400, &c.
 θεός α. 516.
 θεράποντε α. 321. - ντες β. 110.
 Θερσίτ' β. 246. - ίτης β. 212.
 θέσαν α. 433, &c.
 θεσπεσίοιο α. 591. β. 457. - ῆ β.
 367.
 Θεστορίδης α. 69.
 Θέτις α. 538.
 Θύβην α. 366.
 θῆης α. 55. β. 482.

I N D E X

θῆν β. 276.
 Θησέα α. 265.
 θῖν' α. 316. - να α. 34, &c.
 θνήσκον α. 383. - κοντας α. 56.
 θνητῶν α. 339, 574, &c.
 θοῇ α. 300. - ἄς α. 12.
 θρόνῃ α. 536.
 θυγάτηρ α. 538. - τέρες β. 492.
 - ἄτρα α. 13, &c.
 θύει α. 342.
 θυές' β. 107. - σῆ β. 106.
 θυμός α. 173, 593. β. 276. - μῶ
 α. 24.
 ΘΥΜΟΣ δὲ μέγας ἐστὶ διοτρε-
 φέας βασιλῆος β. 196.
 θῦνον β. 446.
 θύρετρα β. 415.
 θύσανοι β. 448.
 θωρήξαι β. 11. - ξομεν β. 72.
 θωρηχθῆναι α. 226.

I.

I Αχε α. 428. - χόν β. 333.
 ἰδεν β. 82, &c.
 ἰδμεν α. 124. β. 301.
 ἰδνώθη β. 266.
 ἰδοι β. 198.
 ἰδομενεὺς α. 145. - νῆα β. 405.
 ἰδον α. 262.
 ἰδρυε β. 191.
 ἰδρώσει β. 388.
 ἰδῶν α. 148, 330. β. 269, 271.
 384.
 ἰει α. 479.
 ἰεμένων β. 154.
 ἰέναι α. 227. β. 94, 348, 477.
 ἱερεὺς α. 370. - ρῆα α. 23.
 ἱερευσεν β. 402.
 ἱερὴν α. 99.
 ἱερὰ α. 147.
 ἱζε β. 53.
 ἱζόντων β. 96.

Ἰθακήσιος β. 184.
 ἴθι α. 32. β. 8.
 ἴκανε β. 17.
 ἰκάνει α. 254.
 Ἰκαρίοιο β. 145.
 ἴκε β. 458.
 ἴκελος β. 478.
 ἰκέσθαι α. 19, &c.
 ἴκετο α. 362.
 ἴκηται α. 166, &c.
 ἴκμενον α. 479.
 ἰλαδὸν β. 93.
 ἴλαος α. 583.
 ἰλάσκοντο α. 472. - κέσθαι α.
 386.
 ἰλάσσει α. 147. - σσώμεθ' α.
 444. - σσάμενοι α. 100.
 Ἰλιον α. 71. β. 113, 133.
 ἴμεν α. 170.
 ἴνα α. 363, 203, 302. β. 206, &c.
 ἴζεται α. 240.
 ἴομεν β. 440.
 ἰόνθ' α. 567. - ντα α. 27.
 ἰόν α. 48.
 ἰσῆς α. 482.
 ἰπποβότοιο β. 287.
 ἰπποδάμοιο β. 23. - μων β. 230,
 &c.
 ἰπποκορυσαι β. 1, &c.
 ἴππος β. 390.
 ἰππότα β. 336, &c.
 ἰρὰ β. 420.
 ἴσαν α. 494.
 ἴσον α. 163, 187.
 ἴσαντο β. 473, &c.
 ἴσατ' β. 151.
 ἴσε β. 485.
 ἰσίον α. 481. - ἰα α. 433, 480.
 ἰσοδόκη α. 434.
 ἰσὸν α. 31, 434.
 ἴσχεο α. 214.
 ἸΣΧΕΟ, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐρίζε-
 μεναι βασιλευσιν β. 247.

OMNIUM VOCABULORUM.

ἴππιν α. 347.
 ἴφθιμος α. 3.
 ἴφι α. 38, 151.
 ἴψαο α. 454.
 ἴψεται β. 193.
 ἰών α. 138, 179.

Κ.

Κ' α. 64, 184, 547, 584, &c.
 καθδδὲ β. 160.
 καθάπτεσθαι α. 582.
 καθέδρας β. 99.
 καθέζετ' α. 556.
 κάθευδ' α. 611.
 κάθησο α. 565. 50 α. 569.
 καὶ α. 7, 15, 23, 29, 217.
 καῖα α. 462.
 Καινέα α. 264.
 καίνοντο α. 52.
 κᾶν' β. 235. α. 107, 105. κακὰ
 β. 304.
 κακῆιοντες α. 606.
 κακὸς β. 365. - ὄν β. 190. α. 382.
 - ἦν α. 10, &c.
 κακῆ β. 380. - ὦν α. 106.
 κακότητι β. 368.
 κακῶς α. 25. β. 253, &c.
 καλὰ β. 44.
 καλεῖσθαι α. 293.
 καλέσαντο α. 270.
 καλεσσατο α. 54.
 καλλιτάρηον α. 143.
 καλὸν α. 473.
 Κάλχας α. 69.
 κάμε β. 101.
 καμεῖται β. 389.
 καπνῶ α. 317.
 κάτπεσον α. 593.
 κερδοῖα β. 452.
 κάρη β. 259.
 κερηνομόωντας β. 11, &c.
 κερηνα β. 117. - νων α. 44.

καρπαλίμως α. 359.
 καρπὸν α. 156.
 καρτερός α. 178.
 κάρτισοι α. 266.
 κατ' α. 44, 271.
 κατὰ Α. α. 136, 193, 229,
 409, 483. β. 130, 305, 345,
 366. α. 286. β. 214, 362,
 414.
 καταδύντα α. 601.
 κατακοιμηθήτω β. 355.
 κατάνευσον α. 514. - εὔσαι α.
 558. β. 350.
 κατανεύσω α. 527. - σομαι α.
 524.
 καταπέψῃ α. 81.
 κατέδυ α. 475.
 κατέκαιον β. 425.
 κατέλυσε β. 117.
 κατέρεξεν α. 361.
 κατήσθιε β. 314.
 κατίσχεαι β. 233.
 Καῦςρίε β. 461.
 κέ α. 32, 137, 175, &c.
 κεδασθέντες β. 398.
 κειμένα α. 124.
 κείνος β. 330. - οἱ α. 265.
 κειάμω α. 168.
 κειληγῶς β. 222.
 κελαινεφεί α. 397.
 κελαινὸν α. 303.
 κέλααι α. 74.
 κέλευε β. 11, 50.
 κέλευθα α. 483.
 κέλευσε β. 28, &c.
 κεν α. 60, 66. β. 12.
 κενεὸν β. 298.
 κερτομέων β. 256.
 κερτομίαισι α. 539.
 κεύθε α. 363.
 κεφαλὴν β. 219, 478.
 κευχαρόιατο α. 256.
 κευχολωμένον α. 217.

I N D E X

- μεχολώσεται α. 139.
 μέχυθ' β. 19.
 μήδε' α. 445. β. 15, &c.
 μήδεται β. 27. - ετο α. 56. - ομέ-
 νη 196, 586.
 μήλα α. 53.
 μήρ α. 228. - ρες β. 302.
 μήρ α. 44, 491.
 μήρυξ β. 184. - κε α. 321. - κες
 α. 334. β. 97, 437. - κεςσι
 β. 50.
 κηρύσσειν β. 51.
 κίηλησικεν β. 404.
 Κίλλα α. 38.
 κινήθη β. 144. - θέντος α. 47.
 κινήσει β. 147.
 κιχείω α. 26.
 κιχήσομαι β. 258.
 κιών α. 35.
 κλαγγή α. 49. - ής β. 100.
 κλαγγηδόν β. 463.
 κλαίεις α. 362.
 κλειτήν α. 447.
 κλέος β. 325.
 κλέπτε α. 132.
 κλισίην α. 322. - αι β. 226. - η-
 θεν α. 391. - ηνδε α. 185.
 κλυθι α. 37. - τε β. 56.
 Κλυταιμνήστρης α. 113.
 κλυτός β. 249.
 κλυτοτέχνης α. 571.
 κνέφας α. 45.
 κνίσση α. 317. - ης α. 66. - η β.
 423.
 κοιήσιν α. 26.
 κοιμᾶθ' α. 610.
 κοιμήσαντο α. 476.
 κοιρανέων β. 207.
 κοίρανος β. 204. - νοι β. 487.
 κολεοῖο α. 194.
 κολων α. 575.
 κόμης α. 197.
 κομίσαντο α. 594.
 κονάβησαν β. 334.
 κονάβιζε β. 466.
 κονίη β. 150. - ησιν β. 418.
 κορύσσω β. 273.
 κορυφῆς β. 456. - ή α. 499.
 κοσμήτορε α. 16.
 κόσμον β. 214.
 κοτέοντο β. 223.
 κοτέοντος α. 181.
 κόταν α. 82.
 κηλεόν α. 220.
 κέρην α. 98.
 κηριδίης α. 114.
 κῆροι α. 470, 473.
 κραιδίην α. 225.
 κρατερόν α. 25. - ας β. 40.
 κρατός α. 530.
 κράτος α. 590. β. 118.
 ΚΡΕΙΣΣΩΝ γὰρ βασιλεὺς, ὅ-
 τε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ α. 8.
 κρεῖων α. 130, 285.
 κρήγυον α. 106.
 κρήνον α. 41.
 κρητῆρας α. 470.
 κρῖν' β. 362. - οντες β. 446. - ὡ-
 μεθ' β. 384.
 Κρονίδης β. 111. - ην α. 498. - η
 α. 552.
 Κρονίων α. 528. - υ α. 397. β. 403.
 Κρόνος β. 205.
 κρυπτάδια α. 542.
 κτεινομένους α. 410.
 κυανέησιν α. 528.
 κυδιάνειραν α. 490, &c.
 κύδιζε α. 122. β. 412, &c.
 κύδος α. 279.
 κύκνων β. 460.
 κύμα α. 481, 483. - ατα β. 144.
 396.
 κυνός α. 225. - νεςσιν α. 4. - νας
 α. 50.
 κυνώπα α. 159.
 κύπελλον α. 596.
 κυρτά

OMNIUM VOCABULORUM.

κυστὼ β. 218.
κῆπη α. 219.

Λ.

Λᾶαν β. 319.
Λάβε α. 407. - βεν α. 387.
λάβρος β. 148.
Λαερτιάδη β. 173.
λαζοίατο β. 418.
λαμπετόωντι α. 104.
λαμπρόν α. 605.
λαόν β. 115. - οἱ α. 10, &c. - ὦν α. 263.
λασίοισι α. 189.
λάχνη β. 219.
λεγ' β. 222. - ὠμεθα β. 435.
λεῖβε α. 463.
λειμών β. 463. - ὦνι β. 467.
λεῖπε β. 107.
λέλυνται β. 135.
λεξασθαι β. 125.
λευκώλενος α. 55, &c.
λεύσσετε α. 120.
λεχος α. 31.
λῆγε α. 224.
λῆθω α. 561.
λήθη β. 33.
λήιον β. 147.
Λήμνω α. 593.
Λητῶ α. 36. - τῆς α. 9.
λιασθεῖς α. 349.
λιγυς α. 248.
λιγυφθόγγοισι β. 50, &c.
λίην α. 553, &c.
λιμένος α. 432.
λιπαροῖσι β. 44.
λιποῖεν β. 160.
λίται α. 394. - σσομαι α. 174.
λοίγια α. 518.
λοιγόν α. 67, 341, &c.
λοιμός α. 61.
λόχονδ' α. 227.

λύματ' α. 314.
λύσαν α. 305.
λύσατε α. 20.
λωβήσαι α. 232.
λωβητῆρα β. 275.
λώιον α. 229.

Μ.

Μ' α. 208, &c.
μὰ α. 86, 234.
μάκκων α. 339.
μακρὰ α. 468. β. 144.
μακρὰ β. 224.
μάλ' α. 173. β. 241, 10, 52. - λμ
α. 85, 156, 217, 416.
μαλακόν β. 42. - οἷσι α. 582.
μάλισα α. 16. β. 21, &c.
μᾶλλον α. 563. β. 81, &c.
μᾶν β. 370.
μαντεύεσθαι α. 107.
μάντις α. 92, 384. - ιν α. 62.
μαντοσύνην α. 72.
μαρναμένοιν α. 257.
μάρτυροι α. 328.
μαχέοιτο α. 272.
- ὅμην α. 271. - εσθαι α. 8, &c.
- ἔσονται β. 366. - σόμενος α.
153.
μάχαι α. 117.
μὰψ β. 120, 214.
με α. 74.
μέγ' α. 158. β. 82, 239, 480.
μέγα α. 194, 254, β. 43, 324,
332. α. 78, 103, 256, &c.
μεγάθυμοι α. 123. - ων β. 53, &c.
μεγάροισιν α. 396, &c.
μέγας α. 239. β. 196. ἀλβ β. 134.
- λω β. 210. - γαν α. 497.
μεγάλ' α. 450.
μέγεθος β. 58.
μέγιτον α. 525. β. 111. - εβ. 412.
μεδέσω β. 384.

Ρ

μέδον

I N D E X

- μέδοντες β. 79.
 μεθέμεν α. 283.
 μεθήμων β. 241.
 μεθομίλεον α. 269.
 μείδησεν α. 595, &c.
 μείζον α. 167.
 μείναπ' β. 299. - ναι α. 535, &c.
 μέλαθρον β. 414.
 μελαίνη α. 300, &c.
 μέλει β. 338, &c. μέμηλε β. 25.
 - λήσεται α. 523.
 μέλιτος α. 249.
 μελισσάων β. 87.
 μελίφρων β. 34.
 μέλλει α. 564. β. 116.
 μέλποντες α. 474.
 μεμαῶτα α. 590, &c.
 μέν α. 18, 77, 135, 154, 234,
 269, 389, 453, 514, 547. β.
 1, 90.
 μένειν α. 174. β. 298, &c.
 Μενέλαος β. 408.
 Μενoitιάδη α. 307.
 μένεος α. 103.
 μερμηρίζε β. 3. - ξεν α. 189.
 μερόπων α. 250, &c. - πεσσι β.
 285.
 μέσον α. 481.
 μετ' D. α. 503. A. α. 423. β.
 3-6. μετὰ D. α. 252, 368,
 516. A. α. 424, 478. β. 143.
 α. 48.
 μεταξὺ α. 156.
 μετατρέπη α. 160.
 μεταφρασόμεσθα α. 140.
 μετάφρενον β. 265.
 μετέσσεται β. 386.
 μετέειπεν α. 73.
 μετέφη α. 58, &c.
 μετόπισθεν α. 82.
 μευ α. 37, 273.
 μή α. 28. β. 302. α. 522, 555,
 566, 137. β. 156, 261. α.
- 118, 26, 295, 363, 545. β.
 413.
 μηδ' α. 131. β. 260.
 μηδὲ α. 210, 550. β. 435.
 μήδεα β. 340.
 μήδεο β. 360.
 μηκέτ' β. 259.
 ΜΗΚΕΤΙ νῦν δηθ' αὖθι λεγώ-
 μεθα, μηδέ τι δηρὸν
 Αμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς
 ἐγγυαλίζει β. 435.
 μὴν α. 302. β. 291.
 μῆνα β. 292.
 μῆνιε α. 488.
 μῆνιν α. 1.
 μῆρ' α. 464.
 μηρί' α. 40.
 μήτε α. 275.
 μήτηρ α. 357.
 μήτι α. 550.
 μητιέτα α. 175, 508, &c.
 μῆχος β. 342.
 μίαν β. 379.
 μιγέωσιν β. 475.
 μιμνάζειν β. 392.
 μιν α. 29.
 μίνυνθα α. 416.
 μινυνθάδιον α. 352.
 μίσγεαι β. 232.
 μίσυλλον α. 465.
 μνήσασα α. 407. - αἶαθ' β. 492.
 μοι α. 20, 76, 77.
 μοῖραν α. 286.
 μολπή α. 472.
 μοῦνος β. 212.
 Μοῦσαι β. 491. - ἄων α. 604.
 μυθήσομαι β. 488. - ασθαι α.
 291.
 μῦθω α. 33. - ον α. 25.
 μυιάων β. 469.
 μυρί α. 2. - ιοι β. 468.
 Μυρμιδόνεσσιν α. 180.
 μῶλον β. 401.

OMNIUM VOCABULORUM.

N.

N Αλ α. 234, 286, &c.
 ναίεσι β. 130. -ων β. 412.
 νεαροὶ β. 289.
 νέγαι α. 32. -εσθαι β. 84, 453.
 νεικεῖ α. 521. -είειν β. 277. -κεε
 β. 224.
 νείκεα β. 376.
 νέκταρ α. 598.
 νεκύων α. 52, &c.
 νεμέσσηθεν β. 223.
 νηὸς β. 170. -ῖ α. 300. β. 293.
 -α α. 308. -ες β. 155, 493.
 νήεσσι β. 175, &c. νηυσὶ α.
 26, 170, 421. β. 454.
 νέην β. 232. -οι α. 463. νέον α.
 391. β. 88.
 νεοσσοὶ β. 311.
 Νέσωρ α. 247. β. 336. -ορι β. 21.
 -ορεη β. 54.
 νεύσε α. 528.
 νεφελάων β. 146.
 νεφεληγερέτα α. 517, &c.
 νεώτερω α. 259.
 νηγατέον β. 43.
 νήδυμος β. 2.
 Νηληϊῶ β. 20.
 νημερτές α. 514.
 νήπιος β. 38. -ια β. 136, &c.
 νικᾶς β. 370. -ᾶ α. 576.
 νοεση α. 577. -ήσω β. 391.
 -σεις α. 543. -σαι α. 343.
 νομῶ β. 475.
 νοσησόμεν β. 253.
 νόσος β. 155. -ον β. 251.
 νόσφι α. 349. β. 233. -φιν α.
 541. β. 347.
 νοσφιζοίμεθα β. 81.
 Νότος β. 145.
 νῆσον α. 10.
 νῦ α. 28. β. 258.

νῦν α. 27, 59, 232, 455. β. 66,
 435, 484.
 νύκτα β. 57.
 νώμησαν α. 471.
 νῶτα β. 159.

Ξ.

Ξ Ανθής α. 197.
 Ξίφος α. 194.
 Ξύμπαντας α. 241.
 Ξυνάγωμεν β. 381.
 Ξυνδῆσαι α. 399.
 Ξυνένηε α. 8. β. 182. Ξύνες β.
 26.
 Ξυνήϊα α. 124.
 Ξύνιον α. 273.

Ο.

Ο α. 33, 380. β. 105. α. 139.
 191, 193, 239, &c.
 ὀ α. 9, 12, 47, 333, 404, &c.
 388. β. 436.
 ὀ α. 120.
 ὀελοῖσιν α. 465, &c.
 ὄγ' α. 65, 68. β. 109. -γε α.
 190, 281.
 ὄδ' α. 287.
 ὄδαξ β. 418.
 ὄδον α. 151.
 ὀδύρονται β. 290. -ομένη β. 315.
 Ὀδυσσεύς α. 145. -σῆα β. 169.
 -σσεύς β. 278. -εῦ β. 173.
 ὄζω β. 312.
 ὀθομαι α. 181.
 ὀι α. 382. β. 281. α. 312, 314,
 472, 606. β. 52. α. 72, 104,
 188, 251, 321, 381. β. 5.
 ὀι α. 258, 272. ὀι α. 175, 251.
 β. 201.
 ὀιγ' α. 261. -γε α. 485.
 ὀιδε α. 302.

I N D E X

οἶδε α. 343.
 οἶζυρος α. 417.
 οἶναδ' α. 19. - δε β. 154.
 οἶνοι α. 113.
 οἶνω α. 30. - όν β. 158.
 ΟΙΝΟΒΑΡΕΣ, κυνός ὄμματ'
 ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
 Ουτέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ
 θωρηχθῆναι
 Ουτε λόχον δ' ἰέναι σὺν ἀριζήεσ-
 σιν Αχαιῶν
 Τέτληκας θυμῶ· τὸ δέ τοι κῆρ
 εἶδεται εἶναι α. 225.
 οἶνον α. 462.
 οἶνοχοεύειν β. 127.
 οἶνοχόοιο β. 128.
 οἶος α. 118. β. 247. - φ α. 198.
 - ον β. 486.
 οἶος β. 192. οἶον β. 320. α. 263.
 β. 194.
 οἶς α. 307 β. 338.
 οἶσει β. 229.
 οἶσθ' β. 192. - α α. 85, 365.
 οἶσοι α. 46.
 οἶτινες β. 487.
 οἶω α. 59. - ομαι α. 78. - εαι α.
 561.
 οἰωνοπόλων α. 69.
 οἰωνοῖσι α. 5. 85 β. 393.
 οἰκτῶ β. 313.
 ολέοντο α. 10.
 ολίγος α. 593. - ον α. 167.
 ολέση β. 4. - σση α. 205. - εἴται
 β. 325.
 ολόησι α. 342.
 ολυμπιάδες β. 491.
 ολύμπιος α. 353, 580. - ιοι α.
 399. - ια α. 18. β. 484.
 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ἀντιφέρεσθαι
 Ἀργαλέος α. 589.
 ολύμπη α. 532. - ον α. 420.
 ὄμαδος β. 96.
 ὀμηγερέες α. 57.

ὀμίχλη α. 359.
 ὄμματ' α. 225. - τα β. 478.
 ὄμᾶμαι α. 233.
 ὁμοῖης α. 278.
 ὁμοιωθήμεναι α. 187.
 ὁμοιλήσασκε β. 199.
 ὄμᾶ α. 61.
 ὄμφῃ β. 41.
 ὄν α. 24, 547. β. 198. ὄν α. 139,
 547. ὄν α. 609.
 ὄναρ α. 63.
 ὄνειδείοις α. 519.
 ὄνειδίζων β. 255. - ισον α. 211.
 ὄνειδεα α. 291. β. 222, 251.
 ὄνειρον β. 80.
 ὄνειρόπολον α. 63.
 ὄνησα α. 503.
 ὄντινα β. 188.
 ὄζυν β. 440. - ὕ α. 190. - εα β.
 222.
 ὄη β. 325.
 ὄπῃ α. 604. - α β. 187.
 ὀπήδει β. 184.
 ὀπιθεν α. 197.
 ὀπίσσω α. 343.
 ὀππότ' α. 163. - τε α. 399.
 ὀπως α. 136. ὀππως α. 344.
 ὀρᾶτο α. 56.
 ὀρεγνύς α. 351.
 ὀρεσικωσιτι α. 268.
 ὀρθωθείς β. 42.
 ὀρине β. 142. - ομένη β. 294.
 ὀρνια β. 124, 339.
 ὀρκον α. 233.
 ὀρμήματα β. 356.
 ὀρμον α. 435.
 ὀρνίθων β. 459.
 ὀρέοντο β. 398.
 ὀρᾶσεν β. 310.
 ὀρόων α. 350.
 ὄς α. 37, 64, 78, 405, &c.
 ΟΣΚΕ θεοῖς ἐπιπείθεται μάλα
 τ' ἔηλυν ἄντᾶ α. 218.

ὄσαν

OMNIUM VOCABULORUM:

ὅσοι α. 566.
 ὅσοι β. 125, 249. - α β. 468.
 ὅσον α. 186.
 ὅσπερ β. 318.
 ὅσσε α. 104, 200.
 ὅσσα β. 93.
 ὁσόμενος α. 105.
 ὅσις α. 230.
 ὅτ' α. 397, 244, &c. ὅτε α. 80, 432, 567. β. 351.
 ὅτι α. 56, 537. β. 255. ὅταν α. 519.
 ὅ, τι α. 64, 85, 527. ὅ, τι α. 294, 543.
 ὀτρυνῶ α. 321.
 ὀτρύνω β. 94.
 οὐ α. 28, 29, 86, 106, 132, 154, 163, 296, 566. β. 143.
 ΟΥ χρη παννύχιον εὔδειν β8λη-
 φόρον ἄνδρα β. 24.
 οὐ α. 6. β. 138. α. 404, &c.
 οὐδ' α. 90, 95, 97, 108, 160, 181, 573. β. 386. - ε α. 108, 115, 119, 154, 332. β. 38.
 οὐδέν α. 244.
 οὐκ α. 24, 95, 301. β. 235, 241, 250, 488.
 ΟΥΚ ἀγαθὸν πολυκυραννίῃ εἰς
 κοίρανος ἔσω,
 εἰς βασιλεὺς β. 204.
 οὐκί β. 238.
 οὐλομένην α. 2.
 ὄλον β. 6.
 οὐλοχύτας α. 449, &c.
 οὐλύμπιο α. 44, 499. - ὄνδε α. 221.
 ὄν α. 57. β. 321, 350.
 ὄνεκα α. 11.
 ὄπω α. 224. β. 122.
 ὅποτε α. 234, 261.
 ὄρανιωνες α. 570.
 ὄρανόθεν α. 195.
 ὄρανόν α. 317, 497.

ὄρεος β. 456. - εα 157.
 ὄρῃας α. 50.
 ὄρον α. 479.
 ὄρως β. 133.
 ὄς β. 302.
 ὄτ' α. 93, 115. - ε α. 115, 226, 490.
 ὄτι α. 153, 160, 298, 416, 588.
 ὄτιδανός α. 293. - οἷσιν α. 231.
 ὄτις α. 88, 271, 547. - τι α. 562.
 ὄτοι β. 361.
 ὄτος β. 326.
 ὄτω α. 564. β. 116. - ως α. 131.
 ὄφελος α. 415.
 ὄφέλλωσιν α. 510. - εν α. 353. β. 420.
 ὄφθαλμοῖσιν α. 587.
 ὄφρ' α. 147. β. 440. α. 133, 185, 509.
 ὄφρύσι α. 528.
 ὄχ' α. 69.
 ὄχθήσας α. 517.
 ὄψιμον β. 325.
 ὄψιτέλεσον β. 325.

Π.

Π Αγχρύσει β. 448.
 Π παίονα α. 473.
 παῖδα α. 20. - δεσ β. 289.
 παιφάσσσα β. 450.
 παλάμης α. 238.
 παλίλλογα α. 126.
 παλιμπλαγχθέντας α. 59.
 πάλιν α. 116, 380. β. 276.
 παλινάγρετον α. 526.
 Παλλὰς α. 400, &c. - αδ' α. 200.
 πάμπαν α. 422.
 παμφαινόωσα β. 458.
 παννύχιον β. 24.
 πανσυδίη β. 12.
 πάντη α. 384.

I N D E X

- παντοίων β. 397.
 παρ β. 355.
 παρ α. 174, 463.
 παρὰ G. α. 190. D. α. 26,
 358. A. α. 34, 316, 347, 476,
 611. β. 279.
 παρασὰς β. 189.
 παράφημι α. 577.
 παρείπη α. 555.
 παρελεύσεαι α. 132.
 παρήμενος α. 488.
 πάροιθ' α. 360.
 πάρος α. 453, 553.
 πᾶς β. 149. πᾶν α. 294. -ντες
 α. 22, 376, 403 -ντ' α. 365.
 -τα β. 485. -των α. 78. -τε
 σσι α. 228, &c. -σι α. 5,
 289.
 πατήρ α. 544. -τρός α. 404. -τρί
 α. 98, 358, &c.
 πάτρις α. 30.
 πατρίδος β. 162.
 Πάτροκλος α. 345. -λεις α. 337.
 πετρώϊον β. 46.
 παυσωλή β. 386.
 παύσασα α. 207.
 πέδιλα β. 44.
 πείσεις α. 132. πεπίθοιμεν α.
 100. -εο β. 360. -ηται α. 150.
 -σεσθαι α. 296, 427. πεποίθης
 α. 524.
 πειράσομαι β. 73. -σαι α. 320.
 πεπαρμένον α. 246.
 Πειρίθοον α. 263.
 πέλασαν α. 434.
 πελεται α. 284.
 Πέλοψ β. 105. -οπι β. 104.
 πέλωρα β. 321.
 πέμψω α. 184. -αι β. 6.
 πεμπώβολα α. 463.
 πένοντο α. 318.
 πένθος α. 254.
 πενταέτηρον β. 403.
 πέπονες β. 235.
 πέτασαν α. 480.
 πυθοίατο α. 257. -έσθαι β. 119.
 περ α. 131, 211, 217, 353, 508,
 577.
 Περαιβοί β. 249.
 περί G. α. 287, 417. D. α. 303,
 317. β. 389, 416. A. α. 448.
 β. 305.
 περιναλλέος α. 603.
 περικλυτός α. 607.
 περισήσαντο β. 410.
 περίσχεο α. 393.
 περτροπέων β. 295.
 περιφραδέως α. 466, &c.
 πεσσέμεν β. 237.
 πετάλοις β. 312.
 πετεηνῶν β. 459.
 πέτονται β. 89.
 πέτρης β. 88.
 πέφανται β. 122.
 Πηλείδ' α. 277. -δη α. 146.
 -ληϊάδεω α. 1, &c.
 -- ΠΙΘΕΣΘ'. ἄμφω δὲ νεωτέρω
 ἔσὸν ἐμεῖο α. 259.
 πίμπλαντ' α. 104.
 πίονα β. 403. α. 40.
 πίπτωσι α. 243.
 πισὰ β. 124, &c.
 πλάζωσι β. 132.
 πλατανίσω β. 307.
 πλατέ' β. 474.
 πλείαι β. 226.
 πλεῖον α. 165. -εόνεσσιν α. 281.
 πληγῇσιν β. 264.
 πληθὺς β. 278. -ὺν β. 488.
 πλήξεν β. 266. πεπληγὼς β. 264.
 πληξίππη β. 104.
 πλησίον β. 271.
 πλῆτον α. 171.
 ποδάρις α. 121, &c.
 πόδα β. 217. -δεσσιν β. 44. -δας
 α. 58.

OMNIUM VOCABULORUM.

- ποθὶ α. 128.
 ποθεεσθε α. 492.
 ποθὴ α. 240.
 ποιήσαντες α. 461.
 ποιμένα α. 263, &c.
 ποιμνήϊον β. 470.
 ποιπνύοντα α. 600.
 πολεμήϊα β. 338.
 πολεμίζων α. 168.
 πόλεμος α. 61. - οιο α. 165, 284.
 β. 368. - ον β. 121. - όνδε β.
 443, &c.
 πολιῆς α. 350, &c.
 πόλιν α. 19, 129, 366. β. 12.
 -ίωv β. 117.
 πολλάκι α. 396, &c.
 πολλοὶ α. 242. β. 161. - άων β.
 117. - έων β. 131. - άς α. 3,
 &c. - ά α. 35, 124, 351.
 πολλόν α. 91.
 πολυάϊκος α. 165.
 πολύαρνι β. 106.
 πολυβενθεος α. 432.
 πολυδειράδος α. 499.
 πολυζύγω β. 293.
 πολυκλήϊσι β. 74, &c.
 πολυκοιρανίη β. 204.
 πολύμητις α. 311, &c.
 πολυμήχαν' β. 173, &c.
 πολύν β. 115, 343. - έες β. 417.
 πολὺ α. 112, 167, &c.
 πολύζονα α. 445.
 Πολύφημον α. 264.
 πολυφλοίσβοιο α. 34, &c.
 πόνος α. 467. - ον β. 420.
 ποντυπόροιο α. 439, &c.
 πόντος β. 210. - 8 β. 145. - ον α.
 298, 350.
 πόποι α. 254, &c.
 πόρε α. 72.
 πορεύεσθ α. 482.
 Πρωϊάων α. 400.
 πρῶτος α. 469.
 ποτ' α. 155, 240, 260. - ε α. 40,
 163, 166, 205, &c.
 ποτὶ Α. α. 426.
 ποτιδέγμεναι β. 137.
 πότμον β. 359.
 πότνια α. 357, 551, &c.
 ποτοῖο α. 470.
 ποτῶνται β. 462.
 π8 α. 178. β. 136.
 πραπίδεσσι α. 608.
 πρηνέες β. 418. - ές β. 404.
 πρῆσεν α. 481. - σαι β. 415.
 πρήξει α. 562.
 Πριάμοιο α. 19. β. 373.
 πρὶν α. 29, 97, 98. β. 348, 413.
 β. 112, 344.
 πρὸ α. 70.
 προβάλοντο β. 421.
 προβέβηλα α. 113.
 προβλήτι β. 396.
 προέρυσσαν α. 435.
 προήεσιν α. 291.
 προΐαψεν α. 3.
 προΐει α. 326. - ες α. 127.
 προκαθιζόντων β. 463.
 πρόπαν α. 601. - σας β. 493.
 προπάροιθε β. 92.
 πρὸς G α. 160, 239, 339. Α.
 α. 420.
 προσαμύνομεν β. 238.
 προσεβήσατο β. 48.
 προσέειπε α. 105, 502.
 προσέφη α. 84, &c.
 προσεφώνεε β. 22, &c.
 προσηύδα α. 201.
 πρόσθ' β. 359. - εν α. 251.
 πρῶσσω α. 343.
 πρότερος α. 548.
 προτόνοισιν α. 434.
 πρόφεροις β. 251.
 πρόφρων α. 150.
 προχέοντο β. 465.
 πρύμνας α. 409.

I N D E X

πρυμνήσι' α. 436.
 πρυμνήσια α. 476.
 πρῶιζ' β. 303.
 πρῶτος α. 386. - οι β. 281. - τον
 α. 6, 235, &c. τίςω β. 228.
 - α α. 105, &c.
 πτερόετα α. 201.
 πτέρυγος β. 316. - γεσσι 462.
 πτολεμιζομεν β. 328.
 πτολίεθρον α. 164.
 πτολίπορθος β. 278, &c.
 Πυληγενέος β. 54.
 Πυλιων α. 248.
 Πύλοιο β. 77. - ω α. 252.
 πῦρ β. 455. - ι α. 104.
 Πυραίχμης β. 355.
 πυραι α. 52.
 πω α. 108. β. 192, 252.
 πως α. 66. β. 27, &c.
 πωλέσκειτο α. 490.
 πῶποτε α. 106.
 πῶς α. 123.

P.

P' α. 458, 463. β. 36. ρὰ α.
 56. ρα α. 113.
 ρεῖα β. 475.
 ρέεθρα β. 461.
 ρέξαι α. 444.
 ρηγμίνι α. 437, &c.
 ρίγιον α. 325.
 ρίψε α. 591.
 ροδοδάκτυλος α. 477, &c.
 ρωγαλέον β. 417.

Σ.

Σ άφα β. 192.
 σαώσεις α. 83.
 σαώτερος α. 32.
 σε α. 26, 362, &c.
 σέθεν α. 180, 186.

σέο α. 396.
 σέσηπε β. 135.
 σῆμα β. 308. - τα β. 353.
 σημαίν' α. 296.
 Σίντιες α. 594.
 σιωπᾶν β. 280.
 σικαιή α. 501.
 Σιαμάνδριον β. 465.
 σικηπτῆχος α. 279.
 σικηπτῆχος α. 279.
 σικηπτρον α. 28. β. 46. - 8-ω α.
 15, &c.
 σικιόεντα α. 157.
 σμαρᾶγεῖ β. 210.
 σμερδαλέος β. 309. - έον β. 334.
 Σμινθεῦ α. 39.
 σμῶδιξ β. 267.
 σόον α. 117. - οι α. 344.
 σοι α. 89.
 σπάρτα β. 135.
 σπλάγχν' α. 464.
 σπονδαί β. 341.
 σπεδῆ β. 99.
 σταθμόν β. 470.
 σείρη α. 482.
 σείλαντο α. 433.
 σέμματ' α. 14, 373.
 σέρνον β. 479.
 σῆ α. 197. β. 20.
 σῆθος β. 218. - εσιν α. 83, 189.
 σήσαντ' α. 480.
 σόμ' β. 250. - ατ' β. 489.
 σοναχὰς β. 39.
 στρατόν α. 10, 229.
 στρωθοῖδ β. 311.
 συγέη α. 186.
 συφελίξαι α. 581.
 συ α. 76, &c.
 συγναλέσας β. 55.
 συμπάντων α. 90.
 συμφράδμονες β. 372.
 συμφράσσατό α. 537.
 σὺν α. 170, 307. β. 450.

OMNIUM VOCABULORUM.

σύνθεσις α. 76.
 συνθεσία β. 339.
 συνοχωκότε β. 218.
 σφωέ α. 8. σφωῖν α. 338. σφιν
 α. 73, 110. σφισιν α. 368.
 β. 93. σφέας β. 96, 366.
 σφωῖ α. 336. σφω α. 574.
 σφωῖν α. 257.
 σφ8 α. 534.
 σχέθε α. 219.
 σχοίατ' β. 98.
 σχέτλιος β. 112.
 σχίζης α. 462. -σιν β. 425.

T.

T α. 8, 13, 63, 70, 465. β.
 145, &c.
 τὰ α. 6, 20, 107, 383, 576,
 318, 554. β. 330. α. 125.
 τά α. 70.
 Τάδ' α. 573. -ε α. 257. β. 252.
 τᾶλλα α. 465.
 τάνυσσαν α. 486.
 ταράρξη α. 579.
 ταῦθ' α. 193. ταῦτ' α. 126.
 -τα α. 140.
 ταῦρος β. 481.
 τάχ' α. 205. -α β. 193.
 τε α. 13. β. 145.
 τεόν α. 138, &c.
 τέκμωρ α. 526.
 τέκνον α. 414. τέκν' β. 317.
 -α β. 315.
 τέκος α. 202. β. 157.
 τελαμών β. 388.
 τελείων α. 66.
 τελέστω α. 523. -έεσθαι β. 36.
 τετελέσθαι α. 204.
 -εσμένον α. 212.
 τελεέστας α. 315.
 τέλος β. 122.
 τεμνόντες β. 124.

Τενέδοιο α. 38.
 τέο β. 225.
 τέρας β. 324.
 τεταγών α. 591.
 τετραπλή α. 128.
 τετρήχει β. 95.
 τετριγῶτας β. 314.
 τευ β. 388.
 τεύχει α. 110. -ων β. 101. -ε α. 4.
 τετύκοντο α. 467.
 τῇ α. 558.
 τηλόθεν α. 270. -όθι α. 30.
 Τηλεμάχοιο β. 260.
 τίσον α. 508. -ειαν α. 42. -α
 σθαι β. 356.
 τίη α. 365.
 τίθει α. 441.
 τέκε α. 36. β. 313.
 τίμησον α. 505.
 τιμή β. 197. -ῆς α. 278. -ῆν α.
 159.
 τίπτ' α. 202, &c.
 Τίς α. 8. τί α. 362, 414.
 -τις α. 144, 150. β. 80.
 τι α. 108, 301. τινα α. 62.
 β. 355. τι α. 115, 124, 332.
 τέτλαθι α. 586. τλήτε β. 299.
 τέτληκας α. 228.
 τὸ α. 165. τόδε α. 41, &c.
 τοῖ β. 52. τοί β. 346.
 τοι α. 28, 173, 524.
 τοῖ α. 76. τοι α. 419. β. 298.
 τοῖο α. 380.
 τοῖον β. 482. -ους α. 262.
 τοιόνδε β. 120.
 τοιοῦτοι β. 372.
 τομήν α. 215.
 τόξ' α. 45.
 τοσούνδε β. 120. τόσσοι β. 472.
 -σον β. 129.
 τοσσαῦτ' β. 328.
 τότε α. 92, 100, 588.
 τοῦδ' α. 110.

I N D E X

τῆναι' α. 96. - α α. 291.
 τόφρα α. 509.
 τράφεν α. 251.
 τριπλή α. 128.
 τρίς α. 213.
 τριτάτοιςιν α. 252.
 Τροίην α. 129. β. 141.
 Τρώων α. 160. β. 124. - ωσι β.
 40.
 Τυδέος β. 406.
 τυτθόν α. 354.
 τῷ β. 250, &c.

Τ.

Υβριος α. 214. - εν α. 203.
 ὕργα α. 312.
 ὕδωρ β. 307.
 ὕϊ β. 20. - ες α. 162.
 ὕιός α. 9, 489.
 ὕλην β. 455.
 ὕμεῖς β. 75, &c.
 ὕμμες α. 274.
 ὑπ' Γ. β. 334.
 ὑπὸ Γ. β. 95, 268, 465. D.
 β. 307.
 ὑπαὶ β. 44.
 ὑπαῖξας β. 310.
 ὑπεδδεισαν α. 406.
 ὑπεῖζομαι α. 294.
 ὑπείρεχον β. 426.
 ὑπελύσας α. 401.
 ὑπένερθε β. 150.
 ὑπὲρ Γ. α. 444. β. 20.
 ὑπέρθε β. 218.
 ὑπερμενεί β. 116.
 ὑπέρμορα β. 155.
 ὑπεροπλήσι α. 205.
 ὑπέρσαν β. 286.
 ὕπνος α. 610. β. 2, 19, 34.
 ὑποβλήδην α. 292.
 ὑπόδρα α. 148, &c.
 ὑποπεπτηῶτες β. 312.

ὑπόσχεσις β. 349. - εν β. 286.
 ὑπόσχεο α. 514.
 ὑσμίνας β. 40, &c.
 - ηνδ' β. 477.
 ὕσeron α. 27, &c. - ατοι β. 281.
 ὕφεντες α. 434.
 ὕψηλῃ β. 395.
 ὕψι α. 486.
 ὕψιβρεμέτης α. 354, &c.

Φ.

Φαῖνων β. 353. - εται β.
 456. - ομένη α. 198. - νετο
 β. 5, &c. Φαάνθεν α. 200.
 Φάος α. 605.
 Φαρέτρην α. 45.
 Φᾶρος β. 43.
 Φάσγανον α. 190.
 Φέρτατος α. 581. ρτερος α. 186.
 281. - ροι β. 201.
 Φέροις α. 301. - ων α. 13. - 8σαι
 β. 302. - όμην α. 592.
 Φεύγε α. 173. - ωμεν β. 140.
 - ζονται β. 159.
 Φημι β. 129. - μι β. 248. Φάσαν
 β. 278. Φῆ β. 37. Φαῖμεν β.
 81. Φάθ' β. 182, &c. Φάτο
 α. 188. Φάσθαι α. 187.
 Φηρσίν α. 268.
 Φθίῃ α. 155.
 Φθινύθειν β. 346. - θεσικε α. 491.
 Φιλεῖ β. 197. - εουσα α. 196.
 Φιλοκτεανώτατε α. 122.
 Φίλος α. 381. - η α. 177. - ον α.
 541. β. 116. - ης β. 162. εν
 α. 20. - ον α. 569. - οι β. 96.
 - α α. 107. - α β. 261, 315.
 Φλοιόν α. 237.
 Φοῖβος α. 43.
 Φολκός β. 217.
 Φόνον β. 352.
 Φοζός β. 219.

OMNIUM VOCABULORUM.

Φορέσσι α. 238. - ρῆναι β. 107. χλαῖναν β. 153.
 Φορμιγγος α. 603. χόλος β. 241. - οιο α. 224. - ον
 Φως β. 49. - ωσδε β. 309. α. 81.
 Φράζεαι α. 554. - ονται β. 14. χολωσέμεν α. 78. - θεῖς α. 9.
 σαι α. 83. κραίσμη α. 28. - εἶν α. 242.
 Φρένα α. 193, 474. - ες α. 103. χρεῖω α. 341.
 σί α. 55, 342. - νας α. 115, 362. χρή α. 216. β. 24.
 Φρήτρι, - ηφιν β. 363. χρόνον β. 299, 343.
 Φρονέοντα α. 542. χρύσεω α. 15.
 Φύσει α. 235. Χρυσήτε α. 439. - ἴδα α. 143.
 Φυήν α. 115. β. 58. Χρύσην α. 37.
 Φύλλα α. 234. β. 468. Χρύσης α. 370. - ην α. 11. - η
 Φῦλα β. 362. α. 442.
 Φωνή β. 490. χρυσόθρονος α. 611.
 Φώνησεν α. 333. - ἦσας α. 201, 80.
 &c. χρωόμενος α. 44, 244. - σεταί α.
 Φώτα β. 239. 80.

X.

Χ' β. 238, &c.
 χαίρετε α. 334. - ης α. 158.
 χαίται α. 529.
 χαλεπαίνων β. 378.
 χαλεπῶ β. 245. - οἱ α. 546.
 χάλκεον β. 490.
 χαλιοβατῆς α. 426, &c.
 χαλιός α. 236. - ὃ β. 226, 457.
 - ῶ β. 417.
 χαρίεντ' α. 39.
 χατίζεις β. 225.
 χέσσα α. 413.
 χεῖρες α. 323. - ἰ α. 361. - ες α.
 166. χερσίν α. 14, 77. χεῖρας
 α. 89, 97, 567.
 χερεῖων α. 114. - ονα α. 576.
 - ρηί α. 80. - ρειότερον β. 248.
 χερσίφαντο α. 449.
 χηρῶν β. 460.
 χηραι β. 289.
 χθιζός α. 424. - ἄ β. 303.
 χθονί α. 88.

Φ.

Ψάμαθοις α. 486.
 ψεδνή β. 219.
 ψεῦδος β. 81, 349.
 ψυχὰς α. 3.

Ω.

Ω α. 74, 158. - μαι α. 149.
 ὦδε α. 181, 574. β. 258.
 ὥσε α. 220.
 Ωκεανόν α. 423.
 ὠκύμορος α. 417. - βῶτατος α.
 505.
 ὠνυπόροιςιν α. 421.
 ὠνὺς α. 58.
 ὦκα α. 447. β. 26, 52.
 ὦλεσα β. 115.
 ὠμίλησα α. 261.
 ὠμοθέτησαν α. 461.
 ὠμω β. 217. - ων α. 46. - οισιν
 β. 259, &c.
 ὠνησας α. 395.

Q 2

αἴνο.

INDEX OMNIUM VOCABUL:

ὀνοχόει α. 598. 258, 326, 344. ὥς α. 276.
 ὀπτησαν α. 466, &c. ὥς β. 147, 209, 394.
 ὀρη β. 468, 471. ὥς β. 190.
 ὀρμαινε α. 193. ὥς β. 289.
 ὀρσε α. 10. - εν β. 451. ὀρορ' ὥς β. 91, 457. ὥς α. 33, 43,
 β. 146. 116, 217, 601. β. 321.
 ὥς β. 281. α. 558. β. 3, 363. ὥς' β. 459, 474.
 α. 182, 110, 512, 600. β. 409. ὀχόμεθ' α. 366. - χετ' β. 71.
 ὥς α. 32. β. 385. - το α. 53.
 ὥς α. 211, 512. β. 10, 139,

INDEX

I N D E X

I N S C H O L I A & N O T A S.

Numerus paginam indicat.

A.

· **A** Γαθός sc. 8.
 Ἀγεῖρω sc. 19.
 Acipes 19. b.
 Acupediū 19. a. b.
 ἄδεν sc. 4.
 ἀελλὰ sc. 183.
 ἀήρες sc. 63.
 αι veteres ut ε pronunciarunt 10.
 Αἰγίοχος Jupiter 50. b. 51. a.
 αἰδηλον sc. 210.
 αἶθερα οἶνον cur dixerit Home-
 rus 101. a.
 αἰπόλιον sc. 213.
 αἶρειν sc. 5.
 αἶσα sc. 193.
 ἀνέων sc. 15.
 ἀκὴν ibid.
 αἶατος somnus 145. a. 146.
 ἀλγῶ sc. 4.
 ἀλεξεν sc. 125.
 ἄλς, sc. 77.
 ἀλῶμαι sc. 212.
 Ambrosia cibus & unguentum
 Deorum 115. a.
 ἀμείβομαι sc. 25.
 ἀμείβω ibid.
 ἀμετροπῆς 169.
 ἀμύσσειν θυμόν 58. b. 59.
 ἄμω sc. 39.
 ἀμύκπελλον 125. a.
 ἀναδέχομαι sc. 158.
 ἀπανθρακίζω sc. 101.
 ἀπανταποδοῖον 36, 37.
 Ἀνξί, 14. b.

ἀντιᾶν λέχος 13. a. b.
 ἀντιῶ sc. 14.
 ἀπαύρω sc. 89.
 ἀπειρέσιος sc. 19.
 ἀπόγεια sc. 95.
 ἀποδέχομαι sc. 159.
 Ἀποῖνα 8. a. b.
 Apollo idem qui Belus in S. S.
 11. a.
 ἀπομόργνυμαι sc. 179.
 Ἄρης sc. 200.
 ἀριδήλωσις figura 24. a.
 ἄρνυμαι sc. 41.
 ἀταρτηρὸς sc. 55.
 ἀτρύγετος sc. 73.
 αὐ ἐρύειν 98, 99. vide & schol.
 ibid.
 Aulis 185. a.
 Aurora rosea 106. a.
 αὐῶ sc. 188.
 ἄφενος sc. 43.
 ἀφίημι sc. 103.
 ἀφρογένεια sc. 105.
 ἄχθεσθαι sc. 4.
 ἄχνυμαι ibid.

B.

Bacchus cur *liber* vocetur 84. b.
 βαρύνεσθαι sc. 4.
 βείω sch. 38.
 bene mori 35. a.
 βλέπειν pro ζῆν 26. a.
 Bos nummus Atticus 208. b.
 βε in compositione auget 120. b.
 βεκόλιον sc. 213.

I N D E X

βῆλιμος 118. b.
 βῆπαις ibid.
 βῆς Ἀττικὸν νόμισμα sc. 209.
 βω̄πις 118. a. 119. b. 120. a.
 sc. 119.
 βρέμειν sc. 168.
 βρόμος ibid.
 Buccerphalus unde dictus 120. a.

Γ.

Γείτονες sc. 45.
 γενεὰ 60, 61.
 γῆ sc. 164.
 γήθω sc. 61.
 γλαυκῶπις 51. b.

Δ.

Δάζω sc. 34.
 δαιτρεύω ibid.
 δατέομαι ibid.
 δάτευμαι ibid.
 δαΐφρων 135. a. b. sc. ibid.
 δεδίττομαι 167. a.
 δειδίσσεσθαι sc. 166.
 δειλός, δείλαιος sc. 68.
 δέμας 31. b. 32. a.
 δεξιαί 191. a. b.
 δέρνηεσθαι pro ζῆν 26. a.
 δέρνηομαι sc. 26.
 δηναιός sc. 79.
 διαδέχομαι sc. 158.
 διάνδιχα 47. b.
 δικασπόλοι reges 57. b. 58. a.
 διοτρεφεῖς βασιλεῖς sc. 44.
 Dium mare 161. b. 162.
 Draco, quem Apollo occidit,
 fuit latro 105. a.

Ε.

Ε Graeci pronuntialunt ut αι 34.

ἐγείρω sc. 19.
 ἔθειρα sc. 49.
 εἶμα ibid.
 ἐνατόγχειρ ἥλιος sc. 86.
 ἐνατόμβη sc. 97.
 Ἐνατόμβοιος 203. sc. 209.
 ἐνδέχομαι sc. 157, 158.
 ἐνὴβόλος Apollo 11. a.
 ἐνπαγλος sc. 38.
 ἐλίκωπες id est, γοργοὶ 83. a. b.
 Ἐλικώπιδες 28. a. b.
 ἐμεῖο & ἐμοῖο differunt 76. b.
 ἐμφύομαι sc. 112.
 ἐναρίζειν sc. 48.
 ἐνύπνιον sc. 142.
 ἐξαῦτις sc. 54.
 εὖς & εὔς 128. b.
 ἐπάρχεσθαι 103. a. 104.
 ἐπαῦρειν pro ἀπολαύειν 88, 89,
 90.
 ἐπαύρω sc. 88, 89.
 ἐπεὶ sc. 40.
 ἐπεσβόλος 179. b.
 ἐπὶ sc. 71, 95.
 ἐπισκύνειν sc. 3.
 ἐπιφέρειν sc. 5.
 ἐπιωγή sc. 94.
 ἔρεισμα sc. 108.
 ἔρετμόν sc. 95.
 ἐρίζειν sc. 15, 170.
 ἔρις sc. 45.
 ἔρμα sc. 107.
 ἐρύομαι sc. 53.
 ἐσθῆς sc. 49, 138.
 ἐσιᾶν Θεὸς quis diceretur 92. b.
 93. a.
 ἐταῖροι sc. 45.
 ἐυκνήμιδες sc. 10.
 ἐνὴ sc. 95.
 εὔς sc. 85.
 εὐφραίνειν sc. 137.
 ἐφάπτεσθαι sc. 194.
 ἔχειν pro κατοικεῖν 11. b.

I N D E X.

ἐχθροδωπῶ sc. 69.
 ἐφ'ετμη sc. 109.
 ἐφίεμαι sc. 109, 113.
 ἐφίεμι sc. 112, 113.
 ζωμεύματα 157. a.
 Fatum quid veteribus 7. a. b.

H.

Habere Latinis idem saepe quod
habitare, 11. b.
 hiemare 182. b.
 hiemis ibid.
 Homeridae 2. b.
 Homeristae ibid.
 Hypoplocia Thebe dicitur 80. b.
 η pronuntiabant ut ι. 148.
 ἡριγένεια sc. 105.

Θ.

Θάρρῳ sc. 25.
 θαυμάζειν sc. 50.
 θεοπρόπιον, θεόπροπος 25. b.
 26. a.
 Θεός Graecis est utriusque gene-
 ris 112. a.
 Θρίξ sc. 49.
 Θύειν sc. 2, 183.
 θίελλα sc. 83.
 θυμῶσθαι sc. 2.
 θύσανος sc. 206.

I.

Ἰππόβοτος 181. a.
 ἰππόποριος ibid.
 ἵππος ἀντὶ τοῦ μεγάλῃ ibid.
 ἰππόδαμος sc. 151.
 ἰπποφόρβιον sc. 213.
 ἵπτω sc. 98.
 ἵτη δαίς sc. 102.
 Jupiter pro sole 91. b.

I Graeci pronuntiabant ut η. 87.
 93.
 ἱερός pro μέγας 81. a. b.
 ἴθι sc. 132.
 ἱκετηρία 10. a. b.
 illaudatus 75. a.
 ἱμάτιον sc. 138.

K.

Cacruleus pro nigro 114. b.
 καθάπτομαι sc. 124.
 κακὸς sc. 8.
 καλεῖσθαι pro εἶναι 68. a. b. 69.
 a. 177. a.
 κάρα sc. 39.
 κατηγορία sc. 52.
 catulastris 119. a.
 catulire ibid.
 Κάϊσρος sc. 212.
 κήδω sc. 48.
 κήρ sc. 184.
 κήρυκες 74. a. etiam *murices* ita
 dicuntur, ibid. quare Διὸς
 ἄγγελοι vocentur ibid. b.
 κήρυκες unde sc. 74.
 Cilices Thebes incolae vocan-
 tur 80. b.
 κλάζω sc. 18.
 κλίνη sc. 46.
 κλισία ibid.
 κνίσσα sc. 100.
 κομᾶν sc. 49.
 κόμη ibid.
 Κοναβίζω, κοναβῶ sc. 190.
 κονία sc. 161.
 κονιορτός ibid.
 κόνις ibid.
 κονίσσαλος ibid.
 κονιῶ ibid.
 Cora quae 84. b.
 Κόρη *filia*, absolute etiam ita
 Proserpina vocatur 84. a.

I N D E X

Κόρος absolute Bacchus dicitur
ibid. b.

coronare pro implere 103. a.

κορύσσαι sc. 133.

κοσμήτωρ sc. 10.

κότος sc. 4.

κρήγυον sc. 31.

κρήδεμνον sc. 39.

προσός sc. 206.

κυνώπης 41. a.

κυπρογένεια sc. 106.

L.

Labor 181. b.

Laena 165. b.

λάσιος 47. a. sch. ibid.

Legati inviolabiles 74. a.

λευχεύμων sc. 39.

λιμήν sc. 93.

Lingulaca 170. a.

Liber quare Bacchus vocetur
84. b.

Libera cur Proserpina dicatur
ibid.

Locutilejus 170. a.

Λοιδορία sc. 52.

λυπῆμαι sc. 4.

M.

Mare quando purpureum dica-
tur 107. a. b.

μάχη sc. 45.

μελίφρων sc. 137.

μέλλω 153. a.

μένειν 116. a. b.

μένος sc. 3.

μερμηρίζω sc. 47.

μέροπες 61. b.

μήλον, μιλωτή, sc. 39.

μήνις sc. 2. 3.

Μητιέτης 45. a.

μινύθω sc. 78.

μίνυνθα ibid.

Mulieres vocantur imbelles 174.
b. 175.

μυρία pro πολλά 179. a.

N.

Νέκταρ sc. 128.

νήδυμος 131. b.

nominari pro esse 69. a.

Numerus, aliquo numero esse
&c. 168, 169.

ξυνός, ξυνήϊος sc. 33.

O.

Oculorum ardor iram notat 29.
a. b.

οἰωνιστής sc. 22.

οἰωνοπόλος ibid.

ὀλίγος per ellipsin intelligitur
184. b.

ὄμαδος sc. 150.

ὄνειδισμός sc. 52.

ὀνομάζεσθαι pro εἶναι 177. b.

ὅποτε sc. 41.

ὄραν pro ζῆν 26. a.

ὀργίζεσθαι sc. 2.

ὀρέγω sc. 78.

ὀρνια τάμνειν 154, 155.

ὀρνιον, νίκημα 155. a.

ὀρμαίνω sc. 47.

ὄρμος & λιμήν differunt 94. a. b.

ὄρμος quid ibid. sc. 93, 108.

ὀρνυμαι sc. 58.

ὀρέω ibid.

ὄυλειν sc. 131.

ὄυλιος Ἀπόλλων ibid.

ὄυλόμενος sc. 4.

ὄυλοχύτης sc. 97.

Οὔρος, ἔριος &c. 106. b. 107. a.

ὄυτιδανος sc. 69.

I N D E X

ὀχθεῖν sc. 4.

Π.

Παγκρατής 153. b.
 παιφάσσω sc. 209.
 παμφαίνω sc. 211.
 παρείπειν 121. a. b.
 πεμπώβολον sc. 100.
 πέπων 174. a.
 πέτρεα 148. b. 149.
 πεύθομαι sc. 62.
 πῆ sc. 35.
 πλήξιππος sc. 151.
 πλῆτος sc. 43.
 πόθι sc. 35.
 πόλεμος sc. 45.
 πόντος sc. 77.
 ποιμένες λαῶν 63. b.
 ποιμνιον sc. 213.
 Πολιεὺς Jupiter. 16. a.
 πολύφλοισβος sc. 15.
 πόνος 181. b.
 πορφύρεον κῦμα 107. a.
 πόσε sc. 35.
 Ποσειδάων unde Neptunus 85. a.
 πῆ sc. 35.
 πρὶν sc. 12, 13.
 προσέχομαι sc. 158.
 profecare 100. a.
 Proserpina cur *Libera* vocetur.
 84. a. b.
 προσοχθίζειν sc. 4.
 πρότονα, πρότονοι sc. 94.
 πρυμνήσια 95. b. sc. ibid. etiam
 palum notat, ad quem funis
 nauticus religabatur, 105.
 a. b.
 πτολίπορθος sc. 180, 181.
 τυνθάνομαι sc. 62.
 puppis in appulsu terrae alliga-
 batur 95. a.

Ρ.

Ραψωδία 2. a.
 Ραψωδός ibid.
 ῥέζειν sc. 81.
 ῥηγμὶν sc. 96.

Σ.

Sceptra pro Diis culta 56. b.
 Sceptuchus 67. a.
 Serilia 158. a.
 σεύομαι sc. 209.
 σημείον 188. a. b.
 σκίαλα sc. 93.
 Sminthius Apollo 17. a.
 Somnium verum & falsum un-
 de 20. b.
 Somnus alatus 145. b. 146. a.
 σῶμα 31. b. 32. a.
 σπάρτα 156. b. 157. b. 158.
 Στέμματα, *insulae* 8, 9,
 τέθειν, *implere* 103. b.
 σολή sc. 49.
 συβόσιον sc. 213.

Τ.

Τάμνειν ὄρνια 154. b. 155.
 τέρας 188. a. b.
 Τερπικέραυνος sc. 91.
 Thebes campus 80. b.
 τιθέναι sc. 5.
 τίττειν de viris & mulieribus
 51. b.
 tonsilla 105. b.
 τραχύνομαι sc. 149.
 τριβώνιον sc. 139.

Υ.

Υιόθετος sc. 66.

Q 5

Vive-

I N D E X.

Vivere & videre Latinis jungun-
tur 26. b.

vocari pro esse 69. a.

Vocativus pro Nominativo
44. b.

ὑπέροπλος sc. 51.

ὑποβάλλειν sc. 66, 67.

ὑποβολιμαῖος sc. 66.

ὑποδέρμεσθαι sc. 38.

ὑπόδρα ibid.

ὑποδέχομα sc. 159.

Urbium praesides Dii 15. 16.

Vulcanum cur claudum finxe-
runt antiqui 204.

Φ.

Φάινεσθαι sc. 130.

Φᾶρος sc. 138, 139.

Φημίζειν sc. 4.

Φθίοι sc. 43.

Φθιῶται ibid.

Φίλοι sc. 45.

Φίλος saepe est ἴδιος 78. a. 122.

a. b. 137. b.

Φλοῖσβος sc. 15

Φοῖβος 17. b.

Φρατρία, Φρατρίζειν, Φρατρίαρ-
χος, Φράτορες, sc. 195.

Φρατρίαι, 195. b.

Φρένες 29. a.

Φροντίζω sc. 49.

Φυή 32. b. sc. 142, 143.

Φῦλα 195. b.

Φυλή sc. 195.

Φύσις sc. 143, 144.

Χ.

Χαίρω sc. 61.

χαίτη 48. a. b. sc. 49.

χαλκοβατής sc. 92.

χιτῶν sc. 139.

χλαῖνα 165. b. sc. 138, 139.

χολοῦσθαι sc. 2.

χώεσθαι sc. 3.

χωρεῖν sc. 165.

χώρος ibid.

Ψ.

Ψάλλειν sc. 4.

ERRA

ERRATA TYPOTHETARUM.

pag.
2. in Not. b. δεῖπνος. dele ac-
centum.

5. schol. lin. 4. post σημαινόμενα pone τελείαν σιγμὴν.

12. schol. lin. 3. καὶ τὸ scribe καὶ τῷ.

18. schol. lin. 1. post Φωνὴ pro; pone,

22. schol. lin. 9. scribe δηλό-
σης.

31. schol. lin. 2. scribe θυμῶ-
ρες.

34. Not. b. extr. pro καὶγαθὰς scribe καλὰγαθὰς.

35. schol. lin. 8. pro τρόπος lege τρόπος.

Not. a. lin. 4. onanu scri-
be manu.

36. in textu v. 138. pro τεόν scribe τεόν.

38. Not. ad Moschop. pro εἶ-
δομεν scribe εἶδαμεν. ita enim
MS. habet.

39. schol. lin. 8. pro ἡμα scribe
εἶμα, & mox λευχείμων.

41. Not. b. extr. scr. Regum-
que.

44. schol. lin. 3. pro ἔξο scribe
ἔξω.

55. schol. lin. 4. scribe προσθή-
κη. & lin. 6. scribe ὑβριστικοῖς.

58. lin. 8. lege ἀναύζητον.

62. in textu v. 263. lege Πει-
ρίθοον.

pag.

65. schol. lin. 1. pro μεθείσις
scribe μεθήσις.

67. schol. lin. 3. scribe ἐρμη-
νέειν.

68. schol. lin. 3. scribe πακῶ-
σαι.

75. pr. post μάρτυρος omissa
sunt haec verba, ἀπὸ τῆς
μάρτυρος γενικῆς.

76. schol. lin. 13. scribe δύνα-
ται τῷ.

77. schol. lin. 1. pro ἀλλὰ scri-
be ἄλλα.

91. in scholiis numeri sunt trans-
positi, 93. dele. pro 94. scri-
be 93. pro 95. pone 94. in
Notis 95. MS. βήσομαι reter
ad pag. seq. & ibi in schol.
lin. 5. pro βήσομαι repone
βήσσομαι.

94. in Not. ad schol. lin. 2. pro
Ἰοὴν scribe Ἰωὴν.

97. in schol. lin. 7. scribe καὶνὰ.
109. schol. lin. 6. pro τὸ δὲ
scribe τόδε.

122. v. 564. pro ἐςιν lege ἐςιν.

143. Not. a. lin. 9. scribe colo-
remque.

171. schol. lin. 5. scribe συνο-
χωνῶς.

189. schol. lin. 3. scribe ἀνο-
λθίαν.

ibid. Not. b. extr. pro bellum
scribe tempus.

ADDENDA ET EMENDANDA.

pag.

3. **I**N Notis ad Moschop. post *iram ferventio- rem indicare* adde: postea legebam, *χώεσθαι λέγεται, ἔτι ἐπισνύ- ζεσθαι μετὰ τῆς ὅπῃ τελέσερον.* Tandem Phavorinus docuit le- gendum esse, *χώεσθαι λέγεται, καὶ σνύζεσθαι, καὶ ἔτι ἐπισνύ- ζεσθαι μετὰ τῆς ὅπῃ ἐντελέσερον.*

4. In schol. extr. pro ἡ ἐξ οὐ- λομένων γεγενημένη οἰμῆσι le- gendum ex Phavorino ἡ ἐξ ο- λοῶ μένης γεγενημένη. Quod & sequentia suadent.

8. In schol. lin. 6. pro δηλὸς lege δειλὸς, vide Eustath. ad Iliad, λ. p. 793. Helych. v. κα- κὸς & δειλὸν, ipsumque Mo- schopulum ad v. 293. h. l.

Ibid. lin. 8. an non rectius le- getur ἀπὸ τῆς ὥλεως ἐνεξῶς ὀλέ- νω, &c?

10. In schol. l. 10. pro ἔνκε- ρως ἄκρα legendum ἔνκερως ἄ- γρα. ἄκρα nihil significat. Locus Sophoclis est in Ajac. Flagell. v. 299.

12. Schol. lin. 3. καὶ τῆς κα- ταλιμπάνειν τὸ ἐν διαθήκαις, lego nunc καὶ τῆς καταλιμπά- νειν τί ἐν διαθήκαις. Phavorinus habet καὶ τῆς καταλιμπάνειν τί ἐν διαθήκαις.

15. Schol. lin. 15. pro Φλοῖσ- βος, ποία Φωνή; lege Φλοῖσβος, ποία Φωνή, &c.

16. Ad v. 45. Ἀμφιρεφέα) *undique testam*, id est clau- sam. Antiquissimis enim tem- poribus clausae fuerunt phare- trae, quod vel hinc patet. vide

pag.

Eustath. hic, & Cl. Perizon. ad Aelian. Var. Hist. lib. xii. c. 43.

20. Schol. lin. 4. distinguen- dum ante & post Φητι. Sunt enim verba Porphyrii.

24. Schol. l. 9. pro πέττω lege πέπτω.

28. Schol. lin. 7. 8. pro ἀ- ποκεχωρικότως existimo debere legi ἀποκεχωρηκότος, & vitio- sae pronuntiationi hunc erro- rem adscribo. Efferebant enim i ut ἡ, qua de re alibi notavi. Hinc quoque corrige brevium Scholiorum auctorem ad Iliad. β. 374. ubi pro ὅμως ἡυπόρισε λόγων scribendum ὅμως ἡυπο- ρησε λόγων. Contra ἡ pro i, Veter. Gloss. verbor. jur. Κε- στωδία, στρατιωτικὸν σῆφος, δ Βάνδον Ρωμαῖοι καλῶσι lego σί- φος.

29. N. 80. pro τῆτο rectius legetur τέτω, quodque propius accedet ad manu scriptam le- ctionem.

33. Schol. lin. 1. repone ἡ συναγωγὸς ἐστὶ δύο τοῦλάχιστον, ὄνομα &c. Reperio illam vocem quoque apud Laicarem Gram- mat. p. 2.

37. In textu v. 141. pro va- ssum scribe Dium. Potest quidem εἰς ἄλλα δῖαν exprōni in mare va- ssum; sed propriam notionem hic non migrat. vide quae no- tavi ad Iliad. β. v. 152.

Ibid. sch. lin. 3. εἰ δώω, an non ἐὰν δώω,

lin. 4. &c. longe aliter hic lo-
gus

A D D E N D A.

gus legitur apud Phavor. ex com-
paratione locorum vera scriptura
poterit elici.

50. Sch. lin. 2. pro καθηεῖ-
σθαι legendum vel καταθηεῖσθαι
vel θεεῖσθαι.

63. Schol. 6. 7. ἀθέρες τὰ κοι-
νῶς ἀγανά. Ultima vox coru-
pta est. Pro ea videtur ex Ety-
mol. legendum ἄχυρα.

64. Locus Sophoclis, quem
citatur Moschop. est ex Oedip.
Tyran. v. 638.

66. Sch. pr. pro βάλλειν ex
sequentibus videtur rectius legi
ὑποβάλλειν.

74. Sch. lin. 2. exple lacu-

nam ex Phavor. ἐμεσολαβῆν καὶ
διότι &c.

76. Sch. lin. 11. pro Φρυγῶν
lege Φυγῶν.

84. lin. 3. Phavor. hic au-
ctior, καὶ ἔχεται ὁ δεόμενος,
ὃ δεῖται, ἀντιλαμβάνεται καὶ
ἀντέχεται ἥτος ἀντεισφέρων &c.

171. Sch. lin. 4. Scribe "Οι-
χωκ', ὅλωλα. Locus est ex Aja-
ce Mastigoph. v. 911. praeterea
ὡς ἐν τῷ "Οιχωκ', ὅλωλα, παρὰ
Σοφοκλεῖ parenthesi includenda
videntur.

191. Schol. lin. 6. post με-
τασχηματισμῷ αὐτὰς χρᾶται.

F I N I S.

COMMENTARIUS

EXPLICATIONIS

Primi libri Iliados Homeri,

Joachimi Camerarii

Pabergensis.

EJUSDEM LIBRI PRIMI ILIADOS

Conversio in Latinos versus, eodem

Auctore.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 311

LECTURE 1

MECHANICS

LECTURE 2

MECHANICS

JOACHIMUS CAMERARIUS

*Doctissimo Viro Bolgango Augusto Severo, Regiorum
filiorum apud Aenipontes Magistro, amico perveteri*

S. S. D.

Um ego non modo in praesentia bonis literis atque studiis humanitatis pro mea exigua parte virili consulere, & opem ferre laborantibus, sed etiam in posterum prospicere cupiam atque quaeram; non modo scilicet opella mea, his in cultu & exercitio eruditionis navanda, sed etiam defensores atque propugnatores comparandi videntur, ut stare permanereque possint fundationes quasque structurae illorum. Quo in proposito sequor priorum nostrorumque temporum doctissimos viros, qui cum optimarum artium atque disciplinarum studiis inservirent, non tam suis operibus quam ipsi doctrinae patronos quaesivisse reperiuntur, suae quisque aetatis principes, & opibus atque potentia praestantes viros, ut hac etiam interpretatione Jove genitae Musae viderentur, si a Regibus & Principibus in Rebus publicis tanquam filiae educatae, custoditae, ornatae, collocatae fuissent. Sunt enim, ut Hesiodus ait, Reges quidem Jovis progenies, sed sapientes atque docti, illi enim certe Poetae existimandi,

ἐκ μεγάλων καὶ ἐκ μεγάλης ἀπόλλωνος.

Sed si forte transferri hoc longius videatur, certe illud perpulchrum, quod virgines perhibentur eruditionis & doctrinae numina, ut appareat obnoxium hoc genus esse injuriae, & ludibrio vulgaris inscitiae, quo magis a virtute & potentia, Musarum quasi castitas conservanda & protegenda est. Itaque & fortissimi semper atque maximi Reges & Imperatores, doctos summo amore cultuque prosecuti fuere. Nam Archelaus Rex Macedoniae Euripidem ita secum habuit, ut familiarissime complecteretur, & sapientissimi Poetae consuetudine non posset carere, neque solum viventem, sed mor-

tuum quoque exquisitis honoribus affecerit. Quid ego de
 Alexandro Magno dicam, cuius incredibilis erga doctos
 cupiditas ipsius liberalitate facile declaratur, cum illis non
 drachmis, sed talentis munera jusserit annumerari, et ma-
 la etiam scripta philippis inaurarit. Sed exempla hujus
 conjunctionis, ut ita nominem σοφῶν, multa etiam de
 priscis temporibus illis, ut videtur, rudioribus suppetunt.
 Nam ut non referam illos in procerum & Phaeacum convi-
 viis Poetas, neque custodem pudicitiae Regiae, neque ora-
 culo jussos fortissimos viros Spartanos, petere ab Atheniensi-
 bus sapientem Ducem, qui cum illis Tyrtaeum Poëtam mi-
 sissent, praeclare rem gesserint. Nonne & Anacreon inter
 praecipuos amicos opulentissimi Sami Tyranni Polycratis fuit?
 Aeschylus autem & Simonides apud Hieronem Siculum ho-
 norem & auctoritatem maximam habuerunt: Quorum alie-
 rum in Siciliam sedem atque domicilium suum transtulisse,
 alterum tantum in illa insula valuisse accepimus, ut impen-
 dens gravissimum bellum inter Hieronem Syracusium, &
 Therona Agrigentinum diremerit atque composuerit. Fuit
 & cum Dionysio Philoxenus, a quo fertur sane interdum
 tractatus inhumanius, sed ille tamen Tyrannus in ea saevi-
 tia sua doctis carere se non posse ostendit. Ut autem ad po-
 steriores relabar: Nonne & Antigoni amici commemorantur,
 Antagoras Rhodius atque Aratus Solensis? Et cum Regibus
 Aegypti totae gentes doctorum vixere. Quae cum ita sint,
 ego hoc tempore opera, ut confido, non prorsus contemnen-
 da, in Homero explicando discipulis nostris impensa, cum
 hortantibus amicis ad dictatorum editionem morem gerere
 statuissem, admonuit me auctor omnis doctrinae & sapientiae,
 ut maximis & potentissimis quibusdam Principibus com-
 mendarem eruditionis literariae, bonarumque artium non
 solum dignitatem, sed etiam salutem. Quos mihi circum-
 spicienti & vestiganti animo meo, ut primi omnium occur-
 rerant Regii pueri tuae fidei & curae crediti, laudatissimi
 Regis filii, nepotes Principis summi, quorum proavum
 quasi Deum quendam in terris, dum vixit, in cultu vene-
 rationeque

rationeque fuisse, & nunc post mortem esse, perpetuoque futurum scimus. Ita igitur ut hi ad comparationem praesidii protectionisque optimarum artium cogitantibus nobis primi omnium merito quidem animo obversati fuere, ita res etiam ipsa incitavit me, ut ad eos qui in literis ad virtutis excellentiam educarentur, Magistrum eruditionis atque fortitudinis mitterem interpretem voluntatis meae. Sed enim quo minus hos recta accedere, & ultro compellere auderem, obstitit cupiditati meae pudor, justus ille quidem atque debitus majestati illorum, cujus magnitudine nostra parvitas facile consternaretur. Itaque ad te devenimus, per quem haec quae nos cognoscere Regiam sobolem voluissemus, ad illos recte atque ordine delatum iri sciremus. Ad te vero aditus patebat nobis, non modo propter veterem notitiam, & quendam etiam amicitiae usum, sed etiam quod comperissemus de Philippo Melancthone, in literis ad ipsum tuis, & amantissime & honorifice mentionem nuper mei factam esse. Hoc etiam commoditatis multum habere visum, quod longioris scripturae labore me liberaret. Quae enim indicenda fuissent de sanctitate, de pulchritudine, de quodam ad vitam bene beateque degendam necessario usu bonarum literarum atque artium, haec tibi cum sint notissima & meditata multum, satis fuerit indicata esse, etsi non nihil, si voles, nostrae rationis de his cognoscere poteris, de sequentium scriptorum praefatiuncula. Haec igitur, mi Severe, te oro & obtestor, quanquam facias sponte tua, tamen, si fieri possit, ut etiam diligentius & accuratius ad complectendum, amandum, propugnandum & tuendum, divinae naturae atque indoli Sobolis Regiae proponere & quasi instillare velis. Quo facto de genere humano, & natione potissima nostra hoc praeclarius fueris meritis, quo felicitati bonisque illorum conservandis & augendis, non modo opibus & viribus praestantiores, sed numero etiam plures patronos adjunxeris atque conciliaveris. Requiritur autem profecto magna quaedam vis defensionis earum rerum quibus felicitas & bona illa continentur, id est artium atque

6 EPISTOLA NUNCUP.

studiorum humanitatis. Ita multis firmisque copiis pravitas & malitiae oppugnari impetique illa cernimus. Ipsorum vero nuditas atque exilitas, & despectui & direptioni audacioribus esse solet. Quid enim ferè his relictum praemiorum; quae spes diuturnitatis, si sic fiat, quae fiducia salutis? quin etiam, quod miserabile in primis videtur, per-fugium & latebrae his tuendi se eripiuntur, & libera querelarum vox nulla conceditur. Contra autem imperitia & indoctorum fastus quid non & adjumenti & praesidii habet? Quid illis gloriae honorumque deest? Quanta doctiores in-sectandi atque omnino vociferandi licentia? Itaque studiis nisi divina Regum & Principum auxilia succurrant manife-ste jam, τὸδε πῦμα κυλίνδεται ὄβριμος, non Hector, sed ali-quis de fabulis Graecorum exitii & vastitatis Deus. Adver-sus quae mala & si in praesentia nonnihil opis adest, tamen in posterum profecto major vis & copiae requiruntur, quae nobis certissima persuasione praecipi jam debent, cum de aliis quasi laetissimis germinibus principum Germaniae, tum de stir-pe Regia, quae tibi fovenda, colenda, educenda, comissa & tradita est, in quo non dubium est quin tua voluntas opti-ma, maximo studio quasi accumuletur. Quare finem fa-ciam, ne inter ista nos tacite verberes tali quadam cogitatione,

τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν

ὀτρύνεις;

Et si currentes quoque incitare scitum esse existimatur. Re-liquum est, ut te rogem ne invitus haec nostra admittere ac potius libenter ut cognoscere velis, utque, si videatur, nos de iudicio, his de laboribus, atque ista opera, tuo certiores reddas. Si enim intellexero tibi non improbari, cumque ex tua sententia, quem virum doctissimum esse constat, quid alii bonarum artium studiosi sensuri sint, facile existimaro, confirmabitur atque etiam fortasse incitabitur voluntas in hoc operarum genere mea, multoque ita cupidius sequentes etiam deinceps libros simili explicatione nostra expositos edemus. Vale mi Severe, & perge diligere nos, ut coepisti. E schola Tubingensi III. Idus Octob. M. D. XXXVII.

Liber

LIBER PRIMUS

ILIADOS HOMERICAÆ,

Latinis versibus redditus à Joach. Camer.

Urgia pernitiōsa cano tristemque fu-
rorem

Acacidae, longi Danais incendia luctus.
Per quæ castra animis inferna sede
receptis

Corpora diripuerē canes varicque
volucres,

Sparsa solo Iliaco fortissima corpora Regum. 5

Sic æterna Jovis placuit sententia cordi.

Musa mihi causas memora quo nomine primum

Quove Deo ductor Graecorum & divus Achilles,

Correpti immani pugnarint praelia voce.

Omnis ab irato defluxit Apolline pestis, 10

Qui mala per totos edebat funera campos,

Replebatque vagis caesorum stragis acervis.

Una sacerdotis contempti injuria Chrysaë

Causa fuit Clarii feralis numinis irae,

Quem procul à classis sermone Atrida feroci 15

Increpitans, junctisque minis statione fugarat.

Venerat hic celeres Danaum prece supplice naves,

Proque sua apportans redimenda munera nata,

Ornamenta Dei, vittas sacrasque coronas,

Aurea sceptrā manu retinens, orabat Achivos. 20

In primis geminos Atrei de sanguine fratres,

Quos erat imperium penes & jus nobile regni.

Atridae atque omnes, fortissima turba, Pelasgi,

Sic vos totius divina potentia coeli

Victores Phrygia salvos deducat ab urbe, 25

Atque det in patriam cursum ventosque secundos,

Natam

- Natam infoelici genitori reddite Graii,
 Reddite non vili natam mercede solutam.
 Hic alii Argivae procures atque agmina plebis
 10 Acclamare senem revereri, sumere dona,
 Unius Atridae sed erat diversa voluntas.
 Ille male acceptum vatem propellit, & ultro
 Accumulat dictis convitia facta superbis.
 Si te ego post invise senex, conspexero, curva
 15 Rostra frequentantem, seu nunc, iterum reverer-
 sum,
 Non mihi te eripiet sceptrum non insula Phoebi.
 Hanc non restituum, dum servam tarda senectus
 Excipiat procul à patriis distantibus oris
 Moenibus Argolicis, ubi plenos sedula fusos
 40 Evolvit digitis & nostra cubilia sternet.
 Ergo age te nostris citus è conspectibus aufer,
 Ne stet nostra tuae damno indignatio vitae.
 Haec ubi dicta dedit, paret trepidante sacerdos
 Mente, premens tacito dirum sub pectore vulnus.
 45 At simul hostiles resonante in littore turmas
 Tutus ut evasit, sublata sydera voce
 Complens, Latona genitum in sua nota vocavit.
 Arcitenens, Chrysaë dominus, Cillaëque beatae,
 Sminthie, qui Tenedum dextra moderare potente,
 50 Grata sacram templi venerandi victima nostris
 Caesa tuas manibus terram si planxit ad aras,
 Extraque subjectis arserunt pingua flammis
 Caprarumque boumque, has exaudire querelas
 Phoebe meas propera, ac in Achaica corpora missis
 55 Humida nostra tuis ulciscere lumina telis.
 Sic ait insistens precibus, quas Phoebus ab alto
 Mentibus exolis Danaos suscepit Olympo..
 Ergo abiit vasti summo de vertice coeli,
 Suspensusque arcus humeros habilemque pharetram,
 60 Quam concussae intra strepitum fecere sagittae.
 Ipse velut tenebrae ac obscurae nubila noctis
 Castra,

Castra, locum, ingrediens adversus coepit Achiva.
 Inde in confertos detorsit spicula Graios,
 Consequitur stridens argentea spicula clangor.
 Principio jumenta cadunt & magna canum vis, 65
 Tabida mox ipsos homines invadit arundo.
 Et jam crebra rogis illata cadavera flamma
 Pascebat, longe splendebant ignibus arva.
 Castra novem Phoebi fuerant infesta diebus
 Infidiis, decimo Junonis cogit Achilles 70
 Conventum monitu, Grajum cui damna dolebant,
 Cum perimi immeritos indigna morte videret,
 Ergo pelidae juveni subjecit ut illis
 Concilium Danaum vellet de rebus habere.
 Illi ubi multiplici jam convenere caterva, 75
 Surgit ad hos plantis invictis fultus Achilles,
 Atque ait: Atride nunc spes sublapsa refertur
 Nostra retro tantum non captâ pellimur urbe.
 Atque utinam pateat nobis via, sitque reverti
 Quantumvis vel inerte fuga de morte potestas. 80
 En simul atterimur bello, morboque perimus.
 Quin igitur consultum aliquem juvat ire Deorum
 Clarum relligione virum, quin carmina Vatum
 Discimus, aut tacita volitant quæ somnia nocte?
 Namque ea dispergit densis Saturnius umbris, 85
 Si qua nos certi tandem fiamus ab arte,
 Quæ sit Apollinei non cognita causa furoris,
 An damnet votis, ane irrita sacra reposcat,
 Aut factis tenerove agno, integrave capella,
 Hoc si forte malum placatus munere sedet. 90
 Dixit & assedit. Cunctisque silentibus, infit
 Calchas Thestorides vatum celeberrimus unus
 Qui fuit in Danais, qui jam præsentia posset
 Explicuisse, futura sua prædicere voce,
 Et quae præteriere modis dissolvere miris. 95
 Huic quondam auguriumque & præscia pectora
 rerum

- Artes Phoebe tuas dederas. Hunc navibus omnes
 Unanimes statuere ducem Simocentis ad urbem.
 Qui tunc communis fatur cupido ore salutis.
 100 Acacide superum regi dilecte Tonanti,
 Suades ut longe jaculantis Numinis iras
 Pandamus, tibi nos morem gessisse juvabit.
 Ergo tuis animis hæc accipe dicta, mihi que
 Juratus verbisque manuque avertito pestem.
 105 Namque aliquis nostro exardescet carmine princeps,
 Sat scio, qui cunctos jussis domat unus Achivos,
 Estque humili metuenda viro iracundia Regis.
 Qui si forte nigram premat intra viscera bilem,
 Nec mox optatae vindictae copia detur,
 110 Aspera tantisper laeso foveat ulcera corde
 Supplicium donec quaesitum occasio monstret.
 Quare age dic quid me jubeas sperare salutis.
 Huic confirmanti Pelides talia contra
 Voce refert. Vates aude & responsa Deorum
 115 Intrepidus, quaecunque tenes, expone Pelasgis.
 Per tibi Latoidae praesentia numina juro,
 Donec ego valido terram pede vivus obibo,
 Nemo tibi Danaos vim cunctos afferet inter,
 Non ipse Argolici cui cessit gloria regni.
 120 Atque ita seposito coepit formidine Calchas
 Non damnat votis, non irrita sacra reposcit
 Phoebus. ab Atrida spretus movet ista sacerdos,
 Filia cui non est precio dimissa repenso.
 Haec fuit haec fiet multorum causa malorum.
 125 Pestifero Divus neque spargere desinet arcu
 Tela prius, quam nata patri reddatur inempta,
 Chryseasque boves centum maectentur ad aras.
 Possit ita foelicem videar promittere Phoebum.
 Haec ubi fatus erat, reliquis affedit Achivis,
 130 Cum serus in medios oculis spirantibus ignem
 Profilit Atrides, vultuque animoque minaci,
 Nec magis infano capitur violentia corde.

Ac primum Vatem maledictis impetit ardens.
 Quando unquam, scelerum vates plenissime, verum
 Exiit ore tuo? quis me dum laedere tentas 135
 Abstinuiffe soles, quae non hostilia faris?
 At tua lingua bonum nunquam, non dextra peregit.
 Et nunc falsa etiam Danaïs oracula jactas,
 Quod pro detenta Chryseide Graja puella
 Agmina laetifera configat arundine Phoebus. 140
 Quae sibi me solido tantum devinxit amore
 Ut jam Tyndaridos languescant conjugis ignes:
 Nam quid ego referam raras in virgine dotes,
 Ingenium, artificesque manus, formamque genu-
 que.
 Nulla Clytemnestram melior fortuna secuta est. 145
 Quamvis hanc teneris mihi fors conjunxerit annis.
 Quamvis prima toro intulerit vestigia nostro.
 Omnia sed mitto, quando utilitate jubemur
 Mittere, non nobis est cernere funera Graii
 Vestra voluptati. Cur vos ego vivere nolim? 150
 Hac tamen haec cupido reddetur lege parenti
 Ne, dicta infandum, soli vos inter honoris
 Expertes, penes est quos rerum summa, feramur.
 Quare agite & regi quae detis dona parate.
 Viribus hunc praestans contra est affatus Achilles 155
 Maxime rex Danaum quae nunc te Atrida sinistrae
 Vexat avaritiae species, quae munera censes
 Magnanimos reparata tibi dare posse Pelasgos?
 An retinent plenas aeraria publica cistas?
 Nunquid in aequales divisas omnia partes 160
 Miles habet quae de Phrygiis spolia urbibus egit?
 Nec fas est praedae repetitas ducere sortes.
 Quod dabit obsessa si Jupiter urbe potiri,
 Hanc concede Deo, referetur terque quaterque
 Gratia, nec meritorum obliviscemur Achivi. 165
 Aeacidae his dictis Atrides talia reddit.
 Falleris ô divûm soboles pulcherrime Achilles

Si me vestra putas fraudum commenta latere.
 Scilicet oblectent ut te tua munera, nostrae
 170 Sint inhonoratae partes? Hanc reddere suades,
 Reddetur. Sed enim, ne sis ignarus Achille
 Quanquam Marte vales, si non animo ulque revol-
 vent

Quae mihi pro erepta veniant Chryseide dona,
 Maganimi Argivi, seu tu, seu Maximus Ajax,
 175 Seu Laertiades spoliati forte gemetis:
 Quicquid erit post viderimus, nunc istud agamus.
 Spumigero navem properemus mergere ponto
 Remigium aptantes, pecudesque imponere sacras,
 Formosamque suo Chryseida mittere patri.
 180 Atque his dux aliquis rebus princepsque legatur
 Aut Ajax aut Idomeneus aut divus Ulysses,
 Aut tu, praecipuo natus Pelida furore,
 Ille sagittiferi sacris de morte peractis,
 Exitiale malum propulset Apollinis irae.

185 Tum sic torva tuens est ore locutus Achilles.
 Heu mihi lucro inhians, profligatique pudoris,
 Quis Danaum promptis animis tua iussa capestat?
 Seu sit in hostiles legio ducenda cohortes,
 Seu sit opus factâve via, castrisve locatis.
 190 Non ego Dardanios ulturus Marte colonos
 Aegeum, innocuos, enavi scilicet acquor,
 Nam neque abegerunt mihi equorum armenta
 boumve,

Nec sola frugiferae vastarunt pingua Phthiae,
 Quando inter freta lata jacent, montesque jugosi,
 195 Sed tua, sed fratrisque tui lacrymabile nobis
 Gratia suasit iter, nostroque asserta labore
 Gloria vestra, canis, quos tu nunc putide spernis.
 Et mihi adempturum te tradita dona minaris
 Pro quâs multa tuli, quasi non tibi plurima semper
 200 Obveniant, quoties Trojanas vincimus urbes,
 Nam pars luctifici nostrarum maxima belli

Est manuum, partae pars est tua maxima praedae.
 Ipse fatigatus pugna, quae munera dantur,
 Consulo pauca boni, quare hoc nunc accipe dictum.
 Quando ita contemptus tibi sum, cum classe re- 105
 verti

Est animus, Phthiaeque domus remeare paternas.
 Sed nisi decipior, stabunt fastidia magno
 Haec Atrida tibi, cumque à te priver honore
 Nominis & famae, haec ad te quoque damna re-
 dibunt.

Nec tua nostri exors opulenta potentia crescet. 210
 Dixerat, Atrides contra cui talia fatur,

Igitur, quoniam sedet haec sententia corde,
 Non te ego nostra orabo moras hicnectere causa.

Sunt alii digno qui me venerentur honore,
 Ante geretque mei curam Saturnius omnes. 215

Nam quid dissimulem cunctos invisior inter
 Uno te mihi nemo duces, quoniam tibi semper
 Rixæ gliscit amor, bellique cupidine flagras,
 Nullaque vesanam fatiant fera praelia mentem.

Quod si forte aliis invicto robore praestas, 220
 Sic Deus, Aeacide non est tua gloria, fecit.

Nunc age cum ratibusque domum sociisque profec-
 tus

Myrmidonum tua regna tene. Neque te moror, aut te
 Irato moveor, simul ista minantia dicta

Accipe, uti certus Chryseida poscit Apollo, 225
 Hanc ego nave patri propria sociisque remittam.

Haec ita vi pulchram rapiet Briseida dextra,
 Exceptam forti nuper tibi, ne inscius erres

Quantum te nostri superet praestantia regni.
 Neve alius fama nobis se comparer aequa. 230

Dixit. At Aeacidae mens acri fixa dolore

Perfurit, accenso secum dum corde volutat:

Num faciat mucrone viam, juguletque tyrannum,
 An frenet potius furianti pectoris aestus.

Dum

- 235 Dum dubitat, dum mens nuac huc, nunc volvitur
 illuc,
 Jam simul ingentem vagina eduxerat ensem,
 Cum prope sollicita Junone excita Minerva,
 Namque illam cura amborum studiumque tenebat,
 Astitit, & juvenem flavo complexa capillo,
 240 Sese uni ostendens, acies latet agminis omnes.
 Obstupuit tactu Ceacides & lumina torquens
 Versa retro, agnovit divinae Palladis ora,
 Quique micant oculi radiantis fulminis instar.
 Quam simul ac vidit celeri est ita voce locutus.
 245 Nata patris summi, quid ad hoc te littus adegit?
 Nunquid ut aspicias Agamemnonis ausa superbi?
 At tibi praedico, quod non vanum auguror esse,
 Hunc aliquando sui perdet vecordia fastus.
 Cerula Tritonis tum sic est virgo profata.
 250 Repressura tuas, si auscultes, caelitus iras
 Adsum sollicita Junone excita Minerva,
 Namque illa amborum cura studioque movetur,
 Ergo age quantumvis intendas jurgia verbis
 Hunc modo da rixis finem, ne stringere ferrum
 255 Sustineas. Nam tempus erit cum, quae facit iste,
 Triplicibus placare volet convitia donis.
 Nec procul illud abest, saevum cohibeto furorcm
 Et tibi propitiis divis pareto duabus.
 Sic Dea, sic pedibus velox respondit Achilles.
 260 Vestra Deae semper mihi jussa capessere fas est,
 Jam quoque cum rabidus furit imis mentibus ardor,
 Sic res ipsa monet. Nam numina vestra colentes
 Coelicolae pariter vos exaudire soletis.
 Sic fatus capulo niveo splendente metallo
 265 Complexus magnum vagina condidit ensem.
 At Dea pacato terras relliquit Achille,
 Lucida templa Jovis repetens sedesque Deorum.
 Nec tenuit saevam flammati pectoris iram
 Pelides, dictisque malis Agamemnona contra

Agreditur, veteris revocans exordia litis. 270
 Heu mihi victæ mero, vultuque proterve canino,
 Et tremulo timidi cordi corde ignavissime cervi,
 Quando unquam armatas acies producere campo
 Ausus es, aut te principibus conjungere Grajis,
 Hostile ut posses includere faucibus agmen? 275
 An quoniam intentant ibi certum plurima laetum,
 Tutius erepta est converrere praemia nobis?
 Si qui forte tibi quae non placuere locutus.
 Dira lues populi. At nisi inertibus imperitares,
 Jam tua supremo staret petulantia fine. 280
 Sed tibi prædico & jusjurandum insuper addam
 Forte manus Danaum nos olim tota requireret,
 Cum tu Priamidae suppressos ense videbis,
 Ense colorato miserandae sanguine turbae,
 Ipse dolens frustra cupies succurrere victis, 285
 Tunc tua fero malae laniabunt pectora curae,
 Quod fuerit per te, cunctis qui praestat Achivis,
 Laude sua & decoris merito spoliatus honore,
 Tunc ego non ullis precibus precione movebor.
 Ut sceptrum hoc ramis iam pridem & frondibus 290
 orbum

Montana exectum radicitus arbore, nunquam
 Virgultis imo rursus de stirpe virescet,
 Postque gnava manus fabri de matre recidit,
 Et secuit tunicas ferro crinemque decorum,
 Nunc procures manibus portant insigne Pelasgi, 295
 Qui leges & jura Jovis sub numine dicunt.
 Haec ubi dicta dedit, fulvo distincta metallo
 Sigeae infligens telluri sceptrum refedit,
 Eque Atrides instaurat praelia parte.
 Tum Pylius cujus mellitus ab ore fluebat 300
 Sermo senex, superans Hybleum sermo liquorem,
 Hos inter dulci medium se voce ferebat.
 Saecula praeteriti qui bina peregerat aevi,
 Cuique per extinctae Neleja moenia turbae

- 305 Ante duplex ortus & funera duxerat aetas ;
 Ipse Pylo effoetus jam tertia regna tenebat,
 Tunc interfari atque haec promere corde fideli.
 Heu mihi quis luctus , quos fundet Achaja fletus,
 Quaeque manent Priamum quaeque hujus gaudia
 natos ,
 310 Quae ducet Trojana cohors laeta otia mente ?
 Cum patefacta duum fuerit discordia Regum ;
 Quorum consiliis belloque est inclyta virtus ,
 Et quorum cunctos vincit laus utraque Grajos.
 Ergo mihi ambo seni natu parete minores ;
 315 Et mea jam vobis longe praestantibus olim
 Consuetudo viris fuit acceptissima priscis.
 Nam nec ego tales vidi , nec postmodo cernam ;
 Quales Pirithoum , Regnatoremque Dryanta
 Caeneaque Exadionque ac immanem Polyphemum ;
 320 Et similem superis Aegiden Thesea divis.
 Atque hi terrigenis valido cum robore cunctis
 Gentibus antecirent , saevissima praelia dextra
 Pugnavere sua , & genus extinxere Gigantum
 Montibus assuetum victus tolerare ferarum.
 325 Isti me socio sunt usi , & abusque remota
 Accivere Pylo , cumque his communia junxi
 Agmina , proque mea juvi fera bella virili.
 Nec quisque hoc quotquot mortales tempore vi-
 vunt ,
 Audeat armatos hos contra stringere ferrum.
 330 His ego consilio dubiis in rebus adesse ,
 Ac ipsi nostros monitus audire solebant.
 Vos igitur similem mihi concedatis honorem ,
 Auscultate seni , quondam auscultasse juvabit.
 Tuque nec Aeacidem donato munere priva ,
 335 Sed sine quam Graii dederunt retinere puellam.
 Tu quoque ne Regem verbis Pelida lacesse ,
 Usque probris , impos animi , maledicta rependens ,
 Namque haud sceptrigeri est vulgaris gloria Regis ;
 Cui

Cui decus ipse hominum pater addidit atque Deorum.

Quod si matre Dea es praecellens viribus ortus, 340

Hic te legitimi tamen anteit pondere regni.

Tuque Attrida prior turgentia pectora feda,

Ast ego Peliden precibus placavero blandis.

Nanque hic opposito pro muro est unus Achiviis.

Dixerat. Attrides retulit, cui talia princeps: 345

Sic res est ut rere senex. Sed quis ferat istum,

Cuius quo se non prae fracta superbia tollit.

Omnia vult versare suo qui subdita nutu

Omnesque imperio premere & jussis moderari;

Quod, vel ego fallor; vel non succedere cernet. 350

An quoniam egregium bello nullique secundum

Numina fecerunt magni immortalia coeli,

Quos vult cunque malis dictis impune laceffit?

Sic ait Attrides, sic dicere plura volentem

Aeacides orsus medio sermone repressit. 355

At mea culpetur merito dementia, & excors

Jure vocer, tua si mandata ego nulla recussem

Esse aliis damnum licet haud mihi. Namque ego
posthac

Non sequar imperiumque tuum fascesque super-
bos.

Praeterea haec animo non lenia dicta reconde, 360

Haud mea pro tenera nudabit virgine dextra,

Nec te contra aciem, neque contra quemlibet, en-
fis.

Quando mihi rapitis quam donavistis Achivi,

Sed rerum hic intra classem quodcunque mearum

Invito abstuleris nunquam mihi. Verum age vires 365

Experiare tuas, ut Graja teste Phalange.

Extemplo hasta tuo destillet nostra cruore.

Haec tenus infectis verbis excercita, utroque

Seditio iratis animis surgente quievit,

Adque suas Danaum dilapsa est concio naves. 370

- Ipse Menoetiade & fociis Pelejus heros
 Ad classem inque suas sedes comitatus, abivit.
 Atrides celerein Nerei deducit in undas
 Bis deno instructam delecto remige navem,
 375 Inque sacras ponit pecudes captamque puellam.
 Centum pro pulcra pecudes Chryseide Phoebos.
 Omnibus his demum princeps accedit Ulysses.
 Etiam velifera innabat vada falsa Carina
 Cum iubet Atrides populum de more piari.
 380 Jique piabantur, vastoque piacula ponto
 Fundebant, Clarii placantes numina sacris,
 Maetabantque capras & curvo in litore tauros,
 Fumens aethereas nidor se volvit in auras.
 Talia dum castris operatur Dorica pubes,
 385 Coeptae Agamemno minas non obliviscitur irae,
 Talthybiūque ad se jubet Eurybatenque vocari
 Praecones famulosque suos. Tum talia fatur:
 Pelide ad puppes celeri pede tendite gressus,
 Adductam hic vestris Bryseida sistite palmis.
 390 Quod si non sinet ipse, tamen deducere certum est
 Stipatum Danaum, nec solam forte, caterva.
 Haec ubi dura dedit verbis mandata superbis
 Illi per steriles tristes gradiuntur arenas,
 Myrmidonumque pedes pergunt advertere rostris.
 395 Atque hos aspiciens, ut propter forte sedebat,
 Classēque ac focios, non est laetatus Achilles,
 Tum trepidi procul ad conspectum heroa resistunt,
 Et nullos dant ore sonos mussantque timore,
 Hoc animo Aeacides cernens, sic incipit ultro:
 400 Salvete, interpretes, praecōnes, turba Deorum.
 Atque hominum, propius consistite. Non mihi
 vestrum
 Causa mali est studium, sed quo mittente veni-
 tis
 Atrides, teneram Briseida ducere. Sed tu
 Dis fate Patrocle his accitam trade puellam.

Quos nunc istius testes simul invoco facti
Ergo immortalesque Deos, hominesque caducos,
Erga ipsumque ferum Regem, si quando futurum
est

405

Auxilium ut poscant rerum discrimina nostrum
Cum miseri Phrygio sternentur Marte Pelasgi.
Hujus enim rabiosa agitat praecordia pestis,
Nec finit ut sensus ad publica commoda flectat,
Omnia prospiciens ventura, anteaeta recordans,
Qua ratione suos salvos ex hoste reducat.

410

Sic fato obsequitur caro Patroclus amico,
Educitque foras moesto Briseida vultu,
Illa sequens gressus lentos invita movebat.

415

At lacrimans sociis ubi se subduxit Achilles,
Aspiciens nigri canentes aequoris undas,
Multa precans supplex tendebat brachia matri.
O genitrix, per te quoniam mihi contigit aevi
Summa brevis, saltem mihi conservaret honorem
Juppiter altitonans clari regnator Olympi,
Nunc neque tantillum decoris laudisque reliquit.
Quodque erat Atrides Danaum mihi ductor adde-
mit.

420

Praemia nostrorum rapiens abducta laborum.
Haec inter lacrimas audivit verba profusas,
Forte senem propter discumbens Nerea, Mater,
Aequoreas intra sinuosi gurgitis aedes.

425

Nec mora, ceu nebulae, canis erupit ab undis,
Ipsius ante pedes plorantis Diva residens.

430

Atque manum prehendens praefato nomine coc-
pit.

Quid fles, quaeve tuum pectus mala, nata, fati-
gant?

Dic age, neu celare velis, ut uterque sciamus.

Sic matri Aeacides dicenti pauca marinae

Larga trahens imo retulit suspiria corde:

435

Nil horum te diva latet, quid nota renarrem?

- Etioneas Thebam expugnavimus arces,
 Et multam everſa praedam deveximus urbe;
 Hanc diviſerunt inter ſe ſorte Pelasgi,
 440 Exemtamque dedere prius Chryſeida regi.
 At Chryſes captaeque pater, Phoebique ſacer-
 dos,
 Venerat Argolicas celeres prece ſupplice naves.
 Proque ſua portans redimenda munera nata
 Ornamenta Dei, vittas, ſacraſque coronas,
 445 Aurea ſceptra manu retinens orabat Achivos,
 In primis geminos Atrei de ſanguine fratres,
 Quos penes imperium & juſ eſſet nobile regni.
 Hic alii Argivae proceres atque agmina plebis
 Acclamare ſenem revereri, ſumere dona.
 450 Unius Atridae ſed erat diverſa voluntas,
 Ille male acceptum miſerum propellit, & ultro
 Accumulat dictis convitia facta ſuperbis.
 Hic abit, at laeſo retinentem corde dolorem,
 Fundentemque preces non averſatus Apollo,
 455 Nanque hunc immenſo complectebatur amore,
 Noxia in immeritos conjecit tela Pelasgos
 Per totas acies & caſtra vagantia tela,
 Altera & alterius ſubigebant funera funus.
 Jamque aderat Phoebi promens oracula vates,
 460 Mox ego tum primus divum placare jubebam.
 Quo dicto Atrides ſubitas exarſit in iras
 Eventuque mihi nimium non vana minatur.
 Nanque hanc veloci referunt iam nave pelasgi,
 Chryſeoque ſimul deportant munera phoebo.
 465 Sed mihi praecones dudum Briſeida, Regis
 Juſſa abduxerunt, mea praeſidia, verum age ſiquid
 Diva potes carum mater ne deſere natum.
 Et pete coeleſtes ſedes ſublimis olympi
 Saturnoque precare ſatum, memoraque benignam
 470 Si quam operam huic verbis quondam factiſve de-
 diſti.

Nam memini te saepe domi jactare paternae.
 Te quondam exitium divis ex omnibus unam
 Avertisse Iovi indignum, cum caetera turba
 Coelicolum huic nexus & vincula dura pararent.
 Juno, Neptunusque & terra numina Phoebi 475
 Sive ea pallas erat. Verum te diva scelestum
 Prohibuisse nephas, & centimanum Briarea
 Quem superi, mortale vocat genus Aegeona,
 Accitum auxilio socium junxisse tonanti.
 Qui simul ac, valida superans virtute parentem, 480
 Ad Saturnigenæ partes se contulit, illis
 Impia repressis ceciderunt vincla timore.
 Haec genua amplectens memora si flectere possis
 Forte Iovem, Teucris ut opem ferat, inque pe-
 lasgos
 Saeviat, & naves intra maris aequora circum 485
 Comprimat occisos, ut in omnes poena redundet,
 Regis & illius ferat hos injuria fructus.
 Ipse etiam Atrides magnus sua rex Agamemno
 Damna recognoscat, quod laude orbaverit, omnes
 Qui vincit Graios virtute & robore belli. 490
 Hunc contra lacrymis Theris est affata cohortis.
 Heu mihi nate malo miserabilis edite partu
 Cur ego sustinui tali te educere fato.
 Cui jam parca legat prope deficientia fila
 Gaudia debueras tranquilla carpere mente 495
 Nunc infoelicis spacium breve contigit aevi,
 Usque adeo infausta genitum te ave nate paterni
 Aspexere lares. Nunc has ego porto querelas
 Coelicolum domino, sub olympi tecta nivosi.
 Interea alta trahens per Phthias otia naves, 500
 Ut semel irato coepisti pectore, dura
 Nanque heri ad oceanii freta circumdantia terras
 Transit, & divos assumit coelitus omnes
 Juppiter, Aethiopum convivia laeta frequentans.
 Quem cum luce sua bis sexta reduxerit Eo, 505
 Limina

Limina quae solido summi Jovis aere coruscant
 Accedam, atque ipsum genibus complexa precabor
 Nec spreta indecorem videor latura repulsam.

Haec effata gravi cruciata dolore reliquit

500 Acacidae raptam plangentia corda puellam.

Jamque rates Ithacum & quae debita sacra vehebat

Chryseos fausto prehensabat flamine portus.

Subductae tum vela legunt detracta carinae,

Inque suas sedes submissum fune reclinant.

515 Non segnes malum juvenes, remisque sub altos

Navem adigunt portus, sonat anchora jacta profundo,

Annexamque ligant retinacula linea puppim.

Tum simul in siccas ipsi egrediuntur arenas

Et latonigenae ducunt sua munera Phoebos.

Ipse etiam molli Chryseis littora planta

520 Calcat: At hanc aras assistens propter Ulysses.

Dextram addit dextrae patriae. Dehinc talia fatur:

Huc tibi me Danaum misit rex reddere natam

Et pecudes Phoebos centum mactare sacratas,

Ut mala quae saevae movit lugubria pestis

525 Argivis, missio placatus munere pellat.

Sic ait, inque manus patri dedit. ille recepta

Nata lactus erat. Sed divo Graja juvenis,

Constituunt aras sacra centenaria circum,

Et dextras liquidi tingunt in fluminis unda,

530 Conficiuntque molas, divum libamina, fassas.

Tum Chryses geminas tollens ad sidera palmas

Sic ait. ô me, qui Chrysam Cyllanque gubernas,

Quique regis Tenedum, rursus audi Phoebe pre-
 cantem.

Ut prius in mea vota tuas deflexeris aures,

535 Ultus despectum Danaum per funera vatem,

Sic mihi des cupida quod te nunc mente reposco,

Letiferum properas Danais avertere pestem.

Talibus orantem vatem exaudivit Apollo,

At prece perfecta, falsa cum fruge litassent,

Cor:

Corripiunt caefas pecudes & tergoꝛe nudant, 545
 Secta regit nidor femorum è compagibus offa,
 Et gemina implicitas celant abdomina partes,
 Tum fimul adjiciunt crudae undique fruftula carnis,
 Admoveret ipfe foco fenior, Bacchique liquorem
 Invergit, quinis verubus ftat in ordine pubes. 455
 Et jam tofta ignis femorum confumpferat offa,
 Et libata deis depaverat exta juventus,
 Quod fupereft, infrufta fecant verubusque refigunt.
 Dein referunt affo ftudiofe ex ignibus artus,
 Sic tum Graja Deo, menfisque operata juventus 550
 Vefcitur aequali cunctis dape lege tributa.
 Cumque exempta fames epulis, potu fitis efflet,
 Crateras pueri ftatuunt & vina coronant,
 Circum perque ferunt omnes, & pocula libant.
 Graja diem totum placabat carmine pubes 560
 Latoum & pulcrum celebrans Paeana canebat.
 Ille fuis hilares praebebat laudibus aures,
 Jamque nigrae occiduo furgebant fole tenebrae
 Cum navis juxta fomnum coepere rudentes,
 Jamque rubefcebat rofeis aurora quadrigis, 565
 Cum reditum curfumque parant revehique per al-
 tum.

Aspirat flatus Phoebus ventosque fecundos.
 Erigitur malus, panduntur candida vela.
 Illa inflata tument Zephyris. Aegea carinam
 Inachiam ferit & fluctu circumfonat unda, 570
 Currit iter, veloxque fecat maris acquora navis,
 Quam fimul ut caftꝛis tandem eft appulfa Pelafgis
 In terram atque altas juvenum manus urget arenas,
 Et trabe fupposita porrectum in littore firmant,
 Dein redeunt per quisque fuas navalia fedes. 575
 At proles odium flagrantibus inclyta Pelei
 Servat alens animis, atque ocia tractat acerba,
 Nec magis in Danaum folennes pergere coetus
 Sustinet, & duri vitat discrimina Martis,

580 Et sua tristificis absumens pectora curis
 Bellorum pugnaeque minas fremitusque requirit.
 Jamque exorta diem bis sextum aurora vehebat,
 Et Saturnigena duce turba beata Deorum
 In coelum remeat. Sed nati caerula mater
 585 Haud oblita preces, emerfit ab aequoris undis
 Circumfusa petens coelestes aere tractus
 Cum dubiam faciunt incerta crepuscula lucem.
 Forte sub Aethereis solus confederat oris
 Juppiter in summo splendentis vertice mundi.
 590 At Thetis ante ipsum genua amplexata sinistra
 Procubuit, mulcens dextra immortalia colla.
 Tunc Saturnigenam sic ora precantia solvit.
 O pater, aut verbis aut si tua numina rebus
 Una Deos inter defensum sedula juvi,
 595 Annue supplicibus Thetidos Saturnie votis,
 Atque meo, fatis cui vita brevissima cessit,
 Redde suas laudes & nomen honoris Achilli
 Cui rapuit Grajum spreto sua munera ductor,
 Quod ne impune ferat Rex effice maxime Divum;
 600 Tamque diu Phrygiis legionibus adjice vires,
 Ut merita absumat caecos vindicta Pelasgos
 Donec adempta meo crescat veneratio nato.
 Dixerat: At nubes qui cogit ad aetheris orbes
 Juppiter, haud ullas reddit tacito ore loquelas,
 605 Immotusque diu filet, illa insistit & orat,
 Et genua amplectens mentem tenet, atque ita fa-
 tur:
 Quid metuis? plane auxilium promitte roganti,
 Abnue sive palam. Ne sit contemptior inter
 610 Divos, & nostri sint haec exempla pudoris.
 Tum pater ex imo gemitus dans pectore fatur:
 O mihi pestiferum causas tua vota malorum
 Hinc inimicitiae atque odium Junonis amarum
 Existet, cum me maledictis aggrediatur.
 615 Nanque Deos inter semper me incessere gaudet

Litigiosa probris, dum res me ait usque juvare 620
 Teucrorum, & Phrygiis successus addere pugnis.
 Nunc age clam nostra fac conjuge cauta recedas,
 Quaeque petis secura meae committito curae,
 Nanque effecta dabo, simul ut dubitatio cesset,
 Firmabo aeterno promissa fidelia nutu, 625
 Quo fit coelicolis signo mea certa voluntas.
 Praecipuo, neque enim fas est hoc fallere quen-
 quam,
 Nec revocare potest ullus nec avertere casus.
 Sic ait atque superciliis pater annuit atris,
 Ambrosiaeque alte divino à vertice Regis 630
 Defluxerè comae, magnusque tremiscit Olympus.
 Atque ita consilium dissolvitur. illa profundos
 Infilat in fluctus lucentis ab aetheris axe.
 Juppiter in sua tecta redit sub limina coeli.
 Quo veniente Dei vacuata sedilia linqunt, 635
 Assurguntque suo patri, neque sustinet ullus
 In solio accumbens illo ingrediente manere.
 Tum divina toro structo sibi membra locavit.
 Nec latuit Thetidos lunonem inceptio visae,
 Cumque suo sensit consultavisse marito. 640
 Mox ita iurganti voce est aggressa tonantem,
 Quisnam nunc iterum fraudum plenissime, tecum
 Secretos habuit conventus. Me sine semper
 Sic arcana tibi sunt conciliabula cordi,
 Nec me participem rerum finis esse tuarum.
 Tunc hominum sic respondit pater atque Deorum: 645
 Si te posse putas omnes cognoscere sensus
 Juno meos, erras. Nam & si me fata maritum
 Esse tibi voluere, tamen quaedam graviora
 Sunt, quàm ut ferre queas. Verum quo fas finit 650
 usque
 Conscia eris rerum prae cunctis prima mearum.
 Nec prius hæc cuiquam Divumque hominumque
 patebunt.

Sed quae immortales alios celavero cunctos,
 Tu quoque ne studeas rogitando exquirere vel-
 le.

655 Hunc grandi aspiciens Juno sic lumine fatur.
 Quod verbum exiit ore tuo saevissime coniunx?
 Quin ante hac aliquid rogitando exquirere coepi?
 An turbata unquam per me tua coepta fuerunt?
 Sed mea corda metus nunc non levis intrat, & an-
 git

660 Candida coerulei ne mentes filia Nerei
 Auferat ereptas tibi. Nam tecta aere mane
 Supplice te gestu genibus complexa tenebat.
 Auxilium cui te puto promississe petenti
 Aeacidem ut laesum caede ulciscare Pelasgum.
 665 Tum genitor vultu quo nubila congregat, inquit:
 Quicquid ego instituo semper scelerata putando
 Elicis, & rerum te non latet ulla mearum.
 Nec tamen hac aliud tibi ab improbitate paratur,
 Quam nostra ira tibi magnorum causa malorum.
 670 Quod si sic ut reris habet res, sic mihi cordi est.
 Proinde tace, residensque tuum venerare mari-
 tum,

Ne tibi si excitus violentam injecero dextram,
 Omnes afflictæ nequeant succurrere Divi,
 Quotquot clara colunt convexi moenia coeli.
 675 Dixerat, illa gravi siluit perculsa timore,
 Inque reclinata preffit sua pectora mente.
 Exoritur Divum Jovis alta per atria murmur.
 Mulciber haec inter fabricandi clarus in arte
 Consolans placida tristem sermone parentem.
 680 Sic ait: O facinus malum & intolerabile, si vos
 Humana in tantas agitabit gratia rixas,
 Inque Diis moto faciet saevire tumultu:
 Gaudia nulla dapum, mensarum nulla voluptas.
 Quando quidem exulat pars rerum pessima vi-
 ctrix.

Nunc

Nunc ego te genitrix, quanquam sapias ipsa, mo- 685
nebo

Laesa Iovis dictis ut places corda benignis,

Ne lacta ille nova convivium lite prophanet.

Namque poli dominus qui terris fulmina spargit,

Si velit ex imis convellat sedibus orbem,

Usque adeo cunctis immensis viribus anteit. 690

At tu lenificis mulce fera pectora verbis,

Atque ita propitium nobis Dea redde tonantem.

Dixit & exurgens bipatentia pocula matri

Obtulit, inque manus tradens haec insuper addit.

Fer mea, quanquam aegre est, hunc mater firmado- 695
lorem

Ne tua cara rapi ploranti lumine cernens

Corpora, non possim turpes defendere plagas,

Tanta habet irato se offerre pericula tonanti.

Nam memini tibi cum quondam auxiliarier au-
sum

Me pede projecit tractum alto à limine coeli. 700

Illa dies miserum vidit me tota cadentem,

Cumque sua occiduis sol ora reconderet umbris

Lemniaca collapsus humo, vix aegra trahebam

Quaeque super tenuissima erant spiracula vitae.

Tum me sublatum foverunt Sinties, omni 705

Semianima à casu reparantes corpora cura.

Sic fato arridens & candida brachia Juno

Extendens, manibus suscepit pocula nati.

Ille aliis dextro circumfert ordine divis

Fundens de pleno nectar cratere suave. 710

Solvitur in longos Vulcani aeterna cachinnos

Turba ministerio Divorum. Talibus illum

Transgere modis, dum mergitur aequore, so-
lem.

Concordi dapibus vescentes ore paratis.

Tum lyra Phoebéo sonat aurea pollice tacta, 715

Alternaque canunt Musae bona carmina voce.

Jam

Jam Phaethonteos caligo extinxerat ignes
 Cum sua quisque subit conclavia nocte deorum;
 Structa fabri gnavis manibus conclavia claudi,
 720 At sua quo solitus fuerat dare fessa quieti
 Membra prius, lectum conscendit Juppiter al-
 tum,
 Capturus somnos, et juxta regia Juno.

F I N I S.

IN PRIMUM LIBRUM ILIADOS HOMERI

P R A E F A T I O.

CUM MINUS, QUAM Speraveramus, operae, nobis impendere concedi videmus; earum literarum culturae, quae studiorum humanitatis pulcerrimam laudem sibi suo merito vendicant, sane ferimus graviter atque moleste. Sed ut tamen hunc animum atque hanc voluntatem testatam relinquamus studiosis illarum, statuimus omnes occasiones persequi, quibus illas augere possimus. Itaque nunc dum paulo valemus rectius, decrevimus primum librum Iliados Homericæ, feriarum diebus publice amatoribus opt. disciplinarum & humanitatis interpretari & hanc etiam laudem conciliare huic scholæ, ut in ea monumenta celebrari dicantur ejus auctoris, qui omnium consensu princeps ingenii, doctrinae, sapientiae habetur. Sed mihi Homericam hoc tempore laudationem instituere non est visum, neque omnino excellentiae tantæ quanta hujus poetæ omnium judicio constituta est, nostræ prædicationis tenuitas adhibenda fuit. Quis etiam aut ignem aut aquam laudandam unquam existimavit? Cum omnes fieri ubique gentium per se illa & propter necessarium usum maxime sciant. Neque tamen magis vitam conservari & adjuvari igni & aqua, quam omnem eruditionem hujus poetæ monumentis manifestum est. Quæ ut virtutem, quemadmodum ajunt, Justitia, ita ipsam eruditionem universam comprehendunt atque includunt. Illa igitur ne conemur magnificare oratione nostra, & verbis quasi attollere, sed veneremur atque adoremus tanquam divina. Sic enim credidit antiquitas, Apollinem auctorem esse eorum librorum, qui sub Homeri nomine feruntur, qui illius præscriptione divinam

ma-

majestatem tegere voluisset, itaque aliquis uno Graeco versu sic fecit loquentem Apollinem,

Carmina sunt mea, sed manus haec descripsit Homeri.

Alius autem hunc omnino Deum habendum sic praescripsit.

Si Deus est, divinus honor tribuatur Homero.

Sed si non Deus est, Deus hic tamen esse putetur.

Proximum erat ut vos oratione mea ad studium optimarum artium & disciplinarum cohortari incendereque vellern, sed hunc conatum supervacaneum fore intelligo. Vos ne enim ego instigare ad ea atque impellere experiar, quae ipsi ultro sequimini & appetitis? Utinam illi & adessent & audire nos vellent, qui aut nimia sapientia quasi ebrii haec despiciunt & nihili pendunt, aut stultitia sua negligunt, aut furore infectantur. Sed cum illis esset mihi agendum absentibus, quod fieri oportere non videtur, reliquum igitur hoc est, ut vos qui vestra sponte diligitis & colitis optimarum artium & humanitatis studia, hortor, moneam, denique orem atque obtester, per vestram salutem & fortunas rerump. ut ea ipsa quae complexi estis voluntate vestra, retinere & tueri, atque cupiditate maxima augere ornareque velitis: Ne quid vobis impedimenti struant ullorum obtrectiones, neu nos deterreat horum ipsorum studiorum, in hac omnium rerum confusione, miseria & calamitas. Sint alii potentes, divites, nobiles, nobis placeat ante omnia ingenii cultura & mentis eruditio, quae sua bonitate non hominum opinione confirmantur. Scio dicere multos, male pascere haec studia. Ego vero non video quod aliud pabulum praeferrī huic debeat, quo animi & mentis excellentia alitur. Sed est vita scilicet sustentanda. Ingens & validus error sese infert hoc loco vulgaris persuasionis, quae nisi in copiis & opulentia vitam esse optabilem non arbitratur. Cum his omnes vere docti quoque tempore acerrime contenderunt. Quorum sunt notae contra cupiditates mortalium non necessarias pulcherrimae disputationes, atque iidem quibus ad victum & cultum indigerent homines, parabilia esse, & prope sua sponte affluere docuerunt. Quod si est verum quod Cicero ait, & veri certe simillimum est: Magnum esse vectigal parsimoniam,

quis

quis non videt, qui quidem aliquid videt, quanta haec studia quae doctrinam virtutis complectuntur, copia atque opulentia instruant cultores suos? cum illius quam totam tradunt, parsimonia pars una sit, quam ut reliqua pulcherrima quasi membra illius, sic bonarum literarum amatores vel soli, vel in primis, intelligant, & ut proprium bonum possident atque usurpant. Qui si vellent suam industriam intendere in parandam augendamque rem & quaerendas divitias, quid possent efficere Thales declaravit, qui uno anno tantum pecuniae de oleis conductis fertur confecisse, quantum non multorum potuisset omnibus fraudibus suis colligere mercatorum sedulitas. Sed placet his nihil vulgare & commune, ac illo eximio potius quamvis modico contenti, ab istorum potentum fastidio ac superbia despecti, destituti, & quod ad istos attinet, redacti ad laqueum, tamen vivunt, ac quidem summis voluptatibus perfruuntur, dum illi saepenumero in affluentia omnium, tanta tamen penuria laborant, ut ipsi corda sua exedant atque conficiant. Interea hi suavissimo melle Musarum, quemadmodum vetus Comatas ille, pascuntur, de quo Theocritus, ut mirifice elegantibus versibus Eobanus noster convertit.

O felicem te dive Comata

Tam jucunda quidem tibi contigit ista voluptas,

Pastus apum studio cedrina conclusus in arca

Perficis aeriis totum nutricibus annum.

At enim libenter bene victitant homines, lautèque & opipare accipi volunt, vestiri molliter & splendide. Ut igitur in hominum commercio hoc tempore & his moribus, quasi artificium quoddam discendum exercendumque sit sapientiae atque doctrinae, multo profecto in illo omnia sunt speciosa & praeclara magis futura cum horum adjunctione, quam si his careant. Sint igitur illa, quibus opinione vulgi praestantia comparatur, quibusque locupletari multos constat, in hac quidem vitae miseria magis necessaria, haec tamen, ut videntur, exilia & tenuia non ideo parvi pendi debent, sed assumi vel tanquam animorum recreatio, iis temporibus, quae illiberalibus alii delectationibus absumunt, vel ut hac quasi venustatis pulchritudine artium bonarum, illae professiones decoren.

corentur atque enitescant. Sed ego miror quae spes aut per-
 suasio esse possit, valitura ac duratura ulla studia doctrinae,
 si haec initia artium bonarum convulsa & debilitata sint. Nam
 si futurum est, ut haec mediocriteriam emicans flamma eru-
 ditionis, in uberiores adhaerescens materiam invaluerit,
 quis omnino absque hujus perpolitione doctos esse ullos arbi-
 trabitur? Sin & haec nos manet infelicitas, ut quasi in her-
 ba haec seges exarescat atque moriatur. Quis non videt,
 quanta fames & clades professoribus cujusvis scientiae impen-
 deat? Apparet igitur studia haec ornare, atque celebrare o-
 mnia alia, illa vero horum opinione & dignitate niti atque su-
 stentari. Quo magis miror, quid quidam in gradibus illis,
 ut habentur, altioribus doctrinae collocati, cogitent, qui
 quasi cum bajulis & operariis vivant, in ipsis artium quarun-
 dam ingenii professionibus, non solum gaudent atque exul-
 tant opinione ineruditionis, sed etiam si qui forte nonnihil o-
 perae in optimarum artium atque disciplinarum studiis posue-
 re, perdidisse se non dubitant simulate verbis, non enim cer-
 te sentire etiam existimo. Sed alii jam exoriuntur qui quae-
 rant, quas tandem artes & quae studia nos tantopere verbis
 effleramus, cum omnibus saeculis artes tractatae in scholis &
 traditae fuerint? Quibus hoc respondemus, easdem plane ar-
 tes quas ipsi sentiant nos intruducere verbo, re ipsa diversas.
 Nam & Latinae atque Graecae linguae cognitio, & Philoso-
 phia quae descripta sermone & explicata sapientia illarum
 gentium esset, semper habuit doctrinam tanquam materiam
 quam informaret. Sed diu certe retro sinceritatem & puri-
 tatem abfuisse, & in densa caligine optime etiam nata inge-
 nia hallucinata esse reperitur, quorum vis omnis in quibus-
 dam inanibus subtilitatibus absumpta evanuerit. Sed quic-
 quid fuerit operum quae isti ederent, cum fundamento care-
 ret perspecti & cogniti ejus sermonis, quo omnia quae sa-
 pientiae & doctrinae nomen atque famam merita unquam fue-
 re, exposita ac declarata essent, quis non videt firmum non
 potuisse esse. Itaque illa quae paulo diuque etiam ante do-
 ctrina nota laudataque fuit, in quadam spinosa tenuitate,
 ad nullas ferè alias res utilis fuit, quam ad scholasticas rixas &
 alter-

altercationes. Quibus si nunc minus, in quadam scilicet copia meliorum delectantur bene nata ingenia, danda illis venia est, & ignoscendum iis, qui repertis frugibus vesci quàm glande malint. Multa in dialecticis, multa in Physicis, multa ubique locorum doctrinae atque artium, à prioribus congesta, jam dilabuntur. Non enim fundamentum subjectum fuit eruditae & solidae scientiae. Neque quisquam nunc fere est, qui non malit discere quo utatur in vita, quàm totius vitae usum in discendo consumere & perdere. Etsi non reprehendo, quin vehementer probo & laudo, si cui neque voluntas neque ocium deest, ut omnium in Philosophia excogitationes, non solum cognoscere, sed etiam amplius eliminare atque expolire possit. Si igitur ille totum sese in haec etiam minus apta ad vitam communem immerferit, & in quendam recessum sapientiae abdiderit atque seduxerit, non modo ab hujus vitae communi consuetudine, sed penè etiam sensu, haud in nostram quidem ille reprehensionem incursum se sciat, sed iudicio potius nostro felicem beatumque futurum esse. Verum haec felicitas, si vere est felicitas, concessa paucis est. Nos autem crassius quoddam filum in hoc genere pertexamus, quòque magis nos sentiamus esse doctos, paulo indoctiores reperiamur, ut si minus in exilitates illas disputationum comminuere possimas pusillam vim ingeniorum nostrorum, ne tamen simus artium optimarum rudes, neve ignoremus praecepta & intelligendi & eloquendi, sed cognita & perspecta veterum doctissimorum & sapientissimorum virorum scriptis, explicemus, & nostra imitatione secundum illa opere quoque confecto prolatoque illustremus. Sic quidem ut universa ad veritatem & constantiam sententiarum, & actionum honestatem atque decus referantur. Nam nisi hoc fiat, aliae quidem aliis fortasse in speciem magis bellulae operae videbuntur, eadem tamen vilitas vel potius futilitas omnium est futura. Videris igitur quarum ego artium studia significem bonitatis & humanitatis adiectione, sentiendi videlicet recte, & diserte quae bene cogitaris eloquendi, quibus rebus perculta mens & instructus animus, in optimarum actionum splendidissimis operibus strenue exerceri solet. Ut enim in

c

bene

bene constituto corpore omnium partium quae integrae sunt, functiones laudabiles sunt, ita de animo instructo bonis artibus atque disciplinis, nihil potest nisi speciosum & pulchrum existere. Haec autem doctrina priscorum sapientissimorum & divinorum hominum monumentis celebratur, de quibus diligentia posteriorum & similia exempla elaboravit, & praecepta illarum collegit, atque tradidit aliis, unde optima disciplina tandem & exorta & perfecta fuit, quo Graeca natio prae caeteris facile omnibus bono abundavit. De quibus libet plusculum facere verborum, quo minus vos qui his studiis incumbitis propositi atque operae vestrae poeniteat. Cavete enim per Deum immortalem, ut illa coelestia priscorum scripta, quae sunt quo certiora & Augustiora essent numeris omnia astricta, quod orationis genus, Poeticum ut scitis, appellatur. Haec igitur cavete inquam ut nugacia, & inanis tantummodo voluptatis, ut aliqui criminantur, efficientia esse credatis. Cuncta enim in his quaerenda. Nam profecto invenientur quae ullam laudem doctrinae consecuta in quocunque homine ac tempore fuere. Ac memorantur quidem & alii tanquam auctores & parentes tanti boni. Sed Homerus omnium saeculorum atque gentium consensu, vel unus propriam vel praecipuam hanc famam meritis consecutusque est, cujus quidem versibus nemo inter doctos reperitur qui dubitet, quin omnia ea de quibus praecepta artium tradi possint, vel designata vel expressa sint. Interpretes quidem huius ita statuunt, haec etiam omnia de illis accepta ac deprompta, & istos doctrinarum libros nihil esse existimant, nisi vel Commentarios quosdam vel dilataciones atque verbosiores explicationes sensuum Homericorum. Itaque tanquam ab ovo orsi demonstrant Grammaticae primum rationem de illis excerptam & constitutam, & has figuras ac varietates cum verborum tum orationis hoc auctore, in cujus primum scriptis notarentur, quasi genitas fuisse. Non scilicet quod ipse invenerit & excogitarit, sed quod describendo ita conformarit & cura atque exquisicione perpolierit, ut quia de ipsius primum scriptis eminere & insignia atque elucencia conspicerentur, ipse edidisse atque produxisse videretur. Quem.

admodum Socratem, qui primus coeperit distincte & explicare philosophari, auctorem atque parentem sapientiae non injuria dicimus. Verum autem hoc esse constat & manifestum est, cum nulla orationis figura, nullius verbi idonea positio neque deflexio, nihil neque rectum neque verum commemorari possit, cujus in isto exemplum non sit, & quem tamen alium secutus fuerit nemo unquam commemorare potuerit. Quare cum horum propria cura Homeri fuisse inveniantur, ad illum nimirum auctoritas quoque atque origo referenda est. Idem statuendum de toto artificio Dicendi, quod est & in certitudine & in facundia, illo magistro cognitum & usurpatum. Hoc, ne domesticis modo, id est, Graecis testibus utamur, & M. Fabio (*Lib. 10*) visum, qui hunc omnibus eloquentiae partibus ortum & exemplum dedisse affirmat. Quid ego jam requiram amplius, aut dici ne aliquid speciosius aut gloriosius potuit? Vix hoc in tam multis & grandibus Graecorum laudationibus reperias, quod Latinus homo paucis verbis complexus est: Omnibus, inquit, partibus eloquentiae, ne parum locuples hujus esse auctor videretur. Cur tanta sit eloquentiae magnitudo, ut hominis unius ingenio atque industria vix posse tota comprehendi existimetur. Sed quid addit Fabius? ortum & exemplum dedit. Jaceret igitur illa absque hoc vel potius nulla esset, quid enim esset non orta? Quantum hoc autem, non solum Homerum parentem esse eloquentiae, sed etiam magistrum atque doctorem, qui non modo ipse speciosissima illius opera elaboraverit, sed aliis etiam ad imitandum proposuerit. Sit igitur in partu eloquentiae major hujus fama, instructio quidem certe cum summa humani generis utilitate est conjuncta. Reliqua sunt doctrinae genera duo, de Natura & Moribus. In quibus unum Homerum tam multis dissentientibus decretis atque placitis Sapientum, occasionem praebuisse, & suppeditasse materiam disputationum; apertum & clarum esse putant. Nam & veterum plane dogmata ab illo sumpta, & haec à sequentibus secundum ipsum emendata, correctata, locupletata esse probare conantur, & ut mihi quidem videtur probant. Academicici certe nobilissima Philosophorum natio, imprimis

studiose testimoniis versuum Homericorum usi sunt. Sed in Physicis semper fuit inter doctos dissidium, videlicet quod de rebus obscuris & abstrusis, neque ad iudicium, neque sensum communem patentibus atque apertis, cum diversorum ingenia in exquirendo vero laborarent, idem videri uniuersis non magis vel potius multo minus potuerit, atque in dubiis causis pluribus advocatis & consultis, probabilia quisque sequebatur, quae alius non iisdem rationibus ductus, commovere atque impellere, huiusque mox similiter alius tradita labefactare semper aliquis consuevit. Cum autem post primas inventiones quasi recenter natas adhuc imbecilles & titubantes, multis seculis maxima summorum virorum studia sese in illis explicandis occupassent, extitit tandem acerrimo vir ingenio & promptissima industria, doctrina incredibili Aristoteles, qui tanquam cognitor datus à rerum Natura ipsaque sapientia, causam hanc adversus alios disceptaret, si quo modo aliquando lis decidi posset. In quod ille ita bonam atque laudabilem operam dedisse existimatur, ut nunc qui praeter hunc alium Philosophiae auctorem quaerat vel etiam nominet, non audiendus esse videatur. Diligentia quidem certe huius tanta fuit, ut alicubi in tenuitate exquisitionis offendi soleant illi quorum animi à subtilitatibus non necessariis abhorrent, quae maxima de causa scripta ipsius ab sectatoribus quoque neglecta fuisse arbitror, partim quod in quamvis admirabili scientia huius & copia, amplitudinem requirerent Platonis, quo magistro usum Aristotelem scirent, partim quia vel molestia studii fugiebatur, vel animi vis deerat ad intelligendum difficiles & pressas disputationes, & indagandos sensus callidiores ac remotiores à vulgari captu. Sed de hoc quisque statuatur quod libuerit. Quicquid certe disserendo sapientes illi veteres quasi celebraverunt, de rerum natura atque vi, hoc totum de Homericis veluti seminibus exortum esse apparet. Neque nos nunc manifesta illa omnibus memorabimus. De Numine divino, de Coeli, Aeris, stellarum, maris atque terrae, motu, effectione, specie, proprietate atque statu. Et quae alia similiter evidentia & conspicua sunt in hoc auctore. Sed quae de ipsius magis reconditis significationibus sa-
pient-

pietum cura & vestigatio eruit atque proposuit. Ut illa veterum de rerum incertitudine opinio, in qua fuit Democritus, Empedocles, Parmenides, Anaxagoras, cujus etiam quondam celebre dictum ferebatur ad amicum quendam suum: Sic esse cuique res omnes uti ipse arbitraretur. Quod si fieri potest, ut mentis arque animi ratio & intelligentia existimationes diversas admittat, Res scilicet etiam certitudinem & quandam quasi stabilitatem non poterunt retinere. In quo Aristoteles hoc molestissimum esse aiebat, si illi tantopere fallerentur, qui maxime Verum quatenus hoc cerni posset, vidissent. (τῷ γὰρ μετὰ τὰ Φυσικὰ.) Eos autem esse qui maxime quaererent atque sequerentur. Si enim hi talibus opinionibus tenerentur, & de Vero istum ad modum docerent, quarebat quonam pacto sperandum esset, ut Philosophi alacriter & sine tristitia in suo studio versarentur? cum Verum perquirere, idem esse quod volucres cursu sectari videretur. Sed nos ad rem redeamus, quam sumptam de Homero demonstramus. Quid enim dicit aliud apud hunc Ulysses? (ὁδ. α.) ut Cicero, sic enim puto, convertit.

Tales sunt hominum mentes, quali pater ipse

Jupiter auctiferas lustravit lampade terras.

Atque idem de hoc innui Aristoteles visum scribit, quod Hectorem afflictum hostili manu & exanimatum ἄλλο φρονέοντα jacuisse Homerus fecerit, ut qui in consternatione quidem animi, non careret intelligentia ac ratione, sed ea non similiter uteretur. Illa vero tota historia de anima Platoniorum, si-ve est Aegyptiaca si-ve alterius gentis, Homerica est. Quid enim dicit in eo libro quo moritur, Socrates Critoni, à quo rogatus fuisset quemadmodum sepeliri vellet (ut omnia Ciceronis verbis referam, quibus enim possim praeclarius?) Multam vero, inquit, operam, amici, frustra consumpsi, Critoni enim nostro non persuasi me hinc avolaturum, neque quicquam me relicturum. Non volebat se videri esse corpus suum, sed animum, rectene an secus, nihil ad nos in praesentia quidem. Sed nunquid Homerum hoc illi subjecisse credibile, qui de anima Thebani Tiresiae hos versus fecerit? (ὁδ. λ.)

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ θηβαίῃς τειρεσίῃσιν
 χρύσειον σκηπτρον ἔχων.

Ad ipsum enim Tiresiam quod infertur referendum apparet, id est certe hominem qui animus esset. Jam tripartita divisio animae, rationis, iracundiae, cupiditatum, manifeste HomERICA est. Neque dubitant plurimi singularum etiam, sive partium illarum, seu naturarum domicilia haec PLATONICA, de Homero accepta, quasque conductae esse. Quid Mediocritas, quam tantopere extulerunt peripatetici, nonne ab Homero demonstrata? Qui, cum ubique ignavos immoderate & exultare, & quasi prosterni tam animo quam oratione faciat, haec omnia temperata introducit in fortibus viris, cum illos trepidare & palescere atque nimis timere negat. Et Ulysses (il. v.) plane rejicit nimia, ac mediocria probat, cum se Diomedem valde vel laudare vel vituperare vetat. Menelaus quoque (od. o.) plane dicit se succensere iis qui immodico hospites vel amore vel odio prosequantur, modum enim esse optimum. In quo autem sibi Academici atque peripatetici, sive haec una familia est, vehementer placuerunt, ut in exquirendo vero, à sensibus subjectis rebus cogitationes abstraherent, an non magistrum hunc habuisse credendum, apud quem legissent talia? (il. o.)

*Utque cito humanac vis transvolat impete mentis
 Cum secum fuerit quàm multis illa revolvit
 Hospita terrarum in regionibus, atque ibi passim
 Nunc huc nunc illuc repetendo cuncta vagatur,
 Sic celeri in coelum Juno est sublata volatu.*

Et simulachrum quidem Herculis apud Orcum comparuisse, cum ipse in divorum consortio delectaretur cum Juventa conjugē. Sed nobis in his modus tenendus, dicendumque fortasse aliquid & de posterioribus. Quorum Zeno Cittiensis, qui videretur multo omnium exquisitissime & subtilissime Philosophari, libros etiam composuit quaestionum Homericarum, unde facile apparet quàm multa ab illo, quem tanta cupiditate legeret, ipse didicerit. Quis vero etiam magistrum quaerit alium Epicurei dogmatis, cui lecti sunt versus HomERICI de Odyssaea, (od. i.) quibus Ulysses sibi negat quicquam cogitanti videri

beatius, quàm si in laetitia publica convivia & carmina frequententur, & pocula plena circumferantur? Cum autem ea pars Philosophiae, quae de moribus est, plurimi fieri propter eximiam utilitatem & soleat & mereatur, possumus, ut opinor, contenti esse in hoc Horatii testimonio, ne quid amplius nunc quaerere velimus, qui affirmat eum hunc poetam esse,

*Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chrysippo & Crantoro dicat.*

Quorum alter porticum fulcire dictus est, alter in Academia primas aliquando tenuit. In hac parte plurimum momenti atque ponderis habent optimarum sententiarum atque monitorum subiectiones, quarum praeclarissimae quaeque apud posteriores poetas de hoc auctore derivatae comperiuntur. Quibus etsi omnem quasi materiam hic suppeditavit, unde sua industria diversissima opera effingerent, haec tamen sententiarum explicatio inprimis declarat, cur Aeschylus dicere solitus fuerit: Sua scripta particulas esse de magnis coenis Homericis. (*Athen. lib. 8.*) Sed cum hoc genus sit duplex, unum in quo paucis verbis aliquid breviter quidem profertur, cujus intellectus tamen latius pateat, alterum quod copiosa oratione exponitur, nonnihil exemplorum adducamus de quibus planum fiat, celeberrima dicta posteriorum ab hoc accepta esse. Cum autem illa brevia & contorta, quae Graece ἀποφθέγματα nominantur, Latine servata proprietate dici vix posse videantur, graeca quaedam memorabimus. Ut hoc, μηδὲν ἄγαν, quod Terentius protulit, *Ne quid nimis.* Nonne ex iis natum, quae supra memoravimus ad mediocritatis considerationem deduxisse peripateticos existimandum? De quo & hoc factum ἀριστον μέτρον. At istud ἔτῃ θεῶ, certe fluxille de Homericis videtur, vel hoc, (*il. α.*)

Iussa Deae semper mihi vestra capessere fas est.
Vel hoc, quod de illo Maro videtur translulisse (*68. i.*)

Ducente Deo, Vel sane hoc, (68. δ)

Poscebant semper sua Dis mandata tueri.

Item καιρὸν φυλάσσει, dubium ne quin de hoc quasi effluerit, quod ait Subulcus? Tempus (*68. ó*) esse & dormiendi, & au-

scultandi jucundos sermones, neque prius quàm oporteat cubitum eundum.

At ὄρυῖς κρατεῖν, unde nisi de hoc? (ὁδ.ύ.)

Sic ait inque domat valido sua pectore corda,

Ipsa gerit morem quamvis afflicta voluntas.

Sed jam ad verbosiores illas sententias veniamus, atque notissimae sunt de fato illae, ut haec, (ιλ.ζ.)

Fati nemo potest vim declinare virorum,

Sed forti ignavoque simul genito illa ferenda est.

Euripides in Herculidis ita fecit,

Haud fatale quod est licet

Effugere, hoc sapientia

Nunquam reppulerit, neque

Proficiet studio suo

Hoc conari ausus.

Idem Hyppolyto.

Fatalis nulla necessitas est fuga.

Theognis ita.

Cyrne pati cunctis tulerint quae fata necesse est.

Homerus alicubi dicit scelera saepe punire Deos serius, sed gravius. (ιλ.δ.)

Euripides Jone.

Est quidem Deum ira saepe tarda, nunquam negligens.

Homerus rursum sic: (ιλ.κ.)

Conjunctis ad iter peragendum forte duobus

Alter ab alterius sensu quod profit utrique

Saepe praecitur, at unius & sunt pectora tarda

Et leve consilium, ac acies improvida mentis.

Euripides Phoenissis,

Vir unus omnia non videt.

Homerus ita, (ὁδ.ζ.)

Nam melius nihil esse potest optabiliusve,

Unanimi quàm si conjuncti corde jugalem

Foemina virque thorum celebrent.

Euripides Medea,

Felicitas haec & salus est maxima

Inter virum uxoremque si permanet amor.

Homerus ita expeditam & agilem introducit Aten, ut per hominum capita ingredi dicat. (iλ. τ.)

Quid Sophocles? (*Antigona.*)

Nam compendio

Celeres Deum stulto ultiones irruunt.

Homerus eos, qui vereantur in pugna, plerosque incolumes reverti ait. (iλ. ο.) Sophocles ita:

Sed superstitum

Plerosque servat imperii observantia.

Dicit Homerus, Non oportere quenquam malo facinore fretum esse; Nam veloces à lentis quoque opprimi, ut validum Martem Vulcanus debilior cepisset. (ód. θ.)

Theognis sic.

Consilio capit infirmus persaepe valentem,

Fus immortales hoc statuere Dei.

Idem, sapientes vinum quod immodice hauserint deformare dicit. Unde? nisi de Homericis versibus qui sunt in Odyssaea? (ód. ξ.)

Saepe jubet fatuum sapientes carmina vinum

Accinere, & risu laetas agitare choreas,

Verbaque promit, quae melius tenuisse fuisset.

Idem egregie monuit, (iλ. σ.) cum praeterita non revertantur, ut prospiciamus futura, scilicet de hoc, ut Cicero Verum praeterita omittamus.

Idem Theognis,

Nemo quidem cunctis rebus ubique sapit.

At Homerus (ód. θ.)

Non uni dant cuncta Dei bona.

Et Polydamas negat unum Hectorem posse omnibus rebus praestare. (ód. υ.) Sophocles Philocteta, dicit singularem artem & rationem esse eorum, quibus Jupiter tenendum regni sceptrum commiserit.

Idem ante Homerus, (iλ. α.)

Namque haud sceptrigeri est vulgaris gloria Regis,

Cui decus ipse hominum pater addidit atque Deorum.

Non est, inquit Sophocles, (*Antigona*) ille vir

Stultus, nec infelice sorte, qui malo

Forte implicatus ut mederi possiet

Annititur, neque fovet illud pervicax.

Homerus idem elegantissima brevitate dixit: (ίλ ν.) ἀνεσαι τοι φρένες ἐσθλῶν. Quo significatur bonos & libenter placare & placari, annitique solere ut priora delicta emendentur.

Ait apud Homerum (ίλ. ω.) Achilles; Duo esse posita in coelo fatalia vasa, de quibus, obscurior enim expositio est, nondum convenit inter Grammaticos; Eum locum Pindarus (πυθ. γ.) etiam interpretari non reveritus est, cum dicit, sic dividere bona malaque Deos hominibus, ut singulis bonis gemina mala applicentur.

Homerus (ίλ. π.) Jovis voluntatem praestare semper rationi mortalium affirmat. Et facile illum fortibus etiam viris formidinem incutere & eripere victoriam. Secundum quod Sophocles: (*Electra*.) Si Deus convellat, nullius, inquit, robur tantum est qui periculum effugere possit.

Sed satis demonstratum esse confido quod proposueram, ac fortasse longior in his congerendis fui quàm oportuit. Non enim hoc agimus, ut in hac parte ostentemus quandam singularem memoriam nostram, sed ut indicentur quasi intento digito fontes, unde pleraque dicta bona atque utilia à posterioribus hausta essent, omnia enim colligere & infinitum esset, & vestro studio est relinquenda haec fructuosissima inquisitio atque cura, cum ad artium eruditionem, tum vero culturam vitae.

Ad quam bene atque laudabiliter instituendam, ita multum habere momenti lectionem hujus poetae, sapientissima quondam civitas Atheniensium judicavit, ut lege lata, jussit quinto quoque anno, cum illa maxima festivitas Panathenaeorum celebraretur, hujus versus solenniter accini, utque praeter eos omnium aliorum recitationem interdixerit. (*Ex Lycurgo κατὰ λεωκράτ.*)

Viderunt enim legibus quidem in primis doctrinam morum contineri, sed eam esse cum breviorum tum inamoeniorem. Ad Poetas & deligere praecipua, & ea sic proponere, ut quasi redimita ornatu verborum & compositionis, gratissima & amabilissima redderent. Quorum principem Homerum & praestantem in utroque esse scirent. Possem quamvis multa ad hunc modum

alia persequi, sed propero ad ipsam rem, hoc est, tanti auctoris explanationem. In ipso etiam opere saepe huiusmodi commemoranda sese offerent. Neque mirum ulli videri debet, in unum hunc, tantam excellentiam conferri, cum ea conperiatur fuisse apud veteres sententiae ejus, quae HomERICA diceretur auctoritas, ut hanc defugere non secus atque oraculi divinitatem nefas haberetur. Itaque & Pisistratus unius versus insertionem in Odysseae librum XI. heroicam opinionem Theseo confecisse existimatur. Is est in fine illius libri: (*Plut. in Theseo.*)

Θησέα πειρίθοόν τε θεῶν ἀριδείκετα τέκνα,
Vel ut alibi scribitur, ἔρικυδέα τέκνα.

Et Solon calliditate simili causam obtinuit de Salamine arbitris captis Lacedaemoniis, (*Plut. in Solo.*) Recitasse enim fertur tanquam Homericum suppositum à se de catalogo versum

Αἴας δ' ἐν σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας

Στῆσε δ' ἄγων ἰν' ἀθηναίων ἴσαντο Φάλαγγες.

Quo statim probatum fuerit arbitris Salamina ad civitatem Atheniensium pertinere. Huc accedit illa quasi praerogativa antiquitatis, cum Herodoto omnium hic antiquissimus, hoc est, primus poeta eorum, qui fama doctrinae clari sint, esse videatur. quanquam enim ille conjunctim de Homero atque Hesiodo verba faciat, tamen nos libenter M. Ciceroni assentientes, sic interpretamur, ut multis saeculis priorem Hesiodo Homerum fuisse intelligamus. Cum non fugiat nos plerosque Graecorum hos ambos in unam aetatem contulisse, & quosdam tradidisse in Euboea hymno victum ab Hesiodo Homerum, cujus quidem suae victoriae ipse mentionem facit, aliquos etiam Hesiodum fecisse antiquiorem Homero, sicut & Musaeum, Orphea, Pamphon. Sic autem Herodotus, nam Graeca recitare libet, Εὐτέρπη. οἱ δὲ πρότεροι ποιηταὶ λεγόμενοι τῶν τῶν ἀνδρῶν γενέσθαι, ὕστερον, ἐμοὶ δοκέειν, ἐγένοντο τούτων. Quamobrem paucos quosdam, qui HomERICA scripta carpere sua censura, & vituperare auderent, non secus atque impios & sacrilegos cuncti averfati fuere. Ex quibus Zoilum etiam de saxo praecipitem tota Graecia egisse legitur. Sed de his satis, vel potius nimium, praesertim aliud nobis agentibus. Nunc ad rem igitur ipsam quam instituimus, aggrediamur.

Quae.

Quaeri solet ab iis, qui veterum scripta susceperere explicanda aliis; priusquam incipiant exponere interpretatione sua: De auctore, de genere scripti, de illius titulo, de voluntate & consilio auctoris. Atque ita deinceps explanationem, distincto toto opere, singulorumque librorum, siquidem illud plures continet, argumentis enarratis, in manus sumunt. De quibus etiam nos ipsis nunc deinde singulatim breviter quidem differemus, ut quam primum ad ipsam explanationem pervenire possimus.

D E A U C T O R E.

Auctor horum scriptorum Homerus est. De quo si velim memorare quae passim prodita sunt, nimis longum fiat. Hoc nobis satis esse poterit, propter antiquitatem, & originem & patriam & civitatem, etiam tempus quo vixerit, vitamque adeo & fortunas, ac mortis genus ignorari, & haec omnia, id quod fieri solet in ultima antiquitatis historia, fabulis involuta esse. Itaque & alii humillimam originem illius, alii divinam tradidere, nam & serva natum, & fluvio Melete, vel Mercurio & Prophetide Thebaea, vel Apolline & Calliopa, proditum est. Et alii Graecum, atque horum quidam insulanum hominem, ut Chium, aut Ithacesium, aut Cyprium, quod & oraculo proditum Pausanias scribit, nam & oracula de hoc poeta edita fuere, alii Aegyptium, alii Syrum, nonnulli Lydum, quidam Troianum, aliqui Italum atque adeo, quod miremur, Romanum fecere. Septem autem civitates Graecorum, de hoc contendisse, cum singulae sibi vindicarent, epigramma testatur. (*Gell. lib. 3. cap. 11.*)

ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν ὁμήρου,
σμύρνα, ῥόδος, κολοφῶν, σαλαμὶν, Ἴος, ἄργος, ἀθῆναι.

Quae & sic feruntur. (*Epigr. lib. 4*)

ἑπτὰ ἔριδι μαίνουσι πόλεις διὰ ῥίζαν ὁμήρου,
κύμη, σμύρνα, χίος, κολοφῶν, πύλος, ἄργος, ἀθῆναι.
Et sic.

ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίζαν ὁμήρου,
σμύρνα, χίος, κολοφῶν, Ἰθάκη, πύλος, ἄργος, ἀθῆναι.

Cir-

Circulatorem aliqui & superstitiosum fecere. Nam & tota ubique Graecia vagantem prope mendicasse victum, & umbras Heroum excitasse carminibus suis, sunt qui scripserint. Coecum quidem fuisse fere omnes fatentur, multi etiam natum coecum tradidere, fuisse quidem coecum ipsius iudicio constat, qui & hoc commemorat, & se praeterea habitare in insula Chio, in hymno quo Apollinem celebrat, quos versus, & Thucydides lib. 3. historiarum inseruit, deque iis unus hic est.

Τυφλὸς ἀνὴρ, δῖκεῖ δὲ χίῳ ἐνὶ παιπαλόεσση.

Vixisse ante suam aetatem scribit Herodotus, cui in temporum & nominum assignatione plurimum fidei tribuendum iudico, annis circitar. cccc. Sic enim in secundo historiarum illius libro legitur. ἡσίοδον καὶ ὕμνηρον ἡλικίην τετρακοσίοισιν ἔτεσι δονέω μεῦ πρεσβυτέρης γενέσθαι καὶ οὐ πλέοσι. Idem dicit Trojanum bellum antecedere aetatem in qua ipse viveret, annis octingentis. Ita reperiretur Homerus Trojanis temporibus inferior annis. cccc. medius videlicet inter illa & Herodotum. Sed haec nimis longe & ab aliorum traditis, & ab iis abhorrent, quae in Homeri vita memorantur, cui auctor praescribitur Herodotus, haud sane falso, ut opinor. Cicero in quinto libro Tusculanarum quaestionum in Lycurgi hunc aetatem refert. De qua & ipsa minime constat. Porphyrius scripsit fuisse natum Homerum post Trojae excidium annis ducentis septuaginta quinque, ante olympiada primam annis centum. xxx. Hanc autem post Trojae excidium conditam annis quadringentis accepimus, ad quam rationem omnia congruunt, etsi nonnulli conditam illam post Troica tradidere annis quadringentis sex, nonnulli quadringentis sexaginta. De quibus suspicio oritur in exposito Herodoti loco mendum esse, & legendum forte pro τετρακοσίοισι, ita, ἡλικίην τ' ἑπτακοσίοισι. Sic enim congruerent aliquatenus haec cum iis quae in vita Homeri legantur, juniorem esse illum Trojanis temporibus annis. clxviii. Neque enim refert quod lxxviii. supersunt, cum voluerit Herodotus illo in loco constituere tempus, quod aetas certe illorum poetarum non excederet, ut inferiores quidem, nullo autem modo superiores duci possent. Huc acce-

accedit, quod in eadem vita Homerica manifeste dicit Herodotus inter aetatem Homeri & bellum illatum Graeciae à Xerxe, intercedere annos sexcentos. xxii. quo ipse bello posterior fuit. Etsi reperio & hoc annotatum, Arctinum quendam Homeri discipulum vixisse olympiade. ix. annis post Trojana tempora. cccc. Quapropter in medio sane haec & inexplicata relinquamus. Quid enim facere possimus, non invenio, tanta est in temporibus notatis diversitas & incertitudo. Hoc tamen non dubium est, abesse à nostra aetate Homericam, non paucioribus annis bis mille quadringentis, cum & Plinius (*lib. 7. c. 16.*) scribat ante se illum fuisse annis prope. M. Hoc bellum est, quod idem Plinius prodiit, (*Lib. 30. c. 2.*) Appionem Grammaticum evocasse umbras ad percontandum Homerum quae patria quibusque parentibus genitus esset, non tamen ausum profiteri quid respondisset. Nos igitur feramus aequo animo ignorationes in hac quasi caligine antiquitatis. De nomine quidem & ipso controversia est, qua de causa impositam huic videatur. Herodotus à fluvio Melete Melesigenem primum, mox Homerum, quo lingua Cumaea caecus significetur, appellatum scribit. Ad hanc causam Grammatici etiam originem nominis accomodarunt, & fecerunt Ὅμηρον quasi μήρορον per metathesin. Alii datum obsidem fuisse, cum bellum esset Smyrnaeis cum Colophonis, obsides autem Graece ὄμηροι sunt. Jam & hoc traditum, (*Ex Aethiopico 3. Heliod.*) Homerum in Aegypto de quadam sacerdote, Mercurio patre, genitum à primis incunabulis hirsutum femur habuisse, qua nota insignis cum esset, obtinuisse de indicatione nomen putatur, cum propter admirationem ὁ μῦρος, id est, femur appellaretur, ut apud Latinos Surae & capitones dicti fuere. Caecum alii natum, alii factum morbi vi tradidere. Neque defuerunt qui haud revera caecum fuisse crederent, sed hanc famam extitisse de mirifica continentia & moderatione hominis, qui nullis cupiditatibus se vinci pateretur, quae soleant per oculos penetrare ad animos mortalium. Mortuum quidam animi dolore prodidere, cum griphum piscatorium dissolvere non potuisset. Quod & Philetas accidisse scribunt, quaerenti neque inveniendi explicationem argumenti cujusdam ex iis quae ψευδόμενα vocantur. Hoc Herodotus falsum esse

& morbo illum interiisse scribit. Sed de his quod quantumque volet assumere quisque, quod credat, poterit. Ejus sepulchro epigramma appositum hujus sententiae.

*Condit humus caput haec sacrum, qui versibus arma
Fortia divinis heroum ornavit, Homerum.*

De eodem nos quondam adolescentes hoc
Distichon lusimus.

*Flumina qui magni & ditem miratur Homeri
Venam, de fluvio cogitet esse patre.*

Fuere & Grammatici hoc nomine duo, unus Byzantius, alter cognomento Sellius. Ab hoc autem nostro putantur *ὁμηρίδαι* denominati posteritas hujus Poetae in Chio, vel qui illius poemata agerent, quod verbum est in Jone Platonis. Sed jam de auctore finem dicendi, & de genere scripti verba faciamus.

DE GENERE SCRIPTI.

EOrum, quae oratione exponi solent, una est divisio compositionis. Nam aut numeris, qui Graece *ῥυθμοὶ* sunt, concinnata illa ita est, ut *μέτρα* sint, qui versus dicuntur, aut soluta hac lege fertur libera, quae dicitur prosa oratio, propterea quod procedentem nulla compositionis necessitas retorqueat & convertat. Alia est divisio generalior Platonica illa, cum dicimus omnem expositionem vel esse Narrationem, ipse *ἀπλὴν διήγησιν* vel *δι' ἀπαγγελίαν τοῦ ποιητοῦ* nominat, vel Actionem, vel mistam. Atque haec est certior & absolutior quam quae à Rhetoribus traditur. Narratio est enim omnis oratio, qua aliquid esse aut non esse, quaque, quid ac quale sit vel non sit, refertur, ut omnes disputationes & historiae sive rerum gestarum seu fictarum. In hoc genere nulla agnoscitur nisi auctoris persona. Actio autem tota est in Imitatione, cum auctor sermonem in personas confert à quibus res agi videantur, non narrari. Ubi vero auctor suam etiam personam admiscet, ibi genus mistum est, seu *δι' ἀμφοτέρων*. Exempli primi generis poterunt esse haec: Urbem Romam, sicut ego accepi, concidere atque habuere initio Trojani, qui Aenea duce profugi vagabantur.

Item.

Item.

*Rusticus expectat dum defluat amnis, at idem
Labitur & labetur in omne volubilis aevum.*

Item,

Poeta cum primum animum ad scribendum appulit, & caetera, sunt enim nota. Item poema Virgilianum, cujus initium.

Sicelides Musae paulo maiora canamus.

Secundi autem generis poema Virgilianum.

Tityre tu patulae recubans sub tegmine fagi. Et istud:

Cur non Mopse boni quoniam convenimus ambo. (diac.

Ciceronis Cato & Laelius. Omnes tragoediae & Comoe-
Tertii generis exemplum, carmen Horatianum cujus initium

Pastor cum traheret per freta navibus

Item hoc Maronis:

Formosum pastor Corydon ardebat Alexin.

Libri Ciceronis de finibus. Item de natura Deorum. Aeneis Virgiliana. Atque hujus etiam generis Homerica est Poesis, composita versibus, hoc est certa dimensione pedum, Graeci μέτρα vocant. Quorum cum formae seu species sint variae, perfectissima haec habetur Daetylica senaria id est ἑξά-μετρος. Senis enim pedibus exprimitur aequalium partium, daetylo & spondeo, promiscue illis quidem positis, sic tamen ut daetylus quintum semper locum occupet. Quod si quid reperitur aliter factitatum, hoc ut singulare & licenter usurpatum à Poeta, annotari solet, quemadmodum versus qui dicuntur. σπονδαίζοντες. (ίλ. π.)

Τόνδ' ἐπιερτομέων προσέφης πατρόκλεις ἱππεύ.

Aut leves ocreas lento ducunt argento. (Aen. 7.)

Item qui ὑπέρμετροι & ὑπεριατάληκτοι, longiores una syllaba, quae solet plerumque insidere in sequentis versus initialem vocalem, ut (ίλ. θ.)

Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυιέμεν εὐρύοπα ζῆν αὐτῶ.

Aliter. (όδ. ν.)

Τῶ Φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦτα κωρύκῳ.

Τρεῖς γὰρ τ' ἐν κρόνῳ εἰμὲν ἀδελφεοὶ οὐς τέκετο βέα (ίλ. ο')

Factemur doctas, ignari hominumque locorumque

Εἴτα.

Erramus (Aen. 6.)

Quin protinus omnia

Pellegerent oculis. (Aeneid. 1.)

Item qui λαγαροὶ vocantur quasi elumbes, cum in medio neglecta pedum observantia videtur, Ut

Ἦδ' ἐ μέγ' ἰάχῃσ' ἀπὸ ἑο καὶ βάλεν υἱόν. (ἱλ. ε.

Φαιήκων, μήδ' ἔτ' ὦ φίλον διὸ πατρὶ γένοιτο. (ὁδ. η.

Muneribus tibi rampineo gravidus autumnus. (Georg. 2.

Consilium ipse pater & magna incepta Latinus. (Aeneid. II.

Itemque ἀνέφαλοι μέισροι, qui initio ac fine deficiunt.

Ut Επειδὴ νῆας τε καὶ ἐλλήσποντον ἴκανε. (ἱλ. ψ.

Φθινύθουσιν νύκτας τε καὶ ἡμέρας δακρυχεῖσσι. (ὁδ. π.

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. (ἱλ. μ.

Fluviorum rex Eridanus, ἀνέφαλος est.

Μέισροι adducuntur de Livio à Terentiano.

Baltea & revocet volucres in pectore sinus.

Dirige odorisequos ad certa cubilia canes.

Et ipse Homericum ita vertit:

Aitoniti Troës viso serpente pavitant.

Genera quidem metrorum & singulatim dactylicas formas exponere, nimis longum fuerit, & illa passim inveniuntur à Grammaticis collecta, has etiam persequi fructum habiturum non videtur.

Heroicos autem versus dixere, hoc genus longorum versuum, ut Ennius vocavit, quod conveniret historiae magnorum & fortium virorum, hoc est τῶν ἡρώων, ut Horatius;

Res gestae regumque ducumque. & tristia bella,

Carminibus quo possint scribi monstravit Homerus.

Dicuntur & ἔπη à consequentia, ut Etymologicis placet, ὅτι τὰ ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἔπεται, vel à contextu verborum. Dicuntur & πύθιοι, quia origo refertur horum ad oraculum Apollinis Delphici, quo primus omnium hic versus editus fuerit,

Συμφέρετε πτερὰ δῖωνοι ἄνθη δὲ μέλισσαι.

Est autem hoc genus carminum eorum, quae dicuntur κατὰ εἶδος, vel ἀμετάβολα, quod sequentes praecedentibus similes sint, neque carminis modus mutetur.

Carmen quidem Latinis, ὠδή Graecis, est generalis appellatio,

tio , à canendo , sicut & camoenae , quae fuere quondam casmoenae , & carmentis ac camilla , quae priscis essent casmentis & casmilla. Sed ὠδὰς & carmina proprie nominarunt ea , quae Graecis sunt μέλη , à suavitate cantus , & λυρικὰ , quia fidibus accinerentur , & χορικὰ , quod chorus caneret. χορὸς autem ἀπὸ τῆς χαρᾶς dictus , ut Platoni videtur. (νόμων. B.)

Est igitur Homericorum librorum genus orationis metricae , id est carmen , & quidem formae dactylicae , mistae cujusdam rationis ἐκ διηγήσεως καὶ δράματος.

DE TITULO OPERIS.

Ποιητὴς proprie dicitur faber quidam Musarum , nam vox est appellativa , κατ' ἐξοχὴν igitur poëtae sunt Musici opifices , qui versus faciunt & carmina componunt , incitati divino quodam impetu animorum. ποίησις totum poëtae opus , ut Ilias , Aeneis. ποιήματα particulae quaedam operis. Homeri igitur poësis complectitur duo opera , unum cui titulus Ἰλιάς , alterum cui Ὀδυσσεΐα. Sed nos Illiados interpretationem promulgavimus. Hoc igitur nomen factum patronymica forma , in significatione possessivi Aeolensium more , ab Illo quae appellatio urbis esset Troianae , ab Illo patre Laomedontis , cujus est nomen apud Homerum foemininum , ut Ἴλιος ἱρή. (Ἰλ ζ.) Nam grammatici confixerunt apud eundem Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν. (Ἰλ. δ.) Sed memorantur etiam alia poëmata , quorum auctor Homerus fuisse dicatur. Ut Amphiarai expeditio. Amazoma. Ilias minor. Reditus. ἐπικίχλιδες , quod nomen factum volunt à mercede , quam acciperet à pueris pro illis versibus , fuisse autem turdos. Pugna ranarum cum muribus. Pugna araneorum. Pugna gruum. Margites. Hymni. De quibus relinquamus dubitationes grammaticis , maxime cum praeter ὕμνους quosdam & βατραχομουσικήαν , nullum nunc quidem illorum superfit , & HomERICA tamen haec quoque credi absque illius infamia , ut opinor , possint , quemadmodum culex & alia ludicra Maronis. Thebaidos etiam quoddam scriptum propter praestantiam suam aliqui adhuc retulerunt , & versus Cyprios , quos Herodotus arguit non esse Homericos. Inter
quae

quaedam autem parva illius poemata, quae ab Herodoto commemorantur, unum perelegans placet, cui nomen εἰρεσιώνη, recitare. Nam & aliqua ex parte cum moribus praesentibus ille, ad quem accommodati illi versus sunt, convenire visus, & nos admodum humanissime veterum consuetudinis cogitatio oblectavit. Nam collectis pueris fertur carmen ad aedes locupletum accinuisse, cum praeferretur ramus oleae lemniscatus. Ipse autem praecinere solet, versus, quos nunc memorabo.

Εἰρεσιώνη ὁμήρου ποιημάτων.

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὀλβιος αἰεὶ.
 Ἀυτὰρ ἀνακλίνεσθε θύραι, πλεῖτος γὰρ ἔσσει
 Πολλὸς, σὺν πλεῖτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεθαλῦια,
 Εἰρήνη τ' ἀγαθὴ, ὅσα δ' ἄγνεα μεσὰ μὲν εἴη.
 Κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ κάρδοπον ἔρπεο μάζα,
 Νῦν μὲν κριθαίην εὐώπιδά σῆσαμόεσσαν.
 Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφρα χα βήσεται ὕμνιν,
 Ἡμίονοι δ' αἴξσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα,
 Ἀυτὴ δ' ἰσὺν ὕφαινοι ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβαῦια.
 Νεῦμαί τοι νεῦμ' αὖ ἐνιαύσιος, ἔσε χελιδών.
 Ἐξηκ' ἐν προθύροις ψιλὴ πόδας. ἀλλὰ φέρ' αἶψα
 Πάτερ σοὶ τῷ δ' Ἀπόλλων' ἀγυιεῖ τι δός.
 Κεῖ μὲν τι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἔσῃζομεν,
 Οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἦλθομεν.

Quod autem mentio fit hirundinis, eo pertinet, quia sub illius aviculae adventum quasi laetiore tempore veris, haec cum carminibus circulationes hilarius agitabantur. Cujus rei & mentio fit ab Athenaeo libro octavo, ubi & jambici versus exponuntur, quae à pueris cantarentur, quorum ultimi.

Ἄνοιγ' ἀνοιγε τὴν θύραν χελιδόνι,

Οὐ γὰρ γέροντες ἐσμέν, ἀλλὰ παιδία.

Atque ipsum etiam ramum qui praeferretur, ut diximus, hirundinem dixisse, de his videtur intelligi posse. Sed nos etiam Homericos versus translatos in Latinum recitabimus.

L E M N I S C I P O E M A T I U M

Homeri.

*Hasce viri inprimis opulenti advenimus aedes,
 Qui locuples multumque potest vivitque beatus.
 Hostia nunc pateant, accedit copia dives,
 Gaudia quam, dulcisque quies comitantur euntem.
 Omnia vasa bonis multis cumulata redundant.
 Pollineae semper jaceant in corbe placentae.
 Hordea sed nobis nitidam & nunc sesama reddant.
 Pulchra nurus molli recubet subnixa sedili.
 Quique vehant hanc mula trahat validungula currus.
 Ipsa per ingrediens electrum stamina ducat.
 Annuus ecce tibi redeo annuus, interea istic
 Vestibulum exilis posita ante resistet Hirundo.
 Nunc age, si quid das, age nunc astantibus affer.
 O pater Apollinem vialem munere
 Afficito, nos tibi gratias habebimus.
 Sin das nihil, nos hic tamen non stabimus,
 Neque tecum enim ut habitemus huc advenimus.*

D E C O N S I L I O A U C T O R I S.

Consilium auctoris atque voluntas fuit, exemplum quod-
 dam singulare fortitudinis hoc opere suo proponere, &
 Graecos ornare atque infectari, planeque infamare barbaros.
 Denique celebrare praedicatione sua res Graeciae. Qua de causa
 plurimum commendationis Homericis scriptis accessisse Isocra-
 tes (πεννυρηχῶ) putat, atque ideo institutum à majoribus, ut
 hujus poëtae carmina adolescentes lectitarent, ut & ad odio profe-
 quendam barbariam, & imitandam virtutem suorum populari-
 um incitarentur. Atque ob hanc etiam voluntatem, non so-
 lum ob praestantiam Musicae sive artis, sive potius furoris ἑρμῆς,
 à Platone appellari Homerus ἄριστος καὶ θεότατος τῶν ποιητῶν
 inmi

mihi videtur, sed de hoc, atque etiam Platonica rejectione, vel magis seductione hujus poëtae, alias disseremus.

O P E R I S D I S T I N C T I O.

Sequitur operis distinctio. Hoc igitur libris viginti quatuor absolvitur, insignibus literarum Graecarum notis. Non quidem ab ipso auctore ita editis, sed primum à Pisistrato conquisitis, & deinde ab Aristarcho vel Zenodoto ordinatis. Cicero (*de orat.* 3.) quidem utrumque Pisistrato attribuit his verbis. Quis doctior iisdem illis temporibus aut cujus eloquentia literis instructior fuisse traditur, quàm Pisistrati? Qui primum Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus. Tradidere hoc Graecorum alii multi, & Epigramma ea de re fertur.

Plato (Ἱππάρχῳ) scribit Hipparchum filium majorem natu Pisistrati, quem Harmonius & Aristogiton interemere, cum alia eruditione instruxisse cives suos, tum Homeri poëmata primum in Atticam deportasse & curavisse ut in festivitate panathenica à cantoribus, qui ῥαψῳδοὶ dicebantur, alternis illa coningerentur. Ante haec igitur tempora dispersa in Graecia carmina fuere hujus poëtae, ut ipse diversis in locis aliquam partem illorum ediderat. Neque ego existimo Homerum tam egestatem ad illos perpetuos errores, ut multi perhibent, adigisse, quam cupiditatem & studium cognoscendae & totius Graeciae, quam suis carminibus illustrare cogitaret, & historiae quoque belli Trojani, quod argumentum tractare proposuisset. Viguisse autem adhuc memoriam illarum rerum oportet, siquidem non fuit hic, ut fere convenit, posterior quàm annis sive xxiiij. sive viginti septem, sive etiam sexaginta supra centum. Addit Philostratus de rebus gestis ad Trojam, consuluisse umbram Ulyssis profectum Ithacam in Psychomantium, atque de illo omnia comperisse, quae postea fuerit complexus versibus, cum quidem pactus esset Ulysses mercedem commemorationis suae, laudem & celebrationem famae atque nominis sui. Sed hoc ille sane confixerit, sive verum attulerit, quid enim refert? Id quidem observavit Appion

d 3

Gram.

Grammaticus, primi versus Iliados syllabam primam, duas literas comprehendere, quibus numerus quadraginta & octo designaretur, atque eo probare voluit post omnes Rhapsodias confectas, hunc versum proposuisse Homerum Iliados operi, ut numerum suorum poematum definiret atque exprimeret. Quae quidem est perexilis notatio, ita ut aliae aliorum multae. Nam infinita quaedam Grammaticorum turba in hujus auctoris scriptis suam sapientiam conata est ostendere, unde & hoc natum, cum illi audacissime interdum scripturam mutarent, eos Homeri libros esse castigatissimos, qui essent incastigatissimi. Sed similiter & hoc notatum subtiliter, Iliados versum primum & ultimum parem esse numero syllabarum, primo & ultimo Odysseae. Sed haec curiosis relinquuntur. Cum autem nominarim in superioribus Rhapsodias Homericos libros, ne ignoretur vocabuli significatio placet & hoc addere. $\rho\alpha\psi\omega\delta\epsilon\varsigma$ dictos quondam eos, qui aliena carmina in publicis conventibus accinerent. Quod cantiones quasi fuerent concinnatione mutua, seu quia collectos aliorum versus confarcinarent. Sophocles Oedipo Tyr. $\delta\theta'$ η $\rho\alpha\psi\omega\delta\epsilon\varsigma$ $\epsilon\nu\theta\acute{\alpha}\delta'$ η ν $\kappa\acute{\upsilon}\omega\nu$. quam & paulo ante $\pi\omicron\iota\mu\iota\lambda\omega\delta\acute{\omicron}\nu$ vocarat. $\rho\alpha\psi\omega\delta\acute{\iota}\alpha$ carmen. & $\rho\alpha\psi\omega\delta\epsilon\acute{\iota}\nu$ verbum. Sunt qui deducant à virgula $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\rho\alpha\beta\delta\epsilon\chi\omicron\iota$ η $\gamma\omega\nu\acute{\iota}\zeta\omicron\nu\tau\omicron$. Est autem ψ duplex non minus $\beta\varsigma$ quàm $\pi\varsigma$, ut $\acute{\alpha}\rho\alpha\psi$. Plato in Jone $\tau\acute{\omicron}\nu$ $\rho\alpha\psi\omega\delta\acute{\omicron}\nu$ ait esse interpretem poëtae, qui audientibus voluntatem & sententiam illius explicet, quapropter non modo elegantem pronunciationem versuum ab hoc, sed etiam enucleationem poematum requiri solere. Et quia potissimum horum studium circa HomERICA carmina versaretur, ideo $\delta\mu\eta\rho\iota\varsigma\acute{\alpha}\varsigma$ dictos accepimus, à verbo $\delta\mu\eta\rho\acute{\iota}\zeta\omega$, quod Homericum studium significat.

Argumenta autem, hoc est, summae librorum & , ut Graeci vocant, $\pi\epsilon\rho\iota\omicron\chi\alpha\iota$, ante explanationem singulorum rectissime exponentur. Quae tamen, qui separatim volet cognoscere, de Aufonio poterit sumere, qui utriusque operis Homericiperiochas oratione soluta descripsit. Et nos de Iliade versus Graecos, argumenti loco propositos, singulis libris singulos Latinos factos subjecimus.

- A. *Alpha preces Chrysaë, pestis mala, jurgia Regum.*
 B. *Somnia Beta refert, coetum populi que ratesque.*
 Γ. *Gamma sua pugnat pro conjuge uterque maritus.*
 Δ. *Delta Deum fora. Laesa fides. Primordia pugnae.*
 E. *Ei Venerem & Martem Diomedis tela cruentant.*
 Z. *Colloquium Hectoreum narrat cum conjuge Zeta.*
 H. *Ἡτα unus contra vim solus it Hectoris Ajax.*
 Θ. *Concio Theta Deum. Troum vis. Hectoris ausa.*
 Ι. *Frustra ad Peliden legatio venit Iota.*
 K. *Cappa exploratum castra egreditur utrinque.*
 Λ. *Lambda duces Danaum profligat Troica pubes.*
 M. *Ardua, My, Grajum subvertunt moenia Teuceri.*
 N. *Clam Fove, Ny, Danaos Neptunus viribus auget.*
 Ξ. *Juno soporifero, Xi, fratrem fallit amore.*
 O. *Sentit, O, Neptunus Junoque gravem Jovis iram.*
 Π. *Pi, Marte insignem necat Hectoris hasta Patroclum.*
 Ρ. *Rho Danai cumulant & Troës Marte cadaver.*
 Σ. *Sigma Thetis nato Vulcania detulit aram.*
 Τ. *Tau ruit in pugnas atque iram fingit Achilles.*
 Τ. *Hy superum exoritur bellum. Vincuntque pelasgi.*
 Φ. *Praelia. Phi. ripas ad fluminis urget Achilles.*
 Χ. *Chi fugiens muros ter circum, caeditur Hector.*
 Ψ. *Psi ludos Danaïs funebres praebet Achilles.*
 Ω. *O Patri Aeacida placato redditur Hector.*

His igitur breviter expositis, ad explanationem ipsam accedamus. Quo loco sciendum antiquissimos Poëtas suos versus ad modos, secundum quos accinerentur, composuisse. Itaque minus exquisita esse syllabarum tempora, cum vox convenienter omnia modularetur. Quod posteriores, qui ad artem respicerent, non fecere. Neque nunc omnino fieri vel debeat vel possit, nisi alicubi hoc ornamento antiquitatis assumpto, in qua parte praecipue Maro laudem meritus est. Neque etiam haec temere esse facta à veteribus crediderim, quamvis Plutarchus eos, prae cura rerum, elocutionem minus curasse existimet, adeo ut non caverit Homerus quo minus primum statim versum ἀμετρον efficeret. De quo quidem ipse viderit

d 4

quam

quam ἄμεινον, nam nos illi nequaquam assentimur; Quippe cum studiose consuetos numeros saepe illum mutasse compertum habeamus. Nam quid fuerat negotii hunc versum, (ἐν διμητρίας περὶ ἐρ:)

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Ita facere ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον? Nisi ratione & iudicio vellet illa novitate numerorum mirificam & terribilem speciem anguis designare? Similiter & aliis in locis plurimis correctiones fuerint perfaciles, quibus etiam dubium non est, quin audacia Grammaticorum multa, quasi angusta loca antiquitatis, profanaverit. Sed nunc libri primi Iliados argumentum narrabimus.

Prius tamen lubet indicare nomina nonnullorum interpretum, quae quidem paucissima de plurimis collecta sciendum est. Sed ne horum quidem ipsorum quisquam nunc extat, praeter Eustathium, qui nondum etiam ad nos pervenit, ut nobis etiam non extare videatur. De hoc igitur, & veterum studia atque assiduitas circa hunc auctorem intelligi poterit, & nostri conatus potius quam elaborationes boni consulentur, cum nulla magnopere adjuventur re, nisi voluntatis honestate & promptitudine.

DE INTERPRETIBUS

Homericis.

Zenodotum igitur primum tradunt, potiente rerum in Aegypto Ptolemaeo Philadelpho, Homericos libros collegisse & correxisse. Qui & auctor fuerit bibliothecae Alexandriae instituendae, & curator etiam illius. Hic Philetam Criticum, postea sunt Grammatici vocati, genus autem ipsum ab Aristotele exortum esse perhibetur. Et Cicero Dolobellae sic. Ego tanquam Criticus antiquus indicaturus sum. Philetam igitur Zenodotus audierat, quo magistro Ptolemaeus uteretur. Huic paulo inferior Callimachus, & qui in Ptolemaica illa tempora incidunt, Sosybius, Eratosthenes, Euphorion, Timarchis, quorum Sosybius Lacon, dictus fuit λυτικὸς, quod solutis & disiectis verbis solveret ea, quae in speciem difficilio-

ra viderentur. Eratosthenes autem *πένταθλος* & Quintum Ptolemaeum attigit. Euphorion in Syria cum Antiocho fuit.

Aristophanes Zenodorum & Callimachum audivit, alterum quidem puer adhuc, alterum jam adolescens, audivit & Eratosthenem.

Apollonius & ipse Callimachum audivit, & Eratostheni successit in curatione bibliothecae Alexandrinae. Fuit enim singulare studium & eximia voluntas Regum Alexandrinorum erga doctos & bonas artes; Itaque nullis sumptibus in conducendis illis & his augendis ac amplificandis pepercerunt. Quae honestissima cupiditas quasi haereditate una cum regno pervenit ad omnes, usque ad septimum Ptolemaeum, quem ob immanitatem rapinarum & caedium *κακουργέτην* vocarunt Aegyptii. Cujus metu multi docti in omni genere scientiarum in exilium concessere, & Graecis retulere suas artes atque disciplinas, quae jam bellis & seditionibus continuis propemodum extinctae fuerant. Sed redeo ad Grammaticos.

Aristophanem audivit Aristarchus celeberrimus omnium qui in Homero interpretando emendandoque operam posuere, hic multos versus *ὠρέλισε* hoc est confixit, quos non agnosceret pro Homericis, ipse *νόθῃς* vocabat.

Hujus auditor fuit Dionysius Thracicae originis, unde & Thrax nuncupatus, & Apollodorus. Eodem tempore floruit Crates Philosophus Stoicus, qui Homericus appellaretur. Composuit libros novem correctionum utriusque operis Homericum. Sed nunc deinceps aliorum promiscue nomina edemus, quos elaborasse in scriptis Homericis explicandis comperimus. Ac primum Ptolomaeus secundus rex Aegypti, qui Euergetes diceretur, correctiones Homericas edidisse traditur.

Ante hunc etiam Zeno Cirtiensis composuisse commentarios in utrumque opus Homericum, & insuper Margiten. Itemque hujus discipulus Persaeus explanasse scripta HomERICA fertur. Deinde Aristoteles, non ille Stagirites, sed alius quispiam. Aliorum vero interpretum haec nomina invenimus.

Aristonicus, in Homerum libros sex.

Agathocles grammaticus.

Ammonianus.

Apollonius pater Herodiani dyscolus, de Homericis schematis.

Archebius Alexandrinus.

Apollonius Archebii. F. de vocibus Homericis secundum ordinem literarum.

Asclepiades Myrleanus.

Alexander Cosytæus cognomento πολυμαθής.

Appion cognomento μόχθος.

Aratus Solensis.

Artemio clazomenius.

Alexander Milesius πολυῖζωρ. Item alius Myndius, alius Aetolus.

Archimedes Trallianus, scripsit in Homerum commentarios.

Dion Prusensis, qui defendit Homerum contra Platonem. extat hujus laudatiuncula Homeri.

Demetrius cognomento Ixion.

Didymus cognomento χαλκέντερος, quasi aerea intestina haberet, quod esset illius admirabile studium & assiduitas legendi ac scribendi. Edidisse ter M. quingentos libros traditur. Fuere etiam alii hoc nomine grammatici, posteriores hoc.

Demosthenes Thrax, qui soluta oratione Iliada explicavit.

Dioscurides, de institutis apud Homerum.

Epaphroditus Cheronensis, auditor Archebii.

Hippias Eleus, qui, ut Plato ait, Iliada docuit praeferre Odysseae, & introduci ab Homero Ἀχιλλέα μὲν ἄνδρα ἄριστον, Νέστορα δὲ σοφώτατον, Ὀδυσσεά δὲ πολυτροπώτατον. (Hippias. 2.)

Heracleon Aegyptius.

Heraclides Ponticus, auditor Didymi, de aetate Homeri & Hesiodi.

Heraclides Cilix.

Herodianus, Apoll. F.

Haephestion Alexandrinus.

Hellanicus grammaticus.

Longinus, magister Porphyrii, cognomento Cassius, quaestiones scripsit Homericas. Utrum Philosophus fuerit Homerus. Problematum Homericorum libros duos. de vocibus Homericis.

Homerici multarum significationum.

Maximus Tyrius. De prisca in Homero philosophia.

Meleager Gradarensis.

Mnasea Berytius.

Metaclides.

Nestor Lycius, pater Pisandri poëtae, composuit Iliada in cuius singulis Rhapsodiis non reperiretur litera, illius Rhapsodiae nota. Ad quem modum Tryphiodorus & Odysseam confecit.

Naucrates Erythraeus, commentarios in Homerum.

Philoxenus, de glossis Homericis, hoc est, reconditis vocibus. Item commentarios in odysseam.

Plutarchus μελέτας Ὀμηρικάς.

Porphyrus Tyrius. De philosophia Homerica. De antro Nympharum in Odyssea. Quam reges capere utilitatem possint de lectione librorum Homeri. Libros decem de omissis nominibus ab Homero.

Parthenius Nicaënsis, Dionysii Thracis F. Fit & alterius Parthenii Chii mentio, qui genus ab Homero ducere crederetur.

Posidonius, nescio quis, an forte plures, nam pluribus hoc nomen fuit. Sed & Panaetium in Homericis interpretationibus versatum esse traditur.

Ptolemaeus Alexandrinus, auditor Aristarchi, cognomento Pindarion. Scripsit libros tres Homericorum exemplorum. De forma orationis Homericae. De Ulide Homero & Asteropaeo.

Pigres, frater Artemisiae, reginae Cariae, à Suida traditur, quasi explanans Iliada singulis versibus subiecisse Pentameterum. ut post οὐλομένην.

Μῆσα σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης

Ptolemaeus sectator Aristarchi. Commentarios in Odysseam.

Librum de Ulyssis plagis.

Ptolemaeus Aristonici Filius in Homerum libros quinquaginta.

Ptolemaeus Alexandrinus, Hephaestionis, ut opinor, filius, scripsit Anthomerum, opus librorum XXIII.

Ptole.

Ptolemaeus Afcalonites de accentibus Homericis. De corre-
ctione Odysseae Aristarchi.

Proclus auditor Syriani Commentarios in Homerum.

Atque Platonici fere in hunc Poëtam aliquid composuere.

Seleucus Alexandrinus cognomento Homericus.

Syrianus problemata Homerica. Commentariorum in Ho-
merum libros VII.

Soterides Epidaurius scripsit quaestiones Homericas. Theage-
nes de Homero.

Tyrannio Phoenix de Homericis accentibus. Dissentire poë-
tas recentiores ab Homero. Correctiones Homericas.

Triphiodorus, Comparationum Homericarum explicatio-
nem.

Trypho de dialectis apud Homerum.

Hunc tantum poëtam ex veteribus Xenophanes Colophonius non dubitavit insectari & reprehendere. Cui fertur (*Plutarch.* ἀποφ. 5ρα.) aliquando Hiero Gelonis F. Tyrannus Siculorum, quaerenti quod aegre duos servulos alere posset, festive respon- disse, cur igitur Homero obtrectaret, qui plus mille hominum pasceret, idque mortuus. Eundem & derisit atque maledictis incessit, Deorum quoque contemptor Daphidas Telmisenfis. Zoilus vero Amphipolites non male dixit solum Homero, sed illius etiam statuam verberibus afficere solitus fuisse legi- tur, quamobrem & ὀμυρομάσιξ appellatus fuit. uterque qui- dem dignum factis exitium invenit. Nam & Daphidam At- talus rex excruciatum necari iussit, & Zoilum Graecorum Olympia concio, de rupe Scironide persecuta praecipitem egit.

A R G U M E N T U M

P R I M I L I B R I

I L I A D O S H O M E R I.

SACERDOS Apollinis Chryses, qui expugnatis Thebis amisisset filiam, venit in castra Graecorum redemptum illam, quae Chryseis patronymica voce dicitur, sicut & Bryseis, quarum propria nomina traduntur fuisse Astynome & Hippodamia. Sed non solum non impetrat ab Agamemnone ut filiam sibi reddat, verum minis insuper etiam repellitur. Itaque ad Dei sui opem confugit, qui motus sacerdotis precibus pestilentiam infligit Graecis: qua saeviente Achilles in concionem advocatis Graecis, sententiam proponit de inquirendo atque avertendo causam mali; Qua prodita à Calchante, contentio inter Duces oritur. Et paulo post remissa sacerdoti filia, eripit Agamemnon Briseida Achilli, quam, Lyrnesso capta, extra sortem acceperat. Ita ille iratus Graecis suadente matre Thetide à praeliis abstinet. Thetis autem Jovem exorat, ut injurias nati sui ulciscatur Trojanorum victoriis. Quod animadvertens Juno jurgiis Jovem adoritur, gliscente autem contentione, Vulcanus claudicatione sua risum Diis movet & matrem consolatur, inde Mulae in convivio canunt, & fidibus Apollo ludit, & de reliquo die hilariter epulati, noctu dormitum quisque ad se discedunt.

Hunc primum librum Illiados & nonum ac secundum; utilem maxime & admirabilem esse censet Fabius. Et sunt profecto exempla insignia contentionum & ejus orationis, quae est apta judiciis & litibus, ubi animi commoventur, incitantur, ardent. Sed non minus utile est exemplum vitae, de levissima re tantas iras tantarum cladum extitisse, hoc igitur cognoscere, & sicut Horatius ait stultorum Regum & populorum perspicere iras, ut pervideamus atque caveamus, utile. Atque id quidem praecipuum in hoc libro. Reliqua autem quae & ipsa mirificam complectuntur instructionem vitae & praecepta virtutis, suis locis rectissime notabimus. In hoc primo libro Homérico nulla comparatio, id est, παραβολή inest.

1. Μηνιν αἶδε] Protagoras reprehendit hunc versum, quod Homerus esset imperandi forma usus verbi in proposito precum. Jubere enim facere aliquid aut omittere, imperare est. Sed ut indicationis forma in verbis non solum demonstrat, sed etiam definit, interrogat, respondet, statuit, affirmat, negat, ita aliae etiam formae seu modi ab una aliqua significatione nominantur, quamvis plures habeant, cum omnino nomine carere non oporteat, quas tamen ad decem usque appellationes aliqui, sine quidem causa, extenderunt. In hoc versu in dimensione numerorum, ηι in πηληιάδεω, una syllaba, ut diphtongus impropria esse videatur, pronuntiabimus. Voce deducta à proprio nomine πηλεὺς, πηλέως, πηλεΐδης, & ectasi πηληϊδης, & Ionica παρεκτάσει, πηληιάδης, & συνιζήσει, seu συναιρέσει, πηληϊάδης. Sicut νηρείδες, νηρηΐδες, νηρηΐδες, nisi malimus esse συνιζήσιν τοῦ εω ut χρυσέω ἀνὰ σιγήπρφ.

GENUS ACHILLIS.

Juppiter. Aegina, Asopi. F.

Aeacus.

hujus,

Telamon ex Endeide. hujus

Peleus. hujus

Phocus matris Psamathe.

Ajax

Achilles de Thetide.

Ἀχιλλεύς autem in versu unum. λ. amittit. Dictus vel quod Iliensium dolor, hoc est ἄχος ἱλίου futurus esset, vel de facto appellatus, quod infantum cibum non attigerit, quasi ἔχιλος τις ὦν, nam tradunt lac non gustasse, sed enutritum à Chirone medulla leonina, vel hinnuleorum medullis atque favis.

Hoc loco observandum Homeri quidem opus hoc Iliados proponere narrationem rerum gestarum anno x. belli Trojani, sed passim intexi expositionem aliorum ferme omnium, quae novem annis praeteritis acta essent. Quod fit laudabiliter & artificio quodam οἰκονομικῷ, quemadmodum & Horatius ait,

*Ordinis haec virtus erit & Venus, aut ego fallor,
Ut jam nunc dicat jam nunc debentia dici,
Pleraque differat & praesens in tempus amittat,
Hoc amet, hoc spernat promissi carminis auctor.*

Haec dispositio & in odyssea mirabilis cernitur, & Imitationis summa arte expressa à Marone est. Nam ille orsus à septimo anno errorum Aeneae enarrationem omnium, quae accidissent, post eversum Ilium, atque hujus quoque expugnationem elegantissima serie pertexuit.

Ἀειδε θεὰ.] Invocat numen Musarum. Hoc enim ex re facile intelligi potest, quia canere illam vult. Musae autem cantatrices Deae. Et unius mentione invocat universas, vel Calliopen κατ' ἐξοχήν designat. Fertur autem Rhiani veteris poetae, versus, quo dicitur, si una Musa vocata sit exaudire omnes,

πᾶσαι δ' εἰσαΐσσι μιᾶς ὅτε τοῦνομα λέξεις.

Quod Maro etiam videtur sensisse, cum sic fecit

Vos o Calliope precor aspirate canenti.

2. δυλομένην.] Exitiosam, cujus adjectionis causam mox subdit, quod innumerabilia mala, hoc est ingentem cladem inflixerit Graecis, qui nunc Achaei dicuntur συνεκδοχικῶς. Nam Achaei Pelasgi in Thessalia, proprie ita dicti fuere, ab Achaco filio Xuthi Aeolidae, ut in Catalogo,

Μυρμιδόνες δὲ καλεοῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

3. Πολλὰς δ' ἰφθ.] Ad hunc versum referri Virgiliana haec possunt,

Ζητε-

Juvenum primos tot miserit Orco. (Aeneid. 9.) &

Multa virum volitans dat fortia corpora leto. (Aenid. 10.)

Homerus autem dicit demissas orco animas Heroum. Dixit autem ipsos Heroas cibum fuisse avium, sentiens corpora, à quibus jam vita, hoc est, anima recessisset.

Ἄϊδι autem jam fecit, ut Πάριδι à nominativo αἶς, ἰάπτω mitto & προιάπτω, quasi ante tempus emitto, ut intelligamus diutius in pace illos vivere potuisse.

4. Ἑλώρια praedas.

5. Ὀιωνοῖσί τε] Zenodotus (*Libro primo*) sic scriptum edidit, ut Athenaeus annotavit, ὀιωνοῖσί τε δαῖτα. Sed perperam, ut idem ait. δαῖτα enim Homerum vocasse hominum, non bestiarum cibos, ab aequali distributione, unde & δαιτρὸς qui carnes assaret, ἀπὸ τῆς δάιεσθαι, id est à dispartiendo. Unde & δαῖτα εἶσιν saepe dixit. ὁδ. ὕ.

Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

5. Διὸς δ' ἐτελείετο βεβλή] Ad illam voluntatem & consilium referendum, de quo dicetur postea, quod ceperit Juppiter, ut ulcisceretur injurias Achillis caede Graecorum & Trojanorum victoriis, sicut se facturum esse Thetidi promiserat. Aliqui simpliciter Διὸς βεβλήν accepere fatum, juxta illud. *Sic fata Deum rex sortitur.* & Hesiod. Μεγάλη δὲ Διὸς νοὸς ἐξετελείτο. Alii consilium fuisse Jovis bello moto exonerare gravatam terram hominum multitudine, quod etsi dixit Euripides quoque, tamen huic loco non videtur convenire, cum certe tam longo tempore belli ante quoque multi interierint, & Homerus ordiatur, ut dictum est, à rebus gestis ultimo anno. Versus Euripidis ex Helena sunt,

Πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονί

Καὶ Φρυγί δυσήνοισιν, ὥς ὅχλος βροτῶν

Πλήθους τε κερφίσειε μητέρα χθόνα

De his quinque versibus festive lusit Palladas in Grammaticos, qui ordirentur ab Homero doctrinam suam, epigrammatico composito hujus sententiae.

Grammaticae sunt quinque artis primordia dirae,

Unde opus incipiens explicat illa suum.

Quinque canunt istas de libro principe versus,

Prima furor quarum est, altera perniciēs.

Tum post perniciem Danaum mala multa sequuntur.

Sed fortes animas tertia condit humo.

Quarta canes & praeda canum. Mox quinta velucres

Continet, irati est consiliumque Jovis.

Grammaticos igitur quinque inter tanta necesse est

Esse mala, & casus flebile quinque genus.

6. Ἐξ οὗ] Ex quo, intelligitur autem tempore, ut ἐν βρα-
χέϊ brevi. Τὰ πρῶτα adverbialiter. Neutris vero singulari-
ter & pluraliter in adverbiorum significatione utuntur, & ad-
ditur vel omittitur articulus sine discrimine. Pluto,

Περὶ τῶν σφῶν ἐθέλω δῆναι λόγον τὸ πρῶτον.

Et Euripides.

Πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος.

Oedipo Tyr. Τῶ τ' αὐτὸ νῦν μὲ πρῶτ' ἄησσον.

Sed horum exempla passim obvia. Latini etiam sunt saepe
neutris abverbialiter usi, multum, facile, perfidum ridens Ve-
nus. Sed & pluraliter Horatius

Insanire putes solennia me neque rides.

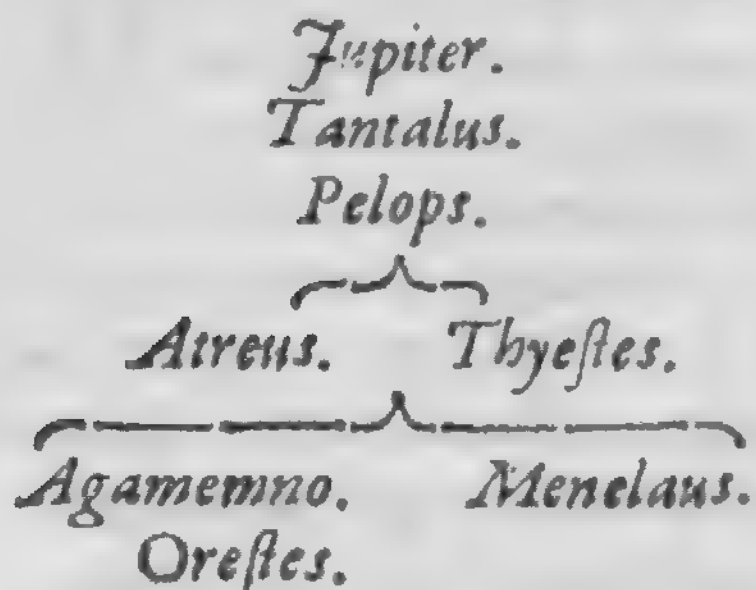
Et

Stabat acerba fremens.

Διασῆτην.] Dissidii vox Latinis hoc significat. Et est u-
sus duali numero, quem sunt qui tum primum inventum
esse perhibeant. Attriden autem Agamemnona, dicit Atrei
filium, qui est secundum alios Plisthenis, qui fuit frater A-
trei. Sex enim, ut Pindarus ait, Principes de Hippodamia sus-
cepit Pelops, horum nomina exponuntur ita: Atreus, Thy-
estes, Pittheus, Alcathous, Plisthenes, Chrysippus.

7. Ατρίδης τε ἄναξ.] Homerus Agamemnonem & Mene-
laum Attridas facit. Aliqui tradidere Plisthenis, Atrei filios
fuisse, mortuo patre relictos apud avum, qui illos eduxerit
pro filiis, unde & filios Atrei creditos. Sed hoc receptum,
fuisse filios illius ex Aerope matre Cretica, ut ait Euripides,
Oreste.

Generis series talis.

Ἀναξ ἀνδρῶν , celebritatis epithetum , neque ἄνδρες nunc sexum , sed praestantiam sexus significat. Ut

Inter se coiisse viros & cernere ferro.

7. Καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.] Sicut & διογενὲς Λαερτιάδῃ: Juxta illud Hesiodium , ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες.

8. Τίς τ' ἄρ.] Conjuncta cum superioribus. Nam & hoc petit explicari carmine divino. Quodnam illos numen commiserit , & tantum certamen excitavit. Haecenus propositio. Sequitur nunc deinceps narratio , seu διήγησις.

9. Λητοῦς καὶ Διός.] Periphrasis Apollinis. Et est in sequentibus ὃ pro ἐκεῖνος in significatione pronominis , Attice. Quo loco sciendum veterem dialectum Ionicam plane esse Atticam. Sed postea secundum loca , in quae coloniae deductae essent , mutatam fuisse. Hac est , ut praecipua , usus imprimis Homerus , sunt & alii veteres , ut Hesiodus , Archilochus &c.

10. Νῆσον ἀνά.] Παρένθεσις Ionica pro νόσον. Κακὴν autem dixit sicut mala venena & mala pestis efficiens mali. Sed quomodo auctor fuerit cladium & caedis Graecorum Apollo , dicit ; Quia de pestilentia immissa ab Apolline alienatio regum extitit. Ita remotiorem causam malorum re ipsa , sed usitato verbo proximam commemoravit.

10. Λαοί.] Λαοὺς dictos ἀπὸ τῶν λαῶν , hoc est lapidibus , non solum Grammatici , sed Pindarus etiam dixit. Ἰ. λυμ. θ.

Κτησάσθαι λίθινόν γόνον, λαοὶ δ' ὀνόμασθεν. Juxta hoc,

Quo tempore primum

Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem,

Unde homines nati durum genus.

Fertur & de hac re hic versus,

Ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοὶ λαοὶ δὲ καλοῦνται.

Fabulam Ovid. copiose Metamor. lib. 1. descripsit. Alii appellationis hanc causam tradidere. Cecropa regem Atticae, cupisse multitudinem civium cognoscere, & jussisse singulos unum lapidem certum in locum deponere, quibus numeratis, invenisse xx. millia hominum complere civitatem suam. Atque inde λαοὺς de congestis saxis Atticos appellatos fuisse.

11. ὄυνεχα.] Jonicum pro ἐπεὶ δὲ. causalis conjunctio, propterea quod. ἀρητῆρα autem sacerdotem dixit, quasi precatorem. Quod hoc genus rebus divinis & precibus ac votis curare soleat. ἀραὶ preces. ἰλ. ο. ἀράων αἴων Νηληιάδαο γέροντος.

13. ἀπερείσι' ἄποινα.] Ingentem mercedem seu precium maximum. Grammatici faciunt ἄποινα quasi ἄφοινα precium quod pro interfecto pendi soleat. Sed ita nominarunt quicquid pro alterius libertate ac capite solveretur. Herodotus ἐρατοὶ. ἄποινα δὲ ἐς Πελοποννησίους δύο μνῆαι τεταγμέναι κατ' ἀνδρα ἀιχμάλωτον ἐκτίνειν. In Oratione contra Aristocratem dicitur veteres sic vocasse pecuniam, unde verbum esse deductum ἀποινᾶσθαι id est, pecuniam exigere.

14. Στέμματα.] Legunt aliqui sic, σέμμα τ' Ἀπόλλωνος, ut peculiaris corona illius intelligatur, id est laurea. Alii ornatus templi & simulacri Apollinis.

15. Χρυσέῳ.] Crasis, pronunciandum enim χρυσῷ. σκῆπτρον scipionem significat, quos Reges gestarent auratos & eburnatos. Ut mox. σκῆπτρον χρυσείοις ἡλοιτι πεπαρμένον.

Et Virg. Sceptraque innisus eburneo.

Est autem ita dictum ab innitendo quod verbum est σκηρίπτεσθαι & σκήπτεσθαι. ὁδ. ρ. σκηρίπτεσθ' ἐπειὴ φατ' ἀρισφάλε' ἔμμεναι οὐδόν. Et paulo post πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἡδὲ γέροντι σκηπτόμενον.

16. Κοσμήτορε.] κοσμεῖν & κόσμος *ornamentum & decora-
re* significat. Quid autem ordine pulchrius? transfertur igi-
tur haec vox ad significationem τάξεως & administrationis.
ὥς τῆς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα. & κόσμει σπάρταν ἀν-
ἔλαχες. & ἀκοσμοῦντες *turbulent*. Philocteta. οἱ δ' ἀκοσμο-
ῦντες βροτῶν διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.

17. Ἀτρεΐδαι.] Pluralis numerus etiam dualem complecti-
tur. Recte igitur de duobus plurali uti poterimus, sed non è
contrario etiam de pluribus duali. Nam hac forma duo de
pluralitate secernuntur, quae tamen haec necessario continet,
Atque dehinc jam interponuntur τὰ ἀμοιβαῖα, id est exposi-
tio in personas spargitur.

18. Ὑμεῖς μὲν θεοί.] Quàm breviter, quàm artificiose be-
nevolentiam captat voto illius exitus quem maxime cupie-
bant.

Πριάμου πόλιν, Troiam περιφρασιῶς dixit.
Simul etiam hoc de affectuum arte expressum, quod ait εὐ-
δ' οἰκᾶδ' ἰκέσθαι. Ita enim memoriam renovat conjugum &
liberorum ipsorum, ita in impetranda sua, benignioribus uti-
tur universis extra Agamemnonem, cujus animus esset à suis,
propter amorem Chryseidos, alienior.

Ἑκηνημίδες, proceri & eleganti corpore συνευδοχιῶς, ut
πόδοδάκτυλος ἦν. Vel armis conspicui, ἀπὸ τῶν κνημίδων.
ὀλύμπια δώματα, coelestes sedes. Juxta illud γαῖα δ' ἔτι ξυ-
νὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος. Etymologi faciunt ὄλυπον
quali ὄλον λαμπρόν, & οὐρανόν, ὄρανόν à luce. λύσατε, ἑκ-
τασις. ἰλ θ λύσαθ' ὑπ' ἐξ ὀχέων.

22. Εὐφρήμησαν.] Hoc est, religioso silentio approba-
verunt petitionem sacerdotis. εὐφρημεῖν enim significat quod
latinis favere linguis. Et ἴσχειν εὐφρημίαν Sophocli silere est,
Trachiniis. Alii fecerunt, *acclamant*. ut ἀνευφρημεῖν cum
ululatu exclamare, in phaedone.

25. Κρατερὸν δ' ἐπὶ.] Et dura insuper dicta dedit. ἐπίτελλε
increpuit, ingessit, extulit.

29. Πρὶν μὲν.] Sicut. ἰλ. ο. πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν. Negat
priusquam interimant ipsi hostes, aut Ilium capiatur, eiminus
pugnandum, hoc est, nullum prorsus esse finem pugnae futu-
rum

tum ante victoriam alterius partis. & ἢ σ. εὐδέποτ' ἐκπέρ-
σει πρὶν μιν κύνες Ἀργοὶ ἔδονται. Ita nunc dicit se liberam
Chryseïada amissurum esse nunquam.

30. Εὐ ἄργει.] Mycenis fuisse regiam Agamemnonis tra-
dunt, ut ipse *Mycenaeus magnorum ductor Achivum*. (Virg.
Aen. xi. 266.) Et sic fecit Sophoc. ἡλέατρα. Et nunc ἐν Ἀργεῖ,
in Peloponeso accipiunt. Euripid. Oreste tamen & ipse Argos
urbem Peloponensi sedem regiam Agamemnonis fecit. Gram-
matici ambas urbes utraque appellatione fuisse dictas aiunt.

31. Ἰσὸν ἐποιχομένην.] Obeuntem telam, hoc est, texen-
tem, & sternentem cubile, aut curantem, aut assistentem ad
lectum. Ita & apud Aethiopas in sacris adest Neptunus,
ἀντιόων τάυρων τε καὶ ἄρνειῶν ἐνατόμβης. & τηλόθι πάτρης,
ἀπὸ πάτρης.

32. Ἀλλ' ἴθι.] Ρητορικῶς exasperat petitionem leniss. facer-
tis, quasi ejusmodi fuerit, qua commoveri posset. σαώτερος
autem pro σῶς, ut senior, senex. & frater ejus ad rem est at-
tentior. Et, *Tristior & lacrimis oculos suffusa nitentes*.

34. Βῆ δ' ἀκέων.] Tacite, aut missitans ἢ δ' ἀκέωσα καθῆσο,
paulo post. & ἢ θ. ἦτοι ἀθηνάϊη ἀκέωυ ἦν. ἀπὸ τῆς ἀκῆς quod
significat percussione[m] & immobilitatem. ἀκὴν δ' ἐγένοντο
σκωπῆ. πολύφλοισβον, undisonum mare dixit πεποιημένως.

35. Πολλὰ δ' ἔπειτ'.] Tum deinde solus vehementer depre-
catus est Apollinem. Quare imprecatur malum Graecis,
qui approbant petitionem illius? Quia exercitum odit to-
tum, ut auctorem orbitatis suae. Et innuitur hoc loco egregie
Hesiodi sententia: *Saepe viri peccata Luunt totae unius urbes.*

37. Ὅς Χρύσην ἀμφ.] Locorum sunt haec nomina, quibus
praesideret Apollo. Σμινθεῦ, gentile ἀπὸ τῆς σμίνθης. Fuere
autem omnia haec in Troade, & poëtis de gentibus & urbi-
bus dicatis Diis illorum compellare nomina usitatum.

Dii patrii indigetes & Romule Vestaque mater,

Quae Tuscum, Tyberim, & Romana palatia servas. Et,

O Venus regina Gnidi Paphique.

Apud Macrobiū est Σμινθεὺς ὅτι ζεῖ θεῶν. & ἀμφιβέβηκας,
tenes. ὁ δ. δ. μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκε.

39. εἰ ποτε.] Forma communium precum. Quoties e-
nim

nim habent quasi meritorum suorum fiduciam, veluti debitam gratiam audacter repetere consueverunt, & ut illud εἴ. τότε δὴ τι ἢ ἔπει ὠνήσας κραδίην Διὸς ἢ καὶ ἔργῳ. Virgilius,

Si qua tuis unquam pro me pater Hirtacus aris

Dona tuli. Si qua ipsa meis venatibus auxi

Suspendive tolo, aut sacra ad fastigia fixi.

κατὰ πίονα μηρί ἐκχεα, id est, κατέχευσα πίονα μηρία ὅσα.

Ἐρεψα] si inquit fartum tectum praestiti templum tuum, quod tibi gratissimum est. Sic etiam Plato apud quem est hujus loci paraphrasis id tertio πολιτ. καὶ ἀπαιτῶν εἴτι πρόποτα ἢ ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαριτμένον δωρήσαιο &c. Significat verbum & redimere & coronare, Oedipo Coloneo. ὦν κρατ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφισόμῃς.

40. Κατὰ πίονα.] Nam contectas adipe aris imponebant, atque illae partes Deorum, quod ab eo observatum, quod Hesiodus scribit ad hunc modum partitum esse hostiam cum Jove Prometheum.

Εν τοῦδ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ Φῦλ' ἀνθρώπων

Καίῃσ' ὅσέα λευκὰ θυγέντων ἐπὶ βωμῶν.

Ita paulo post.

Μηρὲς τ' ἐξέταμον κατὰ δὲ κνίσσῃ ἐκάλυψαν.

Κρήνηνον, ἐπέκτασις. κρήνηνον νᾶν καὶ ἔμοι. ὁδ. υ. ἀπὸ τοῦ κραινω.

43. Τοῦδ' ἐκλυε] Φοῖβος traditur dictus à splendore & puritate luminis, ἀπὸ τῆς Φοίβης, quae est avia materna illius apud Hesiodum. Apollinis nomen Plato varie deduxit, ἀπὸ τῆς πολήσεως ἀπὸ τῶν βολῶν, fecit ἀπολγόντα & ἀπολύοντα. Plutarchus περὶ τῆς Εἰ ἐν δελφοῖς, Appollinis nomina ad unitatem refert. Απόλλων οἰονεὶ ἀρνέμενος τὰ πολλὰ. ἰήιος, ἰὸς ἡγουν μόνος. Φοῖβος δὲ ἀγνὸς καὶ καθαρὸς ὡς οἱ παλαοὶ ὠνόμαζον. Et collegit Macrobius multarum appellationum hujus Dei causas, quae omnia solarem vim & effectiorem innuere videntur. Non autem est dubium, quin sol vitae auctor sit & conservator, dum igitur radios suos immittit in terras per aëra subtilem & purum omnia salutarī luce complentur. Illis vero in aëris spissi veneno quasi tinctis, morbi omnis generis & maxime vehementes illi, pesti-

len-

lentiae excitantur. Ideoque Homerus dicit grassatum Apollinem similem nocti, & coniecisse telum piccum in Graecos. Neque non verum est hujusmodi in aëre letiferam crassitudinem de terra evaporari ad calorem & aestum solis. Ideoque & canes & jumenta prius sentire Homerus facit, quam homines. & λοιμικαὶ κατασάσεις, ut vocant Graeci, post caniculam fere incidunt, quo tempore quasi conceptos aestus terra exhalat. De pestilentia ista, haec ferme in Troicis Philostrati leguntur, sive vera seu ficta ab illo ut alia plae-raque. Cum lupi de Ida monte lixas & calones dilacerarent atque invaderent jumenta, quae circum castra pascerentur, censuit Ulysses armis exagitandas feras. Sed Palamedi hoc non placuit, qui diceret Apollinem lupos produxisse quasi primordia quaedam pestilentiae, quos quidem soleret ut inter homines canes & mulas configere sagittis suis, prius tamen immittere, benevolentia motum, hominibus, ut admone-rentur futuri mali. Proinde vota nuncupanda Apollini Phyxio & Lycio (quae nomina sunt facta fuga & vellupis, vel luce) ut ipse convertat sua tela in bestias & morbos in capras. Nos vero, o socii, inquit, magna cum diligentia valetudinem nostram curemus. Convenit autem ad vitandam pestilentiam victus tenuis, & frequens motus atque vehemens. Medicinae quidem artem ego non didici, sed sapientia complectitur universas. Haec locutus, carnes vendi in castris vetat, & cibos militares dicit: fructibusque & oleribus vesci milites jubet. Neque illi quisquam refragabatur, quod illius vocem omnes sibi audiendam tanquam divinam oraculi arbitrarentur. Atque illa quidem pestilentia invalisse de Ponto dicitur in oppida Helle Ponti, & Trojanos etiam attigisse. Graecos autem non laesit. His addit & navalia certamina, quibus & imprimis conservarint sanitatem corporis. Sed haec utrum ipse confinxerit, an aliunde sumplerit, dicere non possum. Pestilentiam vero extitisse in bello nihil mirum, cum propter victus nonnunquam inopiam & difficultatem, tum periodico etiam illa impetu potuit ingruere.

44. Βῆ δὲ κατ' οὐλ] De olympi verticibus, vel ad olympi vertices, κάρηνα enim vertices & ardua loca & arces dicuntur.

Vergit autem sol ad vertices cœli, qui vocantur Poli, unde & Plato Ἀπόλλωνα quasi ὁμοπολοῦντα appellatum ait. Ad illos igitur ab Aequinoctiali circulo deflectens sursum & infra sol abire cernitur. Et, graditur nunc iratus, hoc est infestus & exitiosus Graecis. κῆρ Crasi de κέρ. Acharnensibus. ἐγ' ἔδ' ἐφ' ὤγε τὸ κέρ εὐφράνθην ἰδών.

45. Τόξ' ὤμοισιν] Arcum, sed pluraliter τὰ τόξα fere dicunt Graeci, Sagittator autem est Apollo propter radiorum solis penetrabilitatem.

46. Ἐλαγξαν δ' ἄρ.] Vel communi σωματοποιία infecti sideris damna exponit. Vel intelligendum in tali aëris statu fragores quoque & tempestates exillere. Itaque tum videmus creberrimas esse mutationes coeli, ipsum etiam arcum argenteum facit propter retiosorem & albescentem tali tempore aciem luminis. Macrobius generalis appellationis hanc causam reddit, quod sol enascens per summum orbis ambitum velut arcus quidam figuretur alba & argentea specie, ex quo arcu radii in modum emicent sagittarum.

48. Ἀπένευθε νεῶν.] Ita significatur pestilentiae immissio in Graecos. Apollo enim de coelo se contra naves in insidiis collocat.

49. Μετὰ] adverbialiter, *post*. Βιοῖο arcus, vel sane nervus, hoc quidem loco arcus accipiendus, sed Βίοιο esset *vinae*. haec forma genitivi Jonici non ignota est.

50. Ουρῆας] à nominativo ὀρέυς. Jonice significantur Mulae. Ἀργούς κυνᾶς à celeritate, vel nitidos. Unde & ἀργῆτι κεραυνῶ & ἀργέτι δημῶ. & ὁδ. αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων.

51. Ἀυτοῖσι.] Iplis nimirum Graecis aut hominibus. Et crebris arsisse dicit rogis mortuorum corpora. Hi enim apud veteres fuere ritus funerum, Et nunc iusta quidem faciunt sociis, licet enim, neque praelia obstant, postea vero dum pugnatur non nisi pactis induciis hoc facere conceditur. Tum igitur illi interea heroes, ut initio dixit, à canibus & volucribus dilaniantur.

53. ἐννῆμαρ.] Pestilentiam saeviisse dicit dies. ix, quo numero dierum potuit intelligere Achilles de doctrina Chironis esse malum non leve, sed stabile, cum tempus horarum CLXXX. quib.

quibus luna quadrantem signiferi peragrat, nihil remitteret pestilentia, sed jam de nono die plane confirmaretur, qui est numerus eximius. Nam & compositus impar, & in prima schemata dividitur, & primus de imparibus existit Tetragnus *τετράγνους* numerus, inque cubum triplicatur & luna tum in conficiendo triente versatur. Itaque morborum judicia fieri solent septimo, nono, & decimo septimo die. Sed *τῇ δεκάτῃ* intelligendum *ἡμέρα*.

55. *τῷ γὰρ ἐπὶ Φρεσί*] *Ἦραν αἶρα* esse volunt. Et Plato significasse nominatorem primum id ipsum putat, hocque posse ita intelligi, si quis saepe pronunciet illud vocabulum *ἦρ*, *α* *ἦρ*, *α*. Sed mihi dubium non est, postquam sententiam legi apud Herodotum quam subscribam, quin & haec & alia ferè mentio omnis numinum referenda sit ad astrologicam rationem, & eam quidem Aegyptiorum, quam Graeci maxime probarunt. Quae à nobis quibus illa scientia barbarie & superstitione prope tota erepta fuit, quamque nunc vestigantes vix adhuc è longinquo quasi per nebulam conspiciamus. Haec igitur à nobis plane intelligi atque cognosci non possunt, praesertim cum illa ratio, amissis Graecorum scriptis, penitus ignoretur. Etsi alicubi ita sunt illa manifesta, ut coecus etiam *διακρίνειε ἀμφοφόων* ut hic Poëta ait. Quale est adulterium Martis, & genesis Herculana, & nonnulla alia de quibus fortasse alias disputabimus. Huc referenda igitur illa cura Junonis & studium erga Graecos, similiter & aliorum numinum, quae Graecis favent, itemque eorum, quae faciunt cum Trojanis. Nec non & heroici partus, qui essent aut Deorum aut Dearum filii. Est enim illa vis effectuum coelestium aut mascula aut foeminina. Sed haec non admiscimus huic loco. Sententia autem, de qua dixi, Herodoti haec est. Euter. *Καὶ τὰδε ἄλλα Ἀιγυπτίοισιν ἐστὶ ἐξευρημένα, μεῖς τε καὶ ἡμέρη ἐκάστη θεῶν ὅτεν ἐσὶ. καὶ τῇ ἑκάστος ἡμέρη γενόμενος ὅτέοισι ἐγκυρήσει, καὶ ὅπως τελευτήσῃ, καὶ ὅκοῦός τις ἔσται, καὶ τῆτοις τῶν Ἑλλήνων δι' ἐν ποιήσῃ γενομένοι ἐχρήσαντο.* Quae ita convertimus. Sunt praeterea & haec inventa Aegyptiorum. Primum, quorum numinum quique mensis atque dies proprius sit. Deinde, quae fata de certis

diebus partus exceptura genitos, qui finis vitae, qui mores futuri sint. Atque haec Graeci poëtae ab illis sumpserunt & usurparunt. Nihil potuisset dici manifestius quam Graecos poëtas similiter ut Aegyptii fecissent, naturae scientiam fabulis involvisse, neque prophanare voluisse sanctissimam doctrinam, qui mos veterum sapientum proprius fuit. Atque utinam libuisset Platoni magis interpretari & exponere haec, quam verbis ostentare & proclamare inexplicata tanquam mysteria. Sed progredimur, ut sentio, longius cupiditate divinae scientiae, cujus neglectio & contemptus maximum crimen barbariei & inhumanitatis iniusta est seculo nostro. Redeo igitur ad rem. λευκώλενον Ἡρην formosam dixit synecdochice, *candidis lacertis*.

58. Τοῖσι δ' ἄνις.] Tum surgens Achilles ita dixit. Est autem deliberatio. Ideoque compellat Agamemnonem Imperatorem consulens in medium, quo facto opus esse videatur. Et Homerus quidem facit ipsos Reges quoque stantes agere cum populo. At Virgil. sic. *Solio Rex insit ab alto*.

59. Παλιμπλαγχθέντας.] formandum à πλάγγω, ad similitudinem τῆς τέγγω. Unde & πλαγυταὶ rupes. & ὁδ. φ. πλαγυκτέ inter convicia dictum. Erro. Nunc esse igitur periculum ait, ne rejecti in reditu erroribus agitentur. Quod autem dicit πάλιν, referri potest ad difficultatem navigationis, vix enim tandem post varios errores ad Trojam classis Graecorum appulsa fuisse fertur.

62. Μάντιν.] Vel est haec ἐπεξήγησις, quod dicit sacrificum aut somniatorem consulendum, ut haec duo genera divinationum proponi intelligantur. Vel tria memorantur: Μαντεία augurium, ἱεροσκοπία sacrificia vel extispicina, & ὀνειροκριτική, id est, visa somniorum. Hippocrates quidem plane μάντιν appellat aruspicem, his verbis, α. περὶ διαίτης ὀξέων νόσων. ὅτι καὶ οἱ μάντιες τὸν αὐτὸν ὄρνιθα εἰ μὲν ἀριστερὸς εἶη ἀγαθὸν εἶναι νομίζουσιν, εἰ δὲ δεξιὸς, κακόν. Secundum igitur hunc & antiquissima & Ionica dialecto usum, interpretari Homericas voces rectissime poterimus. Nam quod Plato (in *Phaedro*) facit μαντικήν quasi μανικήν, & ὀιοντικήν quasi ὀιονοητικήν, lusit ut solet. Plane enim factam esse dictio-

nem apparet ἀπὸ τῶν οἰωνῶν, quae sunt ὄρνεις, vel simpli-
citer, vel ut aliqui malunt, grandiores, id est praepetes.
Unde & Homerica vox τῶν οἰωνοπολῶν. Verum ut Latinis
auspiciū quaecunque observatio, & ariolari praedicere at-
que praecognoscere de quacunque significatione intelligitur,
ita οἰωνίζειν & οἰωνὸς & ὄρνις notat quaslibet divinationes. Ut
ἱλ. ω.

μή δέ μοι αὐτῇ

ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν.

Euripides Oreste de lacrimatione.

οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας.

Et Phoenissis.

οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ ζέφῃ.

Aristophanes ὄρνισι.

Ἔσμεν δ' ὑμῖν ἄμμων. δελφοὶ. δωδώνη φοῖβος ἀπολλων.

Ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνεις, ἔτω πρὸς ἅπαντα τρέψεσθε

Πρὸς τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς εἰότῃς κτῆσιν, καὶ πρὸς γάμον ἀνδρός

Ὅρνιν τε νομίζετε πανθ' ὅσα περ περὶ μαντείας διακρίνει,

Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,

Ξύμβολον ὄρνιν. Φωνὴν ὄρνιν θεράποντ' ὄρνιν ὄνον ὄρνιν.

Quamvis autem non improbem accipi μάντιν in significa-
tione οἰωνιστοῦ, quo genere maxime uterentur & confiderent,
tamen nihil vetat quo minus appellative positam vocem se-
quentia interpretentur, ut ἱλ. quoque ω.

ἢ οἱ μάντιες εἰσὶ θυοσκοοὶ ἢ ἱερῆες.

Sed ἱερῆες vocat nunc, qui alio nomine θύτης dicitur, qui
extis caesarum pecudum inspectis futura praediceret, aut oc-
cultas aperiret.

65. Εἴτ' ἄρ' ὅγ'.] Utrum ob votum neglectum, aut sacri-
ficium non rite factum succenseat, & an placari posse videa-
tur. Causam igitur quaerit mali & opem. Solent autem in
laevitia pestilentiae desperantes, ab humano auxilio confu-
gere ad Deorum implorationem, à quibus etiam haec ma-
la immitti & puniri humana scelera arbitrantur. De he-
catomba, & pecudes, quae essent mutilae, aut vitiosae,
mactari Dīs nefas fuisse, cum alibi, tum in Trachiniis di-
ximus.

67. Ἀντιάσας.] Quia exuri cum adipe ossa à veteribus consuevissent, quo nidore quasi pascerentur numina, quibus res divina fieret. ἰλ. δ.

Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἵσης

Λοιβῆς τε κνίσσης τε τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

Ex his lusit Aristophanes ὄρνισι, cum dicit illas fame Deos facile necaturas, si non patiantur evaporari τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν.

68. Τοῖσι δ' ἄν.] Tum in medium illorum progressus est Calchas; vel ἐπὶ τοῖσι hoc est μετὰ ταῦτα. Sed Κάλχαντα dictum volunt de cogitationum & consiliorum profunditate, ἀπὸ τῆς καλχῆς quae sit concha purpurae & in profundo mari degat, Sed emersa suavissimum colorem tingendis vestibus suppeditet.

Ὁχ' ἄριστος per aphaeresin ἐξοχα. ὃ δ' ο. ὅς κ' ἐξοχα μὲν Φιλέησιν ἐξοχα δ' ἐχθαίρησιν. Dixerunt autem & Latini nimium pro admodum. Calchantis genus hoc traditur. ὁ Κάλχας τῷ Θέσπορος, τῷ Ἰδμόνος καὶ Λαοθόης τῷ Ἀπόλλωνος αἰ' Ἀσερίας τῆς Κορώνης.

70. Ὅς ἤδη.] Quae sint, quae fuerint, quae mox ventura trahantur.

76. Σὺ δὲ σύνθεο.] Vel audi, vel vide, hoc est complere animo tuo, ut ὃ δ. ρ. ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον. vel fidem da unde & συνθῆκαι conventa.

77. Ἴμεν.] Particula affirmationis, usitatius est ἴμεν, quod in iurejurando & aliis asseverationibus ponere consueverunt.

80. Κρείστων γὰρ.] Memorabiles sententiae κατ' ἐξοχὴν γνῶμαι vocantur. Quae sunt ejusmodi ut omnium judicio & assensione comprobentur, propterea in argumentationibus demonstrationum loco assumuntur. καταπέψη Metaphoricos concoxerit. Et significat χόλος indignationis furorem. χότος acerbiter & amarulentiam, καὶ τὸν ζηλόν. θεοπρόπιον vaticinium.

88. Οὕτως ἐμεῦ.] Hoc omnes, qui eloquentiae studuerunt semper observarunt, ut idem aliis verbis dicerent vel explicantes dictum, vel argentes rem, vel etiam exornantes hac copia

ria orationem. In quo praecipua facundiae laus inesse solet. Atque hae sunt illae ἐξηγήσεις & ἐπεξηγήσεις & αὐξήσεις ut Grammatici nominibus designant, magna cum cura observandae & exprimendae studiosis eloquentiae. Sed de his nunc non est differendi tempus: visum tamen locum notare. βαρύνει infestas vel violentas manus afferet. & ἐστὶν δερκομένοιο dum aspiciam vel aspiciat.

90. Οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνων.] Et haec figura est excellentiae, id est, τῆς ἐξοχῆς. Sed Agamemnona Plato dictum vult à manendo & perdurando, propter longum illud obsidionis Trojanae tempus. Ἑλικώπιδά κέρην, nigris oculis decoram puellam, ajunt enim ἑλικά nigrum significare. Περίθοιμεν, forte moverimus placatum animum illius, aut placato illo spem conceperimus. Ut ἰλ. ξ.

Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν ὃ ἐπέπιθμεν.
hoc est, quo freti fuimus.

102. Ἥρωας Ἀτρεΐδης.] Plato ἥρωας ἀπὸ τῆς ἑρώτος deducit quod progenies esset Deorum Dearumve amore captarum mortalium. Vel quasi ἑρώας esse vult, id est ῥήτορας eloquentes & oratores. Atrea vero ἀπὸ τῆς αἵτης, quam originem cum historiis illius congruere ait.

103. Ἀμφιμέλαιναι] Commotos animos, nigros vocat, ut mare nigrescit de atris nubibus tempestatum. Ut ὁδ. μ.

Σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε Γαῖαν ὁμῆ καὶ πόντον.

Et Virgilius. Aen. 1. 97. Ponto nox incubat atra.

Contra autem tranquillum mare albidum videtur. Ut ὁδ. κ.

Λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

Significant & μέλαιναι φρένες Homero constantem atque gravem animum, cujus contrarium improbum & levem Pindarus appellatione albedinis notavit. Translatione ducta ab ignis fluctibus & supernatante spumea albedine. Deinde dicit micantibus & quasi inflammatis oculis acerbe intuentem in Calchanta, dixisse Agamemnon. Tale & Virgilianum hoc, libro xij.

Totoque ardentis ab ore

Scintillae absistunt, oculis micat acribus ignis.

106. Μάντι κακῶν.] Vocat per summum consilium vatem
sce.

sceleratum, qui odio sui, non amore veritatis illa provideret. Haec figura solet communiter ἐνάρθως efferri ut Σωκράτης τῶν ἀγαθῶν. i. ἀγαθὸς Σωκράτης. Sed Poëtae saepe ad hunc modum protulerc. Sophocl. Philoct. Τῷσι σῶφροσι βροτῶν. Et Antig. οὐδεὶς Φίλων ζενάζει. Nec non etiam Thucyd. β. τὰς βοηθήσαντας λοκρῶν μάχῃ ἐκράτησε.

106. Τὸ κρήγυον.] *Verum, idoneum.* οὐδὲ κρήγυοι διδασκαλοὶ εἰσι τούτων. Plato, Alcib. α. *Neque idonei doctores sunt*, hoc est vere dicere nequeunt.

113. Προβέβουλα.] pluris hanc, inquit facio, quàm Clytemnestram, dotatam conjugem. Sic enim dixere μνηστῆρας & κουριδίας ἀλόχους quae filiae familiarum legitime viris desponsae essent. Dicitur & ἀνὴρ κηρίδιος. Legitimus maritus. Itaque Herodotus conjunxit in quinto, παλλακῆας καὶ τὰς κηριδίας γυναῖκας.

117. Βούλομ' ἐγώ.] Alii aliter explicuere hunc locum, sed dupliciter fere ut dicat Agamemnon, se cupere suo interitu redimere salutem exercitus. Ita ἢ positum pro καὶ, quasi sic loquatur: Se vivere nolle, aut praestare incolumes suos. vel ut hic sensus sit: Malo ego certe salvos esse meos quàm perire, quod & verius. Sic enim etiam posuit, ἰλ. ρ.

Ἡμῶν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι.

Ε ὁδ μ.

Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῆμα χανῶν ἀπὸ θύμον ὀλέσθαι,

Ἡ δὴθα στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρύμῃ.

Et illud vulgatum,

Θέλω τύχης σαλαγμὸν ἢ Φρενῶν πίθον.

116. Ἀλλὰ καὶ ὥς.] Sed quamvis ita sit, nihilo tamen minus illam remittere volo. Et deinde λεύσετε velest: Date igitur operam universi, ut aliunde praemium mihi comparetur. Vel, videbitis enim aliunde mihi praemium inventum iri, ἀπειλητικῶς. Verum ὅμοι volunt esse per Apocopen ὅτι μοι.

122. Ατρεΐδῃ κύ.] Haec sunt primordia jurgiorum, quae procedente contentione gliscunt, donec furore quodam, ut solet, concluduntur. κύδισον vocat ut imperatorem. Φιλοκτεκνώτατον ut notans & reprehendens avaritiam ipsius. Sed

Sed hujus orationis caput est, Aequum. Quamvis de novo dividi collata praeda possit, tamen fieri non oportere, quod iniquum esse videatur, cogi in commune referre singulos, quae forte illis obvenerint.

124. *Ξυνήϊα.*] *ξυνά'*, communia, id est nondum distributa. *ξύνεια* & diaeresi atque ectasi *ξυνήϊα*.

125. *Τὰ δέδασαι.*] *ἐκεῖνα*, illa, distributa sunt. *δαίζω*, *δε-δαῖσαι* & *δέδασαι*.

126. *Λαὸς δ' οὐκ.*] Iniquum est postulare multitudinem referre ad se, quae dudum sortito acceperint.

131. *Θεοείκελος Ἀχιλλεῦ.*] Veteres epithetis laudis quasi propriis usi sunt. Itaque ne inimicos quidem atque adeo hostes suos illis fraudarunt, ut alibi quoque monuimus. *θεοείκελος* autem cum Dis comparandum notat, vel forma veletiam virtute, utraque enim re praestantem facile reliquis omnibus *Ἀχιλλεῦ* Homerus introduxit.

132. *Κλέπτε νόω.*] Ne, inquit, fallere te posse me speres. *κλέπτειν* enim regere quasi *καλύπτειν* significat, unde & *κλέπτει*, qui clam alienas res auferunt, qui & *φῶρες*. Sed ut figura haec sermonis melius perspiciatur, aliquod similes ascribam. Trachiniis. *εἰμὴ συμφορὰ κλέπτεισί με*, id est, fallunt me. *ἡλέκτρα*. *δόλοισι κλέψαι χεῖρὸς ἐνδίκης σφαγᾶς*. Justam caedem fraudibus tegere. Et mox. *ὅπως λόγῳ κλέπτου-τες ἡδεῖαν Φάτιν φέρομεν αὐτοῖς*. ut oratione simulata seu ficta, laetum illis nuntium afferamus. Pindarus *πυθίων. δ. κλέπτων δὲ θυμῷ δαῖμα*, occultans metum animo. Sic igitur & hoc loco. Nihil, inquit, dolo agas, non enim me falles. *Παρελεύσεαι*, hoc est, non praeteribis, sed deprehendere in fallacia tua. Vel, non vinces me in hoc stadio. Qui enim à tergo relinquunt alios cursores, palmam obtinent.

133. *Ἢ θέλεις*] *εἰρωνικῶς*. Scilicet hoc tibi placet te frui tuo praemio, at me spoliatum meo, sic inanem residere ad naves. Irridet enim Achillis sententiam hoc nomine, quod sibi illic consuluisse videretur, neque laboraret quid aliis accideret, si ipse modo suam retineret *Briseida*.

135. *Ἄλλ' εἰ μὲν.*] Oratio est imperfecta, attice deficient.

ciente fine, quod vocant ἀνανταπόδοτον. Tale est apud Aristoph. Pluto.

Κἄν ἀποΦήνω μόνην
 Ἀγαθῶν ἀπάντων οὕσαν αἰτίαν ἐμέ
 Τμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς:

Intelligitur enim, missam me facite, aut vicerō. Et Thucydidem lib. 3. καὶ ἦν μὲν σύμβῃ ἡ πείρα. εἶδ' ἐμὴ. Μιτυληναίοις εἰπεῖν, νᾶυς τε παραδῆναι καὶ τέιχ' ἀθελεῖν, hoc est. Si quidem processisset inceptum, intelligendum, futurum ut vellent. Sin aliter jubere Mityleneos, naves tradere, & muros demoliri. Tale est & hoc. Si quidem dederint aliud praemium hoc non vilius Graeci, ego quidem nihil praeterea acturus sum, aut facile ego quidem patiar. Sin nullum dederint. At ego ipse sumam. Regia haec vox est. Cum volentibus nolentibus illis, habiturum se aliam amicam dicit.

138. Ἡ τέον ἡ Αἴαντος.] Aiacis quidem Tegyressam fuisse, & Achillis Briseida, notum est. Ulyssis etiam traditur Laodice Cygni filia.

142. Ἐπιτηδὲς ἀγείρ.] *Apte legamus remiges*, id est, aptos & idoneos. ἀγείρομεν autem pro ἀγερέμεν aut ἀγείρωμεν, putato modo. Ut il. θ. Τώδε δ' ἐν νῶϊ

Τρῳσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνομεν. Et

Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν ἄρ' ἄρα.

143. Ἄν δ' ἐ καὶ.] Interrupta est compositio, & ἄν pro ἀνὰ dorica apocopa. ut παρὰ, παρ. παρ δ' ἐ μοι αὐτῇ σῆθι. ut sit verbum ἀναβήσομεν.

146. Ἐκπαγλότατ'.] *Pervicacissime*, aut *vehementissimi animi*. Nam in utramque partem vehementia hac voce significatur. il. γ. ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα.

147. Ὅφρ' ἡμῖν.] Ironicos & hoc dici videtur. Sentit enim illam totam indicationem causae morbi esse compositam & falsam.

Ἐκαεργὸν autem dixit Apollinem, vel qui ad se accedentes de procul repellat, ἀπὸ τοῦ πόρρωθεν εἵργεσθαι, non enim fert sensus illam tantam vim flammae. Vel, quod verius, idem valet haec vox quod illa τῶ ἐκ' ἐβόλα, cujus opera in longin-

qui.

quitatem exerceantur. Superne enim sol radios suos in terras immittens, illas fovet & calefacit ignea vi sua.

148. Τὸν δ' ἄρ' ὑπέδρα.] Frequens dictio apud Homerum, significat contorsionem oculorum in eum, cui irascimur. Hunc igitur torvum intuitus, sic alloquitur Achilles.

Et impudentia plenum; & avaro animo esse dicit Agamemnonem, quorum est utrumque magnum convicium atque Imperatori inprimis, quem nihil magis decet quàm gravitas & liberalitas. *Indutum impudentia* esse ait, hoc est totum impudentem, sicut ferae quaedam forma hominum indutae.

150. Πῶς τις τοι.] *Toi pro σοῦ, Tuis verbis*, hoc est iussis & imperio. Talia multa sunt passim in scriptis veterum, ut hoc ἐσθίεταιί μοι οἶκος. & ἰλ. β. 87. Θέμισι δὲ καλλιπαρήφ δέν το δέπας, hoc est παρὰ τῆς Θέμιδος. Atque hujusmodi alia qui volet de scriptis auctorum utriusque linguae colligere poterit. Tale enim est & hoc Ciceronianum. ad Attic. lib. v. *Quae mihi sunt inclusa medullis*, id est, inclusa medullis meis. Et hoc pro Quintio. *Ei misero, absenti, ignaro fortunarum suarum, omnia vitae ornamenta, per summum dedecus & ignominiam diripi convenire.* pro, ejus.

151. Ἥ ὁδὸν ἐλαθέμεναι.] *Obire destinatum iter*, vel ad occupandum aliquem locum, vel agendam praedam, vel obsidendum oppidum hostium, vel denique insidias faciendas.

152. Ὅυ γὰρ ἐγὼ Τρώων.] Cur nemo Agamemnoni, si sic agat, parere volet? Quia illam esse dicit secutos se, & hanc operam dare ipsi ac fratri, gratia illorum non odio Trojanorum excitatos. Itaque ipsorum injuriis alienatos, nequaquam futuros esse ait simili voluntatis promptitudine & obsequio.

Ἀιχμητάων] *Bellicosorum συνεκδοχινῶς* αἰχμή enim culpis dicitur hastae. ut ἰλ. β. 494. πάροιθε δὲ λάμπετο δούρος αἰχμή χαλκεία.

154. Ὅυ γὰρ πώποτε.] Bellorum causas commemorat, quae sunt vastationes agrorum, abactionesque pecorum & armentorum.

153. Αἰτιοί.] Nihil est cur illos accusem, à culpa omni erga me absunt. αἰτία enim significat *crimen* quidem potius quam facinus. & αἰτιος in quem crimen aliquod confertur. Sed & *causam* αἰτία simpliciter, & αἰτιος *auctorem* notat, id est, qui in causa esse dicatur, cur aliquid acciderit. Plato πολιτ. β. Οὐδὲ ἄρα ὁ Θεὸς ἐπειδὴ ἀγαθὸς πάντων ἂν εἴη αἰτιος, ὥς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγων μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἰτιος, πολλῶν δὲ ἀναίτιος, πολὺ γὰρ ἐλάττω τὰγαθὰ τῶν κακῶν ἡμῖν. Pro. inde cum bonus sit Deus, non potest ad illum vere causa omnium referri, ut vulgo faciunt. Sed non quidem multorum in rebus humanis auctorem esse illum perhibebimus, multorum autem causas ab eo removebimus. Multo enim certe pauciora sunt bona in terris, quàm mala.

155. Φθίαν.] appellat ἐριξώλακα, id est, fertilem à pinguibus glebis. & βοτιάνειραν, quae alat viros, id est, foecunda sit. Fuit autem Phthia Thessalica urbs maritima, patria Achillis,

156. Ἐπειὴ μάλα.] Nam inter vicinos, maxime bella & contentiones oriuntur, his de causis quae dictae sunt. Hanc sententiam expressit alicubi in tristibus Naso his versibus.

Innumeri montes inter me teque, viaeque,

Fluminaque & campi, nec freta pauca jacent.

Et Cicero Philipp. xiii. Sed si maria, montes regionum magnitudines interessent, odiſſes eum, quem non videres.

159. Τιμὴν ἀρνύμενοι.] Vendicantes tuum honorem à Trojanis, sive ultionem expectantes à Trojanis, & poenas, quas persolvant Menelao & tibi. ὁδ. α. 5.

Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.

Dum suam vitam asserit & reditum parat sociis. Trachiniis. ὦν ἐγὼ μεθύσερον ὅτ' οὐκέτ' ἀρνεῖ τὴν μάθησιν ἀρνυμι, hoc nunc intellectum comρακο, id est, nunc demum intelligo cum nihil prodest. Plato νόμων. Ζωὴν αἰσχροὺν ἀρνύμενον. Unde & verbum compositum μισθαρνεῖν mercedem capere, quod duabus vocibus Plato dixit πολιτ. α. Τὸν μισθὸν ἀρνύμενος. τιμὴ autem τὴν τιμωρίαν hoc est, poenam quoque significat. Ut il. γ. 286.

Τιμὴν δ' ἀργείοις ἀποτινέμεν ὥς ἐπέοικεν.

160. Τῶν οὐτι.] Referendum ad illud quod dixerat ἀλλά τοι ᾧ μέγ' ἀναιδὲς ἐσπόμεθα. Neque enim inusitatum est, ut singuli, de se loquentes, plurali numero utantur, Nos te sumus secuti & nunc contemnimur neque respicimur.

161. Καὶ δὴ μοι.] Hoc est caput irarum Achillis, quod ab Agamemnone ita parvi fieret, ut non dubitaret hic illi minari, se ipsius rem esse vi erepturum. Ut igitur Briseida non tanti faceret, possetne ferre hanc tam superbam injuriam fortissimus heros & virtutis tantum laude celebris? Tales enim simpliciter & furenter irascuntur, atque facilius mortem quàm contumelias tolerare possunt.

162. Ὡς ἐπι.] ἀναστροφῇ, ἐφ' ᾧ, pro quo multum laboris pertuli.

Ῥίεσ' Ἀχαιῶν] περίφρασις, id est, Graeci. Ut παῖδες ἰατρῶν, Medici. Et ὁδ. λ. 546.

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν,
Judices autem Trojani erant.

165. Πολυαῖνος πολ.] A verbo αἴσσω quod significat impetum & turbulentiam. Οδ κ. 495. Τοὶ δὲ, σκιαὶ αἴσσοισι, impetu feruntur, seu temere feruntur. Bellum dixit turbulentum.

169. Νῦν δ' εἴμι.] Nunc eo; sed intelligitur futurum. Discessurum enim se minatur domum. Naves autem κορωνίδας dixit, vel rostratas, ἀπὸ τῆς κορώνης, vel nigras ut ajunt, ἀπὸ τοῦ κόρου nigro. Unde & κόρην pupillam deducunt.

171. Ἐνθάδ' ἄτιμος εἶν.] Mutatus est casus, ut sit, vel nominativus pro genitivo. Ut illud:

Ἄμφω δ' ἐξομένω γερανώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Il. γ. 211. id est, ἀμφοῖν ἐξομένοιιν. vel, quod mihi magis arridet, pro accusativo. Quale est illud Il. ζ. 510.

Ὁ δὲ ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς ρίμφά ἐ γῆνα φέρει. id est: τὸν δὲ πεποιθότα. Ex hoc loco ἄτιμον εἶντα. Non arbitror, inquit, te opes magnas comparaturum relictum desertione mea inglorium. Est autem cognatio inter hos casus, unde & in duali numero & in neutris semper, & apud Latinos alicubi, in plurali numero una illorum forma est, ut τῶ λίγῳ, τὰ ξύλα. fortes viri, & fortes viros. Similiter & genitivi

nitivi cum dativo videtur esse affinitas, quorum & ipsorum casuum una est in duali numero terminatio. Ut τοῖν λέγειν.

Simile est, ἰλ. β. 350.

Φημι γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα

Ἀσράπτων ἐπιδέξια. Et Aristophanis hoc:

Nebulis. Τοὺς κριτὰς ἃ κερδανέσιν ἦν τι τὸν δὲ τὸν

χορὸν

Ὡφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων βεβλόμεσθ' ὑμῖν Φράσαι.

Et ὁδ. α. 275.

Μητέρα δ' εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι

Ἀψ ἴτω εἰς μέγαρον πατρός. pro eo quod est

κριταὶ & μητήρ.

171. Ἀφενος καὶ.] Volunt esse ἄφενος Grammatici annuos redditus. Vel quantum in unum annum satis sit copiarum atque facultatis. Sed Hesiodus pro copia & bonis simpliciter videtur posuisse, εἰς ἄφενον σπεύδοντα.

Itemque ἰλ. ψ. 298.

Μέγα γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος. id est, *magnas opes*. Et est geminatio ista, de qua dixi, vocum, ἐξηγητικὴ veteribus usitata, ut tales differentias exquirere vel potius invitis verbis extorquere, nihil necesse esse videatur.

173. Φεῦγε μάλα.] Quantopere nunc irritatum iri Achillem existimandum, cum non discedere, sed fugere illum Agamemnon jubet, ut non modo se discessionem illius nihil morari, sed formidinem ipsi exprobrare videatur? Non enim deserere sese, sed hostes fugere. Quae autem sequuntur à superbo & à Rege dicuntur. Cicero hinc quaedam aptissime inferuit epistolae cuidam ad Appium, hoc modo. *Tu autem si id agis, ut minus mea causa, dum ego absum, debere videaris, quam ego tua laborarim, libero te ista cura, παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι οἱ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεὺς*. In hoc autem μητιέτα Ζεὺς calum aliqui mutatum ajunt, ut illud: Ἀυτὰρ ὁ αὖτε Θυές' Ἀγαμέμνονι λείπε Φορῆναι. Aliqui Boco icam esse dialectum, secundum quam nominativus hoc modo profertur, ut ποιητῆς, Poëta.

178. Εἰ μάλα καρτερός.] Non enim sunt haec τῶν ἐπαινετῶν, qui

quae nostro studio, opera, labore, non acquiruntur bona, secundum Peripateticos. Quid igitur, inquit, te vires superbum faciunt, divinum donum, non bonum proprium?

181. Ἀπειλήσω.] Mutatum tempus, nam in praesentia minatur, sed significat se persecuturum interminationem. Ita mox ἄγω pro ἄξω dixit. Haec autem sunt ἐλλειπτικῶς posita, & intelligenda comparationis particula ἔτῳς, id est, Sic auferam tibi tuam, ut Apollo mihi meam aufert. Et est παρεντεθέν

Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊτ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισι.

Πέμψω. ιλ. α. 184. Ut totum tale quasi fuerit.

Ἀπειλῶ δέ σοι ὧδε ποιήσειν, ὥς ἐκ ἀπάξειν τὴν σὴν Βρισηίδα ἔτῳς, ὥς περ ἀφαιρεῖται τὴν ἐμὴν Χρυσίδα ὁ Ἀπόλλων, ἣν δὲ ἐκείνῳ προτέμψω ἐν τε τῇ ἐμῇ νηϊ καὶ σὺν ἐμοῖς ἐταίροις. Iam τὸ σὺν γέρας appositum est ad Βρισηίδα.

189. Στήθεσσι λασίοισι.] Et Πατροκλῆος λάσιον κῆρ. Hirsuti enim animosi putantur. Vel virile hoc est, esse hirtio pectore.

190. Ἦ ὅγε.] An ipso, pro αὐτός, quod & mox πλεονάζει repetitum ὁδ' Ἀτρεΐδην, id est, Ἀτρεΐδην δέ. χόλος & χόλη bilis, cui ira, furor, omnisque acerbitas commotionum adscribitur.

193 Ἔως] συνίζησις, una enim syllaba pronuncianda, ut, serpiroque inpius eburneo, Ovid. Metam. I. 178.

193. Κατὰ Φρένα καὶ.] Φρένα mentem, θυμὸν animam commotum, interpretantur. Sed videtur idem bis dixisse ἐξηγητικῶς. Non enim dubium est, quin Homerus mentem, cogitationem, consilia, rationem, in pectore collocarit. Quamquam qui hanc vim, ut Plato fecit, in capite constitutam probare de Homericis etiam versibus voluere, usi hoc loco maxime sunt. Minervam enim ideo ajunt, apprehendentem capillum hujus, introduci ab Homero, quod senserit rationem, ἡγεμονικὸν vocant, in cerebro residere. Et fieri sane potest, ut vel Platoni, vel ante hunc Pythagorae hinc occasio data sit illius dogmatis. Sed non sunt ista hujus loci, praesertim cum breviter explicari nequeant, itaque fortasse alias à nobis tractabuntur copiosius.

194. Ἐλκετο δ' ἐκ.] Jamque ensē educebat de vagina,

cum Minerva advenit: significatio activa verbi medii. Et est δὲ conjunctio supervacua παραπληρωματικῶς, vel ἀντὶ τῆς δῆ. Quae dialectus attica est.

195. Πρὸ γὰρ ἦνε.] Τμήσις, προῆνε γὰρ. Istaе Numinum εωματοποιίαι, aut ἡθικῆς, aut ἀστρονομικῆς, aut quod mini quidem videtur utriusque considerationis sive allegoriae sunt.

196. Φιλέσθαι τε κηδομένη.] Incongrua constructio, quales apud auctores veteres passim occurrunt. Ut Virgilianum hoc Aen. xi. 280.

Nec veterum memini, laetorve malorum.

Non enim dicitur κηδομαί σε, sed σε, neque *laetor malorum*.

197. Ξανθῆς δὲ κόμης.] Facit enim formosiss. quoque Achillem, non solum fortiss. Ut Il. β. 673.

Νιρῶς δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε

Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Nam quod innui quidam volunt τὸ τῆς ἥρωος ξανθόχολον, probetur sane & ipsum, quamvis, ut videtur, nimis exquisitum.

200. Παλλάδ' Ἀθηνάην.] Ἀθήνη Minerva, Ἀθηνᾶ & Ἀθηναία, quoniam non sit nutricibus usa. Ut γαλαθηνός, qui lac fugit. Nam cum Μητις, qua voce *consilium* significatur, gravida esset, devorata à Jove traditur, atque ita postea grandis virgo de ipsius capite cum armis erupisse. Verum Plato facit in Cratylo Ἀθηνᾶν quasi θεονόην vel ἡθονόην. Minerva autem, quae minaretur vel minueret, ut ait Cicero, epithetum magis interpretari videtur τῆς Παλλάδος, ἀπὸ τῆς πάλλεσθαι, quod vibrari significat, ut bellicus gestus intelligatur. Cognoscit autem numen de fulgore eximio oculorum, qui etiam maxime illustres in corpore sunt. il. N. 72. Ajax Oilei F. Numen de gressu noscitatur. Sed omnino, ut ibi dicitur, ἀρίγνωτοι δὲ Θεοί περ. Μοχ, ἔπεα πτερόεντα, *velocia dicta*. μεταλήψει. Magna est enim celeritas volucrum, juxta hoc; *Volat irrevocabile verbum*, Horat. lib. i. Epist. 18. 73.

202 Ἀιγιδόχοιο.] *Qui aegidem teneat*. Quo scuto poëtae Jovem armant, fabricato à Vulcano. il. ο. 308. ἔχε αἰγίδα θέρην

Δεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκίῳ

Ἥφαιστος Διὶ δῶκε, Φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν.

Merito autem Jovem fulminantem & tonantem armat Ἥφαι-

τος ὁ τῷ Φάεος Ἴζωρ, ut Plato ait. Et quidem princeps atque dux, hoc enim valet ἡ crassum, ut intelligatur ille Deus Mulciber ἡ γησίφαισός τις ὢν. Quid enim illorum sine vi ignea fieri posset? Et revera αἰγὶς significat *turbulentiam tempestatum*, unde & καταιγὶς procella grandinosa, ἀπὸ τῷ αἰσσω. Unde & αἶξ saltatrix bestia videtur deducta. Sed fabulam ita exposuere. Cum esset Juppiter consilio Rheae servatus, quae pro eo saxum objecerat devorandum patri Saturno, defertur tum in Cretam. & traditur educandus Themidi & caprae Amaltheae. Insidiabantur autem Dii Saturnini, qui Titanes vocantur, Jovi puero, sed fatali quadam illis formidini erat Amalthea. Cum autem jam manifestum bellum suscepissent adversus Jovem, suasu Themidis detractam Amaltheae pellem scuto obduxit Juppiter, ita territis conspectu & victis Titanibus Aegiochus perhibetur appellatus. Εἰλήλθας Jonice protulit pro ἐλήλυθας, producta prima & penultima per παρένθεσιν. Quale est ξεῖνος & μένος, κεινός, νῆσος.

205. Ἦς ὑπεροπλήσει.] Ταῖς αὐτῷ, pro ἐαῖς Jonice. Significat autem ὑπεροπλία poëtica vox, fastum & superbiam & immanitatem.

207. Τεὸν μένος.] Hac voce *animositas*, hoc est vis animi significatur. ἰλ ζ. 261. Ἀνδρὶ δὲ κευμηῶτι μένος μέγα ὄινος ἀέξει. Maro violentiam videtur dixisse. Aen. xi. 376.

Talibus exarsit dictis violentia Turni.

210. Λῆγ' ἐρίδος.] Talia Horauiana haec lib. 2. Carm. *Desine mollium Tandem querelarum.* & 3. *Mox ubi lufit satis, abstineto Dixit irarum.*

211. Ὡς ἔσεται.] Ὅπως ἔσαι δὴ τῷτο. *Verbis, inquit, ut lubet, contende. Uicunque hoc abiturum, id est, quaecunque tandem futurum hoc est.*

213. Τρὶς τόσσα.] Sic propemodum dixit Plautus Pseudolo. 11. 2. 37. *Quasi mihi non sexcenta tanta soli soleant credier.*

216. Εἰρύσασθαι.] *Custodire, & ἐρύματα munitiones.* Firma igitur & valida oportere dicit apud omnes Deorum iussa, sibi que adeo quamvis irato capeffenda esse. & addit causam, eos esse Dijs caros, qui ipsis libenter obediant. Χεῖρα βαρεῖαν quae *ingentem aut robustam.*

223. Ἀταρτηροῖς.] Compellavit rursus Attidem contumeliosis seu atrocibus dictis. Interposita enim est haec deliberatio, in qua consilium potius illi divinum fuit rationis, impetu irae. Sed ad jurgia tamen redit.

225. Οἰνοβαρές.] Ingentia convicia praesertim in regem, quem & sobrium & gravem & animosum esse maxime decet. Dixit autem nunc pluribus, quod paulo ante una voce, κυνῶπα, κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Cervum autem formidolosiss. animal esse omnibus notum. οἰνοβαρές, vel *ebrium* vel *ebriosum* vocat. Sic autem & ipse Agamemnono, cum jam poeniteret hujus facti, loquitur. *Il.* 1. 119.

Ἄλλ' ἐπεὶ ἀασάμην Φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,

Ἢ οἶνω μεθύμων ἢ μ' ἐβλαψαν θεοὶ ἀντοί.

Nam ita pronunciasse traditur hunc locum Dioscurides auditor Isocratis. Ubi hoc praeclarum, quod nullum sit inter ebrietatem & insaniam discrimen, ut Athenaeus ait libro primo.

228. Τὸ δέ τοι κήρ.] Cum acutum tonum habet haec vox, *Mortem* significat, circumflexa *Cor*, id est κέαρ. Morte, inquit, pejus times periculum adire & adoriri hostes, vel cum illis acie decertando, vel locandis insidiis.

229. Ἢ πολὺ] Nimirum multo est hoc satius. εἰρωνικῶς. & ὅστις intelligitur ejus, qui contra voluntatem tuam aliquid loqui ausus fuerit.

231. Δημοβόρος] Acerbe & seditiose hoc dicit, exercitui exprobrando ignaviam, aliorum quoque animos adversus Agamemnonem studens concitare. Illa autem vox significat peculatorem & vexatorem Reipublicae, quique subditos bonis evertat.

232. Ἢ γάρ,] affirmativa particula. Certe enim, inquit, si esset in illis, quorum tu imperium usurpas, ulla virtus, nunc postrema hac injuria tua afficeremur.

233. Ἢ τοι ἐρέω.] Τμήσις. ἐξερεῖν autem Poëtæ *confirmare* seu *affirmare* significat. Similiter & ἐπομῆμαι conjungendum est. Sed ναὶ μὰ pleonasmus pro eo quod esset νὴ τὸ δὲ σκήπτρον. Virgiliana quidem interpretatio est nota libro duodecimo:

Ut sceptrum hoc, dextra sceptrum nam forte gerebat,
 Nunquam fronde levi fundet virgulta nec umbras,
 Cum semel in sylvis imo de stirpe recisum
 Matre caret, posuitque comas & brachia ferro.
 Olim arbos, nunc artificis manus aere decora
 Inclusit, patribusque dedit gestare Latinis.

235. Τομὴν ἐν ὄρ.] περιφραστικῶς. id est, postquam in mon-
 tibz caesum fuit. Et mox,

236. Περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιὸν.] Tmesis.
 περιέλεψε γὰρ αὐτὸ χαλκὸς κατὰ τε φύλλα καὶ φλοιὸν. id est,
 Aes nudavit foliis & cortice. Aeraementis enim antiquissimi,
 non ferramentis utebantur. Quare & in Virgiliana interpre-
 tatione illud dignum notatu, quod ferro fecerit. λέπος autem
 testam aut corticem significat. Unde λεπὶς squamam. Et He-
 rodotus de ovis crocodilorum in secundo ἐκλέπειν dixit, id
 est, nudare testa incubando.

239. Πρὸς Διὸς εἰρύεται.] Jonice, εἰρύεται, custodiunt.
 Sanctissimo sensu antiquitatis facit legitima imperia divini
 juris.

240. Ἦ ποτε] Hoc jurejurando affirmat futurum ut requi-
 ratur opera sua in bello. & dixit Ἀχιλλῆος, ἐμφατικῶς. Ut illud
Aeneae magni dextra cadis. Et
Nulla mora in Turno est.

243. Σὺ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν.] Conficietur intus animus tuus &
 discerpetur dolore & indignatione, ob contemptum fortissimi
 viri: rursusque se significat in veritate atque etiam ira gloriose
 loquens.

245. Ποτὶ δὲ.] Dorica praepositio, & est τμήσις. Προέβαλε
 τῇ γῇ τὸ σκήπτρον, *Influxit terrae.*

248. Ἀνόρσσε.] Ut in re magna & periculosa, non placide
 assurgentem facit, sed prorumpentem senem quoque. Et est
 haec eximia oratoris imago dulcis quidem illius & lenis, hoc
 enim aetati Nestoris conveniebat.

250. Τῷ δ' ἤδη δύο.] Cum Hercules coepisset Pylum patriam
 Nestoris, qui illo tempore adolescens esset, ut Ovidius quo-
 que metamorphos. xii. cecinit, interfectis senibus & viris,
 duae aetates perierant hominum, ita tertiae relictorum puero-
 rum

rum Nestor princeps fuit. Sed Ovidius fecit eo libro, quem indicavi, aetatem annorum centum. Sic enim illum loquentem introducit.

Vixi

Annos bis centum, jam tertia vivitur aetas.

Herodotus autem libro secundo ita scribit: Γενεαὶ γὰρ τρεῖς ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔττα ἐσί. Quod non multum discrepat ab eorum sententia, qui aetatem faciunt annorum XXX. Atque ita intelligetur Nestorem ea tum fuisse aetate, ut excederet aliquantum annos LXIII. Μέροπας autem homines dictos volunt propter diversarum gentium distinctum ab alijs sermonem.

251. Ὅι οἱ πρόσθεν.] Hoc quo magis verisimile videatur, sic dissolverunt interpretantes Grammatici, οἱ ἅμα οἱ ἐπράφηςαν, ἢ δὲ οἱ πρόσθεν ἐγένοντο. Ut sit quosdam ante interiisse, & quosdam deinde, qui una cum Nestore adolevisent. Sed nos simpliciter accipimus ut positum est. τριτάτοις forma est superlativi, sed nihil nisi tria significat.

254. ὦ πόποι.] σχετλιαστικόν, quale hoc: *Dii immortales.* Aut, *Heu mihi.* Ἀχαΐδα γαῖαν, figura quam Rhetores ὑπαλλαγὴν vocant, quia quasi summutantur verba pro verbis, Grammatici μετωνυμίαν, ut Cicero ait. Ut

Africa terribili tremat horrida terra tumultu.

257. Ἐισφῶϊν τάδε.] Id est, περὶ σφῶν μαρναμένοιιν. Ionice enim utrumque ἐντέταται. Et ἀρείοσιν ἢ ὑμῖν idem quod ἀρείοσιν ὑμῶν. Constructio enim comparativi est aut cum genitivo aut conjunctione quàm.

261. ἀθερίζον.] *Neque unquam illi me neglexerunt aut spreverunt.* Apollonius cum genitivo posuit.

Οὐδέμεν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος Ἡρακλῆος

Πευθόμεθ' αἰσονίδαο λιλαιομένεσσι ἀθερίζαι.

263. Οἶον Πειρίθοον.] Pirithous filius Ixionis de Dia Eionei filia, cum centauris cognatus, qui & ipsi essent procreati ab Ixione de simulacro Junonis, Lapitharum fuit rex, populorum in Thessalia, quos ita dictos perhibent à Lapitha, vel Apollinis & Stilbes nymphae, vel Periphantis filio, quorum procures hoc loco aliquot nominantur. Gessere autem bellum cum vicinis & propinquitate generis adjunctis Centauris,

orta

orta rixa inter pocula in nuptijs Pirithoi, cum duxisset domum suam Hippodamiam, Butadae sive Adraști filiam. Hoc crimen vesanæ ebrietatis in Eurytionem contulit Homerus. id. Φ. 293.

Οἶνός σε τρώει μελιγδῆς, ὅς σε καὶ ἄλλως
 Βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ μὴδ' αἰσιμα πίνῃ.
 Οἶνος καὶ κένταυρον ἀγακλυτὸν Ἑυρυτίωνα
 Ἄασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμῳ Πειριθόοιο,
 Ἐς Λαπίθας ἐλθόντ'. ὃ δ' ἐπεὶ Φρένας ἄασεν οἶνῳ,
 Μαινόμενος καὶ ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο.
 Ἡρώας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐν προθύρῳ δὲ θύραζε
 Ἐλκον ἀναΐζαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 Ρῖνάς τ' ἀμήσαντες. ὃ δὲ Φρεσὶν ἦσιν ἀσθεῖς.
 Ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.
 Ἐξ ἧ κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη.
 Οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν ἔυρετο οἶνοβαρείων.

Quorum versuum hic sensus est.

*Scilicet instigare mero, solet omnibus illud
 Immodice & nulla potum ratione nocere.
 Vinum inter cunctos quondam Eurytiona bimembres
 Eximium, scelera & vefanas egit in iras
 Pirithoi acceptum Lapitharum principis aede.
 Non tamen Heroes furias impune tulere
 Insultusque feri, magno incensique dolore
 Protraxere foras uno simul impete cuncti
 Vesanum, mox aere metunt cum naribus aures.
 Nec tulit Eurytion tacitus mala tanta, suoque
 Insuper illa animo exagians augensque querelis
 Aeternum excivitque suo generi atque virorum
 Bellum, ac ebrius ipse malum sibi flebile primo.*

Hinc occasione data, poetae posteriores pugnam illam copiose describere, ut Ovidius quoque lib. xii.

268. Φηρσὶν] Φῆρας volunt Centauros dictos, id est *feros*, quasi θῆρας per μετάληψιν sive ἀντίθεσιν. Pindarus Pythiorum quarto. Φῆρ δὲ με θεῖος ἰάσωνα νικλήσκων προσήυδα. De Chitone. ὀρεσκέες autem poetica voce ὀρεινοὺς sylvestres dixit.

263. Πει-

263. Ποιμένα λαῶν.] Sic translata voce à custodibus pecorum appellare reges & principes Homerus solet, significans illorum officium idem esse quod pastorum. Nam ut illi de pabulis prospiciunt pecudibus, ut curant atque enutriunt, ut omnem vim ab illis propulsant: ita principum officium est, omnibus commoditatibus augere subditos, & ab omnibus injuriis defendere.

268. Ἐκπάγλως] audacissime & atrociter. ἐξ Ἀπίης γαίης de longinquo. Fuit enim Nestor Peloponesius, illi vero Iliet. sali. Itaque nonnulli Ἀπίης voce significari Peloponesum hoc quoque loco putarunt. Ita quidem dictam ab Apide Phoronei filio. Sic etiam ἱλ. τ. ἐξ Ἀπίης γαίης potest intelligi de Peloponeso. Sed terra longinqua est ὁδ. ἡ. 25.

Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης.

271. Κατ' ἐμαυτόν.] *Pro mea virili.* Neque est omnium quisque eorum, qui hodie vivunt, qui cum illis auderet manus conferere. Atque illi meis consiliis obtemperarunt. Ita exemplo praestantissimorum virorum istos quoque sibi recte monenti obsequi vult, ne hoc inhonestum ducant. Et addit etiam mentionem utilitatis, cum ait multo satius esse parere eos consilio suo, quàm scilicet illud repudiare. Πηλεΐδῃ θέλε vel Πηλεΐδ' ἤθελε, Crasi, pro Πηλεΐδα ἔθελε.

279. Ὡς ζεὺς κῦδος.] Dupliciter accipi hoc potest: vel generaliter, ut omne regnum divini muneris esse intelligatur & gloria praestans: Vel, illud tantum praestare honore, quod divinitus collatum sit in aliquem: quasi teneant aliqui non acceptum à Deo regnum, ut occupatum vi & oppressione civium, juri & legibus contrarium. Sed prior sententia & verior est, & Ὀμηρικωτέρα.

286. Κατὰ μοῖραν.] *Ita ut res est, pro vera parte locutus es.* Significat haec vox: quod res, verum, debitum est. Significat officium, ut Trachiniis, ἀνὴρ ὁδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν γ' ἐμοὶ θανόντι μοῖραν, non videtur, inquit, facturus officium neque beneficium daturus mihi quod peto. Significat & fatum κατ' ἐξοχήν. Intelligitur enim pars divinitus destinata. Quod totum Herodotus dixit τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἐκ ἐξὶν ἀποΦυγέειν εἰδὲ θεῶ. lib. 1.

290. Θεοὶ αἰὲν ἔδντες.] Id est ἀθάνατοι, *Dii immortales*. Ecce est sententia. Ideone si divino beneficio bellator est, convicia etiam ad maledicendum suppetunt, hoc est procacem & contumeliosum esse oportet?

292. Ὑποβλήδην.] Interpellato Agamemnone. Hoc est, Ad haec subito responsionem ille subjiciens, ita inquit. Sic dixit ἰλ. τ. 80. οὐδ' ἔοικε ὑββάλλειν, id est, ὑποβάλλειν dorice, *Non oportet interpellare dicentem*.

296. Σήμαινε.] Noli imperium posthac usurpare in me. ἰλ. β. v. 805.

Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει.
Quorum quisque dux est iis imperet quid facere oporteat. ἔ. τέ τφ., attice τινί.

298. Χερσὶ μὲν.] *Non decertabo manibus*, hoc est, non tecum manus conferam ob puellam.

302. Εἰδ' ἄγε μὴν.] Hortantium voces, atque ita irati solent ferociter provocare verbis adversarios. *Age*, inquit, *fac periculum*. Ut hoc,

Ἄσπον ἦθ, ὥς κεν θᾶσσον ἐλέθρῳ πείραθ' ἵκηαι. ἰλ. ζ. 143.

304. Ἐρωήσει) *manabit*, & μοχ ἀνστήτην ἀναστήτην dualiter, dorica praepositionis apocopa.

306. Νῆας εἶσας.) Consentiente ratione operis aedificatas aequales naves vocat.

309. Ἐς δ' ἐρέτας.) Vel ἐλλειπτικῶς praepositiones accipiendae sunt, ut sit ἐς δ' αὐτὴν τὴν νῆα & ἀνὰ αὐτήν: vel conjungendae cum verbis, ut fiat ἐσέειρινε & ἐσέβησε & ἀνεῖσε.

314. Καὶ εἰς ἄλλα λύματα.) Mos fuit veteribus in pestilentiae, & famis, & squalidis temporibus, usurpare certos ritus ad avertendum malum. καθάρσεις & καθάρματα & καθαρμοὶ dicebantur, atquae etiam περιψήματα, quae nunc λύματα. Qua voce in significatione sordium simpliciter usus est ἰλ. ξ. 171. λύματα πάντ' ἐκάλειρε. In quos ritus aliquando ea superstitio invaluit, ut hominem talari veste indutum & obvolutum jugularent, & in mare abjicerent. Nam ut est apud Euripidem Iphig. Taurica, θάλασσα κλύζει πάντα τᾶνθρώπων κακὰ, *Hominum universa scelera diluit mare*. Apud Romanos quoque vivi homines terra defossi simili opinione leguntur, nisi for-

tasse

tasse λύματα lustrales victimas vocat. Ut & concio Atheniensium caeso porcello lustrari solita traditur, quod ipsum καθάρμα nominabatur, ut Acharnensibus.

Ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος,
quia sanguis victimae circum subsellia spargeretur.

316. Ἀτρυγέτοιο.) Vel immensi maris, vel indefessi, vel sterilis, vel stridentis. Horum enim omnium ἔτυμα in voce reperite possunt. ἀπὸ τῆς τρύω, τὸ καταπονῶ. ἀπὸ τῆς τρυγητῆ καὶ α ζερητινῆ. ἀπὸ τοῦ τρύζειν καὶ α αὐζητικοῦ.

317. Κνίσση.) Nidorem nunc significat, qui de adipe evaporatur, cum adoletur. Sed πένοντο elaborabant. Unde servitia Thessalorum πενέσαι, laboratores dicti. ὀτρηρῶς, seduli. δυνῆς.

323. Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν.) Velest attico more infinitivum in significatione imperativi. Quale & hoc, ἰλ. β. 10.

Πάντα μάλ' ἀτρενέως ἀγορευέμεν.

Nihil est omnino hoc apud Graecos usitatius. Prisciano quidem ἐλλειπτικῶς dici videtur, ut desit verbum finitum, jubeo, volo, impero; sed potest etiam sic accipi, ut infinitivus apponatur ad verbum finitum ἔρχεσθον ἀγέμεν, *Ite ducere*, sicut hoc paulo post. δῶκε δ' ἄγειν. Et simili figura Terent. Hecyra. *introjit videre*. Et Phormione. *Vultis eamus visere*. Usitatior est posterior supini vox in hac forma Latinis, ut fieret illud, *eamus visum*. ἔρχεσθον κλισίην pro κλισίηνδε ad *tabernaculum*.

330. Οὐδ' ἄρα τῶγε.) ἀντίφρασιν vocant hanc figuram Graeci. Virg. Aen. vi. 392.

Nec vero Alciden me sum laetatus euntem

Accepisse lacu.

Significatur enim summus dolor.

334. Χαίρετε κήρυκες.) Praeconum genus sacrosanctum habetur, quos violari nefas putatur omnium gentium, id est, ipsius naturae, judicio. Neque hi solum humanarum, sed etiam divinarum quondam rerum interpretes & promulgatores erant. Ob eam magis caussam poëta nuntios Jovis & hominum appellat, quam quod genus illorum referretur ad Κήρυκα quendam, filium Mercurii, susceptum è Pandroso Cecropide, Jovis nepotem. Est autem oratio Achillis elegans & discreta.

diserta. Jam enim ira refederat & redierat mens atque ratio ad sese. Itaque non accusat praecones, neque ministerium sibi tristissimum illorum iniquo animo fert, ut in furore Hercules Licham in pelagus & petras intorquet inclamans, ut est apud Ovidium Metam, 1x. 214.

Tune, Licha, feralia dona tulisti?

Sed benigne compellat & ultro tradi jubet puellam, quam abductum venerant, testesque illos facit de vi & injuria Agamemnonis. μάρτυροι ut Φύλακοι, pro μάρτυρες, Φύλακες mutatione Jonica.

342. Τοῖς ἄλλοις.) Non enim ipsum curat Regem. ἡ γὰρ αὐτῷ ὁλοῇσι Φρεσὶ θύει. Quippe vesania & furore animi correptum. Versus est de iis unus, qui λάγαροι, id est elumbes vocantur. In medio enim minus stabiles numeri sunt. θύει hoc loco furit, unde Θυάδες, quae & Μαινάδες, famulae Bacchicae.

343. Οὐδέ τι οἶδε.) Periphrasi hac dicit illum desipere, neque scire consulere Reipublicae. Nam prudentis est de priorum consideratione, facere futurorum judicia. Ita de prudentissimo viro Alitherse ait: ὁδ. ω. 451.

Ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσω καὶ ὀπίσω.

Et Cicero Caesari scribens (ad Fam. lib. xiii. Ep. 15.) sapienti hanc laudem attribuit, his verbis: *Quem versum senex Praecilius laudat egregie, & ait posse eundem ἄμα πρόσω καὶ ὀπίσω videre.*

349. Λιασθείς.) Mox, inquit, declinatis sociis, in littore & solitudine consedit prospiciens mare canum, ut *canum fluitum* Virgilius dixit lib. viii. Pontum οἶνοπα dicit nigricantem de vini colore, cui maxime solet hoc apponere epithetum ut appellet αἴθοπα οἶνον, id est *nigricans*, ut adusta apparent.

351. Χεῖρας ὀρεγνύς.] Gestus hic enim est obsecrantium maxime Deos, ut manus attollant.

353. Ὀλύμπιος.] Juppiter coelestis & tonans. ἐγγυαλίζαι, praestare. ἀπέραις erepta nostra praemia Agamemnon possidet. Et in tantis inimiciis illum tamen honoris praefatione non fraudat, ea est magnitudo excelsorum animorum, ut verbis injurias ulcisci non velint. Hoc in Homero ubique animadverti potest, ut alibi diximus copiosius.

358. Ἐν βένθεσιν.) *In imis locis pelagi apud senem parentem*, id est Nerea. Hujus enim quinquaginta filiae numerantur ab Hesiodo, susceptae ex Doride, filia Oceani. Quarum praecipua nomina etiam ponuntur ἰλ. σ. Vocant autem senem *ἐνεκα νημερτής τε καὶ ἥπιος*, ut ait Hesiodus, θεογ. 235.

361. Χεὶρὶ κατέρεξε.] *Contigit, blandius attrectavit, & nominatim compellavit.* εἶδομεν, mutatus modus pro ἵνα εἰδῶμεν.

366. Ὠχόμεθ' εἰς Θήβην.] Thebas nunc dicit Cilicias, quae & Hypoplaciae, ubi rex Eëtion fuit, pater Andromaches. Hanc esse urbem, quae postea dicta sit Adramyttion seu Arramyttion, aliqui tradidere. Sed Plinius Adramyttion olim dictam, Pedasum fuisse scripsit & in Troade collocat. Fuit autem juxta & Chrysa, ubi sacerdotio fungeretur Chryses, vel, ingruente bello, cum suis Thebas, in munitiorem videlicet urbem, confugerat.

383. Ἐπασσύτεροι.) *Accumulata fuisse dicit funeribus funera.*

388. Ὁ δὲ) ἐκεῖνός τε ἤδη. Vel ὅς δὲ, liquecente. σ. Ut,

Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐνίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν. ἰλ. θ. pr. Et κλυθὶ ἄναξ ὅστ' ἐσσί. ὅδ. ε. 445. ἐλίνωπες, *Nigris oculis conspici.*

390. Δῶρα ἄνακτι, victimas Apollini afferunt, quibus maestatis illius ira placari possit. Regem autem Apollinem proprie dixere. Quid enim lumine solis excellentius. Ut illud Ὡς ἄνα Λητῆς υἱέ, & Φοῖβε ἄναξ, apud Theognidem.

393. Περίσχεο παιδός.) *suscipe curam filii.* Ἐῆος vel est ἐαυτῆς, id est, tui filii, vel ἐῆος praestantis & chari, ut accipiunt ἰλ τ. 342. Τέκνον ἐμὸν δὲ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἐῆος. vel etiam unici metaplasmo ab εἰς εἰς.

396. Πολλάνι γὰρ σέο) σέο adjungendum ad εὐχομένης, ut sit, *patris mei in aedibus audiui.* Hoc enim ita solet ferè intelligi, cum pater aut mater tantum dicitur. Ut Terent. Andr. 1. 5. 25. *Tum patris pudor. Et, Tum matrem me ex ea re, aut uxorem in culpa inventurum arbitror*, Id. Hec. 111. 1. 19.

400. Παλλὰς Ἀθήνη.) Pro hoc annotatur in aliquibus Homericis exemplaribus lectum καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, quod sane siue quis

quis ad fabulam, sive etiam allegoriam referat, videtur esse aptius.

403. "Ον Βριάρεων.] Apud Homerum quae διώνυμα reputantur, eorum quod ad Deorum appellationem nomen refertur, antiquius putandum, recentius autem quod ad hominum. Ut ὃν Ξάνθον καλέσσι Θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σιγάμηνδρον *Il. v. 74.* Ἀγαίονος autem Poëta ipse etymon exponit à præstantia virtutis & gloria, ut sit αἰ incrementi vel αἰ γαίων, id est, γαυριῶν. Hesiodus autem *θεογ. v. 150.* Briareum, Cotton, Gygen, terrae & coeli filios facit.

Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσσονται
"Απλασοι, κεφαλαὶ δ' ἐνάσῃ πεντήκοντα.

Hos esse illos Deos, aliqui Graecorum tradidere, qui τριτοκότερες dicerentur, & quibus Athenienses vota nuncuparent in nuptiis, ob sobolis foelicem proventum: Insidiosos autem fuisse Jovi Deos, cum occupato regno inclementius in ipsos uteretur, fabulae quidem tradunt; sed Homerus & hoc ipso quasi involucris certe aliquid naturalis historiae texit atque occultavit, sive de rerum coelestium contrariis motibus & actionibus, sive etiam effectibus in terris. Sed nos de his cogitare possumus, dicere nondum possumus. Pergamus igitur ad alia.

407. Λάβε γούνα.] Supplicum gestus, de quo paulo post copiosius dicemus.

409. Ἐλσαι.] Intra naves & ad mare cogere morientes Graecos. Apollonius 1. de onibus:

Πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες ἔλσαν.

& *Il. λ. 413.*

Ἐλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.

412. Ὅτ' ἄρισον,] ut perturbatus animo arrogantiam non vitat. Vel vult suam virtutem calamitate aliorum innotescere, juxta hoc:

Σῶν ἀτιμήσαντες, ἀποφθίμενον ποθέσσι.

Hoc est:

Spernebant vivum, nunc casum luce requirunt.

416. Αἶσα μίνυνθα.] Fatum inquit impendet tibi paulo post.

Nam fatale erat, post interemptum Hectorem mortem illum quoque oppetere. Quod tempus hac ira Achillis urgebatur. Jovem vocat *τερπικέραυνον*, *fulgentem*, quique mittendis in terras fulminibus delectetur. Fulmina autem & tonitrua ad auctorem Jovem referri, notum.

420 Ἀγάννιφον.] ἀγάννιφον, si est ἀγαννιφόμενον, *nivosum* significat. Quomodo autem nivolum dicit nunc olympum, & alibi semper esse serenitate nitidum, neque ventis concuti, neque imbris madescere? Ergo vel unde nives decidant, vel etiam unde nives absint, ut sit ἀνευ νιφετῶν, vel *niveum*, id est, candidum & splendidum, ut nunc hac appellatione αἰγλήεις, ut alibi dicitur, olympus accipiatur.

423. Σεῦς γὰρ ἐπ' ὤκεανόν.] Hic quoque locus mihi quidem, quin ad Astrologiam referendus sit, ut dubium non est, ita nihil habeo quod ad explicandum illum asserere possim. Obstat aliqua scilicet vis coelestis voluntati Achillis, neque potest statim hic compos reddi voti sui, Juppiter quidem illa putanda, sed qui sunt Aethiopes? ad quos etiam removeretur Neptunus è consilio Deorum faventium saluti Ulyssis: Ego quidem, ut dixi, qualia haec sint ignoro, & Astrologica tamen esse pro certo habeo. Neque impeditur haec persuasio mea Platoniorum interpretatione, qui nescio quas Theologias excudunt de his omnibus. Ut de Aethiopibus ajunt, esse lucem illam divinitatis, cum se Numen ad quaedam convenientia principia recipiat, & in suo intellectu quasi epuletur intellectilia, ubi impleatur eximiis quibusdam & uniformibus bonis. Atque illum esse Oceanum manantem de fonte intellectus, unde mens illa rerum opifex, omnesque de hac veluti pendentes Dii exundent. Quae quidem, sunt enim mirifica, non contemnimus; sed profecto in hunc Poëtam inculcari, non de illo exoriri videntur. Nobis quidem sunt & erunt haec semper Astrologica, quamvis, ut agebam, ignorata & obscura. Nunc igitur haec quasi in Mularum quibusdam latebris relinquentes, reliqua percurramus. μετὰ δαῖτα dixit, tanquam ἐπὶ δαῖτα. Et mox τότε ἔπειτα, quasi πλεονασμῶς, ut, quid tum postea, & tum deinde.

429. Εὐζώνοιο γυναικὸς,] synecdoche, gracilem & pulchram

chram enim intelligemus, de elegantia ejus partis in corpore, qua praecingi solent, quae est in virginibus in primis conspicua.

430. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς.] Nunc redit ad superiora, & exponit quid de navigio illo factum sit, quo veheretur Legatus Ulysses cum Chryseide & donis, quae Apollini offerentur. Dum enim hi navigant, interea colloquia ista inter matrem & filium fuere celebrata. Nunc igitur pervenere Chrysam, quo missi fuerant. Atque deinde exponit, ut solet, copiose quid, ibi, & quo quidque ordine modoque gestum sit. Ornat autem τῷ πολυθενθέος epithetum, portum. Nam in vadoso haerent naves. Vela inquit σείλαντο, id est, συνέσειλαν, simplici usus pro composito, *legerunt*, id est, *collegerunt*.

434. Ἴσον δ' ἰσοδόκη] Reclinasse dicit malum, & reposuisse in quendam locum suum, ut compositum verbum τῆς ἰσοδόκης indicat, ut ὁδ. α. δεροδόκη, quae hastas caperet. Ἴσος autem textorum telam significat, & malum in navi. Ἰσία atem vela, quae eadem & ἄρμενα. Πέλαταν reposuere, ut ὁδ. κ. 424. Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν. Πρότονοι autem sunt funes, quibus utrinque malus intenditur, ut ὁδ. μ. 409.

Ἴσῃ δὲ προτόνῃς ἔρρηξ' ἀνέμοιο βύελλα

Ἀμφοτέρῃς.

436. Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον] Id est, ἐξέβαλον δὲ τὰς εὐνὰς ἦγον τὰς ἀγκύρας. Verbum compositum dissolvit, quae τμήσις dicitur. Sed εὐνή ancoram significat, quod ad hanc navis consistat & conquiescat, cum εὐνή cubile sit. ἰλ. ι. σύ δ' αὐτόθι λέξο μένων εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. Sunt autem continuae τμήσεις quatuor in versuum principiis.

437. Ἐπὶ ῥηγμῖνι.] Littus dicit simili ratione, qua Cicero de Jurisconsultorum doctrina tradidit, littus esse quod fluctus elideret, à verbo ῥήττειν quod frangere & allidere significat.

449. Χερνίψαντο.] Facta est vox ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ τοῦ πίπτω. Unde & χερνίψ aqua, quae manibus affunderetur, ut Odyss. α. 136.

Χερνίβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε Φέρεσα.
& χερνίβος vas ipsum sive pelvis, ut ἰλ. ω. 304.

Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχρονθ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα.

Ibid. Καὶ ἐλοχύτας.) Hordeum, ut ajunt, sale conspersum, quod solebat in hostias mactandas conjici, ob memoriam prisca victus, quum nondum repertis molis integris frugibus vescerentur: itaque volunt dictas οὐλὰς quasi σάας, id est integras, ut ὁδ. ὦ. 401. Οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. Interpretatur autem ipse Homerus ὁδ. μ. ubi dicit decerptas frondes applicuisse bobus socios Ulyssis.

Οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν εὐστέλμῳ παρὰ νηϊ.

Apud Latinos etiam nulla sacra sine mola salsa, id est farre molito, ut interpretantur, peragi moris fuit. Unde & verbum immolo factum esse apparet. Virgiliusque Eclog. 8. sic fecit.

Sparge molam & fragiles incende bitumine lauros.

Et Aeneid. 2.

Mihi sacra parari,

Ei salsae fruges & circum tempora vittae.

Sunt autem οὐλόχυνται, καταχυθεῖσαι ἐλαί. ὁδ. γ. 441.

Ἐτέρη δ' ἔχεν ἐλάς.

Et mox

Χέρνιβά τ' ἐλοχύτας τε κατήρχετο.

458. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐζαντο.) Nunc deinceps totius rei divinae rationem & peractionem describit, & deinde etiam epulas, omnia percensens atque explicans. Ita enim facere solet in quarumcunque rerum expositione hic poëta, ut minuta etiam & exilia persequatur, ut & illustris haec sit & illarum certa cognitio.

459. Αὖ ἔρυσαν.) Fuere qui αὖ particulam hoc loco nihil significare, sed numeros tantum explere traderent. Sed alii multo rectius ritum mactationis hac innui docuerunt. Elle enim ἀνερύειν, εὐχενίζειν, hoc est *cervicem incidere*. Quod & Gellius innuere videtur, qui ut compositi hujus verbi exemplum istud adducit lib. 15. cap. 3. Et quidem ita factum fuisse antequam jugularent victimam, planius dicit ὁδ. γ. 449.

Πέλεος δ' ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίς.

& deinde.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης

Ἔσχον, ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Addunt & hoc, consuevisse colla victimarum retorquere veteres, ut in coelum intuerentur, earum quidem, quae mactarentur

rentur Dis superis. Nam quibus manes & inferos placarent, eas depresso capite caedi solitas, id est ἀποδειροτομεῖσθαι. Et haec ἱερεῖα nominarunt ἔντομα, ut Apol. primo, dicit argonautas Dryopis manes veneratos combussisse ἔντομα μέλων.

460. Μηρούς τ' ἐξέταμον) Coxas, ut diximus, quae & μῆρ, & μηρία ὀδ. γ. κνίσση autem adipem nunc significat. notatur eodem verbo & nidor, qui de allatione carniū existit. δίπτυχα, duplicasse adipem sive omentum dicit, ut undique ossa contegerentur.

461. Ὡμοθέτησαν.) Exponunt ita, ut ajunt, crudas carniū particulas de singulis membris resectas, imposuisse omento, ut Diis tota victima incendi videretur. Extā autem, quae σπλάγχνα sunt Graeco verbo, de hostia gustare solemne erat, ut apud Plautum, *Poenul.* De extis sum intus satur. & Maro. *Aeneid.* 8.

*Vesciunt Aeneas simul & Trojana juvenis
Perpeiui tergo bovis & bustralibus extis.*

Et paulo ante.

Viscera tosta ferunt taurorum.

462. Καὶς δ' ἐπὶ σχίζης.) σχίζας fissa lignorum vocat. πεμπόβολα volunt certam veruum formam significare, quorum acies quinae exirent de manubrio uno. Sed Herodotus in vita Homeri quina verua interpretatur, & probat hoc etiam argumenti fuisse Aeolensem Homerum, qui soli omnium Graecorum neque lumbos in sacrificiis comburere, & exta quinīs verubus torrere soleant. πέμπε enim illos dicere, quod alii Graeci πέντε.

464. Κατὰ μῆρ' ἐκάη) τμήσιν, κατεκάλυψαν οἱ μηροί.

465. Μίσυλλον) Ἐμίσυλλον, In frustra secerunt, hinc enim Maro fecit,

Pars in frustra secant verubusque trementia figunt.

Lusit festive hoc versu Martialis in ambiciosum quendam & ostentatorem Homericæ lectionis, qui inepte verbali voce in coco nominando usus esset, quem Mistryllum vocaret, sic enim inquit lib. 1. Epigr. 51.

*Si tibi Mistryllus cocus Acmiliane vocatur,
Dicetur quare non Taratalla mihi?*

467. Αὐτὰρ ἐπεὶ.) Virg. Aen.

*Postquam exempta fames epulis mensaeque remotae,
Crateras magnos statuunt & vina coronant.*

470. Ἐπεσέψαντο ποτοῖο,) potu compleverunt, ut vinum in summo poculo quasi orbiculum facere videretur, vel ut attingeret labra poculi, quae & σεφάνη: vel revera coronata frondibus, seu implicita sertis pocula circumlata dicit. Δαῖτα autem εἶσιν, τὴν ἴσιν καὶ ἰσομοίρως διανεμηθεῖσαν. Etiam fuisse qui interpretarentur τὴν ἀγαθὴν. Cum sit in *Il.* *ι.* 225. Δαίτῳ μὲν εἶσης ὅη ἐπιδευεῖς. Videtur enim negare Ulysses lautas epulas se requirere. Sed unde Virgilius fecit, *Mensaeque remotae*? Quaerunt enim Grammatici, utrum veteribus mensae de coena ablatae fuerint, & plerique hoc factum fuisse non arbitrantur, neque obstat huic opinioni ferè quicquam apud Homerum, nisi illud *Il.* *ω.* 476. Ἐσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρένειτο τράπεζα, quod sonat, quasi nondum ablata mensa fuerit. Sed & huic nodo cuneum repererunt. Nam distincte ajunt hoc legendum, ad hunc modum,

Ἐσθων καὶ πίνων ἔτι, καὶ παρένειτο τράπεζα.

Athen. lib. 1. Verum Maro, ineptias istas nihil moratus, veterum consuetudinem libere expressit suis versibus, praesertim attipulante suae gentis more, Plautus *Asinar.* *Ponite pueri mensulam.* Et Xenophon quoque συμποσίῳ plane dixit, ὡς δ' ἀΦηρέθησαν αἱ τράπεζαι. ἐξ ἔρον ἔντο, τμήσις, & ἔρον τὸν ἔρωτα dixit.

473. Παιήονα.) Hymnus, quo Apollo celebraretur παιῶν & παιών, & hoc loco aucto verbo παιήων dicitur. Unde παιανίσαι, quod significat & ante conflictum, clamorem, & fufsis hostibus, victoriae exultationem. Vel ipsum Apollinem, ut Apollonius β. voce composita: Καλὸν ἱηπαιήον' ἱηπαιήονα Φοῖβον μελπόμενοι.

475. Ἦμος δ' ἡέλιος.) χρονογραφεῖ & noctem & diem. Illam enim relinquit sol occidens, hanc reddit exorians. Καὶ ἐπὶ νέφας ἦλθε, καὶ ἐπῆλθε τὸ νέφας. Caligo noctis, quasi κινεῶν τὰ νέφη.

476. Πρυμνήσια) Rudentes, quibus de puppi, quae est πρύμνα, religarentur naves ad terram. De his Ovidius lute illa videtur *Fast.* 4.

Nox aderat querno religanti de stipite funem,
 Dantque levi somno corpora funta cibo.
 Lux aderat querno soluunt de stipite funem,
 Ante tamen posito ibura deaere feco.

477. Ἡριγενεία.) Auroram roseam vocat. Maro luteam, quae roseis bigis invehretur, quo species coeli ante ortum solem illustris significatur. Ἡριγενεία autem *matutina*, quae vel tum oriatur, vel id potius, quod mane dicimus, gignat. Matutinum quidem Latini à splendore nominarunt, cum de tenebris jam luceſcit. Matuta enim est his, quae Graecis Λευκοθέα.

478. Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο) ἀνήγοντο ἢ ἀνήχθησαν, quod verbum nauticum est, deque navibus ipsis & nautis usurpatum reperitur. Xenophon Ἑλληνικῶν. α. Ὅτι αἱ τῶν Πελοποννησίων νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἶεν. Idem. ἐπ' αὐτὰς ἀναχθέντες. Ἰμμενον ἔρον, secundum ventum. ἐν δ' ἄνεμος πῆσεν, ἐνέπρησε δ' ἄνεμος, verbum est πρήθω, τὸ Φυσῶ, dicit igitur velum de vento intumuisse. σείραν, Carinam, quae firmitior sit, quasi σερρῶν dictam volunt. Διαπρήσσεια κέλευθα, currens perfluctus, quae alibi (ὁδὶ) ὑγρά κέλευθα. Verbo autem etiam de equis utitur, ἰλ ψ. Ῥήμα πρήσσοντε κέλευθον. ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν, ὑπετάνυσσαν, ἔρματα autem dicit trabes, quibus fulcirentur erectae in litore naves.

488. Αὐτὰρ ὁ μῆνιε.) Nunc revertitur ad Achillem & causam ipsius, quam mater apud Jovem ageret, qui & ipse post diem jam duodecimum ab Aethiopibus in coelum revertitur. Αὐτήν *praelium* dixit, unde clamores non absint. πόλεμον autem παρεμπτάσει τοῦ. τ. pro πόλεμον. ἐν τοῖο pro τέτθ, id est, *ex eo tempore*, hoc est postea. ἡερίη *ante lucem*, hoc est mane.

499. Πολυδερᾶδος οὐλύμποιο.) Δερᾶς *cervicem* significat, & ad eminentia loca transfertur. Quae autem ἑξοχαὶ sunt coeli, quo nihil levius est? Significare videtur Homerus distinctionem coeli, & in illas partes signorum duodecim, & fortasse etiam in cingula, quae designantur iis circulis, quos παραλλήλως vocant. Quibus quidem re ipsa quasi insignitum coelum non est, ita tamen quasi coelata haec quandam speciem il-

lius nobis repraesentant, unde & latinam appellationem factam esse verisimile fit.

500. Καὶ λάβε γένων.) γούνα, τὰ γόνατα, γόνυα, & μεταθέσει γούνα, unde & γούνασι. ἀνθερέων imum mentum est, quod barba inde efflorescat. Atque hoc loco gestum supplicantium expressit. Namprehendere genua, hoc est ad genua advolvi solebant supplices, unde & γυνῆμαι verbum *supplico*. Et Plinius lib. xi. c. 45. dicit religionem his quandam gentium inesse, & causam aſſert quodam quasi cavo nodorum in genu spiritus vitae inesse. Idem & antiquos in supplicando mentum attingere solitos scribit. Quod & de hoc Homeri loco manifestum fit. Sed de genibus alibi saepe apud hunc. il. ζ. 45.

Ἄδρησος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσατο γένων. il. Φ. 64.

—— Ὅδ' οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπῶς,

Γένων ἄψασθαι μεμαῶς.

Addit & in supplicatione Priami osculum manus, cujus & ipsius Plinius meminit, his versibus (il. ω. 478.)

Ἀγχι δ' ἄρα τὰς,

Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γένατα καὶ κύσε χεῖρας.

ὁδ. ζ. 149. γυνῆμαί σε ἄνασσα. Atque ita dicit cum ad conspectum virginis resistendum, neque tangenda sibi genua illius putasset. Item ὁδ. χ. 310. ἐπεσσύμενος λάβε γένων, & 312. γυνῆμαί σ' Ὀδυσσεῦ.

508. Τῖσον Ὀλύμπιε.) At tu illum, ab Agamemnone spretum, o Juppiter honore affice. Et mox dicit quo honore.

515. Ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι.) Neque enim, inquiunt, quisquam est, cujus formido tibi obstare possit. Quem enim, inquit, metuis? Sed mihi magis εἰρωνεύεσθα sic loqui communi quodam usu sermonis videtur, ut dicat se nihil vereri, neque laborare etiam si ille suas preces repellat, ne magis dubitare possit se esse omnium Deorum contemptissimam. Et mox μετὰ πάνσιν, inter omnes Deos, vel, ut alii maluerunt, apud omnes mortales. Λοίγια, (518.) ἀπὸ τοῦ λαιγοῦ, perniciē & exitio. Est autem oratio significans cum quanto periculo exauditurus illam esset: Profecto, inquit, hoc pessimum est nego-

negocium , cum ad inimicitias cum Junone suscipiendas me impellas. αὖτως , sic etiam , id est , quamvis non irritata sit. Quemadmodum & Latini hac particula sunt usi. νοήση. Ne sentiat te affuisse , ne videat.

524. Εἰ δ' ἄγε τοι) ut supra , εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι , quasi dicatur: Si lubet , si vis. τέκνωρ , certissimum signum , quod τεκμήριον.

528. Ἦ καὶ κυανέησι) ἦ , inquit , Atticum , saepissime apud Platonem , ἦνδ' ἐγώ. ἦδ' ὅς , inquam & inquit. Virgilius Aen. IX. 106.

Annuuit & totum nutu tremefecit olympum.

531. Διέτμαγον] digressi sunt à se. Dii autem adversum Jovi eunt , vel contra illum resistunt. Nam feruntur orbes , qui sunt ἔδη Deorum , contra illam coeli conversionem , quae scilicet Jovialis est.

539. Αὐτίκα κερτομίοισι.) ἑλλειπτικῶς , κερτομίοισι ῥήμασιν aut λόγοις , verbis iratis , immitibus , quasi τὸ κέαρ , id est , animum τέμνυσιν , ut Grammatici ἐτυμολογῶσι. Significantur & convitia & maledicta , & irrisiones hoc verbo. Δικαζέμεν , δικάζειν , statuere , decernere.

546. Χαλεποί τοι ἔσονται) Graves , hoc est , non possis sustinere. Et mox ὃν δ' αὖ ἐγών , & quae sequuntur , habent constructionis verborum incongruitatem. Transit enim à masculino ad neutrum plurale , μήτι συ ταῦτα. Sed hujusmodi apud veteres , & in hoc poëta imprimis , plurima occurrere solent.

550. Μετάλλα] sciscitare , curiose exquire. Unde fortasse magis verisimile factum esse nomen τὰ μέταλλα , quàm quod , ut Plinius , quemadmodum puto , ait , μετάλληλα esse videantur. Videtur autem verbum factum ex eo , quod percontatores unum de alio vestigent atque eliciant.

554. Ἐυκηλος] id est ἔκηλος , placide , hoc est , imperturbatus.

555. Δέδοικα κατὰ Φρένα] πλεοναστικῶς , ubi enim metui-
mus nisi animo? Tale est : cogitate cum animis vestris.

Παρίεπν] blandimentis suis circumvenerit. Est enim παρειπεῖν blande colloqui , suadere , denique orationis artibus

tibus aliquem aggredi. Ut *ιλ. λ. 792.*

Παρειπών, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστὶν ἑταίρῃ. & rursus *ιλ. ξ. 217.* Ἐν δ' ὀαριζὺς

— Πάρφασις.

562. Ἄλλ' ἀπο θυμοῦ.) *Magis es odiosa mihi futura*, id est, alienior erit à te animus meus. Demosthen. κατὰ Τιμοκράτους: ἔσαι δὲ τοῦτο οὐκ ἀπὸ τῆς πράγματος. Trachiniis, καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις. In his omnibus praepositio alhorrentiam significat. *ρίγιον.* Triste, luctuosum. Comparativa forma, non apparente positivo, ut *ἄλγιον*, *λῆον*, *βελτιον*, *Φέρτερον*.

569. Ἄλλ' ἀνέσσα κάθησο.] Nunc fecit quasi foemininum ab ἀνέων, quod paulo ante posuit de Jove. Sed & veluti adverbialiter hoc eodem est usus, ut *Odyss. φ. 89.* ἄλλ' ἀνέων δαίνυσθε καθημένοι. & *ιλ. θ. 459.* ἦτοι Ἀθηναίη ἀνέων ἦν. Et paulo ante εἰ δ' ἔγωγε τῆς ἑσσι, & caetera, superbe dixit: Quid tum postea si ita est, ut scilicet suspicare de Thetide, mihi quidem certe placitum est. Quale hoc Juvenal. Sat. vi. v. 223. *Sic volo sic jubeo.* Ἄσπον ἰόντε, *congressi mecum.* Ἀάπτεις *violentas*, ad quas offendere exitiale sit. Ut *inaccessa regia Circes*, quo non sine pernicie accedi posset.

Ἐπιγνάμψασα.] *Reflectens animum suum*, in timore scilicet, qui paulo ante in ferocia exultasset.

570. Ὠχθησαν,] *commoti sunt animis, ingemuere.*

572. Ἐπίηρα Φέρων] *Gratificans, gratiam inire volens apud matrem.* ὁδ. γ. 164.

Ἄυτις ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα Φέροντες.

575. Κολῶν ἐλάυνετον.] *Turbam datis, tumultum concitatis.*

580. Ὀλύμπιος.] Epithetis significatur Juppiter, ut cum tonans & hominum pater atque Deum rex, dicitur. Atque is, inquit, si videatur, funditus facile everterit omnia. ut ἵτ συφελίζειεν αὖν, Vel te proturbet de sede tua. Καθάπτεσθαι ἔπειτα μαλακοῖς, περιφρασιῶς, id est, *placato vel delentio verbis.*

584. Δέπας ἀμφικύπελλον.] Δέπας Jonicum verbum poculum significat, ἀμφικύπελλον formam demonstrat, ut illa genus,

pus, hac species appellatione indicetur. Est autem & κυπέλλος nomen alibi apud Homerum positum. ἱλ. ι. 666.

Τὸς μὲν ἄρα χρυσεόισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
Δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασάδον.

Volunt autem dicta ἀπὸ τῆς κυφότητος, quod gibbera essent. Atque idem intelligendum de composita voce ἀμφικυπέλλου, ut si dicatur κυρτὸν & ἀμφίκυρτον. Alii maluerunt vel ansatum, vel quasi opere & caelatura redimitum, ut ἀμφίθετον Φιάλην. De qua & ipsa dum quaerunt Grammatici, quasi in salebris diversas vias exequuntur. Etiam nos aliquid vel suspicemur, vel si placet somniemus, ut accipiamus ἀμφικύπελλον poculum, quod esset duplex, cujusque partes sibi ipsis imponi solerent, ita ut utraque illarum poculi formam usumque haberet. Qualia sunt nunc etiam principum & opulentiorum & ostentatorum magnificentiae.

588. Θεινομένην,] *varulantem*.

589. Ἀργαλέος ἀντιφέρεισθαι] Tenuius dixit, quod sit difficile atque grave sese Jovi opponere, cum sentiat in re perniciem & malum maximum esse, ut suo mox exemplo probat. Estque graeca figura, quale hoc. Θαῦμα ἰδέσθαι, & γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε & similia plurima.

591. Τεταγὼν] Ionica forma est praeteriti indefiniti secundi, pede inquit vibratum deturbavit de coelo. Sic enim dixit περιφρασιῶς, βηλὸν θεσπέσιον *limen aivinuon*. Κάππεσον, κατέπεσον.

593. Κάππεσον ἐν Δήμνῳ.] De casu Vulcani Φυσικῶς placetque ἀλληγοροῦσι. Volunt enim hunc esse ignem, qui in materia adhaerescere soleat, & ab aetherei ignis integritate longe absit. In Lemnum autem defertur, ubi fuisse officinae quondam praeclarae feruntur, in quibus arma bellica potissime excuderentur, de quibus & Σίντιας populos aliqui dictos tradunt. Alii malunt colonos Tyrrenorum, qui piratae essent, cum Lemnum occupassent, sic vocatos fuisse, ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι, ὃ θ. quod nocentes essent. Ideoque & alibi hos appellari ἀγριοφῶνες. ὀλιγὸς δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, περιφρασιῶς inquit, ἐλειποφύχην, cum jam animo linquerer, affuere in tempore Sinties, qui me refocillarent. Plato etiam Ἡφαι-

ζον quasi Φαῖζον praeposita litera η. ἐτυμολογεῖ in Cratylō.

595. Ὡς Φάτο μεῖδυσεν] Risum Deorum Platonici de alacri & quadam veluti hilari effectione divinorum operum, ad conservationem universitatis rerum interpretati sunt. In qua, veluti propria naturae suae occupatione, jucundissime versarentur. Ad quae Proclus duos versus adducit, hos.

Δάκρυα μὲν σέθεν ἐςὶ πολυτλήμον γένος ἀνδρῶν,
Μειδῆσαν δὲ θεῶν ἱερὸν γένος ἐβλάσυσεν.

597. Ἐνδέξια.] *Ordine*, id est dextre, quod inde dicimus quia Graeci dextra omnia fausta esse ducebant. Orsus igitur Vulcanus de dextris partibus poculum circumtulit.

598. Ὠνοχόει,] verbum significat pincernam agere, hoc est vinum haurire, vulcanus autem Nectar Dis de cratere haurit, quae & ipsa vox vini misturam innuit. Non enim merum bibebant, sed temperatum conveniente mistione seu κράσει. Cui rei apta vasa κρατῆρες & Jonice κρητῆρες dicebant.

599. Ἀσβεστος γέλως,] *Immensus*, translatio ab igne, qui ita invaluerit ut restingui nequeat.

600. Ποιπνύοντα,] *ministrantem*. Sedulitatem illam Vulcani Diis risum movisse dicit. Sed quomodo occidit illis sol? Ad ea hoc quae nobis accidunt referendum. Nam tum Di in sua quasi domicilia se conferunt, hoc est sydera hominibus quaeque de suis locis apparent, quae interdiu nulla conspicerentur. Jovem autem & Junonem conjuges, poëtae introducunt, qui consanguinei essent, ambo uno patre & matre editi. Narrant autem fabulae, Jovem amasse Junonem sororem suam, quam cum sciret esse tetricam atque severam, non fuisse ausum sollicitare animum illius. Tandem hac ratione tentasse. Cum enim forte esset tempestas atrox nimbis & grandine, mutatum se in formam cuculi obtulisse Junonis conspectui, madidum & tementem. Cujus misertam Junonem, statim prehensum illum gremio fovisse, qua occasione Juppiter ipsam compresserit. Hoc credo inter aniles fabulas ita olim celebratum fuisse. Nam & Theocritus alicubi sic ait:

Πάντα

Πάντα γυναῖκες ἴσασι καὶ ὡς Ζεὺς ἡγάγεθ' Ἥρην·

Habetis explicationem primi libri Iliados Homericae, ut nostro quoque judicio non magni faciendam, ita neque omnino abjiciendam atque contemnendam, ut speramus. Ad quod quidem exemplum, nisi quid nostro studio obstiterit, sequentes etiam libros, quàm licebit plurimos, vobis & interpretabimur & explicabimus, ac nunc deinceps secundum, cujus lectio & voluptatem & utilitatem studiosis artium atque literarum bonarum maximam est allatura.

F I N I S.

COM.

COMMENTARIUS

I N

HOMERICAÆ ILIADIS

LIB. II.

*Petro Collatino ad Oenipotentem Musarum
antistiti, amico, S.*

Qum visum esset emittere secundum librum
Homericae Iliados, hoc tempore à nobis
feriarum diebus, & conversum latine,
& explicatum in schola nostra, hortata
me fuit, Petre, voluntas summa erga
me & studium maximum tuum, ad te
peculiariter ut hunc laborem operae no-
strae mittere vellemus. Nam non modo de literis tuis hu-
manissimis ad me scriptis, sed sermone etiam communium
amicorum, facile intellexi, & quanti me facere, & quam
praeclare de ingenii nostri, quantulumcunque, id est, opus-
culis sentire soleas. Ego vero his literis & isti doctrinae
tantum tribuo, quantum saepe numero verbis ostendere sum
conatus, & me, si quid in hoc spacio laudis, in me vel
iudicio vel saltem benevolentia eruditorum confertur, ut ve-
re dicam, admodum delectat. Sed animadverto, mi Pe-
tre, & fortunam nostrorum studiorum fieri in dies deterio-
rem, & me in quadam desperatione non jam dignitatis, sed
salutis illorum, saepe animo consternari & frangi. Quid
enim calamitatis impendeat virtuti & sapientiae, de his,
quae fieri cernimus, existimare non est difficile. Non au-
tem solummodo externam quasi impressionem barbariae vix
jam eruditio literarum atque doctrinae sustinere potest, sed
sua etiam infoelicitate laborat, cum, quae ad hanc conser-
vandam & augendam interdum praeclarae rationes iniri com-
perimus, illae perceleriter, modo perturbari, modo subver-
ti consueverint. Nullus successus laboribus respondet, nul-
la

la fortunae benignitas, conatus adjuvat. Itaque mihi saepe subit vereri, hoc saeculum non esse id, in quo bonae res atque artes fundari instituique posse videantur, ut pessime prope modum nobiscum agi putandum, qui illas nunc colimus & excercemus, nati, ut apparet, vel uno seculo prius, vel uno posterius, quam oportuerit. Nam recordari licet quantus paulo ante fuerit eruditionis honor, quanta existimatio, quanta etiam praemia, in non maximis laboribus doctorum illis temporibus, & facilis via famae ac celebritatis. Nostra vero aetate, qui versantur in literis, & quorum omne tempus omnisque occupatio in optimarum artium atque disciplinarum studiis consumitur, sine re, sineque laude, si quid forte est ad posteritatem excellentis doctrinae futurum, suis vigiliis & sudoribus apertum & patefactum iter Musarum relinquent secuturis, sua diligentia & assiduitate perpurgato atque complanato loco, vepribusque & dumis recisis atque defectis. Sin, quod Deus omen avertat, barbaria oppreserit omnia: si non honoratiores illi posteri, at certe quietiores sunt futuri, qui ad quaevis potius animos applicabunt suos, quam ad haec extincta & desito Musarum studia, quorum nos revocandorum adhuc spes tamen vel fovet vel etiam ludit. Sed plerisque nostrum, ut opinor, idem nunc usu venit quod saepe mercatoribus strenuioribus, ut quemadmodum hi in negocia quaedam ita nonnunquam implicantur, ut non ipsi jam haec agant, sed ab iis agantur, sic nos non tam voluntate, quam necessitate in his studiis haereamus. Sint sanè aliqui (ut de nostro grege loquamur etiam splendidius) tanta animi magnitudine praediti, ut in veritate propositi, & in recto quodam cursu perseverandum, & contra omnes adversantis fortunae quasi reflantes ventos, pergendum sibi putent, tamen huiusmodi & pauci reperientur, & in opinione simili erunt miseriae. Quem tamen locum, quia est honestissimus, nos tenere velimus, ut quamvis beati isti nostram infelicitatem rideant, consolemur tamen nos illis speciosissimis sententiis de pulcritudine & divina forma *Προμήθεως*, quae certe extra haec studia

esse atque subsistere nequit, & Stoica quadam pervicacia, iam despiciamus contemtores Musarum, quam ipsi spernunt atque insectantur culturam illarum, nostrasque res contra indoctorum potentiam & opes, augeamus ipsi praeclarissima persuasione magnitudinis & excellentiae, ut nobis saltem haec splendidae, inque primis expetendae, denique cujusdam in terris beatitudinis efficientes esse videantur. Sed nescio quo pacto, dum tecum jucundissime quasi colloqui coepi, huc sum delapsus & in hac mentione fui longior, nisi forte, ut fit, de quibus maxime scirem atque nossem, quaeque ipse facerem & exercerem disserui etiam copiosius, juxta veteris Poëtae versus:

Navita de ventis, de tauris narrat arator,

Enumerat miles vulnera, pastor oves.

Et apud te haec potissimum peritum ejusdem quasi artificii, & in hoc proposito istaque cura conjunctum nobis. Revertamur igitur ad rem. Ac de auctore quidem, quem explicandum suscepimus, ea est fuitque semper omnium doctorum persuasio, ut qui hunc laudare jam velit, actum, ut ajunt, agere videatur. Utinam reduci in scholas & studiorum tractationem sic possit, ut meretur is, cujus tanta est bonitas, nihil enim dicam amplius. Nostram autem operam, etsi meo ipsius judicio perennem, non prorsus tamen inutiliter consumptam esse confido; sed navatam amatoribus horum studiorum, quae pulcerrimo humanitatis nomine appellantur. Nam & multis cum verbis tum rebus expositione nostra illarum quoddam lumen est, ante quidem aliquanto obscurioribus, & quaerendi de nonnullis amplius viam demonstravimus & patefecimus. Nihil dicam arroganter, neque enim decet: nihil etiam dolose, nam non est necesse: sed diligentiam possum vere praedicare, quam in hoc potissimum genere, ego multique alii saepe numero solemus desiderare. Itaque non multa in multis explicatoribus reperiunt paulo doctiores, quae nesciant, cujusmodi certe in nostris inesse nonnulla spero. Accessi enim huc non de subito propositio neque *ἄνευ* ut dicitur studio; sed post mul-

torum annorum assiduam hujus auctoris lectionem & sedulam annotationem eorum, quae ad illius scripta intelligenda facere viderentur. Neque me fugit hoc scriptorum genus esse humile & abjectum, poteramque, si vellem, jactitare me in quibusdam eximiis locis singillatim tractandis, ut fecere quondam Graeci, qui ζητήματα & προβλήματα Homerica edidere, qualia & nos collecta quaedam repositaque habemus, verum studiis nunc puerilibus consulere volumus, & servire utilitati discientium bonas literas, non estimationi nostrae. Itaque & carmina convertimus Graeca in Latina, quam bene non curo, quam fideliter & studiose facile apparebit utriusque linguae non imperitis. Alligavi autem me ad legem quandam translationis talem, ut, si possem, verba verbis annumerarem, qua nusquam nisi numeris cogentibus, solutum me esse volui. Atque in hoc & profuisse me plus aliquanto discipulis nostris, & suscepisse non minus bonum laborem arbitror, quam quosdam & gentis & eruditionis fama tumentes, quorum nuper allatae versiones ad nos fuere, Aristophanicae atque Homericae, tales quidem profecto, ut me vehementer illorum in hoc conatu puderet, cum legerem. Quod ego non dicerem, qui nunquam ex aliorum depressione eminentiam quaerendam esse putarim, nisi perspexissem, quam magno & praesenti cum damno talia scripta volvi frequentarique necesse esset. Primum enim, quod & ipsum, in his quidem, de quibus loquor, aliter se habet, ut bene reddita sint latinis, bona verba graeca singula, quid hoc prodest? vel quanto potius opere nocet, si non illa in bonas etiam atque aptas latinae linguae formas componantur? Id autem nullo modo tali ordine interpretationis servato, fieri potest. Cum non solum plurima in his linguis proprietate diversa sint atque discrepent, sed multa etiam in latinis saepe redundant de graecis, saepe deficiant. Ita fit igitur ut qui de hujusmodi conversionibus graece discere velit, is neque graeci sermonis cognitionem adipiscatur, & latinam rem corrumpat atque depravet. Nam videas haec obsecro
aliquis

aliquis : Et Sunium altum Atheniensium , Καὶ Σούνιον
 ἄκρον Ἀθηνῶν , & hoc : Nil cura confidens gratia ho-
 rum etiam fabrum ferrarium praeberem. Ἀμέλει θάρ-
 ρων ἔνεκα τοῦτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' αὖ. *postea* : Quid
 igitur hoc tumultuavit Aeschylum , Τι δῆτα τοῦτι
 τεθορύβηκεν Ἀιχύλον. *Et mox* : Parvum bonum est sicut
 hic , Ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστὶν ὥσπερ ἐνθάδε. *Item* , Legi-
 bus nos impedis , quae posuit civitas , Τῶν νόμων ἡ-
 μᾶς ἀπείργεις , ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις , & ante : Malus es
 longe arte & stolidus. Πονηρὸς εἰ πόρρω τέχνης καὶ πα-
 ρέσολος. *Sed quid ago ?* una potest satis esse annotatio to-
 tius illius conversionis , non aliquarum partium. Et au-
 dent tamen isti insuper etiam profiteri se poetarum linea-
 menta & figuras expressuros esse. Quos ferre poteramus si
 non verba & res cum corrumpere atque disperderent , tum
 obscurarent ac depravarent. Quapropter , ut à talibus
 scriptis , qualia nos quidem illa legisse diximus , nam alii
 fortasse in simili re versati forte sint laudabilius , refugien-
 dum tanquam lue & peste quadam utriusque linguae cen-
 seo , ita multum conferre , vicinam quandam & quam mi-
 nime fieri possit longe abductam versionem initiis doctrinae
 iudico , ut perspicere quàm proxime ac certissimè discentes
 possint , quid de quo factum sit. Sed non modo verba ve-
 rum etiam totam formam bonam inculpatamque esse volu-
 mus. Neque tamen non docendi saepe causa audacius ali-
 quid vertere solemus. Verum hoc cum in scholis fit , di-
 ligenter auditores monendi sunt , non tradi huiusmodi ut
 vera , sed quo melius quale id sit , quod ita vertatur male ,
 cognosci & intelligi possit. Ut verbi causa , si dicam ,
 μέλλω ποιήσειν , sum futurus facere , interpretabor ut
 graecam figuram , sed addam latinum esse , facturum sum.
 Item χρειάαν ἔχω opus habeo , sed latinum esse , opus mi-
 hi est. Item Φέρεται χαλεπῶς τῷ πράγματι , fertur gra-
 viter hac re , cum latine dicatur , fert hanc rem gra-
 viter. Herodotus ita : Τὰ τοῦ Θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦν-
 τε , ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Fecerunt antiquiora , sed antiquio-

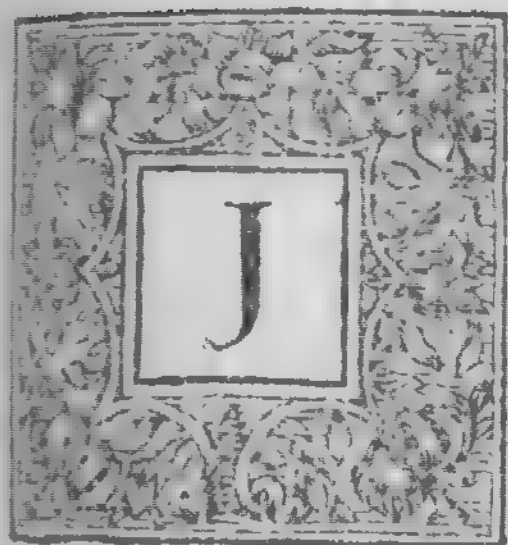
ra aliis fuere , latinitas subjicit. ὀφλεῖν δίκην , debere sonat poenam , sed dare aut pendere poenas recte vertemus. Sed inepte haec tam multa congero , cum tibi scribam , fui tamen demonstranda ratio quaedam sententiae de conversionibus meae , & iudicium probandum. Quod superest , te , mi Petre , oro , ut quemadmodum nullo meo meruo beneficiove invitatus tua sponte me diligere coepisti , ita vel constantiae causa benevolentiam erga me tuam velis custodire. Vale Tubingae XV. cal. Decembris. AN. M. D. XL.

ILIADOS LIBRI

Secundi conversio in latinum.

Somnia beta refert, populi coetumque ratesque.

Am Divum genus ac hominum tur-
ba inclyta bello

Perpetua placidam carpebant nocte
quietem:

At te pervigiles agitant Saturnic
curae,

Sollicitis dum tecum animis promif-
sa revolvis,

Coelesti Divae nutu firmata marinae,

Quam rationem ineas crebris navalia propter

Argivorum ut funeribus decoretur Achilles.

Optimaque haec dubiae visa est scientia menti;

Mirificum regi Grajorum immittere somnum.

Ergo hunc in coeli pater ad se templa vocatum

Nomine compellans verbis celerantibus infit,

Mirifice ito age somne ratesque invise Pelasgum,

Et pete Tantalidae tacitus tentoria regis

Cui memori mandata refer coelestia lingua.

Ut jubeas totis Grajos educere castris,

Armataeque acies periturae advertere Trojae.

Nunc etenim capiendae advenit terminus urbis,

Cum veteres iras concordi mente, repulsis

Coelicolae posuere odiis. Nam supplice cunctos

Sermone & precibus flexit Saturnia blandis.

At mala jam miseris impendent plurima Teucris.

Sic ait, at Jovis imperio discedere somnus

Audito properat, celeresque invisere naves,

Et petere Argivac ductorem Agamemnona classis.

Quem dulci ut reperit resolutum membra sopore

Nestoris in faciem versus, rex omnibus unum
 De senibus quem praecipuo observabat honore,
 Huic similis coeli Somnus delapsus ab oris
 Atridae supra caput astitit, atque ita fatur,
 30 Jamne etiam dormis Atreo fate bellipotente?
 Stertere perpetuam non dignum est principe noctem,
 Cui populisque salus & tanta negotia curae.
 Nunc mea, quae jussu porto Jovis, accipe dicta,
 Absentem quem cura tui & miseratio tangit.
 35 Totis te jubet Argivos educere castris,
 Armataeque acies periturae advertere Trojae.
 Nunc etenim capiendae advenit terminus urbis,
 Cum veteres iras concordi mente, repulsis
 Caëlicolae posuerunt odiis. Nam supplice cunctos
 40 Sermone & precibus flexit Saturnia blandis.
 At mala jam miseris impendent plurima Teucris
 A Ioue. Tu, quae dico, animis retinere memento,
 Ne cum mellito fugiant elapsa sopore.
 Haec ubi dicta dedit, discessit, at ille relictus
 45 Spem cupida dubiam concepit mente, quod illo
 Posse die everti Troum confideret urbem,
 Cum stolido Jovis esset inexplorata voluntas,
 Qui mala Dardaniis decreverat atque Pelasgis
 Plurima, lugubris per dira pericula belli
 50 Sese immissurum. Tum pulso dicta sopore
 Sollicitas resonare ducis divina per aures.
 Atque ille erecto confedit corpore, textus
 Inducens tunica molli sua membra recentis,
 Desuper & chlamydem sibi rex accomodat amplam,
 55 Et nitidas circum nequit talaria plantas.
 Tum lateri argento distinctum subligat enssem.
 Et patrium dextra sceptrum immortale capeffit:
 Atque ita per Grajum ingreditur classem aere nitentum.

Jam Dea coelestes aurora invisere sedes
 60 Ut Saturnigenae & Diis immortalibus almae

Orta ferat lucis venturi nuntia solis,
 Cum jubet Atrides praecones voce valentes
 Cogere Grajorum coetum, praeconia totis
 Tum fiunt, populique coit mox concio, castris.
 Nestorea ille senum juxta navalia primum 65
 Magnanimum, Pylî regis, venerabile tantis
 Consilium de rebus habet, ducibusque vocatis
 Res dubias regnique oblata negocia tractat.
 Accipite non procures, quae per mihi visa tenebras,
 Et placida capto fuerint ostensa quiete, 70
 Nestoris in facie & procero corpore Divi,
 Quem mihi tum verbisque suis gestusque decente
 Ad caput astantem dare talia dicta putavi.
 Jamne etiam dermis Atreo fate bellipotente?
 Stertere perpetuam non dignum est principe noctem, 75
 Cui populique salus & tanta negocia curae.
 Nunc mea, quae jussu porto Jovis, accipe dicta,
 Absentem quem cura tui & miseratio tangit.
 Totis jubet Argivos educere castris,
 Armataeque acies perituræ advertere Trojae. 80
 Nunc etenim capiendae advenit terminus urbis,
 Cum veteres iras concordî mente, repulsis
 Caelicolae posuere odiis. Nam supplice cunctos
 Sermone & precibus flexit Saturnia blandis.
 At mala jam miseris impendent plurima Teucris 85
 A Jove, tu quae dico animis retine, ista locutus
 Avolat ille, quiesque simul me grata relinquit.
 Nunc agite, armandi belli ad discrimina Grajos
 Consilium inveniamus, ego sermonibus omnes
 Aggrediar fictis, regem ut decet, & celeri illos 90
 Funeream suadebo fuga relinquere Trojam,
 Remigio instructis cum navibus. Ast aliunde
 Vos alius, revocare bonis incumbite verbis:
 Dixerat Atrides, illo residente Pyli rex
 Surgit arenosi Nestor, cupidoque salutis 95
 Communis, gravibus fatur de pectore verbis:

O Danaum imperio & virtutibus inclyta turba,
Toto alius si quis narraret ab agmine Grajum
Talia visa, fidem sibi non acquireret auctor,
Cum vero ille, penes tanti quem gloria regni est
100 Videret, armandi bella ad discrimina Grajos
Consilium capiamus, ait. Tum sede relicta
Ipse sua primus surgit solvitque senatum.
At regis, coetu dimisso, fida capeſſunt
Sceptrigeri consulta duces, magnoque cœervae
105 Concurſant fremitu, & denſatur concio plebis.
Ac veluti quondam laevi de rupe racemi
Conglomerantur apum, volitantque examina caelo
Crebra, per ambrosiis vernantes floribus hortos,
Atque aliac huc, illuc aliae, conferta reflectunt
110 Agmina, discurrit rotis exercitus agris;
Sic populi à ratibus legiones ire frequentes
Cernere erat, lituusque vagas complere cohortes,
Hos gressum instigans studiis flagrantibus inter
Nuntia fama Jovis mediam se lacta ferebat.
115 Conveniunt ipsi & confertum per fora magno
Agmen inhorrescit strepitu, resonatque sedentes
Subter terra, novem populi cohibere furorem
Instant praecones, mandantque silentia turbae,
Auribus accipiant ut regum dicta loquentum.
120 Repressi tandem sua quisque loca occupat, inque
Conventu taciti resident, tum rex Agamemno
Procedit, sceptrum gestans memorabile dextra.
Fecerat ignipotens hoc donaratque tonanti
Jupiter ipse fato Maja fidoque ministro,
125 Acceptum Pelopi dederat Cyllenius, idem
Rectori ille Pelops populorum tradidit Atreo,
Cujus relictum locuples sibi morte, Thyestes
Jussit decedens Agamemnona ferre potentem,
Inque mari & totis late dominarier Argis.
130 Hoc tunc innitens celeri est sic ore locutus:
O focii heroes Danaï, Mayortia turba,

Jupiter ingenti turbat mea pectora luctu,
 Qui prius, heu nunc infestus, clarissima signa
 Ipse dedit redivit Troum capta urbe secundi,
 Cujus erat promissa mihi victoria nutu. 135

Idem triste agitans fallaci in pectore versat
 Consilium, & jubet ut patrios inglorius Argos
 Reducam accitas hostili clade cohortes:
 Scilicet ista Jovi excelsa sententia regi
 Mente sedet, cujus munitas excidit urbes, 140
 Excindetque manus immensa potentia Divae.

Ista quidem turdis nos olim fama sequetur,
 Audiet & nostrum juniorum dedecus aetas,
 Agmina tanta viris collecta è talibus, arma
 Necquicquam longo diuturni tempore belli 145
 Movisse, & numero multo inferioribus esse
 Hostibus haud potuisse pares, inireque pugnas.
 Nam nec adhuc dubii fors est manifesta duelli.
 Quod si jam nos & percussio foedere Teucris,
 Quotquot habent ipsi urbe pares numeremur, ut 150
 horum

Quique unus denis dispenset pocula Grajis,
 Crediderim multas carituras esse ministro
 Nostrorum, tanto est magis ingens copia, turmas,
 Et superat cives Trojae. Verum undique multis
 Auxilia hos virtute levant de gentibus, & me 155
 Speque bona frustrantur & illos Marte tuentur,
 Delendaeque meis obstant conatibus urbis.

Praeteriere novem jam nunc magni Jovis anni
 Exesaeque trabes carie, fluxique rudentes
 Dissolvere rates: at turba domestica nostros 160
 Sollicitae uxores & dulcia pignora nati

Expectant redivit. Nos cujus venimus ergo
 Frustra exercet opus, nec habet dilatio finem.

Nunc concordia omnes, quae dicam, mente sequamur,
 Scandamus naves & rura paterna petamus. 165

Non etenim Iliacam magis expugnabimus urbem.

Sic ait, at faciles movet haec oratio mentes

Vulgaris turbae, quibus illa ignota voluntas
Regis erat, dudumque habiti consulta senatus.

170 Ergo ruunt quanto fluctus maris impete quondam
Icario in pelago, quos Eurus & humidus Auster
Excitat insurgens coeli de nubibus atris.

Ac veluti in densas Zephyri violenta feruntur
Flabra procelloso segetes cum turbine, & urgent
175 Insultu graciles atque insectantur aristas,

Tota gravi quatitur sic horum concio motu.
Tum magno clamore rates vaga turba petessit.
Currentumque pedes subter vis pulveris exit.

Inter seque vocant ad agendas in mare naves
180 Communi studio atque opera. Mox tergere fossas
Suppositasque trabes rectis subducere proris.

Tendentum in patriam ferit aurea sidera clamor.
Atque ita fatali tunc obsidione relicta,

In patriam pubes Grajorum forte rediisset,

185 Ni compellatam Tritonida Iuno moneret.

Heu mihi nata Jovis bello inclyta virgo tonantis,

Siccine lata fuga repetent maris aequora Graji.

Inque revertentur sedes sine laude paternas?

Quodque optat Priamus, quod caetera copia Trojae,

190 Argivam tanto frustra sudore petitam

Hic Helenam, pro qua tot mortem obiere, relin-
quent,

Occisi à patria longe distantibus oris.

Nunc age belligeras Grajorum invise catervas,

Eque fuga revocare bonis incumbito verbis,

195 Neve agiles patere in pelagus deducere naves.

Dixerat, at dictis paret Tritonia virgo,

Labitur & coeli de vertice concita summo,

Et tendit celeres Grajum ad navalia gressus.

Atque ibi consiliis praestantem cernit Ulyssëm

200 Littore, vehementi perculsum corda dolore

Stare, nec aeratas manibus contingere puppes.

Quem

Quem mox assistens propter Dea talia fatur.
O Laërtiade, Divum genus, inclyte Ulysses,
Ergo fuga patriam jam dilectosque penates,
Intra fluctivagas fusi per transtra carinas, 205
Immemores longo repetetis tempore belli?
Quodque optat Priamus, quod caetera copia Troiae
Argivam, tanto frustra sudore petitam
Hic Helenam, pro qua tot mortem obiere pelasgi,
Occisi a patria longe distantibus oris, 210
Linetis dubii tanto in discrimine Martis?
Ergo age belligeras Grajorum invise catervas,
Eque fuga revocare bonis incumbito verbis,
Neve agiles patere in pelagus deducere naves.
Sic ait, ille Deae percepta voce locutae 215
Ad turbam celeri cursu fertur, chlamydemque
Abjicit, hanc tulit Eurybates Ithacesius, illum
Qui fuerat famulus fidus praecoque secutus.
Ac primum ad regem properans Agamemnona
currit,
Deque illo sceptrum patrium inviolabile sumit, 220
Quod gestans Danaum classem petit aere nitentum.
Hic quos in strepitu procures, turbaeque videbat
Sese immiscentes, verbis objurgat amicis:
Non decet haec formido viri fortem improbe mentem
Ignavisque timor. Quin tu primum ipse quiescis, 225
Deinde aliud cohibes vulgus, neque eum tibi plane
Atridae quae sit notum est sententia regis,
Qui nunc tentatis mox iram obvertet Achivis.
Non interfuimus consultis scilicet omnes,
Et mala ab illius nobis metuenda furore. 230
Et gravis esse solet ducis indignatio summi,
Cui Deus ipse additque decus cumulatque favore.
At quos de grege militiae cernebat ovantes,
Hos sceptro feriens dictis incessit amaris:
Hic scelerate sede ac aliis dicentibus aures 235
Praebeto, tibi qui virtute & robore praestant.

Nam

- Nam neque te vires ornant, neque gloria belli,
 Qui nullo in pugnae numero es, nulloque senatus.
 Nunquid in his autem castris regnabimus omnes?
 240 Non bene turba regit. Rex gentibus imperet unus,
 Unus & acceptas rerum moderetur habenas,
 Qui Saturnigenae tenet istud numine donum,
 Ut sceptro populos & jure coërceat aequo.
 Sic ille imperio turbatum compulit agmen.
 245 Tum ratibus repetit fora concio tota relictis
 Cum sonitu: qualis quondam aequoris editur undis
 Turbine commoti resilit cum littore fluctus,
 Et pelagus fremitu reboat, pontusque remugit.
 Ac repressi alii loca jam sua quisque tenebant,
 250 At non Thersites tacito fert ore, feroxque
 Obstrepit, & Danaum coetum clamoribus implet.
 Non huic multorum deformis copia deerat
 Verborum, apta duces vanis incessere rixis,
 Et risum facere Argivis. Hoc turpior alter
 255 Nemo sub Iliacam Grajorum venerat urbem.
 Lumine erat strabus, atque uno pede claudus, in
 arcto
 Pectore gibbi humeris extantes poene coibant,
 De capitis rarus volitabat acumine pilus.
 Nec quisque Aeacidae magis aut infestus Ulyssi
 260 Alter erat, male quos dictis lacerare suetus.
 Tunc strepera Atridae fecit convicia lingua.
 Illi tota cohors irata mente Pelasgum
 Succensere, ipse ingenti clamore malignis
 Increpitat, regem incessens Agamemnona dictis.
 265 Quid nunc Atride vis amplius atque requiris?
 Aere tua excuso tentoria plena refulgent,
 Innumerae tibi sunt, Grajorum dona, puellae,
 Exemptae e praeda, ante alios quas accipis omnes
 A nobis, si quam bello expugnavimus urbem.
 270 An tibi deest aurum? genitor pro corpore nati
 Quod ferat, ipse ego sive alius quem traxero densa
 Teu-

Teucrorum ex acie vinclisque oneravero captum.

Aut etiam tibi nunc mulier juvenilibus annis

Quaeritur ad Veneris secreta cubilia? Verum

Non hoc regis erat, damnis affligere cives.

275

O fatui, nam quae vobis opprobria dicam

Digna, nurus Danaum vere non mascula proles,

Nunc saltem inscensis ratibus patria arva petamus,

Solus hic in Phrygiis aliorum ut praemia campis

Devoret, & Martis nostros intelligat usus.

280

Ipseque utrum à nobis multumve parumve juvetur,

Qui dudum, at quanto majori laude celebrem,

Aeacidem affecit probris, cui dona puellam

Eripuit Danaum violentis publica jussis.

Ac quam sit placido Pelides corde videre,

285

Quamque animo miti, nisi enim foret, hoc tua jam

nunc

Atride furor & staret vis ultima fine.

Sic ille in regem vesana Agamemnona lingua

Invchitur. Mox hunc Ithacus cum propter Ulysses

Astitit, inque tuens Therfiten lumine torvo,

290

Saevo exultantem temere sermone retundit.

Thersita immodica verborum copia abundans,

Quamvis tinnula vox tibi sit, tamen ore protervo

Desine principibus lites intendere solus.

Nam neque mortalis te quisquam ignavior alter

295

Tantalidum quotquot fratrum venire secuti

Auspicia Iliados pugnatum ad moenia Trojae,

Ergo tuae non te decet improbitate loquelae

Nomina contemerare ducum, atque aspergere pro-

bris.

Nec tibi tam magnae sit vestra reversio curae,

300

De qua etiam quid fiat adhuc scit nemo. Secunda

Num Danaum excipiat fors an contraria pubem.

Proinde tona in regem saevis Agamemnona dictis

Plurimaque exprobra, quae dant huic munera Graji

Invidia, & levibusque intendito crimina verbis.

305

At

At tibi praedico & dictis facta insuper addam,
 Si post hac simili rabie te forte furem
 Videro, qua coram nunc desipis, haud mihi saluum
 Posthac sustineant juguli caput, haudque ego post-
 hac

310 Telemachi genitor sim, nomine dictus Ulysses,
 Ni vestimentis spoliatum te, chlamydemque
 Exutum & tunicam, quibus & pudibunda tegun-
 tur,

Indignis misere caesumque redegeo naves
 Ad celeres plagis, lacrimantem & multa querentem.
 315 Sic fatus sceptrum inflixit dorsoque humerisque
 plorantis seque incurvantis verbere, de quo
 Suffuso exoritur liventi sanguine vibex
 Aurati adflictum sceptri, mox ille refedit
 Percussusque metu magno tactusque dolore,
 320 Et turpes tristi lacrimas deterfit ab ore.

Hic Danaï quamvis moerenti pectore risum
 Non possunt tenuisse, aliquisque ita in agmine fatur.
 Pro superi! quae jam bona conciliavit Ulysses
 Argivis, dum consiliis communia princeps
 325 Commoda procurat, sopitaque suscitât arma.
 Vix aliud tamen hoc factum est praeclarius ullum,
 Garrula cum iurgatoris compescuit ora.
 Quem posthac, ut credo, minus petulante juvabit
 In procures jacere & reges convicia lingua.

330 Haec inter vulgo se mutua verba ferente,
 Murorum in medium procedit terror Ulysses,
 Assistitque tenens sceptrum. Quem caesia propter
 Ingreditur Pallas, mandatque silentia turbac,
 Ultimus ut simul audiret primusque loquentem.
 335 Perciperetque suo dictorum pectore sensum.
 Ille infit, verbisque fidelibus ora resolvit.

Nunc te rex inter cunctos Agamemno Pelasgi
 Mortales opplere parant, & inurere probris,
 Nec praestare fidem, quam quondam tota dederunt
 Agmi-

Agmina, & instructus patriis exercitus Argis, 340
 Non ante hostili se velle excedere terra,
 Quàm subversa cadant direptae Pergama Trojae.
 Qui jam ceu pueri infantes, muliebris & expers
 Turba maritorum, questus lamentaque fufis
 Ingeminant lacrimis, reditusque cupidine tabent. 345
 Nec tamen ipse nego miserum esse, dolore reverti
 Affectos longo. Siquidem prohibentibus undis
 In pelago hibernis, saevaue urgente procella
 Aura rates uno si mense adversa moretur,
 Corde aliquis dilecta arcetur conjuge tristi. 350
 At nos jam vertens hic novus detinet annus.
 Haud igitur desiderio justisque querelis,
 O Danaï, hic intra naves succenseo vestris.
 Attamen & mansisse diu, vacuosque reverti
 Turpe nimis fuerit. Quare hanc vos pectore forti, 355
 O focii, tolerate moram, dum noscere vatis
 Calchantis possimus, an exitus illa sequatur
 Praedicta, an vanis nos verbis luserit augur.
 Scimus enim cuncti & perspectum corde tenemus,
 Vosque mihi testes omnes, quos proxima nondum 360
 Proelia cum Teucris dudum commissa tulerunt.
 Cum Danaum cita colligeretur in Aulide classis
 Exitium Priamo Trojaeque latura colonis,
 Nos liquidos circum fontes altaria donis
 Coelicolum, augentes centeno sanguine fuso 365
 Sacra ferebamus perfecta ingentia ritu,
 Sub Platani rivus, qua stirpe perennis inundat.
 Hic varia immanis, dictu mirabile, serpens
 Dorsa ferens maculis, jussu Jovis excitus, altam
 Irrumpit Platanum, ex ara digressus, in illa 370
 Passeribus summa trepidabant arbore rami
 Octo graves, inter genitrix quos nona sedebat.
 At Draco pipitu pullos lugubre querentes
 Corripit, atque omnes funesto devorat ore.
 Tum matrem plorante suorum in funere cantu 375
 Obvo-

Obvolitantem ala tortu revolutus, & altum
 Clamantem capit, atque super sua pignora mactat.
 Mox ubi post pullos laniarat & ille parentem,
 Clara dedit tum signa Deus, qui eduxerat illum,
 380 Nam pater hunc saxum fecit Saturnius. At nos
 Attonita stetimus portenta ad talia mente.
 Ergo turbatis monstri formidine sacris,
 Vatidico Calchas sermone timentibus inquit:
 Cur ostenta Deum taciti exhorretis Achivi?
 385 Quae pater ostendit magni regnator Olympi,
 Sera sed aeterno quae tempore fama celebret.
 Sicut enim serpens octono passere rictus
 Iste cruentavit patulos, nonamque parentem
 Adjecit natis, ita nos pugnabimus annis
 390 Marte novem, resides spaciosae ad moenia Trojae,
 Et decimo tandem captam spoliabimus urbem.
 Nunc iis, quae vates cecinit, quia terminus instat,
 Durate Argivi. Priami neque linquite salvum
 Imperium, aut nondum capta discedite Troja.
 395 Dixerat, at fremitu Danai navalia magno
 Complevere, cavae resonant clamore carinae,
 Acta Ithaci diviniloqui dum laude celebrant.
 Tum Nestor dictis haec dicta Gerenius addit.
 Heu mihi quid fieri posset puerilius istis
 400 Quae facitis? quasi nulla magis sint proelia vobis
 Ignavis cordi. Suntne haec promissa fidesque?
 Scilicet & consulta cadent animique viriles?
 Non secus ac flammis consumpta ardentibus, & jam
 Foedera vanaescent, & junctae numine dextrae
 405 Teste Deum turpi spem fallent crimine vestram?
 Namque quid haec sibi vult tantae discordia litis
 Pugnaque verborum? cum nullo fine labores
 Et nullo insit diuturnum cardine bellum
 At tu decretum Atrei clarissima proles
 410 Consilium urge animo atque instaure proelia ductor.
 Atque istos pelliū ire finas unumve duolve.

Occul-

Occulto excercent qui conciliabula coetu
Necquicquam. Neque enim prius hinc solvemus,
& Argos

Optatos revehemur, Olympi noscere quonam
Quam detur manifesta cadat promissio regis. 415

Namque mihi esse fides summo à Jove facta videtur,
Indubitata die qua classis littore primum
Nostra neces ad Dardaniae clademque profecta est.
Prospera cum dextra demisit fulmina parte.

Quare ne reditus ulli sit tanta cupido 420

Quin prius in fervae capta urbe cubilia victor
Teucridos incubuisse nurus velit, & sceleratos
Ulcisci raptus Helenae & lacrimabile probrum,
Quod si quis tamen haec fuerit contra improbus
ausus

Instruere in patriam reditus, attingito navis 425

Ille palam densofque foros nigramque carinam,
Ut primus fuso meritas det sanguine poenas.

At tu Rex animo & tecum consulta revolve,
Rectaque praebeto tibi subjicientibus aures.

Non ego te levia aut curis indigna monebo 430

Quippe tuis, certos jam totis delige castris
Quos Agamemno viros populis praeponere Grajum,

Quemque suo & generi possis, ut subsidio sit
Et genus & populus sibi. Quod si feceris & te

Audierint Danai, mox hoc discrimine facto 435

Ignavique duces, timidusque per agmina miles,
Et fortes noscentur item, utriusque patebit.

Tum facile ipsa tibi res declarabit, an urbem
Expugnare vetet vis adversaria fati,

Aut ratio belli non vera timorque tuorum. 440

Nestoris his verbis Agamemnon talia reddit.
Clare senex quam magna tuae est facundia linguae?

O mihi si Divum patet & cum Pallade Phoebus

Dignentur bis quinque viros adjungere tales,

Publica qui mecum quaerat consulta senatus, 445

Jam

- Jam Priami regnum jam nostro moenia Trojae
 Marte cadant faciantque graves everſa ruinas.
 Sed me coelipotens magnis Saturnius urget
 Juppiter involvitque malis, qui triſtia movit
 450 Jurgia, damnificaeque nocentia praelia linguae,
 Mutua quae mecum pro virgine geſſit Achilles.
 Auſtor egoque fui rabidae temerarius irae.
 Quod ſi forte iterum redeat concordia nobis
 Jam ſit Dardaniae cladis mora nulla futura.
 455 At nunc ite dapes ſumturi ut bella geramus.
 Atque aliquis mucro videat ſit acutus ut haſtae,
 Componatque, aliquis clipeum, hic ne pabula de-
 ſint
 Curet equis, alius nunc certo lumine currus
 Undique reſpiciens paret ad certamina belli,
 460 Marte diem certum eſt quoniam decernere totum,
 Nec prius incepti requies erit ulla laboris,
 Immiſſae dirimant quam proelia dira tenebrae.
 Tunc clipei ingentis forti de pectore lorum
 Ancipiti in pugna fuſo ſudore madefcet,
 465 Tunc etiam haſta manus affliget pondere feſſas,
 Tunc & equi currus ſudabunt ante citatos.
 Quod ſi quem pugnas fugere extra aciemque ma-
 nere
 Velle rates ad roſtratas cognovero, non ſic
 Vitabit tamen ille canum volucrumque rapinas.
 470 Haec ubi dicta dedit, magnis clamoribus illi
 Erumpunt, feriunt quondam ceu littora fluctus,
 Quos ſcopulis gravis infligit pendentibus Auſter,
 Ventorum aſſuetis varias perferre procellas
 Omnibus à coeli venientium partibus alti.
 475 Concio tum repetit naves dimiſſa focumque,
 Intra quiſque ſua accendit tentoria & ignem
 Excitat, ut dapibus veſcantur rite paratis,
 Atque alius Divorum alium prece ſupplique poſcit
 Auxilium, ut laetum effugiat Martisque furorem,
 Sacra

Sacra ferens. At rex Agamemno haec inter opimum 480
 Quinquennem tibi magno bovem Saturnie mactat,
 Grajorumque vocat proceres clarumque senatum,
 Nestora cum primis atque Idomenea, duosque
 Ajaces, ac Tydidem, his sextus Ulysses
 Accedit, non ingenio minor ille Tonante. 485
 Sed Menelaus ad hos bello inclytus advenit ultro,
 Norat enim curas fratris magnosque labores.
 Hi manibus falsas fruges ad sacra tulere,
 Atque bovem circum stantes cinxere corona.
 Tum sic rex verbis Agamemno precantibus infit: 490
 Jupiter altitonans summi rex maxime coeli
 Ne prius occiduas liceat contingere metas
 Solis equos, tenebras terris noctemque vchentes,
 Quam dejecta mea Priami fumantia dextra
 Tecta ruant, postes inimicus & hauriat ignis. 495
 Iple cadat lacera confossus pectora veste,
 Et densa jaceat lociorum in strage fuorum
 Hector, at hi circum ductorem in pulvere fusi
 Expirante premant tellurem mordicus ora.
 Dixerat, at nondum Jovis exorata voluntas 500
 Affuit. Ille quidem sibi sacra oblata recepit,
 Ast aucto ingentes cumulavit Marte labores.
 Tum prece perfecta falsa cum fruge litassent,
 Reflexumque bovem cedunt & tergore nudant.
 Secta tegit nidor femorum è compagibus ossa, 505
 Et gemina implicitas celant abdomina partes.
 Tum simul adjiciunt crudae undiquae frustula carnis
 Quis dehinc materia foliorum experte crematis,
 Mox confixa super Vulcano viscera torrent.
 Etiam tosta ignis femorum consumpsit ossa, 510
 Et libata Deis gustaverat extra senatus,
 Quod superest in frusta secant verubulque refigunt.
 Dein referunt assos studiose ex ignibus artus,
 Finitoque parant epulas agitare labore,
 Et velci aequali cunctis dapae lege tributis. 515

Cumque exempta fames epulis, potu sitis esset,
Nestor deinde senex sic ore Gerenius inquit.

Maxime Rex Agamemno Atrei clarissima proles,
Nunc instauratis cessent certamina verbis,

520 Atque operi mora quod tulerit Deus omnis abesto.
Ergo age praecones cogant densa agmina Grajum,
Armataeque vocent turmas de navibus, at nos
Instructas una properemus obire phalangas
Et celeri Martis committere praelia dextra.

525 Sic ait ille, senis neque rex parere recusat
Utilibus monitis. Tum turba sonora jubetur
Praeconum ad pugnam Danaum concire phalangas.
Hi quod erant iussi faciunt, atque agmina cogunt.
Quis illi regem proceres Agamemnona circum
530 Intermisti aciemque struunt cernuntque cohortes.
Caeruleis tum nata oculis Jovis inclyta Pallas
Aegida concutiens centeno umbone retextam,
Admirabile opus, cuius centum aureus umbo
Quisque boum aequaret precium, quam nulla se-
nectus

535 Interitusque suo nullus spoliaret honore,
Hanc quatiens mediis sese legionibus infert,
Acceleratque gradus & pectora viribus auget.
At confirmatis divino numine Grajis

540 Gliscit amor pugnae, bellicue cupidine flagrant.
Praelia tum poscunt avidi, tum praelia malunt
Conferere, patriam quam classe redire soluta.
Ac veluti ingentes ubi sylvas montibus altis
Corripuit flamma, & longe emicat igneus ardor:
Sic radii nitido fulgentis ab agminis aere

545 Omnia pervolitant late loca & aethera tangunt.
Nec secus ac magnae volucrum densaeque catervae
Anseres multiplici aut grue oloreve guttura longo
Asia pruta petunt liquidique fluenta Caystri,
Ac pennis coelo laetis spaciuntur aperto,

550 Acquore nunc viridi resident plaudentibus alis,

Grajo-

Graiorum in ripas ingens effusa Scamandri
Copia de ratibus castrisque exercitus omnis
Eductus strepit. Alma pedes subterque virorum
Subter equumque fremit, pulsataque terra remu-
git.

Illi incedebant per florida prata Scamandri 555

Innumeri, aequales foliis & floribus, aut quae
Mille volant veris per ovilia tempore muscae,
Cum nitidi plenae lactis stant flumine mulctrae;
His numero Danaum latos per copia campos
Opplebat, Teucrosque infesto Marte petebat. 560

Utque greges magnos caprarum forte in eisdem
Pastibus haec quibus est confusos cura reducunt,
Distinguuntque levi conamine. Sic legiones
Disponunt procures & ab omni parte reformant;
Instantem ad pugnam. Quos inter rex Agamemno 565

Luminibus summum referens & fronte tonantem,
Pectore Neptuno similis, valida Iliā Marti:

Taurus ut armentis dominatur agrestibus ingens

Ille boum princeps, sic multos arduus inter

Praestanti heroas Jovis excellebat honore, 570

Dicite nunc Musae quae tecta tenetis Olympi,

Quippe Deae vos estis, & est praesentibus acta

Notaque res vobis. Fugiant nos omnia, quorum

Fama modo ad seras tenuis perlabitur aures,

Qui numerusque ducum & fuerint quae nomina re- 575
gum.

Nam populi coetum verbis comprehendere non est.

Non mihi si linguaeque decem & totidem ora lo-
quantur,

Indefessaque pectore vox procedat aheneo:

Ni Jove natarum nos omnipotente sororum

Numen Olympiadum doceat monstrerque, sub alta 580

Venerit Iliados quae copia Pergama Trojae.

Nunc memorabo duces classis cunctasque carinas.

BOEOTIA SEU NAVIUM CATALOGUS.

BOeotum dux Pencleos & Leitus, atque
 Arcesilaus erant, Prothoenorque Cloniusque
 585 Hos Hyrie civesque sequuntur & Aulidos altae.
 Quique colunt Schoenum & Solum, & juga crebra
 Eteoni,
 Et qui Thespiam, & Coream, & campos Mycaleffi.
 Harmaque qui circum, Ilciumque habitant, &
 Erythras,
 Quique tenent Eleona atque Hylen ac Peteona,
 590 Ocaleam, firmis Medeonis & oppida muris,
 Copas, Eutresin, foetam Thisbenque palumbis.
 Quique Coroneam, qui gramineumque Haliartum.
 Quique Plataean habent, cumque his tuus incola
 Glissas,
 Ardua quique habitant Thebanae moenia vallis,
 595 Onchestique tibi lucos Neptune dicatos.
 Foecundaeque uvis cives Arnae atque Midiae,
 Et Nissae ingentis, veterisque Anthedonis orae.
 Horum quinquaginta ibant in classe carinae,
 Bisque decem & centum Boeotos quaeque vehebat.
 600 At qui Aspleдона habent, quique Orchomenuum Mi-
 nyeum,
 Triginta implebant fluitantes aequore naves.
 Hos dux Ascalaphusque & frater Jalmenus, ambo
 Martia ducebant proles, quos Actore nata
 Azida Aftyoeche clam partu virgo crearat.
 605 Sed Schedius Phocense & agebat Epistrophus agmen
 Naubolidae Iphiti soboles generosa parentis.
 Hos cives Cyparissae tui, & de rupe sequuntur
 Pythonis comites, quique altae moenia Crissae,
 Daulida quique tenent, quique arva colunt Panopei,
 610 His se Anemoriaeque & Hyampolis agmina jungunt,
 Quique habitant sacri Cephissi ad fluminis undas,
 Quique propinquo habitant Cephissi fonte Lilaeam.
 Qua-

Quadraginta omnesque secant hi navibus aequor,
Et parent ducibusque suis, & parte sinistra
Bellica Boeotas acies juxta arma capeffunt.

615

Ajax ductor erat populi Locrensis Oilei,

Ille quidem multo minor ac Telamonius Ajax
Lintei & indutus thoracis septa gerebat,
Vincebat cunctos hastae tamen arte Pelasgos.

Hunc qui Cynon habent, Opoëntaque Calliaronque

620

Bessamque & Scarphen, simul Augias & amoenas,

Tarphenque Thronionque Boagrii ad alta fluenta,

Atratis ratibus cum quadraginta sequuntur,

Ultra qui sacram Locri arva colunt Euboeam.

Sed qui Euboeam habent virtutis robora Abantes,

625

Chalcidaque, Iretriamque uvis foctamque Istiaeam,

Littoreum & Cerinthon, & alti moenia Dii,

Quique Carystum habet, & Styra qui tenet incola
miles,

Magnanimum regit hos praeclarus ductor Abantum

Chalcodontiades Elephenor Martia proles:

630

Fronte illum rafa celeres comitantur Abantes.

Arma parati hastis hostilia rumpere longis.

Hique suo complent denas quater agmine naves.

Huic Athenarum linquens firma oppida civis

Accedat populus numero praestantis Erechthei,

635

Quem genitum eduxit quondam tellure Minerva

Intra & opima suis delubra sacravit Athenis,

Nunc bubus atque ovibus venerans colit Attica pubes.

Hos Peteo decies imponit quinque Menestheus

Progenitus ratibus, quo non praestantior alter

640

Exornare acies & equos ad bella parare,

Excepto Pylo, quod hic esset grandior annis.

Ajacem bis sex puppes Salamine sequuntur,

Cecropias propter statuuntque sua agmina turmas.

His se Argiva Phalanx Tirynthisque incola firmæ

645

Addunt, littoreique sinus Asinae Hermionisque

Et qui Troezena, Ejonaque, & Bacho Epidauri.

- Foecundos relinquunt colles, veterisque Pelasgi
 Aeginae cives, Masetisque incola, quorum
 650 Formidandus erat ductor bello Diomedes,
 Et Sthenelus Capaneo forti genitore creatus,
 Euryalusque Deis similis vir, tertius, ipsis,
 Mecistei soboles Talajonidae inclyta regis.
 Sed dux omnium erat Diomedes Marte timendus
 655 Octonis deciesque tegebat navibus aequor.
 At quos turrigeræ mittunt ad bella Mycenæ,
 Quique Corintho aderant opulenta, altisque Cleonis,
 Orneas qui cultor habet, qui vomere amoenam
 Vertit Araethyream. Tum qui Sicyona relinquunt,
 660 Adraſti ſedes fuerat quæ regia primum.
 Quique tenent Hyperesiam, atque altam Gonoëſſiam
 Pellenamque colunt, atque Aegion, Aegialumque
 Totum, & latam Helicen, hi centum navibus omnes
 Adveſti, incedunt Agamemnone rege ſuperbi
 665 Atrida, circum quem dat fortiffima pubis
 Copia, quos inter ſplendentibus eminet armis
 Imperio Heroum gaudens & culmine regni,
 Et numero ſocium, qui tot ſe in bella ſequantur.
 Sed qui clivoſæ ingentis Lacedaemonis arva,
 670 Qui Pharen Spartamque colunt, Meſſenque palumbis
 Foecundam, & Bryſeas, Augeas & amoenas.
 Hos, & Amyclarum quos campi, quoſque marinum
 Oppidum Helos miſere, Laasque ac Oetylus augent,
 Omnes & regis fratri parent Menelao
 675 Imperio laeti proprio, ſenasque carinas
 Complentes decies. Armis ſpectabilis ipſe
 Hortaturque alios, & prompto pectore raptus
 Geſtit cum primis ulciſci, Helenesque dolores.
 Quos Pylus hinc, & quos Arene mittit amœna,
 680 Quique Thrium Alphaci linquit vada, & ædibus
 Aepy Nobile

Nobile conspicuis, Cyparisseentaque miles.
 Qui Pteleonque tenent, quique Amphigenian He-
 losque,
 Et qui Dorion, Aonides ubi tempore prisco
 Oblatum Thamyryn spoliarunt carmine Thracem.
 Oechalia hic veniebat ab Euryto Oechaliejus, 685
 Jactabat ipsas se cantu vincere posse
 Cantantes Musas natas Jovis altitonantis.
 Ergo illae iratae caecum fecere, modosque
 Eripuere admirandos vocisque liraeque.
 Sed Nestor decies, equitum illos fama, novenas 690
 Ingressos rapiebat ad aspera bella, carinas.
 Arcadiae hos iubet & Cyllenes accola montis,
 Et busti Aepyti, imperterrita pectora bello,
 Qui Pheneonque colunt, quique Orchomenum
 pecuosum.
 Quique tenent Ripen, Statiamque ac editam Eni- 695
 spen,
 Et Tegeos, & Mantinees habitator amoenae,
 Et veteres Strymphi Parrasiacque coloni.
 Praeerat his fatus Ancaeo princeps Agapenor
 Adjectis senis decies in puppibus, ima
 Quaque viros multos, belli expertosque vehente. 700
 His dederat firmas trabibus naves Agamemnon
 Caerulei ut possent pelagi transmittere fluctus,
 Atrides, remi ignaris artisque marinae.
 At qui Buprasiumque tenent, quique Elida sacram,
 Quam multa Hyrmine & loca Myrsinus ultima clau- 705
 dit,
 Quae rupem Oleniamque jacent & Alefion intra,
 Quatuor hi ducibus parent, denaeque sequuntur
 Quemque rates, denso complent quas agmine Epei.
 Amphimachus ducit primos & Thalpius, ille
 Progenitus Creato, fatus Euryto hic Actorione. 710
 Hos Amaryncides sequitur validus Diores,
 Postremisque Polyxenus Dis aequiparandus

- Augida moderatur Agasthene principe cretus.
 At qui Dulichium linguunt & Echinadas altas
 715 Sacratas procul intra undas salis Elida contra,
 Hos in bella Meges ducit Mavortis alumnus
 Phylides, dilecte Jovi soboles tua Phyleu,
 Dulichium tenuisse ferunt quem patris ob iras,
 Ingressos denas quater ad vera praelia puppes.
 720 Magnanimos ducit post hos Cephalenas Ulysses
 Quique tacent Ithacen, & Neriton arbore densa,
 Qui Crocylea colunt, & qui simul Aegilipa aspram.
 Quique Zacynthon habent, quique Epirumque Sa-
 mumque,
 Et quos Antiperaea viros in bella cietis.
 725 Hoc dux consiliis Jove non minor agmen Ulysses
 Puppe per undisonas bis sena agit aequoris undas.
 Gaudebant Andraemonida ductore Thoante
 Actoli, qui Pleuronem, Olenon atque Pylenen,
 Chalcida litoreamque tenent, Calidonis & altae
 730 Moenia, magnanimi postquam defecerat Oenei
 Progenies, simul ipse, simul flavus Meleager.
 Ergo hunc omnium erat regnum penes Actolorum.
 Ducebatque quater decies super aequora naves.
 Cretas at Idomeneus hasta metuendus agebat,
 735 Qui Gnossumque tenent, validis Gortinaque muris.
 Lyctum Miletumque & candida faxa Lycasti,
 Phoeestumque ac Rhytium, praeclaras civibus urbes.
 Atque alios, habitant qui Cretes oppida centum,
 Idomeneus cunctos hasta metuendus agebat,
 Et truce Meriones Mavorte haud segnior armis.
 740 Octonasque vocant decies ad proelia puppes.
 Hinc Rhodias naves rapit in fera bella novenas
 Tlepolemus procero Alcidae corpore proles.
 Has intra Rhodii pubes generosa vehuntur,
 745 Trina Rhodi imperio triplici qui regna tuentur,
 Lyndum & Jalyssum, insignem & candore Cami-
 rum.

Hos dux Tlepolemus belli regit inclytus armis,
Amphitryoniadae Aftyoeche quem pulcra creavit.
Rapta Ephyres fluvio de Selcente, ubi multa
Divinae Alcides vastaverat oppida pubis. 750

Tlepolemus sed enim postquam alta adolevit in aede.
Fratris sese aviae maculavit caede paternae
Martigenae longa confecti aetate Licymnii.
Ergo rates struere exilio, populumque ciere,
Innumerum qui se trans aequora lata sequatur, 755
Natorumque minis & territus ille nepotum
Herculidum, inque Rhodum passus mala plurima
venit.

In populos ternosque ibi discessere, favente
Saturno genito, Divumque hominumque potente;
Qui magnis opibus locupletes reddidit illos. 760
Nireus at Syma ternas agit aequore puppes,
Nireus Aglaja Charopoque è principe natus.
Nireus ad Trojam quo non formosior alter
Venerat, excepto Pelidae corpore Achillis.
Imbellem sed parva manus comitatur euntem. 765
Sed qui Nisyrumque tenent Crapathumque, Casum-
que,

Et Con Eurypili sedem junctasque Calydnas:
Horum ductor erat Phidippus & Antiphus, ambo
Theslalidae, Amphitryomadae magnique nepotes,
Atque hi ter denis sulcant maria alta carinis. 770
Mox quae Martia turba Pelasgicon incolit Argos,
Quique tenent Alon atque Alopen Trechinaque arva
Et Phthiam, & claram mulieribus Hellada formis,
Nomine Myrmidones & Hellenes & Achivi.
Pelides decies quina hos tegit arbore vectos. 775
Non opus his Martis tamen est lacrimabile cordi.
Deerat enim instructum bello qui duceret agmen
Abiectus naves intra bellator Achilles
Briseidos dudum raptae sibi virginis ira.
Coeperat everfa hanc Lyrnesso ingente labore 780

The-

Thebanaeque altis disiectis moenibus arcis
Quando Myneta etiam atque cecidit Epistrophon,
ambos

Tela sua gnaros laetalia spargere dextra
Evenoque Selepiada de rege creatos.

785 Ergo hujus naves intra ille jacebat ob iram,
Mox repetiturus renovati proelia Martis.

Jam quibus aut Phylace patria est aut Pyrrafus herbis

Insignis Cereri lucus sacer, & pecore Iton

Dives, & aequoreis Antron vicinior undis,

790 Et Ptelei virides conferto gramine campi,

Vivus adhuc fortis fuerat dux Protefilaus,

Sed tunc defunctum vita nigra terra tegebat,

In luctu Phylacae & lacrimis uxore relictâ

Defectaque domo, hunc occidit Dardanus hostis

795 Ante alios cunctos salientem è nave Pelasgos.

Non tamen his rector desiderantibus illum

Defuit, instructas acies moderante Podarce,

Martigena Iphicli sobole quem Phylacus edit

Dives agri & pecoris, Germanus Protefilai

800 Iste aetate minor, majorque & fortior olim

Heros Protefilaus erat Mavortius, ergo hunc

Respiciens agmen tamen haud rectore carebat

Invectum decies super aequora nave quaterna.

Jam quicunque Pheras juxta Boebeidas undas

805 Boebenque Glaphyrasque colunt, firmamque Jaol-
cum.

Undena ad bellum currunt trabe, natus & illos

Admeti regit Eumelus, muliebri decus quem

Alceſtis peperit Peliae pulcerrima proles.

At qui Methonam, & qui Thaumaciae incola rura

810 Quique tenet Meliboean, Olizonisque salebras.

Tota Philocteren septenis navibus ibat

Turba secuta ducem, tela arca spargere doctum,

Quaeque ratis decies binos sociosque vehebat,

Omnes & remos trahere, arcum & tendere gnaros.

Atque

Atque illum saevi percussum dentibus hydri 815
 Insula tum celebris desertum Lemnus habebat
 A fociis miserum degentem in vulnere tempus.
 Sed paulo post tota requisitura Pelasgum
 Turba Philocteten erat ad navalia regem,
 Interea quamvis desiderantibus illum 820
 Dux ad bella Medon aderat, quem gignit Oileo
 Rhene legitimi natum sine foedere lecti.
 Hinc qui Triccam habitant quique altae moenia Itho-
 mes,
 Cultor & Oechaliae quam rexerat Eurytus urbem,
 Eurytus Oechalieus, trabe ter super aequora dena 825
 Incedunt, gemini moderantes agmina ducunt
 Laeta Asclepiadae Podalirius atque Machaon,
 Ambo salutari praestantes arte medendi
 Post hos Ormeniique Hyperiaeque accola fontis,
 Tum quibus Asterium & Titani juga candida sedes, 830
 His Euaemonis est soboles clarissima ductor,
 Et quater undivago denas agit aequore naves.
 Hos super, Argissae Gyrtonaeque incola & Orthae
 Quique tenent Elonem, urbemque Oloossonis al-
 bam,
 Audaci parent rectori omnes Polypoetae 835
 Nato Pirithoi, summus quem Juppiter edit,
 Inclyta nupta parit quem Pirithoi Hippodamia,
 Tempore quo cum semiferis fera proelia gessit
 Hos petere Aethicasque & Pelio abire coegit.
 Tum satus hoc, una Martisque propago Leonteus 840
 Quadraginta duces rapiunt ad proelia puppes.
 Deferit hinc Guneus Cyphon undenasque carinas
 Bis complet validis Enianibus atque Peraebis,
 Et qui Dodonae sedes posuere nivali,
 Pinguia quique colunt pulcrum ad Titaresion arva, 845
 Flumina Penei decurrunt, cujus in undas
 Nec nitidis miscentur aquis fluitantque superne
 Non secus ac olei latices super innatat unguen.

Nam

- Nam Stygis exoritur sacro de fonte perennis;
 850 Dii cuius jurare timent & fallere numen.
 Magnetum at Prothous ductor Tenthredone natus,
 Quique tenent ripas Penei & Pelion altum,
 Arma quater denis praefigit bellica rostris.
 Hic regum atque ducum numerusque & nomina
 Grajum.
 855 Nunc cane Musa quis fuerit fortissimus inter,
 Egerit & primos qui strenuitate jugales,
 Agminis Atridum totius signa secuti.
 Eximiae bonitatis equos Eumelus agebat,
 Eumelus Pheretiades pernice volatu,
 860 Idem illis color atquae aetas & terga rotunda.
 Quas in Pieria arcitenens eduxit Apollo
 Foemellas ambas, torvas formidine Martis,
 Sed virtute viris aliis Telamonius Ajax
 Praestabat cunctis dum irascebatur Achilles,
 865 Ille etenim facile ante alios praestantior omnes,
 Hujus erant & equi, sed naves abditus intra
 Rostratas ponti quibus acquora trajiciuntur,
 Atrida infestus commota hic mente jacebat
 Rex Agamemno tibi. At socii per littora late
 870 Et discos jacere, & jaculo & certare sagitta.
 Ad currus sed equos carpentes stare videres
 Gramina quenque suum, lotique apiique palustris.
 Ipsi exarmati regum tentoria currus
 Intra conditi erant, qui tum ductoris egentes
 875 Circum tota vagi errabant per castra Pelasgum.
 Jamque ibant acies totos ardere putares
 Campos. At mugire solum, velut altitonante
 Cum Jove commoto tellus pulsata tremiscit
 In Arimis, saevi lustrum, ut fert fama, Tiphoei
 880 Sic Danaum tellus resonat gradiente caterva,
 Sub pedibusque gemit celerantis pergere turbae.
 Nuncia cum Teucris cursu Iris praepere venit
 Imperio Jovis, & belli lacrimabile tristi

Indicium rumore tulit. Tum concio regis
 Ante fores Priami, juvenumque senumque coacta 885
 Quaerere consilium, at volucris juxta astitit Iris
 Ore fatum referens Priamo & sermone Politen,
 Qui pedibus fretus specula velocibus alta
 In cumulo residens Aesyetae senioris
 Hostilem Danaum adventum observare solebat. 890
 Huic illa assimulata senem increpat, atque ita fatur.
 Ergo tibi assiduis totum consumere tempus
 Dulce senex verbis, ut quondam in pace, nec ulla
 Instantis belli tua pectora cura fatigat?
 Ast ego me memini multa inter proelia, multas 895
 Versarique virum pugnas, sed copia tanta
 Nunque visa mihi est, oppugnatura propinquat
 Urbem quanta tuam, arboreis par copia ramis
 Vel quae sparsa jacet vastum per littus, arenae.
 At tu, namque labor te in primis hic decet, Hector, 900
 Illos multiplices focios, diversa loquentes,
 Qui nunc urbe manent Priami belloque tuentur.
 Iliacos muros, ducibus parere jubeto
 Quosque suis signum imperii popolare secutos.
 Dixit, at ille Deae monitus & verba loquentis 905
 Agnoscens populi coetum dimittit ad arma.
 Panduntur portae, cunctusque exercitus exit
 Ingentique ruunt peditesque equitesque tumultu.
 Est locus ante urbem colle arduus, undique campo
 Expositus, clivisque extans & liber aperto, 910
 Appellant Batiaeam homines, Di clara sepulcri
 Nomine dixerunt fortis monumenta Myrinnæ,
 Hic Trojanae acies socialiaque agmina bello
 Instructa armantur. Ducit Priamejus Hector,
 Insignis galea & procero corpore, cives. 915
 Plurima quem sequitur Troium & fortissima turba,
 Et dextra elatas hastas audace coruscant.
 Dardaniae Anchisæ soboles praeclara cohorti
 Imperat Aeneas, quem vallibus aurea quondam
 An-

920 Anchisæ Idæis genuit Venus, ausa cubile
Mortalis calcare hominis Dea, non tamen ille
Solut agit turmas, geminosque Antenore natos
Adjungit sibi, pugnarum bellicque peritos
Archilochum atque Acamanta. Quibus sub monte
Zeliæ

925 Ideo accedit positæ Tros incola, quorum
Forte Lycaonides producit Pandarus agmen,
Praeclarumque humeris fert munus Apollinis ar-
cum.

Hinc & Adrestiae, & populosæ cultor Apæsi,
Quique tenent Pityean & alta cacumina montis
930 Teriæ, Adrastum simul Amphiumque sequuntur.
Quos ad bella Merops genitor Percosius, ille
Augurii ante omnes gnarus, prodire vetabat.
Sed non audivere senis praecepta parentis
Lactiferi rapiebat enim vis aspera fati.

935 At quis Percoræ patria est, quis Præcton, & qui
Setton habent & Abydon & amplæ moenia Aris-
bae,

Hytracides infert horum Asius agmina pugnae,
Asius Hyrtacides, & equis portetur Arisba
Proceris, nigris, de flumine Selleente,
940 Adductis. Legio mox hastis densa Pelasgum.
Pinguia qui findunt Larissæ vomere rura
Hippochoo parent, bellatorique Pylæo
Teutamides Lithus, quem gignit uterque Pelas-
gus.

Threicias Acamas ducit Pirusque cohortes,
945 Quam multos Helles includunt litora ponti.
At Ciconum Euphemum sequitur natio inclyta bello
Troezeno Ceada Euphemum de rege creatum.
Poeonas hinc ducit Pyraechmes arcitenentes
Ex Amydone procul, qua latis Axius undis
950 Labitur, inque vehit pulcerrima flumina terror.
Paphlagonas gaudere Pylæmone rege videres,

Bellica

Bellica gens Venetum nudos ubi nutrit agrestes,
Quiquae Cytoron habent, & Sefamon, & loca
circum

Parthenii complent fluvii cultoribus undas,
Qui Cromnam Acgyalumque tenent, altosque Eri- 955
thinos.

Dux Hodius sed Halizonum est & Epistrophus, hi
sunt

Cultores Alybes, argenti ubi origo, remotae.
Myforum Chromis & ductor fuit Ennomus augur,
Sed non augurio potuit depellere fata,
Occubuitque manu Aeacida jugulatus in undis, 960
Troum infoelices ubi dispulit ille catervas.

Jam Phorcys Phrygibus, facit & quem dicere posses
Aequalem Diis Ascanius pugnacibus antecit
Longe ex Ascania accitis. Sed Maeona Mesthles
Instruit ad pugnam, & frater simul Antiphus, ambo 965
Gygaeaque palude & patre Pylaemone nati,
Moeoniae hos sequitur Tmolo de monte juvenus.

Hinc Caras Nastes armat dux barbarilingues,
Qui Milcton habent, silvestria qui juga Phthiron,
Qui fluxus Maeandre tuos, quos ardua cives
Educit Mycale, Nastes agit Amphimachusque. 970
Nastesque Amphimachusque Nomionis inclyta pro-
les

Auro qui Conitus bellum ceu virgo subibat.
Sed stulto contra mortem nil profuit aurum,
Quo dextra in fluvio caesum spoliavit Achillis.
Sarpedon Lycium & Glaucus simul exhibet agmen 975
Longinqua è Lycia, Xanthi à sinuantibus undis.

IN SECUNDUM LIBRUM ILIADOS HOMERI

T R O E M I U M.

AEPE de hoc loco quasi praeconia feci optimarum literarum atque studiorum humanitatis, & facienda iterum atque iterum mihi esse intelligo. Ut enim his moribus, & in nostra gente verissimum esse comperimus, quod dicitur, non requiri ad venundandum bonum vinum signum, quod investigari hoc & ultro appeti soleat: Ita plerisque bonis rebus totisque tabernis virtutis, & proclamatione & indicatione & singuli etiam atque exquisita invitatione opus videmus esse. Hic error est unus de gravissimis & deterrimis saeculi nostri. Tanta & tam obstinata neglectio optimarum artium atque disciplinarum, ea virtutis desertio & ejusmodi fastidium occupavit animos hominum, ut quidvis potius agere ac meditari quam salutaribus, & divinis praeceptis sapientiae & honestatis culturae, addicere curam & studium suum, & mentem intendere velint. In quo hoc est imprimis mirum & miserabile, vix adhuc enatam rectitudinem atque veritatem, cum jam primum animi & sententias dignas ac convenientes cum sua coelesti origine concipere, & actiones laudabiles edere incoepissent. Tum igitur & illas impulsas atque debilitatas, & hos de splendidissimis exordiis tam turpiter delapsos fuisse. Recordari enim possumus quae fuerit patrum nostrorum aetate disciplinarum atque artium tractatio, quam nullae aut certe exiles literae & eruditio, quam doctrina obscura atque aspera. Haec nos corrigi, mutari, & laetissima quasi germina sapientiae exillere, & philosophiae ramos latissime spargi vidimus. Quanta tum alacritate & aviditate ab illis prioribus tanquam inamoenis quibusdam & tetracis ac oblo-

obsoletis sedibus ad hunc nitorem & pulchritudinem atque puritatem studiorum decurrebatur. Quae omnium expectatio, quae cupiditas horum, à quibus tanquam barbariae gravissimo regno liberarentur. Quae occurratio, appetitio, quae significationes voluntatis atque promptitudinis conspiciebantur? Hic ardor atque vehementia quam non diu duravit, quam celeriter refrixit atque evanuit? Pudet me profecto nostrae vanitatis, vel miseret etiam infoelicitatis. Cito enim reperti fuere de praecipuis & maximis amatoribus rectiorum studiorum, qui non solum ab his deficerent, sed etiam ad hostes illorum & barbariam transirent. Qui omnem elegantiam bonitatemque tam intelligendi quam eloquendi contrariam & inutilem judicarent, atque haec contemnere & deridere non dubitarent, quasi assentantes suis partibus, alienis ab illorum specie atque splendore. Sed sit hoc non inanitatis neque levitatis nostrae, ac potius miseriae & calamitatis temporum nostrorum, quibus haec studia omni honore destituta, omni spoliata decore, nuda à favore hominum, privata praemiis in summa inopia vagantur atque oberrant. Quae jam vox dolori sufficere, quae lachrymae moerorem restinguere, quae indignitati quaerimoniae satis esse poterunt. Quid tamen dicemus esse, stultitiamne an infoelicitatem an utrumque? ab iis etiam in hac parte vulgarem amentiam confirmari atque augeri, qui partim ipsi opinione eruditionis & doctrinae ornati magnam dignitatem consecuti fuere, partim hanc eandem sperant atque ambiunt. Quod enim hominum genus est philosophiae infestius, quam illi qui aut hujus tenuitate ac simplicitate spreta, magnificentiam istam opum & gloriae concupiverunt, aut qui de hac tantummodo quasi fructus quosdam ad similem famem explendam decerpere nituntur? Cum ergo hoc tantum donum benignitatis divinae, quo nihil majus neque melius terris datum, undique ita graviter affligatur & tam periculose laboret, sua imbecillitate, hominum stultitia, pravitate, malitia, temporum injuria, ut supera & infera in hujus perniciem atque excidium consentire ac conspirasse videantur, quid nos agimus scilicet? aut quae esse spes potest defendendi hujus adversus tot & tam validos oppugna-

tores? Ego quidem, ut verum fatear, non bonam illam neque firmam habeo. Vincitur enim atque opprimitur augeſcentibus indies difficultatibus. Veruntamen in hoc conatu quaque propugnatione philoſophiae non aliter quam in honeſtiſſimo propoſito tuendae patriae, ad extremum, & in ultima quoque deſperatione perſeverandum nobis ſtatuiſmus, ut prius occumbere & cadere decretum ſit, quam cedere loco & ignavia ac formidine atque etiam vi hoſtili pulſos fugatosque arma animumque abjicere, & qualicunque auxilio illam inter homines divinitatem deſtituere. Quid enim eſt in terris divinius philoſophia, aut quid omnium aliarum rerum tantam vim habet ut divinitatis nomen atque appellationem mereatur? Haec omnia, quae ad vitam bene ac laudabiliter & beare degendam diſpoſita atque apta ſunt, ea ipſa introduxit & perfecit. Haec ad officia mutua & actionum honeſtatem genus humanum excitavit & inſtruxit. Haec hominum inter ſe voluntates comitate quadam ac manſuetudine temperavit. Cumque in vita communi multa contraria atque ingrata accidere ſoleant, ſalutarem haec propoſuit diſtinctionem rerum adverſarum, oſtenditque alias ſibi ſtultitia & dementia homines imperitos arceſſere, alias immitti inevitabili interdum caſu ut quaſi fatales-eſſe videantur. Harum alteras docuit cavendas & declinandas, alteras aequo patientique animo ferendas eſſe. Eadem & naturae adita ingreſſa cauſas in hac rerum univerſitate abditas protulit, & cum originem illarum, tum progreſſiones, tum vero & conſtitutionem atque velut munia quaedam demonſtravit, & tandem ad quem finem quidque factum, creatum, deſtinatum eſſet diſſeruit. Illa erexit oculorum mentiumque humanarum aciem in coelum, & deduxit non ad fortuitam, quam cum beſtiis communem haberent, ſed incredibili voluptate intelligentiae praeditam contemplationem ineffabilis pulchritudinis, ordinis, conſtantiae, conſenſionis in quadam admirabili varietate & quaſi diſcurſu. Quid ego nunc dicam de eloquentia, quam nemo unquam repertus eſt tam alienus à doctrina & eruditione quin concupiſceret, & illa praeſtantibus tantum bonum invideret. Id enim eſt ejusmodi ut hoc ſolo excellens natura hominum, qua reliquas
ipſi

ipsi animantes superant, atque infra se positas tanquam de coelesti fastigio despiciunt, declaretur, & ad cognoscendum mirifica specie venustatis producat: ut is qui hoc consecutus sit, omnibus aliis rebus illas facile vincere atque antecire possit. Cum etiam omnium, quae in vita geruntur atque fiunt magna sit confusio & fortunae summa incertitudo, ut saepe numero prudentes admodum fallantur spe sua & immerito affligantur, contra vero stolidi, & voti compotes fiant, & successibus augeantur, eloquentia inprimis illa distinguit atque separat, quam ut omnia contingant alia, adipisci non possunt fatui atque vecordes, cum sit opus & effectio animi sapientis & intelligentia atque peritia rerum atque, ut dicam, semel virtutis copia instructi & referti. Neque me fugit quam non solum haec pars, sed tota philosophia multos habeat reprehensores ac vituperatores, qui non uno quidem illi nomine infamiam huic imponere conentur, sed ad eundem tamen exitum calumniarum tendere & hanc consentiente studio criminari soleant. Quibus respondimus saepe alias, at fecisse tamen hoc & postmodo facturi frustra videmur. Quid enim efficias veritate rationum apud eos, qui excaecati stultitia, & erroribus impliciti, neque quid verum sit vident, neque quid cum ratione dicatur attendunt? Quid autem possit oratio apud illos tales & tam vehementes vel hostes vel contemptores sui? Quin statim obstrepere audias atque dicentibus reclamare, neque pati illos loqui, neque ipsos velle cognoscere. Negant horum studiorum ullum esse usum, negant dignitatem habere. Non tam ad virtutem ajunt quam ocii inertiam comparata esse. Gravis & criminosa accusatio, cujus responsionem difficilem, non profecto rei vitium, sed temporum atque hominum injuria reddit. Si tamen iniquum putatur hominum culpas & peccata in ea transferre, quibus plerique abutantur, multo fuerit certe injustius alienae desipientiae ac improbitatis poenam dare, & externam quandam ignominiam sufferre. Nemo formam ideo abominandam putat, quod hac ad suae pudicitiae & domesticae famae contaminationem quasdam abuti comperiamus. Nemo integras vires, neque fortitudinem idcirco damnat quod & multi valentes imbecilliores pul-

fare & fortes ignavos obtruncare consueverint. Illi enim reprehendendi, qui ea, quae subministrat natura ad vitae iucunditatem & commoda, convertunt vel ad suum vel etiam aliorum malum atque perniciem: Non innocentes res culpandae sunt, quas aliqui perverse usurpent. Quod si quis jam etiam formam ingens malum esse perhibeat, quod ob formosae Helenae raptum tot heroes mortem ad Trojam oppetierint, cum vim illi Paris attulisset. Aut ob Orphei lachrimabilem interitum Musicam abominetur, aut ipsam virtutem denique vitandam fugiendamque esse censeat, quae tot tristissimos casus Herculi obtulerit, quos nisi incredibili vi mentis & infracto animo atque corpore nequaquam sustinere potuisset, hunc, quid enim nisi furere credemus, dimittamus, neque committere velimus ut cum insano turpiter rixemus. Ac veteribus quidem & priscis temporibus, cum sapientiae atque eloquentiae professio & quoddam quasi artificium flourer in Graecia, nec non apud barbaros quoque laudem admirationemque inveniret, alio nomine ab invidis haec studia contumeliam & convicium sustinuerunt, quae diluit alicubi copiose & splendide Isocrates. Tum enim professorum avaritia & cupiditas male audiit, qui non virtuti sed lucro operam darent. Quod quidem optarim, aliis salvis, hoc etiam tempore exprobrari & vere objici posse. Ut enim premeret hoc aliquos, qui optima & pulcherrima re perperam utentes magis se quam illam laederent, utque in his philosophiae dignitas forte periclitaretur? Ita quasi caput hujus in tuto esset, neque vita atque salus in discrimen vocaretur. Nunc ea est clades atque afflictio doctrinae ac sapientiae, ut cum non modo qui discant ultro oratione arcessere, cohortationibus excitare atque inflammare, monitionibus instruere & confirmare soleamus, sed cum etiam gratuitam libenter operam, cum nonnulli nostrum facultates ipsi proprias impendant, quod haud scio an unquam factum fuisse reperiatur, professioni suae, tamen deserta destitutaque à cultoribus philosophia sine respectu, nuda & egens, solitudines frequentat atque tenet. Neque obest huic illum non dico peccatum, sed ne crimen quidem suum. Nihil fecit ipsa, nihil commovit mali. Verum
fac.

saeculi flagitia & labe, hominum malignitas, vesania, rabies, nocent, ea hanc exagitant atque profligant. Cum nihil sit in precio nisi audacia in facinoribus, calliditas & versutia in consiliis, in sententiis levitas, divitiae & opes in conditionibus, in moribus superbia, luxus, fastidium. Haec regnum jam obtinere, pulsa temperantia, ejecta bonitate, fugata constantia, sublata aequalitate, victa, fusa, prostrataque comitate, frugalitate, continentia, modestia. Quam longe obsecro haec vita humana ab humanitate ipsa abest? In qua pulchritudo & decus virtutis continetur. Quid igitur interest inter haec hominum & ferarum saecula? Quin haec illis superiores esse multis quidem modis videntur. Major in feris celeritas, majus robur, varietas singularis, plurima denique in illis potiora, quae si enumerare velim peresse copiosus possim. Quae omnia non solum compensari sapientia & virtute, quae est hominis excellentia, & in dicendo faciendoque conspicitur, atque eminet, sed etiam obscurari poterant & debebant, cum vero haec absit & desideretur, quid utilitatis habet dissipatos & ritu bestiarum vagos homines congregatos, & in urbibus collectos & civitatibus conjunctos fuisse? Si quae hoc perfecisse sapientia atque eloquentia, bestiarumque victum & cultum emendavisse creditur, nunc exulat toto propemodum orbe terrarum, sique mortales in suis coetibus alieni ab utraque non minus quam si essent dissipatissimi, siue aequo & bono, siue virtute & decore, indisertam & dementem vitam degunt, convulsis recti pravique terminis, omni bene laudabiliterque vivendi ratione perturbata. Si neque virtuti praemia vel emolumentorum vel gloriae proposita sunt, neque vitiis ulla justa animadversionis formido impendit. Si neque rudes disciplina perpoliuntur, neque imperiti doctrina excoluntur, neque prudenter cogitata neque eleganter enunciata probantur ac magni fiunt. Est autem verissimum id quod Isocrates egregie scriptum reliquit: Non esse aliud signum certius sapientiae quam disertam orationem, ut qui bene dicant eos intelligentia valere necesse sit. Quod habeatur oratio constans & cum virtute ac legibus consentiens pro simulachro animi & integritate atque fide gravitateque praedi-

diti. Quapropter vix ulla alia deformitas & turpitudine aetatis
 nostrae major est & detestabilior, quam haec ignorantiae &
 contemptus optimarum artium atque disciplinarum & studio-
 rum humanitatis, à quibus non solum elegantia & copia ora-
 tionis suppeditari, neque vis contentionum, neque illustratio
 & explicatio dubiorum, sed conformari etiam mens ad veri-
 tatem & animus sententiarum pondere quasi stabiliri. Ideo-
 que iis rationibus, quibus ad aliis fidem faciendam & in per-
 suadendo utimur, eisdem ipsis & in consultationibus & de-
 liberationibus omni denique cogitatione assentimur & acquies-
 cimus. Neque videtur re ipsa interesse quicquam inter eos,
 qui cum animo suo de faciendis & fugiendis, de vero & recto,
 de honesto, utili, concessis, de jure & aequo, deque his
 contrariis quaerunt, tum reperta & constituta aliis respondent,
 & eos, qui causas orant & negocia dicendo explicant. Eadem
 enim quasi materia est, utrisque proposita decisionum, &
 expediendi iudicii, dubitationum exclusionis, & eorum o-
 mnium, de quibus ambigere & veluti titubare animi solent,
 tollendorum atque removendorum, nominibus quasque ap-
 paratu quaedam esse diversitas videtur. Nam verbosi hi lo-
 cutores & argumentatores, qui multitudinem non abhorrent,
 qui fora & strepitus iudiciorum non refugiunt, qui fremitum
 concionum non reformidant, ii oratores appellantur. Qui
 vero sapienter ipsi secum quamcunque rem considerant, pru-
 denter & diserte respondent, atque interpretantur, ii in ne-
 gociis civilibus consulti, in literis & doctrina proprie philo-
 sophi vocantur, quodam generis nomine, quo omnia com-
 prehenditur, quae cum ratione, modo, laude, rectitudine
 fiunt atque dicuntur. Unde nihil potest abesse quod scientiae,
 eruditionis, sapientiae ac humanitatis famam tueatur & custo-
 diat. Haec omnia cum philosophia complectatur & traditu-
 ram se studiosis sui promittat, quod deterius aut magis nefa-
 rium scelus fuerit, quam illam vituperare vel etiam convitiis
 atque maledictis incessere? Aut hujus insectatores & adversa-
 rii leviusne ac tolerabilius delinquere, aut minus execrabiles
 videntur quam ii, qui nefario sacrilegii scelere se alligant, &
 Deorum templa compilant, aut violant? Hi enim pietatem,

eximiam quidem illam & maximam virtutem, sed unam convellunt. At illi omnium virtutum fontem & summam demoliuntur. Hi gravissima merentur supplicia ob profanatos honores quosdam institutos & habitos numini. Quid illi? qui ipsam etiam divinitatem in terris polluant fastu ac temeritate sua. Quantus igitur se contra hos dicendi campus aperiat, quam iustae & speciosae causae suppeditent, videtis: Nos tamen in illorum non accusatione potius quam philosophiae defensione occupari oportere unquam putavimus. Quod autem in istas pestes rerum divinarum atque humanarum diximus aliquid durius, hoc magnitudo sceleris & summa indignitatis extersit. Neque vero tam invecti in hos, quam protegere & defendere philosophiam studuisse putari debemus. Vobis etiam quasi ob oculos iste horror tanti sceleris ponendus fuit, ut & haec studia majori cupiditate appeteretis, & ab illis retortos & averfos vehementius & pejus odisse, & longius refugere atque declinare velletis. De his etiam rebus si forte vel hodierna, vel unquam alias habita oratione modum excessisse videamur, venia dari debebit, & incenso animo mirifico amore studiorum istorum meo, & curae atque solitudini eximiae de patria, quam in tanta spe & facultate maximorum bonorum ac planae foelicitatis ipsius & vitae beatae, perturbari atque impediri cum stultitia, tum etiam malitia, molestissime ferrem. Quae vero & à nobis toties vobis studia philosophiae commendantur, & de quibus aliorum magnifica legitis encomia, ad horum nunc quasi perennem fontem iterum vos adducimus, unde omnis eruditio atque doctrina ac sapientia irrigata illos multiplices & suavitate atque magnitudine praestantes fructus artium & literarum edidit & procreavit. Quod si Atheniensium civitati gloriosissimum fuit, fruges à Cerere, ut fertur, ipsis demonstratas & tributas, reliquis gentibus & nationibus divisisse, non minus claritatis & splendoris merito conciliaverit huic auctori, illorum, quae ex ipso manasse & ad omnes alios profluxisse bona commemoravimus, quasi in omnes terras & universa loca derivatio & dispersio. Neque me fugit haec ipsa quosdam credere & dicere fabulosa & veterum figmenta esse, & haec omnia

magis in Homérica scripta inculcari, quam inde colligi sole-
 re. Quorum, ut opinor, satis superque refellimus falsissi-
 mam opinionem, cum proxime plurimorum quasi fluminum
 sapientiae ortus in Homero indicaremus atque demonstrare-
 mus. Quod autem hanc persuasionem ab antiquitate acce-
 ptam libenter tenemus & sancte conservamus, magis verita-
 tem asserit quam refutat. Cum enim hoc à plurimis affir-
 metur, & diuturna praedicatione percrebuerit, ut non novum
 jam, certum & indubitatum videri haberique debet, praefer-
 tim cum non aliqui tradiderint alios quosdam de Homericis
 scriptis profecisse & scientia auctos esse, sibi vero lectionem
 illius nihil profuisse, sed potius omnes uno ore sibi illum ad
 sapientiam & doctrinam fuisse magistrum confiteantur, quo-
 que est quisque vir melior, eo honestiora & frequentiora te-
 stimonia beneficii hujus, eruditionis & literarum, illi auctori
 tanquam Deo ipsi primitias quasdam alimoniae & nutrimenti
 disciplinarum atque artium, rependit & consecrat. Ex hoc
 illud est natum, ut Graeci quemcunque laudare magnifice &
 in suo genere esse principem significare vellent, eum igitur ut
 Homerum nominarent, quo modo Cicero (*Tusc. l.*) scri-
 bit à Panaetio Platonem appellari. Anaxagoras autem (*Diog.
 Laert. in vita Anaxag.*) summus philosophus, quem & Pe-
 riclem & Socratem & Euripidem audivisse scimus, primus
 existimatur paulo quam priores scripta Homeri lectitalle deli-
 gentius & praecepta illorum de virtute atque justitia studio
 maximo collegisse & exposuisse. Hunc secutus Metrodorus
 Lampfacenus necessarius & familiaris illius ea potissimum no-
 tavit, quae ad naturae rerum & causarum cognitionem vide-
 rentur pertinere. Quantum autem communis consensus eru-
 ditissimae nationis Graecorum huic tribuerit, etiam hinc li-
 quet, quod cum ut à teneris annis & prima aetate optimis
 praeceptis vitae atque morum juvenus imbueretur & educa-
 retur ad eruditionem doctrinae, singulari cura anniterentur,
 instituerunt ut pueri legerent Homeri poëmata & ediscerent,
 nullam rati educationis meliorem neque utiliore rationem
 iniri, quam si tantus auctor quamvis imbecilli aetati familiaris
 fieret, neque alia magis idonea fundamenta ad summam per-
 fectio-

fectionem jaci posse, quam in quibus non solum tota atque integra virtus & sapientia contineretur, sed partes etiam illarum singillatim & quodammodo distinctae inessent. Democritus etiam clarissimus philosophus suorum scriptorum praedicatione Homeri poemata ornavit, & de carminis bonitate & varietate orationis libros composuit. Huic tamen tanto & humanam conditionem praetergresso auctori, aemulos atque obtrectatores non defuisse, antea diximus. Nam & Xenophanes quidam Colophonius, & postea Zoilus atque Daphida Grammatici hunc arrodere non dubitarunt. Vivum autem fertur odio suo & insectationibus excercuisse nescio quis Sagaris nomine, nihil enim amplius de hoc traditum invenimus. Cum autem memorentur alia multa poemata, quorum auctor Homerus fuerit, duo opera Iliados & Odysseae, & illum, de quo disserui, omnis doctrinae eruditionisque quasi orbem conficere, & sola sine dubitatione ab Homero elaborata creduntur. Nam ut alia taceam partim minuta, partim grandiora scripta, quae ad hunc auctorem referuntur, quoddam cui nomen Oechalia, esset, compositum à Creophylo Samio, cujus & Plato meminit, amico & hospite Homeri, propter bonitatem Homeri visum atque habitum traditur. Quod & quodam epigrammate significatur, quo poema introducitur veluti deplorans hanc injuriam alienationis, tali sensu.

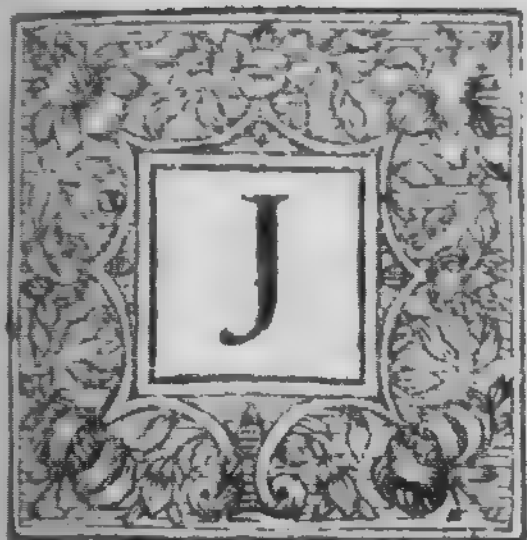
*Sum Samii labor, illius quondam hospes Homeri
Qui fui, & casus Euryte ploro tuos,
Flavam Jolemq̃ue simul. Sed Homeri dicimur esse
Scripta, Creophyli quae Jove teste sumus.*

Sed de his verba facere in praesentia non decrevimus. Quod autem Plato videtur & ipse minus praeclare sentire, & loqui inclementius de Homero, quale esse existimandum, & de reprehensione illa tota sententiam atque judicium statueramus nunc etiam proferre, & interponere quasi honorariam cognitionem nostram, hoc enim concedi nobis recte posse arbitrabar, utriusque studiosissimo & maximo amatori, sed intelligo me prolixiorē quam fortasse oportuerit fuisse, neque etiam hanc disputationem & veluti scholam, quae breviter absolvi non queat,

queat, attexendam insuper esse, quam tamen alio magis idoneo tempore, si videbitur, explicare vobis non gravabimur. Nunc igitur ad propositum opus & laborem explicationis secundi libri Iliados accedamus, quae inscribitur ῥαψῳδία. β'. Deque hoc nomine diximus antea quoque. Atque haud scio an idem, qui postea ῥαψῳδοί, prius Ὀμηρίδαι dicti fuerint. Quamvis non lateat me distinxisse haec nomina plerosque; qui tradididerint Ὀμηρίδας fuisse posteritatem Homericam, qui solerent generis sui poësin publice recitare atque concinere. His deficientibus successisse alios non magis Homericum genus, sed similes artifices carminum illius, à quibus multis in locis haec corrupta & depravata, multos etiam versus passim insertos quasque suppositos esse commemoratur. Primas autem in hac professione & opere tenuisse ferunt Cynaethi Chii sodalitium, & eundem auctorem esse hymni in Apollinem, qui sub Homeri nomine legitur, eumque primum Syracusis decantasse eas, quae Rhopsodiae vocatae sint, vel quia tenerent in manu virgulam cantores illi, vel quia diversas partes poëseos Homericæ concinnarent, ut argumentum serie quadam contexeretur, vel quia versus, qui sunt σίχοι olim ῥαῖδοι dicerentur. Sunt etiam qui tradant hos primum ἀρνωδῆς appellatos, quod victori in hoc Musices certamine praemium dari soleret agnus. Cum autem postea dispersum prius & dissipatum utrumque opus collectum & compositum esset, tum de consentiente & apta cantilena ῥαψῳδῆς vocatos, qui versus connecterent & convenientem in jungendis illis ordinem fervarent. Sed de his satis vel potius nimium, neque enim tales narrationes vel utilitatem vel incunditatem aliquam praecipuam habere possunt.

ARGUMENTUM SECUNDI LIBRI

ILIADOS HOMERI.

JUPITER noctu, ita ut sit, volvens animo suo quae superiore die petiisset Thetis à se, & quid ipse illi promississet, cum ante oculos sibi versaretur Achilles, hoc consilium coepit. Somnum jubet suis verbis hortari Agamemnonem ut universos Graecos armare velit. Adesse enim tempus Trojae expugnandae. Ille veritus ut

multitudo ab se alienior imperata libenter fecerit, de principum sententia tentaturus animos militum pro concione, suadet ut in patriam una secum revertantur, omissa Trojae obsidione, in qua tam longum tempus frustra consumsissent. Qui re non intellecta perfacile ad id quod maxime cupiebant Imperatoris oratione adducuntur. Itaque passim totis castris reditus apparatur. Totque annis frustra laboratum esset, nisi Ulysses subjiciente Minerva, Agamemnone reliquisque dubitantibus, ipse ad sedandum motum & retinendum exercitum Imperatoris munus obiisset. Quibus praeclarissimis conatibus obstrepentem Thersitem sic accepit, ut hoc exemplo reliqui ad imperia ducum capessenda instruerentur, cum maxima admiratione Ulyssis. Haec sequitur luculenta oratio, qua ille Graecis suadet ut durare in bello, neque prius desistere velint ab oppugnandis Trojanis, quam Ilium coeperint, in quam sententiam & Nestor quaedam gravissime locutus, Agamemnoni utilem ordinandi exercitus rationem demonstrat. Tum ille re divina facta vocatisque Graeciae principibus copias instruit. Quae deinceps ordine recensentur, exponiturque navium numerus, quibus advecti essent Graeci. Postremo & Trojanorum duces atque auxilia commemorantur.

Sorania

Somnia Beta refert, populi coelumque ratesque.

EXponemus enim versibus Homericos versus, non spe laudis alicujus in hoc genere, sed ut nostra studia excitemus exemplo nostro. Ut autem interpretis munere, quod suscepimus, diligenter fungamur, non longe à verbis discedemus, ac illis potius, quantum quidem latinae linguae nobis comperta proprietates sinet, inhaerebimus.

1. Ἄλλοι μὲν ῥα Θεοὶ.) Ex hoc illud Virg. Aen. ix. 224.

*Caetera per terras omnes animalia somno,
Laxabant curas & corda oblita laborum,
Ductores Teucrum primi & delecta juvenus,
Consilium summis regni de rebus habebant.*

Et fortasse hoc quoque Aen. viii. 26.

*Nox erat & terras animalia fessa per omnes
Alituum pecudumque genus sopor altus habebat.
Cum pater in ripa, gelidique sub aetheris axe
Aeneas iristi turbatus pectora bello
Procubuit &c.*

Ἱπποκορυσαί.) De copiis equestribus συνεκδοχικῶς & pedites intelligendi. Facit autem mentionem militum potissimum, quia de bello historia texitur, cum noctu etiam in pace dormiri soleat. Sed Ἱπποκορυσαί sunt, equorum agitadores, sive equestria praelia facientes. Κορύσσεσθαι enim armari vel incitari significat, ut ἰλ δ. 442. Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται & ἰλ. π'. 130. Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώρπῃ χαλκῷ & μοχ. πόλεμόν τε κορύσσων. Placuit quibusdam significari hac voce & juba equinas, quibus galeae bellatorum exornari quondam solerent.

2. Νήδυμος ὕπνος.) Unde non cito expergisci aliquis possit. Νῆ enim negat, ut νηπαιεὶ impune, νηριθμοὶ innumeri. Sed ex hoc solvitur quaestio, cum nunc dicat non potuisse somnum capere Jovem, quare in primo obdormuisse dixerit? Non enim pernoctare in quiete potuisse ait, ut Virgilius Aen. x. 217. *Neque enim dat cura quietem.*

3. Μερμήριζε.) Quaesivit cum animo suo, aut variis in cogitationibus agitabatur ut οδ. δ. 791.

Ὅσα

Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὀμίλῳ
Δείσας, ὅπποτε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγῃσι.

5. Ἦδε δέ οἱ) *Haec alternanti potior sententia est.* Nam & cum superiores versus fecit, ad verbum μερμηρίζειν Homericum respexisse Maro videri possit, hos inquam:

*Atque animum nunc huc celerem nunc dividit illuc,
In partesque rapit varias perque omnia versat.*

Aen. 1 v. 285.

6. Πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ.) Sicut Il. ε. 327. Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν, *ad naves*, vel est ἀναστροφὴ, ut sic ordinari possit, ἐπιπέμψαι τῷ Ἀτρείδῃ, id est, *immittere Agamemnoni.*

Ὅυλον ὄνειρον.) ὄνειρον interpretati sumus somnum. Intelligitur autem Deus quidam auctor visorum, quae per quietem & soporem, hoc est dormientibus offerri solent, quae somnia dicuntur, ut apud Ovidium quoque in somni illa regia collocantur. Consuevere autem Graeci poëtae iis, quae usu venire in natura rerum aut accidere hominibus cernuntur, ut sunt quas ποιότητες & πάθη vocant, corpora quasi quaedam per εἰδωλοποιίαν affingere: & exprimere notiones nostras similitudine quadam formae. Ut fama est apud Maronem efficta, & apud Homerum, ἔρις itemque ἔται & λιταί. Ita faciunt de iis, quae accidere aliis rebus solent ipsi naturas seu ἑσίας, ut hoc loco Deus quidam ὄνειρος introducitur. Quare autem ἔλον hunc vocat? Grammatici volunt nocentem accipi nunc oportere, qui missus esset ad decipiendum Agamemnonem, cujus error exitialis fuerit Graecis, cum vox molle etiam & placidum notet. Sed eadem & implicationis & cincinnationis habet significationem, unde & crines ἔλοι & panis ἔλος, & manipuli ἔλοι nominantur. Atque haec congruere appellatio videtur somniorum Deo, qui θαυματοποιός sit. Neque enim somniis quicquam magis intricatum aut, ut ita loquar, magis crispum esse possit. Atque haud scio an non ἔλῃ cicatrix à sanitate, sed potius à corrugatione cutis. Quin etiam ἔλιος ἀστὴρ ἱ. λ. 62. non tam ὀλέθριος, quam cincinnatus intelligi videtur posse, ut hac significatione crinitam stellam, id est, Cometen notari accipiamus. Sed de hoc statuet quisque, quod voluerit.

8. Βάσκι

8. Βάσν' Ἰθι.) Repetitio est proprietatis linguae, ut *nunc jam*, & *eja age*. Hoc loco quaeritur cur non fiat, quod somnus divinitus immissus nunciaverit. Ac alii aliter Jovem à mendacio liberant, quod ut opinor non admodum necesse fuerit, cum & hoc sit referendum ad illas multiplices species σοφισμάτων, quibus mortales, Θεοὶ σφάλλῃσι κρείττονες πεφουκότες, ut Euripides scripsit. Sed ita aliqui hunc exculant, quod jussit educi exercitum ad Trojam oppugnandam πανσυδίη, hoc est universum, Agamemnonem hoc non animadverso, cum reliquisset, praestantem virtute Achillem, & ἰοκίους illius Myrmidonas, nequaquam contemnendam copiarum partem, non paruisse monitis Jovis. Quid autem est quod dicit, consensisse in excidium Trojae omnes Deos precibus motos Junonis, quod sequens historia manifeste refellit. Hoc igitur satis liquide & plane falsum & fictum est. Aristoteles in libro de fallacibus conclusionibus, id est, ἐλέγχων σοφιστικῶν, ubi de accentuum ambiguitate loquitur duo Homericæ exempla adducit, quorum unum est ιλ. ψ. 328. Alterum adducit de somnio Agamemnonis, quod Jupiter dixerit, †. δίδόμεν δέ οἱ εὖχος ἐλέσθαι. Sic enim scribere, qui Jovi quasi patrocinentur, non δίδομεν, ut Jupiter victoriam jubeat Somnum conferre Agamemnoni, & sit δίδόμεν pro δίδομεναι, & hoc rursus pro διδόναι, in significatione imperativi. Si enim esset δίδομεν, diceret se addicere illi victoriam, quae cum non sequuta fuerit, mentiretur. Sed hoc hemistichium nusquam in Homeri legitur libris, iis quidem quos habemus, ut alio exemplo Aristotelem usum esse appareat, nisi memoria lapsus fuit, ut quibusdam videtur in mentione Calypsus libro secundo Ἡληῶν Νικομαχέων, & tertio τῶν μετὰ τὰ Φυσικὰ, ubi fecerit apud Homerum Hectorem κεῖσθ' ἄλλοφρονέοντα, cum non legatur ἄλλοφρονέων sed ὀλιγηπελέων. ιλ. ὁ.*.

13. Ἀμφὶς Ὀλύμπια) Ἀμφὶς φράζονται, id est *dissentiunt*,
ut

†. Male hic scribitur ἐλέσθαι, apud Aristotelem reperies ἀρέσθαι, neque is memoria lapsus est. Locus enim legitur Iliad. φ. 297.

*. Frustra quaeres hoc hemistichium apud Aristotelem iis libris, qui citantur; sed forte is scripserit, vel in animo habuerit locum ex ιλ. ψ. v. 698. ubi est καὶ δ' ἄλλοφροσύνη.

ut od. α. 54. de columnis Atlantis αἰ γαῖάν τε καὶ ἔρανόν ἀμ-
φὶς ἔχουσι. Mox ἀμβρόσιος ὕπνος, *dulcis sopor*. Nam Deo-
rum cibum suavissimum & fragrantissimum Ambrosiam dicit
esse Homerus. Et oleum ἀμβρόσιον appellavit suavissimi odo-
ris ιλ ξ'. 172.

23. Ἐυδεις Ἀτρεΐος.) Eleganti usus est proaemiolo, in quo
est memorabilis sententia, quae principes hortatur ad vigi-
lantiam, & curam subditorum. Ita & attentum breviter red-
dit Agamemnonem, cum officium ipsi suum in memoriam
revocat, & auctoritatem nuncii constituit, qui à Jove se mis-
sum diceret. Καρηκομόωντας *capillatos* prisco more Grae-
ciae. Ἐυρυάγυιαν, latis viis seu regionibus urbem, & de hoc
magnam dicit.

34. Μελίφρων.) *Mellitus* vel *melliti sensus*, id est gra-
tus & jucundus. Ita enim placidus est somnus & quasi amoe-
norum visorum, & apud Theocritum ὕπνος μέλιτος γλυκίων
dicitur.

37. Φῆ γὰρ ὄγ'.) Id est ἐκεῖνος ἔφη, hoc est πεπεισμένος
ἦν. Jam sibi persuaserat futurum illo die ut Trojam caperet,
ignarus divini consilii, & mox θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλ-
γεα, dixit τμήσει, ut sit ἐπιθήσειν ἄλγεα Τρασὶ καὶ Δαναοῖς,
objecturum illum miseriae & luctus tam Graecis, quam Tro-
janis de belli proeliis.

41. Ἀμφέχουτ' ὀμφή.) *Circumfundebatur voce divina*,
id est, in auribus tum etiam illius verba somnii resonabant.
Ac nunc deinceps vestitus virilis describitur. Χιτῶν tunica in-
terior, quod quasi circum membra fluat, hoc est ἀπὸ τοῦ πε-
ριχεῖσθαι τῷ σώματι, posito ἴππο, εἰ. ut in ἱλαός: quemadmodum
ajunt, ὅτι εἰλοῦνται, qui illo morbo affliguntur, & πέδιλα αὖ
περιεἰλοῦνται τοῖς ποσὶ. & ἱλαὶ atque ὀμιλος. Νηγάτεον, quid
significaret, quaesivere. Atque aliqui acceperunt recentem,
aliqui molliter & scite pertextum, aliqui etiam nulla artificis
manu elaboratum, sed divini operis, ut sit νή, quemadmo-
dum in νήγρετος negativa, ita hic jam erit χιτῶν ἀχειρόκμητος
seu ἀχειρότευκτος. Φᾶρος, pallium significat, huic poetae et-
jam muliebri. ὁδ. ε. 230.

Ἀυτὴ δ' ἀργύρεον Φᾶρος μέγα ἔγνυτο ὑμφή.

Nam illic laena, id est pallio graviore vel duplici, ut *ιλ. κ'. 133. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο Φοινικόεσσαν, διπλὴν ἑπταδίην.* Contra frigora comparato Ulysses vestitur, ut navigaturus, *Odyss. ε. 229.*

Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς.
 Ut paulo post etiam τὴν χλαῖναν, id est, pallium abjicit,
 Et Carthagini Aeneae *Tyrus fulgebat murice laena, demissa ex humeris.* Virg. Aen. iv. 262. tempore scilicet hiemali, ut ostenderat ante? *Dum pelago defaevit hiems. & postea: Quin etiam hiberno moliris fidere classem.* Sed quia Agamemno bellator nunc est, & in expeditione versatur, accipere, ut opinor, possumus militare pallium, seu paludamentum, Graeci χλαμύδα & χλανίδα dixere, πέδιλα à pedibus, talaria, ut. Virg. Ibid. 239.

Primum pedibus talaria nectit.

Ἐπὶ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.

45. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν.) Id est, ἀμφεβάλετο τοῖς ὤμοις, *Suspendit de humeris enses argenteis clavibus insignem.* Ξίφος autem Homerus etiam Φάσγανον vocat, ut *ιλ. π'. 337.*

Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον, ἔνθα λύμων μὲν Ἴπποκόμῃς κόρυθος Φάλον ἤλασεν ἀμφὶ δὲ ναυλὸν Φάσγανον ἐρράϊσθη.

Vocarunt & σπάθην à stringendo. Sed apud Xenophontem περὶ ἱππικῆς, ξίφος gladium significat minus latum & ad ictus punctim inferendos magis idoneum, μαχαίρα autem, quae & κοπίς, latiorems enses ad plagam caelum faciendam opportunum. Quorum hi quondam Gallici, illi Hispanici seu Iberici, quibus & Romani usi, appellati fuere. Haec nus exornatur & apud Maronem Evander, cui tamen pro pallio pantherae pellis applicatur Aeneid. viii. 457.

Consurgit senior tunicaque inducitur artus.

Tum lateri atque humeris tegeaenae subligat enses.

Demissa ab laeva pantherae terga retorquens.

46. Εἶλετο δὲ σιῆπτρον.) Scipionem regium Vulcani opus, ut postea dicitur. Haec enim insignia principatus fuere apud veteres, quia seniores ipsius etiam naturae ordine, & hominum consensu praesse debent. Seniorum autem gestamina

mina scipiones, ut incedant firmitus baculis nisi. Sed regum & principum scipiones, conspiciui preciosa materia atque opere ipso fuerunt, ut, Achilles. ιλ. α. 245.

— Ποτὶ δὲ σιῆπτρον βάλε γαίη.

Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον.

Et Ovidio Metam. 1. *Sceptrum eburnum*. Maroni Aen. xi. 238. *Et primus sceptris Latinus*, cum scilicet & alii procures adessent cum sceptris. Denique σιηπτέχης βασιλῆας communiter Homerus appellat.

48. Ἡὼς μὲν ῥα.) Matutini temporis ab ortu aurorae descriptio. Maro aliter non Diis, sed hominibus afferentem lucem auroram introduxit lib. xi. 182.

Aurora interea miseris mortalibus almam

Extulerat lucem, referens opera atque labores.

52. Τοὶ δ' ἠγέειροντο.) Cogebantur, thema ἀγείρω.

53. Βαλὴν δὲ) Alicubi legitur βαλὴν δ' ἄρ, eadem sententia. Egregia autem consultatione proponitur à poëta, & imperator introducit prudens, qui non statim suum animum multitudini aperiat, sed communicet prius rem cum senioribus, id est Ducibus, de quorum sententia illam pro concione postea exponeret.

55. Πυκινὴν ἠρτύνετο.) Βαλὴ, id est *consilium*, significat tam rem, id est, deliberationes, quam coetum deliberantium, ut ἀρχὴ magistratus, honorem & hominem. Διαζήριον, locum & coetum iudicii. Πυκινὴν autem βαλὴν densam vocat, id est grave & sapiens consilium atque etiam secretius, ad haec enim omnia densitatis intellectus transferri potest.

56. Ἐνύπνιον) *in somnis seu per quietem ἐπιρρηματινῶς*, & mox εἶδος, μέγεθος, Φυλὴν, *faciem, staturam, habitum*. dixit, & ἀμβροσίην διὰ νύκτα, vel *jucundam*, quies enim huius temporis propria. Dulcedinem igitur somni & huius gratissimam quietem indicat epitheton. Vel ut Grammatici nungantur, ἀμβροσίη quasi ἀναβροσίη, quod noctu mortales non obambulare, neque diversari in pub. co. soleant.

72. Ἄλλ' ἄγετ' αἰ κέν πως) *Enunc hoc auge*, inquit, *si quo modo induere arma possimus Graecis*. Innuit igitur p. et a

imperatorem dubitasse de voluntate militum, & intellexisse hos jam belli pertaesum esse, atque ita deinceps suam sententiam exponit, quam illi sequuntur. *Θωρήζομεν*, id est *armemus συνενδοχικῶς*, atque est vel modi *ἐναλλαγὴ*, vel vocalis *συζολή*, quae perhibetur Jonicae fuisse dialecti. Intellectus enim requirit subjunctivum modum. *Ἡ θέμις ἐστὶ*, vel, *ut par est*, aut *quemadmodum fieri solet*, vel, *quatenus me decet*, & *rectum est*.

73. Πολυκλήϊσι.) Interpretantur μεταληπτικῶς, ut sit multis remis instructas naves. Nam κληΐδας esse sedilia quaedam in navibus remigum.

78. Ἀγορήσατο καὶ μετέειπε) De hac elocutionis forma alibi differuimus, non enim ejusdem significationis verba, quasi à balbutiente poëta, repeti existimandum. Sapientissime autem vir Nestor, etsi assentitur imperatori, & somnio credit, tamen subindicat dubitationem & formidinem suam. Νοσφίζοίμεθα, averſaremur, inquit, eum qui narraret haec nobis.

84. Βελῆς ἐξῆρχε) De Senatu primus exiit, eumque alii exurgentes & ipsi secuti fuere.

87. Ἦντε ἔθνεα.) Prima haec parabola HomERICA apicula- rum, animalis non grandis quidem illius, sed multiplici laude celebris. Et notantur in his versibus ea, quae ὁμοιόπτωτα vocantur, βοτρυδὸν vero de agmine denſo examinis dixit, ut Georg. 1v. 558.

Et lentis uvam demittere ramis.

90. Ἄλεις.) Confertim, & ἀλίσαι cogere seu congregare. πεποτήσεται ἰωνικῶς, à verbo ποτῶμαι.

92. Ἐσιχόωντο) Significat verbum incessionem, ut *ιλ. δ. 422. Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐσιχόωντο*, item *ἰλαδὸν*, *denſo agmine*, seu *turmatim*, & *facere ἰλὰς* proprie equitum, propter conversionum crebritatem.

93. Ὅσσα) Rumorem, Jovis nuncium dicit. Nam fit ut hi divinitus saepe spargantur, & voluntates atque animos hominum commoveant. Δεδῆει, *exarserat*, ut intelligamus vehementem fuisse incitationem. Τετρήχει *fremebas concio*, πεποιημένως ut opinor, alii à ταρασσεσθαι duxere, id est *impul-*

mutuabatur, formatio est ὑπερσυντελικῆ abjecto augmento. Σπῆδῃ, *vix tandem confedere*, & paulo ante λαῶν ἰζόντων, *occupantium sedes*, ἐρήτυθεν, *tenuerunt sedes suas*, formatione aeolica, & est passivum positum activi loco ό. 723. 'Αυτὸν τ' ἰσχανάσσῃον ἐρήτύοντό τε λαόν. Nisi quis ausit facere ut καθ' ἑδρας dirimat, ita enim accipi poterit, collocatos fuisse Graecos in sedibus suis, ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων ἔση. Τμητικῶς ἀνέστη δέ.

103. Διακτόρῳ ἀργειφόντῃ) Nuncium Mercurium à poëtis introduci constat. Ἀργειφόντης autem quia Argum, vel hominem, vel canem oculatissimum custodem Inus, jussu Jovis interemerit. Aut quia sit numen hoc purum & φόνος καθαρόν, id est *pacis*. Sed & intelligi posse existimo nitore quodam conspicuum Mercurium, quod ut destitutus priorum auctoritate affirmare non ausim, ita stellæ Mercurialis σιλβέσης appellatio adjuvare possit.

104. Πέλοπι πληξίππῳ.) Pelopa equestrem vocat. Nam & equestri certamine vicisse Oenomaum, & obtinuisse praemium victoriae Hippodamiam fertur. Genus autem Homerus Agamemnonis sic à Jove deducit, ut mox dicemus, in quo posteriores, nescio quid, innovarunt. Quae relinquamus sane nunc, hoc autem consideremus, regnum Agamemnonis & principatum legitimum, id enim sceptrum accipiendum, regum insigne, poëta ab ipso Jove per Mercurium deducere ad Agamemnonem. Nam sapientia & eloquentia magnis viris divinitus potestatem in alios confert, ut hos praestare atque dominari reliquis, non solum humanarum legum, sed divinae etiam constitutionis jus quoddam jubeat. Sed genus Agamemnonis ita deducitur.

Juppiter suscepit, ἐκ Πλεστοῦς τῆς Τρώλῃς, vel ut alii Κρόνῳ Tantalum.

Hic ex Euryanassa Pelopem.

Hujus & Hippodamiae filiae Oenomai,

Atreus & Thyestes.

Atrei & Aeropes Creticae mulieris, filii

Agamemnon & Menelaus.

Thyestae filius Aegisthus.

105. Αὐτὰρ ὁ αὖτε) Aeolica dialecto, vocativi terminatio posita pro nominativo. Nihil autem innuit Homerus de illa horribili dissensione, & nefariis odiis, quæ excercuerint hi fratres inter se, ut Tragici fecere, sed Thyesta ut junior frater succedit in administratione regni majori Atreo, & illius filios curat ac tueretur summa fide, atque de his maximo nato Agamemnoni tradit sceptrum ac regnum paternum. Hoc sceptrum summa religione venerari Chaeronensis scripsit Pausanias, & appellare δόρυ, quod hastam notat, ac suspicatur in Phocida delatum esse ab Electra filia Agamemnonis, locus extat in Boeoticis.

110. Ὡ φίλοι ἦρωες.) Secundus Homeri liber exempla habet eximia deliberationum & suasoriae materiae, quod & ipsum annotavit Fabius. Hoc autem loco introducitur Agamemno simulata oratione cohortans milites ad fugam, hoc est festinatam reversionem in patriam. Quae oratio est, ad consilium tentandi animos militum, summo artificio accommodata. Primum autem miserabilem fortunam belli deplorat, & adversos casus conqueritur. Deinde Trojanorum vires hoc nomine extollit, quod ipsi, quamvis pauci, tamen auxiliis vicinarum gentium sublevantur & defendantur, postremo diuturnitatem & tædia belli commemorat, patriaeque & conjugiorum mentione ad reditum animos Graecorum concitat. Sed inter haec passim ejusmodi sententiae inseruntur, ut nemo nisi ignavus tali oratione moveri possit, ac fortes potius in spe expugnandae Troiae confirmantur. Quomodo enim Jupiter, qui ante promiserat victoriam, nunc relinquere bellum jussit? Idem si est urbium vastator, quamvis longum fiat, Trojam etiam certe delebit. Quanta autem turpitudine haec putanda, cedere tantam multitudinem tam paucis, quamvis auxiliis externis adjuventur? Reliqua est mora belli & respectus suorum, quae fortes non abstrahere solent à virtutis & laudis proposito. Itaque Imperatorem periculum videmus facere voluntatum militarium, & tentare animos multitudinis, ut intelligere possit utrum promptitudo ad bellum gerendum, & fortitudo ac patientia in his etiam tunc duret, ut si intellectum sit, fractos esse, ad confirmandos ipsos consilium & oratio adha-

adhibeatur, quemadmodum & fit. Nam & valde properant bellum relinquere, & vix retinentur, & tamen postea praesentissimis animis, & magno ardore illud gerunt. Atque has imperatorias artes, ut nobis poeta utiliter proponit, ita hoc quoque discendum, interdum incidere atque obiici principibus tantas difficultates, ut nisi divinitus sustentarentur, & ipsi ruerent, & omnia subvertentur. Itaque arcessitur & hoc loco Minervae numen, quod fulciat auctoritate & eloquentia sapientissimi viri Ulyssis laborantes res, & revocet ab errore multitudinem, & animos illorum convertat ad respectum laudis, & decoris. Quo loco egregie docet Homerus, illos motus heroicos & eximios, quibus animi impelluntur ad aggressiones rerum gravium & arduarum esse divinos, ideoque successus nunquam absunt, sed praeter omnium opinionem, & spem cum admiratione maxima incepta haec foeliciter abeunt, & praeclara κατορθώματα existunt, quod in audacia & temeritate humana fieri non solet. Nam celeriter tales conatus debilitantur, & res evertuntur, ac exitus infelices, saepe etiam numero miserabiles, incepta stultae audaciae excipiunt atque concludunt.

112. Σχέτλιος) Indignantis vox, & ipsum etiam Jovem accusantis. Significat enim certe σχέτλιος, *sceleratum*, quo Agamemno, quasi in vero dolore, verbo nunc utitur, ut existimetur mirifice esse commotus, qui etiam Deo ipsi prope modum maledicat. In teutonica lingua vox paene eadem simili in significatione usurpatur, *schenlich*.

115. Δυσκλέα.) *Ingloriam*, vel post vel ob amissam magnam partem copiarum. Et mox : κάρηνα πόλεων arces & moenia & turres, quae omnia sunt ardua & conspicua, ut est in corpore vertex.

119. Αἰσχρὸν γὰρ.) Ratio ignominiosi redditus. Siquidem tanto exercitu & tam instructo ita longo tempore bellum non potuerit conficere.

124. Ὅρκια πιά ταμόντες.) Ut latini *foedus icere* & *ferre* & *percutere* dixere, propter coedi tum solitas pecudes, ut apparebit & in ιλ. γ'. vel quod porcus solenni cum invocatione sūlice feriretur, Romano quidem ritu, ut ex

Livius lib. 10. Notatur autem versus Maronis in octavo.

Et caesa jungebant foedera porca.

Propter porcae mentionem, cum porcus mactari consueverit.

125. Ἐφέςιοι ὅσσοι) Trojanos, ait, singulos, si denis Achivis opponi debeant, non exaequatuos decuriarum numerum. Eos autem vult intelligi & assumi, quorum patria Troja sit, id est, qui focum & larem in urbe Troja habeant, non externos, quos mox plurimos esse confitetur. Haec autem accipiemus ὑπερβολικῶς ab Agamemnone dici, de ingenti copia Graecorum, si cum paucitate Trojanorum illa conferatur. Nam si de Trojanis tantum, ut aliqui tradidere, intelligendum sit, quod ponitur ιλ θ' 558.

Χίλι ἄρ ἐν πεδίῳ πυρὰ κείμετο, πὰρ δὲ ἐνάσσα

Εἶατο πεντήκοντα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο,

Definitus scilicet numerus Trojanorum fuerit, qui compleretur millibus quinquaginta. Graecorum vero omnium, qui venerint ad Trojae oppugnationem, alii fuisse plus minus centum viginti, alii centum quadraginta millia, volvere. Si enim ponatur navium numerus is, qui expressus est in catalogo, mille centum octoginta sex (tot enim de scriptis Homericis, quae ad nos pervenere, colliguntur) cum alii fecerint numerum hunc. M. C. lxxvi. alii M. C. lv. nisi forte scriptura mendosa extat, Thycydides vero scripserit: Πεποίηκε γὰρ χιλίων καὶ διακοσίων νεῶν τὰς μὲν Βοιωτῶν, ἐκατὸν καὶ εἴκοσι ἀνδρῶν, τὰς δὲ Φιλοκτήτης πεντήκοντα, δηλῶν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας, quamvis hic, ut fieri solet, numerum propinquum ducentarum navium, de illis. c. lxxxvi. complevisse videatur. At Euripides χιλιόναυον στόλον majore incertoque eo numero dixit in Oreste. Si igitur usque ad Philocteten singulis ducibus attribuantur centeni viceni pro numero navium, quae unumquemque illorum sequuntur, postea vero quinquageni tantum, exhibit numerus, centenum vigeni novem. M. septingentorum & nonaginta de navibus scilicet primum. M. & vii. in quibus centeni vehantur, deinde de navibus c. lxxix. in quas conscenderint quinquageni tantum. Id autem ideo faciendum, quod Homerus in mentio-

ne Philoctetis numeraverit socios quinquaginta , cum ante de Boeotiis incipiens , numerum posuisset centum & viginti. Atque haec computatio videtur esse vera, collegit enim λογιστικῆς poeta eas naves , in quibus veherentur centeni viceni & hunc illis numerum praescripserit. Item eas in quibus veherentur quinquageni , praescripto & his numero , utque idem Thycydides quoque videtur sensisse. Verum si tantummodo excipienda sint septem Philocteteae naves , in quibus. l. veherentur , reliquus jam navium numerus ductus in centum viginti , efficiet nominum numerum , centenum quadraginta millium , mille quadringentorum octoginta. Quibus addantur socii Philoctetis trecenti quinquaginta , eritque omnium summa c. xl. M. Mille octingenti xx. Qui numerus , si maxime ad quindecim Myriades expleretur , unde quidem adhuc absunt octo. M. cc. & lxxx. tamen ad quinquaginta millia , id est Myriades quinque , primum jam triplex esset , & longe à decuplice , qui hoc loco proponitur , abesset. Restat igitur hoc , ut ea figura rem explicemus , quam supra retulimus , aut illa quinquaginta M. ιλ. θ. non de Trojanis tantum accipiemus. Sed haec fortasse prolixius quam oportuit disseruimus , quare ab illis ad ea , quae supersunt , explicanda pergamus.

125. Ἐφεσίοι.) Ἀπὸ τῆς Ἑσίας , quae & Ἰσία Dorica dialecto Corinthiorum & Siculorum. Quae latinis Vesta , cui cum publicorum tum privatorum aedificiorum sedes & fundamenta consecrabantur. Hujus igitur erat ignis sacer , qui fovebatur publice , hoc est in templis Deorum , certa etiam religione , Romanorum quidem ritu , quem ex Asia allatum perhibent , & Maro significat. Aen. 11. 296.

*Sic ait , ὦ manibus vittas , Vestamque potentem ,
Aeternumque adytis effert penetralibus ignem.*

Hic in domibus erat focus , & iidem penates , id quod luculento in Homérico hymno canitur.

Ἑσίη ἢ πάντων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν

Ἀθανάτων τε θεῶν , γαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων ,

Ἐδρην αἰδίου ἔλαχες πρεσβυίδα τιμήν.

Et in hymno in Venerem , dicitur Vestam per Jovis patris

caput jurasse, virginem se permanfuram, ideoque Jovem illi hunc honorem habuisse, ut aede media collocatam, tam apud Deos quam homines, venerabilem & sanctam esse vellet.

126. Διακοσμηθεῖμεν.) *Ordinaremur.* Sic inquit distributis nobis in decurias, singuli Trojani, qui ministrarent nobis potantibus, cuique decuriae attribuerentur. Κοσμεῖν enim & *disponere*, ac *instruere* & *ordinare* significat. Sine ordine enim & in confusione ornatum nihil esse potest.

131. Ἐγχεσπαλοι.) Bellatores esse dicit, qui hastas vibrarent, quod fiebat priusquam illa conjiceretur in hostem, nam ictus impetu adjuvabatur, & reddebatur vehementior. Ita & aliquis apud Maronem rotat enssem, & telum Aeneas fatale coruscat.

134. Διὸς μεγάλα.) Emenso enim coelo sive aethere, sol, hoc est percursio orbe signifero, qui per medium coelum transit, annum spatium temporis designare solet. Nunc annis igitur novem oppugnata Trojam dicit, & interea tam naves ipsas, quam instrumenta harum corrupta esse.

135. Σπάρτα λέλυνται.) De Sparto extat disputatiuncula apud Gellium lib. xvi. cap. 111. Placuit fere eruditioribus funes significari lineos & cannabinos, quorum solet feri materia. Plinius lib. 19. cap. 1. Hinc fuisse navium armamenta apud eundem interpretati sunt, quoniam, cum sparta dixit, significaverit fata. Libro vero xiv. cap. ix. dubitare se scribit idem auctor, num sparta genista sit, & nunquid hanc designaverit Homerus, cum dixit: *Navium sparta dissoluta.* Nondum enim, inquit, fuisse Africanum vel Hispanum spartum in usu, certum est. Et cum sutiles fierent naves, lino tamen, non sparto unquam sutas. De quibus videmur recte posse hoc loco interpretari σπάρτα, non modo funes, sed etiam vela navium, nam δῆρα trabes significat. Sed si ita sit Gellius dubitavit an non potius ultima syllaba acui debeat. Nam hic est accentus peculiaris derivationum, ut λεκτὸς, γραπτὸς, ποιητὸς, sed ipse tamen suam dubitationem solvit, quod proprie nunc navium armamenta sic vocentur, & notetur certum quoddam genus satorum, itaque accentu hoc

hoc vocabulum ab illo generali distingui, ut ξανθός, & proprium Ξάνθος, δῆμος & δημός, βροτός & βρότος.

136. Αἰδέπῃς) Gravissimae hae sunt tentationes, cum & conjugum atque liberum relictorum tam mollem facit mentionem, & cum asseverat frustra tantos labores ab illis sustineri. Jam etiam se complectitur Imperator, quo minus similes futuram ignominiosam fugam arbitretur, fugiamus inquit. Ἄντως, id est, at res incoepta sic haeret neque perficitur.

142. Ὡς φάτο) Jam igitur cognoscit Imperator incertis atque etiam fractis animis militem in aciem produci quam inutile fuisset. Omnium enim animi non belli gloriam, sed domesticam quietem spectant, atque redire volunt in patriam, non capere urbem hostium, illi quidem, qui consilii capti expertes fuerant. Hanc autem tantam & subitam tumultuationem eleganti similitudine ventorum colluctantium, & tempestatis matis expressit, cum qua confert incitationem turbulentam Graecorum festinantium fugere, hoc est celeriter relinquere bellum & terram hostilem, ut illud, Aen 11. 289.

Heu fuge nate Dea, teque his, ait, eripe flammis.

143. Πᾶσι μετὰ.) Totius multitudinis animi commovetur, Περιφρασίῳς, omniaus qui in multitudine erant, hoc enim significat nunc μετὰ.

145. Πόντε Ἰκαρίοιο.) Geminata similitudo ventorum & mare perturbantium, & segetes concutientium κύματα μακρὰ profundos fluctus dixit. Significat autem verbum omne spatium longitudinis ut μακρὰ γραμμὴ ἢ ὁδός, altitudinis ut δένδρεα μακρά. Etsi Philostratus, ut opinor, argutatur μακρὰ δένδρεα accipienda, quarum altius defixae sint radices, ut non simpliciter procerae significantur, juxta hoc Virg. Georg. 11. 291.

Quantum vertice ad auras

Aethereas, tantum radice in tartara tendit

Mare Icarium filio Daedali praecipitato in illos fluctus cum incautius subvolaret, juxta hoc Ovid. Trist. 1. El. 1.

Icarus Icaris nomina fecit aquis.

Inter cycladas hoc palagus fuit, ut Ovidius quoque indicat lib. viii.

*Parte Samos fuerat Delosque Parosque relictæ,
Dextra Lebynthos erat foecundaque melle Calymna,
Cum puer audaci coepit gaudere uclatu.*

Plinius in Insula Icaro una de Cycladibus vicinum mare appellatum scripsit. In hanc autem ejectum cadaver Icarum ab Hercule tumulatum fuisse, & ex eo nomen Insulae factum, cui ante Pergamo nomen esset.

148. Λάβρος.) Sunt enim Zephyri interdum flatus, cum vehementes, tum pluvii quoque, ut οδ ξ. 458.

Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὅτε δ' ἄρα Ζεὺς

Πάννυχος. Ἀυτὰρ αἷ ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφουδρος.

Ἐπὶ τ' ἡμύει) Concutit ventus spicas, qui sunt σάχυες & ἀσάχυες, sive spicis imminet atque intorquet sese, ut ιλ. τ' 405.

Ξάνθος ἄφαρ δὲ ἤμυσε καρήατι.

151. Ἴσατ' ἀειρομένη.) Hoc est pulvis sublatus concursu Graecorum conglomerationem supra illos. Sed paulo ante λαβρὸς ἐπαιγίζων, notat largis imbribus vehementem, & tempestuosum ventum, & ἀνέμοιο καταιγίς, venti impetus grandinosus ιλ π'.

Ἡματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς.

Καταιγίς vero & καταιγίζειν atque ἐπαιγίζειν, vel est factum de hoc, quod oriente capella, quae Olenia dicitur, sidere hiemali, imbres & grandines, atque turbines concitari solent. Vel ductum est verbum ἀπὸ τῆς αἴσσειν, hoc est ab impetu & concitatione, unde & αἶγες dictae videntur, quia saltu concitatore per rupes ferantur.

153. Οὐρῆς τ' ἐξεκάθαιρον.) Vel ἐξεκάθηρον, vel dicit sentinas repurgasse Graecos, vel deterfisse fossas, quibus admitterentur undae de mari ad navalia, per quas facile in illud deduci naves possent.

153. Ἀὐτὴ δ' ἔρανον.) Ἵπερβολικῶς. Ferit aurea sidera clamor, & μοχ ὑπὸ δ' ἤρεον, κατὰ τμήσιν pro ὑφίρου, ὑπέρμωρα adverbialiter. Fata enim concedebant Graecis Ilii expugnationem. Sic & οδ. α. 34. Ἵπερ μῶρον ἄλγε' ἔχῃσι,
ultra

ultra fatales miseras vecordia sua homines mala sibi arcessunt.

157. Ἀτρυτώνη.) *Indefessa.* Τρύω enim affligo & conficio significat. Habet oratio Junonis indignationis affectum. Ἐυρέα νῶτα θαλάσσης, ingentia & patentia maris spacia dicit. μεταφορικῶς. Nam haec pars in corporibus animantium latissime aperitur. Sed Virgilius dixit alio intellectu, *dorsum immane mari summo*, scopulorum & latentium saxorum in mari vastitatem.

160. Καδδὲ κεν εὐχλωλὴν) Dupliciter possumus interpretari hos verus, vel sic. *Atque hanc gloriam relinquent Trojanis raptæ Helenæ?* vel hoc modo, κατ' εὐχλωλὴν δὲ λίποιεν, id est κατ' εὐχὴν. ἰλ. δ. 450. Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχλωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, ut sensus sit. Atque Helenam relinquent Trojanis, secundum vota illorum? Helenam autem Argivam dixit, vel communi quadam appellatione, vel etiam propria. Fuit enim proneptis Persei. Nam facio patrem hujus Tyndareum, (cum fabulae lovem ferant) filium Oebali, nepotem Persei ex filia Gorgophone, cujus avus Acrisius tenuit Argos, vel Spartanam dicit, id est, Peloponesiacam, ut supra v. 108. Καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν. Nam Peloponesi regnum fuit relictum Agamemnoni, quae appellaretur Ἀργος ab Argo nepote Phoronei. Urbem autem Argos Orestes primum occupasse perhibetur. Virgilius hanc appellationem assumpsit, libro primo v. 654. cum ait, *ornatus Argivæ Helenæ.* Ἀγανοῖς ἐπέεσσιν, *bonis & clementibus* vel etiam *sua- vibus verbis*, ἀμφιελίσσας νῆας dicit *agiles naves*. Γλαυκῶπις autem epitheton est Minervæ, qua voce significantur oculi glauci sive coecli, sive nocturni, ut Plautus dixit *Curc. i. iii. 35.* Junonis epitheton βοῶπις, quo significantur bovis oculi, quae cur ita fecerit, mihi quidem parum liquet. Sed venit in mentem cogitanti, & liquiditatem quandam illam coloris ætheream vim, quae est Minervæ, & hanc turbulentio- rem æris spissitudinem notare, attributam Junoni. Verum de hoc & similibus quaeramus amplius.

169. Διὶ μῆτιν &c.] Ἀτάλαντον, quasi ἰσοτάλαντον *aeque- lem*, à ponderatione facta vox. Nam τάλαντα sunt librae juga Homero. Jovem autem μητιέτην etiam alibi poeta, & Ulyss.

Ulysssem πολύμητιν vocat. Nam hunc ubique exquisitis laudibus intelligentiae atque sapientiae ornat. Jovem vero scripsit Hesiodus, vel quisquis auctor fuit illius Theogoniae, gravidam Minerva ex se devorasse μήτιν, atque ita ipsum partu illam edidisse. Vim enim mentis & consiliorum atque rationis, non solum divinam, sed summi Dei opus esse, veteres senserunt.

170. Ἐυσσέλμοιο.) Navem suam transtris & remis optime instructam, sive etiam firmam & validis tabulatis compactam, non attigisse Ulysssem ait, quippe cui non esset fuga cordi, sed stetit ibidem dolore animi afflictum, cum non inveniret quid in tanto discrimine rerum facere posset. Atque est hoc pulcherrimum exemplum facinorum eorum, quae heroica vocamus, quae non videntur esse humani cujusdam & communis modi. Haec ergo tum demum existunt cum alia nulla prodesse, neque prius quam divinitus excitentur ad conandum & agendum animi.

175. Φεύξεσθ' ἐν) Quanta probra haec sunt, fugere illos abjectos in navibus? Nam ignavia & formido maxima his verbis objicitur Graecis. Et ostendit Dea, ignominiam hanc sustinendam universis, etiam iis, qui à consilio & voluntate fugae longissime abfuerint, atque hoc pacto ad omnia experiunda fortem virum Ulysssem & sapientem quasi calcaribus quibusdam subditis exstimulat. Πολυηληίδας νῆας vocat firmas & compactas, ut supra εὐσέλμους. Nam σέλματα certe tabulae sunt, ut de fracta navi Sophocles Antígona, Ἐπτίοις κάτω σρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται. Volunt tamen & σέλματα, & κλειδας esse sedilia remigum. Ita utrumque vocabulum significavit instructionem & copiam remigii.

183. Χλαῖναν) Clamydem abjecit ut esset cursus expeditior, nam res in eo vertebatur, ut neque lente neque placide geri posset.

184. Εὐρυβάτης.) Monent hunc Ithacensem Eurybaten alium fuisse atque illum Agamemnonis Eurybaten ἰλ ἄ. Sane suos quique praecones habuere principes & duces. Ipse vero nunc Agamemnoni sceptrum eripit, nam auctoritate summa opus erat, qua Imperator jam destituebatur. Haec autem
nisi

nisi singulari quodam impetu divinitatis fierent, sediciose fierent.

190. Δαιμόνιε.) Habet haec vox apud Homerum semper aliquam increpationis significationem, sed non semper acerbam & quasi infestam, ut cum alicujus nimiam promptitudinem etiam in virtute coërcentes, illum improbum aut insanum vocamus. Ita posuit ιλ. ζ. 407.

Δαιμόνιε, Φθίσει τε τὸ σὸν μένος.

Aliter autem ιλ. α. 561.

Δαιμονίη, αἰὲ μὲν οἶεαι εἰδέ σε λήθω.

Iratus enim ita loquitur Jupiter. Et hoc loco quamvis non faciat convitia principibus Ulysses, tamen vehementius increpat, quo magis ad laudem & virtutem convertantur. Atque hoc eloquitur mollius. Ἐν βῆλῃ δ' ἔ' πάντες ἀκῆσαμεν, ipse enim certe consilio interfuerat. Sed placare vult principes verbis, non laedere.

195. Μήτι χολωσάμενος.) Praeruptius paulo hoc inferri videtur. Referemus autem vel ad superiora, ut fiat: cum ipse quiesce, tum alios reprime, ne seditionem rex ulciscatur, vel ad sententiam convenientem, quam intelligamus animo nostro, ut sit tale: providendum vobis, aut cavendum, ne iratus rex in turbulentos gravius postea animadvertat.

196. Θυμὸς δέ.) Non est levis neque evanida regis ira. Reperitur & pluraliter διοτρεφέων βασιλῆων, non discrepante sensu.

200. Δαιμονὶ ἀτρέμας.) Vulgus conviciis etiam reprimit, atque non verbis solum inclementibus, sed verberibus etiam afficit.

202. Ἐναρίθμιος.) Cujus neque in bello, neque in pace respectus sit, vel cuius ratio nulla habeatur, aut qui locum ipse non habeat neque inter consultantes, neque inter pugnantes.

205. Ἀγκυλομήτεω.) Significat verbum consilii calliditatem. Ἀγκυλον enim incurvum & hamatum significat, ut ἄγκυλα τόξα, & ἄγκιστρον hamus. Quanta enim est temporis, cuius Deum Saturnum esse volunt prudentia, aut quid non longa dies homines docet? Sed de causa epitheti, etsi in men-

mentem nobis alia quoque veniebant , tamen nondum scilicet satis exulta , & novitate adhuc horridiuscula cogitatione diutius versare atque fingere placuit. Sequentem autem versum,

Σκῆπτρόν τ' ἡδὲ θέμισας , ἵνα σφισὶν βασιλεύῃ.

Aristarchei confixerunt , ut suppositium. Et maluerunt sic legere , unum esse regem oportere , cui hoc , id est ut rex sit , divinitus fuerit collatum. Θέμισες autem sunt jura ut *ιλ. π. 387.*

Οἱ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρύνωσι θέμισας.

Et θεμιστεύειν jus dicere *οδ. ι. 114.*

Θεμιστεύει δὲ ἕκαστος.

Παίδων ἢ δ' ἀλόχων,

207. Δίεπε στρατόν.) Obibat exercitum reprimens tumultum , & sedans commotam turbam , auctoritate quadam regia. Βρέμεται & σμαραγεῖ , πεποιημένα sicut & πολυφλοίσβοιο θαλάσσης , à sonitu , itrepitu , fremitu , murmureque undarum & fluctuum.

212. Θερσίτης δ' ἔτι.) Et quae ad argumentum , hoc est propositam narrationem veluti extrinsecus assumuntur , ac quasi obiter , ut ita dicam , arcessuntur , à Graecis ἐπεισόδια vocari solent. In his aut probabilitas quaeritur , ut Idotheae velum *οδ. ε.* contra omnem humanam fidem Ulyssis salutare à poëta introducitur. Aut est affectus aliquis tristior vel hilarior , ut canis Ulyssis senio confectus , illacrimans & mox moriens *οδ. ρ.* Et Vulcanus ridiculi gratia *ιλ. α.* & Irus colluctans cum Ulyssē *οδ. σ.* aut utilis doctrinae & exempli gratia , ut hoc loco Ther sites. Aut ad commoditatem & consensionem expositionis , ut somnus *ιλ. ζ.* opprimens Jovem interea , ut libere confirmare Graecos Neptunus possit. Aut in his est ornatus & elegantia atque copia expositionis , ut colloquium Diomedis & Glauci , *ιλ. ζ.* Aeneae & Achillis *ιλ. υ.* Denique etiam majestas & granditas , ut pugna Deorum *ιλ. φ.* Itaque & hoc legitur in eo libro , qui extat Aristotelis nomine de poëtica , qui ut nobis ab illo auctore editus non videtur , ita nequaquam negaverim hanc esse ab aliquo ἐπιτομήν confectam scriptorum pluribus libris de poëtica Aristotelis , quamvis al-

terius

terius etiam Aristotelis non Stagiritae de poëtica liber editus à Diogene memoretur. Sed in hoc, quem nos habemus, haec ferme reperiuntur. Totam Odysseam esse narrationem quandam prolixam de quodam, qui multis annis à patria abfuerit, errabundus solus, inter Neptuni insidias. Illiusque rem domesticam interea fuisse dissipatam à juvenibus petulantibus, qui ambirent nuptias relictæ uxoris, & filio necem struerent. Tandem illum divexatum tempestatibus reversum ad suos, ignotum omnibus, cumque paucis aggressum adversarios, se & suis incolumibus, vicisse. Haec argumenti igitur summa, reliqua vero *ἐπεισόδια* esse, eo in libro quem diximus, scribitur. Hoc autem Thersitæ *ἐπεισόδιον* etiam ad laudem amplio-rem Ulyssis à poëta introductum fuit, ut ipse indicat, cum mox hoc facinus Graecos prae reliquis praeclaris Ulyssis actionibus facit celebrare. Sed habet optimam & saluberrimam contra seditiones subjectionem, & exemplum non solum improbitatis, cujus insigne odium proponitur, verum etiam virtutis, cujus laudem magnificentissime celebrari videmus. Fuisse autem Thersites traditur filius Agrii, qui frater fuerit Oenei, cujus pater fuisset Porthæus, ut dicit poëta *ιλ. ξ. 115.*

Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο

Ἄγριος ἡδὲ Μέλας τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Ὀινεύς.

Porthæa autem & Porthæona dixere. Ita reperitur fuisse frater patruelis Diomedis Thersites, uno gradu inferior, ita ut subnotavimus.

Πορθεύς.

Ἄγριος

Μέλας

Οἰνεύς

Θερσίτης

Τυδεύς

Διομήδης

Quare tradunt, quod & Calaber exposuit, hujus pugni ictu ab Achille interfecti mortem, ex omnibus Graecis solum Diomedem gravissime tulisse. Sed tale nihil Homerus dicit, ne ullam etiam minimam labem aspergat Diomedi, quem & ipsum omnibus modis ornatum introducit. Egregie autem fecit poëta, cum stultissimo & ignavissimo animo consimile corporis quasi domicilium attribuit. Nam istae portentosæ

deformitates & turpitudines corporum vix unquam non similes animos includunt. Et quamvis reperiantur etiam aliquando non pulchris corporibus, neque formosi, boni & sapientes, ut testatur etiam noster poëta οδ. θ'. 169.

"Ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀνιδνότερος πέρει ἀνὴρ
Ἄλλὰ θεὸς μὸρφην ἔπεσι ζέφει.

*Tamen naturae cuiusdam ipsius sensui semper,
Gratior est pulchro veniens è corpore virtus.*

212. Ἑκολῶα.) *Obstrepebat, tumultuabatur*, ιλ. α'. 575. ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον. & κολοῖος gracculus à strepitu & garrulitate appellatus putatur.

214. Μὰψ ἄταρ.) Loquacem & celeri linguâ fuisse Therfiten dicit, sed oratione composita ad vanitatem & captationem aurae atque risus popularis. Interpres autem ita fuisse ridiculum Graecis id, quod Therstitae placuisset, & egregium esset visum, ut sic fiat, εἶναι δὲ γελοῖον τοῖς Ἀργείοις, ὅτι αὐτοῖς εἴσαιτο, ἥγουν δόξειεν αὐτῷ τῷ Θερσίτῃ. Esse Graecis ridiculum solebat, quicquid Therstitae probaretur.

216. Αἰσχίος.) Sed talis, atque etiam imbellis, cur non relictus in Graecia fuit? Quia homo seditiosus non potuit domi remanere in otio, & hoc genere natus repudiari non debuit. Est autem ἐκφρασις seu διατύπωσις insignis deformitatis & turpitudinis. Φολκὸν strabum interpretati sunt, id est oculis distortis, κυρτὸν ὤμῳ, humeri extantes obliquo gibbo, ut κυρθωθὲν κῦμα οδ. λ. 243. quasi rotundatum tumulo quodam. Φοξὸν volunt esse capite acuto.

219. Ἐπενήνοθε λάχνη.) Tenuem capillum quasi flosculi comam, obduxisse calvam dicit. Faciamus igitur verbum ita, ἀνθέω & κατὰ μετὰθεσιν, ἀνέθω, & ἥνοθα, παρακειμένα μέσῳ, & cum duabus praepositionibus ἐπενήνοθα, vel ἔθω, ἐνέθω ut ἐνέπω, ἥνοθα μέσῳ, & ἐνήνοθα ἀπτικῶς οδ. θ'. 365. Οἷα θεὸς ἐπενήνοθεν αἰὲν εὐντας. Hoc autem ἔθω volunt esse per μετὰθεσιν factum ἀπὸ τῆς θέω, ut sit ἐπενήνοθε, ἐπέτρεχε, vel quaeramus aliquid melius.

220. Ἐχθίος.) Infensissimus erat praestantissimis. Νεμέσσηεν, ἐνεμεσσήθησαν, succensuerunt. Μακρὰ βοῶν, ut paulo ante quoque ὄξια κεληγῶς. Hoc enim unum norunt seditiosi,

tiosi, vociferari, unde & clamatores vulgo dicuntur.

225. Τέο δ' αὖτ'.) Id est τῷ quod valet τίνος. Quid te sollicitat, aut quid est de quo queraris, & quod nunc etiam requiras? Est autem oratio omnibus sensibus turbulentiae instructa, ut nihil seditiosius fieri potuerit, neque odiosius ad vulgarem audientiam. Primum enim objicit ei copiam & splendorem vitae, quae sunt invidiosa maxime. Deinde voluptates exprobrat, rem indignissimam & Imperatori & in bello. Postremo, quod est invidiae caput, suorum virtute abuti Agamemnonem dicit, & illorum labore atque sanguine parta occupare. Atque ita refricat & vulnus vetus injuriae allatae Achilli, non hujus quidem honoris gratia, sed quia facti invidia erat recens, & exemplum singulare superbiae & cupiditatis regiae. Haec capita orationis verbis & sententiis aptis ad perturbandos multitudinis animos, & elevandam imperii auctoritatem multitudinis elaborata sunt.

226. Πλεῖάι τοι.) Refertum dicit esse tabernaculum Agamemnonis aere. Nos addidimus excusō aere. Nam significat vasa potissimum aerea, id est τρίποδας & λέβητας, sed & arma, ut opinor, quibus omnibus regium tentorium resplenderet, ad quandam magnificentiam exornatum. Mulieres autem dicit plurimas, quae extra sortem datae essent Agamemnoni, id est exeintae de praeda priusquam illa distribuere-tur, quae γέρα dicebantur. Nam erant praemia haec virtutis & principatus.

230. Τίος ἀποινᾶ.) Mercedem filii, qua ille redimatur, vel ἐλλειπτινῶς ὑπὲρ υἱῶ. Et ignavissimus iste clamator nunc se fortem facit, & sic argumentatur seditioso enthymemate: Si militum sit opera & periculum, praemia quoque & commoditates illis cripi non oportere. Nos inquit defatigamur, tu fruiere quaesitis à nobis. Atque ita acculat gravissimum Imperatorem non solum avaritiae, sed plane neglectio-nis suo-rum, quibus veluti jumentis sine omni humanitate ad suam utilitatem & bonum abuteretur.

231. Ἀπο νόσφι.) Id est ἡντινα κατέχης ἀπονοσφίτας τῷ ποινῇ δηλονότι. Quam tu de communi praeda latroaxeris. Ita jam cupiditatis obsequentem suis Agamemnonem alie-

na etiam invadere, & peculatus insimulat.

Ὅυ μὲν ἔοικεν.) Jam etiam philosophatur nugator iste. Et composita oratione ad gravitatem commonefacit Imperatorem officii, & auctorem eum esse mali suis oportere negat. omnia seditiosissime.

235. Ἀχαΐδες.) Increpatio est militum patientiae. Hoc enim agit, multitudinem ut concitet adversus principes, ad imperium detrectandum. Virg. Aen. ix. v. 617.

O vere Phrygiae, neque enim Phryges.

Πέπονες molles & faciles dicit à maturis fructibus metaphora ducta, vel etiam à cucumeribus, quae πέπονες, quia mollescant, appellantur. Καὶ ἐλέγχεα, apposititia quadam forma orationis dixit, ut *Juvenes fortissima frustra pectora*, vel potius ut haec, scelus, labes, sterquilinium.

237. Γέρα πεσσέμεν.) Concoquere ea, quae devoravit. Quo verbo notat avaritiam Agamemnonis, & est translatio ducta à gulosis, qui difficulter cibos, quibus sese ingurgitarunt, possunt concoquere. Usus est verbo & Apollonius in primo, Ἄλλα δὲ πάντα πάλαι Ἀρεπτήρια πέσσω. Id est, *reliqua omnia, quae debebantur educationi meae, ea abs te habeo atque illis plena sum, vel consumsi*, ut il. δ. 513. Χολὸν θυμάλγέα πέσσει, *concoquit aut digerit*, μεταφορικῶς, ut diximus. Fecit autem γέρα per apocopen ἀπὸ τῶ γέρα.

242. Ἥ γὰρ αὖν.) Acerbe intorsit orationem κατ' ἀποστροφὴν in Agamemnonem. Aliter enim profecto, haec esset ultima tua petulantia, id est faceret ille ne posthac insultare, & vim atque injuriam afferre alteri posses.

245. Ἠνίπαπε.) Ἐνιπήν increpationem vel objurgationem dixere, verbum ἐνίπτω, μέσως, ἥνιπα. In tertia persona ἥνιπε & geminatione, ἥνιπαπε, ut Attica ἀναδιπλώσει, οδ. ε'. 77. Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν.

250. Ἀνὰ στόμ' ἔχων) Nomina regum non te decet versare volutare in ore tuo, ignavo scilicet & improbo, non oportet te mentionem regum facere, neque de illorum factis loqui, ut, in ore est omni populo.

251. Νόσον τε φυλάσσοις.) Negat ad eum pertinere curam redivit, neque ab illo hujus tempora atque occasiones observari oportere.

254. Τῷ νῦν.) Conjunctionis significationem habet τῷ sed ἑλλειπτικῶς ut videtur, ut integrum sit, ἐπὶ τῷ ἡγουντῶ. Proinde οδ. ν. 331. Τῷ σε καὶ εἰ δύναιμι προλιπεῖν & οδ. τ. 81. Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γύναι ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης Ἀγλαΐην.

Proinde vide ne forte & tibi mulier delitiae eripiantur vitae tuae, & hoc loco, proinde tu hic nunc resides & maledicis Imperatori. Sed in lingua latina, imperandi vocabulum addere usitatum, ut Virg. Aen. XI. 383.

Proinde tona eloquio.

259. Μηέτ' ἔπειτ'.) Execrationibus solemus obstringere fidem nostram, ut illa vulgaria: *Dispeream: Ne vivam: Emoriar si non hanc uxorem duxero.* Plaut. *Di me perdant, si illam uxorem duxero.* Sed hanc disertam fecit hoc loco poëta, nam & suum & filii unici caput devovet Ulysses, nisi ultus fuerit illam Therситae petulantiam. Hoc enim est, *non dicar Telemachi pater*, illo scilicet extincto, vel est idiotissimus, qualis & in teutonico sermone frequentatur. Non vover magis pater Telemachi, ut cum aiunt, nolle se suis nominibus appellari, nisi hoc aut illud perfecerint.

262. Τάτ' αἰδῶ.) Αἰδῶς pudor, verendam partem vocat, & dicit renonem, vel capistrum lumborum, vel tale aliquid.

265. Ὡς ἄρ' ἔφη.) Sequitur tonitrua fulmen, ut debuit. Ἰδνῶθι vero curvatum illum fuisse ad ictum significat, vel se contorsisse ad ictum. Curvationem significat & ιλ. μ'. 205. Ἰδνωθεὶς ὀπίσω, sed additum adverbium reflexionem & retorsionem notat. Μετάφρενον dorsum, quia in averfa corporis parte hic situs est τῶν φρενῶν, quae adhaerent juxta Homerum hepati, ἀχρεῖον ἰδὼν *deforme tuens*, ut torvum tueri dicimus. Significatur autem in dolore animi contractio & distortio vultus, repraesentans illius labores, ut in Eunucho IV. 4. 3. *Os distortit sibi carnifex.*

270. Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοι.) Ambiguitas tollitur distinctionis nota. Non enim ob ipsum indoluisse Graecos dicit, sed quamvis essent animis afflictis, cadente scilicet spe reditus, tamen non potuisse continere risum ad conspectum vapulantis Therситae.

271. Ὡς δέ τις.) Proserpacia vulgaris, qua laudes Ulyssis de sermonibus multitudinis amplificantur. Λωβητῆρα ἐπεσβόλον, procacem seu petulantem maledicum.

276. Θυμὸς ἀγύνωρ.) Ut superbi in lingua latina dicuntur praestantes & excellentes, atque etiam elati vanitate, itidemque in teutonica.

278. Ὡς φάσαν.) Mutatio numeri, habita intellectus non verbi significatione, ut *pars in frustra secant*, & alibi (ιλ. ο. 305.) Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Πτολίπορθος.) Cicero Planco (Epist. xiii.) *Itaque Homerus non Aiacem nec Achillem, sed Ulyssem appellavit πτολίπορθον.* Significat eorum esse gloriam rerum gestarum, qui peregerint, quamvis ad perficiendum aliorum operae multo plus contulisse videantur. Sed quaesitum de loco Cicero-niano, cum certe etiam Achilles πτολίπορθος appelletur ab Homero ιλ. ω. atque etiam Oileus. ιλ. β. Sed ut memoria labi potuit Cicero, non enim hoc per omnia defendere licet, ita fortasse significare voluit frequenti epitheto hoc ornari ab Homero Ulysses, sed Achillem atque Aiacem non item. Constat autem consiliis Ulyssis captam Trojam, de cujus subjectione, & omnia fatalia impedimenta remota, & auxilia adjuncta, denique etiam equus ligneus extractus fuerit.

282. Μῦθον ἔπειν.) Simul ut exaudire verba universi, simul & consilium & sententiam dicentis perspicere possent. Ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν. Non quasi balbutiens idem dicit, sed hoc concionantem ita locutum esse.

284. Ἀτρεΐδῃ νῦν δὲ.) Admirabilis oratio Ulyssis, & omni virtute eloquentiae perfecta hoc loco exponitur. Exordio utitur commotiore cum jam turba esset aliquantulum sedata, nam apud insanientes adhuc & tumultuantes contrarium esset. Mox ut praeditus auctoritate gravissime illos accusat, & exprobat perfidiam, maximum in tota quidem vita scelus, sed in militia eximium, & objicit ignaviam. Sed hoc loco revocat ipse sese, & objurgationem effervescentem reprehendit, ne nimis increpando de integro animos multitudinis perturbet, atque indulget sensui illorum aliquid laxans, tanquam contumacibus equis frenos, ut convertere ad arbitrium & regere illam

lam possit. Postremo quod valet ad vulgus plurimum, etiam religionem copiosissime quidem, & spem praedictionum divinarum injicit. In quo etiam diutissime immoratur. Sed haec nunc deinceps singillatim percurramus.

285. Ἑλέγχισον.) Culpandum maxime hoc est apud omnes mortales infamiam summam tibi conciliare volunt. Μέροπας ajunt dictos homines, vel quod distincto sono vocis utantur, quod aliis animantibus denegatum sit, vel quod διάλεκτοι diversarum nationum atque gentium non consonent. Ὅψ enim vocem significat, & flectitur ὅπος. Non desunt, qui tradant à Merope terrigena, qui in Co insula regnarit, humanum genus ita appellatum.

287. Ἀργεὸς ἱπποβότοιο.) Vel simpliciter campestre & pascuis abundans τὸ Ἀργος dixit, vel est epipheton, ut aliqui volunt, historiae seu fabulae, quod Neptuno in Argiva regione quaedam prata, quae carperent equi illius, consecrata fuerint. Neptunus autem, ut notum, ἵππιος est. Et hunc perhibent de Argivae regionis possessione cum Junone contendisse, atque illam fuisse adjudicatam Junoni. Unde & Maro Argivam Junonem vocavit.

288. Ἐπέρσαντ' εὐτείχερον.) Numerus mutatus, nam ἐκπέρσαντε positum est pro ἐκπέρσαντας. Possumus autem hoc totum de sacramento dato Imperatori accipere, juxta formulam, quae exponitur in oratione Lycurgi contra Leocratem: Οὐτε καταλείψω τῆς ἡγεμόνας, ἔτε ζῶντας ἔτε ἀποθανόντας, vel innuitur conjurationis historia, de qua Pausanias in Corinthiacis cap. xxi. ita, Πέραν δὲ τῆ (Πελασγῶ) τάφῳ χαλκεῖόν ἐστιν ὃ μέγα, ἀνέχει δὲ αὐτὸ ἀγάλματα ἀρχαῖα Ἀρτέμιδος καὶ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς. Λυκίας δ' ὅν ἐποίησε Μηχανέως τὸ ἄγαλμα εἶναι Διὸς, καὶ Ἀργείων ἔφη τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, ἐνταῦθα ὁμόσαι παραμένειν πολεμοῦντας, ἕς τ' ἂν ἢ τὸ Ἴλιον ἔλωσιν, ἢ μαχομένους τελευτῇ σφῶς ἐπιλάβῃ. Id est, *Ultra Pelasgi sepulcrum, ahenum est parvum, quod sustinet simulacra prisca Dianae, Jovis, Minervae. Ac Lyceas quidem fecit esse simulacrum Jovis, cognomento Machinatoris. Adiditque Argivas copias proficiscentes ad bellum Trojanum illo in loco conjurasse, perseveraturas sese in bello, donec vel Ilium*

coepissent, vel exercitus morte deletus esset. Ideo videri potest fecisse hoc poëta.

Ἰλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,

Juratos esse Argivos, tum demum reversuros in patriam cum Ilium expugnassent. Conjuratio autem Graecorum contra Trojanos apud poëtas celebris est, ut Horatius cecinit,

Quam multo repetet Graecia milue,

Conjurata iuas rumpere nuptias.

Et Ovidius.

Conjurataeqne sequuntur

Mille rates.

290. Ἡ μὲν καὶ) Nunc indulget aliquantulum Graecis O. rator, ut mulceat atque mitiget animos illorum, neve illi perpetua acerbitate objurgationis quasi obrigescant, & est in hac concessione usus comparatione, ut admodum justus dolor tam diuturnae morae esse videatur. Sane, inquit reversio in malo & dolore laborem & molestiam habet, ita sumus interpretati & versibus nostris, vel sic. Qui afficiuntur dolore & affliguntur malo, iis labor est reverti, id est illi scilicet quam primum redire domum cupiunt ac laborant.

295. Περιτροπέων.) *Vertens annus.* Sic dixere quos vulgo currentes vocant. Hoc ergo significat verti annum jam novum, vel abiisse annum novum & conversum esse. Nam fines annui temporis ad initia recurrunt.

299. Τλήτε φίλοι.) Cohortatio vehemens parvum adhuc tempus ut durent, qui longius & diuturnius consumserint. Hos versus Cicero elegantissime convertit, de quo totum locum descriptum subjecimus. Cicero de Divin. lib. II. *Nam illud mirarer, si crederem quod apud Homerum Calchantem dixisti ex passerum numero belli Trojani annos auguratum, de cuius conjectura sic apud Homerum, ut nos otiosi convertimus, loquitur Agamemnon.*

Ferte viri & duros animo tolerate labores,

Auguris ut nostri Calchantis fata queamus

Scire, ratosne habeant an vanos pectoris orsus.

Namque omnes memori portentum mente retentant,

Qui

Qui non funestis liquerunt lumina fatis,
 Argolicis primum ut vestita est classibus Aulis,
 Quae priamo cladem & Trojae, pestemque ferebant,
 Nos circum latices gelidos fumantibus aris,
 Aurigeris Divum placantes numina Tauris,
 Sub platano umbrifera, fons unde emanat aquai,
 Vidimus immani specie tortaque Draconem
 Terribilem, Jovis ut pulsu penetrabat ab ara,
 Qui platani in ramo foliorum tegmine septos
 Corripuit pullos. Quos cum consumeret octo
 Nona super tremulo genitrix clangore volabat,
 Cui ferus immani lamavit viscera morsu.
 Hunc, ubi tam teneros volucres matremque peremit,
 Qui luci ediderat, genitor Saturnius idem
 Abdidit, & duro formavit tegmine saxi.
 Nos autem timidi stantes mirabile monstrum
 Vidimus in mediis Divum versarier aris.
 Tum Calchas haec est fidenti voce locutus.
 Quidnam torpentes subito obstupuistis Achivi?
 Nobis haec portenta Deum dedit ipse creator
 Tarda, & sera nimis; sed fama, ac laude perenni.
 Nam quot aves tetro mactatas dente videtis,
 Tot nos ad Trojam belli exanclabimus annos:
 Quae decimo cadet, & poena satiabit Achivos.
 Edidit haec Calchas, quae jam matura videtis.

Sed hic locus inter errata memoriae quae μνημονικά ἀμαρ-
 τήματα vocantur, jampridem ab eruditis annotatus est. Non
 enim certe Agamemnon haec loquitur, sed Ulysses.

302. Ἐβαν Φέρεσαι.) Id est *abstulere*, quadam proprietate
 Graecae linguae dixit.

303. Χθιζά τε καὶ πρῶιζα.) Id est *heri & priore die*,
 quasi nudiustertius dicas, quod dicitur χθὲς καὶ πρῶην. Si-
 gnificat autem proverbialis haec quaedam orationis figura,
 id quod simpliciter diceretur, nuper, aut modo, seu pau-
 lo ante. Haec apud Graecos frequens est, Aristophanes
 Ranis χθὲς τε καὶ πρῶην κοπεῖσι. Usus & Plato in Gorgia
 & Herodotos Εὐτέρπη. Item Lucianus Indocto, & in

Hermotimo. Sophocles Electra paulo aliter extulit.

Ὅυ γάρ τι νῦν κἀχθές, ἀλλ' ἀείποτε

Ζῆ ταῦτα.

Dicit hoc igitur Ulysses, eos qui nondum interierint, testes se habere eorum, quae dicturus sit. Etsi volunt ita eum longum tempus belli tam diuturni elevare, ut mentione paucorum dierum & quidem proximorum longissimi temporis toedium obscuret.

Ἐς Ἀυλίδα.) Ἀυλὶς urbs & portus Baeotiae, cujus ἔτυμον grammatici fecere ἀπὸ τῆ ἀλισθῆναι ἐκεῖ τὴν Ἑλληναν, interposita litera υ. idque de hoc loco Homérico, ubi dicitur illo in loco exercitum Graecorum coactum fuisse. Sed retentam etiam classem tempestatibus tradunt fabulae, donec placetur Diana Imperatoris maectata filia, ut ait Lucretius lib. I. v. 85.

*Aulide quo pacto Triviai virginis aram
Iphianassai turparunt sanguine foede
Ductores Danaum delecti.*

Nam Iphigenia eadem & Iphianassa intelligitur. Ovidius libro XII. idem innuit, quem locum, quia hunc Homericum brevitur interpretatur, adjicere placuit, sed ille pro virgine, ut Graeci quoque tradidere, suppositam cervam scripsit.

*Nec dilata foret vindicta, nisi aequora saevi
Invia fecissent venti, Boeotique tellus
Aulide piscosa puppes tenuisset ituras.
Hic patrio de more Jovi cum sacra parassent;
Ut vetus accensis incanduit ignibus ara;
Serpere caeruleum Danai videre Draconem
In platanum, caeptis quae stabat proxima sacris.
Nidus erat volucrum bis quattuor arbore summa,
Quas simul, & matrem circum sua damna volantem,
Corripuit serpens, avidaque recondidit alvo.
Obstupere omnes. At veri providus augur
Thestorides, vincemus ait, gaudete Pelasgi,
Troja cadet, sed erit vestri mora longa laboris.
Atque novem volucres in belli digere annos.*

Ille,

Ille, ut erat, virides amplexus in arbore ramos,

Fit lapis, & servat serpentis imagine saxum.

305. Ἀμφὶ περὶ.) Ἀμφὶ *circum* quali adverbialiter, ut, *sunt arae circum.* & ante,

Anne vides toto properari littore circum.

308. Μέγα σῆμα.) Portentum seu monstrum. De hoc enim tempus belli praedicit Calchas, & δαΦοινὸς est *varius*, aut *rubens*. Nam draconibus inesse maculas sanguineas traditur, ut δαΦοινὸν accipiamus nunc, qui alibi a poeta Φοινῆεις dicitur. Φοινὸν enim cruentum seu puniceum est, ut ιλ. π'. 159. Πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. Σμερδάλεον apud Homerum est *ingens & horribile*.

311. Νήπια τέκνα.) Νήπια τέκνα, de homine transtulit. Proprie enim νήπιοι infantes dicuntur, id est parvuli, atque stolidi. Ὑποπεπτηῶτες πετάλοις *sub ramis latitantes*.

317. Κατὰ τέκν' ἔφαγε.) Κατέφαγε τέκνα, & λάαν dixit à recto λάας τῷ λάα, est & λᾶς λᾶος, ut λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς ιλ. μ'. 462.

321. Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα) *Monstra*. Significat autem vocabulum visu quod horribile sit, ut ιλ. μ'. 220.

Φοινῆεντα δράκοντα φέρον ὀνύχεσσι πέλωρον.

Ab hoc πελώριος, terribilis ιλ. η' 208.

Σεύατ' ἔπειθ' οἷός τε πελώριος ἔρχεται ἄρης.

330. Τὰ δὴ νῦν.) Tendit, inquit, ad finem vaticinium, decurso spatio annorum novem, & decimo instante.

335. Μῦθον ἐπανήσαντες.) Ionica ἔκτασις, pro ἐπαινέσαντες, & adjungenda haec ad rectum positum in versu supra tertio, ἀργεῖοι.

336. Γερήνιος ἱππότα) Ἱππότην Nestora significare volunt exulem, cum tamen Nestorem poeta equitem faciat praestantem, ut manifeste in catalogo, cum dicit meminem patrem fuisse Menestheo in equis & viris instruendis praeter Nestorem. Et οδ. γ. 436. ἱππηλάτα Νέστωρ, quo certe verbo equestris rei peritus significatur. Γερήνιος etiam haud scio an non sit gentilis Nestoris appellatio, quamvis de Hesiodo versus exponantur in epitoma Stephani, qui Gerenis fuisse tradant Nestorem, cum Pylus ab Hercule caperetur, ita de duodecim

decim filiis Nelei hunc unum superstitem relictum, quamvis & Strabo scribat à Gerenio Nestorem vocatum Gerenium, quo delatus fuerit de vastitate priore, Non solum enim non extat nomen τῆς γερήνου vel γερηνίας, vel γερηνίης apud Homerum, sed Pausanias etiam in Laconicis ait eam Gereniam dictam urbem, quae sit Ἐνόπη apud Homerum *Il. l. 150, Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε.*

Exponunt etiam Graeci aliqui γερήνιον ἔντιμον γέροντα, id est *senecta aetate venerabilem*, vel *honorabilem senem*, atque ita, si videatur, & nos epitheton intelligamus. Philostratus scripsit in suis Heroicis, Herculem non solum ut innocentem Nestorem, & qui refragatus fuisset consiliis patris & fratrum suorum, quae illi coeperant de subtrahendis Herculi Geryonae bobus, hunc igitur non modo Herculem conservasse, sed etiam propter insignem in adolescentia probitatem mirifice amasse, & restituisse in paternum regnum, fuisseque Nestorem auctorem Graecis, ut in jurando testem Herculem nominarent. Sed hujus oratione jam confirmatus Agamemnon tandem & ipse Imperatore digna loquitur. Omnia autem facta & composita sunt praeclaro artificio, & ratione rhetorica. Nam ut Agamemnon eam habuit orationem, qua teget ille quidem sententiam animi sui, neque eam multitudini plane exponeret, facturus periculum voluntatis ipsorum, ita Ulysses aperte & libere cum illis agit, alios verbis placans, alios minis & verberibus coercens. At Nestor eodem & ipse intendit orationem suam, multoque est jam apud non solum sedatam, sed placidam & quietam multitudinem asperior, sic tamen ut non in universos saevire, sed paucos quosdam turbulentos accusare videatur, ita & veniae spem facit mollioribus, & prae fractis terrorem incutit, & graviter interminatur iis, qui imperium deinceps detrectassent. Atque ita subjicit consilium salutare Agamemnoni ordinandi atque instruendi exercitus.

339. Συνθεσίαι) De conjuratione Graecorum diximus supra, συνθεσίης autem dixit, quae συνθήκαι appellantur, pacta quaedam & conventa. Haec autem retulere aliqui ad illam conjurationem Graecorum, de qua Isocrates in Helenes encomio,

comio , cum principes Graeciae in spe omnes nuptiarum huius, *συνελθόντες* , inquit , *πίσεις ἔδοσαν ἀλλήλοις ἢ μὴν βοηθήσειν* , εἴ τις ἀποσεροίῃ τὸν ἀξιοθέντα λαβεῖν αὐτήν.

340. . Ἐν πυρὶ δὴ.) Omnia , inquit , consilia & omnes rationes nostrae evanescent , aut recident ad nihilum tanquam igne consumtae : vel hoc dicit , an nihil proderunt , an nulli usui erunt consilia & rationes nostrae , sed suspendentur ad ignem ? Juxta illud Hesiodi

Ἐνθα καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνῶ καταθεῖτο.

Et Aristophan.

Ἡ δ' ἀσπίς ἐν τῷ Φεψάλλῃ κρεμήσεται.

Ut contra de armis quae curarentur ait Poëta , *ἐκ καπνοῦ κατέθηκα* &c. *οδ. τ. 7.*

341 *Σπονδαὶ ἀκρήτοι καὶ δεξιαί.*) Testibus , etiam Diis , ait , sancita fuisse illa foedera , & solenni ritu religionis datam acceptamque fidem. In sacris autem profundum vinum solebat , ut *ιλ. α. 462. ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον λείβε.* In precationibus quidem invocationibusque Deorum hoc facere consueverant , in conviviiis semper , & ut *ιλ. π'. 231.* Achilles precaturus Jovem . Patroclum ut servaret incolumem ,

Ἐυχέτ' ἔπειτα μέσῳ σῶς ἔρκει , λείβε δὲ οἶνον Οὐρανὸν εἰσανιδῶν. Et in foedere *ιλ. γ'. 295.*

Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν

Ἐκχεον , ἢ δ' εὐχοντο Θεοῖς αἰειγενέτησιν.

Sed ἀκρήτης σπονδὰς cum dicit , videtur innuere merum Diis profundum solitum fuisse , cum tamen legatur *ιλ. γ'. 269. Κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον* , quod sonare videtur perinde quali in cratere , cui à temperatura nomen , vinum miscuerint. Sed vel est ibi usus poëtae communi & usitato verbo , significans tantum hoc in cratera vinum praecones infudisse , vel intelligemus spondarum vinum meracius fuisse. Conjunctionem autem & amicitiae atque foederum fuisse *σπονδὰς* , etiam haec verba indicant , *ἔκσπονδος* , exclusus vel non comprehensus foedere , *ὑπόσπονδος* qui foederis legibus tenetur , facta pace aut induciis , *παράσπονδος* foederis violator , & Phoenissis , *κομπὸς εἰ σπεδαῖς πεποιθὼς αἴ σε σάζῃσι θανεῖν.*

342. *Μῆχος.*) Ἀμύχανία συνεχόμεθα , hoc est nihil explicamus,

camus, omnia haerent, nihil procedit eorum, quae agimus inter simultates & contentiones nostras. Μῆχος autem μυχάνημα est, ut πάθος πάθημα. Ἐχων ἀσεμφέα βελην firmo & destinato consilio atque proposito.

346. Τοὺς δὲ δ' ἔα &c.) Ita indefinite dixit unum aut alterum, id est paucos quosdam, qui clandestina consilia inire, & multitudinem perturbare solent. Ἀνυσίς δ' ἔν ἔσσεται αὐτῶν, nunquam tamen hoc perficient, hinc ut discedant domum bello imperfecto.

349. Ἡὲ καὶ ἔνι.) Dubitat igitur sapientissimus senex, utrum veritas sit in promissione divina. Non ille quidem de hoc dubitat, sed εἰρωνευόμενος in eos invehitur, qui ipsum Deum refragatione sua arguere mendacii viderentur.

353. Ἀσράπτων.) Inter incongrua & inconsequentia notatur & hoc. Dixerat enim ὑπερμενέα Κρονίωνα, & nunc infert rectum ἀσράπτων.

356. Ἐλένης ὀρμήματα.) Nos fecimus raptus Helenae lacrimas. Sed interpretes consilia & dolores intellexit Graecorum, quos Helenae ulciscendae causa pertulerint. Sed nostra tamen sententia non videtur prorsus rejicienda.

362. Κατὰ Φῦλα κατὰ Φρήτρας.) Interpretati sunt simpliciter, monere Nestorem ut nationes Agamemno singulas quibusdam ordinibus distinguat, atque ita producat exercitum in expeditionem. Sed cum fecerint aliqui Homerum Atheniensem, ob id quod & per Minervam jurantem, & usurpantem Ἀθηναίης nomen, introduxerit Imperatorem, quorum alterum moris, alterum διαλέκτῃ esset Atticae, multo certior haec conjectura esse potuerat, mentionis Φύλων & Φρητρῶν. Nam Atheniensium fuit civitas distributa in tribus quatuor, & horum quaeque rursus in Φρατρίας tres, quo etiam pacto nunc censet Nestor, tributim & curiatim exercitum esse distinguendum. Jam & Φυλὴ in re militari, maxime equestri, turmae fuit appellatio, ut nihil aliud subjicere videatur hoc loco senex, quam facere Cyrus apud Xenophontem, cum ordinibus suis praeficit, qui illos ducant & hoc agit, quique ut iis parent, qui ipsis essent praepositi. Neque obstat quod Φῦλα dixit, non Φυλάς. Nam ita fuit in versu aptum, ut
ne-

neque Φρατρίας, sed Φρήτρας. Omnino autem senex monet distinguendum esse exercitum, & instruendam aciem certa quadam ratione, ne in confusione pugnetur, neve tanquam in tenebris latere & ignorari possit ignavia.

367. Θεσπεσίη) adverbialiter, divino quodam infortunio, an divinitus fiat quo minus urbs capiatur.

373. Ἡμύσειε.) *Inclinaretur*, hoc est, procumberet atque rueret, quo de verbo & superius dictum, μετ' ἀπρήκτους εἰς ἀμηχάνους, ut μετὰ ἔθνος ἑταίρων, εἰς ἔθνος, qui me objicit gravissimis & infinitis contentionibus. Ἑσγεμίαν, deest nomen unde verbum dictum est βᾶλή.

384. Ἀμφὶς ἰδὼν.) Jubet parari ad bellum, hoc est animo agitare pugnae & praeliorum discrimina, & currus undique perspicere, ut sit ἀμφὶς ἰδὼν *dispiciens*.

385. Στυγερῷ κρινώμεθα.) *Ut decernamus Marte*, id est conferamus proelium, ut & Maro Aen. xii. 709. Haec enim vera lectio, ut Seneca docuit.

Inter se couisse viros, & cernere ferro.

386. Οὐ γὰρ παυσωλή.) Cur terret insuper Graecos magnitudinem laborum commemorando? Non ille quidem terret, sed mavult confirmatis jam animis suorum, majora potius belli incommoda videri militibus, quam falso minora sperari, juxta hoc Cyri dictum apud Xenophontem παιδείας εἰς κρεῖττον μείζονα οἰηθέντας μέιονα ἰδεῖν, ἢ μείω ἀνέσσαντας μείζονα εὕρισκεν.

389. Ἀμφιβρότης.) Interpretantur latum clypeum, qui tegeret totum viri seu hominis corpus. Talibus enim veteres fuisse usos perhibent, & de Empedocle citat Plutarchus Quaest. Conviv. Ἀμφιβρότην χθόνα, dicitque ita appellasse illum corpus animae circumdatum.

393. Ἀριον ἐσσεῖται.) Jam addit minas regaliter. Sed Aristoteles libro tertio Πολιτικῶν docet, fuisse apud veteres quoddam regum genus, qui in pace non haberent potestatem occidendi quenquam, in bello vero & cum exercitus ad pugnaseducti essent, impune in derectantes imperium animadvertere & illos interficere possent. Dicit autem tum non magis profuturum ulli fugam canum & volucrium, hoc est, fa-

facturum se ne quis effugiat laniatus illorum, occisus & abjectus, insepultus. Addidit autem post hunc versum Aristoteles initium alterius,

Πὰρ γὰρ ἔμοι θάνατος.

Quem, ut videmus, nostri libri non habent, ut hinc etiam conjectura fieri possit, aliis illum exemplis hujus poëtae usum fuisse.

399. Κάπνισον.) Excitasse ignes in tabernaculis dicit συν. ενδοχικῶς. Nam fumus ante flammam, cum materia ardorem ignis concepit, evaporatur.

401. Μῶλον Ἄρης.) *Martis impetum*, seu *vim*, vel etiam *praelia Martis*, id est belli discrimen. Quisque autem suorum Deorum, id est numinum patriorum opem invocat.

408. Αὐτόματος δέ οἱ) Menelaum dicit advenisse invocatum, id est ἀκλιτον, βοὴν quidem ἀγαθὸν id est *bellicosum*. Nam βοὴν bellum appellasse veteres, scribitur in Athenaei libro quarto p. 178. a clamoribus, ut apparet, & strepitu pugnantium, & certe βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης à poëta dicitur, qui bellicosissimus heros introducitur. Ibidemque redarguitur Platonica hujus loci reprehensio. Venit igitur frater ad Imperatorem sua sponte, ne vocari quidem enim debuit. Ideoque Grammatici aliqui jugularunt subjectam rationem versu proximo: Ἦδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπανεῖτο, tanquam alienam & supervacaneam sententiam. Sive enim ita accipiamus, ut plerique interpretati sunt, scivisse Menelaum, quod in labore & occupatione sacrificii versaretur Agamemnon, ridiculum videri volunt, dici hoc non ignorasse fratrem, quod illi notum esse necesse esset: Sive intelligamus non fugisse Menelaum, quantis in curis & solitudinibus esset frater, atque ideo se praeteritum non tulisse moleste. Neque hoc, aiunt illi, consentaneum est, oblitum fuisse Imperatorem fratris, cujus maxime causa sacrificium institueretur. Illius enim injurias ulturi, oppugnatum Trojam & Priamum advenerant. Sed haec nos una cum innumeralibus aliis curiosis exquisiitionibus grammaticorum relinqua-mus. Atque accipiamus simpliciter, in summo quodam studio erga fratrem
ultro

ultra affuisse Menelaum, cum non fugeret eum, quantos labores ille sustineret animo suo.

413. Μὴ πρὶν ἐπ' &c.) Ἑλλειπτικὴ locutio, itaque intelligemus δὲς, aut particulam significantem votum: *Utinam non ante sol occidat, neque tenebrae obducantur, quam urbem coepero*, & est sane votum nequaquam timidum neque verendum.

417. Χελιδὼ ῥωγάλεον.) *Ferro*, ut nunc loqueremur, *lacerum*, ut od. v. 435. vestimenta dicit Ulyssi accomodasse Minervam, quo magis ignoraretur, ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, *pannosa & sordida*.

420. Ἀμέγαρτον) Ut ἄφθονον de copia & abundantia dixere, sic ἀμέγαρτον nunc πόνον *magnum* vel *ingentem*, simili origine & oratione appellavit.

435. Δεγώμεθα.) Ne tempus, inquit, verbisteramus, & differamus rem, monet cavendum, ne occasio rei bene gerendae praetermittatur, quam amiserint, futurum sit postea, ut frustra requirant. Itaque & Alexandrum interrogatum, qua maxime re Graecia fuisset potitus, respondisse ferunt, μηδὲν ἀναβαλλόμενον, id est celeritate, qua ipsa & Caesarem maximas & admirabiles res confecisse legimus. Sic tamen habendum, ut, quemadmodum Salustius ait, *& consulto & mature facto opus sit*.

446. Θῦνον κρύνοντες.) Principes, inquit, unam cum Imperatore discursabant occupati in acie instruenda, interque illos Minerva, & bellicum & amicum Graecis numen, versabatur, cujus aegida Jovis quoddam scutum, ut alibi diximus, breviter ἐκφράζει. Ἀγήραον, quae nullo temporis spatio, aut injuria corrumpi pollet, & ἀθανάτην similiter vel sempiternam, vel gestamen Deorum immortalium, in qua extantes conspicerentur centenae orae, quarum flexu & implicatione scuti ambitus contineretur. Eas aureas dicit fuisse & ita preciosas, ut singulae centenis bobus aestimari potuissent, atque ipsa quidem animalia dicit, non pecuniam. Pecunia enim & signatum aes ad usum comparandi necessaria, quae moneta & νόμισμα, non reperiuntur introducta à poëta, qui ne minimarum quidem rerum exquisitas mentiones, & per-

mutationem rerum diligenter descripsit. ιλ. ή.

455. 'Αΐδηλον.) Interpretantur vocabulum de eo, quod ignis consumat materiam, nam δηλεῖν est *vastare & affigere*. Flamma igitur vastatrix, seu infesta ut σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως. λ. Φ. 220.

457. Ἐρχομένων ἄπο.) Ita de his progredientibus aeris splendor emicabat, vel de horum armis eminebat quasi jubar quoddam, ut sit ἀπὸ χαλκῆς. Θεσπέσιον significat certe admirabile & divinum quiddam, forma, natura, magnitudine sua.

460. Χηνῶν ἢ γεράνων.) Haec avium genera significavit Virgilius ita Georg. 1. 383.

Quae Asia circum.

Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.

Cygnorum autem similitudine de copiis armatis usus est idem libro vi 1. Atque ex hoc λειμῶνα Ἀσιον Homerum dixisse pollumus conjicere, nam & Asia prata, & Asia palus inde videtur factum: intelligetur autem pratum Asium, Lydiae pratum, unde & apud Apollonium Ἀσίδος nomine Lydia significari traditur. Et Asiam vocari citharam inventum Lydorum. Sane Herodotus Μελομένην scribit Lydos dicere Asiam totam nominatam non ab uxore Promethei Asia, sed ab Asia nepote Manis, ἀπὸ Ἀσίῳ τῆς Κότυρος τῆς Μάνεω, de quo & tribus Sardibus vocetur Asias. Ideoque aliqui fecere hoc loco, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, esse ἀσίῳ genitivum κατὰ συγχοπὴν ab ἀσίῳ, ut εὐμελίῳ Πριάμοιο ιλ. δ. 47. pro εὐμελίῳ, à nominativo ἀσίης & εὐμελίης ἰωνικῶς. Strabo in mediterranea Lydia ultra Timolum montem Austrum versus, locum esse ait nomine λειμῶνα, atque hunc designari à poëta incolas dicere, adjunctione Ἀσίῳ, nam & Asiae & Caystrii heroum Lydiae lucos ibi illos monstrare.

465. Ἐπὸ χθῶν.) Terra resonabat ὅτε αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν ποδῶν καὶ τῶν ἵππων. In prato Scamandrio, à flumine Scamandri, ἐν Ξάνθῳ καλέσσι Θεοί. ιλ. υ. 74. Sequuntur autem ὑπερβολικαὶ similitudines duae, muscarum & foliorum. Μύρμινοι igitur innumerabiles nunc dicuntur. Ὡρῇ autem id est *verno tempore* κατ' ἐξοχὴν, quo omnia virere & flo-

tere solent, quod mox totum posuit, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ.

469. "Ἡύτε μυιάων.) Intelligemus verbum, quod sententia requirit, volitant, aut colliguntur. Γάλας lacteus liquor. Διαρραῖσαι disperdere illos cupientes.

478. "Ομματα καὶ.) Ad exprimendam Imperatoris eximiam majestatem, divinas quasdam particulas composuit, quae essent certis in numinibus maxime insignes. Mox aliam & ipsam illustrem similitudinem intulit, Tauri quasi regnantis in armento, praestantis animo & viribus. Victor enim & robore excellens imperio unus semper potitur, ut & Maro fecit. Georg. III. 224.

*Nec mos bellantes una stabulare; sed alter
Victus abit.*

484. "Ἐπετε νῦν μοι Μῦσαι.) Invocat Musas nunc offerente se difficiliore narratione, ut poëtae consuevere. Estque & in hoc Maro imitatus cum summa dexteritate Homerum, atque etiam interpretatus in diversis locis. Aeneidos VII. 641.

*Pandite nunc Helicon, cantusque move,
Qui bello exciti reges, quae quicumque secutae
Complerint campos acies, quibus Italia jam tum
Floruerit terra alma viris, quibus arserit armis.
Et meministis enim Divae & memorare potestis:
Ad nos vix tenuis fama perlabitur aura.*

Aeneidos libro VI. 625.

*Non, mihi si linguae centum sint, oraue centum,
Ferrea vox, omnes scelerum comprehendere formas,
Omnia poenarum percurrere nomina possem.*

486. Κλέος οἶον.) Sola ad nos fama pervenit. Quod tamen & ipsum amplius etiam Maro extenuavit.

BOEOTIA SIVE CLASSIS RECENSIO.

Separarunt hanc partem Grammatici à superioribus & praescriptione peculiari insignierunt. Estque haec valde conspiciua & illustris, enumerationem complectens navium, quibus classis Graecorum absolveretur, & nomina, patriamque Du-

cum, qui singulis populis praessent. Expressit autem poeta hoc loco quasi in tabella terram Graeciae, & in hac potentiores atque nobiliores civitates, & loca illustriora depinxit γεωγραφικῇ quadam ἀΦιγύσει, seu περιγύσει. Quae nunc universa mutata vel deleta atque extincta potius sunt, hisque magis indies temporibus vastantur, quibus à ferissima & immanissima gente Scytharum tenentur. Atque cum de illa natione omnia, quae in terris laudem merentur, quae pulcra & expetenda ducuntur, quae immutabili quodam omnibus saeculis iudicio praeclara vel divina etiam esse statuuntur, quae virtutis & sapientiae nominibus appellare consuevimus, ea igitur, cum è Graecia, Deus in omnes terras atque nationes deduxerit ac derivarit conservandae veteris memoriae causa, in singulari quadam gratitudine animi nostri, hoc tempore pictura etiam quadam ob oculos cupientum cognoscere, Homericum saeculi statum quendam Graeciae ponere decreveramus, ideoque omnia, de quibus adjumenta ad disertam explicationem sperare potuimus, magna cura & conquisivimus & perspeximus, inprimis Strabonis scripta, qui etiam Homericam quandam explanationem profiteretur. Quae utinam edita essent incorruptius, ita enim scatent mendis, ut non solum diligentem, sed etiam eruditum lectorem insistere innumerabilibus in locis & haerere necesse sit. Nos tamen de hoc, & de aliis Graecorum libris, quorum copia nobis fieri potuit, non pauca excepisse confidimus, quae in Homericis declarandis non modo necessariam cognitionem, sed historiae quoque quasi amoenitatem quandam habere videantur. Verum illam picturam, de qua diximus, in praesentia conficere vel, ut sic dicam, procurare non potuimus. Nam adhuc per multa minus disponebantur, & erat confusa ratio nostra, & alia quoque, quae nihil attinet commemorare, obstabant nobis. Hujus tamen expressionem atque editionem nequaquam abiecit animo nostro, ac potius cogitamus brevi non aggredi tantum, sed etiam absolvere, implorato omnium, qui nobis opitulari posse videantur, auxilio atque succursione. Nihil autem habebit incommoditatis res, tabella haec, etiamsi post nostrorum commentariorum lectionem demum

conspiciatur, ac potius tum illa fortasse etiam utilius atque jucundius spectabitur, inferente nonnihil lucis explicatione nostra. Sed ad rem. Boeotiam hanc partem vel catalogum inscribere Grammatici, imitatione quadam Platonica, cujus dialogi omnes geminas habent inscriptiones, quarum fere una est personae alicujus, quae in illo quasi primarum partium introducit. Ita & hanc fecere Boeotiam, à Boeotis enim oritur poëta naves & populos, & principes exercitus recensere.

1. Βοιωτῶν μὲν.) Quaesitum, quare orsus fuerit à Boeotis in pertexendo navium catalogo. De quo verissime Aristarchus, ita illi in mentem venisse forte hinc ut narrationem inchoaret, ut de initio Iliados ipse respondet interroganti Luciano, temere incepisse ἀπὸ τῆς μῆνιδος, quia illud verbum tum subierit. Quod si fuisset exorsus aliunde hoc loco, vel totius poëseos aliud fecisset principium, etiam de illo scilicet quaereretur, cur ita factum videretur. Fuit autem certe aliunde incipiendum. Et est meo judicio illustri usus ingressione, de qua ordine pulcerrimo narrationem institutam, id est, expositionem nationum & urbium Graeciae persequi posset. Supra igitur à latere orientis solis vergente Aquilonem versus, is enim situs Boeotiae, incipiens & quidem à portu noto & celebri deduxit vel circumdixit planè γεωγραφικῆς locorum descriptionem, quae tum in Graecia maxime celebria & clara essent. Plurimum autem nomina, ut fit, antiquis quoque temporibus mutata fuere. Nunc vero toties capta, oppressa, vastata Graecia, nihil est reliquum integritatis, neque in nominibus, neque nationibus & urbibus. Quae si, ut merentur, deplorare vellemus, neque verba sententiae forte deessent, quibus dolorem nostrum & indignitatem rei exprimeremus, sed neque tempus neque locus tantam immorationem tulerit, praesertim alienioris & inculcatae disputationis. Quod autem interdum poëta quasi resilit de incoepta expositione, neque loca locis continuat, ut cum de Aetolia ad Cretam devenit, id vel quia agmina ita ordinata fuisse intelligi vult, vel aliquam ob cognationem populorum illorum factum crediderim. Sed ad rem. Quinque fuisse duces Baeo-

tii agminis scribit Poëta, de quibus unum tantummodo reversum domum è bello Pausanias annotavit Leytum. Hy-ic illis temporibus supra Aulidem fuit. Haec autem insignem portum habuit, apud quam congregata classis Graecorum, & hinc placatis tandem ventis, cum illi aliquantisper adversari navigationem impediissent, soluta fuit. Scolus infra plataeas ad ripam Asopi, de quo oppido proverbialem versum Strabo commemorat lib. ix. p. 408. Ed. Paris.

Εἰς Σκάλον μήτ' αὐτὸς ἴμεν μή τ' ἄλλω ἔπεσθαι.

Sub Citherone enim fuisse, loco aspero & inculto, in regione dicta Parafopia, ubi Moenades Penthea dilaniasse traduntur. Schoenum autem in regione Thebana, quae si vera sunt, vicinitatem hoc loco Poëta plane neglexit. Scripsit autem Pausanias Asopum altissimos solere juncos alere, ut de his quoque nomen inditum oppido videri possit. Verum σκάλος sentium & spinarum est appellatio. Ereonos, Scarphe postea dicta, in tumulo sita, unde & epipheton factum πολιμήνη. Loca enim tumulosa κνημοὶ vocantur, vel clivi montium, quod supra pedes sint montium tendentibus ad verticem, Ἰδης ἐν κνημοῖσι. il Φ 449. Nam & πόδα νέιατον Ἰδης Poëta dixit il β. 331. & κορυφὰς montium. Thespia, quae postea Thespieae, sub monte Helicone. Hae visebantur quondam ob spectabile simulacrum cupidinis elaboratum à Praxitele, ut & Cicero Verrina sexta, & donatum Glycerae, ut Strabo. Sed Athenaeus ita libro xiiii. Phryne in Eleusinio conventu & festivitate Neptuni, universa Graecia aspiciente, pallam posuit, & crinibus solutis in mare se demersit, adque illius exemplum expressit Apelles imaginem Veneris, quae ἀναδυομένη dicitur. Praxiteles vero statuarius, amator ipsius Gnidiam Venerem secundum illam effinxit. Idem in Cupidinis basi infra scenam theatri, inscripsit.

*Praxiteles quem senserat ipse, expressit amorem,
Exemplum e propria nobile mente irahens,
Atque mei precium Phrynae dedit. Ast ego flammās
Lumine non arcu spargo cupidineas.*

Cum

Cum autem illi optionem dedisset, ut eligeret de suis operibus, Cupididem aut Satyrum tripodibus impositum, acceptum Phryne Cupidinem consecravit Thespiis. Haecenus Athenaeus, cujus sententiam etiam hoc adjuvat, quod Phryne Thespiensis fuisse perhibetur, ut illo simulacro suam patriam voluisse ornare videatur. Graeca autem est Tanagra, de qua Pausanias (in Boeot. c. xx.) ita, bellum enim visum. *Tanagraei*, inquit, *suae civitatis originem in Poemandrum referunt filium Chraeresilai, cujus pater fuerit Jasius filius Eleutheris, nepos Apollinis & Aethusae, Neptuni filiae. Poemandrum autem ajunt duxisse Tanagram Aeoli, vel in Corinna fecit, Asopi filiam, quae cum vivendi mirifice longum tempus confecisset, homines illarum regionum mutasse nomen mulieris, & Anum nominasse, id est γραιῶν. Idemque nomen & urbi factum quod usque adeo fuerit frequentatum, ut Homerus quoque fecerit in catalogo, Thespiam Graecam. Sed postea tamen illam veterem appellationem recuperasse.*

5. *Εὐρύχορον Μυκαλησσόν.*) interpretantur τὸν πλατειόχορον. Elle enim χορὸν apud Homerum τὴν χώραν, ut od. μ. 3.

Ὅθι τ' Ἡἷς ἡριγενείης

Οἰκία, καὶ χοροὶ εἰσι.

Sed etiam in sua significatione vocabulum retinere simili intellectu possumus, ut sint *εὐρύχορα* loca, quae late excurrant & quasi expatientur. Mycalessi autem miserabilem vastationem & cladem exposuit Thucydides libro 111.

6. *Ἀρμυ.*) Juxta Euripum ad sinistram Aulidos, eo loci Amphiaräum absorptum terra unà cum curru fugientem ferunt, id tamen alibi accidisse alii perhibent, & hoc loco fracto curru Adraſti, ipsum Arionis equi virtute fuisse conservatum. Pindarus fecit apertam terram fulmine Jovis, ut dehisceret Amphiarao fugienti Periclymenum, atque ita illum ereptum fuisse turpitudini averſi vulneris. Fugam autem praeclara sententia excusat, quod fatalis vis etiam divinas soboles evertat. *Ἐν γὰρ δαιμονίοισι*, inquit, *Φόβοις Φεύγοντι καὶ παῖδες Θεῶν*, Νεμ. 6. Erythrae sub Cithaerone monte, vel vicinae

Hysis ut Strabo, vel cum his eadem, ut innuere videtur Eurip. Bacchis 750.

Ἰσίας τ' Ἐρυθράς θ', αἱ Κιθαῖρωνος λέπας
 Νέρθεν κατωμήνασιν.

Appellatae à filio Athamantis Erythro, ut Pausanias Ἡλιακῶν. β'. Eleusium & Eleona & Hylen, dicta oppida à potu palustri & virgultoso apparet. Itaque scribuntur & cum aspiratione Ἐιλέσιον & Ἐλεών. Sed in mediterraneis Bocotiae regionibus multa loca cluvionibus vastata perhibent, ipsos etiam amnes atque lacus alio defluxisse, & eorum, quae in catalogo memorentur, aliorum ne vestigia quidem, aliorum ruinas tamen apparere. Petrona vicum in agro Thebano collocat Strabo, & Ocaleam inter Haliartum & Alalcomenas. Ex Pausania etiam in vicinia apparet fuisse Ocaleam Thespiarum. Medeona vicinum facit Onchesto Strabo, & ait Φοινικῶντα quoque dictum à monte Φοινικίῳ, sub quo situm esset oppidum. Copae ad aquilonem juxta Copaidas aquas sitae, unde & Κῶπαι, id est à remigio dictae creduntur, anguillis quondam celebres. Eadem & Cephissides à fluvio Cephisso dictae, & alibi aliter, in mediae Bocotiae quasi cavo quodam collectae & longo tractu restagnantes. Copaidum tamen communis fuit appellatio. Eutresis intra Thespias & Plataeas in agro Thespiensi. Thisbe, postea pluraliter Thisbae, finitimae Thespiensibus, maritima, habuit portum Thisboeum. Coronea in colle sita prope Heliconem, de hac sunt Κορωναῖοι. De Melleniaca autem Coronaea Κορωνεῖς. In hac negant talpas non solum nasci, sed ne vivere quidem illatas aliunde potuisse. Fuit & Haliartus appellatus ab Haliarto, ut Coronea à Coronio filiis Therсандρι nepotibus Sisyphei, teste Pausania, Copaidas aquas, quae ab illo Haliartiae feruntur appellatae illa parte sui, & ipse Hierbidus propter irrigua aquis loca. Platea postea Plataeae, celebres victoria Graecorum, qua libertas Graeciae fufis fugatisque Persis parta fuit. Palustres & ipsae priscis temporibus, ut ipsa appellatio indicat. Πλάτη enim palma remi dicitur, etsi à Plataea Alope F. appellatas scripsit Pausanias. Ultra Alopum fuere varia & calamitosa postea fortuna usae. Glisanta scribunt sub Hypato monte fuisse, sta-

stadiis septem à Thebis ad sinistram proficiscentibus in Peloponesum. Apud hunc praelium commissum inter Thebanos & eos, qui Ἐπίγονοι nominantur, potestas eorum, qui duce Adraſto Potynicis focero ad Thebas occiderant; quorum fuit Imperator Aegialeus filius Adraſti, qui solus tum de du-
cibus interiſſe perhibetur, ut pater antè ſolus mortem evaſe-
rat. Thebae urbs celebris citra Aſopum verſus Euripum. Quod autem Poëta dixit ὑποθήβας, alii docuere de oppidulis vicinis Thebarum accipiendum, nam Thebas poſt expugna-
tionem τῶν Ἐπιγόνων inſtauratas tum non fuiſſe. Aliqui Po-
tnias ſignificari voluere, quas collocat ultra Aſopum Pauſa-
nias (in Boeot. c. viii.) Thebis diſtantes ſtadiis decem. Plerique Thebanos hos fuiſſe, quos Poëta diſtinguere volue-
rit vallis adjectione ab incolis arcis Thebanae, quae à Cad-
mo primum juxta oraculum in colle condita Thebarum appel-
lationem habuerit. Oncheſtus ultra Dircen praeterfluentem
Thebarum, & ipſe appoſitus Copaidi. Habuit templum Ne-
ptuni, unde Oncheſtius ille Deus Dictus Ovidio quoque x.
Metam.

Oncheſtius illi

Eſt Neptunus avus. Templum Strabo ait fuiſſe ſolum abſ-
que luco, ſed Homerum illum locum ornare voluiſſe ſplen-
didiore appellatione. Arne putatur eſſe Chaeronea. Sed
Grammatici hic alii aliter legere. Quidam Τάρνη (idque eſ-
ſet numeris aptius) non enim Ἀρνην Trojanis temporibus in
Bocotia fuiſſe. Sed hanc Pauſanias dictam ait ab Arna fi-
lia Aeoli. Fuereque qui & hanc, & Midcam, abſor-
pſiſſe lacum crederent. Zenodotus, ut docuit Strabo, lib.
ix. p. 493. legit,

Οἶτε πολυζάφυλον Ἀσκηρην ἔχον.

Isque videtur oblitus fuiſſe, cum ſcripturam mutaret ad hunc
modum, querelarum Heſiodi de ſterilitate patriae ſuae, quae
hieme eſſet inſoelix, aeſtate difficilis, neque ullo tempore bo-
na. Neque Tarna, ferendum, quae Aſiatica eſſet poëtae,
κατ' ἀφάρεσιν pro Atarna, haec vicina fuit Lesbo, & genti-
le eſt Ἀταρνείτης. Mideam fuere qui ablatam eluvione Co-
paidos, ut diximus, putarent. Pauſanias ait eſſe Lebadeam,

primum ita dictam à matre Aspledonis, qui & ipse dederit alteri oppido nomen, deinde à Lebado Atheniensi. Ibi celebre fuit templum & oraculum Trophonii, sed & in Argolide fuit Midea non longe à Tyrinthe, unde *Μιδεῶτις ἑρῳίη* Alcume-na vocata fuit. Nisam fecere vicum Heliconis. Apollodorus, citante Strabone, lib. viii. in Boeotia Nisam omnino reperiri negavit. Itaque scripsere aliqui, *Ἴσαν τε Ζαθέην*. Isus enim, priore brevi, ut Strabo ait, juxta Anthedona fuit locus angusta speciei. Aliqui scripsere, *Κρεῦσαν τε Ζαθέην* sentientes eam, quae postea dicta fuerit *Κρέουσα* in sinu Crisaeo. Non etiam nulli *Φῆρας* transcribere, nam & juxta Mycale suum Pheras fuisse volunt. Sed has exquisitiones non est cur moremur. Anthedon extrema maritima Boeotiae urbs, ad sinistram Thebis ad Euripum tendenti, & supra illam mons Mesabion, hujus urbis cujus fuit Glaucus Anthedonius, qui herba quadam gustata mutatus fertur in piscem, vel ut alii speciosius finxere, in Deum marinum.

18. *Οἱ δ' Ἀσπληδόνα*.) Orchomenios distinguit hos Boeotios ab Arcadicis. Nam ille *Ὀρχομενὸς* est & *πολύμηλος*, hic *Μινύειος*. Hunc postea Boeotium nominatum fuisse Thucydides scripsit libro quarto. Minyeum autem vocat à Mynyis gente, ita appellata à Minya filio Chrysaë, qui esset filius Neptuni & Chrysogeniae filiae, Almi filii Sisyphi. Hinc locupletissimum scribit Pausanias, & opulentissimis locis annumerare poëtam & hunc Orthomenon ajunt *ιλ. β. 381.*

Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται.

Minyae filius fuit Orchomenus, ab hoc genti & urbi nomen factum, retenta tamen non minus antiqua appellatio. Sed Myniam scribit Pausanias etiam thesaurum admirabili opere extruxisse. Quod nisi Graeci magis studerent externis celebrandis, quam suis, potuisse non minus praeclaras expositiones componi de illo Minyae thesauri opere, & Tirynthiis moenibus, quam de pyramidibus Aegypti. Fuisse & praepotentem civitatem, ex eo intelligi potest, quod occiso Clymeno nepote Phryxi filii Presbonis à Thebanis quibusdam conjuratis in caedem illius, Erginus Clymeni filius, Theba-

nos eo adegerit , ut coacti fuerint annum tributum solvere Orchomeniis , à quo civitatem postea fertur liberasse Hercùles , & valde affixisse Mínyas. In hac gente Eteocles filius Andrei & Euippes filiae Leuconis , neptis Athamantis , creditus Cephilli filius , primus fanum & sacra instituit Gratiis , unde Theocritus filias illas Eteoclis vocavit.

ὦ Ἐτεόκλεισι θύγατρες Θεαί, αἱ Μινύειον

Ὀρχομένον φιλέοισαι ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις.

Sic enim legendum , non ut quidam temere mutarunt , Ἐτεόκλειοι Χάριτες. Ἀσπληδόνα postea vocarunt Ἐυδέιελον , etiam absque α. extulerunt aliqui vocabulum.

20. Ἀκτορος Ἀζείδαο.) Clymenus habuit filium Azea , huius fuit Actor , eque illius filia Astyoche furtim suscepisse ait poeta Martem geminos , Ascalaphum & Jalmenum , horum Jalmenum in reditu delatum fuisse in pontum , & esse coloniam Orchomeniorum Achaeos in ponto Strabo ait quosdam tradere. Τπερώιον dicit γυναικωνῖτιν seu γυναικειον , ubi muliebri sexus diversaretur , in parte domus & seceriore & remotiore. οδ. α. 362.

Ἐς δ' ὑπερῶ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα.

Et paulo ante 329.

Τῇ δ' ὑπερωῖόθεν Φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδῆν
Κεῖρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο.

Ut dubium esse non possit , quin concubina illa fuerint editio. re in parte domus. Est autem ὑπερῶον , & expressa vocali α. ὑπερώιον.

24. Αὐτὰρ Φωκίων.) Transit ad Phocenses vicinos Orchomeniorum poeta. Supra autem regio hoc nomine Boeotiam fuit ad Aquilonem. Dictos illius incolas quosdam Phocenses scripsit Pausanias , à Phoco Ornytionis filio Corinthio , una aetate prius quam Aeacides Phocus eo venisset , à quo universos Phocenses nominatos. Horum duces facit fuisse Schedium & Epistrophum Nauboli Ornitidae , ut Apollonius fecit , nepotes , filios Iphiri. Atque Schedium quidem de bello Trojano reversum ajunt fratre amisso , Cyparissum ab Anticyra distin.

stinguit Strabo, itemque Crissam à Cirra, sed Pausanias, inferior quidem ille Strabone (nam vixit Adriani temporibus) facit Cyparissum Anticyram, & Cirrae ait fuisse vetus nomen Crissae, quo & Homerus usus fuerit. Idem scribit & montes supra Anticyram & rupes habere crebas & ferre helleborum, cum nigrum ciendae alvo, tum album ad vomitus provocandos idoneum, usum autem esse in medicinis radicis. Strabo autem hoc tradi ait, laudatum helleborum nasci in Anticyra Oetaea ad sinum Maliacum, verum ad medicationes apparari singulari artificio in Phocide. Ideoque multos proficisci Anticyram Phocensem indigentes curationis & purgationis. Reperiri autem in Phocica medicatum semen, Sefami simile, quo adhibito temperari soleat helleborus. In Stephani epitome legitur fuisse Cyparissum ab aliquibus & Apolloniadem vocatam. Python autem, quae etiam Πυθώ, ut Πυθῶ ἐν ἡγαθέῃ. οδ. θ. 80. Urbs in monte Parnasso sita, quae, similiter ut incolae, Delphi dicta. Sacra Apollini, cujus celeberrima oraculorum ibi veluti officina fuit. His nihil verius credebatur. Unde & Cicero Bruto scripsit Epist. 2. *Haec ex oraculo Apollinis tibi edita puta. Nihil potest esse verius.* His reddendis praecerat sacerdos, quae Pythia vocabatur. Haec interpretes Dei responsa dabat furens, insistens tripodi in antro. Quae omnia veterum scriptis sunt celebratissima. Appellatam urbem à sciscitando, quod est πυθέσθαι, priore postea producta syllaba, ut in ἀθάνατος & διάκονος, magis probatur, quam à corruptis & putrefactis illo in loco serpentis ossibus confixi jaculis ab Apolline, quem fuisse Delphinem nominatum volunt & ex eo Delphos. De priore autem appellatione ludos Pythia ducunt, ut Ovidius quoque primo Metamor. Verum hoc ποιητικώτερον. Itaque & in Homérico hymno in Apollinem, & fuisse serpentem foeminam, & illic tabuisse interfectam dicitur, v. 372.

Ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκειται.

Delphinium autem Apollinem ibidem legitur ex eo cognominatum, quod Apollo Delphinis specie in navem Cretensium insiluerit, eamque appulerit in Crissaeum sinum, ut essent qui curarent templum suum. Pausanias à Delpho filio Apollinis

linis & Celaenus vel Thyae nomen loco factum tradere quosdam scripsit. Itidemque Pythona vocatam à Pythe filio Delphi. Daulis septem stadiis Panopeo, qui postea Phanoteus dictus, distans, nemorosus locus, & ex eo nomen reperit. Δαῦλον enim δασύ. Hic Terea generum Pandionis illa scelera designasse volunt, quae poëtae memorant, non in Thracia. Philomelam autem in hirundinem fuisse Phocenses credidere mutatam, non Procrin. Cui cum transformatae quoque in avem Tereus esset terribilis, ita reliquisse illa loca, neque omnino in Daulide apparere hirundines. Sed Philomelam plerique lusciniam factam tradidere, ideoque miratur Martialis, eam esse garrulam avem, quae muta puella fuerit. Anemoria, quae & Anemolia, fines Phocidis & Delphorum, a ventis dicta, quorum impetu procellae & grandines de propinqua rupe, cui nomen Κατοπτηρία, id est speculae, in illam deferrentur. Hyampolis, quae primum Τάντων πόλις, tenuere enim Hyantes, Thracica gens, pulsae ex Boeotia à Cadmo, intra Abas & Opuntem in via. Cephissus fluvius sinuoso flexu per Phocida fertur, oritur juxta Lilaeam, quae abest Delphis millibus decem, & influit in aquas Copaidas. Strabo annotavit, Cephissos esse septem, in Phocide, in Attica, in Salamine, Sicyone, in Scyro, Argis. Et Apolloniae, quae est vicina Dyrrachio, fontem hoc nomine. Significari autem vel unam civitatem eorum, qui dicerentur παραποτάμιοι, & ἐπινηφίσσιοι, vel etiam plures in ripa fluminis, recte ut opinor, poterimus accipere.

34. Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν) Sequuntur Locri, qui cognominantur Epicnemidii, à Cnemide rupe. Sed Poëta hos ita distinxit ab aliis ejusdem nominis, ut opposita loca habere Euboeae diceret. Sunt enim & Hesperii, qui Ozolae quoque, & Opuntios etiam ab Epicnemidiis separaverunt. Sed Epizephirii coloni τῶν Ὀζολῶν, In Italia. Cynus navale Opuntiorum. Opus Patroclis patria, quae & Ὀπόμεναι, ut Σιμόεις & Ἀμαθόμεναι. Sed Φλιῆς suae formae est, unde & Φλιάσιος gentile dissimile habet illorum, etsi Φλιάντιος quoque Stephani epitome habet. Calliaron vastum fuisse suis temporibus Strabo ait. Nomen habere putatur à fertilitate & cultu εὐήρο-

τος ὦν. Bessa à positu dicta ὅτι βησσέδης ὁ τόπος, id est saltuosus. Βῆσαι enim saltus. ιλ. λ. 87. "Ουρεος ἐν βήσσησι. Scarphe, quae postea Scarphea. Augea, alia etiam fuit Laconica. Tarphe nemorosa, nam τάρφα densa sunt Homero. Βαθείης τάρφεσιν ὕλης. ιλ. ε. 555. Pharygas postea dixere Thronium, & ipsum in ripa Boagrii fluvii, quem torrentem esse dicit Strabo, saepeque transiri pedibus siccis, saepe exundare ad passus quadraginta. Sed de duce horum Aiace Oilei filio, rejecere grammatici tres versus, quibus ille describitur, alios alia de causa. Primum, quod non fuerit Telamonio hic Ajace brevior. Secundum, quod lineis thoracibus Graeci tum non usi reperiantur. Tertium confixit Aristarchus secutus Thucydidem, qui universos Graecos negat uspiam Ἑλλήνας vocasse poetam, atque hoc nomen Thessalis modo & Phtiotis tribuisse. Sed haec fortasse refutare, & versus certe bonos retinere non admodum difficile, nos tamen in his immorari alienius fuerit.

43. Οἱ δ' Ἑυβοίαν.) Euboea inter alia nomina etiam Μακρίδος habuit, nam longo tractu exaequat oras Atticae, Boeotiae, Locridos, & Maliensem, fretumque hoc toto spacio efficit. Chalcidos pervetusta urbs & praepotens, opibusque & viris abundans, ideoque multae hinc coloniae cum alia in loca orbis terrarum, tum in Italiam deductae, potentibus ad huc rerum optimatibus, qui dicerentur Ἰπποβάται. Quorum imperium duravit usque ad rempublicam ab Atheniensibus recuperatam ejecto Pisistrato Tyranno: fuit Chalcis & in Actolia, & in Elide, quarum & ipsarum poeta mentionem fecit. Euboeae incolae ab Homero dicuntur Abantes, non Ἑυβοῖες aut Ἑυβοιῆς. Sive ab Heroë Abante Neptuni F. seu à Thracia gente, quae de Abis Phocidos in insulam invaserit. Hanc nunc Nigropontum appellant. Eretria maxima Euboeae urbs post Chalcida, ultra Geraestum, hanc Ἐρετρίαν dixit poeta Jonica productione, ut εἶν, εἰνάλιος, ξεῖνος. Eretriam diripuit & incendit jussu Darii Datis, transtulitque illos in Asiam ut Herodotus Ἐρατοῖ scriptit. Ab hac Eretrici philosophica familia Menedemi. Istiaea, in versu liquefcit σ'. ut Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐσκήδυνετο πᾶσαν ἐπ' αἴαν ιλ. θ. 1. & Κλυθὶ ἀναξ ὅστ'

ἔστ' ἐσσί. οδ. ε. 445. Haec prius Talantia, postea Oreosdicta. Cerinthus maritima. Dion promontorium contra fretum Daunium. Carystos marmore nobilis. In hac repertum lapidem Carystium nominatum scribit Strabo, quem carpere & nere consuevissent ut lanam, & inde texere mappas, quarum sordes igne abstergerentur, ipsis illaesis. Fuit & in Laconica Carystos vino nobilis. Styra prope latomias Carysti. Χαλκωδοντιάδης pleonasmο α, ut Φαεθοντιάδης, ἀπὸ τῆ Χαλκωδοντος. Qued autem dicit occipitio capillato fuisse Euboenses, bellicosos innuit. Hoc autem tonsurae gentis illos usurpasse primum in Graecia Plutarchus in Theseo ait, non quidem acceptum ab Arabibus ut aliqui existiment, neque à Mysis, sed repertum à se, qui cominus cum hostibus congredi & cum illis manus conferere solerent, itaque ne prehendi crinibus facile possent, rasa fronte in pugnas prodibant. Hac & Thesea usum idem auctor scribit, & ab eo nomen ductum κουρᾶς Θησηίδος. Alexandrum etiam refert reliquis, quae fieri aliquando vellet & apparari ad praelium omnibus imperatis, hoc addidisse, barbae militum ut reciderentur. Nullam enim posse ansam dari meliorem hostibus. Qued autem ὀρεκτὰς μελίας his tribuerit poëta (cae sunt fraxini, ut ira dicam, ictrices) Strabo ait significare voluisse Euboenses cominus pugnare & non uti fundis aut sagittis solitos. Itaque de quodam inter ipsos praelio pacto, haec extare in quadam columna, μὴ χρῆσθαι τηλεβόλοις, id est telis quae eminus in hostem conjicerentur. Eodem pertinent versus Callimachi adducti à Plutarcho in Theseo:

Οὐ τοι πόλλ' ἐπὶ τρῶα τανύσσεται, εἰδὲ θαμνειαὶ
Σφενδόναί, εὐτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
Ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον,
Ταύπης γὰρ κείνοι δάιμονες εἰσὶ μάχης
Δεσπότηι Ἐυβοίας δερικλυτοί.

Addit Strabo, duplicem & hastarum usum fuisse, id est τῶν δοράτων. Itidemque κόντων, quae, ut opinor, lanceae sunt, & τῆς σαρίσσης atque τῆ ὑσσῆ. Nam & manu his feriri hostem, & haec tela concita amentis emitti solita. Horum autem procliorum quae sunt confectarum manuum, & cum pu-

pugnatur cominus armis (Graece συζάδην, & ἐνχειρὸς dicitur, & ζαδίη, etiam αὐτοζαδίη ιλ. ν.) Horum igitur fuisse Euboënes principes, contra vero Locrenes congressus hostium vitantes poëtam introduxisse, atque copiis armatis suorum protectos sagittas emittentes in densum agmen Trojanorum, & ordines illorum turbantes. Versus factos non bene latinos, non enim his versionibus fama nobis quaeritur, subjecimus, de ιλ. ν.

*At non Aiacem Locri comitantur Oilei,
Non erat his pugnare animus quia cominus armis
Acratis galeis qui cristatisque carentes
Non teretes clipeos gestantes, non etiam hastas
Fraxineas, arcus sed docti intendere nervis,
Iliacam petiere animis fidentibus urbem,
Agminaque immissis tum Troja densa sagittis
Turbabant, socium tecti fulgentibus armis,
Oppositum hostiles acies atque Hectora contra,
Ipsi clam post quos spargebant tela latentes.*

53. Οἱ δ' ἄρ' Ἀθῆνας.) Strabo docet intelligendum inter copias Atheniensium fuisse & Megaricas, quam regionem postea Dorienses occuparint. Erechthei populum vocat Athenienses, quem tradunt & Erichthonium vocatum, Vulcani filium & Telluris. Ab hoc Erechthidae nominantur Athenienses. Erechthei filius fuit Pandion, hujus Erechtheus minor, hujus Cecrops minor, hujus Pandion minor, hujus Aegeus, hujus Theseus, post quem regnum Athenis esse desit, ita Pausanias. Interpretantur autem coli ab Atheniensibus Erechthea annuis sacrificiis, cuius Cicero quoque, & delubrum se vidisse & sacerdotem affirmantem introducit Cotta de Nat. Deor. lib. tertio, hujus templi & Herodotus meminit, & ipsum terrigenam vocat, id est γηγενῆ. Intelligi tamen possit ipsi Deae festivitatem institui solitam, vel annuam, vel post certos annos, ut haec de Ἀθηναίοις, quae postea Παναθήναια appellata fuere accipiamus, minora quidem annua, majora quinquennia, instituta ab Erechtheo, & aucta a Theseo. Et Herodotus Urania scribit regnante Erechtheo Athenienses vocatos, qui ante fuissent Cranai &

Cecropidae. Menestheus autem perhibetur fuisse filius Peteo, filii Ornei, filii Erechthei. Πετῆῷ factum est ab Πετῆῷ per προσχηματισμὸν poëticum literae ο. Est autem Πετῆῷ Attica declinatio, ut ἀνδρόγεω, λεῶ. Κοτμῆσαι, *instruere*.

64. "Αἶας δ' ἐν Σαλαμῖνος.) Acacus Aeginam insulam tenuit appellatam nomine matris Asopi filiae, cum ante Ὀινῶνῃ vocaretur. Hujus & Endeidos filiae Chironis & Chariclus, quamvis Megarenses Scirronis non Chironis tradiderint, filii Telamon & Pelcus. Ex Psamathe autem Nereide Phocus. Quo disci jactu à Peleo per fraudem interfecto, cum non defenderet neque probaret Telamon patri se non fuisse participem consilii caedis fraternalis, patriam reliquit & venit Salamina. Hujus fuit filius Ajax & Teucer, sed hic nothus susceptus ex Hesione Laomedontis filia. Qui sine fratre reversus (hic enim sibi mortem consciverat) à patre non fuit receptus, ita exul delatus in Cyprum, Salamina Cypriam condidit. Sed hic versus:

Στῆσε δ' ἄγων ἴν' Ἀθηναίων ἴσαντο Φάλαγγες.

A Grammaticis configitur, repugnare enim dicunt sequentia, in quibus neque Atheniensibus adjungantur Salaminii, & cum Aiace Thessalicae naves conjungantur. Atque ajunt disceptantibus quondam Atheniensibus & Megarensisibus de illius insulae possessione, versu hoc vel à Pisistrato, vel Solone inculcato, vicisse Athenienses, quod locupletissime testem producerent Homerum, qui vetustissimis temporibus conjunxisset Salaminios cum Atheniensibus. Sed Megarenses ajunt alios opposuisse versus, in quibus nomina essent Megaricarum urbium, quos Homerus fecisset, ut Strabo exposuit. Insula est ante Eleusinem, nobilitata illa celeberrima pugna navali, qua consilio & virtute Themistoclis ingens classis Persarum pene deleta fuit.

66. Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον.) Nunc deinceps Argolicas copias persequitur. Atque orditur ab urbe, quae regioni nomen dedit. Annotavit Strabo Argos apud Homerum poni & per se, & cum adjecto, per se cum ponatur, non solum urbem, sed etiam Peloponnesum significare, ut *il. α. 30.*

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεὶ πηλόθι πάτρης.

Non enim certe urbs domus illius erat, inquit, sed si fuit domus in Peloponeso, intelligi potest etiam fuisse Argis in urbe. Nam Mycenae & Argos urbes vicinas, non enim interfuisse accepimus amplius vi. M. pass. Dccc. Ideoque à Tragicis poetis fuisse nomina confusa idem auctor indicavit, atque id certe fecere, ut in Euripidis Tragoediis cum aliis apparet, tum in Herculis. Sed Homerus non permiscuit appellationes harum urbium, & certe Ἀργεῖς universos Graecos vocavit. Verum epithetis loca distinxit, ut Ἀργὸς Πελασγικὸν Thessaliam diceret, & Ἀχαικὸν, Peloponelum. Nam ἵππιον & ἵππόβοτον communiter volunt apposuisse. Πολυδίψιον quid sit quaesivere, ut il. δ. 171.

Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἀργὸς ἰνομένην.

Utrum expectatam & desideratam patriam dixerit Agamemnon μεταφορικῶς, ut apud Xenophontem, sitire se ait Cyrus gratiam, quam suis referre possit. An sit potius πολυδίψιον, aut sine δ', πολυῖψιον, aut dicendum vocabulum interposita conjunctione δέ, id est *exitiale*, quod πολυφθόρον dixisse videri possit Sophocles electra. v. 10.

Πολυφθόρον τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.

Ἰπτω, enim *affligere* & *corrumpere* significat. Sed haec relinquamus. Ἀργὸς quidem quin hoc loco significet urbem in Peloponeso, dubium non est, etsi Peloponelum interpretes voluerunt. Maxima enim pars Peloponesi attribuitur mox Agamemnoni. Hujus praeterfluentium aquarum alveos aestate desiccari solitos scripsit Pausanias, ut simpliciter dictum illud πολυδίψιον, *siticulosum* Ἀργὸς, accipi recte posse videatur. Nomen inditum urbi idem auctor tradit, ab Argo nepote ex filia Phoronei, ante cum diceretur Ἀστὺ Φωρονικὸν. Argi filius fuisse ex pluribus perhibetur & Phorbas, hujus Triopas, Triopae gemini nati majores Pelasgus & Jasus, minores Xanthus & Agenor, à Pelasgo dicti fuisse Pelasgi, ut & de Euripidis Oreste apparet,

Πάσαι Πελασγοὶ Δαναῖδαι δεύτερον.

Pelasgum autem reperisse ajunt panis cocturam, cum prius granis frumenti vescerentur. Iasi (de quo & ipse Ἰάσον Ἀργὸς appellatum, od. σ. 245. Ἄν Ἰάσον Ἀργὸς Ἀχαιοί, quam-

vis non urbs tantum, sed tota regio designetur) Jasi igitur fuisse ajunt filiam Jo, quae est apud Herodotum Inachi, ea in Aegypto peperit Epaphum. Epaphus Libyen, ex qua Neptunus traditur suscepisse Belum, qui fuit pater Aegypti ac Danaï. Itaque Danaus jure haereditario postulavit regni partem in Graecia, judicantibus Argivis, cum teneret illud Gelanor filius Sthenelae, qui fuerat filius Crotopi, nepos Agenoris, idque cum obtinuisset, posteritatem Agenoris omni potestate spoliavit, & à se Danaos cognominavit, Pelasgos & Argivos priore appellatione, ut & Euripides sensit, citante Strabone lib. v. versus hoc docentes ex Archelao, quos ascripsimus.

*Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέραν πατὴρ
ἔλθων εἰς Ἄργος ὤκησεν Ἰνάχῃ πόλιν
Πελασγίωτας δ' ὠνομασμένους τοπρίν
Δαναὸς καλεῖσθαι νόμον ἔθνη' αὖν Ἑλλάδα.*

Ita reperitur regia nobilitas Graeciae hinc esse Aegyptiaca, illinc Phrygia à Tantalo, ut mox dicemus copiosius. Nam haec fortasse sciri atque plane cognosci, non inutilis curiositatis fuerit, ac potius historiae dignae studio eruditionis, atque etiam allaturae nonnullam instructionem ad prudentiam animis, contemplatione mutabilitatis rerum omnium, & admirabili tamen atque divina cum conservatione tum instauratione & propagatione regnorum & imperiorum. Addamus igitur reliqua. Danaï igitur scelus in fratris Aegypti filios notum est, qui insidiari pudicitiae patrueles fratres virginibus suis denunciāns, docuit ferro se pudicitiamque suam tueri, quo à patre accepto, adductos ignorantes illos in suos thalamos interfecere universos, excepto Lynceo, quem sponsa Hypermnestra traditur conservasse. Hic postea regnum obtinuit Argis, deque Hypermnestra suscepit filium Abantem. Abantis fuere Proetus & Acrisius, quorum hic Argos, ille Tiryntha tenuit, quam urbem munivisse exquisito opere fertur, usus fabris Cyclopibus, arcessitis è Lycia. Proeti filius fuit Megapenthes, Acrisii autem nepos è filia Danaë Perseus, hic permutavit regnum cum Megapenthe, cui cum Argos concessisset, ipse in Tirynthia regione urbem condidit Mycenae,

quo loco forte exciderat ensis capulus, qui *μύκης* dicitur, unde & Mycenae, vel nescio qua alia de causa nominatas volunt. Iisdem fere temporibus venit in Graeciam Pelops filius Tantali, pulsus ab illo Phryge, vel ipse fugiens injustum & intolerabile imperium patris, ut fabula impiae coenae, quam Diis dederit contruncato filio, innuere videtur, nec solum virtute regnum in Graecia obtinuit, sed opibus & divitiis quibus instructus advenisset, ut Thucydidi placet. Hic & Oenomaum filium Alxionis, vel ut poetae prodidere Martis & Harpinae Asopidos, Pisae regno spoliavit, & affinitate conjunxit sibi potentes in Graecia, nam & sororem Nioben Amphioni uxorem dedit, potienti tum rerum in Boeotia, & filiam Lyfidicem Alcaeo, & Nicippem, sive ut alii Antibiam, vel ut alii etiam Astydamiā Sthenelo, Persidis. Non enim pecunia modo abundavisse, cujus magnam vim in Europam ex Asia attulisset, sed numerosa sobole quoque eum principatum putatur obtinuisse, ut de suo nomine etiam regioni nomen imponeretur, & Peloponesus vocaretur. Sed Mycenaeum regnum, illo enim revertendum, tenuit Eurystheus, quem etiam Argis natum scripsit Homerus. *ιλ. τ'*. Alcaeus vero, qui esset Persei filius, ut est in Hercule furente, pater Amphitryonis, Tiryntha, atque hujus frater Electryon, pater Alcumenae, Mideam tenuit. Nam Persei filii quatuor, quos ex Andromeda suscepit, à Graecis nominantur, Alcaeus, Stheneleus, Mestor, Electryon. Herculem autem accepimus fuisse filium Jovis & Alcumenae, quae esset nupta cum Amphytryone filio, ut diximus, Alcaeī, qui & *Ἀλκείδης*, unde Hercules *Ἀλκείδης* dicitur. Sed cum hoc nuptam fuisse Lyfidicen Pelopida supra memoravimus, ita enim aliqui tradidere, verum cum perhibeatur & Alcumenae matrem fuisse Lyfidicem Pelopis F, ita conjuges Amphitryo & Alcumena eandem matrem habuerint, quod absurdum videtur. Quare iis accedo, qui, ut Pausanias Arcadicis tradit, fecere Amphitryonem filium Alcaeī & Laonomes filiae Gunei mulieris Pheneatidos. Ita genealogiae hae fuerint, ut subjecimus.

Juppiter	Danaë	Acristione
Perseus	Andromeda filia	Cephei Palaeftini
Alceus, Laonome.	Electryon	Lyfidice
Amphitryo		Alcumena

Herculus

Ita reperitur manifesto Hercules Persides & Pelopides. Eurystheus autem & ipse Persides ac Pelopides hoc pacto.

Perseus Stheneleus Eurystheus.

Sed aliqui interposuere Thessalum avum Eurysthei, ut Stheneleus sit Persei nepos, quod mihi quidem probatur. Nam sic praecise aequalis fuerit Herculis Eurystheus, ut debet esse juxta Homericam *ιλ τ'*. Quamvis repererim à plurimis tradi Stheneleum Persei filium, fratresque ipsius nominari, Mestorem, Alcaeum, Electryonem. Sed Eurystheus proficiscens ad bellum in Atticam adversus posteritatem Herculis, quam defenderet Demophon filius Thesei consobrini Herculis, (nam Thesei mater Aethra neptis fuit Pelopis filia Pitthei, qui Troezena tenuit, non solum fortis vir, sed etiam sapiens atque eruditus, quippe quem etiam libros primum composuisse memoriae proditum est, similiter & Alcumena Herculis mater neptis fuit Pelopis, ut est dictum) contra Herculidas igitur ad bellum proficiscens Eurystheus, regnum suum commisit atque tradidit affini suo Atreo, qui illo interfecto ipse tenuit, sic Mycenae Pisatis posteritati Pelopis accessere. Accessere mox & Laconicae opes à Tyndareo, cujus filias duxere Atridae, ut notum est. Sed regnum Argivum in tres partes fuit divisum, regnante, ut Pausanias vult, Anaxagora pronepote Proeti, nam tum demum liberatis Argivis mulieribus infania à Melampode, & hunc & fratrem Bianta in communitatem regni scribit assumptos esse, id quod alii in tempora Proeti retulere, cujus filias furentes sanaverit Melampus, pactus partem regni, quam mox cum fratre dimiserit. Cum Bianta fuit nupta, Pero Nelei filia. Sed series talis reperitur triplicis generis:

<i>Βιαντίδαι</i>	<i>Μελამποδίδαι</i>	<i>Ἀναξαγορίδαι</i>
Bias	Melampus	Anaxagoras
Talaus	Antiphates	Alector
		Iphis

Adrastus

Oiclas

Capaneus

Aegialeus

Amphiaras

Sthenelus

Cycinippus

Amphilochus

Cyllacabes.

Verum τῶν Ἀναξαγόριδων hi majores fuere, Proetus, Megapenthes Argivus, qui esset pater Anaxagorae. Ex his apparet Amphiaraum fuisse minorem natu Adrasto & Capaneo, à quo & pullum regno Argivorum Adrastum Sicyona fugisse ad avum maternum Polybum, ajunt, eoque defuncto tenuisse regnum Sicyonium, & Sicyone Adrastum sepultum fuisse Herodotus scripsit Τερψιχόρη. Postea ferunt gratiam inter Amphiaraum & Adrastum reconciliatam, & insuper affinitatem junctam fuisse, tradita Eriphyle sorore Adraستي in matrimonium Amphiarao. Jam si Iphis, ut fecit in Supplicibus Euripides, idem fuit Euadnes pater, quem supra exposita generis series facit fratrem Capanei, fuit cum hoc nupta fratris filia. Exponuntur haec ab aliis paulo aliter, sed ego nihil his, quae commemoravi, neque certius neque magis consentaneum reperi. Atque hinc etiam manifestum fit, qua ratione ad Diomedem Argiva res pervenerit, cum fuerit Actolus. Habuit enim Tydeus filiam Adraستي uxorem, Diomedesque fuit nepos illius, & una cum Euryalo tutor filii Aegialei, qui Cyanippus vocaretur. Quo mortuo absque liberis tenuit regnum solus Cyllarabes filius Stheneli, qui cum neque ipse liberos reliquisset, ita Orestes Myceneus Argos occupavit, qui & vicinus esset, & auxiliis adjuvaretur cum Spartanorum, tum Arcadum, atque Phocensium. Jam etiam hoc traditur. Pelopidis rerum potentibus in Peloponneso & in ditione sua tenentibus regionem Argivam fere totam, cum abesset Diomedes in Actolia opemque ferret patri atque ulcisceretur inimicos illius, filios Agrii, qui patrum regno expulissent, ut Pausanias Κορινθίων, postquam inciderit expeditio belli Trojani, veritum Agamemnona ne Diomedes, interea dum abesset, Argos repeteret. Audierat enim habere illum magnas copias, ad societatem belli, & possessionem urbis Argivae eum revocasse, retulit hoc Strabo libro decimo. Fuit autem vetus appellatio incolarum urbis Argivae & Spartanae, ut Achivi dicerentur ab Achaei filii Archandro

dro & Architele generis Danai. Nam filiis fratris interfectis, cum nemo appeteret nuptias pollutarum caede virginum, obtulit illas ducere volentibus pater sine muneribus & donis, hoc est ἀναέδους, ita maritos aliae aliunde repererunt. Achaeus autem fuit Xuthi filius & Creusae Erechtheidos, Xutusque habuerat patrem Hellena filium Deucalionis, à quo & Ἑλλάς appellata in Thessalia, potente autem rerum Tisameno filio Orestis, & Hermiones, Dorienses posteritas Herculis coacto exercitu paternum & majorum suorum hereditarium regnum repetiere, ductoribus Aristomachi filiis Temeno & Cresphon-te, & nepotibus filiis Aristodemi Eurysthene & Patrocle. Etsi Herodotus Ἐπειῶν scribit, dicere Lacedaemonios ductorem suum fuisse ipsum Aristodemum, filium Aristomachi, qui patrem habuit Cleodacum, avum Herculem, siquidem Cleodaeus filius Ilylli fuit, quem Hercules susceperat ex Dejanira, filia Oenei. Jure autem optimo illa loca repetere se dicebant Dorientes, quod essent non solum Pelopidae, ut Attridarum posteritas, sed etiam Persidae. Tisamenus igitur Argis & Sparta ejectus, illa loca occupavit, quae tum Iones tenuere, maritima placraque, unde & Aegialus regioni nomen factum videtur, magis quam ab Aegialeo rege. De quo mox dicetur, ubi nominatas civitates ab Homero hoc loco singillatim persecuti fuerimus. De Argis autem satis dictum. Intra hos & Epidaurum fuit Tiryns, de qua & ipsa mentio supra habita. Hermione fuit intra Isthmum in vicinia Troezenis, interpositis jugis montium. Hic esse ad inferos descensum facilem, proverbio jactari solitum, scripsit Strabo, quia sepelirentur mortui sine nullo, quod alibi apponi illis in Graccia solet. Asine ad dextram Maseis maritima, distans Masee ad xxxvi. M. P. Troezen nobilis quondam urbs, & portu insignis, cujus nomen Pogon, de quo proverbium natum in glabros, ut juberentur Troezena petere. Haec sacra fuit Neptuno, cui & primitias frugum offerre soliti fuere, & monetam signarunt tridente. Strabo ait appellatam à Troezene fratre Pithei, qui ante hunc regnum illius tenuerit & à se nominavit. Epidaurus ante dicta Epitaurus, Aesculapii numine celebris. Ubi templum fuisse illius scribit Strabo plenum tabellis, in

quibus curationes essent perscriptae, quales extiterint & Tricacae & insula Co. Aegina autem insula ante Argolida non ignobilis, quamvis & loci hoc nomen in Epidauria regione, sed insulam nominasse Homerum indubitabile esse volunt, ideoque & scripturam mutasse quosdam Strabo indicavit, ut non οἷτ' ἔχον "Αἰγιναν legerent, sed νῆτον τ' "Αἰγιναν. In hac Phidonem primum argentum signasse tradidere. Ad Mafetis urbem iter fuit quondam ex oppido Hermiones, videturque sita fuisse intra Troezenem & Epidaurum μεσάγειος ἄσα. Capaneo autem non temere epithetum ἀγανλειτοῦ addidisse poetam credibile, qui apud Euripidem:

Ὅυκ ἔλασσον Ἀρεως εἰς μάχην Φρονῶν.

Etiam invito summo Jove urbem Thebarum expugnaturum se gloriatus fuit.

76. Οἱ δὲ Μυκῆνας.) Mycenae conditas fuisse à Perseo diximus, hanc potentia atque opibus quondam civitatem sibi aequalem Argivi deleverunt, invidentes illi gloriam societatis belli Perfici. Miserat enim octoginta cives auxilio Lacedaemoniis in Thermopylas, cum Argivi quiescerent, vel oraculo jussi, quod apud Herodotum extat Πολυμνία, vel alia quacunque de causa. Corinthus urbis nomen notum, hujus arx Acrocorinthus dicta fontem limpidissimum habuit, Pirenen. Emporium fuit celebre, Horatius Corinthum bimarem dixit, loci autem oportunitate divitiae illi & opes partae, ob quam & dirutam Cicero vult à Romanis duce L. Mummius. Hanc restituit postea Augustus. Fuere cum aliae coloniae hujus civitates, tum Syracusae in Sicilia, quam deduxit Archias. Eadem meretricibus, ut fit in otio & abundantia rerum, nobilis, de quarum & aliarum voluptatum atque deliciarum impensis proverbium natum: Multis esse inaccessam Corinthum. Fuere autem plaeraeque meretriculae Corinthiae perfacetae, ut illa, quae reprehensa, quod minus sedulo telam detexerit, immo ego hoc parvo tempore, inquit, τρεῖς ἰσοὺς καθεῖλον. Significabat autem se spoliassse atque evertisse tres naves, nam ἰσὺς & malum navis & telam notat. In hac & Lais illa Talantiaeae floruit, quam fuisse tamen Corinthiam negant, priscam appellationem fuisse Ephyrā volunt, ut A.

ζ. 152. "Εσι πόλις 'Εφύρη μυχῷ Ἀργεος, ἱπποβότοιο, ductam ab Ephyra filia Oceani. Corinthum autem dictam à Corin-
tho filio Marathonis, ut Sicyona quoque ab ejusdem Mara-
thonis F. refertur à Pausania. Cleonae fuere intra Corin-
thum & Argos in via, has peculiariter ductas putat Strabo εὐκτι-
μένας à poëta, quod non solum opere, sed natura quoque mu-
nita urbs esset. Orneas à praeterfluente appellatas ait Strabo.
Abfuere Argis versus Sicyona & Phliuntem. xvi. M. P. Arae-
thyrea, quae & Arantia, postea Phlius dicta. Sicyon Me-
cone quoque dicta prisco nomine. Haec nobilitata veteribus
fuit, ut Homerus quoque docet, cum dicit in ea regnasse A-
drastum, de quo superius memoravimus. Et illustre exem-
plum posterioribus temporibus humanitatis & virtutis tulit
Aratum. Ab hac & Sicyonii calcei delicatioris operis. Hy-
peresiae, postea Aegira. Gonoëssa, intra Hyperesien & Pel-
lenen. Hujus verum nomen Donusam fuisse Pausanias scri-
psit, sed Pisistratum vel ipsum, vel amicum aliquem ipsius,
cui colligendorum carminum Homeri negotium dedisset, igno-
rantem hoc fecisse Γονόεσσαν, cum esset verum nomen apud
Homerum Δονόεσσα. Pellene, finitima Sicyoniis, ultima civi-
tas Achivorum. viii. M. P. à mari, fuit & vicus hoc nomi-
ne, ubi Loenae multiplices texerentur, ut proverbio quoque
celebratae fuerint, Πελληνικαὶ χλαῖναι, & χιτῶν Πελληναῖος.
Pallene autem Thracica fuit. Aegion, celebre fabula Jovis à
Capra enutriti. Helice urbs maritima Aegio distans ad v. M.
pass. absorpta fluctibus, sicut & Bura annis duobus ante pu-
gnam Leuctricam, ut annotavit Strabo. Intumescens au-
tem unda terrae motu incitata, abstulit & urbem, & vetu-
stum fanum Neptuni Heliconii. Aegialon autem totum,
dicit reliquam oram Achajae complexus loca maritima illius
hac appellatione, quae & ipsa Achajae fuit, ut supra dixi-
mus, magis à positu facta, quam ab alicujus regis nomine,
ut videtur.

86. Κυδιόων.) *Superbiens, hoc se magnifice efferens.* At-
que putat Thucydides magis potentia Agamemnonis coactum
exercitum illum, quam religione conjurationis factae ante nu-
ptias Helenae, de qua supra retulimus, & Pausanias ita in

Laconicis cap. xx. Προῖσι δὲ Ἴππῃ καλέμενον μνημᾶ ἐστὶ. Τυν-
 δάρεως γὰρ θύσας ἐνταῦθα ἵππον, τοὺς Ἑλένης ἐξώριε μνηστῆρας
 ἰσὰς ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῶν τομίων· ὁ δὲ ὄρκισεν, Ἑλένη καὶ τῷ γῆ-
 μαι προκριθέντι Ἑλένην ἀμύνειν ἀδικομένοις, ἐξορκώσας δὲ τὸν ἵπ-
 πον κατώρυξεν ἐνταῦθα. *Hinc progressis occurrit monumen-
 tum, ut vocant, Equi. Nam Tyndareus hoc loco immolasse
 equum traditur, & adductis ad profecta procis sacramento o-
 mnes adegisse tali: Velle ab Helena, & eo cui data fuisset,
 universos vim & injuriam propulsare. Atque ita sacramento
 dicto defodisse equum illo in loco. Sane verisimile fit, non tam
 ut fratris injurias & Helenae raptum ulcisceretur, exercitum
 coëgisse Agamemnonem, quam ut Perfidis hac etiam in parte
 non inferior videretur, qui duce Hercule Asiae bellum intu-
 lissent, & coepissent Ilium, potente rerum Laomedonte. Sed
 haec fortasse parum ad institutum.*

88. Οἱ δ' εἶχον κοίλη.) Lacedaemona hoc loco manifeste
 regionis nomen est, in qua urbs Sparta fuit, ut Herodotus
 quoque Πολυμνία. Docet autem Strabo, & alii apud
 poëtam, & urbem Lacedaemona vocari, & ita certe po-
 stea communiter dicta fuit. Sed quid est κοίλην, κητώεσ-
 σαν? Cavam Lacedaemonis esse regionem tradidere, &
 est à Strabone expositus Euripidis hic versus de Lacedae-
 mone.

Κοίλη γὰρ ὄρεσι, περίδρομος τραχεῖά τε.

Et fertur priscis temporibus illam palustrem fuisse, donec Eu-
 rotas aquas ad mare deduxerit, de quo & fluvio nomen indi-
 tum. Hic fuisse perhibetur Myletis filius Lelegis indigenae
 regis, à quo illa gens Lelegum vocata sit. Sed Mylete sine
 prole mascula defuncto, regnum occupavit Lacedaemon filius
 Taygete & Jovis, hic uxorem habuit Spartam Eurotae fi-
 liam, & à se regioni, à matre monti, ab uxore ubi nomen
 fecisse traditur. Gentile à Sparta est Spartiates Graeca for-
 ma, & Latina Spartanus. A Lacedaemone συγκεκομμένον La-
 con, & Lacaena foemininum. Sed κητώεσσα significare pu-
 tatur amplam regionem. Nam & Cete grandia sunt, atque
 haud scio an liceat accipere piscosam, hoc mutarunt aliqui &
 fecere, κηιτάεσσαν, quo Nepetae ferox regio significetur.

Καί.

Καιέταν enim Boeotos appellare, quam alii Graeci *καλαμίν-θην*. Vel quod esset voraginosa de crebis terrae motibus. Voragines enim dici volunt *καιετὲς*, indeque *καιάδα* baratrum Lacedaemoniorum esse nominatum. Civitas fuit Lycurgi legibus, ut Herodotus scribit, de dissolutissima redacta ad gravissimam, itaque disciplina Lacedaemoniorum nulla sanctior habita, hanc Cicero alicubi laudans septingentos annos amplius unis moribus & nunquam mutatis legibus usos dicit. Fuit tamen illorum excellentia rei potissimum bellicae, unde non abfuerunt etiam culpandae cupiditatis potentiae. Haec cesserat in sortem Aristodemi filiis, Eurystheni & Patrocli, indeque & familiae Patroclidarum, qui postea & Eurypondidae dicti, & Eurysthenidarum ductae. Pharis, ultra Eurotam mare versus. Sparta, declivior loco sita sub Taygeto monte, quae absque muris fuit usque ad cladem Leuctriam. De hac oraculum editum, avaritia perituram, cujus initium fertur.

Ἄ Φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ.

Idque periculum impendere omnibus opulentis civitatibus ait Cicero. Messē, quae esset, dubitatum. Alii eam, quae Messōa diceretur, hanc tamen Locanicam negat esse urbem Strabo, isque putat per Apocopen ita dixisse poetam Messenen, quae ad Loconicam pertinuerit, ita ut idem *κρῖ*, τὸ *κρῖνον*, & *δῶ* τὸ *δῶμα*, & alia huiusmodi affert multa: *μαψ*, *μαψιδίως*, *ἄλκιμος* pro *ἀλκιμέδων*. Itemque Hesiodo, *βρῖ*, pro *βριθὺ* seu *βριαρόν*. Sophocli *ῥᾶ* pro *ῥάδιον*. Epicharmo *λί*, pro *λίαν*, & *συρανὴ* pro *συρανεῖσαι*. Empedocli *ὄψ* pro *ὄψις* Antimacho *ἄλφι* pro *ἄλφιτον*. Euphorioni etiam *ἦλ* pro *ἦλος*. Philetae *ἔρι* pro *ἔριον*, & Arato *πηδὰ* pro *πηδάλια*. Simmiae *Δωδὼ* pro *Δωδώνη*. Sed huiusmodi multa reperiuntur, concisa & abscisa, quibus hoc *Μέσση* pro *Μεσσήνη*, si videatur, simile fane faciamus, etsi negatur fuisse hoc civitatis nomen sed regionis, ante quidem reductos Messenios in patriam à Thebanis duce Epaminonda. Quin etiam in Odyssaea poetam regionis hoc nomen non urbis manifeste facere volunt, ut Pausanias quoque asserit, adducens illa de *οδ. γ'*. 488.

Ἐς Φῆρας δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα

Τιέος Ὀρτιλόχοιο, & οδ. Φ. 15.

Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ συμβλήτην ἀλλήλοισιν,

Οἷον ἐν Ὀρτιλόχοιο δαΐφρονος.

Dici enim Pheras Messeniacas, id est urbem in regione Messeniorum Pheras. Bryssiae, ultra montem Taygetum. Aegiae, ad dextram, Sparta tendentibus ad mare, à Gythio distantes quatuor. M. P. Hae dictae Aegiae postea traduntur. Amyclae & ipsae sub monte Taygeto sitae, nomen habuere ab Amycla filio Lacedaemonis patre Hyacinthi, quem ab Apolline amatum & fortuito ictu disci necatum fabulae ferunt. Fuitque monumentum Hyacinthi Amyclis in Apollinis templo infra illius simulacrum. Ab Amyclis Amyclaides & Amyclae solcae exquisitioris operis & ferratae dictae fuerunt, forte quae essent gentis appellatione Laconicae, & canes Amyclaei. Horum colonia Amyclae in regione Cajetana, quas *tacitas Amyclas* Maro dixit lib. x. 564. alludens ad proverbium, ut videtur, *Amyclas silentium perdidisse*. Fuit autem Laconica una de urbibus centum, quae in Lacedaemonia quondam floruisse perhibentur, ideoque & ἐνατόμπολις vocata. Sed illam defecisse frequentiam jam suis temporibus, Strabo scripsit, usque adeo, ut praeter Spartam non essent plura quam triginta numero in ea oppidula. Helos, maritimum oppidum juxta Alpei ostium, ab Helio Persei filio natu minimo. Hoc primum expugnasse Dorienses scribit Pausanias, & servitio incolarum usos, qui dicti fuerint Ἐλωτες, eoque nomine communiter servitia Laconica postea appellata. Hoc Strabo regnante Agide Eurysthenis F. esse factum ait, fuisseque servitutem illam certam atque definitam, ut illos neque liberare dominis, neque vendere externis liceret. Laas est Las, ad dextram Gythii distans ab hoc ad v. M. P. à mari pass. M. ccc. In hanc Thesea cum rapuisset Helenam ajunt se recepisse, quam cum Dioscuri coepissent, fuisse cognominatos Λαπέρσας. Oetylus, fuere qui legerent ἥδ' οἱ Τύλον, ut fieret nomen urbis Tylus. Pronunciarunt autem Οἰτυλον ut δάκτυλον, & Οἰτύλο ut ἡδύλον.

94. Ἀπάτεθρε δέ) Non fuisse fratrum copias permistas, sed

sed discretas ait poëta. Ἑλένης autem ὀρμήματα, nos raptius vertimus, ut supra quoque indicatum est, cum interpretes curas & aerumnas significare vocabulum velint.

98. Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο.) Tres Pylos fuisse etiam proverbiali versu ostenditur.

Est Pylus ante Pylum, est ultra hunc etiam Pylus alter. Sed eum qui cognominetur Triphyliacus seu Lepraeaticus, vel etiam Arcadicus, sumendum ait Strabo pro Nestoris patria, qui habet epitheta Homerica, ἡμαθόεντος & urbis Nelei. Sequimur autem Graecos in usu generis, etsi illi quoque non semper forma masculina utuntur, nam Latini suo more foemininam fecere Pylon, ut Corinthum, juxta hoc:

Et Nelea Pylos, neque adhuc Puitheia Troezen.

Nestoris igitur Pylus Triphyliacus, non Eliacus neque Messeniacus, secundum Strabonem, qui etiam docet hunc abfuisse à mari circiter quatuor M. P. Et Alpheum fluvium per Triphyliam & Pisatida ferri, neque usquam vel Messeneum vel Elida, quam cavam dixerint, attingere, & hanc totam regionem usque ad Messenen Homerum appellasse eodem, quo urbem, nomine Pylon. Nam poëtam hoc facere in mentionibus locorum, paucis exceptis, non tam ut oppida, quam nationes & populos nominet, de quibus postea civitates constitutae fuerint. Sed Pausanias Μεσσηνιακοῖς, Messeniacum Pylum attribuit Nestori sub Coryphasio sitam, ubi & Nestoris domum demonstrari ab incolis solitam ait. Et dictum putat ἡμαθόεντα à sabulo, solum enim fuisse tenue & arenosum, verum in secundo Ἠλιακῶν transfert in Eliacam Pylon. De epitheto autem & Strabo quaerit. Nam sui Pyli neque fluvium neque terram arenosam esse vult. Sed quia sit illud litus angustum &, ut ipse ait, Αἰνῶδες appellatum ἡμαθόεντα credibile putat. Quin etiam ab amne praeterfluente, quem alii Pamissum, Amathum alii vocent, epithetum ductum videri posse censet. Arene appellata ab Arene filia Oebali, uxore Apharei, Samicum postea. Arcem fuisse Strabo Arenes putat, & Sami appellationem ex re obtinuisse, σάμης enim edita loca dici. Ducitur autem conjectura, cum nusquam reperiat alibi Arene, à fluvio Anigro, qui sit Minyeus

nyeus apud poëtam , juxta cujus ostium Arenem fuisse alibi dicitur,

"Εσι δέ τις ποταμός Μινήϊος εἰς ἄλλα βάλλων

"Εγγυθεν Ἀρήνης. ιλ. λ'. 720.

99. Θρύον.) Ea Thryoëssa alibi, in colle sita. ιλ. λ'. 710.

"Εσι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη.

Haec ab herba dicta, quam θρύον Graeci vocant, postea epitalium, in vado Alphei, hoc enim loco pedibus adhuc ille transitur fluvius Alphæus, ut Strabo scripsit. In Arcadia oritur juxta vicum Aseam, ubi & Eurotae fontes sint. Ita vocatus quod aquae illius sanent vitilignes, vel ab Alpheo quodam Heliade, id est nepote Solis, in ipso summerso. Pausanias Ἀρκάδιοις apud Phylacum fontes esse dicit Alphei, & hunc auctum fontanis aliis aquis in campo Tegeatico demergi, & rursus exoriri Aseam confundique cum Eurota. Uterque statim ob origine terram subit, & abscondit aquas, postquam longum intervallum iterum erumpunt, & fertur hic in Pisatida, Eurotas vero in Laconicam. Influent autem in Alpheum cum alii fluvii tum Celadon & Erymanthus ejusdem, quo mons unde oritur, nominis, isque longo tractu per Arcadiam & Pisatida fluens aquis auctis juxta Olympiam in mare Siculum defertur, manifesto, ut Strabo docet lib. vi. ostio, qui & fabulam de subterraneo meatu illius in Siciliam & commistione cum fonte Arethusae ibidem refellit, quam tamen Maro non repudiavit, quin potius cum dixisset, Aen. III. 694.

Alpheum fama est huc Elidis amnem

Occultas egisse vias subter mare.

Addit affirmationem.

Qui nunc

Ore Arethusa tuo Siculo confunditur undis.

Fabula copiose narratur Metamorph lib. v. Sed quae à Servio, vel cujuscunque illa explicatio Virgiliana est, hoc loco referuntur, per sunt futilia. Maro autem, ut vix quicquam, ita ne hoc quidem temere fecit, subter mare ferri Alpheum & cum Arethusae fonte in insula commisceri, sed poene ad verbum de veteri oraculo transtulit, quod subjecimus.

Ὀπτύ-

Ὀρτυγίη τις κεῖται ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ
 Θρινακίης καθύπερθεν Ἰν' Ἀλφειῷ σόμῃ βλύζει
 Μισγόμενον πηγᾷς εὐριπέης Ἀρεθέης.

Dicere autem εὐριπέειν videtur τὴν πλημμύρουσαν vel ὑποβρύχιον. Nam & erumpit statim in mare, & in Eide mutata in fontem atque patefactis meatibus subterraneis pervenisse in Siciliam fertur, quod & Maro tetigit Ecl. x. 4.

*Sic tibi, cum fluctus subter labere Sicanos,
 Doris amara suas non intermisceat undas.*

Vel potius ab Euripo Euboeae juxta Chalcidem, nam Chalcide fuisse Arethusae dictas aquas Strabo refert. Pausanias similibus historiis hanc etiam conatur asserere Ἡλιαῶν ᾧ. Aepy ubi fuerit & quare εὐκτιτον dixerit poëta, quacivere. Aliquibus placuit Margalas esse Amphipoleos, sed quia natura munitus ille locus non sit, ideo sumere quidam in Macistia nescio quem locum editum & munitum natura, ubi steterit istud Aepy. Atque hi volunt Ἄιπυ dictum à positu, ut Ἐλος, Ἀιγιαλόν, Σάμον unde Σαμινόν, de quo paulo ante. Alteri εὐκτιτον opere munitum & eductum in altitudinem accipiunt. Ibidem, id est in Macistia & Cyparisseis fuit & Amphigenia. Pteleon non magis habitari Strabo scripsit, & coloniam fuisse advenarum de Pteleo Thessalico. Eleos, alii locum juxta Alpheum accepere, alii oppidum, ut & in Laconica, alii posuere juxta Halorium, ubi & Dianae Eleae fanum fuit. Dorion aliis campus, aliis mons. Nulla hujus ait Strabo extare vestigia, quamvis aliqui locum accipiant significatum ab Homero in Messeniae Aulone. Pausanias etiam intra Cyparissias & Andaniam ultra fluvium Electram versus Cyparissias, ruinas ostendi ait Dorii, idem à Pylis Arcadicis quatuor M. P. fluvium abesse scripsit nomine Βαλύραν, quod in illum abjecerit lyram Thamyris, in molestia & dolore caecitatis. Hunc fuisse filium ait Philammonis & Argio-pae nymphae Parnassidos, quae gravida cum non reciperetur à Philammone ut uxor, transierit in Thraciam ad Odryllas, ideoque vocari Thamyrin Thracem & Odryllam. Idem fabulam ἡλληγόρησεν ad hunc modum. Thamyrin poëtam amis-
 sisse oculorum lumen in diuturno morbo, id quod & Home-

ro acciderit: verum hunc nihilo minus studium carminis persecutum esse, illum vero victum dolore & aegritudine abjecisse omnem curam poëticae.

103. Οἰχαλίηθεν.) Hoc etiam loco quaesiverunt quaenam haec Oechalia fuerit, πόλις Ἐυρύτης Ὀιχαλίης. At hanc mox poëta manifeste Thessalicam facit. Sed tam longe adduci Thamyrin inconueniens visum. Accipere igitur alii Oechaliam juxta Andaniam Messeniacam, alii Euboicam, sed nos poëtam sequamur.

104. Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος.) Στεῦτο volunt apud poëtam habere significationem asseverationis vel potius jactantiae, ideoque notant illud οδ. λ'. 583.

Στεῦτο δὲ διψάων, πῖεῖν δ' ἔη εἶχεν ἐλέσθαι. Illos enim versus de Tantalo decem, ut adulterinos confixit Aristarchus, atque illud στεῦτο inculcatorem fecisse ajunt contra Homericum usum. Etsi profecto origo recte duci a verbo videtur, quod stare significet. Neque ita accipere hoc etiam loco absurdum. Στεῦτο enim, inquit, εὐχόμενος νικῆσειν, Astabat jactitans se ipsas Musas cantando posse vincere, si certare vellent.

106. Πηρόν θέσαν.) Usitata Graecis figura, ut Theocrito, Idyll. 11. v. 41.

Ἀντὶ γυναικὸς ἔβηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. Fecere illum caecum, πηρὸς autem laesus dicitur quacunque corporis parte, unde πηροῦν verbum, ut Ranis

Κἄντι πηρώσω γέ σοι

Τὸν καῖδα τύπτων τὰργύριόν σοι κείτεται. Sed κατ' ἑξοχὴν significatur maxime nobilis membri, id est oculorum, laesio.

107. Ἐκλέλαθον.) Dixit activa significatione, oblivionem illi objecere artis fidicinae, ita & Theocritus. Idyll. 1. 63.

Τὰν γὰρ αἰδᾶν

Οὐτί πω εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα Φυλαξεῖς. Est autem ab aoristo verbum factum cum reduplicatione, λανθάνω, ἔλαθον, λελάθω, oblivionem induco, aut memoriam extinguo.

110. Οὗ δ' ἔχον Ἀρκάδιον.) Arcades vetustissimam in Graecia gentem se credi volvere, atque adeo regionem ipsam ante lunam fuisse, ut Ovidius Fastor. lib. 1. 467.

Orta prior luna, de se si creditur ipsi,

A magno tellus Arcadè nomen habet.

Herodotus Arcades & Cynurios in Argolide ait solos αὐτοχθόνους esse in Peloponeso, id est non advenisse aliunde, ut reliquos populos. Et Ἀρκάδες Προέληνοί dicti. Multae autem fuere appellationes gentis, sed maxime insignes, ut Pelasgi dicerentur à Pelasgo terrigena, qui solus in illa terra fuerit, vel potius eximius atque praestans reliquis, & unus dignus repertus, cui regnum committeretur, ut Pausanias interpretatur fabulam. Hic excoluisse nonnihil putatur vitam hominum, nihil adhuc magnopere à bestiarum vita differentem. Nam & tunicas pelliceas reperisse, & ostendisse glandium fructus hominibus, quibus admodum fuerint delectari, quod meliorem adhuc cibum gustassent nullum. Illas autem ajunt faginas fuisse, unde & Pythia βαλανηφάγας Arcades in oraculo dixit, quod extat apud Herod. Κλειόη. Postea appellati fuere Lycaones, à Lycaone Pelasgi F. quem in lupum mutatum fabulae tradunt, aequalem maxime Cecropis, ut Pausanias ait. Mox Arcades ab Arcade nepote Lycaonis, ex filia cui nomen Calýsto. Deque hujus etiam filio Azane, Azanes, ut in oraculo, Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλανηφάγοι. Regio haec mediterranea fuit Peloponensi. Nam in hujus faucibus Isthmum tenuere Corinthii, ab his maritimi Epidaurii fuerunt, & ante Epidaurum Troezena, atque Hermionem, finis Argolicus, & reliqua ora Argolidos. His finitimi undequaque Lacedaemonii, quos excepere Messenii. Nam & Messenia ad mare pervenit, ad Methonen, & Pylum, atque Cyparissias. Supra autem ab altera parte Isthmi, ubi fuit Lechaem promontorium, vicinos habuere Corinthii Sicyonios in ultima regione Argivorum. Ultra Sicyonem fuit Achaiae Aegialos. Latus autem maritimum versus occasum Peloponensi, contra insulas Echinadas, tenuere Elei. Horum regio finitima Messeniis ad Olympiam & ostium Alphaei, Achivis vero ad Dymen. Horum igitur populorum omnium,

nium, qui marginem Peloponnesi coluere, in medio Arcades
 fuere, undique exclusi à mari, ideoque rei navalis plane im-
 periti, bellicosa tamen natio & fortis, melior quidem in au-
 xiliis aliorum, quam proprio Marte, unde & proverbium de
 iis, qui per se & soli minus valeant, sed cum aliis bonam
 operam dare soleant, vel etiam, qui cum se nequeant sua vir-
 tute extollere, alios augeant, *Ἀρκάδας μίμειναι*, id est idem
 facere quod Arcades. Sed nunc ad nominata loca à poëta
 aggrediamur. Cyllene, mons, altissimus in Arcadia, appellatus
 à Cyllene filio Elati. In hoc merulas candidas capi Pausa-
 nias scripsit, Strabo ait, ad perpendicularum dimensam hujus
 altitudinem alios fecisse stadia xx. Hi exquisitissima ratione
 (si faciamus stadium pedum Dc.) sunt pass. bis M. cccc.
 Alios quindecim, id est P. M. D. ccc. Plinius, ut notum est,
 stadium docuit efficere passus Cxxv. ita erunt illa xx. stadia
 11. M. D. P. & haec xv. Mille pass. noningenti lxxxv. Sed
 Plutarchus in vita Pauli AemylII, scribit affirmare Geometras
 neque altitudines montium, neque profunditates aquarum ul-
 tra stadia dena extendi, & Olympum tamen Eumeli dimen-
 sione paulo altiore repertum, cujus altitudo cum celebris
 sit, Pliniusque Dicaearchum tradidisse scribat, altissimum in-
 ventum Pelion, nempe pass. M. ccl. qui ratione Pliniana per-
 ficiunt stadia decem, aliter excedunt pass. L. Haec ergo cum
 ad hunc modum tradita sint, suspectus locus Strabonis sit,
 non tam quidem a librarii mendo, quibus tamen editio sca-
 ret, quam errore auctoris. Sed haec fortasse alieniora ha-
 ctenus attigisse satis fuerit, quamvis a liberali eruditione hu-
 jusmodi etiam *ζήτηματα* nequaquam abhorreant, in qua cum
 nostrum versetur studium haec aliena videri non debent. Ve-
 rum persequamur nunc jam reliqua. In antro Cyllenes con-
 cubuisse cum Maja filia Atlantis Jovem tradidere poëtae, &
 ibidem natum Mercurium, unde Cyllenius vocatur, & à
 Marone Cyllenia proles. Sub monte autem vicino huic no-
 mine Sepia bustum fuisse Aepyrium, id est Aepyti filii Elati,
 qui Sepis ictu in venatione interierit. *Σήτα* autem Graeci
 serpentem vocant, parvum quidem illum, sed tanta vi venci-
 ni praeditum, ut putredine immedicabili a se percussos per-
 dat.

dat. Pausanias hoc se quoque genus vidisse scribit, esseque magnitudine viperae pusillae, colore cineritio, sparsis punctim maculis varium, capite lato, collo angusto, amplo ventre, cauda parvula, hos serpentes similiter ut Cerastras, idem auctor est, ingredi non directe, sed obliquo meatu ut Cancros videmus incedere. Plinius libro xx. cap. 2. scribit *ὄφης* latina dici miliepedem, oblongam, pilosis pedibus, pecori praecipue nocivam. Quod autem Bussi Aepyti mentionem fecerit Homerus, tanquam spectabilis monumenti, eo factum idem Pausanias putat, quod aliud nullum memorabilius ille cognoverit, cum ipse illud viderit, nequaquam admirabilis operis. Fuisse enim ait, tumulum terrae inclusum subiectis faxis. Pheneos, ultra montem Cyllenem versus Achaïam, intra Stympalum & Orchomenum, non longe ab Aegiris urbe Achaica. Orchomeni autem finitimi fuere Mantineënsibus. Rhipen, Stratiam, & Enispen Strabo prorsus ignorari ait, neque si reperiri possint loca harum, quicquam hoc profuturum in tanta vastitate Arcadiae, quod si nobis obstare pati vellemus, nunquam suscepissemus hunc tractatum, in quo non minus studiose verlandum puto propter cladem & calamitates terrae Graeciae, sed aliquanto etiam accuratius, ut quae temporum vis & injuria evertit, nostra memoria, quatenus licet, conserventur. Pausanias significat juxta amnem Ladoniam, qui in Alpheum defertur, quo loco nominatur Corvorum insula fuisse, qui dicit has insulas in Ladone quosdam extitisse suspicatos. Sed illorum opinionem redarguit, quod quidem Ladon amnis sit nulli, neque Graecorum, neque Barbarorum fluvio specie secundus, verum tam spaciosas illius aquas non esse ait, ut insulam includere possint, non majorem nave oneraria. Nonnulli in Clitoria regione has collocarunt. Tegea, celebris sepulcro Orestis, de quo Herodotus *Κλειῶν*, ab hac Tegeates, & Tegeaeus, ut Pan Tegeaeus. Mantinea, inagine Arcadiae contra Argivos, qua & in Arcadiam via, nobilis illa memorabilis pugna, in qua Epaminondas, Lacedaemoniorum rerum victor, cecidit, confossus jaculo à filio Xenophontis Gryllo. Stympalus, a Stympalo filio Elati, ut Pausanias. Hanc ait

Strabo quondam juxta Paludem Stympthalida fuisse, nondum patefactis voraginibus, neque defluentibus aquis, tum autem abfuisse à palude ad vi. M. pass. Apud hanc paludem illae perhibentur ἀνδροφάγοι volucres educatae, quarum five extinctio, seu dispulsio inter Herculis labores refertur. Sunt & Stympthalides boves apud Callimachum, hymno in Dianam, eximio robore, sed à Stympthis regione Epirotica, non ab Arcadica Stymphalo, ut Grammatici volunt. Parrhasia, à Parrhaso, ut ajunt, filio Lycaonis. Unde fecit patronymicum cum Arcadicam vellet dicere Callisto Ovidius,

Parrhasis erubuit.

Pausanias Apollinis Parrhasii fanum collocat in monte Lycaeo ad ortum spectans.

116. Ἀγκάιοιο παῖς) Ancaeus filius Lycurgi, Aphidantis Arcadis filii Pronepos. Fuit enim Lycurgus Alei filius, nepos Aphidantos. Ancaeus quidem inter Argonautas nominatur. Agapenor autem cum suis in reditu tempestatibus depulsus in insulam Cyprum, dicitur Paphum contidisse. Arcadibus autem mediterraneis, rei navalis studium esse non potuit. His igitur naves Agamemno suppeditat.

122. Οἱ δ' ἄρα Βυπράσιον.) Buprasion apparet fuisse potentem civitatem in regione Elicis, sive partem hujus, quae deleta postea fuerit. Itemque Hyrmine deleta. Nomen tamen retinuit Buprasii locus, qui esset inter Elidem & Dymam in via, & Hyrmine juxta Achaicam Cyllenen promontorii nomen. Myrsinos, postea Myrtuntium maritima à Dyma Elida venientibus, distans Elide circiter. x. M. pass. Petram Oleniam, conjectura Strabo colligit esse rupem Scolin vocatam, certi enim se quicquam habere negat. Aleium, juxta Amphilochoida regio montana, dicta postea Alefiaca.

125. Τῶν αὖ τέσσαρες.) Quatuor Eleensium facit ductores, quos, ut solet, vetustissima appellatione nominat Epeos, ab Epeo filio Endymionis, quem quidem fabulae ferunt a luna adamatum, suscepisse ex illa liberos quinquaginta numero.

ro. Alii verius scripsisse putantur, fuisse hujus ex Hyperippe Arcadis filia tres filios, Poeona, Epeum, Actolum, & filiam Ericydam. Ac Epeum dedisse genti nomen hac in parte terrarum, ut duos illos & ipsos quoque aliis in locis. Sed Epei & Anaxirles Coronidos perhibetur fuisse filia Hyrmina, quam imposuisse & urbi nomen verisimile, deque hac suscepisse Neptunum Eleum, quem magnificantes genus hoc Ἠλιον, qui est Sol, dixere. De hoc Eleorum ductum nomen. Elei filius fuit Augias ille pecoris ditissimus, cujus stabula emundavit Hercules. Augiae Agasthenes filius successit, Phileus autem alter filius e patria discessit in insulam Dulichium. At Hyrmina nupsit Phorbanti filio Lapithae, peperitque Actorem, qui habuit in matrimonio Molionem, matrem Cteati & Euryti, quos poetae Neptuni fuisse filios ait Ἰλ. λ. & ideo fortasse ab avo materno Molionas vocat, Ἰλ. tamen ψ. 638. Ἀκτορίωνας. Hi gemini fuere invicti virtute & amore fraterno, donec ab Hercule insidiis circumventi necarentur. Poetae autem significantes incredibilem quandam voluntatem & operarum conjunctionem introducere hos fratres cum manibus singulos quaternis & totidem pedibus, quod utriusque scilicet alterius quasi propriae essent manus & ipsius pedes. Jam Cteati fuit Ampimachus susceptus de Olenia Theronice, cujus soror germana Euryto genuit Thalpium. Dioces autem Amaryncea patrem habuit, advenam Thessalum, virum fortem, cujus in funebribus ludis omnibus in certaminibus, praeter equelire, se victorem fuisse gloriatur Nestor Ἰλ. ψ. neque hoc solo se concordia & studio unanimi Actoris filiorum superatum fuisse.

132. Οἱ δ' ἐκ Δελιχίου) Hoc etiam loco mirifice torserunt se Homericæ, atque alii aliter loca nominata a poeta constituerunt. Sed cum alibi terrarum, atque etiam in mari multiplices mutationes accidisse comperiantur, tum vero harum insularum, quae ante Aetoliam essent, suo jam tempore dimidium cum terra conjunctum, scribat antiquissimus auctor Herodotus Εὐτέρας, possumus simpliciter accipere, & quidem rectissime, ut opinor, Echinadas plures quidem significare poetam, sed nominare Dulichium tantum. Neque at-

len.

sentiemur iis, inter quos & Pausanias, qui in Cephalenia fuisse volunt Dulichium, quod tenuerint Πηλεΐς, ut postea quidem fuerint vocati. Nam Homerus manifeste insulam Dulichium facit. Juxta hanc igitur fuere Echinae, quae & Echinales, vel ab aliquo prisco cultore, vel ab Echinorum piscium illo in mari copia, vel etiam ab acutis scopulis, ut ὄζειαι, quae sunt Homero θαλάϊβιδεσσι ibidem sitae. Plinius Dulichium ab Echinaeibus tenere distinxit. Quod autem nondum Echinales omnes terrae adjunctae fuerint, putat Pausanias in causa esse vastitatem Aetoliae. Non enim posse tantam copiam limi de inarato solo a flumine advehi, quanta deferretur a cultu. Strabo quidem suis temporibus, quae longissime ab ostio Acheloi distaret, inter hoc & illam fuisse circiter duo M. pass. scripsit, proximam autem non abfuisse pass. Dccc. Hujus vero auctoris aetas, ut ipse manifeste testatur, incidit in primos annos imperii Octaviani. Pausaniae autem in Adriani Imperatoris tempora, ut inter hos non pauciores anni intercedant ducentis, id quod ad historiae certitudinem non ignorari multum retulerit. Cephalenia, ante Echinales, quam Strabo vult esse eandem, quae & Σάμη, sive Σάμος à poeta dicatur, sed Plinius Samem nominat ut insulam separatam. Strabo Apollodorum ait Samem quidem & Samem urbis esse nomen apud Poëtam concedere, sed insulae Samem tantum, itaque scribendum Ἀρχαία Σάμος τε, non Σάμη. ὁδ. α. 246. Putat autem Cephaleniam dictam à Cephalo Deionei filio, qui eam tenuerit. De Ithaca quidem dubium non est, in qua Neritus mons, ut ὁδ. ι. 22.

Ἐν δ' ὅρος αὐτῇ.

Νήριον, Νηροῦ Φυλακόν.

Id quod significat frondium concussionem, ut Ἐνδοίχθων terrae motor, sed Νήριος urbs fuit Epiri. Zacynthus & ipsa juxta nemoribus conspicua, ideoque a poeta ὑλήεσσα & a Marone nemorosa dicitur. Jam etiam hoc fieri potest, & verum existimo, ut insula Cephalenia postea nominata fuerit ea, quae Homero est Same. Nam Cephalenes omnes communiter vocat, quibus dux praefuit Ulysses. Crocylea, & Aegilips, & illa de Odyssaea Νήριος, in Epiri fuere Cherlo-
naso,

πεσό, ubi nominaretur λευκάς ακτή, quam tamen perfosso Isthmo Corinthios insulam effecisse scribit Strabo. Epirus autem significat terram, quae non, ut νῆσος, mari undique alluatur, sed hac parte contra insulas memoratas terra aquilonaris Epirus proprie dicta, in quam etiam potentia Ithacensium regum se extendit, ut οδ. ω. Laertes inquit,

Οἷος Νήριον εἶλον εὐκτίμενον πτολίεθρον,

Ἀκτὴν ὑπείροιο, Κεφαλήνεσσιν ἀνάστων.

Verum ἀντιπέραια appellatione communis non propria, ut nos fecimus in conversione nostra, volunt esse dicta à poëta loca Epiri maritima, quae insulas istas spectarent, vel trans mare illud sita essent, in Acarnania.

145. Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο.) Aetoli Acarnanibus vicini, interficiente Acheloo, longo & flexoso tractu, magnoque impetu aquarum, qui cum saepe confunderet Aetoliae & Acarnaniae fixos terminos, Hercules, qui esset gener Oenei, putatur in alveum coëgisse aquas, ut ferretur innocentius, & minus exundatione sua corrumpere terram propinquam περὶ χελωνίδα vocatam, deque hoc fabulam certaminis & luctae Herculis cum Acheloo fictam esse. Χαλκιδῆς autem ad Acheloum sita fuisse traditur. Strabo montem Chalcida nominat. Sed & Pleuron & Pylene & Olenos intericre, vestigiis tantummodo reliquis. Itaque novae erunt, quae à posterioribus nominantur Pleurone & Olenos. Similiter & Chalcis collocata in mediterraneis locis Aetoliae, cum poëta maritimam faciat. Calydonia autem, quod montanam dicat Homerus, de regione accipiendum moneat Strabo, nam illa in partes duas divisa, montanam fuisse attributam Pleuroni, campestem vero Calydoni. Nominatur & in Britannia Calydon, & silva Calydonia.

149. Οὐδ' ἔρ' ἔτ' αὐτὰς.) Ambiguum hoc est, nam possumus intelligere ipsum tum fuisse mortuum Oenea, id quod verisimile certe est, nepote illius jam laude belli florente. Sed fuere tamen, qui Oenea pulsum a fratris Agrii filiis venisse ad Diomedem tradiderint, ut Pausanias retulit Corinthiacis, Argos, & nepotis auxilium implorasse. Quo facile impetrato, & supplicium de inimicis avi cum exegisset Diomedes,

medes, reduxisse secum Argos Oeneas fertur, & omne studium atque curam viventi impendisse, quoque in loco mortuum sepelisset, cum de nomine illius Oenoen appellasse. Licet igitur ita etiam accipiamus,

Ὅδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, βάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος.

Ut poeta dixerit ἐπεξηγητικῶς, non magis fuisse Meleagrum superstitem, se jam mortuum.

(152. Κρητῶν δ' Ἰδομενεύς.) Ab Aetolis occidentalis & septentrionalibus transiit ad Cretenses orientales & meridionales, & ad alias insulas, relicta nunc quidem Thessalia, quam & ipsam mox describit. Fortasse hoc etiam ideo fecit, quod a mari voluit recedere, eamque causam puto esse veri non absimilem. Ita enim insularum historia confecta, ad reliquam adhuc Graeciam, quasi de toto corpore dorsum extans revertitur, & adjunctione Thessaliae, totam illam carmine suo poeta absolvit atque perficit. Sed hoc loco quod ἐκατόμπολιν Cretam dicat, id est in qua colerentur urbes centum. In Odyssea vero οδ. τ'. hujus nonaginta tantum urbes faciat, credamus sane hoc loco ποιητικῶς plenum numerum positum τῶν ἐκατόν cum tantum nonaginta essent, & ita facere poetae consuevere, ut in significatione copiae numerum definiant, ut centum & mille faciant, tam eorum, quae hunc non asequantur, quam quae excedant. Idomeneus filius fuit Deucalionis, nepos Minois, ut dicitur οδ. τ'. Gnosus, ita enim dicitur mutata in mediam, quondam civitas prima in Creta, quam & Homerus ingentem vocavit οδ. τ'. regia Minois fuit. Gortyn & Gortys, & Gortyna. Ipla quoque potens & magna civitas in Creta campestris, quam suis temporibus Strabo sine moenibus fuisse ait. Lyctus Lacedaemoniorum colonia ut Aristoteles Πολιτικῶν β'. Habuit navale Χερσονήα appellacione, ubi Britomarteos templum fuisse Strabo scribit. Mylerum & Lycastum in numero urbium mediterranearum exposuit Plinius, Strabo scripsit fuisse everfas, & agrum tenuisse Gnosios atque Lyctios. Gortyniorum idem fuisse ait Phaestum & Rhyrium. Phaestus nobilis eive Epimenide, quem expiatorum nominarunt.

(158. Ἐγαλὶν ἀνδρείφοντα.) Μετενομαστικῶς Martem dixit.

ut Gradivum Mare, & Tritoniam Pallada, Minervam. Fecere autem aliqui *Ενυάλιον* Deum quendam Martium, non ipsum Martem, ut latini Bellonam. Hujus matrem introducere *την Έννῶ*, quod vocabulum furorem belli significat. Fabula etiam memoratur Enyalium quendam in Thracia provocasse Martem ad pugnam, a quo caeso Mars nomen obtinuerit, ut Minerva a Pallante.

164. *Τληπόλεμος*.) Rhodus insula Carica, ante vocata Ophiusa, & Telchinis. Haec ad nostra etiam tempora nonnihil retinuerat pristinae fortunae atque dignitatis, defensa saepius adversus Scythicam immanitatem, nuper tamen ignavia atque miseria seculi nostri invalescente, & ipsa in potestatem Turcarum venit. Haec & Aethraea dicta fuit, propter constantem & perennem quandam serenitatem, unde & Solis propria credita, cujus ingens simulacrum, quem Colossus dixere, inter miracula seu *θεάματα* septem orbis terrarum numerarunt. Charetis Lyndii opus altitudine cubitorum lxx. ut epigramma testatur:

Κολοσσόν ἡλίου πόθ' ἐπτάκις δέκα

Χάρης ἐποίει πυχέων λίνδιος.

Opulenta fuit insula & artificibus celebris. Pindarus fecit sub mari aliquando hanc latuisse, & productam a Parcis tributam Soli, & depluisse in illam aurum Minerva genita, idem unum de filiis septem Solis susceptis ex Rhodo nymphea, genuisse ait Lindum, Jalyssum, & Camirum, conditores urbium, quae à poëta nominantur. Fuisse hunc tradunt Cercaphum, cum quo esset nupta Cydippe. Videtur autem Rhodios *ἀγερῶχος* dicere in laude, nam & hoc certe vocabulum potest, & honorificam mentionem illius civitatis poëta facit. Sunt superbi igitur Rhodii, ut superbum Ilium, id est excelsum & praestans aliis urbibus potentia, & conjugium superbum Veneris. Tlepolemmum autem fuisse filium Herculis & Astyochoe poëta cecinit. Pindarus Astydamiæ filiae Amyntoris, *ἀλυμτ' ἕ*. Placet autem hanc esse Astyocheam, cujus supra mentio facta Astyoches nomine, quae filia fuerit Actoris, non illius Elei, sed filii Azei Clymeni nepotis, qui fuisset filius Prethonis, nepos Phryxi. Et hanc tamen Ephyren

volunt esse Eliacam, quod & Hercules Elida oppugnarit, & Selleis fluvius illic fuerit nominatus.

167. Διοτρεφέων αἰζηῶν.) Αἰζηοί, dicuntur aetate florentes, a vitae vigore, quod tum maxime vivere homines videantur, tum aetate & viribus integris praediti sunt. Sed Telepolemus fugit ob occisum Licymnium, vel fortuito ictu vel quomodocumque, oraculo autem consulto in Rhodum se contulit, ut Pindarus. Ibiq; & mortuum, relatis ossibus illius interfecti a Sarpedone, ut Heroa Rhodios coluisse accepimus. Licymnius autem fuit Herculis avunculus, hoc est frater Alcumeniae, νόστος quidem, ut Pindarus ait. Nam Electryon illum perhibetur suscepisse de muliere Phrygiae nomine Midea, a qua & nomen inditam fuerit Argolicae urbi.

175. Ὠκηθεν.) Forma aeolica poetae familiaris, προκήθησαν. Atque videtur Telepolemum facere conditorem trium in Rhodo urbium, vel hoc dicit, Argivos in illas tres civitates distributos tum fuisse. Argis enim volunt caedem factam, & ibi ostensum fuit Licymnii sepulcrum, ut Pausanias retulit.

177. Καί σφισι θεσπέσιον) Juxta Pindaricam ἀπενδοχὴν. Ἐνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσαῖς νιφάδεσσιν ὀλέων. Nam illum respexisse ad hunc verbum verisimile, quem tamen quidam Grammatici ἡθέτησαν, id est, rejecerunt tanquam inculcatum.

178. Νῆρεϋς δ' αὖ.) Syme insula Carica. Ter autem ἐπαινεῖται Nirei nomen, neque unquam postea in tota historia iterum illius meminit. Id vero ideo factum esse a poeta Galenus ait, ut declararetur, quam sint inutiles viri forma praestantissimi, quoties illis praeter formam nihil adest, quod ad usum vitae conducatur. Philostratus retulit in Heroicis lais, hunc in Myfia progressam una cum viro ad praelium uxorem Telephi Hierant, formosissimam foeminam interfecisse. Dixit autem Σύμηθεν ut ἐρανόθεν, & Syma.

180. Ὁς ἄλλιστος.) De quo expressum hoc, Aen. vi. 1. 630.

Quo pulchrior alter

Non fuit, excepto Laurentis corpore Turni.

187. Οἱ δ' ἄρα Νίσυρον.) Sporades insulae dictae, quae sparsae per mare essent. Inter has Nisyros, quam iradidere fabulae fragmentum esse insulae Co, quod ab hac Neptunus abruperit & injecerit giganti Polybotae, quem fulmen Jovis non prostravisset. Inter Telon & Con media, distantis utraque plus minus x. M. pass. molari lapide abundans. Carpathos, quam transpositis literis ut in κραδία, κράπαθον dixit, edita insula, nomen dedit mari Carpathio. Casus & urben hoc nomine habuit. Νῆσος autem Καλύδνας aliqui accepere συ-
νδοχικῶς τὰς Σποράδας, quarum Καλύδνα una esset, postea dicta Καλύμνα. Plinius nominat Calydonam & duas Calydonas. Alii voluere nomen fuisse insulae Καλύδνας, ut urbi, Ἀθῆναι, posteaque vocatas Καλύμνας, illique sic ordinarunt hunc locum, οἱ δ' ἄρα νῆσος εἶχον, Νίσυρον, Κράπαθον, Κέ-
σον, Κῶν, καὶ τὰς Καλύδνας. Foecundaque melte Calymna, VIII. Metamorphoseon legitur, eum enim mel insulanum praeclarum esse scripsit Strabo, & Attico non inferius, tum Calymnion imprimis. Quin etiam Calydonas accepere nonnulli Zacyntho vicinas insulas duas Ἠλωτὰς aliquando dictas & postea Στροφαῖδας, ut in scholis Apollonii legitur, quod tamen minus consentaneum videtur. Cos autem insula Carica. Hanc Strabo frugiferam esse, & vinum ferre suavissimum tradit. In hac fuit sub urbe templum Aesculapii, in quo curationes variae perscriptae viserentur, deque his Hippocratem valde exercitatum credidere. Hujus civis & Philota fuit elegiographus nobilis. A Cois transtulit Augustus tabulam Apelleam Veneris ἀναδυομένης, quam tabulam consecravit Julio patri. Hujus autem pretium fuit, remissio indicti Cois tributi centum talenta, quae summa pecuniae fuerit nummi nostratis circiter lx. M. coronatorum. Est autem diversa haec insula à Ceo, quam Ceam dixere latini, cum qua in Stephani epitoma confunditur. Ab hac enim Κεῖος & Κῆος, ut Simonides & Bachylides Κεῖος, fuerit, ab illa vero Κῶος, ut Hippocrates Κῶος.

188. Νῦν δ' αὖ τὴς ὅσσοι.) Pelasgi fuere dicti qui postea Thessali. Ἄργος autem Ἠσλάεργον, nunc vocat Thessaliam, vel sane urbem Ἄργος conditam a filio Lyncei Abante. Alum & Alo-

& Alopen, tam in Thessalia quam Locride fuisse perhibent, atque aliqui maluerunt Locridos urbes hoc loco intelligere, quod eo usque regnum Pelei sese extenderit: aliqui etiam, quo magis hoc obtinerent, scripturam mutarunt, & fecerunt

Οἱ τ' Ἄλον οἱ τ' Ἀλιῶνθ' οἱ τε Τρηχίῳ ἐνέμοντο.

Fuisse enim certe in Locride Aliuntem. Sed nos in Thessalia maneamus. Phthia sedes regia Pelei, quam ἐριβύλανα, id est optimam poëta vocat. Juxta hanc fuisse Hellada urbem regiam Hellenis filii Deucalionis, qui in Phthiotide ac tota Thessalia regnasse perhibetur. Sed rectius, ut puto, alii regionem esse Ελλάδα credidere hoc loco. Trachin, quae & Trachis, sub Oeta monte a salebris appellata, ut videtur. Dicti autem Thessali fuere Achaei ab Achaeo filio Xuthi, nepote Hellenis, a quo & ipso regioni nomen impositum. Myrmidones autem ab Aeginetis, qui cum Peleo illa loca occuparunt. Sed Aeginetae cur Myrmidones vocati fuerint, fabulam retulit prolixo Ovidius libro septimo.

196. Κούρης χωόμενος.) Ἐνεκα τῆς κόρης. Briseida autem dicit ablatam sibi ab Agamemnone. Haec fuit nupta cum Mynete, ut intelligi potest ex ιλ. τ'. qui Lyrnessi imperium tenuit, cum illa caperetur, & in patriae defensione occubuit. Illud autem Κάδδε Μύνητ' ἔβαλεν: Dorica seu Aeolica (nam his dialectis multa communia sunt) forma extulit, & verbum diffidit, fuerat enim usitatum, & simplex, κατέβαλε δὲ τὸν Μύνητα. Ἀνστήσεσθαι pro ἀναστήσεσθαι Dorica apocope.

202. Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην.) Phylace non procul à Thebis Phthioticis, ab hac Phylacejus Protefilaus, & matres Philacides Ovidio. Urbs ultra montem Othryn ad ortum, huic vicina Pyrasus, dicta Demetrium, a fano celebri Cereris, quod abesset ab urbe ad pass. xxx. Πύρασον legimus in Stephani epitoma, uno ρ', quod esset frugifero in solo posita, ἀπὸ τῶν πυρῶν. Itona, Stephanus refert & Σιτώνα vocatam a frumentis. Antron, a speculis habere nomen creditus, ab hac urbe Antronius Asinus in proverbium venit, nam tulisse illam magnitudine & specie praestantes asinos accepimus. Legere aliqui pluraliter ἀγχιάλως Ἀντρῶνας. Pteleos, inter Antrona & Alon, ab arbore, ut videtur, quae πτελέα, id est μίμνος dicitur.

citur. Quaesitum fuit an ab hac Πτελεατινός οἶνος esset apud Theocritum Idyll. vii. 65.

Τὸν Πτελεατινὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύξῳ,
An potius a Ptelea Ephesia, vel ipsa Epheso, quae Pteleae quoque nomen haberet.

206. Ἐχε κατὰ γαῖα.) ἀναστροφῇ, κατεῖχε γαῖα, mortuum fuisse dicit, ab eo quod accidere mortuis solet, ut humentur. il. γ. 243.

Τὰς δ' ἥδιη κατέχεν Φυσίχους αἶα.

207. Ἀμφιδρυφῆς) In luctu & planctu laceris genis, id est vidua, ut in oraculo,

Πολλὰς Ἀργείων ἀμφιδρυφέας τότε θήσει,

Post occidionem quandam virorum. Protefilaum autem habuisse uxorem Polydoram tradidere, ut refert Pausanias Messeniensis, filiam Meleagri & Cleopatrae, quae accepto nuncio de morte viri, se ipsam intermerit. Alii Laodamiam Acasti Peliadae filiam, mulierem Thessalicam cum hoc nuptam fuisse tradidere, ad quam unum diem ab Orco remissus ipse fuerit, cuique persuaserit ad inferos sese ut sequi vellet, quae & Ovidius in epistola Laodamiae secutus est.

208. Δόμος ἡμιτελής.) *Domus imperfecta.* Significat domi relictam solam conjugem ductam paulo ante, de qua nondum filios suscepisset, quibus familiae stabiliuntur.

Ἐτύλοι γὰρ εἶχων εἰς παῖδες ἄρσενες,
inquit Iphigenia Taurica v. 57. Vel etiam intermissas inchoatas substructiones regiae sedis, vel simpliciter ἡμιτελῇ δόμον dixit, altera sui parte defectam, viro mortuo. Γάμος enim τέλειος vocatur, & domum perficit. Ab Hectore autem occisum hunc ante alios festinantem in terram hostilem exilire de navi, poëtae plerique posteriores tradidere, atque id ante oraculo fuisse proditum, fatale esse ut is caderet, qui primus Trojanum solum attigisset. Sed Homerus Dardanum interfectorem fuisse Protefilai ait, ideoque fuere, qui hanc gloriam Aeneae, quique Achatae socio illius conciliarent. Hujus sepulcrum & locus fuit in Thracica Chersoneso, ut Herodotus quoque scripsit Calliope.

210. Πέθειν γὰρ μὲν.) Non illi quidem ductore carebant in
desi.

desiderio licet amissi Imperatoris. Ἀυτοκρασίγυντος, *frater Germanus*, nam fratrum significatio latius extenditur.

218. Οἱ δὲ Φεράς) Pherae etiam Messeniace a poeta nominantur. Sed Thessalicae fines fuerunt Pelasgitidis Thessaliae non procul a palude Boebeide, cujus regionem vicinam circa Demetriada Boeben dixere, sed urbem videtur poeta nominasse. Fuit autem tempus cum Thessalia clausa undique montibus tota aquis restagnaret, postea patefacto meatu intra Ossa & Olympum, terrae motu, ut sentit Herodotus Polytmnia, defluxere aquae, & aperuere terram cultoribus; multis fluminibus convenientibus in Peneum, & remanente palude Boebeide. Glaphyre, & Jolcus Magnesiae attribuntur, annexae Thessaliae. Magnetas tamen vocat poeta nominatim quidem nullos, sed indilerte accolae Penei & Pelii. Jolcos regia Peliae, quae & Jolcos Jonice, ubi Argo navis constructa fuit, & collecta societas ab Jasone ad navigationem Colchicam. Admetus autem, ut traditur, filius fuit Pheretis, nepos Crethei filii Aeoli, qui habuisset patrem Hellenia filium Deucalionis, nepotem Promethei. Pelias frater Nelei, filius Neptuni & Tyrus, ut dicitur οδ. λ'. Hujus filia Alcestris, uxor Admeti, vicaria morte redemisse dicitur vitam mariti, reducta in lucem mox tamen & ipsa ab Hercule, extat fabula apud Euripidem.

223. Οἱ δ' ἔρα Μυθώνην) Μυθώνην, dixit producta prima syllaba. Fuit autem & in Peloponneso & in Thracia. Thracicam Philippus diruit, in illius oppugnatione oculo amisso, ictus sagitta, cui hostis gloriose nomen suum inscripsisset versu hoc:

Ἀστὴρ Φιλίππῳ θανάσιμον πέμπει βέλος.

Tom Philippum tradunt remisisse in urbem cum sagitta hunc versum.

Ἀστέρα Φίλιππος ἦν λάβη κρεμήσεται.

Thaumacie, Meliboea, Olizon & ipsae Magnesiae attribuntur, subjiciunturque Philoctetae ditioni. Hujus fabulam exposuimus copiose in enarratione Philoctetis Sophocleae.

236. Οἱ δ' εἶχον Τρίκην.) Revertitur nunc in Thessaliam poeta, ejusque regionem, quae Ithacotis dicta fuit, atque vetustio.

rustiore etiam nomine Doris, vicina Dolopiae & Pindo monti. Tricca vetustissimum habuit Aesculapii templum, unde & Triccaeus ille appellatus. Sed Ithomen voluere aliqui non Ithomen, sed Thomen, appellatam ab Homero, ut ita legendum fuerit, καὶ Θώμην κλωμακέεσσαν, id est praerupto loco sitam. Κλέμακας, ut apparet, a praefractione, aspera & acuta jugorum loca vocarunt. De Oechalia quaesitum, (nam alibi quoque Oechaliae nominantur) quae fuerit πόλις Εὐρύτης, capta ab Hercule. Atque alii in Messenia collocarunt in Carnasio, ubi esset urbs Andania. Alii in Thessalia, ubi postea deserta regio, nomen tamen retinuerit, ut Eurytion diceretur. Euboenses autem apud se Oechaliam illam constituere, quibus consentanea ait Pausanias fecisse Creophylum perveterem poetam. Qui & Messeniacam fuisse putat maxime probabile esse. Idemque Machaonem & Podalirium à Messeniis vindicari dicit, & repeti à Thessalis, ut suos ciues, atque dicere non fuisse Coronidis filios, sed Arsinoës filiae Leucippi, atque etiam ostendere Triccam incultum in Messenia locum. Praeterea hoc uti argumento, quod apud Homerum Nestor perbenigne curet saucium Machaona. Ita enim officiosum erga hominem externum esse illum non oportuisse. Quin etiam, quo maxime haec comprobare videantur, demonstrare Gereniae illos sepulcrum Machaonis, & fanum filiorum hujus Pheris. Sed haec singularia, quaedam ambitioni illius civitatis relinquuntur conciliantis sibi celebritatem hanc & gloriam Heroum istorum, ut facere in aliis aliis consuevere. Nos autem, quod maxime & geographicis historiis & poetae consentaneum est, Thessalicas faciamus has urbes.

241. Οἱ τ' ἔχον Ὀρμένιον.) In Strabone legimus secunda syllaba producta hanc postea urbem appellari solitam, vicum quidem suis temporibus sub monte Pelio in sinu Pagasaeo, unde non potuerit procul abesse Boebeis palus. Fuisse inter hanc & Demetriada supra iii. M. pass. terrestri itinere, in quo esset sita Jolcus, circiter M. pass. distans Demetriade. Hanc esse voluit Demetrius Grammaticus Phoenicis patriam. Conditam enim urbem ab Ormeno filio Cercaphi, nepote Aeoli. Habuisse

Habuisse autem Ormenum filios, Amyntorem & Euaëmonem, quorum ille Phoenicem, hic Eurypylum genuerit. Itaque successisse Eurypylum & in patris regnum cum filius abesset Phoenix. Ideoque correxit versum *ιλ. ι' 447.*

*Οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
ut faceret,*

Λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον.

Crates σύγχρονος ipsius Grammaticus refellit hunc & Phocensem fecit Phoenicem. Sed Craterem rursus Demetrius, verum haec jam non magis ad hunc locum pertinent. Fontem Ὑπερείας nominavit, fuit enim nobilis ille in Thessalia, facit & *ιλ. ζ'*. fontium Μεσσηίδος καὶ Ὑπερείας mentionem. Μεσσηίδα autem in Laconica collocarunt. Τιτάνοιο autem λευκὰ κάρηνα, περιφραστικῶς conspicuam candore urbem Titanum dixit, quod & appellatione ipsa indicatur, τίτανος enim calcem significat. Urbem accipit Stephanus postea nominatam Τευτάνιον, ita enim in Epitoma legitur, alii montis esse nomen tradiderunt.

245. *Οἱ δ' Ἀργισσεν.*) Argissam Strabo Argusam postea vocatam scribit, sitam ad Peneum. Reperi & hoc nomine dictam Thessalicam Larissam. Gyrtonem, quae postea Gyrton Perrhaebica urbs ad ostia Penei. Gyrtonios autem Phlegyas prius appellatos a Plegya fratre Ixionis, Strabo retulit. Orthe, creditam ait Strabo arcem Phalamnaeorum, ad Peneum juxta Tempe. Elone, sub Olympo, postea Limone dicta, Oloossona albam vocat, quod λευκὰργίλος esset terra illa, id est cretosa.

248. *Τιὸς Πειριθόιο.*) Cum Ixione fuisse nuptam Dian Atticam mulierem filiam Dejonei tradidere. Cujus filium fecerunt Pirithoum, ut Ovidius quoque *Metam. xii. 210.*

Duxerat Hippodamen audaci Ixione natus.

Sed poeta ait fuisse Jovis filium Pirithoum, vel propter excellentem virtutem illius, ut Hectorem quoque Jove genitum dixit, *ιλ. ν'. 54.*

Ἐλτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.

Vel non Ixionis sed Jovis fuisse filium, ut Herculem & Dioscuros, significat, juxta fabulam, quae Jovem in equum mutatum

tatum diu circumcursitasse fert, dum potiretur concubitu Diae uxoris Ixionis, itaque Πειρίθην appellatum ἀπὸ τῆς περιθεῖν. Quaeri etiam possit, utrumne apud Ovidium libro sexto, non mala forte lectio esse videatur. *Varius Deonida serpens.* Nam & licentissime posteriores poëtas patronymica formavisse constat, & cum Proserpina, filia, quae essei Δηώϊς, ut aliqui fecere, ἀπὸ τῆς δηῆς, penultima producta, fabulae Jovem non commiscuit. Et fabula Diae non solum μεταμόρφωσιν Jovis in equum ut habuerit, fieri queat, sed etiam in serpentem. Mirifica enim poëticorum fabularum est varietas.

250. Φῆρας λαχυνήεντας.) Centaurus dicit feram & immanem gentem Thessalicam, quos de Pelio repulisse dicit poëta, & adegisse ad Aethicas, qui tum loca perhibentur tenuisse circum montem Pindum.

253. Κορώνη Καινέϊδαο.) Coronus filius Caenei, de quo in ελ. α. unus de Argonautis. Τέρεθρον autem magnanimum, vel etiam ferocem accipiemus, ut filius patris similis fuerit. Caenea enim invictis viribus praeditum Deorum fuisse magni contemptorem traditur, atque illum fixisse jaculum in publico imperasseque illud adorari a praetereuntibus. Unde & in proverbium venisse καινέως δόρυ vel ἀκόντιον, ut opinor, de immani impietate, & condigna etiam poena illius. Nam quamvis vinci sauciarique Caeneus non posset, tamen obrutus arborum stipitibus vivus ad inferos demissus fuit, ut & Apollonius fecit, lib. 1. v. 63.

Ἄλλ' ἄρρηκτος, ἀκαμπτos ἐδύσσετο νεῖοθι γαίης.

255. Γηγεὺς δ' ἐκ Κύφης) Perrhaebiae mons Cyphus, & urbs poëtae, atque hoc loco etiam ad Epirum & Aetoliam pervenit. Ex Thessalia autem pulsos a Lapithis Perrhaebos ferunt. Dodone vero in Molossis collocatur, Perhaebi & Eminentis in Aetolia. Apparet igitur circa Pindum concurrere nomina nationum plurium, quarum ibidem fines commiscerentur, Macedonum, Thessaliae, Aetoliae, Molossorum. Dodonem hiemalem vocat, quod septentrion alior esset. Haec habuit celebre quondam oraculum Jovis, ubi redderentur responsa,

Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο, οδ. ξ' 328.

Herodotus cecinisse mulieres duas barbaras oracula scripsit, quae propter stridorem a graecis columbae dictae fuerint, indeque columbas responsa dedisse petentibus divulgatum. Est & in proverbio graecorum Δωδωναῖον χαλκεῖον in loquaces & garrulos. Titarelius fluvius alio nomine Europus, e monte Citario oritur, cujus aqua pinguior a Penei limpidissimo flumine respuitur, ideoque poeta dicit de stygis erumpere undis. Pontis hoc nomen esse volunt apud inferos, de quo nunc ait poeta hunc fluvium scatutire. Introducuntur autem ita iurantes Dii à poeta, ut Juno ιλ. ο. 38.

Ἴσα νῦν τόδε γαῖα καὶ ἔρανος εὐρύς ὑπερθεύ,

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς ἐ μέγιστος

Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Docuit autem in Theogonia Hesiodus quam poenam perjura numina sustineant, nempe irrequietem annuam, quo tempore neque ambrosiam neque nectar gustarent. Post hunc autem veluti morbum, novem annis extra consortium & convictum aliorum Deorum illis oberrandum esse, ac decimo decimum anno recuperare pristinam fortunam.

263. Μαγνήτων.) Ulteriores facit Magnetas, nempe Penei fluvii & Pelii montis accolae. Dixere autem τὸ Πήλιον & ὁ Πήλιος. Πρόθοος θοός, παρωνυμασία haec dicitur figura, vel ut alii παραγραμματισμός aut παρήχημα, ut πανσάμενος Πανσανίας, & Σαμία μία ναῦς.

268. Τίς τ' ἄρ') Qui inter duces virtute reliquis, quique equi stremitate praestiterint, addidit poeta catalogo, ut sua etiam excellentiae laus tribueretur. Excipit autem Achillem & ipsum & equos illius, in quibus omnia incomparabilia essent ad praestantiam. Sed Thessalicis equis tribuit primas, itaque & cum in certamine funebri vellet Diomedem victorem introducere, arcessit poeta numen Minervae, quod victoriae Eumeli resisteret. Frangitur ergo jugum & ipse de curru delabitur, & vix post alios omnes advenit.

Ἐλίων ἄρματα καλὰ, ἐλαύνων προσσόθεν ἵππους,

ιλ. ψ. 533. Sed & oraculum praefert aliis Thessalicum equitatum.

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον
 ἵπποι Θεσσαλικάι, Λακεδαιμονίαι τε γυναῖκες
 ἄνδρες δ' οἱ πίνυσιν ὕδαρ καλῆς Ἀρεθέσης.
 Ἄλλ' ἔτι καὶ τῶν δ' εἰσὶν ἄμεινους, οἷτε μεσηγυῖ
 Τίρυνθος ναῖσι καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλῃ
 Ἄργεῖοι λινοθήρηκες κέντρα πολέμοιο
 Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι
 Οὔτε δωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.
 Toio alius terris prius orbe Pelasgicon Argos,
 Thessalicae sed equae, sed spartae foemina civis,
 At bibitur quibus unda viri praestant Arethusae,
 Quos etiam superant inter Tyrimbia sedes
 Oppida, quae tenet Arcadiamque Argiva Juventus,
 Linteus in Martis quos armat praelia thorax.
 At vos o Megarum colitis qui moenia, nec jam
 Tertia pars, nec quarta manet, quin bis neque sexta,
 Quorum non numerus ratio non ulla putatur.

Reperitur tamen oraculum alicubi sic expositum ut non Thessaliciis equis, sed Thraciis palma tribuatur, tali scriptura, ἵπποι Θρηάκισαι. Neque hoc in Megarense ut destinetur, sed Aegien-
 ses. Theocritus vero manifeste in Megarense torsit, in Thyo-
 nicho, v. 48.

Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,
 Δύσανοι Μεγαρήες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

Admetum autem nunc & ιλ ψ. 376. Φηρητιάδην vocat; forma penliari nominis patromynici ab avp facta, ut Ἀιακίδης Achilles dicitur. Fuit enim Pheres Admeti pater. Primam autem produxit, cum sit communiter ὁ Φέρης.

271. Ὀρνιθας ὥς) Equarum commendatio, quae fuerint aequales aetate & colore in velocitate maxima, ut volare non currere viderentur. In jugalibus autem foeminae laudantur veteribus, ut & Agamemnonia Aethe. Et praegnantem Olympia vicisse Plinius annotavit. Ὀτριχας autem τὰς ὁμοῖο-
 τριχας ut ολέτεας, τ' ὁμήλικας

272. Σταφύλη ἐπὶ) Dorsis obaesis & ita teretibus quasi ad circinum descripta essent, fuisse equas ait. Σταφύλην enim alii circinum, quem διαβήτην veteres dixerunt, alii amussim esse

esse tradidere. Laudatur autem haec forma dorsi exaequati, ut lacunati & quasi gibberi reprehendi solet.

273. Τὰς ἐν Πιερίῃ) Serviisse Admeco Jove imperante, vel captum amore juvenis voluntate sua Appollinein fabulae tradunt. Sed hoc loco egregie poëta ab Apolline quem Νόμιον vocant, quid enim omnium animantum valere atque vivere, sine hoc numine, ut poëtice loquar, possit? Ab Apolline igitur Nomio praeclarae istae equae educantur in Pieria quidem, id est pinguibus & plenis pascuis.

279. Ἀπομηνίσας.) *Perseverans in ira & indignatione adversus Agamemnonem.* Quemadmodum & ἀποκαρτερεῖν perseverare est in propositae mortis fortitudine.

281. Δίσκοισιν τέρποντο.) Δίσκον, quem & σόλον dixere, jacere solebant in altum, sed notare etiam longitudinem jactus, ut apparet. οδ. θ'. Αἰγχνέας autem jacula dicit vel ab incitatione, ut ajunt grammatici, id est ἀπὸ τῆς ἄγαν ἰεθαι, vel quod amenta fuerint de caprino facta corio, vel quod in capras illa penetrant παρὰ τὸ νεῖσθαι ἐπ' αἶγας, vel etiam παρὰ τὸ αἶξαι, id est ab impetu.

283. Λωτὸν ἐρεπτόμενοι.) Lotus herba (nam & arboris hoc nomen) odorata. De arbore tibiae factae, quae lotinae à materia vocatae fuerunt. Sed in Aegypto herbā eximia illa fuit, unde ΛωτοΦάγος in suam poësin poëta videtur introduxisse. Ἐλεόθρεπτον vero σέλινον, id est quod nunc composito verbo ἐλεοσέλινον dicitur.

284. Εὖ πεπυκασμένα) Recte repositi seu accurate subducti, ne scilicet, ut fit, ociosi laederentur.

287. Οἷδ' ἴσαν) Reliquos graecos dicit. Utitur autem similitudine vehementi inflammati orbis terrarum, & tonitruum Jovis, in poëtica sublimitate expositionis.

290. Εἰν Ἀρίμοις) De Arimis quaesitum ubi terrarum fuerint. Atque alii in Lydia, alii in Phrygia, quam πεκαυμένην dixere, aliqui inter Maeandrum & Lydiam ut Strabo 13'. alii in Cilicia, alii in insulis Pithecusis collocarunt, alii in Syria cum quibus sentire videtur Herodotus Thalia sic scribens. Ἀπὸ δὲ ἰνύσθ' εὗτις Συρίων μέχρι Σερβωνίδος λίμνης, παρ' ἣν δὴ τὰ Κάσιον ὄρος τείνει εἰς θάλασσαν. Ἀπὸ δὲ Σερβωνίδος λίμνης ἐν

ἐν τῇ δὲ λόγος τὸν Τυφῶ κεκρύφθαι, ἀπὸ ταύτης ἤδη Ἀιγυπτος, *Ab Jalyto jam rursus est Syriorum regio, usque ad paludem Serbonida, juxta quam tendit in mare mons Casius. Serbonidem vero paludem, in qua sepultum Typhona fama fert, Aegyptius excipit.* Tiphonis autem nomen a poëtis ἀλληγορικῶς στύργεται, ut alia multa. Ipsum vero significat vapores & aestuationes terrenos, de quibus tempestates & nimbi existere putantur, unde & flatuum tempestuosorum hunc parentem fecit Hesiodus. Sed Pindarus in Sicilia videtur statuisse Arima, sic enim canit: Πυθίων ἄ.

Ὅς' ἐν αἰνᾷ τάρταρῳ κεῖται
Θεῶν πολέμιος,
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος, τὸν ποτα
Κιλικίον ἠρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον, νῦν γε μὰν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτῆ πιέζει
Στέρνα λαχναέντα.

Non tamen explanatur his, neque aperte demonstratur ubi illud cubile Homericum Typhonis fuisse putandum sit. Quippe cum illi Pitheculas, id est Aenariam attribuerit Maro, siquidem huic Inarime esse ὑφ' ἧς ea putatur, cujus nomen apud Homerum Ἀριμα, quasi ille legerit, aut suspicatus sit dici γαῖαν Ἐναρίμης, est autem locus Aeneidos. ix. 710.

*Qualis in Euboico Baiarum litore quondam
Saxeæ Pila cadit, magnis quam molibus ante
Constructam ponto jaciunt: sic illa ruinam
Prona trahit, penitusque vadis illisa recumbit.
Misent se maria & nigrae attolluntur arenæ:
Tum sonitu Prochyta alia tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis imposta Typhoeo.*

Jam hoc quoque non praetereundum silentio, ab eadem origine verbi τυφῆσθαι, quod fumi evaporationem notet, cadere diversas hujus nominis formas, Τυφῶν, Τυφῶς, & Τυφωεύς.

293. Ὠμέα Ἴρις.) Correpta penultima ab ὠκεῖα. Sed Ἴρις est nuntia Deorum, ab eo quod mandata perferat & sermone exponat, ut Ἴρις ὁδ. σ'. 6.

Ἴρεν δὲ νέοι κίλησκον ἅπαντες,

Οὔνεα' ἀπαγγέλλεσθαι κίων, ὅτε κεν τις ἀνῶγοι.

Nimirum ἀπὸ τοῦ εἶρεν τοῦ εἶρεῖν, ἡγουν λέγειν.

300. Ἀισυήταο γήροντος) Senis indigenae bustum fuisse illo in loco celebre accipiendum, cui nomen Aesyeta. Huius mentio fit ιλ. ν'. qui pater fuisset Alcathoi, generi Anchisae. Δεγμένος, id est προσδεχόμενος, observans. Ἀκριτοὶ μῦθοι, ut oratio immanis si dicatur. Ἀλίαςος πόλεμος, bellum ingens, cuius vis omnia oppressura esse videatur, ut λιάζεσθαι, id est ἐκκλίναι possit nemo. Ομαδὸς ἀλίαςος. ιλ. μ'. 470.

311. Πολυσπερέων.) Aut sparsam dicit & collectitiam multitudinem auxiliorum, aut copiam. Vult autem instruire principes quosque suae civitatis militem, & esse duces suorum, ne in confusione res perperam geratur.

320. Βαττίειαν) Unde factum nomen fuerit non satis explicant interpretes. Tradidere autem nomen fuisse Batiaeae filiae Teucris, ut citatur de Mnasea in epitoma Stephani ἐν τῷ Δάρδανος, de qua locum appellatum suspicari possumus, cuius esset vetustior busti Myrinae, hanc Amazonem fuisse perhibent, dictamque πολύσκαρμον, ut Achillem ποδῶκυν. Σκάρειν γὰρ τὸ τὰς πόδας ταχέως κινεῖν καὶ ἐμφέρειν. Unde σκαρθμός, illa τῶν ποδῶν ἐκκλινησῖα.

323. Τρωσὶ μὲν.) Strabo veluti regiones quasdam Trojanas facit novem. Sed Homerus manifeste vocat Trojanos eos, quibus Hector praefuerit, & eos quibus Pandarus. Hectori autem dubium non est, quin attribuerit cives Iliacos. Dardanios autem fuisse accolae Idae montis plane dicitur ιλ. ψ. Ζελειαν vero facit Cyzico vicinam Strabo, & Ἀφνείας appellatos Zeliae cives scribit Lycios accolae paludis Ἀφνίτιδος, quae δασκυλίτις esset.

334. Ὡ καὶ τόξου.) Non arcum, sed peritiam sagittandi. Nam arcum, quem ad Trojam habuit de cornibus ab ipso interceptae caprae silvestris, elaboratum à fabro cornario fuisse dicitur ιλ. δ'. Ita interpretes quidem, sed arcum accepisse aliquem ab Apolline possumus intelligere, & non est obscurum quid tali divinorum munerum mentione significet poeta, nempe excellentem peritiam & divinam quandam.

335. Οἱ δ' Ἀδρήσειαν) Adrastia intra Aesapum fluvium & Priapum maritimum, per quam defluit Granicus. Plinius scribit Parium coloniam esse, quam Adrastiam Homerus nominavit, hanc ab Adrasto rege conditam tradunt, qui consecravit Nemesis simulacrum dictum Adrasteae, ut citatur ex Antimach.

Ἐστὶ δέ τις Νέμεσις μεγάλη Θεὰ, ἣ τὰε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν, βωμὸν δέ οἱ εἶσατο πρῶτος
Ἀδρησος, τάμοιο παρὰ ῥόον Ἀισήποιο.

Alii ab Adrastea Idae reginae Troicae nominatam urbem volunt, alii ab Adrastea Jovis nutrice. Ἀπαισῶ δῆμον, populum Apaesi, quem & urbi atque praeterfluenti nomen indidisse volunt. Eadem & Παισὸς apud Homerum. *Il. ε. 612.*

Ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῶ

Ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος.

Pityea, intra Parium & Priapum. Aliqui eandem & Πιτυῶσαν dictam & Lampfacum postea nominatam tradidere, propterea quod pinus illo in loco multae provenirent. Tiriam autem montem Troadis fuisse volunt, & hujus accolae Mero-
pidis nunc subjici intelligimus.

342. Οἱ δ' ἄρα Περικώτην) Percote urbs Troadis, quae & Percope. Præctium autem non urbem, sed fluvium docet esse Strabo intra Alydum & Lampfacum, & accolae sane poeta memorat, dicit enim Πράκτιον ἀμφεμένοντο. Sestus autem & Abydus, urbium nobilium sunt nomina, veteri amore Leandri & Herus, & mirabili opere pontis, quo Xerxes Asiam Europamque junxit, paulum supra Abydum, quae Asiatica esset, & infra Sestum ad littus excurrens de Chersoneso in mare. Arisba, intra Percotem & Abydum, ab Arisba Teucris filia, ut aliquibus visum. Ἀἰθωνας autem equos nigros dicit, ut αἰθοπα οἶνον nigrum vinum, aut sane fulvos.

347. Πελασγῶν ἐγχεσιμῶριον.) Bellicosos Pelasgos vocat. Haec gens Argiva vel Arcadica plurima orbis terrarum loca invaluit, & hujus nomen latissime sparsum est, itaque Strabo lib. v. scripsit ab Atheniensibus illos Πελαργές appellatos, quod ut ciconiae volatu, ita ipsi erroribus vagarentur. Nunc

ergo Hellepontiacam gentem dicit Pelasgorum in Troade, qui urbem Larissam haberent, quo nomine & in Thessalia fuit. Hanc Strabo vult Cumam Aeolicam esse, & Pelasgos ab Acolenibus deletos.

350. Λήθου.) Incertum utrum Pelasgum dicat τὸν Λήθου gentili voce, an filium Pelasgi nepotem Teutami.

351. Αὐτὰρ Θρήϊας.) In Europam transit. Thraciae autem Strabo Chersonesum tres sinus efficere docuit, septentrionalem Propontidos, orientalem Hellesponti, australem Ponti, qui cognominetur Niger. Significat igitur occolias Helleponti poeta Thracas. Atque aliunde forte Rhesi copias adducit, quem dicit filium fuisse Ἡϊονῆος, unde licet suspicemur Ἡϊόνα, urbe Chersonesi appellatam. Helles autem Pontum ab Helle sorore Phryxi nominatum omnibus notum. Etsi Herodotus Thracas in Bithynia supra Mysos collocat, appellatosque scribit Bithynos transgressos ex Europa ubi Strymonii vocarentur, Πολυμυία.

353. "ΕυΦημος.) Ciconas, annotatur in epitoma Stephani, ubi de Cyzico verba sunt, esse Ismari incolas.

355. Αὐτὰρ Πυρραΐχμης.) Paeonas Thracicam vicinam Macedoniae ultra Axium fluvium, hos volunt Pannonas esse, qui nunc sunt Ungari, finitimas sane inter se gentes fuisse satis constat, Macedonas, Paeonas, & qui nunc Ungari vocantur. Sed Axium negat Strabo puras aquas habere, verum in propinqua regione Amydonis ait fontem esse, cujus limpidissimae undae in fluvium turbidum deferri cernantur, itaque mutatum versum ita,

Ἄξις, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπιπλέονται αἰῆς.

Non enim speciosam aquam Axii terram perfundere, sed terrae aquas conspicuas inisceri fluvio. Etsi diversum sensisse poetam apparet *il. Φ. v. 158.* ubi dicit de eodem fluvio, quasi hunc versum interpretans,

Ἄξις, ὅς κάλλιστον ὕδωρ εἶναι γαῖαν ἵησι.

Si igitur verum est quod Strabo de turbiditate fluvii dicit, fieri potest, ut vel puritatem ille veterem amiserit, vel comparisone dixerit Homerus pulcerrimas aquas esse fluviorum Thracicorum, ut ἄριστον μὲν ὕδωρ Pindarus τῶν σοιχείων, vel

vel aliud quaeratur, quo poëtae locus explicetur.

358. Παφλαγόνων.) Redit in Asiam, Paphlagonia autem regio dicta fuit inclusa Ponto, Haly fluvio, Phrygia & Bithynia, hanc & Pylaemeniam cognominatam Plinius scripsit, & adjici huic Venetos, a Nepote Cornelio, a quibus in Italia ortos cognomines eorum Venetos credi postulet. Quod autem apud Venetos esse dicit mulos agrestes videtur significare mulos ibi esse sui generis animantes, ut & in Cappadocia Theophrastum scribere tradit Plinius. Cytorus autem mons dictus fuit, ut apud Catullum, Cytore buxifer, & Cytoriaeo pectine legitur in Ovidio. Selaenum vero Amastrin a Maenade Amastride vocatam Strabo vult, assentiente de mutato nomine & Plinio. A Parthenio fluvio ad Amastrin trahuntur pass. M. circiter. xi. Ab Amastri ad Erythmos (scopulos hos duos esse Strabo ait rubros, qui postea fuerit appellati ἐρυθρίνοι) pass. M. circiter vii. A Cytoro ad Ἀιγιαλόν (quem locum alii Ἀιγιαλὸς pluraliter dixere, alii reposuere Κροβιάλον) totidem. Ad Cromnam ab Erythinis totidem. Ad Cromnam ab Erythinis totidem. A Cromna ad Cytorum pass. M. circiter xi. Aegialum autem aliqui longissime removerunt, ut Apollonius quoque videtur, libro secundo, Παρθένιον autem fluvium eodem ille auctor libro tradit hinc appellatum, quod in illius

*Filia Latonae linquens terrestria rura
Caelorumque petens sedem splendentibus undis
Exhilaret grato defessum frigore corpus.*

363. Αὐτὰρ Ἀλιζώνων.) In Stephani epitoma conjectura exponitur Ἀλιζῶνας vocatos quasi ἀλαζόνας propter superbiam & fastum opulentiae. Plinius Bithynicam gentem facit, & addit nominis causam, quod illa gens mari praecingatur. Straboni negotium exhibuit hujus loci interpretatio. Putat enim Chaldaicam gentem fuisse juxta Trapezuntem, atque hos tenuisse Ἀλύβην, & habuisse nomen Ἀλύβων, mox Χαλύβων, alii autem alibi hos collocarunt. Argenti autem germen apud hos esse dictum apparet, propter metalla argenti sive argentifodinas regionis illius.

365. Μυσῶν δέ.) Μυσῆς vel esse colonos Scythicorum Mysorum,

forum, vel dictam gentem ab arbore, quae graecis ὄξυς, Lydis μύση vocetur, id est, ut opinor, ornus, quibus abundaret mons horum Olympus a quo & Olympiani dicti fuere, teste Herodoto Polymnia. Graecis ἐσχατὸς τῶν μυσῶν proverbiali figura de laboriosis & difficilibus mandatis, latinis *ultimus Mysorum* de homine nihili fertur, ut Cicero posuit in oratione pro Flacco.

366. Ἄλλ' ἐκ οἰωμοῖσιν.)

Sed non augurio potuit depellere pestem.

368. Κεραῖζε.) *Profligavit & dissipavit.* Non autem intelligendum fuisse Mylos Trojanos, quod poeta dixerit, ibidem & alios Trojanos fuisse profligatos ab Achille, nisi generali quadam adpellatione accipiamus Τρῶας dici, qui cum Priamo facerent. Nam sic distinguere, in fluvio fuisse afflictos ab Achille & Trojanos, & alios, qui Trojani non essent, nempe auxilia, videtur esse περιεργώτερον.

369. Φόρυς δ' αὖ.) Phrygiam dicere videtur, quae Ἑλλησποντιακή & Ἐπίιτητος appellata fuit. Ascaniam autem paludem & regionem Nicaeae urbis in Bithynia dictam Strabo scitabit.

371. Μήσιν αὖ.) Μαῖονες & Μήονες Ionica mutatione sunt Lydi, a Lydo Atyos filio nominati. Gygaea palus, postea Coloe vocitata, a Plinio Gygeum stagnum in Sardiana regione, juxta, quam fuisse perhibent Τδην dictam urbem regiam Omphales postea Sardis appellatam, idem & poeta significat ιλ. υ. ubi subjicit Timolo Gigeam paludem vicinam urbi Τδης. Τμῆλον vero Timolum dixere latini ut Alcumenam, Aesculapium, Herculem.

374. Καρῶν ἡγήσατο.) Cariae loca Jones occuparunt, Miletum urbem, quae antea vocaretur Lelegeis, Pityusa vetustiore etiam nomine Anactoria, Nileus tenuit. Hanc Pausanias Achaicis Miletum scribit appellatam a Mileto Cretenfi, qui pulsus Minoë receptus fuerit a Caribus. Unde & fieri potest ut lingua Graeca insincera ea gens uteretur. Annotatum enim est genera nominum vitare illos consuevisse, ut in foeminis masculina forma uterentur & contra in masculinis foeminina. Fuit gens contempta, unde & ιλ. ι. 378. τίω

δέ μιν ἐν Κερὸς αἶση, & ἐν Κερὶ ὁ κίνδυνος, proverbium quo & Plato usus, de parva jactura. Φθειρῶν ὄρος. Hujus enim accolae Φθῖρες, vel quali Φθειρῶν ὄρος abundare enim tradunt illas silvas pinu arbore, cujus fructus vel flores ut aliis placet Φθῖρες dicantur a similitudine horum vermiculorum. Aut sane a Phthirone filio Deucalionis. Maeander fluvius Cariae ante dictus ἀναβάινων, quod solus omnium fluminum in illis mirabilibus conversionibus contra suos fontes fluere videtur. Tanta autem est equarum istarum & tam multiplex refluxus, ut omnia implicata & flexuosa, Maeandri appellatione significari soleant. Hoc autem perhibent inditum fluvio nomen a Maeandro Duce Carum in furorem verso, cum se in eum demersisset, vel quia de stulto voto immolasset Diis filium suum, vel quia matri Deum Pessinunte consecrata dona militi divisisset. Mycale in media Caria sita, quasi Μυχαλή, ut aliqui tradidere, urbs conspicua altitudine sua.

378. Νάσης Ἀμφίμαχος) Elegans mutato nominum ordine repetitio. Sed quem dicat veluti virginem auro redimtum ad bellum profectum fuisse, incertum, redditurque subjuncto numero singulari tota expositio obscura, etsi intelligere possumus τὸν Νάσην significari, quem solum incipiens dixisset Carum ducem fuisse.

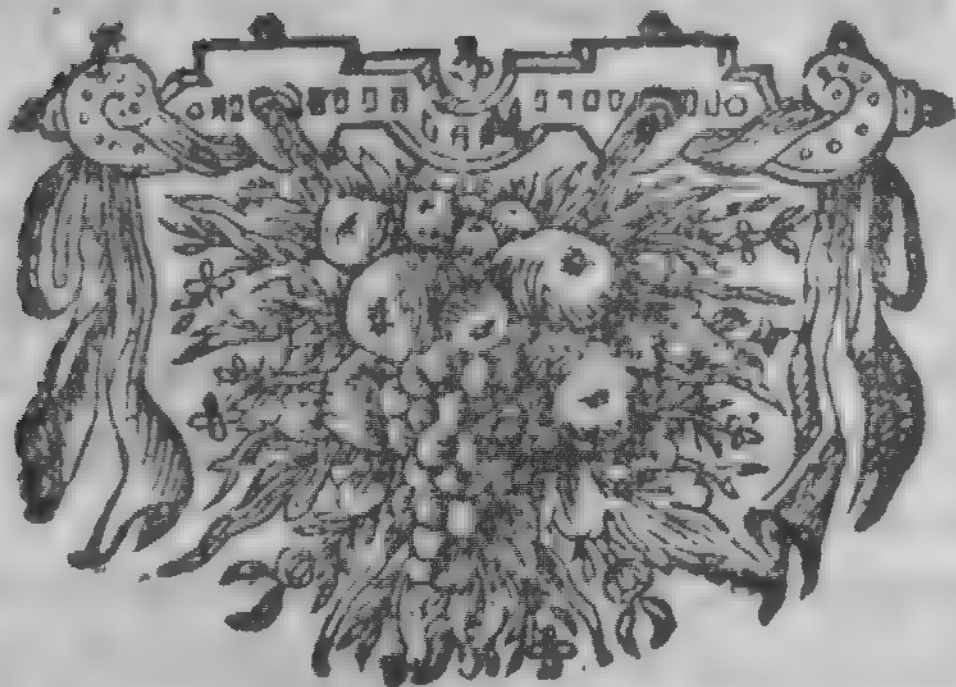
383. Σαρπηδὼν δ'.) De remotiore Lycia advenisse cum suis dicit Sarpedona, hunc filium tradunt fuisse Jovis & Europae, fratrem Minois & Rhadamanthi, socium huic addit filium Hippolochi Glaucum. Xanthum autem Lyciae fluvium ferunt erupisse de terra cruta a Latona cum parturiret, ut Calaber,

Ὅν ποτ' Ἐριγδούποιο Διὸς δάμαρ ἀνθρώποισι
Λητῶ δὴ ἀνέφηνεν ἀναρράξασα χέρεσσι
Τρηχὺ πέδον Λυκίης ἐρικυδέος, ὅπποθ' ἔοτο
Δάμναθ' ὑπ' ᾧδίνεσσι πολυτλήτησιν ἀνίη.

De Lyciis Herodotus Κλειοῦ ita. Licii ab antiqua origine sunt Cretenses. Nam Creta olim tota in Barbarorum potestate fuit. Cum autem inter Europae liberos Sarpedonem atque Minoa, in Creta discordia esset orta, cumque factio Minois fuisset

fuiſſet ſuperior, pulſus & ejeetus cum ſuis Sarpedon in terram Aſiae, Milyada ſeſe contulit. Nam ea quondam Milyas fuit, quam nunc Lycii incolunt. At illo tempore appellabantur Milyae, Solymi. Sub imperio autem Sarpedonis, undecunque ſane nomine facto, vocari fuere Termilae, & nunc etiam accolae Lycios nominant Termilas. Poſtea Athenis eodem venit Lycus filius Pandionis pulſus ab Aegeo fratre, & cum Sarpedone manſit, atque ita de Lyco procedente tempore nomen Lyciis inditum fuit.

F I N I S.

I N D E X

IN NOTAS I. CAMERARII.

Numerus paginam notat.

A.

A Bantes 206.
 Abydes 247.
 Acarnania 231.
 Achæi 63.
 Achæi unde dicti 236.
 Achates 237.
 Acheloi lucta cum Hercule 231.
 Achivi unde dicti 214.
 Acrisius 211. 173.
 Acrocorinthus 216.
 Actor 203.
 Admetus 238.
 Adramyttion 96.
 Adrastia 247.
 Adrastus 214. 217.
 Ægeus 208.
 Aegion 217.
 Aegina insula 209.
 Aegialeus filius Adraſti 201.
 Ægialos 225.
 Aegiochus 86. 87.
 Aegira 217.
 Aepy 223.
 Aëna insula 216.
 Æliculapii templum 235. 239.
 Atopus juncos altissimos alit.
 198.
 aetas 90.
 Acthra mater Thesei 213.
 Actolia 206.
 Ἀθήνη 86.
 Agamemnon 236.
 Agamemnon unde dictus 77.
 Agamemnon cur coëgerit exer-
 cum 218.

Agamemnonis genus 165.
 Agamemnonis Oratio stimula-
 ta 166.
 Agamemnonis sceptrum 166.
 ἀγάννιφες 98.
 Agasthenes 229.
 Agapenor. 228.
 Agenor 210.
 Ἀγήραος 193.
 Ἀγκιστρον. 175.
 Ἀγκυλα τόξα 175.
 Ἀγκυλομήτης 175.
 Ἀγκυλον. 175.
 Ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. 182.
 Ajax. 209.
 Ajax Oilei filius 206.
 Ἀἴγες unde dictæ. 172.
 αἴγες 86. 87.
 Αἰζοὶ quinam 234.
 αἶξ 87.
 Αἶπυ 223.
 Αἶσσειν. 172.
 Αἰσχιστος, est ἔκφρασις turpitu-
 dinis 178.
 Αἰδηλον. 194.
 Αἰδώς, quid notet. 181.
 αἰτία 82.
 αἴτιος ibid.
 αἰχμή 81.
 Ἀκλιτος 192.
 Ἀκτορίωνες 229.
 Alcæus 212.
 Alcumena mater Herculis 213.
 Alcumena Μιδεῶτις ἡρώϊνη 202.
 Alalcomenæ. 200.
 Alexandrinorum regum volun-
 tas erga doctos 57.
 Ἀλφ

I N D E X.

- Ἄλις. 164.
 Ἀλίσαι. 164.
 Almus filius sisyphi 202.
 Alopec. 236.
 Alphæi. 225.
 Alpheus. 221. 222.
 Alxion 212.
 Atlantis columnæ. 161.
 Ἀμαθόεις 205.
 Amathus 221.
 Ambrosia, quæ. 161.
 Ἀμβροσίη, quid sit Grammaticorum nugis. 163.
 ἄμβρόσιος ὕπνος. 161.
 Ἀμέγαρτος 193.
 Amiclae 220.
 Amyntor. 240.
 Ἀμφί. 187.
 Amphiaræus 214. ubi terra absorptus. 199.
 Ἀμφιέρωνες, 191.
 Ἀμφιδρυφής. 237.
 Amphigenia 223.
 ἄμφικύπελλον 106. 107.
 Amprimæus. 229.
 Amphion 212.
 Amphitryon 212.
 ἄναξ Apollo 96.
 Anaxagoras 213.
 Ancæus. 228.
 Andania 239. 223.
 Andromeda 212.
 Ἀνδροφάγοι volucres. 228.
 Ἀνέμοιο καταιγίς. 172.
 Anemolia 205.
 Anemoria. 205.
 ἀνθερέων 104.
 Animæ divisio Homérica 38.
 Anthedon. 202.
 Antibia 212.
 Anticyra 203.
 Antion. 236.
 Ἀπία 92.
 Apollo auctor poëseos Homericæ 29. 30.
 Apollo Parrhasius, ejusque fanum. 228.
 Apollonius Callimachi discipulus 57.
 ἀποδειροτομεῖσθαι 101.
 ἀποφθεγματα 39.
 Aratus virtutis exemplum 217.
 Arcades βαλανηφάγοι 215.
 Arcades vetustissimi Græciæ. 225.
 Ἀρκάδες Προέληνοι 225.
 Arene 221.
 Arethusa 223.
 Ἀργειφόντης 165.
 Argivi Mycenæ deleverunt. 216.
 Argonautæ. 228.
 Ἀργος urbs Peloponesi. 210.
 Ἀργος Ἀχαικόν 210.
 Ἀργος ἐν πόρετον 183.
 Ἀργος Πελασγικόν. 210.
 Ἀργος πολυδίψιον 210.
 Argusa 240.
 Aruni 244. 245.
 Arisba 247.
 Aristarchus, 206.
 Aristarchus Aristophanis discipulus 57.
 Aristodem filii 219.
 Aristophanes Zenodoti & Callimachi discipulus 57.
 Ἀρκάδας μιμεῖσθαι 226.
 Ἄρμα 199.
 Arne 201.
 Ἀρχή. 163.
 Acalaphum 203.
 Ascania palus 250.
 Asia, unde dicta 194.
 Aspledon. 202. 203.
 Ἀστυ Φωρονικόν 210.
 Astydamia 212.
 Astyoche 203.

I N D E X.

Ατάλαντος, quid 173.
 Ατανα 201.
 Ἀταρνεΐτης 201.
 Athenienſium civitas quomodo
 diſtineta 190.
 Atreus 166, 213.
 ἀτρύγετος 94.
 ἀνερύειν 100.
 Augea 206.
 Augiæ 220.
 Augias 229.
 Aurora, quibus lucem afferat
 163.
 Αὔλις urbs & portus 186. ejus-
 que etymon. ibid.
 Aulis 198.
 αὐτή 103.
 Αὐτοκασίγνητος 238.
 Αὐτόματος 192.
 Αυτοσαδίνη 208.
 αὐτόχθονες 225.
 Ἀχιλλεύς unde dictus 63.
 ἀφενος 84.
 Ἀφθονος 193.
 Axius 248.
 Azanes 225.

B.

B Αλύρα 223.
 Barbæ militum recisæ ali-
 quando & cur. 207.
 Belus Ægypti & Danaï pater 211.
 Beila 206.
 βῆσαι 206.
 Boagrius fluvius 206.
 Boconiæ filius 197.
 Βοὴν ἀγαθός 192.
 Βατρύδον quid hic 164.
 Βελή quid 163.
 Βοαπίς Juno 173.
 Bythiæ 220.
 Bupration 228.

Bura 217.

Γ.

Γ Αλαθηνος 86.
 Γάμος 237.
 Gelanor 211.
 γέρα 179.
 genua prehendere 104.
 Geræſtium 206.
 Γερήνιος Neſtor 187.
 Γλάγος 195.
 Glaucus Anthedonius 202.
 Γλαυκῶπις, quare Minerva 173.
 Gliffas 200.
 Γονόεσσα 217.
 Gorgophone 173.
 Goriyna 232.
 Graecarum literarum commen-
 datio 29. & ſeq. 146. & ſeq.
 Græciæ nobilitas eſt Ægyptia-
 ca 211.
 Græcorum numerus 168.
 Gryllus, filius Xenophontis 227.
 Gygaia palus 250.
 Γυναικαῖον 203.
 Gyrton 240.

Δ.

Δ Αιμόνιος, quid notet 175.
 δαίς 64.
 Danae filia Acrilii 211.
 Dardanus 237.
 Daulis 205.
 Daunium fretum 207.
 δειράς 103.
 Demophon 213.
 δέπας 106.
 δημοβόρος 88.
 Διασηρίον 163.
 Dion. 207.
 Dionyſius Thrax Ariſtarchi diſ-
 cipulus 57.

Disci

I N D E X.

Disci jactus 244.
 Dodone 241.
 Δόμος ἡμιτελής 237.
 Δονόεσσα 217.
 Donusa 217.
 Dorion 223.
 Doris 231.
 Δόρυ Agamemnonis sceptrum 166.
 Δῶρα 170.

E.

E Chitæ 239.
 Ἐγχεσπαλοι, qui 170.
 Eleesium 200.
 Ἐρεσιώνη Homeri poëma 51.
 ἔκαεργός 80.
 Ἐκατόμπολις 232.
 ἐκήβολος 80, 81.
 Ἐκπονδος 189.
 Ἐκχειρός 208.
 Ἐλεγχις 183.
 Electra, filia Agamemnonis 166.
 Electryon 212. 234.
 Elei 225.
 Eleënsium duces 228.
 Eleona 200.
 Elis 206.
 Elone 240.
 Ἐναρίθμιος, qualis 175.
 Endymion 228.
 Ἐνιπή 180.
 ἔντομα 101.
 Ἐνύπνιον 163.
 Ἐνυῶ, quid denotet 233.
 Ἐπαιγίζειν? quid notet 172.
 Eraphus 211.
 Ἐπεισόδια, quid 176.
 Ephyra 216.
 Ἐπίγονοι 201.
 Epicnemidii 205.
 Epidauria regio 216.

Epidaurii 225.
 Epirus 231, unde dicta ibid.
 Epistrophus 203.
 Epizephitii 205.
 equi Thessali præstantissimi 243.
 Erechthei 208.
 Erechtheus sacra instituit 208.
 Eretria 206.
 Erginus filius Clymeni 202.
 Eriphyle 214.
 Erymanthus 222.
 Ἐσία 169.
 Eteocles 203.
 Euboea 206.
 ἑυκνημίδες 68.
 ἑυνή 99.
 Ἐυρέα νῶτα Θαλάσσης 173.
 Euripus 223.
 Eurytheus 212.
 Eurotas 218, 222.
 Ευρυάγυια 161.
 Εὐρύχορος 199.
 Eurythneces 219.
 Eurytheus 213.
 Eurytion 239.
 Εὐσελμος 174.
 Eutresis 200.
 εὐφημεῖν 68.
 Execrationibus cur utamur 181.

Z.

Z Achynthus 235.
 Zeno Cittientis scripsit
 quaestiones Homeri-
 cas 38.
 -- etiam commentarios in u-
 trumque opus, 57.
 Zenotus Homeri libros collegit
 & correxit 56.
 -- auctor bibliothecae Alexan-
 drinae instituendae, ibid.
 -- Philetæ discipulus, ibid.
 Zephy-

I N D E X.

Foedera quomodo sancita 189.
Foedus icere, unde 167.

H.

H Aliarus 200.
Halizones 249.
Halorium 223.
Hastarum duplex usus 207.
Helena, proneptis Persei 173.
Helias 222.
Helice 217.
Hellas 236.
Helleborus ubi nascatur 204.
Helos 220, 223.
Herocia facinora, quando existunt 174.
Hercules Ἀλκείδης 212.
Hesiona 209.
Hesperii 205.
Hipparchus Hometi poemata in Atticam deportavit 53.
Homerus Hesiodo prior 43.
Homeri origo 44.
— aetas 45, 46.
— patria ibid.
Homerus mendicando victum quaesivit 45.
— coecus ibid.
— nominis etymon 46.
— mors 46, 47.
— sepulcro epigramma inscriptum 47.
A Bæotis cur Homerus orditur 197.
Hyampolis 205.
Hysten 200.
Hypatus mons 200.
Hyperesiae 217.
Hypermnesta 211. suscepit Abantern ibid.
Hypoplaciac 96.

Hyrie 198.
Hyrmine 228.
ἤ pro καὶ 78.
ἤ γὰρ 88.
Ἥλιος, cujus nomen? 229.
ἦμεν, ἦμην 76.
Ἥρα 73.
Ἥριγενεία 103.
ἦρως 77.
Ἥφαιστος 86, 87.

Θ.

Θ Εἰμιςες 176.
θεμιστεύειν 176.
θεοείκελος 79.
Θετπεσίη 191.
Θεσπέσιον, quid sit 194.
Θοαὶ 230.
Θρύον 222.
Θυάδες 95.
θυμὸς ἀγῆνωρ 182.
θωρήσσω 164.
θύτης 75.

I.

I Almenius 203.
Ialus 210.
Idomeneus 232.
ἱερεὺς 75.
ἱεροσκοπία 74.
ἱλαδὸν 164.
Ἰλᾶς, quid 164.
Ἰλεὺς, quid sit 161.
Ilium captum sub Laomedante 218.
Imperatoris prudentia in quo sita 163.
Inachus 211.
Interpretes Hometi 57. & seq.
Io 211.
Zephyri flatus vehementes 172.
jolcus

I N D E X.

jolcus 234.
 ἵπποδάται 206.
 Ἰππότες Nestor 287.
 ἵπποκορυσαὶ 158.
 ἵπτα 210.
 Iris 245.
 ἰσία 99, 169.
 ἰσοδόκη 99.
 isthmus 225.
 ἴσος 99, 216.
 Ilius 202.
 Ithomen 239.
 Jupiter a capra Amalthea edu-
 catus 87.
 Jupiter μετιέτης 173.

K.

K Αθάρματα, καθαρμοὶ 93.
 καιάδα 219.
 Καιέτα 219.
 καιετός 219.
 Calliaron 205.
 καλαμίνθη 219.
 Καλύδνα 235.
 Καλύμνα 235.
 Calydon 231.
 κάρηνα 71.
 carmen 50.
 Carpathos 235.
 Carystius lapis 207.
 Carystos 207.
 Καρηκομόωντες 161.
 Καταιγίς, quid sit 172.
 κατόρθωμα 167.
 Keios 235.
 Celadon 222.
 Cecropidæ 209.
 Cecrops 208, 225.
 Cephalenia 230.
 Cephissides 200.

Cephissus 200, 205.
 Cerinthus 207.
 Cete 218.
 Celeritatis utilitas 193.
 κήδομαί σε pro σ8 86.
 Κήρυξ filius Mercurii 94.
 Chalcis 206.
 Chaeronea 201.
 Chrysogetia 202.
 Citra 204.
 Κλειδες, quæ 174.
 Κλειοῖ 227.
 Cleonæ 217.
 Κληῖς quid 164.
 Clymenus 203, 202.
 Κλώμανες 239.
 Clitoria regio 227.
 Κνημοὶ 198.
 Κυίσση 94, 101.
 Κολοῖος, cur ita dictus 178.
 Colossus Rhodi 233.
 Conjuratōnis formula 183
 & 184.
 Copæ 200.
 Κοπίς, quid 162.
 Corinthus 116, unde dicta 217.
 Corinthii 225.
 Corinthi proverbium unde na-
 tum 216.
 coronare pocula 102.
 Coronea 200.
 Coronus 241.
 Corvorum insula 227.
 κορωνίδες naves 83.
 Cos insula 225.
 κοσμεῖν 170.
 κουρᾶς Θησνίδος nomen, unde
 de deductum 207.
 Cotta sacerdos 208.
 Canai ibid.
 Crates Philosophus Stoicus, in-
 terpres Homeri 57.
 Crillæus sinus 204.

Crilla

I N D E X.

Crissa 204.
 Crotopus 211.
 κύματα μακρὰ 171.
 κύπελλον 107.
 Cyanippus 214.
 Cyclopes fabri 211.
 Cyllene mons 226.
 Cynurii 225.
 Cynus 205.
 Cyparissus 203.
 Cyphus mons Perrhebiae 241.
 Cytorus mons 249.

L.

L Aas 220.
 Λάβρος 172.
 Lacedæmon, nomen regionis
 218.
 Lacedæmonii 225.
 Lacon 218.
 Laconica 220.
 Ladon amnis 227.
 laena, quid 162.
 Lais 216.
 lanceæ 207.
 Λαοὶ unde dicantur 66, 67.
 Lapersæ 220.
 Larissa Thessalica 240.
 Lebadea 201.
 Lechæum promontorium 225.
 Lemnisci poematum Homeri
 51, 52.
 λεπὶς 89.
 λέπος Ibid.
 Leucippus 239.
 Λευιάργιλος 240.
 Leuctrica pugna 217.
 Leytus dux Boeotiae 198.
 Libye 211.
 Lisymnus 234.
 Lilaea 205.

Limone 240.
 Leleges 218.
 Locri 295.
 Lotus arbor & herba 244.
 λύματα 93.
 Lycaones 225.
 Lycii 251.
 Lyctus 232.
 Lycurgi genus 228.
 Lynceus 211.
 Lyfidice 212.
 Λωβητήρ ἐπεσβόλος 182.

M.

M Achaon 239.
 Macistia 223.
 Maeander 251.
 Maja 225.
 Μαινάδες 95.
 Μάινες 250.
 Μακρίς 206.
 Malacus finus 204.
 Maliensis ora 206.
 μαντεία 74.
 Mantinea 227.
 Mars sulceri geminos ex Al-
 styche 203.
 Martius, deus Εὐυάλιος 233.
 matutini temporis descriptio
 163.
 μαχαίρα 162.
 μέγα σῆμα 187.
 Mecone 217.
 Megapenthes 211.
 Medeon 200.
 Meliboea 238.
 Menedemi familia philosophi-
 ca. 206.
 Menesteus 209.
 μένος 87.
 Mensae num veteribus post coc-
 nam ablatae fuerint 102.

I N D E X.

Mercurius, Cyllenius unde dictus 226.
 Mercurius, nuncius 165.
 Mercurii stella *Σιλβέρση* 165.
μέροπες 90.
 merulae candidae 226.
 Metabion 202.
 Messe 219.
 Messene 200.
 Messenii 225.
 Messoa 219.
 Mestor 212.
μετάφρενον 181.
 Methone 238.
μήτις 86, 174.
μήχος, quid notet 190.
 Midea 201. 212.
 Miletus 250.
 Minerva, amicum numen Graecis 193.
 Minervae numen invocatur 167.
 Minervae descriptio 233.
 Minya filius Chrylae 202.
μοῖρα 92.
 mola salta 100.
 moneta tridente signata 215.
 monetæ nulla mentio apud poetam 193.
 montium & aquarum altitudo in quantum extenditur 226.
 Mycale 251.
 Mycaleffus 199.
 Mycenae 211, 216.
 Myletes 218.
 Mynetes 236.
 Myrmidones 236.
μύκη 212.
μύριοι 194.
 Μυτοί 249.
μῦλος Ἀργός 192.

N.

N Arratio quid 47.
 Navium Graecarum numerus 168.
 Neptuni Heliconii fanum 217.
 Neptunus, *Ἰππίος* est 183.
 Neptunus Pater Beli 211.
 Neptunus Eleus 229.
 Neptuni templum 201.
 Nerei filiae quinquaginta 96.
 Neritus mons 230.
 Neutra adverbialiter usurpantur 65.
νηγάτεος 161.
νήδυμος ὕπνος 158.
νήπια τέκνα 187.
Νήριος urbs Epiri 230.
 Nicippe 212.
 Nigropontum 206.
 Niobe 212.
 Nila 202.
 Nisyrus 235.
νοσφίζομαι 164.

Ξ.

Xanthus 210, 251.
Ξίφος 162.
 Xuthus 215, 326.

O.

O Calca 200.
 Oebalus 221.
 Occhalia 224, 239.
 Oenci gener. 231.
 Oenomaus 212.
ὀνοχρεῖν 108.
ὀιτυλος 220.
ὀιωνίζειν 75.
 Oleum ἀμέρσιον 161.
 Olympiani 250.

O ym-

I N D E X.

Olympus mons 226, 238.
 Olizon 238.
 Ὀμηρίδαι 47, 156.
 Ὀμηρίζαι 54.
 Oncheus 200, 201.
 ὄνειροκριτική 74.
 ὄνειρος 159.
 Opus Patroclis patria 205.
 Orchomenii 227.
 Oreo 207.
 Orestes primum occupavit urbem Argos 173.
 Ormenus 240.
 Ὀρμήματα 190, 221.
 Ornex 217.
 Orthe 240.
 Ossa 238.
 ὄλη 159.
 ὄλιος αἰὴρ ibid.
 ὄλόχυται 100.
 Ὀψ 183.
 Ozolae 205.

P.

P Acones 248.
 παιᾶν, παιών 102.
 Παλεῖς 230.
 Πάλλας unde 86.
 Pallene 217.
 Paludamentum 162.
 Pamissus 221.
 Pan Tegeaeus 227.
 Παναθήναια 208.
 Pandion ibid.
 Panis coctura à quo reperta 210.
 Panopeus 205.
 Paphlagonia 249.
 Paphus, Cypri urbs, à quo condita 228.
 παράσπονδος 189.

παρειπεῖν 105.
 Parium 247.
 Parrhasia 228.
 pastores populorum vocantur reges & principes 92.
 Pausanias 225.
 Πέδιλον 162.
 Pelasgi unde dicti 225, 235.
 Pelasgus 210.
 Pelasgus terrigena, tunicarum pellicearum inventor 225, ostendit glandium fructum hominibus. ibid.
 Peleus 209.
 Pelias 238.
 Pelion 226.
 Pellene 217.
 Πελληνικαὶ χλαῖναι 217.
 Peloponellus unde nomen traxit 212.
 Pelops ibid.
 Pelops equestris 165.
 Πελώριος 187.
 πεμπώεσσα 101.
 πενέσαι 94.
 Πέπονες, quidam 180.
 Percote 247.
 Περιτροπέων annus 184.
 περιψήματα 93.
 πηρός 224.
 Perseus nepos Acrisii 211.
 pestis tempore qui ritus observarentur 93.
 Petra olenia 228.
 Πετώμαι 164.
 Pheræ 202, 238.
 Pheres 239, 243.
 Phaestus 232.
 Philomela 205.
 Phlius 217.
 Phocus 209.
 Phorbas 210.
 Phoroneus 173.

INDEX

Phryne 198.
 Phryxi nepos, quis 202.
 Phryxus 233.
 Phthra sedes regia 236.
 Phylace 236.
 Pirene 216.
 Plateae 200.
 Pirithous 90, 240.
 Pisistratus Homeri libros dispo-
 sit 93.
 Pityea 247.
 Phocus auctor Phocensium.
 203.
 πλάτη, quid denotet 200.
 pluralis numerus etiam de duo-
 bus dicitur, 68.
 poena perjurorum numinum
 242.
 πόνημα 50.
 ποιήσις 50.
 πολυκλήϊς 164, 174.
 πολυδίψιον 210.
 πολυίψιον 210.
 Polydora 237.
 Praetium 247.
 praecones sacrosancti & inviola-
 biles 94.
 --- nuntii Jovis & hominum
 ibid.
 Presbonis filius, quis 202.
 Proetus 211.
 Proteſi laus 237.
 πρυμνήσια 102.
 Plamathe 209.
 Ptelea 236.
 Ptelcon 223.
 πτολίπορθος quis 182.
 Ptolemaeus Euergetes corre-
 ctiones Homericas edidit 57.
 Πυνική βελή quæ 163.
 Πύρασσον 236.
 Pyralius 236.
 Pyli tres 221.

Potniæ Thebæ 201.
 Pythia sacerdos 204.
 Python à πυθέσθαι dicta 204.

R.

ῥαψῳδοὶ 53, 54, 156.
 Reges & principes vocantur pa-
 flores populorum 92.
 regnum, cur ab ipſo Jove per
 Mercurium deducatur p. 165.
 Rhelus 248.
 Rhodii superbi 233.
 Rhodus insula, quale nomen
 olim 233.
 Ῥυπόωντα 193.
 Ῥωγαλέα, ibid.

S.

S Acramentum Imperatori
 datum 183.
 Samicum 221.
 Σάμος 230.
 Sarpedon filius Jovis & Euro-
 pae 251.
 Scarphe 206.
 Schedius 203.
 Sceptrum eburnum 163.
 Scipio principatus insigne, &
 quare 162.
 Scipiones regum conspiciui 163.
 Scolus 198.
 σέλματα 174.
 senius militus 161.
 Sefamus 204.
 Sestus 247.
 Σῆπα serpens venenatus 227.
 Sicyon 205, 217.
 Sicyonii calcei 217.
 Σιμόεις 205.
 Σίντιες 107.
 Sisyphus 200.

INDEX.

σκηπτῆχος βασιλεὺς 163.
 σκηπτρον 67.
 σκῆλος Ipinarum appellatio 198.
 σμερδαλέον 187.
 Σμινθεὺς 69.
 σπάρτα 170, 218.
 Sparta, Eurioῦ filia 218.
 Spartiatae 218.
 Σπάθη 162.
 Spartum 170.
 Σπονδαὶ 189.
 Sporades 235.
 Sthenelae 211.
 σταδία 208.
 σέμμα 67.
 Sthenelus 212.
 σεῦτό 224.
 στιχάω 164.
 Strabonis aetas, quando incidit
 230.
 Στροφάδαι 235.
 Studiorum laus 146. & seq.
 Symphalides boves 228.
 Symphalus 227.
 Syra 207.
 συνθεσῖαι sūt συνθήκαι 188.
 supplicantium gestus 104.
 συζάδην 208.
 Syme 234.
 Syracusæ 216.
 σχέτλιος 167.

T.

T Aigetus 219.
 Τάλαντα, quæ 173.
 Talantia 207.
 Talaria 162.
 ταρασσεσθαι 164.
 Τάρνη 201.
 Tarphe 206.
 Tegea 227.
 Telamon 209.

Telamonius 206.
 Telon 235.
 Tetea 205.
 Tereus ibid.
 τερπινέριον 98.
 Thamyras 223.
 Thaumacie 238.
 Thebae 201.
 Thebae Ciliciae 96.
 Thersander 200.
 Thersites 176, 181.
 Thersites vanus & ridiculus
 178.
 Thesæus 208.
 Thespiæ 200.
 Theucer 209.
 Thisbe 200.
 Thronium 206.
 Thryoëssa 222.
 Thycella 166.
 τιμή 82.
 Tiria 247.
 Tiryns 215.
 Tiryntha 212.
 Tisamenus 215.
 Τίτανος 240.
 Tlepolemus 233.
 Timolus 250.
 Trachis 236.
 Tricca 239.
 Triopas 210.
 Triphylia 221.
 τριτοπατέρες 97.
 Trojanorum paucitas 168.
 Trophonii oraculum 202.
 τρύω, quid noceat 173.
 τυφθεσθαι 245.
 Tydeus 214.
 Tyndareus, Oebali filius 173.
 Tyrrhæna 211.

I N D E X.

V.

Veneris ἀναδυομένης tabula
Apellea 235.

Vesta, in quo olim honore
169.

Vestae ignis 169.

Vestae juramentum de virgini-
tate servanda ejusque prae-
mium 170.

vinum in sacris profundi sole-
bat 189.

vinum mixtum bibebant vete-
res Graeci 108.

Ulysses πολύμητις 174.

ὑπερῶν 203.

ὑποβλήδην 93.

ὑποθήβαι quein sensum admit-
tat 201.

ὑπόσκονδος 189.

Φ.

Φἄρος quid 161.
Φάσγανον 162.

Φλιάσιος 205.

Φλιῆς ibid.

Φοῖβος 70.

Φοινίσιος 200.

Φοινός 187.

Φολκός, quis 178.

Φοξός 178.

Φρήτρα live Φρατρία 190.

Φυλή, quid fuerit in re milita-
ti 190.

X.

XΑλκίς 231.

Χέρνιβος 99.

Χέρνιψ 99.

Χθές καὶ πρόην, ejus signifi-
cationis apud auctores 185.

Χιτών Πελληναῖος 217.

Χιτών, quid sit 161.

Χλαῖνα 162.

Χλαμύς ibid.

Χορος 50.

ῶρη 194.

F I N I S .

H A R D E R O V I C I, °

Apud Viduam & Filios A L B. S A S, Academiae Ducatus
Gelriae & Comitatus Zutph. Typogr. Ord. clā Iacobi.

Authenticus Jan Eijk de 1766

2^u

lb1 1152861

N. 137.

